

ROATA TIMPULUI
CARTEA A PATRA

ROBERT
JORDAN

UMBRA
SE ÎNTINDE

Cu „Roata Timpului“, Robert Jordan aduce la apogeu
opera lui Tolkien. – THE NEW YORK TIMES

ROBERT JORDAN

**Ciclul
Roata Timpului
cartea a patra**

**UMBRA SE
ÎNTINDE**

CUPRINS

- 1 Sâmburi de Umbră
- 2 Vârtejuri în Pânză
- 3 Imaginea din oglindă
- 4 Sfori
- 5 Întrebări
- 6 Alegeri
- 7 Când te joci cu focul
- 8 Capete îndărătnice
- 9 Hotărâri
- 10 Stânca rămâne în picioare
- 11 Taine din vis
- 12 Tanchico sau Turnul
- 13 Zvonuri
- 14 Obiceiuri din Mayene
- 15 Dincolo de poartă
- 16 Plecări
- 17 Amăgiri
- 18 Intrarea în Căi
- 19 Joacă-n val
- 20 Vântul care se stârnește
- 21 În Inima Stâncii
- 22 Afară din Stâncă
- 23 Dincolo de Stâncă
- 24 Rhuidean
- 25 Calea către suliță
- 26 Cei devotați
- 27 Prin Căile de Taină
- 28 Spre Turnul din Ghenjei
- 29 Din nou acasă
- 30 Dincolo de Stejar
- 31 Încredințări
- 32 Întrebări de neocolit
- 33 Un nou fir în Urzeală
- 34 Cel Care Vine cu Zorile
- 35 Învățăături aspre
- 37 Refugiul Imre

38 Chipuri ascunse
39 O cupă cu vin
40 Vânătorul de troloci
41 Printre Tuatha'ani
42 Frunza luată de vânt
43 Grija pentru cei vii
44 Se dezlănțuie furtuna
45 Sabia Spoitorului
46 Văluri
47 Adevărul dintr-o viziune
48 O propunere refuzată
49 Sălașul Stâncile Reci
50 Capcane
51 Dezvăluiri în Tanchico
52 Nevoia
53 Prețul unei plecări
54 În Palat
55 În adâncuri
56 Ochi-de-Ambră
57 Ținutul Întreit se frânge
58 Capcanele din Rhuidean
GLOSAR

Umbra se va întinde peste lume și va întuneca toate ținuturile, până în cele mai adăpostite colțuri, și nu va mai fi Lumină, ci primejdie peste tot.

Iar Cel Care Vine cu Zorile, născut din Fecioară, așa cum s-a profețit, își va deschide brațele să prindă Umbra, și lumea va urla de durerea mântuirii.

Toată Slava Creatorului și Luminii și celui care va renaște. Lumina să ne ferească de el.

Din *Comentarii la Ciclul Karaethon*

Sereine dar Shamelle Motara Sora-Sfetnică a lui Comaelle Marea Regină din Jaramide (circa 325 DFL, Vârsta a Treia)

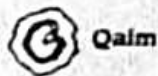
DASHAR

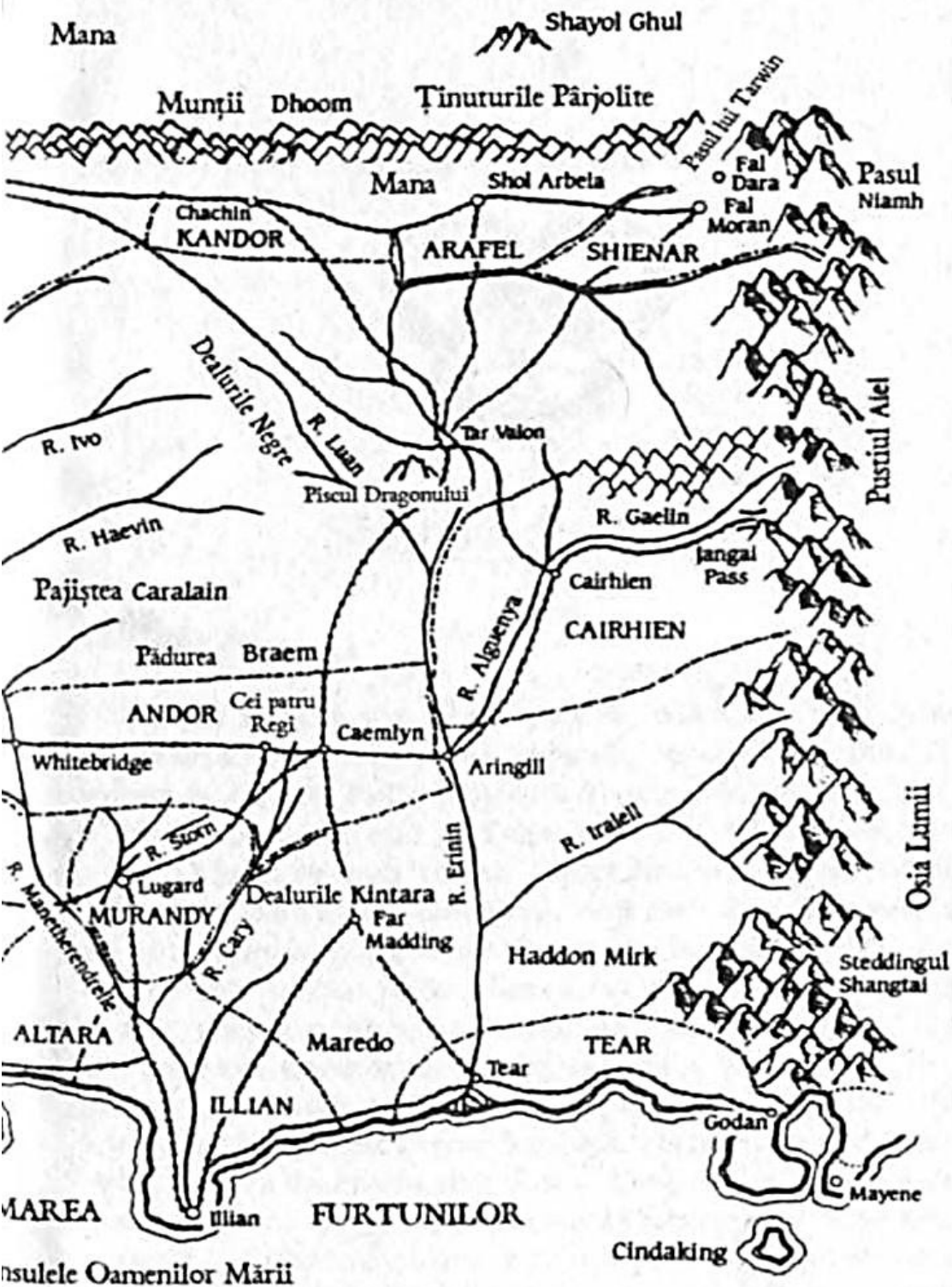
OCEANUL
ARYTH

Tremalking

Qaim

1 Sâmburi de Umbră

Roata Timpului se învârteste, Vârstele vin și trec, lăsând în urmă amintiri care devin legendă, apoi se preschimbă în mituri și sunt de mult uitate când Vârsta se întoarce. Într-o Vârstă, numită de unii A Treia Vârstă, o Vârstă care va să vină, o Vârstă de mult trecută, vântul începu să sufle în Munții Dhoom. Vântul nu era începutul. Învârtirea Roții Timpului nu are nici început, nici sfârșit. Dar era un început.

Pe sub soarele de dimineață, vântul bătea spre miazănoapte și apus, peste pajiști nesfârșite și desișuri răspândite pe ici, pe colo, peste apele repezi ale râului Luan, dincolo de creasta sfărâmată a Piscului Dragonului, muntele legendar care se înălța peste câmpia domoală, atât de sus, încât, de la jumătate, era ascuns în nori. Piscul Dragonului, locul în care acesta murise – și, odată cu el, Vârsta Legendelor, așa cum se spunea – și unde se profețise că avea să renască. Sau renăscuse deja. Spre miazănoapte și apus, trecând de târgurile numite Jualdhe, Darein și Alindaer, unde poduri ca niște dantele din piatră se arcuiau către Zidurile Strălucitoare, marile ziduri albe ale orașului pe care mulți îl numeau cel mai măreț din lume. Tar Valon. Un oraș pe care umbra muntelui, întinzându-se în fiecare seară, de-abia îl atingeau.

Dincolo de ziduri, clădirile ridicate de Ogieri de mai bine de două mii de ani păreau să crească de-a dreptul din pământ sau să fi fost sculptate de vânturi și ploii, și nu de mâinile unor zidari, nici măcar unii atât de meșteri precum faimoșii Ogieri. Unele clădiri aminteau de păsările care-și luau zborul sau de scoici uriașe din îndepărtatele mări. Turnuri zvelte, drepte sau spiralate, erau legate unele de altele prin poduri aflate la sute de picioare deasupra pământului, adesea fără balustrade. Numai cei care apucaseră să petreacă mai multă vreme în Tar Valon se mai obișnuiseră cât de cât să le privească. Ceilalți se holbau ca niște oameni de la țară.

Mai măreț decât toate celelalte, Turnul Alb domina orașul, sclipind în soare ca osul poleit. „Roata Timpului se învârteste în jurul Tar Valonului, iar acesta în jurul Turnului”, spuneau

oamenii din oraș. Primul lucru pe care-l vedeau călătorii ce se apropiau, până să ajungă să zărească podurile sau insula, dacă erau pe corăbii, era Turnul care strălucea ca o torță. Nu era, așadar, de mirare că piața largă care se întindea dincolo de zidurile Turnului părea mult mai mică decât în realitate, sub ochiul său neiertător, iar oamenii păreau doar niște gânganii. Dar, chiar dacă ar fi fost cel mai pipernicit din oraș, Turnul tot s-ar fi bucurat de respectul amestecat cu teamă al lumii de pe insulă, căci era inima puterii Aes-Sedai.

În ciuda mulțimii lor, oamenii nu ajungeau nici pe departe să umple piața. Pe la margine era înghesuală, fiecare văzându-și de treburile de zi cu zi, însă ceva mai aproape de hotarele Turnului, mulțimea se rărea, până ce, pe o porțiune cam de cincizeci de pași în jurul Turnului, nu mai rămânea nimeni. În Tar Valon, femeile Aes-Sedai erau respectate și chiar mai mult de atât, iar Suprema Înscăunată stăpânea asupra orașului, ca și asupra Surorilor, însă cei mai mulți căutau să se țină cât mai departe cu putință de tot ce însemna puterea Aes-Sedai. Una era să te fălești cu căminul tău măreț din sala de ospete, altceva să pășești drept în mijlocul flăcărilor.

Câțiva, totuși, îndrăzneau să se apropie de treptele late care duceau la intrarea în Turn, la ușile meșteșugit sculptate, îndeajuns de mari pentru o duzină de bărbați așezați unul lângă altul. Ușile erau deschise, primitive. Întotdeauna se găseau oameni care aveau nevoie de ajutor sau de răspunsuri pe care credeau că numai de la femeile Aes-Sedai le puteau dobândi. Veneau de peste tot, din Arafel și Ghealdan, Saldaea și Illian. Mulți găseau ajutor și sfaturi, cu toate că adesea erau altele decât cele pe care le așteptau sau doreau.

Min nu-și coborî gluga care-i ascundea chipul în faldurile ei. Era o zi călduroasă, dar mantia ei era îndeajuns de subțire pentru a nu atrage atenția. Părea doar o femeie foarte timidă. Mulți erau așa, când se apropiau de Turn. Înfățișarea ei era cât se putea de comună. Părul negru era ceva mai lung decât ultima dată când fusese în Turn, cu toate că încă nu-i ajungea la umeri, iar rochia, având drept singură podoabă fâșii înguste de dantelă albă de Jaerecuz, la mâneci și la guler, s-ar fi

potrivit pentru fiica unui fermier înstărit, care-și pusese hainele de sărbătoare, așa cum făceau și alte femei care se pregăteau să urce treptele late. Cel puțin așa nădăduia Min. Se sili să nu se holbeze la celelalte persoane din jur, căutând să observe dacă păseau sau se purtau altfel. „Pot s-o fac”, își spuse.

Nu bătuse atâta drum ca să dea acum înapoi. Rochia era numai bună pentru a o ascunde. Toți cei din Turn care-și puteau aminti de ea o știau drept o tânără cu părul tuns foarte scurt, purtând mereu surtuc și pantaloni bărbătești. Rochii, niciodată. Trebuia să treacă neobservată, pentru că treaba cu care venise nu putea rămâne neînfăptuită.

Stomacul i se strânse pe măsură ce se apropia de Turn. Își încleștă brațele pe bocceaua pe care o ducea la piept. Înăuntru erau hainele ei obișnuite, încălțărilor bune și toate lucrurile pe care le avea, în afară de calul pe care-l lăsase la un han, nu departe de piață. Cu puțin noroc, avea să fie din nou în șa în câteva ceasuri, pe drumul spre podul Ostrein și apoi spre miazăzi.

Nu că ar fi fost dornică să se urce din nou în șa, după atât de puțină vreme și după ce-și petrecuse săptămâni în șir fără să se odihnească nici măcar o zi. Însă voia să plece cât mai repede din locul acela. Turnul Alb nu i se păruse niciodată cu adevărat primitiv, iar acum îi apărea aproape la fel de îngrozitor precum temnița Celui Întunecat, din Shayol-Ghul. Înfrorându-se, își dori să nu se fi gândit la Cel Întunecat. „Mă întreb dacă Moiraine crede că am venit încoace numai pentru că mi-a cerut-o ea. Lumina să m-ajute, mă port ca o fetiță. Fac numai prostii, și asta din pricina unui bărbat!”

Urcă treptele, cu destulă greutate – erau atât de late încât îi trebuiau doi pași pentru a ajunge la următoarea – și, spre deosebire de majoritatea celorlalți, nu se opri să privească înălțimile palide ale Turnului, cu respect și cu teamă în ochi. Nu voia decât să termine ce-avea de făcut.

Dincolo de uși era o sală rotundă, mare, înconjurată de arcade. Cei veniți cu jalba stăteau înghesuiți în mijlocul încăperii, sub tavanul ușor arcuit. Pardoseala din piatră de culoare deschisă lucea, șlefuită de nenumăratele perechi de

picioare care se foiseră, temătoare, pe-acolo, vreme de mai multe secole. Cu toții se gândeau numai la locul în care se aflau și la pricina care-i adusese acolo. Un fermier și soția sa, îmbrăcați în haine simple, de lână, strângându-și unul altuia palmele bătătorite, ședeau lângă o negustoreasă în veșminte de mătase și catifea, la picioarele căreia se ghemuia o cameristă, ținând la piept o casetă suflată în argint – darul stăpânei sale pentru cele din Turn, fără îndoială. În alte părți, negustoreasa ar fi strâmbat din nas dacă s-ar fi găsit atât de aproape de niște oameni de la țară, iar aceia, pesemne, s-ar fi tras înapoi, plecându-și umili capetele. Dar nu aici. Nu acum.

Prin mulțime nu se vedeau mulți bărbați – ceea ce pe Min n-o surprindea deloc. Bărbații se simțeau stânjeniți dacă dădeau cu ochii de Aes-Sedai. Cu toții știau că Frângerea Lumii fusese iscată de bărbații Aes-Sedai, pe timpul când aceștia încă mai existau. Amintirea nu pierise nici măcar după trei mii de ani, chiar dacă multe amănunte se pierduseră. Mamele încă își mai speriau copiii cu povești despre bărbații care conduceau Puterea Supremă, sortiți să înnebunească din pricina saidinului spurcat de Cel Întunecat, jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor. Cea mai înfricoșătoare poveste era cea despre Lews Therin Telamon, Dragonul, Ucigașul-de-Neam, cel care pornise Frângerea. Nici oamenii mari nu rămâneau netulburați de aceste istorisiri. Profețiile spuneau că Dragonul avea să renască în ceasul de mare cumpănă al omenirii, pentru a-l înfrunța pe Cel Întunecat în Tarmon Gai'don, Ultima Bătălie, dar asta nu-i făcea pe oameni să-și schimbe părerea despre legăturile dintre bărbați și Putere. Femeile Aes-Sedai își luaseră obiceiul de a-i vâna pe toți bărbații care o puteau conduce. Dintre cele șapte Ajah, cea Roșie numai asta făcea.

A cere ajutor de la Aes-Sedai era cu totul altceva, firește, însă puțini bărbați se împăcau cu gândul de a fi, în vreun fel, legați de Turn și de treburile Puterii. Străjerii erau altfel, dar ei erau încătușați, fiecare, de câte o Aes-Sedai – nu erau nici pe departe bărbați obișnuiți. Se spunea că „un bărbat ar prefera să-și taie mâna, decât să-i ceară unei Aes-Sedai să-i scoată așchia din deget”. Femeile luau asta drept o zicală care

batjocorea încăpățânarea și prostia bărbaților, însă Min auzise bărbați pentru care vorba era cum nu se putea mai adevărată.

Se întrebă ce-ar fi făcut oamenii aceia dacă ar fi știut atâtea cât ea. Ar fi luat-o la fugă urlând, pesemne. Iar dacă ar fi aflat pricina pentru care se afla acolo, poate că ea n-ar mai fi scăpat cu viață nici măcar cât să cadă în mâinile gărzilor care s-o arunce în temniță. Avea ceva prieteni în Turn, dar nu dintre cei care să se bucure de putere sau autoritate. Dacă misiunea ei ar fi fost descoperită, n-ar fi putut s-o ajute – mai degrabă i-ar fi tras după ea la spânzurătoare. Poate nici măcar n-ar mai fi fost judecată – s-ar fi găsit cineva să-i închidă gura, pentru vecie.

Își spuse că trebuia să alunge gândurile de soiul ăsta. „O să ajung să-i vorbesc și o să plec nevătămată. Rand al’Thor, arde-te-ar focul pentru că m-ai băgat în necazurile astea!”

Prin sala cea rotundă se plimbau vreo trei sau patru Alese, femei de vârsta lui Min sau poate puțin mai mari, care le vorbeau în șoaptă celor veniți cu jalbe. Purtau rochiile albe fără vreo podoabă, în afara celor șapte dungi colorate de la poale, câte una pentru fiecare Ajah. Din când în când apărea și câte o novice, o fată încă și mai tânără, toată în alb, care să-i conducă mai departe pe cei care puteau fi primiți. Aceștia își urmau călăuza, deopotrivă nerăbdători și tulburați.

Una dintre Alese, cu părul cârlionțat, se opri în fața lui Min, făcând-o să-și strângă și mai tare bocceaua la piept.

— Să te scalde Lumina, îi spuse, fără să-i dea prea multă atenție. Sunt Faolain. Ce ajutor îți poate oferi Turnul?

Pe chipul ei rotund și smead se citea că, dacă ar fi avut de ales, nu s-ar fi îndeletnicit cu treaba aceea plicticoasă. Din ceea ce știa Min, pesemne că ar fi preferat să învețe. Alesele se pregăteau pentru a fi Aes-Sedai. Și, lucru încă și mai important, Faolain nu o recunoscuse. Se mai întâlneau de câteva ori înainte, dar numai în treacăt. Chiar și așa, Min își plecă ochii, chipurile din respect și teamă. Nu era ceva neobișnuit – puțini oameni de la țară înțelegeau pe deplin marea deosebire dintre o Aleasă și o soră. Ascunzându-se cu mantia, își mută privirea de la Faolain.

— Am o întrebare pentru Suprema Înscăunată, începui, apoi se întrerupse brusc, atunci când trei Aes-Sedai se opriră sub arcade privind în sala de primire.

Alesele și novicele se înclinau, atunci când se apropiau de vreuna dintre cele trei, însă, în afară de asta, își vedeau de drumurile lor. Poate că iușteau puțin pasul, dar atât. Nu și oamenii de rând care parcă își țineau cu toții răsuflarea. Departe de Turnul Alb, de Tar Valon, poate că n-ar fi văzut în cele trei decât niște femei a căror vârstă n-o puteau ghici, tinere încă, dar mult mai mature decât altele. Numai că, în Turn, nu mai încăpea nici o îndoială. Timpul trecea altfel peste o femeie care mânuiise îndelung Puterea Supremă, decât peste celelalte. În Turn, o Aes-Sedai putea fi recunoscută și fără inelul cu Marele Șarpe.

Oamenii din mulțime începură să facă plecăciuni. Puținii bărbați se înfiorară. Câțiva căzură de-a dreptul în genunchi. Negustoreasa cea bogată părea îngrozită, iar cei doi fermieri de lângă ea arătau de parcă ar fi văzut o legendă trezită la viață. Nimeni nu știa cum trebuia să se poarte cu o Aes-Sedai, decât, poate, din auzite. Pesemne că nici unul dintre cei de acolo nu mai văzuse vreodată o Aes-Sedai, în afara locuitorilor din Tar Valon. Și nici ei, poate, nu ajunseseră în viața lor atât de aproape.

Însă ceea ce-o făcuse pe Min să tacă nu era simpla apariție a celor trei. Uneori, nu foarte adesea, i se întâmpla să vadă anumite lucruri, atunci când îi privea pe cei din jur. Frânturi de imagini care, de obicei, dispăreau în numai câteva clipe. Din când în când, știa și ce însemnau – i se întâmpla de foarte, foarte puține ori, dar când știa, nu greșea niciodată.

Spre deosebire de mulți alții, femeile Aes-Sedai și Străjerii lor erau întotdeauna înconjurați de imagini și aure care licăreau și dansau, uneori, atât de repede, încât Min se simțea amețită. Dar numărul nu avea importanță – i se întâmpla la fel de rar să-și dea seama ce însemnau. De astă dată, însă, află mai mult decât și-ar fi dorit, și se înfioră.

Singura femeie pe care o cunoștea – zveltă, cu părul lung și negru care-i ajungea până la brâu – era o soră Galbenă, pe nume Ananda. În jurul ei, Min văzu o aureolă de o culoare

cafenie, murdară, încrețită și brăzdată de un soi de răni căscate, putrezite, care se întindeau din ce în ce. Alături de ea stătea o Aes-Sedai din Ajah Verde, micuță și blondă. Purta șalul cu ciucuri și cu flacăra din Tar Valon care se zări pentru o clipă, când se întoarse cu spatele. Iar pe umăr, cuibărit, parcă, printre corzile de viță și crengile de măr înflorit brodate pe șal, purta un craniu omenesc. Un craniu de femeie, micuț, albit de soare. Cea de-a treia, o femeie drăguță, plinuță, aflată de cealaltă parte a încăperii, nu avea șal – cele mai multe Aes-Sedai nu le purtau decât la ceremonii. Își ținea bărbia sus și umerii foarte drepți – semn de mândrie și putere, îi privea cu ochii albaștri și reci pe oamenii veniți cu jalba, ascunsă, parcă, în ochii lui Min, de o perdea de sânge, sfâșiată ici și colo. Pe chip păreau să i se scurgă șiroaie stacojii.

Perdeaua, craniul și aureola se pierdură printre celelalte imagini care dănțuiau neîncetat, apoi apărură la loc și iarăși dispărură. Oamenii le priveau lung, cu respect și teamă, pe cele trei, văzând în ele doar niște femei care puteau atinge Adevăratul Izvor și conduce Puterea Supremă. Numai Min putea vedea mai mult. Numai ea știa că toate trei aveau să moară – și încă în aceeași zi.

— Suprema nu poate primi pe oricine, zise Faolain, aproape fără să se obosească să-și ascundă nerăbdarea. De-abia peste zece zile va mai avea o audiență oficială. Spune-mi mie ce dorești, și am să te duc s-o vezi pe sora care te poate ajuta cel mai bine.

Min lăsă ochii în jos, către bocceaua pe care o strângea în brațe, și rămase așa, printre altele și ca să nu mai vadă înspăimântătoare imagini. „Toate trei? Pe Lumină!” Nu putea fi doar o întâmplare. Era aproape de necrezut ca trei Aes-Sedai să moară în aceeași zi. Dar ea știa. Știa.

— Am dreptul să-i vorbesc Supremei față în față, ca orice femeie, și acum îl reclam.

Era adevărat. Obiceiul exista, însă rar se găsea cineva să aibă îndrăzneala să-l pomenească.

— Adică dumneata crezi că Suprema Încăunată poate primi pe oricine care pătrunde în Turn? Sunt sigură că te

poate ajuta și o altă Aes-Sedai, făcu Faolain, rostind numele cu glas puternic, pentru a o impresiona. Haide, spune-mi ce necazuri ai, și cum te numești, pentru ca novicele să știe de cine să întrebe când vin să te caute.

— Mă cheamă... Elmindreda, răspunse Min, clipind fără să vrea; de când se știa își urâse numele, dar Suprema era una dintre puținii oameni care-l auzise vreodată. Măcar dacă nu-l uitase. Am dreptul să vorbesc cu Suprema, iar necazurile mele sunt numai pentru urechile ei. Am dreptul!

— Elmindreda? rosti Aleasa, ridicând dintr-o sprânceană și strâmbându-și colțurile gurii într-un zâmbet batjocoritor. Și îți ceri drepturile. Foarte bine. Am să-i trimit vorbă Păstrătoarei Cronicilor că dorești s-o vezi pe Suprema Înscăunată în persoană, Elmindreda.

Min ar fi vrut s-o pocnească, pentru tonul cu care pronunța numele. Se sili totuși să îngâne o vorbă de mulțumire.

— Nu-mi mulțumi încă. Vor trece, fără îndoială, mai multe ceasuri până ca Păstrătoarea să găsească răgazul să răspundă, iar răspunsul va fi, aproape sigur, că poți să-i pui oricâte întrebări Maicii la următoarea sa audiență publică. Așteaptă cu răbdare, Elmindreda!

Faolain îi aruncă un zâmbet aspru, aproape disprețuitor, și plecă. Strângând din dinți, Min își luă boccea și se sprijini de perete, între două arcade, încercând să se facă nevăzută. „Să n-ai încredere în nimeni și să te ferești, până ajungi s-o vezi pe Supremă”, îi spusese Moiraine – singura femeie Aes-Sedai în care avea încredere... aproape deplină. Oricum, sfatul era bun. Nu trebuia decât să ajungă la Supremă, apoi se termina totul și putea să-și îmbrace la loc hainele cu care era obișnuită, să-și vadă prietenii și să plece. Nu mai trebuia să se ascundă.

Cu ușurare, observă că cele trei Aes-Sedai plecaseră. Aveau să moară în aceeași zi. Era cu neputință, altceva nu se putea spune. Și totuși, avea să se întâmple. Orice-ar fi făcut, orice-ar fi spus, nu putea schimba nimic – de câte ori își dădea seama ce însemna o anumită viziune, aceasta se adevăra –, dar trebuia să-i spună Supremei. Cine știe dacă

nu era un lucru la fel de important precum veștile de la Moiraine, cu toate că era greu de crezut.

Apăru o altă Aleasă, venită s-o înlocuiască pe prima, iar lui Min i se păru că o vede întemnițată după gratii, ca într-o colivie. Sheriam, Mai-marea peste novice, aruncă o privire înăuntru. Min ridică o clipă ochii, apoi lăsă din nou capul în jos, căci femeia o cunoștea foarte bine. Apucă însă să-i observe chipul care părea vânat și plin de urme de lovituri. Era doar o viziune, firește, dar Min trebui să-și muște buzele, ca să nu geamă. Sheriam, cu calmul, tăria și siguranța ei, era de neînfrânt, la fel ca Turnul. Nimic nu-i putea face rău. Și totuși, așa avea să fie.

O Aes-Sedai pe care nu o cunoștea, purtând șalul celor din Ajah Brună, conduse către ieșire o femeie foarte voinică, în veșminte elegante de lână roșie, care pășea sprintenă ca o fetișcană, cu chipul senin, aproape râzând de plăcere. Și sora cea Brună zâmbea, dar aura ei licărea ca o lumânare, pe cale să se stingă.

Moarte. Răni, temnițe, moarte. Min înțelegea totul, de parcă citea într-o carte.

Lăsă ochii în jos. Nu mai voia să observe nimic. „Măcar dacă n-a uitat”, se gândi. Nicicând, în cursul lungii sale călătorii din Munții de Negură, nu se simțise deznădăjduită – nici măcar în cele două dăți când cineva încercase să-i fure calul. Acum însă, așa se simțea. „Lumină, fă să-și amintească numele!”

— Jupânița Elmindreda?

Min tresări. În fața ei stătea o novice cu părul negru. Era foarte tânără, nu părea să aibă mai mult de cincisprezece-șaisprezece ani, dar se străduia să se poarte cu demnitate.

— Da. Eu sunt... așa mă cheamă.

— Eu sunt Sahra. Vă rog să mă urmați... Începu novicea, cu un glas ascutit și oarecum mirat. Suprema Înscăunată vă așteaptă chiar acum în cancelaria sa.

Min scoase un oftat de ușurare și o porni de îndată pe urmele fetei. Nu-și dădu gluga jos, dar aceasta n-o împiedica să vadă în jur și, cu cât observă mai multe, cu atât deveni mai nerăbdătoare să-i vorbească Supremei. Coridoarele largi, care

urcau în spirală, cu pardoselile lor în culori vii și cu tapiseriile și lămpile aurii atârinate pe pereți, erau aproape goale, căci Turnul fusese clădit pentru a adăposti mult mai mulți oameni decât se aflau acum acolo. Cu toate astea, aproape toate persoanele pe care le întâlneau aveau câte o imagine sau o aură care-i vorbea de primejdii și necazuri.

Cele două femei se întâlneau cu mai mulți Străjeri, dar aceștia trecuă pe lângă ele fără să le arunce o privire. Erau bărbați care se mișcau precum lupii la vânătoare. Nici nu era nevoie să le observi săbiile de la cingătoare pentru a ști cât erau de primejdioși, însă cu toții păreau să aibă chipurile însângerate sau trupurile brăzdate de răni. Împrejurul capetelor lor dănuiau săbii și sulite amenințătoare. Aurele sclipeau tremurat, clătinându-se pe pragul subțire care despărțea viața de moarte. Pentru Min, erau ca niște morți care păseau pe lângă ea. Știa că aveau să moară în aceeași zi ca și femeile pe care le zărise jos, sau cel mult la o zi după. Până și unii slujitori, bărbați și femei cu Flacăra Albă brodată pe piept care se grăbeau care încotro, cu treburi, erau înconjurați de imagini care prevesteau primejdii. O Aes-Sedai pe care o zări într-un coridor lăturalnic părea împrejmuită de lanțuri care spânzurau în aer, iar alta, care străbătea un coridor în fața lui Min și a novicei, părea să aibă la gât o zgardă argintie. Min simți că se înăbușea. Îi venea să urle.

— Pentru cineva care n-a mai fost niciodată aici poate părea copleșitor, spuse Sahra, încercând fără să izbândească să lase impresia că se simțea la fel de în largul ei în Turn ca în satul de baștină. Dar să știți că sunteți în siguranță. Cu ajutorul Supremei Înscăunată, totul va fi bine, sfârși, cu glasul ușor tremurat când pomeni numele.

— Facă Lumina, îngână Min, iar novicea îi zâmbi încurajator.

Când ajunseră în coridorul care ducea la cancelaria Supremei, lui Min i se strânse stomacul de emoții. Mergea aproape lipită de Sahra, și numai faptul că trebuia să se dea drept străină de acele locuri o împiedicase s-o ia la fugă înainte. Una din ușile care dădeau în cancelarie se deschise, și un tânăr cu părul roșu-auriu ieși cu pași mari, aproape

izbindu-se de Min și de călăuza ei. Înalt, zvelt și puternic, cu un surtuc albastru brodat cu aur pe mâneci și la guler, Gawyn din Casa Trakand, fiul Reginei Morgase din Andor, arăta exact ca un tânăr nobil fălos. Și mânios. Min nu mai avu vreme să plece fruntea. Ochii li se întâlneau. Gawyn făcu ochii mari de uimire, apoi se încruntă, sfredelind-o cu privirea albastră și înghețată.

— Te-ai întors, deci. Știi unde-au plecat soră-mea și Egwene?

— Nu sunt aici? se miră Min, uitând de toate din pricina fiorului de spaimă care-o cuprinsese; până să-și dea seama ce făcea, îl apucă de brațe, privindu-l fix și făcându-l să se tragă un pas înapoi. Gawyn, au plecat spre Turn în urmă cu mai multe luni! Elayne, Egwene, Nynaeve și cu Verin Sedai și cu... Gawyn, ce...

— Liniștește-te, îi spuse el, desfăcându-i cu blândețe mâinile. Pe Lumină! Nu voiam să te sperii așa. Au ajuns cu bine, dar n-au scos nici o vorbă despre unde au fost și de ce. Oricum, mie nu mi-au spus nimic. Pesemne că nici tu n-ai să-mi spui, așa-i?

Min se chinui să nu-l lase să-i citească nimic pe față, dar el o privi o clipă și continuă:

— Mda, mă gândeam eu. Pe-aici sunt mai multe taine decât... Acum au dispărut iarăși. Și ele, și Nynaeve.

Pe Nynaeve o pomeni parcă în treacăt - o fi fost prietenă cu Min, dar pentru el nu însemna nimic. Apoi, glasul i se înăspri iarăși, cu fiecare vorbă:

— Și fără nici o veste! Fără veste! Chipurile, au fost trimise undeva la o fermă, drept pedeapsă pentru c-au fugit, dar nu pot afla unde. Suprema nu-mi dezvăluie nimic!

Min se înfioră. Preț de o clipă, chipul lui îi apăruse ca o mască înfricoșătoare, brăzdată de urme de sânge uscat. Era o lovitură îngemănată. Prietenele ei nu erau acolo - gândul că avea să le întâlnească o ajutase să se hotărăscă să vină în Turn, iar Gawyn avea să fie rănit, în ziua în care femeile Aes-Sedai aveau să moară.

În ciuda a tot ce văzuse, de când ajunsese în Turn, în ciuda fricii care-o cuprinsese, până acum nimic n-o atinsese

personal. Nenorocirea care lovea Turnul avea să se împrăştie până departe, dar Min nu era de-a lor şi nu avea cum să fie vreodată. Însă pe Gawyn îl cunoştea, ţinea la el – şi iată că avea să fie rănit, chiar mai profund decât o arătau urmele de sânge, avea să fie cumva rănit în suflet. Atunci îşi dădu seama că, dacă se întâmpla o nenorocire, aveau să sufere nu doar nişte femei Aes-Sedai de care nu se putea simţi vreodată apropiată, ci şi prietenele ei – căci ele *erau* de-acum de-ale Turnului.

Într-un fel, gândul că Egwene şi celelalte nu se aflau acolo era o uşurare – era fericită că nu le putea privi. Măcar nu avea să fie silită să observe semnele morţii. Pe de altă parte, ar fi vrut să se convingă, să se uite la ele şi să nu observe nimic, sau să observe că viaţa nu le era ameninţată. Pe Lumină, unde erau? Unde plecaseră? Cunoscându-le, se gândi că, dacă Gawyn nu ştia nimic, pesemne că aşa voiau ele. Pesemne.

Dintr-odată, îşi aminti unde se afla, din ce pricină, precum şi că nu era singură cu tânărul. Dar Sahra părea să fi uitat că trebuia s-o conducă la Supremă. Părea să fi uitat de toate, în afara tânărului. Îl privea cu ochii plini de dor, însă el nu observa. Chiar şi aşa, nu mai avea rost să se prefacă a fi străină de Turn. Era la uşa Supremei. Nimic n-o mai putea opri.

— Gawyn, nu ştiu unde sunt, dar dacă îşi ispăşesc pedeapsa la o fermă, pesemne că sunt numai sudoare, în noroi până la brâu, iar tu eşti ultima persoană pe care-ar vrea s-o vadă. Dacă o înfurii pe Supremă, nu le ajuţi cu nimic.

La drept vorbind, nici ea nu era mult mai liniştită, în privinţa plecării celor trei. Se petrecuseră deja prea multe, şi continuau să se întâmple tot felul de lucruri care aveau legătură cu ele şi cu ea. Dar nu era cu neputinţă să fi fost trimise undeva, drept pedeapsă.

— Dar nu ştiu sigur dacă sunt într-adevăr la fermă. Nici măcar dacă sunt în viaţă. De ce atâtea taine şi prefăcătorii dacă nu fac decât să plivească? Dacă i se întâmplă ceva surorii mele... sau lui Egwene... îngână Gawyn cu ochii în jos. Ar trebui să am grijă de Elayne. Dar cum s-o apăr dacă nu ştiu

unde e?

— Chiar crezi că au nevoie să le aperi tu? oftă Min.

Pe de altă parte, dacă Suprema le trimisese cine știe unde, poate că aveau. Suprema era în stare să trimită o femeie în bârlogul ursului cu o nuielușă în mână, dacă asta-i slujea la ceva, așteptându-se să i se aducă pielea jupuită sau ursul însuși cu un laț după gât, după cum poruncise. Dar, dacă-i spunea lui Gawyn așa ceva, n-ar fi făcut decât să-l tulbure și mai mult.

— De-acum sunt legate de Turn, Gawyn. Nu le-ar plăcea să vadă că-ți bagi nasul în treburile lor.

— Știu că Elayne nu mai e o copilă, spuse el răbdător, chiar dacă ba fuge și se-ascunde, de parcă ar avea cinci ani, ba, când e aici, se tot joacă de-a Aes-Sedai. Dar e sora mea și, pe lângă asta, e Domnița-Moștenitoare din Andor. Cândva, o să fie Regină. Regatul are nevoie s-o știe în siguranță, nu de altă Succesiune.

Cum adică Elayne *se juca* de-a Aes-Sedai? Pesemne că Gawyn nu-și dădea seama cât era de înzestrată sora lui. De când exista regatul Andor, Domnițele-Moștenitoare fuseseră trimise în Turn pentru a fi educate, însă Elayne era prima care putea ajunge o adevărată Aes-Sedai, ba chiar dintre cele mai puternice. Pesemne că Gawyn nu știa nimic nici despre Egwene.

— Așadar, ai s-o aperi fie că vrea, fie că nu? spuse Min, pe un ton care dădea de înțeles că era o greșeală, însă el nu înțelese dojana și dădu din cap a încuviințare.

— A fost datoria mea de când m-am născut. Sângele meu trebuie vărsat înaintea sângelui ei. Viața mea e în slujba vieții ei. Am jurat asta pe când de-abia ajungeam să văd peste marginea leagănului ei. Gareth Bryne a trebuit să-mi explice ce însemna asta. N-am de gând să-mi încalc cuvântul. Andor are mai multă nevoie de ea decât de mine.

Vorbea liniștit și sigur pe sine, ca despre ceva firesc și drept. Min se înfioră. Până atunci, îl privise ca pe un băiat care nu știa decât să râdă și să-i tachineze pe cei din jur. Acum, parcă se preschimbase. Îi trecu prin minte că, pesemne, atunci când ajunsese să-i făurească pe bărbați,

Creatorul era obosit. Câteodată, aceștia nici măcar nu semănau a oameni.

— Dar Egwene? În legătură cu ea ce-ai jurat?

— Îmi pasă de Egwene, firește, făcu Gawyn, fără să se schimbe la față, dar cam stânjenit. Și de Nynaeve. Soarta lui Elayne poate fi aceeași cu a tovarășelor sale. Presupun că sunt încă împreună. Pe când *erau* aici, le vedeam mereu la un loc.

— Mama mi-a spus dintotdeauna să mă mărit cu unul care nu știe să mintă. Tu ești numai bun... păcat că nu ești primul.

— Unele lucruri sunt menite, zise el încet, altele sunt sortite să nu se întâmple. Galad suferă pentru că Egwene a dispărut.

Galad era fratele lui vitreg - amândoi fuseseră trimiși în Tar Valon să se instruiască la un loc cu Străjerii. Și asta era tot o tradiție. Iar Galadedrid Damodred era un bărbat care nu făcea decât ceea ce era corect. Min vedea asta ca pe o greșeală, însă nu și Gawyn, care-l considera desăvârșit. Dacă Galad pusese ochii pe o femeie, el, Gawyn, nu și-ar fi îngăduit niciodată să-și declare sentimentele față de ea.

Min ar fi vrut să-l zgâlțâie puțin, să-l facă să înțeleagă, dar acum nu era vreme. Suprema o aștepta, iar ea avea lucruri mari să-i spună. Unde mai pui că Sahra stătea acolo și auzea tot, chiar dacă se uita ca vițelul la poarta nouă.

— Gawyn, acum sunt așteptată la Supremă. După ce termină cu mine, unde te găesc?

— În curtea de antrenament. Numai când mă duelez cu Hammar mai uit de îngrijorare. De cele mai multe ori, sunt acolo până la asfințit.

Hammar era un maestru-săbier, Străjerul care-i învăța pe tineri mânăuirea sabiei.

— Foarte bine. Vin acolo de îndată ce pot. Încearcă să ai grijă ce spui. Dacă o înfurii pe Supremă, ar putea s-o pățească și Elayne cu Egwene.

— Asta nu pot să-ți făgăduiesc, răspunse el hotărât. Ceva, în lume, e putred. În Cairhien e război civil, iar în Tarabon și Arad Doman - ceva încă și mai rău. Dragoni falși. Peste tot sunt necazuri sau umblă vorba că vor fi. Nu zic că ar fi din

pricina Turnului, însă nici măcar aici lucrurile nu sunt cum ar trebui. Sau cum par. Faptul că Elayne și Egwene au dispărut nu e totul, dar pe mine asta mă privește. Am să aflu unde sunt, ascultă ce-ți spun. Iar dacă au pățit ceva... dacă au murit...

Se încruntă și, preț de o clipă, chipul său redeveni o mască însângerată. Și mai mult: deasupra capului avea o sabie, îndărătul căreia flutura o flamură. Sabia avea plăsele lungi, precum majoritatea celor folosite de Străjeri, tăișul ușor curbat și încrustat cu un bătlan – semnul unui maestru-săbier. Min nu-și putea da seama dacă era a lui sau îl amenința. Flamura purta pe ea însemnul lui Gawyn, Mistrețul Alb în fugă, dar pe un fond verde, și nu roșu – culoarea regatului. Sabia, flamura și dărele de sânge dispărură toate deodată.

— Ai grijă, Gawyn, spuse Min – având două lucruri în minte: mai întâi, să aibă grijă ce vorbește, dar și să se ferească de ceva ce nici măcar ea însăși nu-și putea explica. Trebuie să ai foarte mare grijă.

Ochii tânărului o sfredeliră, de parcă ar fi prins ceva din înțelesurile tănuite ale vorbelor ei.

— Am să încerc, îi răspunse, în cele din urmă și rânji, aproape la fel cum făcea întotdeauna, cu toate că era limpede că-i venea greu. Păi, mai bine mă întorc la antrenamente, altfel Galad o să mi-o ia cu mult înainte. În dimineața asta am izbutit să-l înfrâng pe Hammar de două ori din cinci, însă Galad a reușit chiar și de trei ori, ultima dată când a catadicsit să treacă pe acolo. Pe neașteptate, de parcă atunci ar fi zărit-o pentru prima oară, îi zâmbi cu adevărat. Ar trebui să porți mai des rochiile. Îți vine bine asta. O să fiu acolo până la asfințit, nu uita.

În timp ce el se îndepărta cu pași mari și cu ceva din eleganța primejdioasă a unui Străjer, Min își dădu seama că începuse să-și aranjeze cutele rochiei pe șolduri și se opri pe dată. „Arde-i-ar focul pe toți bărbații!”

— E foarte chipeș, nu? făcu Sahra visătoare, gâfâind ușor, de parcă își ținuse răsuflarea. Nu chiar ca Seniorul Galad, firește. Iar Domnia Voastră îl cunoașteți.

Era numai pe jumătate o întrebare. Min oftă, așa cum

făcuse și cealaltă. Fata avea să le spună și prietenelor ei din aripa novicelor. Era firesc să pălăvrăgească despre fiul unei regine, mai ales când era chipeș și aducea cu un erou din poveștile menestrelilor. Iar femeia străină care-i vorbise avea să dea naștere la și mai multe închipuiri. Însă nu era nimic de făcut și, oricum, vorbele nu prea mai aveau ce rău să provoace.

— Pesemne că Suprema se întreabă cum de n-am ajuns încă, zise Min.

Sahra își veni în fire, tresări și o privi cu ochii mari, înghițind în sec, apoi o prinse de mânecă și se grăbi să deschidă una dintre uși, trăgând-o după ea. Cum intrară, novicea făcu în grabă o plecăciune și izbucni:

— Am adus-o, Leane Sedai! E jupânița Elmindreda. Suprema Înscăunată vrea să-i vorbească?

Femeia înaltă și cu pielea arămie din anticameră purta etola lată de-o palmă a Păstrătoarei Cronicilor – albastră, ca și Ajah din care făcuse parte cândva. Cu mâinile în șolduri, ea așteptă ca fata să termine, apoi spuse:

— Ți-a luat cam mult, copilă. Înapoi la muncă, acum.

Și o expedie. Sahra făcu încă o plecăciune și dispăru la fel de iute precum intrase. Min rămase pe loc, cu privirea în pământ și gluga trasă pe ochi. Făcuse un pas greșit cu Sahra – lucru destul de rău, cu toate că, măcar, novicea nu-i știa numele – însă Leane o cunoștea mai bine decât oricine altcineva din Turn, poate în afară de Supremă. De-acum nu mai conta, era sigură, însă după ceea ce se-ntâmplase pe coridor era hotărâtă să respecte poruncile lui Moiraine, până ce rămânea singură cu Suprema. Numai că grija nu-i fu de nici un folos. Leane făcu doi pași, îi dădu gluga jos și mormăi de parcă ar fi înghiontit-o cineva în stomac. Min ridică fruntea și o privi sfidător, încercând să lase impresia că nu încerca să se strecoare nebăgată în seamă. Părul Păstrătoarei era negru, tuns drept și doar puțin mai lung decât al ei; pe chip i se citea uimirea, amestecată cu neplăcerea de-a fi fost luată prin surprindere de ce văzuse.

— Deci tu ești Elmindreda, da? zise Leane, aspră, așa cum vorbea întotdeauna. Trebuie să mărturisesc că numele ți se

potrivește mai bine în veșmintele astea decât în cele... obișnuite.

— Dacă nu-ți e cu supărare, Leane Sedai, mă cheamă doar Min, răspunse cealaltă; izbutise să rămână netulburată, cu toate că era greu să nu se uite urât – în glasul Păstrătoarei răzbătuse prea multă batjocură. Maică-sa o botezase după o eroină din povești, bun. Dar de ce trebuia să fie o femeie care-și petrecea aproape tot timpul oftând după bărbații pe care-i inspira să închine ode ochilor și zâmbetului ei?

— Bine, Min. N-am să întreb unde-ai fost, nici de ce te-ai întors cu o rochie pe tine și cerând să-i pui o întrebare Supremei. Nu acum, cel puțin, rosti Leane, lăsând să se înțeleagă că avea de gând să întrebe, și să dobândească răspunsuri, mai târziu. Pesemne că Maica știe cine este Elmindreda... Firește, trebuia să-mi dau seama, de când mi-a poruncit să te trimit numaidecât înăuntru, de una singură. Numai Lumina știe de ce se poartă așa blând cu tine. Dar ce-i, fato? se întrerupse ea, încruntându-se îngrijorată. Ești bolnavă?

— Nu, nu, mi-e bine, răspunse Min, având grijă să nu dea de bănuț – cu toate că, vreme de o clipă, o văzuse pe Păstrătoare urlând deznădăjduită și desfigurată. Acum pot intra, Leane Sedai?

Leane o mai cântări o vreme din priviri, apoi făcu un semn din cap către încăperea alăturată.

— Hai, repejor!

Min se grăbi să-i dea ascultare, cu o supunere care-ar fi mulțumit-o și pe cea mai severă maestră.

De-a lungul secolelor, prin cancelaria Supremei Încăunate se perindaseră multe femei mărețe și puternice – lucru care se putea observa din cum arăta încăperea, de la căminul înalt, numai din marmură aurie de Kandor, acum rece, până la pereții lambrisați cu un lemn de culoare deschisă cu dungi ciudate, tare ca fierul, dar astfel tăiat încât să închipuie fiare nemaivăzute și păsări cu penaj fabulos. Lambriurile fuseseră aduse de mai bine de o mie de ani, din ținuturile mistuitoare de dincolo de Pustia Aiel, iar căminul era de două ori mai vechi. Podeaua era din piatră roșie, lustruită,

provenită din Munții de Negură. Ferestrele înalte și arcuite dădeau înspre un balcon. Piatra iridiscență care le împrejmuia sclipea precum o perlă – fusese salvată din rămășițele unui oraș scufundat în Marea Furtunilor la Frângerea Lumii. Nicăieri în lume nu se mai găsea așa ceva.

Numai că stăpâna încăperii, Siuan Sanche, se născuse în Tear, fiică a unui pescar – așa că mobilele alese de ea erau simple, deși bine făcute și frumos lustruite. Ședea într-un jilț mare, îndărătul unei mese îndeajuns de întinse pentru a încăpea toți oamenii de la o fermă. Mai era înăuntru un singur scaun, la fel de simplu. De obicei era tras la o parte, dar acum fusese adus în fața mesei, pe un covoraș simplu din Tear, albastru, brun și auriu. Pe suporturi mari, răspândite pe ici, pe colo, se aflau vreo șase cărți deschise. Și atât. Deasupra căminului atârna un desen: bărcuțe minuscule care se strecurau printre ierburi, prin Degetele Dragonului – așa cum fusese și barca tatălui lui Siuan.

La prima vedere, în ciuda trăsăturilor de Aes-Sedai, aceasta părea la fel de simplă ca mobilele sale. Era destul de zdravănă, și nu atât frumoasă cât arătoasă. Purta veșminte simple, singura podoabă fiind etola lată a Supremei Înscăunate, cu șapte dungi colorate, câte una pentru fiecare Ajah. Vârsta îi era cu neputință de ghicit – la fel ca în cazul tuturor femeilor Aes-Sedai. Nu avea nici măcar o șuviță cărunță. Însă ochii albaștri, pătrunzători, spuneau că nu îngăduia nici o nechibzuință, chipul hotărât o dădea de gol pe cea care fusese cea mai tânără femeie aleasă vreodată Supremă. De mai bine de zece ani, Siuan Sanche avusese puterea de a-i chema la ea pe toți stăpânitorii și puternicii lumii, iar ei veniseră, chiar dacă urau Turnul Alb și se temeau de Aes-Sedai.

În vreme ce Suprema se apropia cu pași mari, ocolind masa, Min lăsă bocceaua jos și dădu să se plece stângaci, bombănind pe înfundate pentru că era silită să o facă. Nu că ar fi dorit să se arate necuviincioasă – nimeni nu avea asemenea gânduri în fața unei femei ca Siuan Sanche –, însă nu era obișnuită să facă plecăciuni îmbrăcată în rochie. Nu prea știa cum cerea obiceiul să se plece femeile. Își desfăcu

fustele și tocmai dădea să se încline când îngheță în loc, ca o broască ghemuită. O vedea în față pe Siuan Sanche, trufașă ca o regină, dar, preț de o clipă, o văzu și întinsă pe podea, goală pușcă. Și mai era ceva ciudat cu tabloul, însă acesta dispăru, înainte să-și fi dat seama ce. Era una dintre cele mai puternice viziuni pe care le avusese vreodată, dar nu avea habar ce însemna.

— Iar vezi tot soiul de lucruri? Întrebă Suprema. Ce să zic, așa o înzestrare mi-ar fi de mare folos. Mi-ar fi fost și în lunile astea cât ai fost plecată. Dar să nu vorbim de asta. Ce-a fost, a fost. Roata țese după cum îi este voia, zâmbi ea, încordată. Totuși, dacă mai faci așa ceva, îți iau pielea, fato! Hai, ridică-te! Mi-ajunge cât ceremonial îmi servește Leane. N-am vreme pentru așa ceva, în zilele astea pe care le trăim. Spune, ce-ai văzut?

Încetișor, Min se îndreptă. Era o mare ușurare să se găsească iarăși împreună cu cineva care știa ce putea face – chiar și Suprema. Ei nu trebuia să-i ascundă ce vedea. Nici pe departe.

— Erați... Nu aveți nimic pe Domnia Voastră, Maică. Nu... nu știu ce înseamnă asta.

— O să-mi iau un amant, fără îndoială, râse aspru Siuan. Dar nici de asta n-am vreme acum. Degeaba faci cu ochiul la bărbați, când de fapt treaba ta e să legi barca la mal.

— Poate, spuse încet Min – era cu puțință, cu toate că ea, una, se îndoia. Pur și simplu nu știu. Dar, Maică, de când am intrat în Turn am avut fără încetare viziuni. Se va întâmpla ceva rău, ceva groaznic.

Începu cu femeile Aes-Sedai de la intrare și povesti tot ce văzuse, precum și ce însemnau imaginile, atunci când știa cu siguranță. Nu pomeni însă de vorbele lui Gawyn, decât în treacăt – degeaba îl mai prevenise să n-o supere pe Supremă, dacă o făcea ea în locul lui. Restul îl așternu fără ocolișuri. Amintindu-și ce observase, frica începu iarăși s-o cuprindă. La sfârșit, glasul îi tremura. Suprema nici măcar nu se schimbase la față.

— Deci ai vorbit cu tânărul Gawyn, zise ea, după ce Min tăcu. Ei, pe el cred că-l pot convinge să-și țină gura. Și, dacă

țin eu bine minte cine-i Sahra, cred că are nevoie de ceva muncă la țară. Săpând zarzavaturile, n-are să mai aibă vreme de bârfă.

— Nu înțeleg, Maică, spuse Min. De ce să-și țină Gawyn gura? Ce ar putea spune, când eu nu i-am dezvăluit nimic? Iar Sahra... Maică, poate că nu m-am făcut înțeleasă. O seamă de Aes-Sedai și de Străjeri o să moară. Pesemne că e vorba de o luptă. Și, dacă nu cumva aveți de gând să trimiteți mai multe Surori, cu Străjerii lor, cine știe unde... da, și niște slujitori, căci i-am văzut și pe ei morți sau răniți... dacă nu aveți în minte așa ceva, lupta se va purta aici! În Tar Valon!

— Ai văzut asta? Întrebă Suprema. O luptă? Așa-ți spune... înzestrarea sau e doar o presupunere?

— Păi, altfel cum să fie? Cel puțin patru Aes-Sedai sunt ca și moarte. Maică, din nouă Surori, câte am văzut de când m-am întors, patru au să moară. Și Străjerii... ce-ar putea fi altceva?

— Ar putea fi o groază de lucruri la care nici nu vreau să mă gândesc, răspunse, sumbră, Siuan. Când? Cât mai e până să se întâmple... treaba asta?

— Nu știu, făcu Min, clătinând din cap. N-o să țină decât o zi, poate două... dar ar putea să fie mâine sau peste un an. Sau peste zece.

— Să sperăm că va fi peste zece. Dacă se întâmplă mâine, nu pot să fac nimic ca s-o împiedic.

Min se strâmbă. În afară de Siuan Sanche, numai două femei îi știau secretul: Moiraine și Verin Mathwin, care încercase să-i cerceteze înzestrările. Nici una nu-și putea da seama ce se întâmpla, așa cum nu putea nici ea, numai că nu avea nimic de-a face cu Puterea. Poate tocmai de-asta Moiraine părea să se fi împăcat cu gândul că, atunci când Min știa ce însemnau viziunile, acestea aveau să se adeverească.

— Or fi Mantiile Albe, Maică. Erau peste tot în Alindaer, când am trecut eu podul.

Nu-i venea să creadă așa ceva, dar șovăia să dea glas părerilor sale. Erau doar atât, niște păreri - dar tot rău era. Numai că Suprema începuse să clatine din cap, înainte s-o fi lăsat să-și termine vorba.

— Dacă ar putea, ar încerca ei ceva, nu mă îndoiesc – ce le-ar mai plăcea să lovească în Turn! – numai că Eamon Valda nu va face nici o mișcare fără poruncile Seniorului Căpitan Comandant, iar Pedron Niall nu va lovi decât dacă ne crede slăbite. Ne cunoaște prea bine puterile, ca să facă așa o prostie. Copiii Luminii nu s-au schimbat de o mie de ani. Se ascund în stufăriș, ca știucile, așteptând să adulmece în apă sânge de Aes-Sedai. Dar până acum n-au avut parte, și nici nu vor avea, dacă-i după mine.

— Și totuși, dacă Valda încearcă ceva de unul singur...

— N-are decât vreo cinci sute de oameni în apropiere de Tar Valon, fato, o întrerupse Suprema. Restul i-a trimis de aici acum vreo câteva săptămâni, să facă necazuri în alte părți. Zidurile Strălucitoare i-au ținut la respect pe Aieli. Și pe Artur Aripă-de-Șoim. Valda nu va pătrunde niciodată în Tar Valon, decât dacă orașul se fărâmă deja dinăuntru. Tare ți-ar plăcea să mă faci să cred că necazurile vin de la Mantiile Albe, continuă ea, pe același ton, dar fără vreo sclipire de bunăvoință în privire. De ce?

— Pentru că și eu aș vrea s-o cred, îngână Min, apoi își umezi buzele și rosti vorbe pe care n-ar fi dorit să le rostească vreodată. La una dintre Surori, Maică, am văzut o zgardă argintie. Arăta... arăta precum cele folosite de Seanchani pentru a le... stăpâni pe femeile care puteau conduce Puterea.

Siuan strânse scârbită din buze, făcând-o să tacă, apoi mârâi:

— Ce mizerii! Bine măcar că majoritatea nu cred nici pe sfert toate zvonurile pe care le aud despre Seanchani. Dar e mai ușor de crezut să fie de vină Mantiile Albe. Dacă Seanchanii debarcă din nou, oriunde ar fi asta, am să aflu în câteva zile, prin porumbei. De la țărmul mării până în Tar Valon e drum lung. Dacă într-adevăr apar, am s-o știu din vreme. Nu, mi-e teamă că ai văzut ceva încă și mai cumplit decât Seanchanii. Numai Ajah Neagră poate fi, din păcate. Doar câteva dintre noi știu de aceste femei și nici nu vreau să mă gândesc ce se va petrece când vor afla mai multe – dar ele sunt, acum, cea mai mare amenințare pentru Turn.

Min se trezi că-și strângea atât de tare fustele în pumn încât o dureau mâinile. Avea gura uscată ca iasca. Turnul Alb spusese demult, și răspicat, că nu exista nici o Ajah tăinuită, care să-l slujească pe Cel Întunecat. Cea mai sigură cale pentru a mânia o Aes-Sedai era să pomenesti de așa ceva. Auzind-o pe însăși Suprema Înscăunată vorbind despre Ajah Neagră cu atâta liniște, Min simți fiori de gheață pe șira spinării. Suprema continuă, ca și cum n-ar fi spus nimic ieșit din comun:

— Doar n-ai bătut atâta dram numai pentru niște viziuni. Ce vești ai de la Moiraine? Știi că din Arad Doman până în Tarabon stăpânește haosul, ca să nu spun și mai mult.

Într-adevăr, se puteau găsi și cuvinte mai rele. Oamenii care-l sprijineau pe Dragonul Renăscut se luptau cu cei care-l înfruntau, iar ambele țări, care încă se băteau pentru Șesul Almoth, căzuseră pradă războiului civil. Auzind toate astea, însă, Siuan nu păru deloc impresionată.

— De Rand al'Thor nu mai știi nimic de mai multe luni. În jurul lui se ȧes toate. Unde e? Ce l-a pus Moiraine să facă? Șezi, fato, șezi!

Și-i arată scaunul din fața mesei. Min se apropie, tremurând, și aproape se prăbuși în el. „Ajah Neagră! Vai, Lumină!” Femeile Aes-Sedai ar fi trebuit să fie, cu toatele, de partea Luminii. Chiar dacă nu avea pe deplin încredere în ele, se mângâia cu acest gând. Femeile Aes-Sedai, cu toată puterea lor, erau de partea Luminii și împotriva Umbrei. Dar acum nu mai era adevărat.

— Rand e pe drum către Tear, rosti, cu un glas de-abia auzit.

— Tear! Deci e vorba de Callandor. Moiraine vrea să-l pună să scoată Sabia care nu poate fi atinsă din Stânca din Tear. Jur c-am s-o atârni să se usuce la soare! Ce n-aș da să fie iar novice! Băiatul nu poate fi încă pregătit pentru așa ceva.

— Dar nu a fost... începu Min, apoi se opri să-și dreagă vocea. Nu a fost din voința lui Moiraine. Rand a plecat în miez de noapte, de unul singur. Ceilalți s-au luat după el, iar Moiraine m-a trimis aici să-ți spun. De-acum, poate că au și

ajuns în Tear. Cine știe dacă Rand nu a pus deja mâna pe Callandor.

— Arde-l-ar focul! urlă Siuan. De-acum, poate că-i deja mort! N-ar fi trebuit să audă nici o vorbă despre Profețiile Dragonului! Ce n-aș da să-l pot opri să mai audă și altele!

— Dar nu trebuie să le aducă la îndeplinire? Nu înțeleg...

Suprema se sprijini de tăblia mesei. Arăta obosită.

— Cele mai multe dintre profețiile astea nu sunt pe înțelesul nimănui. Nu ele îl fac să fie Dragonul Renăscut. Nu trebuie decât s-o recunoască, ceea ce pesemne că a făcut, dacă a plecat după Callandor. Profețiile au menirea de a anunța lumii cine este el, de a-l pregăti, pe el și pe noi, ceilalți, pentru ceea ce vine. Dacă Moiraine încă mai poate să-l stăpânească, măcar puțin, îl va conduce către Profețiile de care suntem sigure – când va fi pregătit să le facă față! Cât despre restul, nu putem decât nădăjdui că va face îndeajuns. Atât. Cine poate ști dacă nu a adus deja la îndeplinire Profeții pe care nimeni nu le înțelege? Facă Lumina să fie îndeajuns.

— Deci chiar aveți de gând să-l stăpâniți. Mi-a spus, cândva, asta – dar e prima oară când o aud de la Aes-Sedai, zise Min, simțind un fior de gheață; mânioasă, adăugă: Nu v-ați descurcat prea bine până acum, nici Domnia Ta, nici Moiraine.

Siuan păru să-și revină într-o clipă din oboseală. Își îndreptă umerii și se ridică, privind-o de sus pe Min.

— Ai face bine să-ți dorești să ne descurcăm mai bine de-acum încolo. Crezi că-l putem lăsa liber? E încăpățânat, nedomolit, neînvățat, nepregătit... poate că deja înnebunește. Crezi că putem avea încredere în Pânză, chipurile în soarta lui, pentru a-l ține în viață, ca într-o poveste? Asta nu-i o poveste, iar el nu e un erou de neînfrânt. Dacă firul vieții lui este tăiat din Pânză, Roata Timpului nici nu va băga de seamă, iar Creatorul nu va făptui nici o minune ca să ne salveze. Dacă Moiraine nu izbutește să răsucească vecele, e cu puțință ca el să moară. Și atunci? Ce se va-ntâmpla cu lumea? Temnița Celui Întunecat slăbește. Cândva, el chiar va ajunge să atingă lumea. Mai e puțin. Dacă Rand al'Thor nu e acolo pentru a-l înfrunta în Ultima Bătălie, dacă prostul ăsta

încăpățânat își pierde viața, lumea e osândită. Se va isca din nou un Război al Puterii, dar fără Lews Therin și cei O Sută de Tovarăși. Și-apoi va fi văpaie și beznă veșnică.

Dintr-odată, se opri, trăgând cu ochiul la chipul lui Min.

— Deci dintr-acolo bate vântul, da? Tu și cu Rand. La asta nu mă așteptam.

Min scutură hotărâtă din cap, simțind cum roșește.

— Firește că nu! Vorbeam de... E vorba de Ultima Bătălie, de Cel Întunecat... Pe Lumină, până și un Străjer ar îngheța auzind despre eliberarea Celui Întunecat și despre Ajah Neagră și...

— Degeaba încerci, zise cu asprime Suprema. Crezi că-i prima dată când văd o femeie temându-se pentru viața bărbatului ei? Mai bine recunoaște.

Min se foi în scaun. Privirea lui Siuan, știutoare și nerăbdătoare, o sfredelea.

— Ei, da, șopti Min, în cele din urmă. Am să vă spun tot – nu că asta ne-ar folosi la ceva. Prima dată când am dat cu ochii de Rand, am văzut trei chipuri de femei. Unul era chipul meu. Nu mai văzusem nimic legat de mine până atunci – și nici după aceea dar știu ce însemna. Urma să mă îndrăgostesc de el. Și eu, și celelalte două.

— Trei. Cine sunt celelalte două?

— Chipurile erau tulburi, îi zâmbi cu amărăciune Min. Nu știu cine erau.

— Vreun semn că te va iubi și el?

— Nimic! Nu cred că dă nici doi bani pe mine. Sau, poate, mă privește ca pe... o soră. Deci să nu nădăjduiți că mă puteți folosi pentru a-l stăpâni. N-o să meargă!

— Și totuși, îl iubești.

— N-am de ales, făcu Min, încercând să nu pară atât de mohorâtă. Am încercat să iau totul în glumă, dar s-a terminat cu râsul. Poate că Domnia Ta nu mă crezi, dar când aflu înțelesul unei viziuni, aceasta se adevărește.

Suprema duse un deget la buze și o cântări din priviri. Min se simți îngrijorată. N-ar fi vrut să se dea atâta în stambă, să dezvăluie atâtea taine. Nu spusese totul, însă știa deja că unei femei Aes-Sedai nu trebuia să-i dai nici un semn, cât de

mic, nici măcar dacă nu înțelegeai cum l-ar putea folosi. Se pricepeau ele să afle o cale.

— Maică, ți-am spus veștile de la Moiraine, ți-am spus totul despre viziunile mele. De-acum, pot să-mi dau hainele astea jos și să plec.

— Unde?

— În Tear.

Firește, asta după ce vorbea cu Gawyn și încerca să-l convingă să nu facă vreo prostie. Ar fi vrut să îndrăznească să întrebe de Egwene și de celelalte două, dar, dacă Suprema nu-i spusese nimic nici măcar fratelui lui Elayne, ei cu siguranță nu avea să-i răspundă. Unde mai pui că era încă sfredelită cu privirea.

— În Tear sau unde se află Rand. Oi fi proastă, dar nu sunt prima care-și pierde mințile după un bărbat.

— Ești prima care și le pierde după Dragonul Renăscut. După ce lumea află cine și ce este cu adevărat Rand al'Thor, va fi primejdios să-i stai aproape. Iar dacă pune mâna pe Callandor, se va afla în curând. Unii vor vrea să-l ucidă, ca și cum așa ar putea împiedica Ultima Bătălie, l-ar putea ține pe Cel Întunecat în temniță. Mulți dintre apropiații lui au să moară. Mai bine rămâi aici.

Suprema părea binevoitoare, dar Min n-o crezu. Siuan Sanche nu era capabilă de bunăvoință.

— Am să risc. Poate îl voi ajuta cumva, cu viziunile mele. Nici măcar nu se poate spune că în Turn e mai sigur, câtă vreme rămâne fie și o singură soră Roșie. Acestea nu vor vedea în el decât un bărbat care poate conduce Puterea, uitând de Ultima Bătălie și de Profeții.

— La fel ca mulți alții, o întrerupse, liniștită, Siuan. E greu să gândești altfel decât ai făcut-o vreme îndelungată. Și femeilor Aes-Sedai le vine la fel de greu.

Min o privi mirată. Părea să-i dea dreptate.

— Nu-i o taină pentru nimeni că sunt prietenă cu Egwene și Nynaeve care, și asta se știe, ele sunt din același sat cu Rand. Asta-i o legătură îndeajuns de strânsă în ochii celor din Ajah Roșie. După ce Turnul află cine este el, probabil că voi fi întemnițată în mai puțin de o zi. La fel și fetele, dacă nu

cumva le-ai ascuns Domnia Ta pe undeva.

— Atunci nu trebuie să fii recunoscută. Dacă peștii văd năvodul, nu se prinde nici unul. Îți propun să lași baltă surtucul și pantalonii, deocamdată, îi zâmbi Suprema, ca o pisică jucându-se cu un șoarece.

— Și ce pești v-așteptați să prindeți cu ajutorul meu? întrebă Min cu glasul slab; de fapt, credea că știa și răspunsul, dar nădăjduia din toate puterile să se înșele.

— Ajah Neagră, rosti Suprema. Treisprezece dintre femeile alea au fugit, dar mi-e teamă că altele au rămas aici. Nu știi în cine pot avea încredere. O vreme, mi-a fost teamă să mă încred fie și într-o singură persoană. Tu nu ești Iscoadă, asta știu, iar înzestrarea asta a ta poate fi de ajutor. În cel mai rău caz, ai să fii pentru mine încă o pereche de ochi pe care mă pot bizui să observe ce este de observat.

— Ați pus asta la cale de când m-ați văzut, nu? De-asta voiați ca Gawyn și Sahra să-și țină gura.

Min clocotea de furie. Femeia din fața ei se aștepta ca toată lumea să joace după cum cânta ea. Faptul că, de cele mai multe ori, așa se și întâmpla, înrăutățea totul. Ea una nu era o marionetă.

— Asta ați făcut și cu fetele? Le-ați trimis pe urmele celor din Ajah Neagră? Sunteți în stare...

— Vezi-ți de năvoadele tale, copilă, și lasă-le pe ele cu ale lor. Nu trebuie să știi decât că sunt la o fermă, ispășindu-și pedeapsa. E limpede?

Privirea neclintită o făcu pe Min să se foiască iarăși în scaun. Era ușor s-o înfrunți pe Supremă – până ce începea să te sfredească cu ochii aceia albaștri și reci.

— Da, Maică.

Răspunsese supusă, iar asta o făcea să se zbârlească pe dinăuntru, însă o singură privire aruncată Supremei o făcu să renunțe la orice împotrivire. Își pipăi lâna fină a rochiei.

— Că doar n-o să mor dacă mai port asta încă o vreme.

Dintr-odată, Siuan părea amuzată. Min simți un fior de neliniște.

— Nu-i de ajuns, teamă mi-e. Min în rochie tot Min rămâne, pentru oricine are ochi să vadă. Nu poți purta la

nesfârșit o mantie cu glugă. Nu, trebuie să schimbi tot ce poate fi schimbat. Mai întâi, ai să te dai și mai departe drept Elmindreda. La urma urmei, așa te cheamă.

Min se strâmbă.

— Ai părul aproape la fel de lung ca al lui Leane. Poate fi buclat. Mai departe... eu una n-am folosit niciodată sulemeneli, însă Leane da, și cred că încă n-a uitat de ele.

— Vai, nu, oftă Min, care făcuse ochii mari încă de când venise vorba de „bucle”.

— După ce Leane te preschimbă într-o Elmindreda desăvârșită, nimeni nu te va mai lua drept Min, cea care purta pantaloni.

—Vai, NU!

— Cât privește pricina pentru care locuiești în Turn - una potrivită pentru o tânără cu ochi alunecoși care arată și se poartă cu totul altfel decât Min... continuă Suprema, încruntându-se gânditoare, fără să bage de seamă că Min încerca deznădăjduită s-o întrerupă. Da. Am să răspândesc zvonul că Jupânița Elmindreda a izbutit să vrăjească în așa hal doi pețitori, încât trebuie să se pună la adăpost aici, printre noi, până să se hotărăască pe care să-l aleagă. În fiecare an se găsesc câteva femei care să ne ceară protecția, și uneori din motive la fel de prostești. Dacă tot te mai gândești la Tear, mai zise ea, privind-o cu asprime, las-o baltă. Gândește-te cum îl poți ajuta mai bine pe Rand - aici sau acolo? Dacă Ajah Neagră distruge Turnul sau, și mai rău, îl ia în stăpânire, el va pierde până și puținul ajutor pe care i-l pot oferi. Deci. Ești femeie sau doar o fetișcană amoretată?

De-acum era limpede pentru Min. Era prinsă în capcană.

— Vi se întâmplă vreodată să nu vă puteți duce planurile la îndeplinire cu oamenii, Maică?

— Mai niciodată, zâmbi Suprema, mai rece decât înainte. Mai niciodată.

Aranjându-și șalul cu ciucuri roșii, Elaida privea îngândurată ușa care dădea în cancelaria Supremei pe care tocmai dispăruseră cele două tinere. Novicea ieși după numai o clipă, privi chipul Elaidei și scheună ca o mătă speriată.

Elaidei i se păru că o cunoștea de undeva, cu toate că nu-și putea aminti numele – avea preocupări mai importante decât aceea de a instrui niște copile prăpădite.

— Numele?

— Sahra, Elaida Sedai, răspunse fata, într-o șoaptă ascuțită – chiar dacă femeii Aes-Sedai nu-i păsa de novice, acestea îi cunoșteau și chipul, și faima.

De-acum, își aminti cine era fata. O copilă cu capul mereu în nori, nu foarte înzestrată, care nu putea ajunge să stăpânească cine știe ce putere. Pesemne că nu știa nimic mai mult decât ceea ce văzuse și auzise Elaida însăși – nici nu-și mai amintea altceva decât zâmbetul lui Gawyn, că veni vorba. O proastă. O trimise la plimbare, cu un simplu gest. Fata făcu o plecăciune atât de adâncă, încât aproape că se dădu cu nasul de podea, apoi o luă la fugă. Elaida nu se uită după ea. Se întorsese cu spatele, aproape uitând de prezența novicei. O apucă pe coridor, cu chipul netulburat, dar cu gândurile în clocot. Nu le observă nici măcar pe slujnice, pe novicele și Alesele care se traseră la o parte din drum, făcându-i plecăciuni. La un moment dat, aproape că se izbi de o soră Brună, cu nasul vârât într-un teanc de foi. Aceasta se trase îndărăt, cu un strigăt de uimire, pe care Elaida nu-l auzi.

Fata care intrase s-o vadă pe Supremă purta o rochie – dar, chiar și așa, o cunoștea. Era Min, cea care-și petrecuse atâta vreme cu Suprema, prima dată când sosise în Turn, cu toate că nimeni nu aflase pricina. Min, prietenă apropiată cu Elayne, Egwene și Nynaeve, cele trei pe care Suprema – era convinsă de asta – le trimisese într-un loc tainic. Zvonurile spuneau că erau la o fermă, pentru a-și ispăși pedeapsa, dar acestea toate proveneau de la Siuan Sanche. Ea le iscase, folosind, pesemne, cuvinte meșteșugite pentru a nu minți cu adevărat, iar apoi se răspândiseră. Unde mai pui că, deși se străduise din toate puterile, ea, Elaida, nu izbutise să găsească ferma.

— Arde-o-ar focul! exclamă și, pentru o clipă, mânia i se citi limpede pe chip.

Nici măcar nu știa la cine se gândea – la Siuan Sanche sau la Domnița-Moștenitoare. Dar era totuna. O Aleasă zveltă o

auzi, îi privi chipul și se făcu la fel de albă la față ca rochia pe care o purta. Elaida trecu mai departe cu pași mari, fără s-o vadă.

Pe lângă toate celelalte, neputința de a o găsi pe Elayne o scotea din minți. Din când în când, Elaida avea darul Prorocirii – putea prezice viitorul. Se întâmpla rar, și nu vedea prea multe, dar tot era mai ceva decât izbutise orice femeie Aes-Sedai de la Gitara Moroso, care murise de douăzeci de ani. Primul lucru pe care-l Prorocise, pe când era încă Aleasă – dar cu îndeajuns de multă minte pentru a-și ține gura – era că neamul Reginelor din Andor era o cheie pentru înfrângerea Celui Întunecat în Ultima Bătălie. De îndată ce devenise limpede că Morgase avea să urce pe tron, se lipise de aceasta și, an după an, cu răbdare, își întărise poziția. Iar acum, toate chinurile, toate jertfele – ar fi putut fi ea însăși Supremă, dacă nu s-ar fi preocupat atâta de Andor – puteau fi zadarnice, căci Elayne dispăruse.

Cu ceva greutate, își sili gândurile să se întoarcă la lucrul cel mai important. Egwene și Nynaeve se trăgeau din același sat cu tânărul acela ciudat, Rand al'Thor. Iar Min îl cunoștea și ea, oricât de mult s-ar fi străduit s-o ascundă. Rand al'Thor se afla în mijlocul tuturor lucrurilor.

Elaida nu-l văzuse decât o dată. Se dăduse drept păstor din Ținutul celor Două Râuri, în Andor, dar semăna foarte bine cu un Aiel. Când dăduse cu ochii de el, darul Prorocirii o copleșise. Era ta'veren, unul dintre acei foarte puțini oameni ale căror ițe nu erau țesute în Pânză după bunul plac al Roții Timpului, ci sileau Pânza să ia formă împrejurul lor, cel puțin o vreme. Iar Elaida văzuse haosul învârtelindu-se în jurul lui al'Thor, văzuse dezbinare și răzmeriță în Andor, poate chiar și în restul lumii. Dar regatul trebuia păstrat laolaltă, orice s-ar fi întâmplat; se convinsese încă de la prima Prorocie.

Dar existau mai multe ițe, îndeajuns pentru a o prinde pe Sivan în propria plasă. Dacă era să plece urechea la zvonuri, apăruseră trei ta'veren, și nu doar unul. Toți trei din același sat, Emond's Field, cam de-aceeași vârstă – lucru ciudat, care iscase multe discuții în Turn. Iar când Sivan călătorise în Shienar, cu aproape un an în urmă, îi văzuse și, pesemne,

vorbise cu toți trei. Rand al'Thor. Perrin Aybara. Matrim Cauthon. Se zicea că era o pură întâmplare. O coincidență. Dar cei care-o spuneau nu știau la fel de multe ca Elaida.

Când îl văzuse pentru prima oară pe tânărul al'Thor, cea care-l făcuse dispărut fusese Moiraine. Moiraine, care-l însoțise, pe el și pe ceilalți doi ta'veren, în Shienar. Moiraine Damodred, cea mai apropiată prietenă a lui Siuan Sanche, pe care-o cunoscuse pe când erau amândouă novice. Dacă ar fi fost înclinată spre rămășaguri, ar fi putut pune la bătaie tot ce-avea pe faptul că nimeni din Turn nu-și mai amintea de acea prietenie. În ziua în care deveniseră Aes-Sedai, la sfârșitul Războiului cu Aielii, Siuan și Moiraine se despărțiseră și, de-atunci încolo, se purtaseră ca niște străine. Dar ea, Elaida, fusese una dintre Alesele care le instruiseră pe cel două novice și le pedepsise adesea pentru că nu-și terminau corvezile la vreme, așa că își amintea. Părea greu de crezut că planul lor era atât de vechi – nu trecuse prea multă vreme de când se născuse al'Thor – însă aceasta era ultima verigă din lanțul care le lega. Pentru ea, era îndeajuns.

Siuan puneă ceva la cale. Orice-ar fi fost, trebuia oprită. Necazurile și haosul se întindeau peste tot. Cel Întunecat avea să scape, cu siguranță – gândul o făcu pe Elaida să se înfioare și să-și strângă șalul pe lângă corp –, iar Turnul trebuia să se țină departe de disputele mărunte, pentru a-l înfrunța. Turnul trebuia să fie liber să țeasă ițele cu ajutorul cărora popoarele să rămână unite. Nu putea să cadă pradă necazurilor pe care avea să le iste Rand al'Thor. Cumva, el trebuia împiedicat să distrugă Andorul.

Nu povestise nimănui ceea ce știa despre al'Thor. Avea de gând să se ocupe singură de el, în taină, dacă era cu putință. Divanul Turnului vorbea deja despre faptul că acei trei ta'veren trebuiau supravegheați și chiar călăuziți. N-avea să încuviințeze niciodată ca unul dintre ei – mai ales acela – să fie îndepărtat. Dar era pentru binele Turnului. Și al lumii. Scoase un sunet înfundat, ca un mârâit. Siuan fusese dintotdeauna încăpățânată. De pe când era novice, se dovedise mult prea încrezătoare în sine pentru fiica unui pescar sărac. Dar cum să fie atât de proastă încât să

amestece Turnul în așa ceva, fără să ceară părerea Divanului? Doar știa ce avea să se întâmple. Singurul lucru care se putea dovedi și mai cumplit era dacă...

Dintr-odată, Elaida se opri în loc, cu privirile în gol. Oare acest al'Thor putea conduce? Sau vreunul dintre ceilalți? Nu, nu putea fi decât al'Thor. Dar nici măcar Siuan nu i-ar fi luat apărarea unui asemenea bărbat. Era cu neputință.

— Cine știe de ce e-n stare femeia aia? murmură Elaida. Nu era potrivită pentru a fi înscăunată.

— Vorbești singură, Elaida? Știu că voi, Roșiile, nu vă faceți prietene din alte Ajah, însă nu pot să cred că nu există nici o femeie cu șal ca al tău, cu care să poți discuta.

Elaida se întoarse și o văzu pe Alviarin, o femeie Aes-Sedai cu gâtul lung, de lebadă, care îi întoarse privirea cu acea răceală trufașă, semnul celor din Ajah Albă. Roșiile și Albele nu prea se plăceau; se înfruntaseră în divanul Turnului de o mie de ani. Albele erau de partea Albastrelor – culoarea lui Siuan. Dar, pe de altă parte, se mândreau cu gândirea lor logică, nesupusă vreunor patimi.

— Fă câțiva pași cu mine, zise Elaida.

Alviarin șovăi puțin, apoi i se alătură. Auzind ce-i povestea cealaltă despre Siuan, la început ridică disprețuitoare dintr-o sprânceană, dar, până la urmă, se încruntă și căzu pe gânduri.

— Nu ai dovezi că s-ar fi petrecut ceva... necuvenit, spuse, după ce, într-un târziu, Elaida tăcu.

— Nu... încă, răspunse cu tărie Elaida, și își îngădui un zâmbet, văzând-o pe Alviarin încuviințând.

Era un început. Într-un fel sau altul, Siuan trebuia oprită, până să ajungă să distrugă Turnul.

Bine ascuns, într-un desiş de copaci de pe malul de miazănoapte al râului Taren, Dain Bomhald își dădu pe spate mantia albă, cu soarele strălucitor brodat pe piept, și duse la ochi ocheanul învelit în piele aspră. Un roi de găze minuscule bâzâia împrejurul său, dar nu-l băgă în seamă. Dincolo de râu, în satul Taren Ferry, se vedeau case mari, de piatră, cu fundații înălțate care să le apere de revărsările din fiecare

primăvară. Sătenii stăteau la ferestre sau așezați pe stănoage, holbându-se la cei treizeci de călăreți cu mantii albe, pe cai, cu armurile lor sclipitoare. Un grup de bărbați și femei stăteau de vorbă cu călăreții. De fapt, nu făceau altceva decât să-l asculte pe Jaret Byar – din câte observă Bomhald – ceea ce era mult mai bine.

Auzea parcă glasul tatălui său. „Fă-i să creadă că există o șansă și se va găsi un neghiob care să încerce ceva. Apoi trebuie să-l omori, și alt neghiob va sări să-l răzbune, așa că-l omori și pe al doilea. Dar dacă le umpli de la bun început sufletele de teama Luminii și apoi le spui că nimeni nu va păți nimic dacă se supun, nu vei avea necazuri.”

Gândindu-se la tatăl său, mort de ceva vreme, strânse din dinți. Trebuia să facă ceva, și încă repede. Era convins că numai Byar știa de ce se grăbise să primească această misiune, undeva, într-o regiune aproape uitată de la marginea regatului Andor. Iar Byar avea să-și țină gura – îi fusese la fel de credincios tatălui lui Dain ca un ogar, iar acum îl slujea pe fiu cu același devotament. Bomhald nu șovăise nici o clipă, după ce Eamon Valda îi dăduse misiunea, și-l numise pe Byar mâna sa dreaptă.

Byar se întoarce și urcă la loc pe bac. Fără întârziere, vâslașii începură să tragă de frânghia groasă care-l duse pe malul celălalt. Byar trase cu ochiul la ei, făcându-i să se tulbure și să-i arunce priviri furișe, în timp ce-și vedeau de treabă. Totul părea în ordine.

— Senior Bomhald?

Lăsă ocheanul jos și întoarce capul. Lângă el își făcuse apariția un bărbat cu chipul aspru, care privea drept înainte, pe sub coiful conic. Chiar și după ce călătorise atâta, din Tar Valon până acolo – și-ncă fără nici un fel de zăbavă – platoșa lui sclipea la fel de puternic precum mantia albă ca zăpada, cu soarele brodat pe piept.

— Da, Copile Ivon?

— M-a trimis sutașul Farran, Seniore. E vorba de Pribegi. Ordeith a fost văzut vorbind cu trei dintre ei, după care aceia au dispărut.

— Sânge și cenușă! blestemă Bomhald, apoi se întoarce

pe călcâie și o porni cu pași mari, cu Ivon după el.

La ceva depărtare de râu, printre arbori de toate felurile, se afla o mulțime de călăreți cu mantii albe, înarmați cu lănci pe care le țineau nepăsători, ca unii demult obișnuiți cu ele, sau cu arcuri așezate de-a curmezișul șeilor. Caii dădeau nerăbdători din copite și din cozi. Călăreții erau ceva mai liniștiți; nu era primul râu pe care-l aveau de trecut pentru a ajunge într-un loc străin – și, de astă dată, nimeni n-avea să-ncerce să-i oprească.

Într-un luminiș mare, dincolo de călăreți, se afla o caravană de Tuatha'an, neamul Pribegilor. Spoitorii. Aproape o sută de căruțe trase de cai, precum niște căsuțe pătrate pe roți, într-un amestec de culori, roșu, verde, galben și mii de alte nuanțe, în alăturări care nu puteau plăcea decât ochilor unui Spoitor. Cât despre oameni, ei purtau haine pe lângă care căruțele păreau mohorâte. Ședeau pe pământ, într-un cerc larg, privindu-i pe călăreți cu un amestec de tulburare și liniște care era de-a dreptul ciudat; se auzeau suspinele pițigăiate ale unui copil, pe care maică-sa încerca să-l aline. Alături se afla o movilă de leșuri; numai dulăi, împrejurul cărora începuseră să bâzâie muștele. Pribegii nu făceau rău nimănui, nici măcar pentru a-și apăra viețile. Nici câinii nu erau primejdioși, însă Bomhald nu voia să riște nimic.

Pusese șase oameni să-i păzească pe Spoitori – nu era nevoie de mai mulți. Chiar dacă se străduiau să nu o arate, aceștia păreau stânjeniți. Nimeni însă nu-l privea pe cel de-al șaptelea bărbat, care se afla în șa, alături de căruțe – un omuleț ciolănos, cu nasul mare, cu un surtuc cenușiu-închis care părea prea mare pentru el, deși cu o croială meșteșugită. Farran, un bărbat masiv, dar sprinten, îi privea pe cei șapte la fel de urât. Când îl zări pe Bomhald, sutașul îl salută, ducându-și pumnul înmănușat la inimă, dar nu scoase o vorbă.

— Doar o vorbă, Jupân Ordeith, zise încet Bomhald; ciolănosul lăsă capul pe-o parte și-l privi lung, apoi descălecă – Farran mârâi, însă Bomhald nu ridică vocea. Pare-se că trei Spoitori sunt de negăsit, Jupân Ordeith. Nu cumva ai făcut ceea ce-mi propuneai mai devreme?

De îndată ce-i văzuse pe Pribegi, Ordeith îi șoptise: „Trebuie omorâți. Nu sunt de nici un folos”. Bomhald era obișnuit să ucidă oameni, însă nu se împăcase niciodată cu asta, așa cum părea s-o facă bărbatul cel scund.

— Adică să-i omor? De ce să fac așa ceva? Mai ales după ce am fost certat pentru că am îndrăznit s-o propun, făcu Ordeith, frecându-și nasul mare cu un deget; vorbea cu un puternic accent de Lugard, cu toate că, din când în când, acesta dispărea – alt lucru care-l neliniștea pe Bomhald.

— Înseamnă că i-ai ajutat să scape.

— Păi, că veni vorba, drept e că am luat la o parte câțiva, ca să aflu ce știau, fără să mă deranjeze nimeni. Înțelegeți.

— Ce știau? Pe Lumină, ce-ar putea ști Spoitorii despre ceea ce ne trebuie nouă?

— Până nu întrebi, n-ai cum să afli, nu-i așa? zise Ordeith. Nu le-am făcut cine știe ce. La sfârșit, le-am poruncit să se întoarcă la căruțe. Cine-ar fi crezut că au îndrăzneala să fugă, cu atâția soldați împrejur?

Bomhald se trezi strângând din dinți. Primise porunci să călătorească în cea mai mare grabă pentru a se întâlni cu acest ciudat omuleț, care avea să-i dea alte ordine. Acestea nu-i plăceau deloc, dar hârtiile aveau pecetea și semnătura lui Pedron Niall, Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii.

Însă mult prea multe lucruri rămăseseră neexplicate – printre ele, poziția pe care avea s-o dețină Ordeith. Se afla acolo, chipurile, pentru a-l sfătui pe Bomhald, pentru a lucra împreună cu el. Nu i se explicase, însă, dacă omulețul era sub comanda lui, iar sugestia, nerostită, dar ușor de ghicit, de a ține seama de părerile lui îl deranja. Nici măcar pricina pentru care atâția Copii fuseseră trimiși în pustietățile acelea nu era limpede. Pentru a vâna Iscoade, firește, și pentru a aduce Lumina. Asta nici nu mai trebuia spus. Însă aproape o jumătate de legiune să calce, fără îngăduință, hotarul regatului Andor... dacă Regina din Caemlyn afla, ordinul risca să piardă multe. Era prea mult pentru cele câteva răspunsuri pe care Bomhald le primise.

Totul avea de-a face cu Ordeith. Bomhald nu pricepea

deloc cum de Seniorul Căpitan Comandant putea avea încredere în omul acela, cu rânjetele sale viclene, cu posomorea sa, și cu privirile trufașe, din pricina cărora era cu neputință de înțeles ce fel de persoană aveai în față. Unde mai pui că, după numai câteva cuvinte, i se schimba accentul. Cei cincizeci de Copii care-l însoțiseră pe Ordeith erau negri și încruntați, întocmai ca el. Pesemne că el însuși îi alesese, ca să fie înconjurat numai de strâmbături – ceea ce spunea destul de multe despre el. Până și numele său, Ordeith, în Limba Străveche însemna „pelin”. Totuși, Bomhald avea propriile pricini pentru a fi acolo și, dacă era musai să-l suporte pe Ordeith, avea să găsească el o cale. Dar numai până la un punct.

— Jupân Ordeith, spuse el, alegându-și cu mare grijă tonul, bacul acesta e singura cale pentru a intra sau a ieși din ținut.

Ceea ce nu era tocmai adevărat: harta pe care o avea cu el arăta că râul Taren nu putea fi trecut decât prin locul în care se aflau, în timp ce Manetherendrelle, care mărginea ținutul la miazăzi, nu avea nici un vad. La răsărit erau mlaștini întinse. Cu toate astea, trebuia să existe și o cale pe la apus, peste Munții de Negură – chiar dacă aceștia nu apăreau în întregime pe hartă. Dar, și dacă munții puteau fi trecuți, drumul era greu și mulți dintre soldați aveau să-și piardă viețile, așa că Bomhald nu avea de gând să-i permită lui Ordeith să afle că exista o altă posibilitate, nici măcar una atât de îndepărtată.

— Dacă, atunci când vine timpul să plecăm, găsesc malul acesta împânzit de soldați din Andor, dumneata vei fi primul la traversat și ai să vezi ce interesant este să-ți croiești drum cu forța peste un râu atât de lat, bine?

— E prima dumitale misiune, nu-i așa? făcu Ordeith, cu o undă de batjocură în glas. Pe hartă, locurile astea fac parte din Andor, e drept, dar nici un perceptor din Caemlyn n-a mai ajuns atât de departe spre apus, de mai multe generații încoace. În plus, chiar dacă cei trei se apucă să povestească, cine să aibă încredere în trei Spoitori? Dacă primejdia ți se pare prea mare, adu-ți aminte a cui e pecetea de pe poruncile

pe care le-ai primit.

Farran trase cu ochiul la Bomhald și dădu să-și scoată sabia, dar celălalt scutură ușor din cap, și Farran lăsă brațul în jos.

— Am de gând să trec râul, jupân Ordeith, și am să-l trec, chiar dacă aud, în ultima clipă, că Gareth Byrne și Gărzile Reginei vor ajunge aici până la apus.

— Firește, spuse Ordeith, devenind, dintr-odată, îndatoritor. Vei avea parte de glorie, la fel cum ai fi avut în Tar Valon, crede-mă!

Ochii săi întunecați și înfundați în orbite deveniră sticloși, de parcă se ațintiseră undeva, în depărtare.

— Și în Tar Valon există lucruri pe care le doresc, sfârși el.

Bomhald clătină din cap. „Și când te gândești că trebuie să încerc să mă-nțeleg cu el...”

Jaret Byar se apropie și descălecă lângă Farran. Era la fel de înalt ca și sutașul, avea fața prelungă și ochii negri, încercânați și nu părea să aibă pe trup nici un gram de grăsime.

— În sat, lucrurile s-au liniștit, Seniore. Lucellin se îngrijește să nu care cumva să scape cineva. Când le-am pomenit de Iscoadele Celui Întunecat, aproape că au făcut pe ei. Cică la ei în sat nu există așa ceva, însă oamenii aflați la miazăzi sunt adevăratele Iscoade.

— La miazăzi, da? spuse aspru Bomhald. Vedem noi. Trimite trei sute de oameni peste râu, Byar. Mai întâi pe cei ai lui Farran. Restul să-i urmeze după ce trec Spoitorii. Și ai grijă să nu mai scape nici unul, bine?

— O să trecem Ținutul celor Două Râuri prin foc și sabie, îl întrerupse Ordeith, strâmbându-se fioros și cu spume la gură. O să-i biciuim și o să-i jupuim pe toți și o să le pârlolim sufletele. I-am făgăduit! Și atunci, va veni și la mine! Va veni!

Bomhald le făcu semn lui Byar și Farran să-i îndeplinească poruncile. „E nebun, se gândi. Seniorul Căpitan Comandant m-a legat de un nebun. Dar măcar am să ajung la acel Perrin. Orice-ar fi, am să-mi răzbun tatăl!”

De pe terasa înconjurată de coloane, aflată în vârful unui

deal, Înalta Doamnă Suroth privea Portul Cantorin, care i se întindea la picioare precum un castron larg, ușor strâmb. Avea capul ras în părți, și o creastă lată de păr negru care îi cădea pe spate. Măinile i se odihneau pe o balustradă din piatră șlefuită, la fel de albă ca și rochia ei imaculată, cu sutele de pliuri. Fără să bage de seamă, bătea ușor în piatră cu unghiile sale lungi, dintre care primele două de la fiecare mână erau vopsite în albastru.

Peste Oceanul Aryth bătea o briză ușoară, care aducea cu ea miros puternic de sare. În spatele Înaltei Doamne se aflau două tinere, îngenuncheate lângă perete, având cu ele evantaie din pene albe – pentru cazul în care briza ar fi încetat să adie. Alte două fete și patru băieți, cu toții îngenuncheați, așteptau să primească porunci. Toți opt erau desculți și purtau robe subțiri, pentru a încânta simțurile Înaltei Doamne cu liniile armonioase ale trupurilor lor și cu eleganța mișcărilor. Dar, în clipa aceea, Suroth nici nu-i vedea – pentru ea, erau ca niște mobile.

În schimb, cei doisprezece soldați din Straja Morții, câte șase de fiecare parte a terasei, nu puteau trece neobservați. Stăteau încremeniți în loc, ca niște statui, cu sulitele împodobite cu ciucuri negri și scuturile lăcuite în aceeași culoare. Erau simbolul victoriei, dar și al primejdiei în care se afla Suroth. Straja Morții nu o slujea decât pe împărăteasă și pe aleșii ei. Soldații erau gata să ucidă sau să moară cu același zel, dacă era nevoie. Cum spunea zicala? „La înălțime, cărările sunt împânzite de pumnale.”

Unghiile lungi loveau ușor balustrada. Ce îngust, ca un fir de ață, era hotarul pe care trebuia să pășească!

Portul interior, aflat dincoace de zidul ridicat pe fundul oceanului, era împânzit de corăbiile celor din Seminția Mării, Atha'an Miere – până și cele mai mari dintre acestea păreau prea înguste pentru cât erau de lungi. Pânzele sfâșiate le făceau să se încline care mai de care. Punțile erau pustii, căci echipajele se aflau pe țărm, sub pază, la fel ca toți locuitorii insulelor care știau să navigheze în largul oceanului. În portul exterior se aflau corăbiile uriașe și cu prora rotundă ale Seanchanilor, cu zecile, unele ancorate la gura portului. Alta,

cu pânzele umflate de vânt, escorta un cârd de bărcuțe de pescuit, aducându-le îndărăt în port. Dacă se răspândeau, unele dintre bărcuțe ar fi putut scăpa, dar pe corabia Seanchanilor se afla o *damane* și fusese de ajuns o singură demonstrație a puterilor sale pentru ca astfel de gânduri să dispară cu desăvârșire. Scheletul ars și sfărâmat al unei corăbii dușmane se afla încă acolo, eșuat pe un banc de noroi, lângă gura portului.

Cu toate acestea, Suroth nu știa câtă vreme avea să fie în stare să-i împiedice pe cei din Seminția Mării aflați în alte părți – și pe blestemații de pe continent – să afle că insulele acestea erau în puterea ei. „Dar va fi îndeajuns, își spuse. Trebuie să fie.”

Faptul că izbutise să adune majoritatea trupelor Seanchan după dezastrul iscat de înaltul Domn Turok fusese, în felul său, un miracol. Acum, numai câteva dintre corăbiile care scăpaseră din Faime nu se aflau la porunca ei, și nimeni nu-i punea la îndoială dreptul de a-i conduce pe *Hailene*, înaintașii. Poate că miracolul făcuse și ca nimeni de pe continent să nu bănuiască unde se aflau, așteptând să recâștige pământurile pe care împărăteasa îi trimisese să le ia în stăpânire, așteptând să desăvârșească Reîntoarcerea, *Corenne*. Iscoadele lui Suroth căutau deja o cale. Nu era, așadar, nevoie să se întoarcă la Curtea celor Nouă Luni, pentru a cere iertare Împărătesei pentru un eșec care nici măcar nu i se datora.

Gândul o făcu să se înfioare. Cei care se vedeau nevoiți să-și ceară iertare în felul acela erau întotdeauna umiliți și, de cele mai multe ori, supuși la chinuri, însă ceea ce o îngrozea era faptul că, la sfârșit, era cu putință să nu-i fie îngăduit să moară, să fie silită să-și continue viața ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în vreme ce toți ceilalți, oamenii de rând și cei de Sânge, ar fi știut totul despre înjosirea ei.

Un slujitor chipeș apăru într-o clipă alături de ea, aducând o robă verde deschisă, brodată cu păsări-ale-încântării, cu penajul lor fabulos. Suroth întinse brațele, așteptând ca roba să-i fie potrivită, fără să-l bage în seamă pe slujitor, ca și cum nu ar fi fost decât o grămăjoară de praf în calea papucului său

de catifea.

Pentru a nu se vedea nevoită să-și ceară iertare, trebuia să recâştige ceea ce se pierduse cu un mileniu în urmă. Iar pentru asta, trebuia să-l înfrunte pe bărbatul care, din câte îi povestiseră iscoadele, pretindea a fi Dragonul Renăscut. „Dacă nu găsesc o cale să-l dobor, supărarea Împărătesei nici nu mai are importanță.”

Întorcându-se cu grație, intră în încăperea lungă din fața terasei. Pereții care dădeau în afară erau numai uși și ferestre înalte, pentru a lăsa să pătrundă orice adiere. Lemnul albicios, bine șlefuit și sclipind ca satinul o încânta pe Suroth. Însă mobilele precedentului stăpân, fostul guvernator Atha'an Miere din Cantorin, fuseseră îndepărtate, la porunca ei, și înlocuite cu câteva paravane înalte, cele mai multe dintre ele fiind pictate cu păsări și flori. Două însă erau diferite. Unul înfățișa o pisică de Sen T'jore, mare cât un ponei, cu blana pătată, iar altul – un vultur negru de munte, cu creasta zbârlită, ca o coroană albă, și aripile cu vârful imaculat întinse cât erau de lungi. Astfel de paravane erau considerate vulgare, însă lui Suroth îi plăceau animalele. Nu avusese cum să-și aducă menajeria cu ea, astfel că pusese să-i fie pictate imaginile celor două pe care le prefera. Nu suportase niciodată să fie lipsită de vreo plăcere, fie ea și neînsemnată.

Cele trei femei o așteptau așa cum le lăsase: două în genunchi, a treia întinsă cu fața în jos pe podeaua goală și lustruită, ca o tablă de șah cu pătrate mai închise sau mai deschise la culoare. Femeile îngenuncheate purtau rochii de un albastru-închis, ca orice *sul'dam*, cu fulgere bifurcate pe piept și pe laturi. Una dintre ele, Alwhin, cu chipul său ascuțit și ochii albaștri, mereu supărați, era pe jumătate rasă în cap, iar părul rămas îi atârna pe umăr, împletit într-o cosiță castanie. Văzând-o, Suroth strânse din buze. Nu se mai întâmplase niciodată ca o *sul'dam* să devină *so'jhin*, să fie primită în rândul slujitorilor de prim rang ai celor de Sânge, cu atât mai puțin să ajungă și Cuvântătoare. Dar cu Alwhin era altceva. Alwhin știa prea multe.

Totuși, cea care o preocupa în acel moment era femeia care zăcea cu fața în jos, îmbrăcată într-o rochie simplă,

cenușie, și purtând la gât o zgardă lată, din metal argintiu, legată printr-o lesă sclipitoare de brățara din același metal aflată la încheietura Taisei - cea de-a doua *sul'dam*. Prin mijlocirea zgardei și a lesei - numite *a'dam* - Taisa o putea stăpâni pe femeia în cenușiu. Și era musai s-o stăpânească, de vreme ce femeia era o damane - știa să conducă Puterea, și deci era mult prea primejdioasă pentru a i se îngădui să rămână liberă. Amintirea Armii Noptii era încă puternică printre Seanchani, chiar dacă trecuse o mie de ani de la distrugerea lor.

Suroth le privi bănuitoare pe cele două *sul'dam*. Nu mai avea încredere în nici o femeie asemenea lor, și totuși nu avea de ales - nimeni altcineva nu le putea stăpâni pe damane, iar fără acestea... Nici nu-și putea închipui. Întreaga putere a Seanchanilor, a Tronului de Cristal, era clădită pe *damane* supuse. Dar lucrurile pe care era nevoită să le îngăduie o deranjau pe Suroth. De pildă, Alwhin, care privea în jur de parcă ar fi fost toată viața so'jhin. Nu... de parcă ar fi fost chiar de Sânge, și se afla acolo, ingenuncheată, pentru că așa poftea.

— Pura!

Înainte să cadă în mâinile Seanchanilor, pe când era încă Aes-Sedai, printre celelalte Surori, la fel de periculoase ca și ea, femeia avusese alt nume - dar Suroth nu-l cunoștea și asta nu o preocupa în nici un fel. Femeia în rochie cenușie se încordă, dar nu ridică fruntea - instrucția de care avusese parte fusese foarte aspră.

— Te mai întreb o dată, Pura! Cum fac cele din Turnul Alb pentru a-l stăpâni pe bărbatul care-și spune Dragonul Renăscut?

Femeia își mișcă ușor capul, pentru a o privi, înspăimântată, pe Taisa. Dacă răspunsul pe care avea să-l dea nu era mulțumitor, Taisa o putea face să simtă durerea fără să ridice un deget, folosindu-se de *a'dam*.

— Turnul nu ar face niciodată așa ceva, Înaltă Doamnă, spuse Pura, cu râsuflarea tăiată. Orice fals Dragon trebuie prins și domolit.

Mâniată, Taisa o privi întrebător pe Înalta Doamnă -

răspunsul ocolise întrebarea lui Suroth, poate chiar dăduse de înțeles că o femeie de Sânge cuvântase un neadevăr. Dar Suroth clătină ușor, foarte ușor din cap – nu voia să aștepte ca femeia să-și revină de pe urma pedepselor – așa că Taisa înclină, supusă, fruntea.

— Încă o dată, Pura, ce știi de femeile Aes-Sedai... începui Suroth, strâmbând din buze pentru că se spurcase folosind acel nume – iar Alwhin mormăi nemulțumită – ... de femeile Aes-Sedai care-l ajută pe acest bărbat? Ai grijă! În Faime, soldații noștri au avut de înfruntat femei de-ale Turnului, femei care conduceau Puterea, așa că nici să nu încerci să spui că nu-i așa.

— Pura... Pura nu știe nimic, Înaltă Doamnă, răspunse femeia, cu sufletul la gură, tulburată, apoi o privi iarăși pe Taisa, cu ochii mari – era limpede că voia cu orice preț să fie crezută. Poate... Poate Suprema sau Divanul Turnului... Nu, n-ar putea s-o facă. Pura nu știe nimic, Înaltă Doamnă.

— Bărbatul poate conduce, spuse cu asprime Suroth.

Femeia întinsă pe jos gemu, cu toate că mai auzise acest lucru și înainte. Lui Suroth i se strânse stomacul de greață, la gândul că fusese silită s-o spună din nou, însă ea nu lăsă nimic să se vadă. Dintre toate cele întâmplate în Faime, numai câteva nenorociri fuseseră provocate de femei: orice damane putea simți lucrătura altei femei, și orice sul'dam care purta brățara știa ce simte cea aflată în stăpânirea ei. Așadar, bărbatul era cel care provocase totul, ceea ce însemna că era îngrozitor de puternic. Atât de puternic încât Suroth se trezise întrebându-se, de mai multe ori și cu scârbă crescândă, dacă nu cumva era într-adevăr Dragonul Renăscut. „Dar nu se poate”, își spuse cu fermitate. Și, oricum, asta nu avea nici o importanță pentru ceea ce punea ea la cale.

— Mi se pare cu neputință de crezut că cineva, fie chiar și cele din Turnul Alb, îngăduie unui asemenea bărbat să umble liber. Cum fac să-l țină în stăpânire?

Pura zăcea întinsă cu fața la podea, cu umerii scuturându-i-se de plâns.

— Răspunde-i Înaltei Doamne! spuse, cu asprime, Taisa;

nu făcu nici o mișcare, dar Pura deschise gura și clipi, de parcă fusese lovită peste coapse – o lovitură iscată din *a'dam*.

— P-Pura nu ș-ș-știe nimic, răspunse ea, întinzând brațul tremurător, de parcă ar fi vrut să atingă piciorul lui Suroth. Vă rog! Pura a învățat să se supună. Pura spune numai adevărul. Vă rog, nu o pedepsiți pe Pura!

Suroth făcu un pas ușor în spate, fără să-i scape vreun gest de mânie. Se văzuse silită să se miște din pricina unei *damane*. Aproape că fusese atinsă de o femeie care putea conduce. Simțea nevoia să se spele, de parcă ar fi fost cu adevărat atinsă.

Taisa făcu ochii mari, văzând nerușinarea celeilalte. Obrajii îi luaseră foc, la gândul că se întâmplase așa ceva, tocmai când ea purta brățara. Părea sfâșiată între imboldul de a se arunca la podea, alături de *damane*, pentru a-și cere iertare, și cel de o pedepsi pe loc. Alwhin privea scena strângând disprețuitoare din buze. Chipul său spunea limpede că așa ceva nu s-ar fi putut întâmpla dacă ea ar fi purtat brățara.

Suroth ridică ușor un deget, într-un gest simplu pe care orice *so'jhin* îl știa din copilărie. Le cerea să plece. Atât și nimic mai mult. Alwhin șovăi, parcă neînțelegând, apoi încercă să-și ascundă scăparea, răstindu-se la Taisa:

— Du-o pe... făptura asta cât mai departe de Înalta Doamnă Suroth! Și, după ce o pedepsești, du-te la Surela și spune-i că nu știi să-ți stăpânești slujnicele, de parcă n-ai mai fi purtat niciodată brățara. Spune-i că urmează să fii...

Suroth își alungă din minte vorbele lui Alwhin. Ea una nu le poruncise decât să plece – însă certurile dintre *sul'dam* erau sub demnitatea ei. Ar fi vrut să știe dacă Pura izbutise să-i ascundă ceva. Iscoadele îi transmiseseră că, din câte se povestea, femeile din Turnul Alb nu puteau minți. Orice încercare de a o sili pe Pura să spună o minciună, chiar și una neînsemnată – de pildă că o eșarfă albă era, de fapt, neagră – se dovedise zadarnică, dar asta nu era îndeajuns. Or fi existat unii care să ia de bune lacrimile unei *damane* și pretextele invocate de câte ori i se cerea ceva, dar astfel de oameni nu ajungeau să conducă Reîntoarcerea. Poate că Pura mai avea

încă voință, poate era îndeajuns de deșteaptă pentru a încerca să se folosească de povestea că-i era cu neputință să mintă. Nici una dintre femeile prinse pe continent nu era cu totul ascultătoare și de încredere, așa cum erau cele aduse din Seanchan. Nici una nu se împăcase cu soarta, așa cum o făcuseră celelalte. Cine putea ști ce taine ascundea una care-și spunea Aes-Sedai?

Suroth își dori – și nu era pentru prima oară – să o fi avut și pe cealaltă Aes-Sedai prinsă la Capul Toman. Dacă ar fi avut măcar două pe care să le poată iscodi, ar fi fost mai ușor de prins o scăpare, o încercare de înșelătorie. Dar dorința era zadarnică. Cealaltă femeie putea fi moartă, înecată, sau putea să fi ajuns deja la Curtea celor Nouă Luni. Pesemne că unele dintre corăbiile pe care Suroth nu izbutise să le adune trecuseră deja oceanul, poate cu femeie cu tot.

Cu aproape jumătate de an în urmă, de îndată ce preluase șefia armatelor, trimisese și ea o corabie, cu o dare de seamă bine aduse din condei. Atât căpitanul, cât și marinarii proveneau din familii care o slujiseră pe a ei de când Luthair Paendrag se proclamase împărat, cu aproape o mie de ani în urmă. Riscase mult, căci astfel împărăteasa putea trimite pe cineva să-i ia locul – dar a fi riscat și mai mult dacă nu ar fi trimis vești; atunci, numai o victorie zdrobitoare ar fi putut-o salva. Și poate nici măcar atât. Așadar, împărăteasa știa de Faime, știa de nenorocirea lui Turak și de faptul că Suroth voia să meargă mai departe. Dar ce părere avea și ce voia să facă? Gândul era mai tulburător decât cel despre *damane*, chiar și despre cea care fusese, cândva, Aes-Sedai.

Totuși, împărăteasa nu știa totul. Veștile cele mai rele nu puteau fi încredințate nici unui sol, oricât de credincios ar fi fost. Aceste vești nu aveau să treacă decât de pe buzele lui Suroth către urechile Împărătesei. Trudise din greu pentru a fi sigură de asta. Nu existau decât patru persoane în viață care cunoșteau taina, iar două nu aveau să rostească nici o vorbă, din propria voință. „Numai alte trei morți pot pecetlui totul încă și mai bine”, se gândi Suroth, apoi își dădu seama că vorbise cu glas tare, auzind-o pe Ahlwin spunând:

— Și totuși, Înalta Doamnă are nevoie de toate trei în

viață.

Poziția în care se oprise cealaltă era îndeajuns de umilă și de supusă – stătea cu privirea plecată, cu toate că, așa cum se cuvenea, nu scăpa nici o mișcare și nici un semn de-al lui Suroth.

— Și cine știe, Înaltă Doamnă, continuă cu glas la fel de umil, ce-ar putea face împărăteasa – fie să trăiască în veci! – dacă ar auzi că ați încercat să-i ascundeți așa ceva?

În loc de răspuns, Suroth făcu, din nou, gestul ușor prin care îi porunca să plece. Iar Alhwin șovăi iarăși – de data aceasta, era limpede că înțelesese, dar nu voia să se supună; își permitea cam multe! – apoi se înclină adânc și plecă, fără să-i întoarcă vreo clipă spatele. Suroth se chinui să se liniștească. Cele trei femei erau o problemă pe care, deocamdată, nu o putea rezolva, dar răbdarea era o virtute de care cei de Sânge nu se puteau lipsi. Altfel, erau în primejdie să sfârșească în Turnul Corbilor.

Leși din nou pe terasă. Văzând-o, slujitorii se aplecară puțin, foarte puțin în față, gata să-i îndeplinească poruncile. Soldații erau la locurile lor, veghind să nu fie deranjată. Suroth se apropie de balustradă, privind, de această dată, în largul mării, către continentul aflat la sute de mile spre răsărit.

Dacă ar fi izbutit să-i conducă pe înaintași către izbândă, să pornească Reîntoarcerea, ar fi dobândit mari onoruri. Poate ar fi ajuns chiar să fie adoptată în familia Împărătesei, cu toate că așa ceva ar fi adus cu sine anumite primejdii. Dar dacă ar fi izbutit, de asemenea, să-l prindă pe acel Dragon, fie el adevărat sau nu, să găsească o cale pentru a stăpâni puterea sa nemaivăzută...

„Dar, dacă... sau când pun mâna pe el, oare i-l dau Împărătesei? Asta-i întrebarea.”

Unghiile sale lungi începură să lovească din nou balustrada lată din piatră.

2 Vârtejuri în Pânză

Vântul fierbinte al nopții sufla spre uscat, către miazănoapte, peste uriașa deltă numită Degetele Dragonului, un labirint de canale, mai largi sau mai înguste, unele sufocate de ierburi. Câmpuri de trestie se întindeau între grupulețele de insule pe care creșteau copaci cu rădăcini stufoase, întâlniți numai acolo. În cele din urmă, iată și râul care dădea naștere deltei, Erinin, înțesat de lumini – felinarele spânzurate pe catargele bărcuțelor de pescuit. Acestea se legănau puternic, din când în când, făcându-i pe bărbații mai în vârstă să bombăne felurite lucruri despre fapăturile spurcate care ieșeau noaptea la vânat. Cei mai tineri râdeau, dar trăgeau mai tare de năvoade, dornici să ajungă acasă și să scape de întuneric. Poveștile spuneau că râul nu-ți putea trece pragul dacă nu-l pofteai. Toate bune, numai că acolo, în beznă...

Mirosul de sare se pierdu până ca vântul să ajungă la mărețul oraș Tear, aflat lângă râu. Acolo, hanurile cu acoperișuri de țiglă și prăvăliile se îngheșuiau lângă palatele înalte, trufașe, care sclipeau în lumina lunii. Dar nici o clădire nu ajungea nici măcar la jumătatea celei care, precum un munte, se întindea din mijlocul orașului până la mal. Stânca din Tear, fortăreață legendară, cea mai veche cetate din lume, clădită în ultimele zile ale Frângerii Lumii. Popoarele și imperiile se înălțau și cădeau, înlocuite de altele care, apoi, se pierdeau și ele, dar Stânca dăinuia. De trei mii de ani, oști felurite își prăpădiseră sulitele, săbiile și sufletele încercând s-o cucerească. Dar fortăreața nu se lăsase niciodată. Până acum.

În bezna cețoasă, străzile orașului, cârciumile și hanurile erau aproape goale. Grijulii, oamenii se închiseseră în case. Cel care avea Stânca era stăpânul orașului și al neamului din Tear. Așa fusese dintotdeauna, iar lumea nu se împotriva. În timpul zilei, își aclamau noul stăpân cu însuflețire, la fel ca pe cei dinainte. Noaptea, se îngheșuiau unii lângă alții, tremurând, în ciuda căldurii, atunci când vântul sufla peste

acoperișurile lor precum glasul a o mie de bocitoare. În suflet le încolțeau noi speranțe, gânduri pe care nimeni din Tear nu îndrăznise să le aibă de o sută de generații, amestecate cu temeri străvechi precum Frângerea Lumii.

Vântul flutura flamura lungă și albă care sclipea în razele lunii, în vârful Stâncii, ca și cum ar fi vrut s-o smulgă. Pe pânză era înfățișată o făptură cu corp ca de șarpe cu picioare, cu coamă aurie de leu, cu solzi stacojii și aurii, care părea să călărească pe spinarea vântului. Flamură profețită, așteptată și temută. Flamura Dragonului. Dragonul Renăscut. Cel care avea s-aducă mântuirea lumii, dar și noua Frângere. Ca și cum s-ar fi simțit sfidat, vântul se năpustea asupra zidurilor groase ale Stâncii. Flamura flutura, nepăsătoare, așteptând furtuni mai aprige.

Într-o încăpere de sus, care dădea înspre miazăzi, Perrin ședea pe un cufăr, la picioarele patului cu baldachin, privind-o pe tânăra brunetă care se plimba în sus și în jos. În ochii lui aurii se vedea o urmă de sfârșeală. De obicei, Faile turuia întruna – îl lua peste picior, fără răutate, pentru încetineala și reținerea lui. În seara aceea, însă, abia dacă deschisese gura de când intrase pe ușă. Perrin simțea parfumul petalelor de trandafiri al hainelor ei, precum și acel miros special care era, pur și simplu, ea. Și încă ceva ceva – tulburare. Faile nu se arăta aproape niciodată tulburată. Întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla, Perrin simți un fior pe șira spinării, care n-avea nimic de-a face cu arșița nopții. Fata se plimba iară încetare, foșnind ușor din fustele de călărie. Perrin își scărpină nervos barba, crescută de două săptămâni. Era încă și mai cârlionțată decât părul. Și îl mânca. Se gândi, pentru a o suta oară, să se radă.

— Îți stă bine, zise deodată Faile, oprindu-se în loc.

Stânjenit, el ridică din umerii osteniți de ceasurile lungi de lucru la fierărie. Se întâmpla adesea ca ea să-i ghicească gândurile – sau cel puțin să lase impresia că o făcea.

— Mă mănâncă, mormăi Perrin, apoi își dori să se fi arătat mai hotărât; era barba lui, la urma urmelor, putea s-o dea jos când voia.

Faile în privi, cu capul plecat pe o parte. Nasul ei mare și

pomeții înalți o făceau să pară aprigă, însă glasul cu care îi vorbi era blând:

— Ți se potrivește.

Perrin oftă, apoi ridică iar din umeri. Nu-i ceruse să-și lase barbă și nici nu avea s-o facă. Totuși, el știa foarte bine că nici de data asta nu avea să se radă. Se întrebă cum s-ar fi descurcat în locul lui prietenul său, Mat. Poate că ar fi ciupit-o, sărutat-o și i-ar fi spus o glumă care s-o facă să râdă și să se lase convinsă. Dar Perrin știa că nu se descurca la fel de bine cu fetele. Mat n-ar fi ajuns niciodată să asude din pricina bărbii, numai pentru că o femeie ar fi fost de părere că-i trebuia păr pe față. Sau, poate, doar dacă femeia aceea era Faile. Perrin bănuia că tatăl ei jelea amarnic ziua în care ea plecase de-acasă, și nu doar pentru că-i era fiică. Era cel mai mare neguțător de blănuri din Saldaea, din câte-i spusese fata, și pesemne că, având-o alături, orice afacere mergea ca pe roate.

— Ceva te tulbură, Faile, și nu-i vorba de barba mea. Ce-i?

Ea își plimbă privirea prin încăpere, de parcă nu voia să-lase să-i citească gândurile. Se uita peste tot, numai la el nu, cercetând disprețuitoare mobilele. Toate erau împodobite cu incrustații – leopardi și lei, ulii în zbor și scene de vânătoare se vedeau pe dulapuri, pe stâlpii patului, groși cât piciorul lui, și pe băncuța capitonată din fața căminului din marmură rece. Unele animale aveau și ochi de peruzea.

Perrin încercase s-o convingă pe majhere, femeia care avea în grijă fortăreața, că voia o încăpere simplă, dar nu izbutise. Nu că ar fi fost proastă sau înceată la minte – stăpânea asupra unei armate de slujitori mai numeroși decât Protectorii Stâncii. Oricine ar fi domnit înăuntru, ea era cea care vedea de treburile de zi cu zi și punea totul în mișcare. Dar gândea ca o femeie din Tear. În ciuda felului în care era îmbrăcat, poate că Perrin era mai mult decât un tânăr de la țară, pentru că oamenii de rând nu erau niciodată găzduiți în fortăreață – în afară de Protectori și slujitori, firește. Mai mult, Perrin făcea parte din alaiul lui Rand. Îi era prieten sau devotat sau, în orice caz, apropiat. Pentru majhere, asta însemna că avea un rang cel puțin egal cu un Senior din ținut,

dacă nu chiar cu un Înalt Senior. De-abia se înduplecase să-i dea un dormitor fără sală de primire. Dacă l-ar fi auzit cerând unul și mai simplu, pesemne că ar fi leșinat. Oricum, poate că nici nu existau odăi simple, decât în aripa slujitorilor sau în cea a Protectorilor. Măcar nu era nimic suflat cu aur – în afară de sfeșnice. Însă Faile gândea cu totul altfel.

— Meriți mai mult. Ce-i cu odaia asta? Pot să pun rămășag pe ultimul bănuț că Mat are una mai bună.

— Dar lui îi plac podoabele, zise, simplu, Perrin.

— Nu știi să ceri ce ți se cuvine.

Nu îi răspunse. Nici odaia, nici barba nu erau pricinile tulburării ei. După o clipă, o auzi.

— Pare-mi-se că Seniorul Dragon nu te mai bagă în seamă, își petrece tot timpul cu Înalții Seniori.

Perrin simți un fior încă și mai rece pe spinare. De-acum înțelesese ce-o tulbura. Încercă să pară liniștit.

— Seniorul Dragon? Parc-ai fi lumea din Tear. Rand îl cheamă.

— E prietenul tău, Perrin Aybara, nu al meu. Dacă un om ca ăsta poate avea prieteni, se răsti Faile, apoi răsuflă adânc și continuă ceva mai liniștită: M-am gândit să plec din fortăreață, și chiar din oraș. Cred că, de-acum, Moiraine nu va mai încerca să mă oprească. Veștile despre... Rand s-au răspândit de două săptămâni. Nu mai are cum să păstreze taina.

Perrin izbuti – cu greu – să-și înăbușe un alt oftat.

— Nici nu cred că o va face. Cred că ea nici nu te prea bagă în seamă sau, în cel mai bun caz, te consideră o bătaie de cap. Pesemne că o să-ți dea și bani să pleci mai repede.

— Atât ai găsit de spus? făcu ea, înfigându-și mâinile în șolduri și apropiindu-se să-l sfredească din priviri.

— Păi, ce-ai vrea să auzi? Că mi-ar face plăcere să rămâi?

Mânia care i se strecurase în glas îl uimea până și pe el.

Dar nu pe Faile era furios, ci pe sine. Era furios pentru că nu prevăzuse ce avea să se întâmple, și nu știa cum să se descurce. Perrin era un om căruia îi făcea plăcere să poată gândi lucrurile în tihnă. Dacă te grăbeai, era ușor să le faci rău celor din jur, fără să vrei. Și tocmai asta făcuse și acum.

Ochii întunecați ai fetei se măriseră din pricina tulburării, așa că încercă s-o liniștească.

— Vreau să rămâi, Faile, dar poate că ar trebui, într-adevăr, să pleci. Știu că nu-ți lipsește curajul, însă Dragonul Renăscut... Rătăciții...

Nu că ar fi existat vreun colț de lume în care oamenii să fie cu adevărat în siguranță – sau, cel puțin, nu avea să mai treacă mult până ca primejdiile să se răspândească peste tot –, însă erau locuri mult mai ferite decât Stânca din Tear. Cel puțin pentru o vreme – cu toate că nu era atât de prost încât s-o spună cu glas tare. Numai că ei nu părea să-i pese cum o spunea. Îngenunche, plină de grație, la picioarele sale, punându-și mâinile pe genunchii lui.

— Să rămân? Să mă scalde Lumina! Orice este mai bine, decât să stau aici ca un bolovan, dar... Perrin, nu-mi place că mă tot frământ, întrebându-mă când am să dau peste vreun Rătăcit, sau dacă nu cumva Dragonul Renăscut are să ne ucidă pe toți. Cam asta a făcut atunci, în vremea Frângerii, la urma urmelor. I-a omorât pe toți apropiații.

— Dar Rand nu este Lews Therin Ucigașul-de-Neam, se împotrivi Perrin. O fi Dragonul Renăscut, e drept, dar nu e... n-ar face...

Tăcu, pentru că nu mai știa ce-ar putea spune. Rand era Lews Therin Telamon renăscut – că doar asta însemna că era Dragonul. Dar oare urma să aibă parte de aceeași soartă, de aceeași osândă? Nu doar să înnebunească – toți bărbații care puteau conduce erau amenințați de asta, să înnebunească și apoi să moară în chinuri –, dar și să-i ucidă pe toți cei care țineau la el?

— Am stat de vorbă cu Bain și cu Chiad, Perrin.

Era firesc – căci Faile petrecea mult timp cu femeile Aiel. Prietenia aceasta îl cam necăjea, însă ea părea să țină la cele două, la fel de mult pe cât le disprețuia pe femeile de origine nobilă din Tear. Însă nu vedea nici o legătură cu ceea ce vorbiseră până atunci, așa că i-o spuse:

— Mi-au povestit că, uneori, Moiraine întreabă de tine. Sau de Mat. Nu pricepi? N-ar mai fi nevoie să o faci, dacă v-ar putea urmări cu ajutorul Puterii.

— Să mă urmărească... folosind Puterea? Îngăimă el; nu-i trecuse niciodată prin cap așa ceva.

— Nu e în stare. Hai cu mine, Perrin! Până să-și dea ea seama, putem ajunge la douăzeci de mile dincolo de râu.

— Nu pot, răspunse el, nefericit; încercă să-i abată atenția cu un sărut, dar ea sări în picioare și se trase înapoi atât de repede, încât Perrin era cât pe ce să cadă în nas.

N-avea nici un rost să încerce să se apropie - Faile își încrucișase brațele sub sâni ca o pavăză.

— Nu-mi spune că ți-e teamă de ea. Știu că este Aes-Sedai, și că voi toți jucați după cum trage ea sforile. Poate că pe D... pe Rand l-a legat așa de strâns încât nu poate scăpa, și numai Lumina știe că Egwene și Elayne, ba chiar și Nynaeve, nici nu vor să o facă, dar tu poți rupe lațurile, dacă te străduiești.

— N-are de-a face cu Moiraine. E vorba de ce trebuie să fac. Eu...

— Să nu îndrăznești, îl întrerupse ea, să-mi îndrugi prostiile alea despre oamenii care trebuie să-și facă datoria. Știu ce înseamnă asta, la fel de bine ca și tine, și știu că nu ai nici o datorie aici. Oi fi tu *ta'veren*, chiar dacă eu nu văd asta, dar Rand, nu tu, este Dragonul Renăscut.

— Vrei să mă ascuți? strigă el, fulgerând-o cu privirea, iar Faile tresări - nu se mai răstise niciodată la ea, cel puțin nu așa. Fata ridică bărbia și-și mișcă umerii, dar nu spuse nimic. Perrin continuă: Nu știu de ce, dar cred că soarta mea e legată de a lui Rand. Și a lui Mat la fel. Cred că nu va izbuti să facă ce are de făcut, dacă nu-l ajutăm și noi. Asta e datoria. Cum să plec, dacă asta ar putea însemna că Rand va fi înfrânt?

— Ar putea însemna? răspunse Faile, cu un glas mult mai blând, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva trebuia să strige mai des la ea. Asta ți-a spus-o Moiraine, Perrin? Ar trebui să știi de-acum că tot ce-ți spun femeile Aes-Sedai trebuie luat cu mare grijă.

— Nu mi-a spus nimeni, eu mi-am dat seama. Cred că, dacă există mai mulți *ta'veren*, aceștia sunt atrași unii către ceilalți. Sau poate că Rand ne trage către sine, pe Mat și pe

mine. Cică ar fi cel mai puternic *ta'veren* de la Artur Aripă-de-Șoim încoace, poate chiar de la Frângere. Mat spune în gura mare că el nici măcar nu este *ta'veren*, dar, oricât ar încerca să scape, până la urmă se întoarce la Rand. Loial mi-a zis că n-a mai auzit niciodată să existe trei *ta'veren*, de aceeași vârstă și din același loc de baștină.

— Loial nu știe chiar totul, pufni tare fata. Pentru un Ogier, nu e prea bătrân.

— Are peste nouăzeci, răspunse Perrin, cam nesigur pe sine, iar ea îi zâmbi slab – un Ogier de nouăzeci de ani nu era cu mult mai matur decât el însuși, sau poate era chiar mai tânăr. Nu avea prea multe cunoștințe despre neamul lor. Oricum ar fi fost, Loial citise mai multe cărți decât văzuse Perrin în viața lui – câteodată, i se părea că citise toate cărțile scrise vreodată. Știe mai multe decât noi amândoi, continuă el. Și crede că aș putea avea dreptate. Și Moiraine la fel. Nu, nu am întrebat-o, dar, dacă nu ar fi așa, de ce ar sta cu ochii pe mine? Crezi că vrea să-i făuresc un cuțit de bucătărie, sau ce?

Faile nu-i răspunse pe dată. Căzu pe gânduri și, când deschise, în sfârșit, gura, îi vorbi cu un glas aproape compătimitor:

— Bietul de tine, Perrin! Eu am plecat din Saldaea ca să am parte de aventuri. Acum mă aflu prinsă într-una care s-ar prea putea să fie cea mai măreață de la Frângere încoace, și nu-mi doresc decât să scap. Tu vrei numai să fii fierar, și totuși ai să fii prins în laț, orice-ar fi. Toate poveștile au să vorbească despre tine.

Perrin întoarce capul, cu toate că nu putea scăpa de mirosul ei. Nu avea să fie nici o poveste despre el, era sigur de asta – decât, poate, dacă taina sa nu ajungea să fie cunoscută mult mai multor oameni decât până atunci. Faile credea că știa totul despre el, dar se înșela.

La perete, în fața lui, se aflau o secure și un ciocan – ambele la fel de simple, cu mânere lungi cât antebrațul său. Securea era alcătuită dintr-o lamă ca o semilună și o țepușă groasă. Era făcută pentru rău. Cu ajutorul ciocanului însă putea făuri tot ce-i trecea prin cap – și o și făcuse, la fierărie.

Era de două ori mai greu decât securea, dar, de câte ori le ridica de la pământ, aceasta i se părea a fi mai greu de mînuit. Cu ajutorul ei... Se încruntă - nu voia să-și aducă aminte. Faile avea dreptate. Nu voia decât să fie fierar, să ajungă acasă, să-și revadă familia și să trudească la fierărie. Dar nu avea să fie așa. O știa. Se ridică în picioare, luă ciocanul, apoi se așează. Se simțea mai ușurat, cu el în mână.

— Jupân Luhhan spune că nu poți scăpa de ceea ce trebuie făcut, începu el în grabă, dându-și seama că era o zicală care se potrivea de minune cu ceea ce ea numise „vorbe fără rost de-ale bărbaților care se cred buricul pământului”. E fierarul de la mine din sat, cel la care mi-am făcut ucenicia. Ți-am povestit de el.

Spre marea sa mirare, Faile nu ripostă în nici un fel. Rămase tăcută și-l privi, așteptând. După o clipă, își dădu seama ce era.

— Deci, pleci? Întrebă Perrin.

Fata se ridică, aranjându-și fusta, cugetă câteva clipe în tăcere, apoi răspunse:

— Nu știu. În ce mai încurcătură m-ai vîrât...

— Eu? Dar ce-am făcut?

— Dă-ți seama și singur. Eu n-am de gând să-ți spun.

Scărpinându-și din nou barba, Perrin cântări din priviri ciocanul. Pesemne că Mat ar fi înțeles pe dată despre ce era vorba. Și până și bătrânul Thom Merrilin la fel. Menestrelul cel cărunt spunea că nimeni nu le înțelege pe femei, dar, de câte ori ieșea din cămăruța sa din străfundurile Stâncii, se trezea înconjurat de fete, îndeajuns de tinere pentru a-i fi fiice, care oftau ascultându-l cum cânta din harpă și spunea povești eroice sau romantice. Dintre toate femeile de pe lume, Perrin numai pe Faile o dorea, numai că, din când în când, i se părea că este un pește care încearcă să înțeleagă mintea unei păsări. Știa că ea voia să-l audă întrebând-o. Asta știa. Poate că avea să-i răspundă, poate că nu, dar trebuia să întrebe. Cu toate acestea, se încăpățână să tacă. De data asta, avea de gând să aștepte.

Afară, în întuneric, se auzi cântecul unui cocoș. Faile se înfioră și-și încrucișă brațele pe lângă trup.

— Doica mea spunea că asta prevestește moarte. Nu că aş crede, fireşte.

Perrin deschise gura, pregătindu-se să încuviinţeze că da, era o prostie, cu toate că şi el se înfiorase, însă auzi dintr-odată un scrâşnet şi o bufnitură, şi întoarse capul. Securea căzuse pe podea. Nu avu decât răgazul să se încrunte, întrebându-se care putea fi pricina, când arma se mişcă din nou, fără să fi fost atinsă, apoi se năpusti drept către el. Fără să stea pe gânduri, lovi cu ciocanul. Faile strigă, dar zgomotul metalului lovit de metal îi înăbuşi ţipătul. Securea zbură prin cameră, se izbi de peretele din spate, apoi se năpusti iarăşi, cu tăişul înainte. Perrin simţi cum i se zbârlea tot părul de pe trup.

Când securea trecu în zbor pe lângă ea, Faile se întinse şi apucă mânerul în ambele mâini. Arma se tot răsucea, tăind aerul, apropiindu-se neîncetat de chipul ei cu ochii măriţi de uimire. În ultima clipă, Perrin sări, lăsă ciocanul jos şi înşfăcă securea care mai avea numai un pic până să atingă trupul fetei, gândindu-se că ar fi căzut mort pe loc dacă securea – securea lui – ar fi rănit-o. I-o smulse din mână cu atâta putere încât ţepuşa cea groasă aproape că-i străpunse pieptul. Şi-ar fi dat bucuros viaţa, dacă astfel ar fi izbutit să o salveze pe Faile, dar îşi dădu seama, cu groază, că nici măcar un asemenea preţ nu ar fi fost îndeajuns de mare.

Arma se zbătea de parcă era vie, de parcă era o făptură crudă şi răuvoitoare. Îl voia pe Perrin – o ştia, ca şi cum fierul ar fi prins glas şi i-ar fi vorbit –, dar se lupta cu viclenie, în clipa în care el o smulse din mâna lui Faile, securea se folosi de această mişcare pentru a da să-i despice pieptul. Atunci când o îndepărtă, încercă să se apropie de fată, ca şi cum ar fi ştiut că asta avea să-l facă s-o tragă la loc. Oricât de strâns ar fi ţinut-o, i se răsucea în mâini, ameninţându-l cu ţepuşa sau cu tăişul curbat. Braţele începuseră deja să-l doară din pricina încordării, iar sudoarea îi curgea şiroaie pe chip. Nu mai putea îndura mult – în scurtă vreme, arma avea să se elibereze. Era o nebunie, nebunie curată, şi nu era vreme să cugete.

— Ieşi, şuiere printre dinţi. Ieşi imediat, Faile!

Fata era albă ca varul, dar scutură din cap, luptându-se cu

securea.

— Nu! Nu te las singur!

— O să ne omoare pe amândoi!

Ea clătină iarăși din cap. Mârâind înfundat, Perrin îi dădu drumul cu o mână – brațul celălalt, silit să strângă arma de unul singur, începu să-i tremure; mânerul parcă îi ardea palma – și o împinse pe Faile în lături, silind-o să se apropie de ușă. Ea țipă scurt și începu să-l lovească cu pumnii, dar el n-o băgă în seamă, ci o ținu la perete până ce izbuti să deschidă ușa și s-o arunce pe coridor. Trânti ușa în urma ei și se sprijini de ea, împingând zăvorul cu șoldul. Apucă din nou securea cu ambele mâini. Taișul cel greu, sclipitor și ascuțit, fremăta la numai câteva degete de chipul său. Cu mare chin, împinse arma la depărtare de un braț. Prin ușa cea groasă răzbăteau strigătele înfundate ale lui Faile. O simțea lovind cu pumnii în lemn, dar nu avea răgazul să-i dea vreo atenție. Ochii săi galbeni păreau să sclipească, de parcă în ei se reflecta fiecare scânteie de lumină din încăpere.

— Am rămas numai noi, mârâi către secure. Sânge și cenușă, cât te mai urăsc!

În sinea sa, aproape că-i veni să râdă nebunește. „Parcă Rand era ăla care trebuie să-și piardă mințile, și acum uită-te la tine! Vorbești cu securea! Rand! Arde-l-ar focul!”

Rânjindu-și buzele din pricina încordării, împinse securea îndepărtând-o de ușă. Arma tremura, luptându-se să-l ajungă. Aproape că-i simțea setea de sânge. Urlând, o trase brusc spre el, și se dădu la o parte. Dacă ar fi fost vie, ar fi scos un strigăt triumfător, zburând prin aer – era sigur de asta. În ultima clipă, Perrin se răsuci, lăsând-o să alunece alături. Cu un sunet înfundat, taișul se înfipse în ușă.

Se terminase. Simți cum scânteia de viață – altfel nu știa cum s-o numească – părăsea arma în care fusese întemnițată. Cu mare grijă, își luă mâinile de pe ea. Securea rămase pe loc – era numai fier și lemn, nimic mai mult, la fel ca înainte. Dar nu strica s-o lase acolo unde se înfipsese. Își șterse fața de sudoare, cu mâna tremurândă. „Ce nebunie! Unde este Rand, acolo izbucnește și nebunia.”

Dintr-odată, își dădu seama că nu se mai auzeau nici

strigătele lui Faile, nici zgomotul pumnilor ei bătând în ușă. Smulse zăvorul și o deschise în grabă. Taișul securii ajunsese până pe partea cealaltă. Sclipea, în lumina lămpilor așezate la distanță, de-a lungul coridorului plin de tapiserii. O văzu și pe Faile, care încremenise cu brațele ridicate în timp ce lovea cu pumnii în ușă. Cu ochii mari, tremurând, ea își atinse vârful nasului.

— Mai era puțin, spuse cu voce slabă, și...

Apoi tresări brusc, se aruncă de gâtul lui și-l îmbrățișă strâns, sărutându-l pe gât și pe barbă, murmurând vorbe neînțelese. La fel de iute, însă, se trase înapoi, și începu să-l pipăie neliniștită pe piept și pe brațe.

— Ai pățit ceva? Ești rănit? Te-a...

— N-am nimic, îi răspunse Perrin. Dar tu? N-am vrut să te sperii.

— Nu minți? făcu ea, privindu-l pieziș. Chiar n-ai pățit nimic?

— Nimic. Ba chiar...

În clipa aceea, ea îi trase o palmă care scoase un zgomot la fel de răsunător ca un ciocan ce lovește într-o nicovală, făcându-i urechile să-i țiuie.

— Cap de bou ce ești! Am crezut c-ai murit! Mi-era teamă că te-a ucis! Am crezut...

Și dădu să-l pocnească iarăși, dar el îi prinse brațul, făcând-o să tacă.

— Te rog, potolește-te, îi spuse încet Perrin.

Obrazul îi ardea de la palma întipărită acolo. Pesemne că falca avea să-l doară toată noaptea. Îi apucă încheietura, foarte gingaș, ca și cum ar fi ținut o pasăre. Ea se zbătea să se elibereze, dar în zadar. Nici după o zi întreagă de lucru în fierărie, nu-i era greu s-o țină pe loc, chiar și după lupta cu securea. Pe neașteptate, fata încetă să se mai zbată și îl privi drept în ochi. Rămaseră așa, ochi negri ațintiți asupra celor aurii, fără să clipească.

— Puteam să te ajut. N-aveai nici un drept...

— Ba aveam, îi răspunse el, sigur pe sine. Nu aveai ce să faci. Dacă rămâneai acolo, eram morți amândoi. Nu mă puteam lupta - așa cum trebuia, cel puțin - dacă mă mai

îngrijeam și de tine. Știu că nu-ți place să auzi asta, continuă Perrin, ridicând glasul, cu toate că ea încercase să-l întrerupă. Am să încerc să nu mă port cu tine ca și cum ai fi neajutorată, dar dacă-mi ceri vreodată să stau deoparte și să te privesc murind, am să te leg și am să te trimit Jupânesei Luhhan, care o să-ți scoată toate prostiile din cap.

Împingându-și un dinte cu limba și întrebându-se dacă nu cumva se mișca, aproape că-și dori s-o vadă pe Faile încercând s-o ia de sus pe Alsbet Luhhan. Soția fierarului își ținea bărbatul la respect, fără mare greutate, la fel cum își vedea și de gospodărie. Nici măcar Nynaeve nu prea îndrăznea s-o contrazică. Bun, scăpase ușor, dintele părea să fi rămas totuși la locul său. Dintr-odată, Faile începu să râdă cu poftă.

— Ai fi în stare, nu? Dar află că, dacă ai face așa ceva, te-aș trimite într-o clipă să dănțuiești cu Cel Întunecat!

De uimire, Perrin îi dădu drumul. Nu vedea mare deosebire între ceea ce tocmai spusese și vorbele sale de mai înainte, însă atunci o făcuse să se aprindă, în timp ce acum părea... încântată. Numai că ultimele ei cuvinte nu puteau fi luate chiar ca o glumă – Faile obișnuia să poarte cu sine felurite pumnale, ascunse cine știe pe unde, și știa să le folosească.

Fata începu să-și frece încheietura, cu gesturi grăitoare, bombănind ceva pe înfundate. Perrin nu izbuti să audă decât: „cap de bou cârlionțat”, și își făgădui în sine să scape cât putea de repede de scârboșenia aceea de barbă. Cât putea de repede.

— Toată treaba asta cu securea... făcu ea cu glas tare, a fost din pricina lui, nu? Dragonul Renăscut a încercat să ne ucidă.

— Pesemne că da. Pesemne că a fost din pricina lui Rand, răspunse Perrin, rostindu-i numele cu glas apăsător – căci nu voia să uite că era vorba de un băiat care crescuse împreună cu el, în Emond's Field. Dar nu cred că încerca să ne ucidă. N-ar fi în stare.

Faile îi zâmbi pieziș, mai mult o strâmbătură.

— Păi, dacă-i pe așa, nădăjduiesc nici să nu încerce

vreodată.

— Nu știu ce făcea. Dar am de gând să-i spun să se potolească, și asta numaidecât.

— Habar n-am de ce țin la un bărbat care se teme într-atâta pentru viața lui, șopti ea.

Perrin se încruntă nedumerit, întrebându-se ce voia să spună. Ea nu făcu, însă, decât să-l ia de braț. O porniră amândoi prin fortăreață, înainte să fi apucat să găsească răspunsul. Cât despre secure, o lăsă acolo; așa, înfiptă în ușă, nu putea face rău nimănui.

Strângând între dinți o pipă cu muștiucul lung, Mat își mai deschise puțin surtucul și încercă să-și îndrepte atenția către cărțile care zăceau înaintea sa, cu fața în jos, și către monedele răspândite în mijlocul mesei. Surtucul roșu aprins fusese croit – la porunca sa – după modelul din Andor, din lâna cea mai fină, cu spirale aurii brodate la mâneci și la gulerul înalt. Numai că, zi de zi, era silit să-și amintească de faptul că Tear se afla cu mult mai la miazăzi decât regatul său. Avea chipul scăldat de sudoare și cămașa lipită de spate.

În schimb, tovarășii săi aflați împrejurul mesei păreau cu totul netulburați de căldură, în ciuda faptului că purtau surtuce care erau încă și mai groase decât al său, cu mâneci largi, bufante, numai din mătăsuri și brocarturi, cu dungi de satin. Doi bărbați în livrele roșu cu auriu aveau grijă ca pocalele jucătorilor să fie mereu pline cu vin, și le ofereau tăvi de argint cu măslina, brânzeturi și alune. Nici ei nu păreau deranjați de arșiță, cu toate că, din când în când, mai căscau, ducându-și mâna la gură, atunci când li se părea că nu-i observă nimeni. Era târziu în noapte.

Mat dădu să-și ia cărțile, pentru a se mai uita o dată la ele, dar se abținu. Nu aveau cum să se fi schimbat. Erau trei crai – cărțile cele mai valoroase din trei dintre cele cinci suite, îndeajuns pentru a câștiga – de cele mai multe ori.

Cu zarurile s-ar fi simțit mai în largul său. În locurile în care juca de obicei, unde arginții treceau din mână în mână în zeci de jocuri, toate deosebite între ele, nu prea se găseau cărți, însă tinerii fii de nobili din Tear s-ar fi lăsat, mai

degrabă, picați cu ceară, decât să joace zaruri. Zarurile erau pentru țărani sau, cel puțin, așa credeau ei, cu toate că aveau grijă să nu o spună în prezența sa. Și nu se temeau atât de firea lui, cât de cei pe care-i credeau prietenii săi apropiați. Jocul pe care-l preferau era acesta, numit taie-n-cruciș. Se îndeletniceau cu el în fiecare noapte, ceas după ceas, folosind cărțile pictate cu mâna și lăcuite de un bărbat din oraș care se îmbogățise de pe urma lor și a altora ca ei. Numai femeile și caii erau în stare să-i țină departe de masa de joc, însă nu pentru multă vreme.

Și totuși, Mat se obișnuise destul de repede cu jocul. Nu avea un noroc atât de mare ca la zaruri, dar mergea. Pe masă, lângă el, se afla o pungă măricică, plină cu aur, iar alta i se odihnea în buzunar. Cândva, i s-ar fi părut o avere: în Emond's Field, era îndeajuns pentru a-și trăi restul vieții în puf. Dar el se schimbase de la plecarea din Ținutul celor Două Râuri. Tinerii nobili nu își țineau averile în buzunare, ci în mormane strălucitoare, în mijlocul mesei – însă el unul nu avea de gând să renunțe la bunul obicei. În taverne și hanuri, uneori era nevoie să pleci în mare grabă. Mai ales dacă aveai noroc.

După ce aduna îndeajuns de mulți bani, avea de gând să plece, cât de iute, din Stâncă. Înainte ca Moiraine să afle ce pune la cale. Ar fi făcut-o deja, dacă totul ar fi ieșit cum voia. Numai că aici putea câștiga aur. O noapte la masa de joc putea să-i aducă mai mult decât o săptămână cu zarurile, prin cârciumi. Numai să nu-l lase norocul.

Se încruntă ușor și trase îngândurat din pipă, încercând să pară nesigur pe cărțile pe care le avea. Și alți doi dintre tovarășii săi aveau pipe, dar ale lor erau încrustate cu argint și cu bucăți de ambră. În aerul fierbinte și nemișcat, tutunul lor parfumat mirosea ca focul din budoarul unei domnițe. Nu că Mat ar fi fost vreodată într-o asemenea încăpere. Boala care aproape că-l omorâse îi lăsase mintea găurită în mii de locuri, ca o dantelă dintre cele mai fine – dar era convins că așa ceva și-ar fi amintit. „Nici măcar Cel Întunecat n-ar fi atât de ticălos încât să mă facă să uit o asemenea priveliște.”

— Astăzi a aruncat ancora o corabie a celor din Semînția

Mării, mormăi Reimon cu pipa în gură.

Tânărul nobil avea umerii lați, și barba unsă cu ulei și foarte ascuțită la vârf. Așa se purtau, în ultima vreme, seniorii, iar pe Reimon moda îl preocupa la fel de mult ca și femeile. Și jocurile de noroc, încă și mai și. Aruncă pe masă o coroană de argint, cu care voia să mai cumpere o carte.

— E un brăzdar-de-ape. Brăzdarele sunt corăbiile cele mai iuți din lume, sau așa se zice. Aleargă mai repede ca vântul. Aș vrea să văd și eu așa ceva. Arde-mi-ar sufletul, zău că mi-ar plăcea!

Primi o carte, dar nici nu se obosi s-o privească. Nu le privea niciodată, până ce nu avea cinci. Bărbatul plinuț, bucălat, care ședea între el și Mat, chicoti:

— Vrei să vezi corabia, Reimon? Adică fetele, nu? Femeile. Frumuseți nemaivăzute, din rândul Seminției Mării, pline de inele, podoabe lucitoare, și cu mișcări molatice, nu-i așa?

Aruncă și el o coroană, luă cartea și se strâmbă – dar asta nu însemna nimic; după ce mutre făcea, s-ar fi zis că Edorion primea numai cărți mici, care nu se potriveau unele cu celelalte. Și totuși, câștiga mai mult decât pierdea.

— Ei, poate o să-mi meargă și mie mai bine cu fetele mării, decât aici, la joc, sfârși el.

Cel care dădea cărțile se afla de cealaltă parte a lui Mat. Era înalt și zvelt, cu barba ascuțită, încă și mai stufoasă decât a lui Reimon. El își duse un deget la nas și spuse:

— Crezi că vei avea parte de noroc cu ele, Edorion? La cât de retrase sunt, ai fi fericit să ajungi să le miroși parfumul.

Apoi făcu un gest larg, trase aer în piept și oftă. Toți ceilalți râseră, până și Edorion. Cel mai tare râdea un tânăr cu o înfățișare comună, pe nume Estean. Acesta își trecu o mână prin părul jilav care-i tot cădea pe frunte. Dacă n-ar fi avut surtucul galben, bine croit, ar fi putut trece drept țaran. Cu toate acestea, era fiul unui Înalt Senior, stăpânul celor mai bogate moșii din Tear. În felul său, era cel mai bogat dintre cei de la masă. Și bea și cel mai mult dintre toți. Aplecându-se pe lângă bărbatul de lângă el, un tinerel spilcuit pe nume Baran, care părea să-i privească de sus pe toți cei cu care avea de-a face, Estean îl înghionti pe omul care dădea cărțile

cu un deget tremurător. Baran se lăsă pe spate, strâmbându-și buzele între care strângea pipa, ca și cum s-ar fi temut că Estean avea să vomite.

— Mi-a plăcut asta, Carlomin, îngăimă Estean. Nu crezi, Baran? Edorion nici măcar n-o să le miroasă. Dacă vrea să-și încerce norocul... să riște... ar trebui să se țină după fetele Aiel, ca prietenul nostru Mat. Arde-mi-ar sufletul, alea umblă numai cu sulite și cuțite. Mai degrabă aș invita o leoaică la dans.

Toți cei din jurul mesei tăcură. Estean râdea de unul singur. Apoi clipi și-și trecu iarăși mâna prin păr.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce-am zis? A, da, da. Am pomenit de ăia.

Mat de-abia izbuti să nu se încrunte. Neghiobul... ce-i venise să pomenească de Aiel? Singurul subiect încă și mai stânjenitor ar fi fost femeile Aes-Sedai. Cu toții ar fi preferat ca fortăreața lor să fie plină de Aieli, care să-i sfredelească din priviri pe toți localnicii care le tăiau calea, decât să aibă printre ei o Aes-Sedai. Iar acum, credeau că au patru, cel puțin. Mat pescui o coroană de argint din Andor, din punga de pe masă, și o aruncă printre celelalte. Cu mișcări lente, Carlomin îi împărți o carte. Mat o ridică încet, cu o unghie și izbuti să rămână netulburat. Nici măcar nu clipi. Era craiul de Cupe, un Înalt Senior din Tear. Cărțile de joc erau deosebite, în funcție de ținutul din care proveneau, dar stăpânul regatului respectiv era mereu înfățișat drept crai de Cupe – culoarea cea mai valoroasă. Cărțile pe care le avea în mână erau vechi. Văzuse deja și altele, care aveau chipul lui Rand – sau unul care aducea cu al său – pe cartea craiului de Cupe, cu tot cu flamura Dragonului. Gândul că Rand era stăpânitorul din Tear era îndeajuns pentru a-l face să caște ochii de mirare. Rand era un păstor, un băiat de treabă, cu care te puteai distra, atunci când nu făcea pe seriosul și încruntatul. Amintindu-și că Rand era Dragonul Renăscut, își spuse că era un mare prost să zăbovească prin locurile acelea, unde Moiraine putea pune mâna pe el oricând voia, așteptând să vadă ce-avea să mai facă prietenul său. Poate că Thom Merrilin ar fi primit să plece cu el. Sau Perrin. Numai că Thom

părea să se fi obișnuit cu Stânca, de parcă nu voia s-o mai părăsească niciodată, iar Perrin nu pleca nicăieri dacă nu-i spunea Faile. Ei, Mat era gata să plece și singur, dacă trebuia.

Și totuși, masa era plină de arginți și chiar de aur, iar dacă primea cel de-al cincilea crai, nici o mână de la taie-n-cruciș n-avea cum să-l mai învingă. Nu că ar fi avut nevoie. Dintr-odată, își simți norocul furnicându-i mințile. Nu ca la zaruri, firește – dar era destul de sigur că nici unul dintre ceilalți nu putea avea mai mult decât cei patru crai ai săi. Tinerii nobili o ținuseră tot așa, aproape o noapte întreagă – și aruncau din ce în ce mai mulți bani; până și mâna cea mai slabă se apropia de prețul a zece ferme.

Acum, însă, Carlomin își tot privea cărțile, în loc s-o cumpere pe a patra, iar Baran pufăia furios din pipă și-și strângea monedele, de parcă se pregătea să și le îndese în buzunar. Reimon se încrunta în barbă, iar Edorion își studia unghiile. Numai Estean părea netulburat. Privea în jur, rânjind slab – pesemne că uitase deja ceea ce spusese. De cele mai multe ori, izbuteau cu toții să-și păstreze cumpătul, chiar dacă venea vorba de Aieli, însă acum era târziu și goliseră o sumedenie de pocale.

Mat se chinui să găsească o cale de a-i împiedica să plece de la masă, cu buzunarele lor pline cu aur. Le privi fețele și înțelese că nu era îndeajuns să schimbe subiectul. Dar mai putea încerca ceva... Dacă i-ar fi făcut să râdă de Aieli... „Dar oare merită să-i las să râdă și de mine?” Mușcându-și pipa, încercă să găsească altceva.

Baran își luă grămada sa de monede și dădu să și-o îndese în buzunar.

— Cine știe? Poate-am să-mi încerc norocul cu femeile mării, spuse iute Mat, scoțându-și pipa din gură și gesticulând cu ea. Când te ții după fetele Aiel, se întâmplă lucruri ciudate. Foarte ciudate. Precum jocul căruia-i spun Sărutul Fecioarei.

De-acum, le atrăsese atenția, însă Baran încă nu-și lăsase monedele din mână, iar Carlomin nu dădea nici un semn că ar fi avut de gând să cumpere o carte. Estean se înecă de râs.

— Pesemne că te sărută cu fierul în coaste. Vedeți voi, lor le zice Fecioarele Lăncii. Fier. Fier în coaste. Arde-mi-ar

sufletul!

Nici unul dintre ceilalți nu râdea. Dar îl ascultau.

— Nu-i chiar așa, făcu Mat, reușind să le ofere și un rânjet. „Arde-m-ar focul, dacă tot am ajuns până aici, aş putea să le spun și restul.” Rhuarc mi-a zis că, dacă vreau să mă înțeleg cu Fecioarele, ar trebui să le întreb cum se joacă jocul ăsta. Cică așa ajungi cel mai bine să le cunoști.

Până și acum, numele jocului îi amintea de cele pe care le cunoscuse în satul său de baștină. Sărută petala, de pildă. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că ar fi putut căpetenia Aielilor să-și bată joc de el. Data viitoare, avea să fie mai circumspect. Se forță să rânjească încă și mai larg.

— Așa că m-am dus la Bain și... începu Mat, dar îl văzu pe Reimon încruntându-se nerăbdător – nici unul dintre cei de față nu știa nici un nume de Aiel, în afară de Rhuarc, și nici nu-i interesa – și, lăsând baltă numele, trecu în grabă mai departe: M-am dus la ele ca un dobitoc, și le-am cerut să-mi arate.

Ar fi trebuit să bănuiască ceva, măcar la vederea zâmbetelor largi care înfloriseră pe fețele fetelor, atunci când auziseră rugămintea – erau ca niște pisici poftite la dans de un șoarece.

— Până să mă dezmeticesc, își scosese ră cu toatele sulile, și mi le duseseră la gât, ca un guler. Dintr-un singur strănut, puteam să rămân fără beregată.

Tinerii din jurul mesei izbucniră în râs, de la chicotelile lui Reimon până la hohotul gros, de bețiv, al lui Estean. Mat nu-i luă în seamă. Parcă simțea din nou vârfurile sulilor înțepându-l la cea mai mică mișcare. Bain, care se prăpădea de râs, recunoscuse că nu auzise niciodată ca un bărbat să ceară de bunăvoie să joace Sărutul Fecioarelor. Văzându-l șovăind, Carlomin își mângâie barba și spuse:

— Hai, doar n-o să te oprești aici. Mai zi! Când a fost asta? Acum două nopți, pun rămașag, când n-ai venit la joc și nimeni nu știa pe unde ești.

— În noaptea aia jucam pietre cu Thom Merrilin, se grăbi Mat să răspundă. Povestea cealaltă s-a întâmplat cu mai multe zile în urmă.

Bine măcar că putea să mintă fără să se dea de gol!

— Bun, și fiecare dintre ele m-a sărutat, continuă. Atâta tot. Dacă era mulțumită de sărutare, celelalte mai depărtau un pic sulițele. Dacă nu, le mai împingeau puțin, așa, ca pentru încurajare. Asta a fost și vă spun o treabă: am scăpat cu mai puține tăieturi decât atunci când mă bărbieresc.

După care își vâri pipa la loc în gură. Dacă voiau să afle mai multe, n-aveau decât să încerce și ei. Aproape că-și dorea ca vreunul să se dovedească atât de prost. „Mama mării lor de femei Aiel, cu sulițe cu tot!” Nu ajunsese în patul lui decât la revărsatul zorilor.

— Eu unul n-aș vrea să trec prin așa ceva, spuse, sec, Carlomin, apoi aruncă pe masă o coroană de argint și-și luă o altă carte. Lumina să-mi ardă sufletul dacă vă mint! Auzi, Sărutul Fecioarelor.

Se zgudui de râs. Baran își cumpără cea de-a cincea carte, iar Estean scoase și el o monedă din grămada revărsată în fața lui, uitându-se mai de aproape la ea să vadă ce era. De-acum, nu se mai opreau.

— Niște sălbatici, mormăi Baran, cu pipa în gură. Sălbatici înapoi! Arde-mi-ar sufletul, asta sunt! Trăiesc în peșteri, acolo, în Pustie! În peșteri! Numai un sălbatic își poate duce traiul acolo.

— Măcar îl slujesc pe Seniorul Dragon, încuviință Reimon. Dacă n-ar fi așa, aș lua cu mine o sută de Protectori și i-aș arunca din fortăreață cât colo.

Baran și Carlomin mârâiră și ei, în semn de aprobare. Mat nu lăsa să-i scape nici o tresărire. Auzise el și altădată asemenea vorbe. Era ușor să te făleşti, când nimeni nu-ți cerea să treci la treabă. O sută de Protectori? Chiar dacă Rand, cine știe din ce pricină, nu s-ar fi băgat, cele câteva sute de Aieli care stăpâneau fortăreața ar fi izbutit, pesemne, s-o apere de orice armată trimisă împotriva lor de oamenii din Tear. Nu că le-ar fi păsat prea tare de Stâncă, din câte se vedea. Mat bănuia că erau acolo numai pentru Rand. Tinerii nobili nu păreau să-și fi dat seama de asta – încercau să-i bage cât mai puțin în seamă pe Aieli –, dar se îndoia că i-ar fi făcut să se simtă mai bine, chiar dacă ar fi știut.

— Mat, făcu Estean, răsfirându-și cărțile cu o mână și aranjându-le, de parcă nu se putea hotărî cum stăteau mai bine. Mat, ai să vorbești cu Seniorul Dragon, nu-i așa?

— Despre ce? întrebă Mat, cu mare grijă. Prea mulți dintre oamenii din Tear știau că el și Rand crescuseră împreună. Prea mulți – și asta nu era bine deloc. Păreau să creadă că, de câte ori lipsea, era la sfat cu Rand. Ce neghiobie! Ei și-ar fi părăsit și frații, dacă ar fi aflat că știau să conducă Puterea – pe el de ce-l luau de prost?

— Nu ți-am zis? îngăimă Estean, chiorându-se la cărți; se scărpină în creștet, apoi se însufleți. Ah, da. Despre proclamație, Mat. Despre ultima sa proclamație. Zicea că oamenii de rând au dreptul să-i cheme pe nobili la judecată, în fața unui magistrat. Unde s-a mai pomenit așa ceva? Un nobil la judecată... și încă din pricina unui țăran!

Mat își strânse în pumn punga cu bani, până ce monedele dinăuntru începură să zornăie.

— Mare rușine-ar fi, spuse încet, dacă ați ajunge să fiți judecați numai pentru că v-ați făcut toate voile cu o față de pescar, fără îngăduința ei, sau pentru că ați pus să fie bătut un fermier care v-a împroșcat pelerina cu noroi.

Simțindu-i mânia, ceilalți se foiră neliniștiți, dar Estean încuviință viguros din cap, de parcă voia să și-l smulgă de pe umeri.

— Chiar așa. Cu toate că nu s-ar ajunge la asta, firește. Auzi: un nobil, judecat în fața unui magistrat? Firește că nu. Nu e cu puțință. Nu pentru fetele de pescar, continuă el, hohotind, din ce în ce mai amețit. Miros a pește, înțelegi tu, oricât le-ai spăla. Cele mai bune sunt țărancile – micuțe, rotunjoare...

Mat își spuse că era acolo pentru joc, că nu avea de ce să plece urechea la vorbele unui neghiob, că se putea îmbogăți de pe urma lui Estean, dar limba nu-l ascultă.

— Cine știe unde s-ar putea ajunge? La spânzurătoare, poate.

Edorin îi aruncă o privire piezișă, bănuitoare. Părea neliniștit.

— Chiar trebuie să vorbim despre... despre oamenii de

rând, Estean? Ce zici de fetele bătrânului Astoril? Te-ai hotărât până la urmă cu care să te-nsori?

— Ce? Oh, da! Păi, cred că am să dau cu banul, răspunse celălalt, uitându-se la cărți, mișcând una și încruntându-se iarăși. Medore are câteva cameriste foarte drăguțe. Poate că o iau pe ea.

Mat luă o înghițitură zdravănă de vin din pocalul de argint, ca să-l ajute să nu-l pocnească pe celălalt drept în nasul lui de țăran. Era doar primul pocal – cei doi slujitori încercaseră să-i mai toarne, dar până la urmă se lăsaseră păgubași. Dacă-l pocnea pe Estean, nici unul dintre ceilalți nu avea să-ncerce să-l oprească, nici măcar Estean însuși – că doar era prieten cu Seniorul Dragon. Își dori să fi fost într-o cârciumă undeva, în oraș, cu niște docheri care să-i pună la îndoială norocul și cinstea – n-ar mai fi scăpat întregi decât cu iuțeala limbii, a picioarelor sau a brațelor. Ei, ăsta da gând prostesc. Edorion trase iarăși cu ochiul la el, de parcă s-ar fi întrebat în ce stare de spirit mai era.

— Azi am auzit un zvon – cum că Seniorul Dragon ne-ar duce la război cu Illian.

— La război? Îngăimă Mat, înecându-se cu vin.

— Da, la război, încuviință și Reimon vesel, fără să-și scoată pipa din gură.

— Ești sigur? făcu Carlomin.

— Eu n-am auzit nimic, adăugă Baran.

— Ba eu am auzit, chiar azi, și încă de la trei sau patru oameni, răspunse Edorion, care părea cu totul preocupat de cărțile pe care le avea în mână. Cine știe cât o fi de adevărat.

— Dar trebuie să fie, spuse Reimon. Cu Seniorul Dragon în frunte, având asupra sa Callandorul, nici măcar nu va mai trebui să luptăm. O să le-mprăștie armatele, iar noi vom mărșălui drept în Illian. Într-un fel, e păcat. Arde-mi-ar sufletul, dacă nu-i așa. Mi-ar fi plăcut să am prilejul să mă întrec în meșteșugul sabiei cu cei de-acolo.

— Dacă Seniorul Dragon e-n fruntea oștilor, nici o nădejde, zise Baran. Ția au să cadă-n genunchi numai ce văd flamura Dragonului.

— Și dacă nu, adăugă, râzând, Carlomin, Seniorul Dragon

o să-i pârjolească pe loc.

— Mai întâi Illian, făcu Reimon, iar apoi... apoi vom cuceri lumea-ntreagă pentru Seniorul Dragon. Să nu uiți să-i spui asta, Mat! Lumea-ntreagă.

Mat clătină din cap. Cu nici o lună în urmă, ar fi fost îngroziți fie și gândindu-se la un bărbat care conducea Puterea, osândit să-și piardă mințile și să moară în chinuri. Acum, erau gata să-l urmeze pe Rand înătălie și să creadă că puterea lui le va aduce victoria. Să se încreadă în Puterea Supremă - cu toate că, pesemne, nu ar fi spus așa ceva cu glas tare nici în ruptul capului. La urma urmelor, poate că aveau nevoie și ei de ceva în care să mai poată crede. Stâncă lor cea de neînfrânt era în mâinile Aielilor. Dragonul Renăscut se afla în încăperile sale, undeva deasupra creștetelor lor, cu Callandor alături. Credințele care stăpâniseră în Tear vreme de trei mii de ani se prăbușiseră, laolaltă cu toată istoria lor - lumea întreagă se-ntorsese pe dos. Mat se întrebă dacă el unul se descurcase mai bine. Că doar și lumea lui se prăbușise, în mai puțin de un an. Începu să se joace pe dosul palmei cu o coroană roșie din Tear. Oricât de bine s-ar fi descurcat, îndărăt nu avea de gând să se-ntoarcă.

— Când plecăm, Mat? întrebă Baran.

— Nu știu, răspunse el, încet. Nu cred că Rand ar fi în stare să ște un război.

Dacă nu cumva înnebunise deja. Dar gândul era cu neputință de îndurat. Ceilalți îl priveau de parcă le-ar fi spus că soarele nu avea să mai răsară.

— Cu toții îi suntem credincioși Seniorului Dragon, firește, făcu Edorion, privindu-și încrunțat cărțile. Dar oamenii din restul regatului... Aud că unii dintre Înălții Seniori, puțini la număr, au tot încercat să strângă armate pentru a lua Stâncă înapoi.

Dintr-odată, ochii tuturor - în afară de cei ai lui Estean, care părea că încă mai încerca să-și aranjeze cărțile - se întoarseră către el. Pe Mat nu-l mai privea nimeni.

— Firește, când Seniorul Dragon ne va duce la război, toate astea vor înceta. Iar noi, cei din Stâncă, suntem oricum credincioși. Și Înălții Seniori, sunt sigur de asta. Numai cei

câțiva din ținut...

Dar credința lor avea să moară, în clipa în care înceta să le mai fie frică de noul Dragon. O clipă, Mat își imaginează că pune la cale să-l părăsească pe Rand într-o groapă cu șerpi. Apoi își aminti despre cine era vorba. L-ar fi putut asemăna mai bine cu o nevăstuică scăpată într-un coteț de găini. Rand îi fusese prieten, însă Dragonul Renăscut... Cine putea să-i fie prieten Dragonului Renăscut? „Nu părăsesc pe nimeni. Pesemne că, dacă ar vrea, Rand ar putea să le dărâme în cap toată fortăreața. Și mie la fel.” Își spuse din nou că venise timpul să plece.

— Fără fete de pescar, îngăimă Estean. Vorbești tu cu Seniorul Dragon?

— E rândul tău, Mat, spuse îngrijorat Carlomin.

Părea aproape înspăimântat – poate se temea ca Estean să nu-l mânia din nou pe Mat, sau, poate, ca discuția să nu se întoarcă la credință.

— Cumperi a cincea carte sau ieși?

Mat își dădu seama că-și lăsase gândurile să rățăască. De-acum, cu toții aveau cinci cărți, în afară de el, de Carlomin și de Reimon, care și le aranjase pe ale sale, cu fața în jos, alături de monede, pentru a arăta că ieșise din joc. Mat șovăi, prefăcându-se că stătea pe gânduri, apoi oftă și aruncă încă o monedă în grămadă.

În vreme ce coroana de argint sălta pe tăblia mesei, își simți, dintr-odată, norocul crescând, umflându-se ca un torent de munte. Fiecare zgomot de metal pe lemn îi răsuna limpede în minte: în orice clipă ar fi putut alege capul sau pajura, știind precis cum avea să cadă. Știa, de asemenea, ce carte avea să primească, înainte chiar să-i fie oferită. Adunându-și toate cele cinci cărți, le răsfiră și le privi. Alături de ceilalți patru, apăruse și Craiul de Flăcări, care-l privea lung – era Suprema Înscăunată, care ținea în palmă o flacără pâlpâind, deși nu semăna deloc cu Siuan Sanche. Locuitorii din Tear nu erau binevoitori cu femeile Aes-Sedai, dar recunoșteau puterea celor din Tar Valon, astfel încât Suprema ajunsese, la rândul ei, sub chip de Crai – cu toate că Flăcările erau suita cea mai slabă dintre toate cinci.

Toți Craii – cine-ar fi nădărdit vreodată să primească așa ceva? Norocul lui Mat îl ajuta cel mai bine cu lucrurile care erau la voia întâmplării, precum zarurile, dar poate că începuse să se ia și la cărți, măcar puțin.

— Lumina să-mi pârjolească oasele dacă nu-i așa, mormăi el – dar cuvintele răsunară cu totul altfel în urechile celorlalți.

— Poftim, făcu Estean, aproape strigând. De data asta n-ai să mai scapi. Ai vorbit în Limba Străveche. Ceva despre oase și pârjol. Fostul meu dascăl ar fi mândru de mine, continuă, rânjind. Ar trebui să-i trimit un dar, dacă izbutesc să aflui unde s-a dus.

Nobilii din Tear ar fi trebuit să fie în stare să vorbească limba străveche – cu toate că, la urma urmelor, puțini erau cei care, asemenea lui Estean, știau mai mult decât câteva cuvinte. Tinerii se luară la harță, încercând să-și dea seama ce spusese, cu adevărat, Mat. Păreau să creadă că era vorba despre arșița verii.

Tot chinându-se să-și amintească vorbele care-i ieșiseră din gură, Mat simți cum i se făcea pielea de găină. Cuvintele în sine păreau niște înșiruiuri de sunete fără noimă, dar, până la urmă, ceva tot se înțelegea. „Arde-te-ar focul, Moiraine! Dacă mă lăsați în pace, acum n-aș fi avut memoria asta găurită ca o scândură mâncată de cari, și n-aș mai improșca în stânga și în dreapta în... limba asta pocită!” Era la fel de adevărat că, fără amestecul femeii Aes-Sedai, s-ar fi găsit tot la fermă, mulgând vacile tatălui său, în loc să umble prin lume cu buzunarul plin de aur, dar la partea asta preferea să nu se mai gândească.

— Ați venit aici să jucați, grăi aspru, sau să vă ciondăniți ca niște babe pe ochiurile de tricotat?

— Să jucăm, răspunse sec Baran. Trei coroane de aur!

Și aruncă monedele în grămada de pe masă.

— Trei ale tale și-ncă pe-atât, sughiță Estean, aruncând și el șase monede.

De-abia reținându-și un surâs, Mat uită de limba străveche. Nu era prea greu – că doar nici măcar nu voia să se mai gândească. Mai mult, dacă o porniseră atât de iute, putea să câștige îndeajuns, cu această singură mână, pentru

a pleca dis-de-dimineată. „Și dacă Rand e destul de nebun să iște un război, am să plec, chiar dacă mă voi vedea silit să umblu pe jos.”

Afară, în beznă, răsună un cântec de cocoș. Mat se foi neliniștit, propunându-și să termine cu prostiile – nu avea să moară nimeni. Privirile i se îndreptară către cărțile din mână. Clipi surprins. Flacăra din palma Supremei se preschimbase într-un pumnal. Tocmai când își spunea că, pesemne, avea vedenii din pricina oboselii, femeia îi înfipse tăișul minuscul în dosul palmei.

Cu un strigăt răgușit, aruncă toate cărțile din mână și se trase în spate, răsturnându-și scaunul și lovind în cădere masa cu ambele picioare. Văzduhul părea să se închege ca mierea. Lumea se mișca de parcă scurgerea clipelor încetinise, dar, în același timp, toate păreau să se întâmple deodată. Îi auzi și pe alții strigând – niște zbierete fără noimă, răsunând ca dintr-o peșteră. El și scaunul său se prăbușeau ca într-un hău. Masa plutea, parcă, în văzduh.

Crăiasa de Flăcări rămăsese suspendată în aer, făcându-se din ce în ce mai mare și privindu-l fix, cu un zâmbet nemilos. Ajunsese aproape de statura unui om și începuse să iasă din carte. Deși era aceeași siluetă pictată, fără vreo rotunjime, se întindea către el cu pumnalul roșu de sânge, de parcă deja i l-ar fi înfipt în inimă. Lângă ea se afla craiul de Cupe – un Înalt Senior din Tear – care începuse și el să crească și acum dădea să-și scoată sabia.

Mat plutea în hău – și totuși izbuti, cine știe cum, să ajungă la cuțitul pe care-l avea ascuns în mâneca stângă și să-l arunce dintr-o mișcare, drept în inima Supremei. Dacă făptura aceea avea, într-adevăr, o inimă. Un al doilea cuțit îi apăru dintr-odată în palmă și zbură încă și mai repede. Cele două tăișuri pluteau prin văzduhul îngroșat, ca puful de păpădie. Voia să urle, dar nu-și putea mișca buzele. Și Crăiasa de Bastoane începuse să crească alături de celelalte două siluete – era Regina din Andor, care ținea bastonul în mână ca pe-o măciucă. Avea părul roșu ca flacăra și rânjetul unei femei ieșite din minți.

Mat cădea și cădea, urlând la nesfârșit, acel prim urllet de

spaimă. Suprema ieșise din carte. Înaltul Senior o urma cu sabia ridicată. Siluetele subțiratic se mișcau aproape la fel de încet ca el. Aproape. I se dovedise deja că armele lor erau în stare să străpungă un trup. Fără îndoială că și bastonul putea sfărâma o țeastă. A lui.

Pumnalele pe care le aruncase se mișcau de parcă pluteau printr-o mlaștină. Cocoșul cântase pentru el – era sigur de asta. Degeaba își bătuse tatăl său joc – semnele nu mințeau. Dar nu avea de gând să moară fără luptă. Cine știe cum, izbuti să găsească alte două pumnale – câte unul în fiecare mână. Zbătându-se în aer, ca să se întoarcă, să-și adune picioarele sub el, aruncă unul către făptura cu părul roșu și cu bâta în mână. Pe celălalt, însă, îl păstră. Încercă deznădăjduit să se întoarcă, să cadă în așa fel încât să fie pregătit pentru...

Iar apoi lumea își regăsi curgerea firească, și el căzu stângaci, pe o parte, cu răsuflarea întretăiată. Se chinui să se ridice în picioare cât putea mai iute, scoțând un alt pumnal de sub surtuc – așa cum spusese cândva Thom, niciodată nu strica să ai mai multe cu tine. Dar nu mai era nevoie.

O clipă, i se păru că și cărțile, și siluetele dispăruseră. Sau poate că avusese vedenii. Poate că el era cel care-și pierdea mințile. Apoi văzu cărțile, care erau din nou la fel de mici ca la-nceput, pironite într-un lambriu din lemn închis la culoare, de pumnalele sale care încă vibrau. Trase aer în piept, tremurând.

Masa era răsturnată pe o parte. Monedele încă se mai învârteau pe podea, iar tinerii nobili și slujitorii stăteau ghemuiți printre cărțile împrăștiate, uitându-se cu gura căscată la Mat și la cuțitele sale, două în mâini, trei înfipite în perete. Estean înșfăcă o carafă de argint care, cine știe cum, scăpase nerăsturnată, și începu să-și toarne vin pe gât, împroșcându-se pe bărbie și pe piept.

— Poate n-aveai cărți să câștigi, făcu Edorion, cu glasul răgușit, dar asta nu înseamnă să...

Apoi se întrerupse, cu un fior.

— Ați văzut și voi, răspunse Mat, strecurându-și pumnalele la loc în teci și observând că, pe dosul palmei, încă

îi mai curgea un firicel de sânge din rana cea micuță. Că doar n-oți avea orbul găinilor!

— Eu n-am văzut nimic, spuse Reimon, cu glasul lipsit de expresie. Nimic!

Și începu să se târâie pe podea, adunând aur și argint, de parcă monedele deveniseră lucrul cel mai prețios din lume. Ceilalți făcură întocmai, în afară de Estean, care se împleticea prin încăpere, căutând carafele care mai aveau încă vin. Un slujitor își acoperise fața cu palmele. Celălalt, cu ochii închiși, părea că se roagă, scoțând un scâncet înfrigurat. Înjurând în surdină, Mat se apropie de locul în care se aflau cele trei cărți, pironite de perete. Erau numai cărți de joc, atât și nimic mai mult – bucăți groase de pergament, lăcuite pe deasupra. Însă Suprema avea în palmă tot un pumnal, nu o flacăra. Simți gust de sânge și își dădu seama că începuse să-și sugă rana de pe dosul palmei.

În mare grabă, smulse pumnalele, rupse fiecare carte în două, apoi le puse la loc în teci. Stătu un pic pe gânduri, după care căută printre celelalte cărți împrăștiate pe podea, până ce găsi craii de Monede și de Vânturi, și-i rupse și pe ei. Se simțea un pic stânjenit de ce făcea – că doar se terminase; cărțile erau cărți de joc și atât –, dar nu se putea abține.

Nici unul dintre tinerii care se foiau de colo-colo, de-a bușilea, nu încercă să-l oprească. Dimpotrivă, i se dădură la o parte din drum, fără măcar să-l privească. Se terminase cu jocul lor – pentru noaptea aceea și, pesemne, și pentru nopțile care aveau să vină. Oricum, el nu mai avea ce căuta. Nu știa ce se întâmplase, dar fără îndoială că el fusese pricina. Și era încă și mai limpede că așa ceva nu se putea înfăptui decât cu ajutorul Puterii. Și, cu asta, el nu voia să aibă de-a face.

— Arde-te-ar focul, Rand îngăimă ca pentru sine. N-ai decât să-ți pierzi mințile, dar pe mine să mă lași în pace!

Își găsi și pipa, ruptă în două – pesemne că mușcase din muștiuc. Mânios, își adună punga de pe jos, și ieși cu pași mari din încăpere.

Rand se foia agitat pe un pat atât de mare, încât ar fi

încăput cinci oameni în el. Visa. Se făcea că era într-o pădure întunecoasă și că Moiraine îl împingea cu un baston ascuțit spre locul în care Suprema Înscăunată aștepta așezată pe un butuc și avea în mână un căpăstru potrivit pentru gâtul lui. Printre copaci se plimbau aproape pe nevăzute siluete obscure și îl urmăreau, îl hăituiau; într-un colț, văzu lama unui pumnal strălucind în lumina palidă, în altul – câteva funii pregătite pentru a fi înnădite. Zveltă și ajungând nici până la umărul lui, Moiraine avea pe față o expresie pe care Rand nu o mai văzuse până acum la ea. Una de frică. Asuda și încerca să-l împingă mai repede către căpăstrul Supremei. Iscoade ale Celui Întunecat și Rătăciți stăteau în umbră, lesa Turnului Alb în față și Moiraine în spatele său. Lovi bastonul lui Moiraine și o luă la goană.

— E prea târziu pentru asta, strigă ea, dar tot trebuia să se întoarcă. Să se întoarcă.

Mormăind, Rand se zvârcoli în pat, apoi se potoli și respiră mai ușor pentru o vreme.

Se făcea că era în Pădurea Îmbibată, înapoi acasă, iar heleșteul din fața sa strălucea în lumina ce își făcea loc printre copaci. La capătul în care se afla el, pietrele erau acoperite cu mușchi verde, și la treizeci de pași mai încolo, de partea cealaltă, se găsea un semicerc de flori sălbatice. Aici era locul în care, copil fiind, învățase să înoate.

— Ar trebui să sari și tu puțin în apă.

Se sperie și se întoarse brusc. Min stătea acolo și îi zâmbea, îmbrăcată în haine de bărbat, iar lângă ea, Elayne, cu părul ei cârlionțat, roșu-auriu, purta o rochie din mătase verde, care ar fi meritat purtată doar în palatul mamei sale.

Min fusese cea care vorbise, dar Elayne adăugă:

— Apa pare foarte primitoare, Rand. Nimeni nu ne va deranja aici.

— Nu știu, zise el încet.

Min îl opri, îi strecură degetele pe după ceafă și se ridică în vârful degetelor pentru a-l săruta. Repetă cuvintele lui Elayne cu un murmur blând:

— Nimeni nu ne va deranja aici.

Se dădu înapoi și își lepădă haina, apoi luă cu asalt

șireturile bluzei. Rand rămase cu ochii căscați, cu atât mai mult când își dădu seama că rochia lui Elayne se afla acum pe pământul acoperit de mușchi. Domnița-Moștenitoare se aplecase, cu mâinile încrucișate, și își trăgea bluza de pe ea.

— Ce faci? întrebă el cu un glas sufocat.

— Mă pregătesc să înot cu tine, răspunse Min.

Elayne îi aruncă un zâmbet și își trase bluza peste cap. El își întoarse spatele în grabă, deși pe jumătate ar fi vrut să nu o facă. Și se pomeni în fața lui Egwene, care îl privea tristă, cu ochii ei mari și negri. Fără a scoate nici un cuvânt, se întoarse și dispăru în tufișuri.

— Așteaptă! strigă el. Îți pot explica.

Începu să alerge; trebuia să o găsească. Dar în momentul în care ajunse la marginea copacilor, vocea lui Min îl opri:

— Nu pleca, Rand!

Ea și Elayne erau deja în apă, și li se mai vedeau doar mâinile, în timp ce înotau agale spre mijlocul heleșteului.

— Întoarce-te, strigă Elayne, și îi făcu semn cu unul din brațele sale subțiri. Nu meriți și tu ce vrei cu adevărat, măcar o dată?

Își mișcă picioarele, dorind să pornească din loc, dar fără a fi hotărât în ce direcție. Ce voia el cu adevărat? Cuvintele astea sunau ciudat. Ce voia el cu adevărat? Își duse una din mâini spre față pentru a șterge ceea ce părea a fi sudoare. Bâtlanul înfierat în palma sa aproape că fusese acoperit de carne putredă; prin goluri cu margini roșietice se putea vedea albeața oaselor.

Se trezi, tresărind, și rămase întins, tremurând în întuneric, deși era foarte cald. Lenjeria îi era udă learcă. Îl ustura într-o parte, în locul în care o veche rană nu se mai vindecase. Simți cu degetul cicatricea aspră, un cerc de aproape doi centimetri în diametru, sensibilă încă după atâta timp. Nici măcar Tămăduirea de Aes-Sedai a lui Moiraine nu o putea drege pentru totdeauna. „Dar nu putrezesc încă. Și nici n-am înnebunit. Încă nu.” Încă nu. Asta spunea tot. Vru să râdă, și se întrebă dacă nu cumva o luase deja puțin razna.

Să viseze despre Min și Elayne, să le viseze pe ele în felul ăsta... Nu era vorba de nici o nebunie, dar neghiobie cu

siguranță. Nici una din ele nu îl privise niciodată în felul ăsta, când era treaz. Iar lui Egwene aproape că îi fusese promis încă de pe vremea când erau amândoi copii. Nu se rostiseră niciodată cuvintele de logodnă în prezența Soborului Femeilor, dar toată lumea din Emond's Field și din împrejurimi știa că aveau să se căsătorească într-o zi.

Desigur că acea zi nu mai avea să vină; nu acum, nu cu destinul care îl aștepta pe el, un bărbat care putea conduce. Probabil că și Egwene își dăduse seama. Trebuia să-și fi dat seama. Era foarte concentrată să devină o Aes-Sedai. Totuși, femeile erau ciudate; era posibil să fi gândit că se putea căsători cu el, chiar și după ce devenea o Aes-Sedai, indiferent dacă el putea conduce sau nu. Cum putea el să-i spună că nu mai voia să o ia de nevastă, că acum o iubea ca pe o soră? Dar nu avea să fie nevoie să-i spună, era sigur de asta. Se putea ascunde în spatele a ceea ce era. Trebuia ca ea să înțeleagă lucrul ăsta. Care bărbat putea cere unei femei să se mărite cu el, când acesta știa că mai are doar câțiva ani, dacă era norocos, până să înnebunească, până să înceapă să putrezească de viu? Începu să tremure, în pofida căldurii.

„Trebuie să dorm.” Înălții Seniori aveau să se întoarcă dimineața, intrigând în favoarea sa. În favoarea Dragonului Renăscut. „Poate că n-am să visez de data asta.” Se întoarse pe o parte, căutând un loc uscat pe cearșaf, și înlemni, ascultând foșnete slabe în întuneric. Nu era singur.

Sabia care nu e Sabie era așezată în partea opusă a camerei, unde el nu putea ajunge, pe un pedestal ca un tron, pe care i-l dăduseră Înălții Seniori, cu siguranță în speranța că el va ține pe Callandor departe de ei.

„Cineva care vrea să fure pe Callandor, își spuse, în timp ce îi veni un al doilea gând. Sau să-l omoare pe Dragonul Renăscut.”

Nu avea nevoie de avertizările șoptite ale lui Thom ca să-și dea seama că demonstrațiile de loialitate nepieritoare ale Înălților Seniori erau doar vorbe de nevoie.

Își goli mintea de gânduri și simțăminte, cufundându-se în Hău; reuși să facă asta fără mare efort. Plutind în goliciunea

rece din sine, cu gândurile și simțămintele rămase în afară, se întinse către Adevăratul Izvor. De data asta îl atinse ușor, ceea ce nu se întâmpla mereu.

Fu cuprins de saidin, ca de un val de căldură și lumină; și fu inundat de viață, scârbit fiind de atingerea spurcată a Celui Întunecat, ca o pată de mizerie plutind pe o apă limpede și curată. Era în pericol de a se îneca, de a fi cuprins și înghițit de val.

Luptă cu torentul și îl stăpâni prin voință pură, apoi se rostogoli de pe pat, conducând Puterea în timp ce ateriză în picioare, pregătit să folosească poziția Flori-de-Măr-în-Bătaia-Vântului. Inamicii nu puteau fi mulți, pentru că ar fi făcut mai mult zgomot; poziția cu nume blajin era menită pentru mai mulți oponenți.

În timp ce picioarele sale atinseră covorul, o sabie, cu mâner lung și lama puțin curbată și ascuțită pe o singură parte, îi ajunse în mână. Arăta ca și cum ar fi fost lucrată în flacăra chiar atunci, dar nu era nici măcar caldută. Bâtlanul negru înfierat în palmă contrasta cu galbenul roșiatic al sabiei. Exact în acel moment se aprinseră toate lumânările și toate lămpile aurite din cameră, iar oglinzile mici din spatele acestora făcură lumina să pară și mai puternică. Oglinzile mai mari, atârinate pe pereți, și două oglinzi cu suport o reflectau și mai mult, până în punctul în care ai fi putut citi fără nici o problemă în orice colț al încăperii.

Callandor, o sabie aparent făcută din sticlă, stătea neatinsă pe un suport înalt și lat cât un om, făcut din lemn, sculptat și aurit cu multă măiestrie și bătut cu pietre prețioase. Și mobilierul era într-un tot aurit și acoperit cu nestemate, atât patul, scaunele și lavițele, cât și dulapurile, cuferele și polița cu cele trebuincioase pentru spălat. Carafa și cu vasul erau făcute din porțelan de către oamenii din Seminția Mării, și erau la fel subțiri ca o frunză. Marele covor de Tarabon, lucrat în stacojiu, auriu și albastru, era atât de prețios, încât ar fi putut hrăni un sat întreg timp de multe luni. În oricare locușor în care se putea, se găseau și mai multe porțelanuri lucrate de oamenii din Seminția Mării, și dacă nu, pocale și vase și ornamente din aur lucrate cu argint ori argint

suflat cu aur. Pe polița lată de marmură de deasupra șemineului, doi lupi de argint cu ochi de rubin încercau să doboare un cerb auriu înalt de trei picioare. La ferestrele înguste atârnav draperii de mătase stacojie, cu vulturi brodați în fir de aur, și se mișcau încet în bătaia vântului muribund. Pe unde se putea, erau înghesuite cărți, legate în piele sau lemn, unele fiind zdrențăroase și încă acoperite cu praf, fiind aduse de pe cele mai ascunse rafturi din biblioteca Stâncii.

În locul unde credea că o să vadă asasini sau tâlhari, în mijlocul covorului, stătea o tânără frumoasă, șovăielnică și mirată, cu părul căzut pe umeri în valuri lucitoare. Roba ei subțire, de mătase albă, dezvăluia mai mult decât ar fi trebuit. Berelain, conducătoarea orașului-stat Mayene, era ultima persoană pe care se aștepta să o întâlnească.

După ce tresări cu ochii larg deschiși, făcu o reverență grațioasă până la pământ, ceea ce îi făcu hainele să se muleze pe ea.

— Nu sunt înarmată, domnul meu Senior Dragon. Dacă vă îndoțiți de mine, mă las în voia Domniei Voastre pentru a vă convinge de acest fapt, spuse ea cu un zâmbet care îl făcu brusc să-și dea seama că avea pe el doar izmenele.

„Nu o să mă apuc să alerg prin cameră ca să-mi pun hainele pe mine nici mort”, își spuse el, în timp ce gândul îi trecu dincolo de Hău. „Cine a pus-o să între peste mine așa? Să se strecoare așa!” Mânia și stânjeneala trecură și ele peste bariera golului, dar tot se înroși la față; era vag conștient de acest lucru, conștient că ceea ce gândea îl făcea să se îmbujoreze din ce în ce mai tare. Era atât de senin în Hău; iar pe dinafară... Simțea cum fiecare strop de sudoare i se prelingea pe piept și pe spate. Era nevoie de o doză mare de voință ca să poată sta în fața ei așa. „Să o caut de arme? Lumina să m-ajute!”

Renunță la poziția de luptă, ascunse sabia, dar se ținu de unda subțire ce îl lega de saidin. Se simțea de parcă ar fi băut dintr-o spărtură într-un șanț, în timp ce întregul perete de pământ ar fi fost gata să cedeze; apa avea gust de vin îndulcit cu miere, dar în același timp semăna cu zoile dintr-un lighean în care tocmai s-au spălat vasele.

Nu știa prea multe despre femeia asta, în afară de faptul că se plimba prin Stâncă de parcă s-ar fi aflat în palatul său din Mayene. Thom spunea că Cea Dintâi din Mayene pune mereu întrebări tuturor. Întrebări despre Rand. Ceea ce părea normal, având în vedere ce era el, dar asta nu schimba cu nimic situația în mintea lui. De asemenea, nu se întorsese în Mayene. Asta nu era normal deloc. Fusesse ținută ostatică până la venirea lui, departe de tron și de mica ei națiune. Majoritatea oamenilor ar fi fugit cu prima ocazie de un bărbat care putea conduce.

— Ce cauți aici? Întrebă el, conștient de tonul lui sever, și totuși nu-i păsa. Înainte să adorm, ușa era păzită de Aieli. Cum te-ai strecurat pe lângă ei?

Zâmbetul de pe buzele lui Berelain se lărgi puțin; lui Rand i se păru că încăperea se încălzise brusc.

— M-au lăsat să trec de îndată ce le-am spus că Seniorul Dragon mi-a poruncit să vin la Domnia Sa.

— Ți-am poruncit? N-am poruncit nimic nimănui. „Oprește-te, își spuse. E o regină sau măcar pe aproape. Știi la fel de multe despre obiceiurile reginelor, cât știi și despre a zbură, continuă el, încercând să se poarte politicos, cu toate că nu știa cum să i se adreseze Celei Dintâi din Mayene.” Domnița mea... rosti el, gândindu-se că ar trebui să fie suficient de cuviincios, de ce v-aș chema la ora aceasta din noapte?

Femeia pufni într-un râs încet, dar grav; chiar și învăluit în goliciunea lipsită de emoție, aceasta îl făcu să simtă că i se face pielea de găină și i se ridică părul de pe mâini și picioare. Brusc văzu cât se poate de clar, ca pentru prima dată, îmbrăcămintea ei sumară și din nou se roși tot. „Nu se poate să vrea să... Nu? Pe Lumină, nu i-am spus niciodată nici măcar două vorbe.”

— Poate că doresc să vorbesc cu Domnia Voastră, Senior Dragon.

Își lăsa rochia subțire să cadă și rămase doar în ceea ce putea fi numită o cămașă de noapte, făcută dintr-o mătase și mai subțire. Umerii ei delicați rămaseră complet dezgoliți, iar sânii palizi erau și ei destul de la vedere. Se trezi întrebându-

se cum de mai stătea cămașa pe ea. Îi era greu să nu se holbeze.

— Sunteți foarte departe de casă, ca și mine. Noaptea, mai ales, sunt solitare.

— Voi vorbi cu dumneata cu mare plăcere, dar mâine.

— Dar în timpul zilei sunteți mereu înconjurat de oameni. Oameni care se înfățișează pentru diverse pricini. Înalți Seniori. Aieli, spuse Berelain cutremurată de un fior.

Rand se gândi că ar fi mai bine să privească în altă parte, dar ar fi putut la fel de bine să-și țină respirația. Niciodată nu fusese atât de conștient de reacțiile sale în timp ce se afla în Hău.

— Mă tem de Aieli, și îmi displac toți seniorii din Tear.

În legătură cu seniorii îi putea da crezare, însă nu putea crede că femeia asta se temea de ceva. „Arde-m-ar focul, ea se află în dormitorul unui bărbat străin în toiul nopții, pe jumătate dezbrăcată, și tot eu sunt ăla care e la fel de agitat ca o pisică fugărită de un câine, cu toate că mă aflu în Hău.” Se pregăti să pună capăt discuției, înainte de a merge prea departe.

— Ar fi mai bine să vă întoarceți în dormitorul Domniei Voastre, zise în timp ce o parte din el ar fi vrut să-i spună să se acopere cu o pelerină, una groasă; doar o parte din el voia asta. E... e mult prea târziu pentru stat la discuții. Mâine. La lumina zilei.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare și zise:

— Ați preluat deja din obiceiurile necioplite ale celor din Tear, Senior Dragon? Sau poate că această rezervă e obișnuită la oamenii de prin Ținutul celor Două Râuri. Noi nu suntem atât de... solemni... în Mayene.

— Domnița mea... încercă el să pară mai solemn, iar dacă ei nu îi plăcea solemnitatea, era exact ce își dorea el; sunt promis lui Egwene al'Vere, Domniță.

— Te referi la acea Aes-Sedai, Senior Dragon? Desigur, dacă este cu adevărat o Aes-Sedai. E destul de tânără - poate prea tânără - pentru a purta inelul și șalul.

Berelain vorbea despre Egwene de parcă aceasta ar fi fost o copilă, deși ea însăși nu putea fi decât cu cel mult un an

mai mare decât Rand, iar el era doar cu puțin peste doi ani mai în vârstă decât Egwene.

— Senior Dragon, nu doresc să intru la mijloc. Luați-o în căsătorie, dacă este o Ajah Verde. Nici nu m-aș gândi vreodată să aspir la rolul de soție a Seniorului Dragon. Mă iertați dacă am mers prea departe, însă, după cum v-am spus, noi nu suntem atât de... solemni în Mayene. Vă pot spune Rand?

Rand se surprinse suspinând cu regret. În momentul în care menționase mariajul cu Dragonul Renăscut, ochii ei sclipiseră, o mică schimbare în privire, care dispăruse imediat. Dacă ea nu se gândise la asta până atunci, cu siguranță că de acum avea s-o facă. Cu Dragonul Renăscut, nu cu Rand al'Thor; cu bărbatul din profeții, nu cu păstorul din Ținutul celor Două Râuri. Nu era tocmai șocat; acasă, unele fete erau moarte după cei care se dovedeau a fi cei mai rapizi sau cei mai puternici în jocurile de duminica de la Bel Tine, și din când în când, câte o femeie punea ochii pe bărbatul cu cele mai bogate pășuni sau cele mai mari turme. Ar fi fost mai bine dacă ea și l-ar fi dorit pe Rand al'Thor.

— E timpul să plecați, Domniță, spuse el încet.

Ea veni mai aproape.

— Te văd cum mă privești, Rand. Vocea îi era un abur fierbinte. Eu nu sunt orice fată de la sat, agățată de fustele mamei ei, și știu că dorești...

— Tu chiar crezi că sunt făcut din piatră, femeie?

Berelain se sperie când Rand urlă, dar la fel de repede străbătu din nou covorul pentru a ajunge la el, cu ochii săi negri ca niște gropi adânci care puteau trage orice bărbat în ele.

— Mâinile tale arată de parcă ar fi făcute din piatră. Dacă tu crezi că trebuie să fii aspru cu mine, n-ai decât, atâta timp cât mă strângi la piept.

Îi atinse fața; din degetele ei parcă ieșiră scânteii. Fără a se gândi, Rand conduse undele încă legate de el și brusc Berelain se împletici în spate, cu ochii larg deschiși de mirare, de parcă un zid de aer ar fi împins-o. El își dădu seama că era chiar aer; făcea multe lucruri, fără a-și da seama ce face, mai

des decât credea el. Cel puțin, odată ce le făcea, de obicei își și amintea cum să le facă din nou.

Forța nevăzută mătură coji de var de pe covor, purtă cu ea roba lepădată a lui Berelain, o gheată pe care Rand o aruncase în lături când se dezbrăcase, și un scaun roșu pentru încălțat, pe care se afla un volum deschis din *Istoria Stâncii din Tear* de Eban Vandes. În același timp, Berelain fu lipită de perete. La o distanță sigură de el. Rand legă unda – nu putea găsi o altă denumire pentru ceea ce tocmai făcuse – și nu avu nevoie să se mai protejeze cu scutul nevăzut. Preț de o clipă, privi la ce făcuse, până când fu sigur că avea să poată repeta acest lucru. Părea folositor, mai ales felul cum legase unda.

Cu ochii săi negri încă larg deschiși, Berelain încercă să simtă, cu mâinile tremurânde, închisoarea invizibilă ce o ținea în strânsoare. Chipul femeii era aproape la fel de alb ca și cămașa ei scurtă de mătase. Scaunul, gheata și cartea se aflau la picioarele ei împreună cu roba.

— Cu mult regret vă spun că nu vom mai putea vorbi decât în public, Domniță. Regreta cu adevărat. Indiferent de motivele ei, era foarte frumoasă. „Arde-m-ar focul, sunt un neghiob”; spuse asta fără a-și da seama de ce o spusese – pentru că se gândise la frumusețea ei sau pentru că se simțea vinovat că o alungase. De fapt, ar fi mai bine dacă ați face în așa fel încât să plecați înapoi în Mayene cât mai curând. Vă promit că Tear nu le va mai face necazuri celor din Mayene niciodată. Aveți cuvântul meu de onoare.

Era o promisiune valabilă doar cât ar fi trăit el, poate doar cât ar fi durat șederea lui în Stâncă, dar trebuia să-i ofere ceva. Un acoperământ pentru orgoliul ei rănit, un dar pentru a o ajuta să-i treacă frica.

Dar ea reușise deja să-și controleze frica, cel puțin în aparență. Pe chipul ei se putea vedea sinceritate, fără vreo intenție de seducție.

— Iertare. M-am purtat necuviincios. Nu am vrut să jignesc. La mine în țară o femeie poate să-și exprime deschis gândurile față de un bărbat, sau viceversa. Rand, trebuie să înțelegi că ești un bărbat chipeș, înalt și puternic. Eu aș fi cea

făcută din piatră dacă nu te-aș admira din această cauză. Te rog, nu mă goni de lângă tine! Ți-o cer în genunchi, dacă vrei.

Se așează în genunchi grațios, de parcă ar fi făcut un pas de dans. Prin faptul că îl privea nemișcată, arăta că avea sufletul deschis, că nu avea nici o intenție ascunsă. Dar, pe altă parte, când se aplecase trăsesese și mai mult în jos de rochia ei, până când se afla în pericolul de a cădea cu totul.

— Te rog, Rand!

Chiar și protejat de golul din jur, cum era el, se holbă în continuare la ea; și nu avea nimic a face cu frumusețea ei sau cu faptul că era aproape dezbrăcată. În fine, măcar parțial. Dacă Protectorii Stâncii ar fi fost măcar pe jumătate la fel de motivați ca femeia asta, măcar pe jumătate la fel de credincioși, nici zece mii de Aieli nu ar fi reușit să ia cu asalt Stânca.

— Sunt flatat, Domniță, rosti el. Credeți-mă, chiar sunt. Dar nu ar fi drept față de dumneavoastră. Nu vă pot oferi ceea ce meritați, adăugă Rand, spunându-și în același timp în sine: „Să creadă ce-o vrea din asta”.

Afară, în întuneric, cântă un cocoș. Spre mirarea lui Rand, Berelain făcu brusc ochii mari. Își deschise gura și, deși își încordase gâtul, nu putu țipa. Rand se întoarse și scoase la vedere sabia galben-roșiatică.

În partea opusă a camerei, dintr-o oglindă cu suport, își văzu propria imagine: un tânăr înalt cu părul roșcovan și ochi cenușii, îmbrăcat doar în niște izmene din pânză albă și ținând în mână o sabie ca scoasă din foc. Imaginea ieși din oglindă și păși pe covor, ridicând sabia în aer.

„Chiar am înnebunit, își spuse Rand, în timp ce gândurile îi alunecară până la marginea Hăului. Nu! A văzut-o și ea. E adevărat!”

Văzu ceva cu coada ochiului. Se întoarse fără a se mai gândi și folosi poziția Luna-Răsare-deasupra-Apei. Lama trecu prin siluetă - silueta sa - care tocmai ieșise dintr-o oglindă atârnată pe perete. Silueta tremură, se răspândi în aer în mii de firicele și dispăru. Imaginea lui Rand apăru din nou în oglindă și scoase mâinile pe marginea acesteia în exact același moment. Simți ceva mișcându-se în fiecare oglindă

din cameră.

Înfipse disperat sabia în oglindă. Sticla argintie se făcu țândări; se părea, însă, că imaginea se spărsese mai întâi. Lui Rand i se păru că aude un țipăt îndepărtat în capul său; chiar vocea sa, pălind din ce în ce mai mult. Și chiar în momentul în care se împrăștiau cioburile, lovi cu toată forța Puterii. Oglinzile din încăpere explodară fără zgomot și covorul se umplu de cioburi. Țipătul ce pălea în capul său se auzea cu ecou, iar pielea i se făcu de găină. Era vocea lui. Îi venea greu a crede că nu era el cel care scotea acele zgomote.

Se răsuci, pentru a se confrunta cu imaginea care reușise să iasă din oglindă, exact în momentul în care aceasta se pregătea să-l atace folosind poziția Opriți-Stâncile-care-Cadde-pe-Munte. Silueta se dădu înapoi, iar Rand își dădu brusc seama că aceasta nu era singura. În timp ce el spărsese oglinzile, alte două imagini reușiseră să iasă afară. Acum îi stăteau în față, trei copii ale sale, în cel mai mic detaliu, cu tot cu cicatricea de pe șold. Toate trei se holbau la el, cu fețele schimonosite de ură și dispreț. Doar ochii le păreau goi, lipsiți de viață. Rand nici nu avu răgaz să respire, că acestea se și năpustiră asupra lui. Făcu un pas în lateral, tăindu-se la picioare în sticla de pe jos. Din mișcare în mișcare, mergea mereu în lateral, încercând să se confrunte cu fiecare în parte. Se folosi de tot ceea ce învățase să facă cu sabia din antrenamentul zilnic cu Lan, Străjerul lui Moiraine.

Dacă toate cele trei imagini ar fi luptat împreună, dacă s-ar fi susținut în luptă, Rand ar fi fost mort după primul minut; însă fiecare lupta cu el în parte, ca și cum celelalte nici n-ar fi existat. Chiar și așa, nu putu să țină piept săbiilor; în doar câteva minute, sângele începu să i se prelingă pe față, pe piept, pe brațe. Vechea rană se deschise, sporind baia de sânge care îi acoperise lenjeria. Aveau atât îndemânarea, cât și înfățișarea sa, și erau trei contra unul. Mesele și scaunele erau pe rând răsturnate, iar prețioasele porțelanuri oferite de oamenii din Seminția Mării se făceau țândări pe covor.

Rand simți că își pierde forța. Nu avea nici o rană gravă, în afară de cea veche, dar toate la un loc... Nu-i trecu prin cap nici o secundă să strige după ajutor la Aielul din spatele ușii.

Pereții groși ar fi înăbușit chiar și un strigăt de moarte. Orice trebuia făcut, trebuia să facă drumul singur. Lupta înfășurat în răceala lipsită de simțăminte a Hăului, dar frica începea să-i dea târcoale.

Sabia lui Rand alunecă pe lângă adversarul său și răni unul dintre chipuri fix sub ochi – Seniorul Dragon tresări; era fața *lui* – proprietarul se dădu înapoi, astfel încât să evite o lovitură mortală. Din rană începu să țâșnească sânge, iar gura și bărbia adversarului își schimbă culoarea în roșu aprins; dar fața ciopârțită nu își schimbă expresia, iar ochii goi nici măcar nu clipiră. Îi dorea moartea lui Rand, la fel cum un om înfometat dorește mâncare.

„Chiar nu îi poate răpune nimic?” Deși Rand reușise să le pricinuiască răni tuturor celor trei imagini, sângele ce țâșnea din ele nu părea să le încetinească, așa cum îl încetineau pe el. Încercau să evite sabia lui, dar nu păreau să își fi dat seama că erau rănite. „Măcar de și-ar da seama, gândi el. Pe Lumină, dacă sângele curge, trebuie să-i pot doborî cumva! Trebuie!”

Avea nevoie de o clipă de răgaz ca să-și tragă sufletul, ca să se adune. Brusc, se aruncă pe pat, rostogolindu-se dintr-o margine într-alta. Mai mult simți decât văzu cum săbiile sfâșiau lenjeria de pe pat, cât pe ce să nimerească în carnea sa. Șovăind, Rand ateriză în picioare și se agăță cu mâinile de o masă mică, pentru a-și recăpăta echilibrul. Vasul strălucitor, de argint suflat cu aur, care se afla pe masă, se clătină. Una din dublurile sale se urcase pe pat împrăștiind penele de gâscă în timp ce pășea cu grijă, cu sabia în gardă. Celelalte două se apropiară din lături, în continuare fără a ține cont una de cealaltă, fiind concentrate doar asupra Dragonului Renăscut. Ochii lor sclipeau precum sticla.

Brusc, Rand simți o durere cumplită în mâna pe care o ținea sprijinită de masă. Una din copiile sale, nu mai mare de cincisprezece centimetri, își trase înapoi sabia micuță. În mod instinctiv, el apucă imaginea înainte ca aceasta să-l poată răni din nou. Copia se zvârcolea în pumnul său și scrâșnea din dinți. Rand începu să simtă că se mișcă ceva prin toată camera. Imagini miniaturale începură să iasă cu sutele din

bucățile de sticlă argintie. Mâna îi amorți și deveni din ce în ce mai rece, de parcă acea imagine mică îi absorbea toată căldura. Căldura din saidin începu să crească în interiorul său; un val îi invadează capul, iar căldura îi cuprinsese mâna de gheață.

Brusc, mica imagine explodează ca un balon, iar Rand simți ceva intrând el – în urma exploziei – poate că o fărâamă din forța ce îi mai rămăsese. Intră în convulsii, în timp ce părea a fi lovit de mici impulsuri de energie.

Când își ridică puțin capul – întrebându-se cum de nu era mort – imaginile pe care le zărise mai înainte dispărură. Celelalte trei, mai mari, se clătinău, de parcă forța sa sporită le-ar fi afectat. Și totuși, când își înălță privirea, cele trei își găsiră echilibrul, parcă mai sigure.

Rand se dădu înapoi și se gândi cu furie, în timp ce amenința cu sabia când o imagine, când alta. Dacă ar fi continuat să lupte cu ele ca până atunci, aveau să-l omoare mai devreme sau mai târziu. Era sigur de asta, la fel cum era sigur că sângera. Dar se părea că imaginile erau legate între ele. Pe cea mică o absorbise – gândul acesta deplasat îl dezgustă, dar cu siguranță asta se întâmplase – și nu numai că declanșase venirea celorlalte, dar le afectase și pe cele mari, cel puțin pentru un moment. Dacă ar fi putut face același lucru uneia, era posibil să le distrugă pe toate trei.

Nu mai gândul că trebuia să le absoarbă îi provoca greață, dar nu exista altă cale. „Nu cunosc metoda asta. Cum oi fi făcut-o? Lumină, spune-mi ce am făcut!” Trebuia să se lupte cu una dintre ele, să o atingă măcar; era sigur de asta. Dar dacă ar fi încercat să se apropie atât de mult, i s-ar fi înfipt la fel de repede trei săbii în el. „Sunt imagini. Dar cât de mult mai sunt imagini?”

Cu speranța că nu făcea o negliobie – iar dacă făcea, nu mai conta că ar fi putut muri din această cauză – făcu să-i dispară sabia. Era gata să o facă să apară în exact același moment, însă atunci când sabia sa ca scoasă din foc se făcuse nevăzută, la fel se întâmplase și cu celelalte. Preț de o clipă, se putu citi confuzia pe cele trei copii ale feței sale, una fiind sfârtecătă. Dar înainte ca el să apuce să prindă una dintre imagini, acestea îl atacară și căzură cu toții la pământ

într-o harababură de mâini și picioare contorsionate, ce se rostogolea pe covorul acoperit de cioburi.

Rand fu cuprins de răceală. Mâinile și picioarele îi amortiră, apoi oasele, până când aproape că nu mai simți bucățile de oglindă și cioburile de porțelan ce i se învârteau în carne. Un sentiment de panică umplu golul din jurul său. Era posibil să fi făcut o greșală fatală. Aceste imagini erau mai mari decât cea pe care o absorbise, și sorbeau și mai multă căldură din el. Și nu numai căldură. Pe măsură ce trupul îi devenea tot mai rece, ochii cenușii sticloși care îl priveau prinseră viață. Era perfect conștient că, dacă ar fi murit, lupta nu s-ar fi terminat. Cele trei imagini s-ar fi luptat una cu alta până când ar fi rămas doar una în picioare, și aceea ar fi căpătat viața lui, amintirile lui, ar fi fost chiar *el*.

Se lupta cu încăpățănare, forțându-se mai tare pe măsură ce îi slăbeau puterile. Se ținea strâns de saidin și încerca să se umple de căldura sa. Chiar și forța spurcată, ce îi întorcea stomacul pe dos, era bine-venită acum, deoarece cu cât o simțea mai tare, cu atât se umplea de saidin mai mult. Dacă stomacul său se mai putea împotrivi însemna că era încă viu, și dacă era viu putea să se lupte. „Dar cum? Cum? Cum am făcut?” se întrebă el, în timp ce saidin îl cuprindea, până când avu impresia că, dacă ar fi supraviețuit în fața atacatorilor săi, ar fi fost, până la urmă, consumat de Putere. „Cum am făcut-o?” Tot ce putea face era să se țină strâns de saidin, și să încerce să-atingă... să se forțeze să...

Una dintre cele trei dispăru – Rand o simți cum alunecă în el; era ca și cum ar fi căzut de la mare înălțime direct pe pământ – și apoi celelalte două în același timp. Impactul îl aruncă pe spate, unde rămase privind tavanul acoperit cu ornamente din aur; rămase întins comod pe spate, comod pentru că încă mai respira.

Puterea încă pulsa în fiecare fibră a ființei sale. În acel moment își dorea să verse toate bucatele pe care le mâncase vreodată. Se simțea atât de viu, încât, prin comparație, viața fără saidin părea o umbră. Simțea mirosul de ceară al lumânărilor, și de ulei de lampă. Simțea fiecare fir al covorului pe care era întins. Simțea fiecare rană, fiecare tăietură,

fiecare zgârietură, fiecare vânătaie. Dar se ținea strâns de saidin.

Unul dintre Rătăciți îl atacase. Sau toți în același timp. Trebuia să fi fost ei; dacă nu cumva era deja liber Cel Întunecat, caz în care nu credea că ar fi putut scăpa atât de ușor. Așa că rămase legat de Adevăratul Izvor. „Numai dacă nu cumva am făcut-o eu. Oare pot urî atât de mult ceea ce sunt, încât să încerc să-mi iau viața? Fără a-mi da seama? Pe Lumină, trebuie să învăț să mă controlez. Trebuie!”

Se ridică anevoie în picioare. Merse șchiopătând până la pedestalul pe care era așezată Callandor, lăsând urme de sânge pe covor. Era acoperit în sângele a sute de tăieturi. Ridică sabia și suprafața sticloasă a acesteia începu să strălucească, în timp ce Puterea curgea prin ea. Sabia care nu e Sabie. Lama ei, aparent făcută din sticlă, putea tăia la fel de bine ca și oțelul cel mai de soi, însă Callandor nu era cu adevărat o sabie, ci o reminiscență a Vârstei Legendelor, un sa'angreal. Cu ajutorul unuia dintre puținele angreal, cunoscute ca rămase după Războiul Umbrei și după Frângerea Lumii, se puteau conduce unde ale Puterii Supreme ce l-ar fi transformat în cenușă pe cel care conducea, dacă n-ar fi avut sabia. Cu un sa'angreal și mai rar, undele puteau fi crescute cu mult peste cele ce puteau fi conduse cu un angreal, la fel de mult pe cât un angreal putea să le crească peste limita de conducere în gol. Iar Callandor, care putea fi folosită doar de către un bărbat și care era legată de Dragonul Renăscut prin trei mii de ani de legende și profeții, era unul dintre cele mai puternice sa'angreal făurite vreodată. Având pe Callandor în mână, Rand ar fi putut să dărâme zidurile unei cetăți dintr-o singură lovitură. „Ei au fost. Trebuie să fi fost ei.”

Dintr-odată își dădu seama că Berelain nu scosese nici un zgomot. Temându-se pe jumătate să nu o găsească moartă, se întoarse. Încă așezată în genunchi, Berelain tresări. Femeia își trăsese roba pe ea, înfășurând-o în jurul ei ca o armură sau ca un zid de apărare. Albă ca varul la față, își atinse buzele cu limba.

— Care dintre ei...? înghiți în sec și începu din nou...

Care...? dar nu reuși să termine ce voia să zică.

— Sunt singurul, spuse el blând. Cel față de care te purtai de parcă ți-ar fi fost logodnic.

Vorbi astfel pentru a o liniști, poate să o facă să și zâmbească - cu siguranță că o femeie care se dovedise puternică precum ea, ar fi putut zâmbi, chiar și în fața unui bărbat plin de sânge -, însă ea se aplecă înainte și își lipi fruntea de podea.

— Îmi cer umil iertare că v-am ofensat și v-am mâhnit, Senior Dragon, zise Berelain, respirând foarte repede, cu o voce care într-adevăr părea umilă și speriată, ceea ce nu îi stătea deloc în fire. Vă rog să uitați ofensa pe care v-am adus-o și să mă iertați! Nu vă voi mai deranja niciodată. Vă jur, Domnia Voastră Senior Dragon! Jur pe numele mamei mele și pe Lumina ce mi-e martoră.

Rand dădu drumul undei legate; zidul invizibil ce o ținuse pe femeie captivă dispăru fluturându-i puțin roba.

— Nu e nimic de iertat, spuse el cu grijă; se simțea foarte obosit. Mergi în pace.

Ea se ridică, puțin nehotărâtă, și întinse o mână în față, răsuflând ușurată când văzu că nu simte nimic. Ridicându-și poalele robei, începu să-și croiască drum pe covorul acoperit de bucăți de sticlă, făcând să trosnească cioburile sub talpa papucilor săi de catifea. Aproape de ușă, ea se opri și se întoarse cu mare greutate către el, însă fără a-l putea privi în ochi.

— Voi trimite Aielul aici, dacă doriți. Aș putea trimite după o Aes-Sedai, să vină să vă îngrijească rănile.

„Acum probabil că ar vrea să fie mai degrabă în aceeași cameră cu un Myrddraal sau cu Cel Întunecat însuși decât aici, dar nu e o fricoasă”, își spuse Rand pentru sine.

— Îți mulțumesc, spuse el încet, dar nu. Aș aprecia dacă nu ai povesti nimănui despre cele petrecute aici. Nu încă. Voi face eu ce trebuie făcut... „*Trebuie* să fi fost Rătăciții.”

— Precum poruncește Domnia Voastră, Senior Dragon, răspunse ea și făcu o reverență scurtă, grăbindu-se să iasă afară, cu teama, poate, că el ar fi putut să se răzgândească și să n-o mai lase să plece.

— Mai degrabă chiar Cel Întunecat, murmură el, în timp ce ușa se închidea în spatele ei.

Rand merse șchiopătând până la marginea patului, se așeză pe cufăr și o puse pe Callandor pe genunchii săi, și își lăsă mâinile pe lama ei. Cu ea în mână, chiar și unul dintre Rătăciți s-ar fi temut de el. Peste câteva momente avea să trimită după Moiraine, ca să-i îngrijească rănile. Peste câteva momente avea să-i vorbească Aielului de afară, devenind din nou Dragonul Renăscut. Dar pentru moment, tot ce voia era să stea și să-și amintească de un păstor numit Rand al'Thor.

3 Imaginea din oglindă

În ciuda orei târzii, o mulțime de oameni mergeau grăbiți de-a lungul coridoarelor largi ale Stâncii, ca un flux regulat de bărbați și femei îmbrăcați în negrul și auriul slugilor Stâncii sau în livreaa vreunui Înalt Senior. La răstimpuri se întâmpla să apară câte un Protector sau doi, cu capul dezgolit și neînarmați, unii dintre ei purtând haine desfăcute. Atunci când se apropiau de Perrin și Faile, slugile se înclinau sau făceau reverențe, apoi mergeau mai departe, grăbiți și aproape fără a se opri. Cei mai mulți soldați tresăreau la vederea lor. Unii se plecau din obișnuință, cu mâna la inimă, însă, atunci când era să grăbească pasul pentru a se îndepărta, nici unul nu părea să facă excepție.

Din trei sau patru lămpi doar câte una era aprinsă. În porțiunile slab luminate dintre suporturile înalte, umbrele ascundeau detaliile tapiseriilor și fereau de priviri cuferele sprijinite din loc în loc de ziduri. Cel puțin așa arătau lucrurile pentru alți ochi decât cei ai lui Perrin. Ochii săi luceau ca aurul pe acele culoare întunecate. Mergea repede de la o lampă la alta și se uita în jos atunci când nu era bine luminat. Majoritatea celor din Stâncă aflaseră, într-un fel sau altul, despre culoarea stranie a ochilor săi. Bineînțeles, nici unul dintre ei nu pomenea acest lucru. Până și Faile părea să presupună că acea culoare avea de-a face cu legătura lui cu o femeie Aes-Sedai, un fapt ce trebuia acceptat ca atare, nicidecum explicat. Chiar și așa, de fiecare dată când își dădea seama că un străin îi remarcase ochii strălucind în întuneric, simțea o furnicătură pe spate. Atunci când își înfrânau vorbele, tăcerea nu făcea decât să sublinieze faptul că el era aparte.

— Aș vrea să nu se uite la mine în felul ăsta, bodogăni el atunci când un Protector cărunt, părând să aibă de două ori vârsta sa, aproape că o luă la goană odată ce îl depăși. De parcă le-ar fi frică de mine... Nu m-au mai privit niciodată în vreun fel ciudat; în felul ăsta în nici un caz. De ce nu or fi toți oamenii ăștia în paturile lor?

O femeie care ducea un șomoioș și o găleată schiță o reverență și trecu mai departe cu capul plecat.

Cu brațul pe după brațul său, Faile îi aruncă o privire.

— Credeam că gărzile n-au ce căuta în această parte a Stâncii decât atunci când sunt la datorie. Dar e un moment prielnic să strângă în brațe vreo slujnică în jilțul unui senior, prefăcându-se poate că ei înșiși sunt seniorul și doamna, în timp ce aceștia dorm. Probabil că se tem să nu-i pârăști. Cât despre slugi, treburile lor se fac, în cea mai mare parte, pe timp de noapte. Cui i-ar plăcea să se împiedice ziua de ele, în timp ce mătură și lustruiesc pe-aici?

Perrin dădu din cap cu neîncredere. Pesemne că Faile era în măsură să vorbească despre astfel de lucruri, cunoscându-le din casa tatălui ei. Un negustor avut ținea fără îndoială slugi și gărzi pentru căruțele sale. Cel puțin oamenii aceștia nu erau treji din cauză că ar fi pățit același lucru ca și el. Dacă lucrurile ar fi stat astfel, ei nu ar mai fi zăbovit prin Stâncă, ci ar fi fugit numaidecât. Oare de ce fusese doar el ținta? Gândul că va fi nevoit să îl confrunte pe Rand nu îi surâdea, însă trebuia să afle adevărul. Faile fu nevoită să mărească pasul pentru a nu rămâne în urmă.

Oricât de minunat ar fi părut, interiorul Stâncii, cu tot aurul, ciopliturile fine și intarsiile sale, fusese gândit pentru vreme de război în aceeași măsură ca și exteriorul. Fante prin care dușmanii ar fi putut fi loviți se deschideau în tavane la fiecare intersecție de coridoare. Alte guri de tragere nefolosite, destinate tirului cu săgeți, dădeau în săli prin locuri de unde putea fi acoperit un întreg culoar. Cei doi urcau scări curbate și înguste una după alta, fiecare fiind încastrată în perete sau izolată în vreun alt fel, fantele pentru săgeți păzind și aici coridoarele de dedesubt. Nici una dintre aceste măsuri nu îi oprise, firește, pe Aieli, primii dușmani care reușiseră vreodată să treacă de zidul exterior.

Tropăind în sus pe una dintre scări – Perrin nu își dăduse seama că tropăiau, deși, dacă Faile nu ar fi fost agățată de brațul lui, ar fi mers chiar mai repede – simți un damf de transpirație stătută și o urmă de parfum dulceag, însă nu le dădu atenție. Era preocupat de ceea ce avea să îi spună lui

Rand: „De ce ai încercat să mă ucizi? Deja ai început să înnebunești?” Nu exista nici o modalitate mai simplă de a pune întrebarea, iar răspunsurile pe care le aștepta nu puteau fi nici ele simple.

Pășind într-un coridor întunecat aproape de vârful Stâncii, se trezi în spatele unui Înalt Senior și a două dintre gărzile personale ale nobilului. Numai Protectorilor le era permis să poarte armură atunci când se aflau în Stâncă, însă cei trei indivizi aveau săbii prinse la brâu. Bineînțeles că asta nu era ceva neobișnuit, însă prezența lor aici, la acest cat, ascunși de umbre, scrutând lumina puternică de la capătul îndepărtat al coridorului, nu era deloc un fapt obișnuit. Lumina venea dinspre odăile care-i fuseseră date lui Rand. Sau, mai degrabă, luate. Sau în care, poate, fusese împins de Moiraine.

Cu toate că Perrin și Faile nu făcuseră nici un efort să-și înăbușe zgomotul pașilor, cei trei bărbați erau atât de concentrați, încât nici unul dintre ei nu-i observă pe nou-veniți de la început. Apoi însă, una din cele două gărzi îmbrăcate în uniformă albastră își răsuci gâtul, ca și cum ar fi vrut să scape de un cârcel; văzându-i, rămase cu gura căscată. Înăbușindu-și o exclamație de surpriză, individul se întoarse cu fața la Perrin, asigurându-se că avea sabia la îndemână. Celălalt fu doar cu o clipă mai încet. Amândoi erau încordați, pregătiți, însă ochii lor îi evitau pe ai lui Perrin, alunecând în toate direcțiile. Răspândeau un miros acru de frică. Același lucru se putea spune și despre înaltul Senior, atâta că frica sa era bine ținută în frâu.

Înaltul Senior Torean, cu barba sa neagră și ascuțită, vârstată de fire cărunte, se mișca molatic, ca și cum s-ar fi aflat la un bal. Trase din mânecă o batistă înmuiată într-un parfum mult prea dulce și își tamponă nasul borcănat, care, în comparație cu urechile părea mai degrabă mic. Haina fină de mătase, cu manșete de satin roșu, nu făcea decât să îi pună în evidență chipul comun. Se uită scurt la straiile simple ale lui Perrin, după care își tamponă din nou nasul, înainte de a-și pleca ușor capul.

— Să te scalde Lumina! spuse el politico. Privirea sa întâlni galbenul ochilor lui Perrin și se îndreptă brusc în altă

parte, deși expresia feței rămase aceeași. Pot să sper că faceți bine? Îngăimă el, poate cam prea politicos.

Puțin îi păsa lui Perrin de tonul Seniorului Torean, însă interesul cu care acesta o cerceta pe Faile din cap până-n picioare îl făcu să își încleșteze pumnii. Cu toate acestea, reuși să își păstreze cumpătul.

— Să te scalde Lumina, Înalt Senior Torean, îi răspunse. Mă bucur să văd că dați o mână de ajutor la paza Seniorului Dragon. Unii dintre dumneavoastră ar putea să fie deranjați de faptul că Rand se află aici.

Seniorul Torean ridică din sprâncenele subțiri.

— Profeția s-a împlinit, iar Tear și-a îndeplinit menirea. Poate că Dragonul Renăscut va conduce Stânca Tear spre un destin încă și mai măreț... Cine ar dori să se împotrivească? Însă ceasul e înaintat. Vă urez noapte bună.

Îi aruncă din nou o privire lui Faile, strânse din buze, apoi se îndepărtă, străbătând holul cu pași mai repezi decât ar fi fost nevoie. Lăsă în urmă lumina anticamerei, iar gărzile sale îl urmară ca niște câini bine dresați.

— Nu era nevoie să te porți într-un fel atât de lipsit de bună-cuviință, spuse Faile pe un ton controlat și distant, de îndată ce înaltul Senior se îndepărtă îndeajuns. Ai vorbit de parcă aveai limba de oțel înghețat. Dacă ai de gând să rămâi aici, ar fi bine să înveți să te înțelegeți cu Seniorii.

— Se uita la tine de parcă ar fi vrut să te legene pe genunchi; și nu în felul în care ar face-o un tată.

Faile pufni:

— Nu e primul bărbat care se uită la mine. Dacă ar fi avut îndrăzneala să meargă mai departe, aș fi putut să îl pun la punct dintr-o singură privire crâncenă. Nu am nevoie să vorbești în locul meu, Perrin Aybara!

Cu toate acestea, nu părea să-i fi displăcut complet. Se uită după Torean, scărpinându-și barba, în timp ce înaltul Senior și gărzile sale dispărură după un colț îndepărtat. Se întreba cum de nu asudă de moarte Seniorii din Tear.

— Ai observat, Faile? Câinii ăia de pază ai lui nu și-au desprins mâinile de pe săbii până nu s-au aflat la zece pași depărtare de noi.

— Poate că prietenia Dragonului Renăscut nu îți mai garantează la fel de multă protecție ca pe vremuri.

Nu încerca să îi sugereze din nou să plece, cel puțin nu prin cuvinte, însă, fără îndoială, asta spuneau ochii ei. Lui îi era mai ușor să nu ia în seamă această sugestie nerostită decât i-ar fi fost dacă ar fi rostit-o.

Înainte ca ei să ajungă la capătul coridorului, Berelain ieși în grabă din luminile strălucitoare ale anticamerei, strângând cu ambele brațe în jurul său o rochie albă și subțire. Dacă întâia Doamnă din Mayene ar fi mers doar cu puțin mai repede, s-ar fi putut spune că alerga.

Ca să îi arate lui Faile că putea fi pe cât de civilizată și-ar fi dorit ea, Perrin făcu o plecăciune adâncă pe care era sigur că nici Mat nu ar fi putut-o întreține. În schimb, Faile înclină scurt capul și îndoii ușor un genunchi, gest pe care Perrin abia dacă îl observă. Când Berelain trecu pe lângă ei grăbită și fără să le arunce o singură privire, mirosul fricii crud și pătrunzător, amintind de o rană purulentă, îi făcu nările să freacă. Pe lângă a ei, frica Seniorului Torean părea nimic. Aceasta era o panică vecină cu nebunia de abia ținută în frâu. Perrin se îndreptă încet de spate, privind cercetător în urma ei.

— Îți clătești ochii? întrebă Faile blând.

Atent încă la Berelain și întrebându-se ce o împinsese atât de aproape de nebunie, răspunse fără să se gândească:

— Mirosea a...

Seniorul Torean ieși deodată dintr-un coridor lateral și o prinse de braț pe Berelain. Se vedea că rostise un șuvoi de vorbe, însă Perrin nu izbuti să deslușească mai mult de câteva cuvinte răzlețe, ceva legat de faptul că doamna era prea mândră, și de protecția pe care se oferea să i-o acorde Torean. Ea îi răspunse scurt, tranșant și chiar mai neinteligibil, vorbind cu bărbia ridicată în sus. Eliberându-se cu brutalitate din strânsoare, Cea Dintâi din Mayene se îndepărtă, cu spatele drept și părând mai stăpână pe sine. Când dădu să o urmeze, Torean îl zări pe Perrin, care privea scena. Tamponându-și nasul cu batista, înaltul Senior dispăru în coridorul lateral.

— Nu mi-ar păsa nici dacă ar mirosi a Parfumul Zorilor,

spuse Faile pe un ton sumbru. Pe ea nu o interesează să ia urma unui urs, oricât de bine ar șede blana lui spânzurată pe un perete. Ea vânează soarele.

Perrin se încruntă la ea.

— Soarele? Un urs? Ce spui acolo?

— Mergi singur mai departe. Cred că până la urmă mă voi retrage în patul meu.

— Faci cum dorești, spuse el, însă credeam că ești la fel de nerăbdătoare ca și mine să afli ce s-a întâmplat.

— Nu prea cred. Nu mă voi preface că sunt nerăbdătoare să îl cunosc pe Rand, Dragonul Renăscut, de vreme ce m-am ferit de lucrul ăsta atâta timp. Iar acum sunt chiar mai puțin dornică să îl cunosc. Nu mă îndoiesc că voi doi veți avea o conversație plăcută în lipsa mea. Mai ales dacă este și vin.

— Nu are nici o noimă ce spui, mormăi Perrin, trecându-și o mână prin păr. Dacă vrei să te culci, fie, însă mi-aș dori să spui lucruri din care să înțeleg și eu ceva.

Preț de câteva clipe, ea studie fața lui Perrin, apoi își mușcă brusc buza, făcându-l să creadă că se abține să nu râdă.

— O, Perrin, uneori mă gândesc că inocența îmi place la tine cel mai mult.

Fără îndoială, în glasul său se simțea o umbră de ironie.

— Du-te la prietenul tău, Dragonul, și povestește-mi dimineață cum a fost - atât cât vei dori să îmi destăinui.

Îi trase capul în jos și îi atinse ușor buzele cu un sărut, apoi o luă la fugă înapoi pe coridor la fel de repede ca sărutul.

Scuturând din cap, Perrin privi după ea până când ajunse, fără să îl întâlnească pe Torean, la scări. Uneori părea că vorbește o altă limbă. Porni și el către lumini.

Anticamera era o sală rotundă, lată de cincizeci de pași. O sută de lămpi aurite atârnav, pe lanțuri de aur, de tavanul înalt. Coloane de piatră roșie lustruită formau un inel în centrul încăperii, iar podeaua părea o dală compactă de marmură neagră vrăstată cu auriu. Pe vremuri, aceasta fusese anticamera odăilor regelui, în zilele când Tear încă mai avea regi, înainte ca Artur Aripă-de-Șoim să supună întreaga întindere de la Osia Lumii la Oceanul Aryth unuia singur. Regii

din Tear nu s-au mai întors pe tron la căderea imperiului lui Aripă-de-Șoim, iar aceste apartamente nu mai fuseseră locuite de atunci, timp de o mie de ani, decât de șoareci răscolind praful. Nici un Înalt Senior nu adunase vreodată destulă putere pentru a îndrăzni să le ia în stăpânire.

Un cerc de cincizeci de Protectori stăteau smirnă în centrul sălii, cu pieptarele de oțel și coifurile lucitoare, cu sulițele aplecate toate la exact același unghi. Așezați cu fețele în fiecare direcție, trebuiau să țină orice străin la depărtare de actualul stăpân al Stâncii. Comandantul lor, un căpitan care se distingea prin cele două pene albe scurte de pe coif, era doar cu puțin mai relaxat. Stătea într-o poziție plină de mândrie inspirată de datoria sa, cu o mână pe plăselele sabiei și cu cealaltă sprijinită în șold. Și aceștia aveau cu toții un aer temător și nesigur, ca niște oameni care, deși trăiau la poalele unei stânci gata să se prăvălească peste ei, aproape că reușiseră să se convingă că nu va cădea niciodată. Cel puțin nu în noaptea aceea. Cel puțin nu în ora următoare.

Perrin trecu pe lângă ei, bocănind din cizme. Căpitanul dădu să îl oprească, apoi ezită văzând că Perrin nu se oprește să dea socoteală. Știa, bineînțeles, cine era el; cel puțin știa la fel de bine ca orice locuitor din Tear. Un tovarăș de drum al femeilor Aes-Sedai, prieten al Seniorului Dragon. Nu era omul pe care să îl încurce un simplu comandant al Protectorilor Stâncii. Datoria de a păzi bârlogul Dragonului nu însemna practic mai nimic, iar căpitanul știa peșemne, deși nu ar fi recunoscut-o nici pentru sine, că el și mândra sa armură lustruită nu erau decât de decor. Gărzile adevărate erau cele pe care le întâlnește Perrin atunci când trecu de coloane și se apropie de ușile ce dădeau spre odăile lui Rand.

Stătuseră atât de nemișcate în spatele coloanelor încât păreau a se contopi cu piatra, deși pantalonii și tunicile lor – colorate în nuanțe de gri și cafeniu, menite să le facă de nevăzut în Pustie – aici ieșeau în evidență de îndată ce se mișcau. Șase Fecioare ale Lăncii, femei Aiel care aleseseră o viață războinică în locul întemeierii unui cămin, se puseră între el și uși ca și cum ar fi alunecat pe pardoseală cu cizmele lor ușoare încinse cu șireturi până la genunchi. Pentru

niște femei erau înalte, cea mai înaltă fiind cu abia o palmă mai scundă decât el, înnegrite de soare, cu părul retezat scurt, blonde sau roșcate. Două dintre ele țineau arcuri curbate de os, cu săgețile la îndemână. Celelalte purtau scuturi de piele tăbăcite, mici și rotunde, și câte trei sau patru sulite scurte fiecare – scurte, însă cu vârfuri suficient de lungi ca să intre într-un om și să iasă pe cealaltă parte.

— Nu cred că te pot lăsa să intri, spuse o femeie cu părul ca para focului, părând că zâmbește pentru a mai îndulci tonul cuvintelor. Aielii nu obișnuiau să rânjească la fel de mult ca alții, sau, în general, să lase să li se citească vreo emoție pe chip. Cred că nu vrea să vadă pe nimeni în noaptea asta, continuă ea.

— Ba am de gând să intru, Bain.

Neluând în seamă sulitele, o apucă de brațe. În acel moment fu cu neputință totuși să ignore sulitele, de vreme ce vârful uneia i se proptise convingător în gât. O altă femeie, mai blonda Chiad, ridică și ea brusc sulița de cealaltă parte a gâtului său, ca și cum cele două ar fi fost gata să se întâlnească drept la mijlocul beregatei lui. Celelalte femei nu făceau altceva decât să privească, încrezătoare în faptul că Bain și Chiad puteau să se descurce foarte bine. Totuși, el stăruia.

— N-am vreme să mă cert cu tine. Nu că i-ai asculta pe oamenii care o fac, din câte îmi amintesc. Am să intru.

O ridică pe Bain, cât de grijuliu putu, și o dădu la o parte din drum.

Ar fi fost de ajuns ca Chiad să răsuflă în direcția suliței sale și aceasta ar fi vărsat sângele nefericitului, însă după ce își holbă a mirare ochii de un albastru întunecat, Bain își retrase brusc sulița.

— Ți-ar plăcea să înveți un joc numit Sărutul Fecioarelor, Perrin? Cred că ai putea fi un jucător bun. În cel mai rău caz, ai învăța ceva nou.

Una dintre celelalte râse zgomotos. Vârful suliței lui Chiad se desprinsese de gâtul său.

Trase adânc aer în piept, sperând că nimeni nu va observa că era prima oară când reușea să facă asta din clipa

în care fusese atins de sulițe. Nu își acoperiseră fețele – *shoufele* le atârnavu încolăcite ca niște eșarfe întunecate în jurul gâturilor – însă nu știa dacă Aielii erau obligați să facă acest lucru înainte de a ucide, doar că odată ce își acopereau fața erau pregătiți să o facă.

— Să o lăsam, poate, pe altă dată, răspunse el politicos.

Rânjeau toate de parcă Bain ar fi spus ceva amuzant, iar faptul că el nu înțelegea nimic făcea parte din glumă. Thom avea dreptate. Un bărbat putea să înnebunească încercând să înțeleagă femeile, de orice nație sau condiție socială ar fi fost ele; așa grăise Thom.

În timp ce Perrin întindea mâna după mânerul auriu în formă de leu cabrat al ușii, Bain adăugă:

— A ta să fie vina. Până acum a dat afară persoane pe care majoritatea oamenilor le-ar considera o companie cu mult mai încântătoare decât tine.

„Bineînțeles, Berelain, cugetă el deschizând ușa. De aici venea. În noaptea asta totul se învâрте în jurul...”

Cea Dintâi din Mayene i se șterse din minte de îndată ce privi în cameră. Oglinzi sfărâmate atârnavu de pereți, iar dușumeaua era acoperită cu sticlă spartă, cioburi de porțelan și pene ieșite din saltelele sfârtecate. Cărți deschise zăceau printre scaune și bănci răsturnate. Rand ședea la piciorul patului, sprijinit de unul din stâlpii de la colțuri, cu ochii închiși și mâinile lipsite de vlagă așezate peste Callandor, pe care o ținea pe genunchi. Arăta de parcă ar fi făcut o baie de sânge.

— Aduceți-o pe Moiraine! se răsti Perrin la femeile Aiel.

Mai era Rand în viață? Dacă era, avea nevoie de leacurile femeilor Aes-Sedai pentru a trăi în continuare.

— Spuneți-i să se grăbească!

Auzi voci surprinse în spatele său, iar apoi sunetul unor picioare încinse cu cizme moi alergând.

Rand își ridică ușor capul. Părea să aibă o mască de sânge spoită pe chip.

— Închide ușa.

— Moiraine va fi aici în curând, Rand. Fii liniștit. O să...

— Închide ușa, Perrin.

Șușotind între ele, femeile Aiel se încruntară, dar se

dădură în lături. Perrin trase și el ușa, amuțind astfel o întrebare strigată a ofițerului cu pene albe.

Sticla scrâșni sub cizmele sale cât traversă covorul până la Rand. Rupse o fâșie dintr-un cearșaf alb sfârtecat sălbatic și o apăsă pe rana din coasta acestuia. Măinile lui Rand se încheștară pe sabia transparentă atunci când simți apăsarea, iar apoi se înmuiară aproape instantaneu. Zgârieturi și tăieturi îl acopereau din creștet până-n tălpi; cioburi mici și ascuțite străluceau în multe dintre răni. Perrin ridică din umeri neputincios. Nu știa ce altceva să facă decât să o aștepte pe Moiraine.

— Fie ca Lumina să ne arate ce ai încercat să faci, Rand! Arăți de parcă ai fi încercat să te jupoi singur. Și aproape că ai reușit să mă omori și pe mine.

Pentru o clipă, crezu că Rand nu avea de gând să îi răspundă.

— Nu eu, spuse Rand într-un târziu, aproape în șoaptă. Ci unul dintre Rătăciți.

Perrin încercă să își relaxeze mușchii pe care nici nu-și amintea să îi fi încordat vreodată. Îi vorbise lui Faile despre Rătăciți, nu fără greutate, însă în general încercase să nu se gândească la ce ar putea să facă ei atunci când aveau să afle unde era Rand. Dacă unul dintre ei ar reuși să îl distrugă pe Seniorul Dragon, acela s-ar ridica deasupra tuturor celorlalți atunci când Cel Întunecat ar fi descătușat. Cel Întunecat liber și Ultima Bătălie pierdută înainte măcar de a fi purtată.

— Ești sigur? rosti Perrin, la fel de încet.

— Trebuie să fi fost unul din ei, Perrin. Trebuie...

— Dacă unul dintre ei m-a atacat pe mine ca și pe tine... Unde este Mat, Rand? Dacă ar fi în viață, și a trecut prin ceea ce am trecut eu, ar avea aceleași gânduri ca și mine. Că ai fost tu. Ar fi ajuns deja aici ca să te scuture un pic.

— Sau poate ar galopa deja pe un cal spre porțile orașului.

Rand se strădui să stea drept. Rănilor uscate se crăpară și sângele începu să îi șiroiască din nou pe piept și umeri.

— Dacă e mort, Perrin, ai face bine să te îndepărtezi cât de mult poți de mine. Cred că tu și Loial aveți dreptate în ceea ce privește lucrul ăsta. Se opri o clipă, scrutându-l pe

Perrin. Probabil că tu și Mat vă doriți să nu mă fi născut niciodată. Sau cel puțin să nu mă fi văzut pe mine vreodată.

Nu avea nici un rost să se ducă să vadă cum stau lucrurile; dacă i se întâmplase ceva lui Mat, acum era deja prea târziu. Și avea impresia că bandajul improvizat pe care îl ținea apăsător pe rana lui Rand putea fi lucrul care să îl țină în viață până la venirea lui Moiraine.

— Nu pare să îți pese dacă nu cumva a fugit *cu adevărat*. Lasă-mă pe mine în pace. Și el e important. Ce ai de gând să faci dacă a plecat? Sau dacă e mort, Lumina să ne păzească.

— Să fac ceea ce ei se așteaptă mai puțin.

Ochii lui Rand arătau ca pâcla de dimineață care ascunde răsăritul, gri-albăstrui, cu o strălucire febrilă. Vocea sa avea ascuțișul unui cuțit.

— Asta trebuie să fac, în orice caz. Lucrul la care nimeni nu se așteaptă.

Perrin trase încet aer în piept. Rand avea dreptul să aibă mintea răătăcită. Nu era un semn de început de nebunie. Trebuia să înceteze să caute semne de nebunie. Acele semne urmau să apară cât de curând, iar așteptarea lor nu putea decât să îl umple de încordare.

— Ce înseamnă asta? Întrebă el încet.

Rand închise ochii.

— Știi doar că trebuie să îi iau prin surprindere. Să-i iau pe toți prin surprindere, murmură el aspru.

Una dintre uși se deschise, dezvăluind un bărbat Aiel înalt, cu părul roșcat ușor grizonant. În spatele său penele ofițerului se bălângăneau în timp ce se certa cu Fecioarele; acesta tot nu încetase să se ciondănească cu ele, când Bain împinse ușa.

Rhuarc scrută camera cu ochii săi de un albastru-închis, de parcă s-ar fi așteptat să găsească dușmani ascunși după vreo draperie sau scaun răsturnat. Căpetenia de clan a Aielilor Taardad nu avea nici o armă la vedere, în afară de un cuțit cu lama lată care-i atârna la brâu, dar purta cu el autoritatea și încrederea de sine ca pe niște arme, discret, dar la fel de sigur ca și când ar fi fost puse în teacă alături de cuțit. Dar *shoufa* sa atârna pe umăr; oricine aflase câte ceva

despre Aieli ştia cât de periculoşi erau când aveau la îndemână eşarfa cu care-şi puteau acoperi faţa.

— Netrebnicul ăla de ofiţer de afară a trimis vorbă comandantului său că s-a întâmplat ceva aici, spuse Rhuarc, şi zvonurile au început deja să apară ca ciupercile după ploaie. Se spun toate grozăviile: ba că cei din Turnul Alb încearcă să te ucidă, ba că Ultima Bătălie se poartă chiar în această încăpere.

Perrin dădu să vorbească; Rhuarc îl opri, ridicându-şi mâna.

— M-am întâlnit cu Berelain, care arăta de parcă i s-ar fi dezvăluit ziua în care va muri, şi mi-a spus totul. Şi pare a fi adevărat, cu toate că nu am crezut-o.

— Am trimis după Moiraine, spuse Perrin. Rhuarc dădu din cap; desigur că Fecioarele îi spusese rău tot ce ştia.

Rand izbucni într-un hohot puternic de râs.

— I-am spus să-şi ţină gura. Se pare că Seniorul Dragon nu domneşte asupra celor din Mayene.

Râsul său părea mai degrabă fals.

— Am fiice care sunt mai în vârstă decât femeia aia, zise Rhuarc. Nu cred că va mai spune nimănui. Eu zic că ar vrea să uite tot ce s-a întâmplat în seara asta.

— Iar eu aş dori să ştiu ce s-a întâmplat, spuse Moiraine, strecurându-se în cameră.

Subţirică şi zveltă cum era, Rhuarc se înălţa deasupra ei la fel de mult ca şi bărbatul care o urmăsea la intrarea în cameră – Lan, Străjerul ei –, deşi tot această femeie Aes-Sedai domina încăperea. Probabil că alergase, întrucât ajunsese foarte repede, dar acum era la fel de liniştită ca un lac îngheţat. Era foarte greu să tulburi seninătatea lui Moiraine. Rochia sa de mătase albastră avea un guler înalt legat cu un şnur şi manşete acoperite cu o catifea de culoare închisă, dar căldura şi umezeala nu păreau să o deranjeze. O piatră albastră fină strălucea în lumină, atârând de un lăntişor auriu ce îi era prins în părul negru. Astfel se putea vedea clar lipsa celui mai mic strop de sudoare pe fruntea femeii.

Ca de fiecare dată când se întâlneau, privirile de gheaţă ale lui Lan şi Rhuarc aproape că făcură scântei. Cu puţin gri

pe la tâmpile, părul negru al lui Lan era legat cu un șnur împletit din piele. Fața îi părea cioplită în piatră, fiind toată numai netezimi aspre și colțuri, iar sabia de la șold parcă ar fi făcut parte din corpul său. Perrin nu era sigur care din cei doi bărbați era mai periculos, dar era de părere că diferența era atât de mică, încât nu valora nici cât negru sub unghie.

Străjerul își întoarse privirea către Rand.

— Credeam că ești destul de mare ca să te poți bărbieri și singur, fără să te țină cineva de mână.

Rhuarc zâmbi, un zâmbet vag, dar primul pe care Perrin îl văzuse la acesta în prezența lui Lan.

— E încă tânăr. Va învăța el.

Lan îi aruncă o privire Aielului, apoi îi întoarse zâmbetul, la fel de vag.

Moiraine privi scurt și disprețuitor spre cei doi bărbați. Fără a da impresia că-și număra pașii în timp ce-și croia drum pe covor, ea călca atât de ușor, ținându-și poalele rochiei, încât nici un ciob de sticlă nu i se spărgea sub pantofi. Ochii săi cercetau odaia în lung și în lat, iar Perrin era ferm convins că femeia reținea și cele mai mici lucruri. Îl examinează pe acesta câteva momente – el nu îi întâlnea privirea adâncă; știa destule, încât nu stăruia asupra lui prea mult – se năpusti însă cu privirea asupra lui Rand, ca o avalanșă mută, ca de mătase, rece și necruțătoare.

Perrin își lăsă mâna să cadă și se dădu din calea ei. Cârpa mototolită rămase agățată de rana lui Rand, ținută de sângele închegat. Acesta era mânjit din cap și până în picioare de dăre negricioase, de la sângele care începuse să se usuce. Așchiile de sticlă care îi erau înfipite în piele străluceau în lumina lămpii. Moiraine atinse cu vârful degetelor cărpa îmbibată cu sânge, apoi își trase mâna îndărăt, de parcă s-ar fi răzgândit înainte de a se uita sub aceasta. Perrin se întreba cum de această femeie Aes-Sedai îl putea privi pe Rand fără a tresări, dar expresia de pe fața ei nu se schimbă. Mirosea ușor a săpun parfumat de trandafiri.

— Măcar ești în viață, spuse ea cu o voce melodioasă, dar rece. Povestea poate să mai aștepte. Încearcă să atingi Adevăratul Izvor.

— De ce? Întrebă Rand cu o voce temătoare. Nu mă pot vindeca singur, chiar de-aș ști cum să Tămăduiesc. Nimeni nu poate. Măcar atâta știu și eu.

Într-o clipă, Moiraine păru gata să izbucnească, cu toate că ar fi fost neobișnuit, dar la fel de repede deveni de un calm profund, de netulburat.

— Doar o parte din forța pentru Tămăduire vine de la cel care o face. Puterea îl poate ajuta pe cel ce urmează a fi Tămăduit. Fără aceasta, vei petrece ziua de mâine ținut la pat și poate la fel și poimâine. Acum, lasă-te condus de Putere, dacă poți, dar nu o folosi. Păstrează-o în tine. Folosește-o doar dacă ai neapărată nevoie.

Nu trebui să se aplece prea mult pentru a atinge Callandor. Rand mișcă sabia de sub mână ei.

— S-o păstrez în mine, zici; părea gata să pufnească în râs. Prea bine.

Nu se întâmplă nimic din punctul de vedere al lui Perrin; nu că s-ar fi așteptat. Rand stătea în fața lui Moiraine și o privea ca supraviețuitorul unei lupte pierdute. Ea mai că nu clipea. Își frecă degetele în palmă de două ori, de parcă nici nu și-ar fi dat seama că o făcuse.

După o vreme, Rand oftă.

— Nici măcar nu pot ajunge în Hău. Mi se pare că nu reușesc să mă concentrez.

Sângele care începuse să i se usuce pe față se crăpă, când el încercă să schițeze un zâmbet.

— Nu înțeleg de ce, zise el, în timp ce un firicel roșu și gros i se prelinse pe lângă ochiul drept.

— Atunci am să fac așa cum am făcut întotdeauna, spuse Moiraine, și cuprinse capul lui Rand cu mâinile, fără să-i pese de sângele ce i se scurgea printre degete.

Rand sări în picioare gâfâind zgomotos, de parcă i-ar fi supt cineva tot aerul din plămâni, și își încovoie spatele astfel încât capul aproape că scăpă din strânsoarea femeii. Una din mâini i se zbatu violent într-o parte, degetele i se descleștară și i se încordară atât de tare încât păreau a se rupe; cealaltă mână apucă mânerul lui Callandor, mușchii fiind cuprinși de convulsii. Tremura ca o cârpă prinsă într-o furtună. Coji

negricioase de sânge închegat și bucăți de sticlă căzută pe cufăr și pe podea, forțate să iasă din tăieturile ce începuseră să se închidă și să se vindece.

Perrin se cutremură, de parcă el ar fi fost cel prins în acea furtună. Mai văzuse Tămăduiri și altădată, ba chiar mai puternice și mai groaznice, doar că nu îi plăcea să vadă cum se folosea Puterea și să știe că era folosită. Povești despre Aes-Sedai, spuse de paznici de-ai negustorilor și de vizitii, i se întipăriseră în minte cu mulți ani înainte de a o cunoaște pe Moiraine. Rhurc răspândi un puternic miros neplăcut. Numai Lan luă aceasta ca pe un fapt firesc. Lan și Moiraine.

La fel de repede precum începuse, se și termină. Moiraine își retrase mâna, iar Rand se prăbuși și se agăță de stâlpul de pat pentru a putea rămâne în picioare. Era greu de spus ce apucase mai hotărât: stâlpul de pat sau sabia. Când Moiraine încercă să ia sabia pentru a o putea pune la loc pe perete, acesta o trase înapoi hotărât.

Femeia strânse din buze pentru moment; se mulțumi să ridice cârpa de pe rana lui, și o folosi ca să șteargă o parte din dărele din jurul acesteia. Vechea rană era din nou o cicatrice delicată. Celelalte răni dispărușeră pur și simplu. Sângele aproape uscat care încă îl acoperea ar fi putut fi al altcuiva.

Moiraine se încruntă.

— Tot nu vrea să răspundă, murmură ea, jumătate pentru sine. Nu se va vindeca pe deplin.

— Asta mă va băga în mormânt, nu-i așa? o întrebă cu blândețe, apoi cită: „Sângele său se va împrăști pe stâncile din Shayol-Ghul pentru a salva omenirea”.

— Citești prea mult, spuse ea aspru, și înțelegi prea puțin.

— Înțelegi tu mai mult? Dacă da, spune-mi și mie.

— Încearcă doar să-și găsească drumul, spuse Lan deodată. Nimănui nu-i place să alerge înainte orbește când știe că undeva în fața sa există o prăpastie.

Perrin tresări surprins. Lan nu o contrazicea pe Moiraine aproape niciodată, sau cel puțin nu într-un loc în care cineva putea să audă. Totuși, el și Rand începuseră să petreacă ceva timp împreună, antrenându-se cu sabia.

Ochii negri ai lui Moiraine scăpărară, dar ea spuse doar:

— Trebuie să mergă să se odihnească. Vrei să ceri, te rog, să se aducă apă pentru spălat și să se pregătească alt dormitor? Are nevoie de o baie bună și de o saltea nouă.

Lan încuviință și își îți capul în cealaltă încăpere, vorbind încet:

— Voi dormi aici, Moiraine.

Dând drumul stâlpului de pat, Rand se ridică, înfipse vârful lui Callandor în covorul acoperit de mizerie și își propti ambele mâini în mânerul acesteia. Nu avea să observe nimeni că se sprijinea puțin în sabie.

— N-am să mai fiu fugărit. Nici din pat n-are cine să mă mai scoată.

— *Tai 'shar Manetheren*, murmură Lan.

De data aceasta, până și Rhuarc păru surprins și, chiar dacă Moiraine auzise cum Străjerul îl complimentase pe Rand, nu reacționează în nici un fel. Se uita fix la Rand, cu fața blândă, dar cu scânteii în ochi. Rand zâmbea ușor zeflemitor, de parcă s-ar fi întrebat ce ar trebui să încerce în continuare.

Perrin se furișă spre ușă. Dacă Rand și femeia Aes-Sedai aveau de gând să-și măsoare orgoliile, el prefera să fie în altă parte. Lui Lan părea să nu-i pese; era greu să-ți dai seama, din atitudinea sa, cu spatele drept, dar relaxat. Putea să fie atât de plictisit, încât să adoarmă în picioare, sau putea fi gata să-și scoată sabia; înfățișarea sa sugera fie una, fie cealaltă, fie amândouă. Rhuarc stătea aproape la fel, doar că el avea ochii ațintiți la ușă.

— Rămâi pe loc!

Moiraine nu își întoarce privirea de la Rand, iar degetele sale desfăcute rămaseră îndreptate undeva între Perrin și Rhuarc, deși Perrin se opri totuși în loc. Rhuarc ridică din umeri și își încrucișă brațele.

— Încăpățânat, bombăni Moiraine. Prea bine; de data aceasta se adresase lui Rand. Dacă vrei să stai așa până te prăbușești, poți folosi timpul rămas înainte de a cădea lat ca să-mi spui ce s-a întâmplat aici. Nu te pot învăța, dar dacă îmi spui, poate că îmi voi da seama cu ce ai greșit. Cu greu, dar poate că voi reuși. Trebuie să înveți să o stăpânești, spuse ea cu o voce ascutită; și nu mă refer doar la situații de acest fel.

Dacă nu înveți să stăpânești Puterea, aceasta te va ucide. Știi asta. Ți-am spus-o de prea multe ori. Trebuie să tragi învățăminte singur. Trebuie să cauți asta în tine.

— Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să supraviețuiesc, spuse Rand cu o voce uscată. Ea își deschise gura, dar el continuă să vorbească: Crezi că aș putea să conduc și să nu-mi dau seama? Nu am făcut-o în timp ce dormeam. S-a întâmplat când eram treaz. Se clătină, dar își recăpătă echilibrul, sprijinindu-se în sabie.

— Nici măcar tu n-ai putea conduce altceva în afară de Spirit, în timp ce dormi, spuse Moiraine liniștită, iar asta nu s-a făcut prin Spirit. Voiam să te întreb ce s-a întâmplat cu adevărat.

Perrin simți că îl trec toate apele cât timp Rand își spuse povestea; securea fusese și-așa un lucru îndeajuns de rău, însă măcar securea era ceva ce putea fi atins, ceva real. Dar să sară la tine propria imagine din oglindă... Fără să-și dea seama, își mișcă picioarele, pentru a evita să calce pe vreun ciob de sticlă.

De îndată ce începu să vorbească, Rand privi cufărul din spatele său, de parcă nici nu l-ar fi observat. După o clipă, bucățile de sticlă argintie de pe capacul cufărului se împrăștiară pe covor ca și când ar fi fost împinse de o mătură invizibilă. Rand schimbă o privire cu Moiraine, apoi se așează încet și continuă. Perrin nu era sigur care dintre ei curățase capacul cufărului. Berelain nu apărea în povestea lui Rand.

— Trebuie să fi fost unul dintre Rătăciți, încheie Rand relatarea. Poate Sammael. Spuneai că se află în Illian. Doar dacă nu cumva unul dintre ei se află aici în Tear. Ar putea Sammael să ajungă din Illian în Stâncă?

— Nici dacă ar avea-o asupra sa pe Callandor, îi spuse Moiraine. Există limite. Sammael e doar un om, nu Cel Întunecat.

Doar un om? Nu era o descriere prea bună, se gândea Perrin. Un om care putea să conducă, dar care cumva reușise să nu-și piardă mințile; cel puțin nu încă, din câte se știa. Un om poate la fel de puternic ca și Rand, dar câtă vreme Rand încerca să învețe ceva nou, Sammael deja își cunoștea bine

toate înzestrările. Un om care petrecuse trei mii de ani în temnița Celui Întunecat, un om care alesese singur să treacă de partea Umbrei. Nu. „Doar un om” nu spunea mai nimic despre Sammael sau despre oricare dintre Rătăciți, fie ei bărbați sau femei.

— Atunci unul dintre ei se află aici în oraș.

Rand își lăsă capul în jos, sprijinindu-l de încheietura mâinii, dar se ridică brusc în picioare și îi privi pe cei din încăpere.

— Nu mă voi mai lăsa fugărit. Voi fi eu vânătorul, îl voi găsi - sau o voi găsi - și voi...

— Nu e unul dintre Rătăciți, îl întrerupse Moiraine. Nu cred. A fost prea simplu. Și prea complicat.

Rand vorbi calm:

— Fără ghicitori, Moiraine! Dacă nu un Rătăcit, atunci cine? Sau ce?

Pe fața acestei femei Aes-Sedai se putea citi faptul că ar fi putut distruge totul cu o singură privire, dar șovăia, căutând cel mai bun răspuns. Nu puteai ști dacă era nesigură în legătură cu răspunsul sau în legătură cu ce ar trebui să dezvăluie și ce nu.

— În timp ce se slăbesc pecetea temniței Celui Întunecat, spuse ea după o vreme, e probabil inevitabil ca o... miasmă... să se strecoare chiar și cât timp el încă este captiv. La fel ca bulele de aer care se ridică de pe fundul unui heleșteu de la vreun hoit. Dar aceste baloane vor fi purtate prin Pânză până când se vor lipi de firul vieții și se vor sparge.

— Pe Lumină! îi scăpă lui Perrin fără să vrea.

Moiraine își întoarse privirea către el.

— Vrei să spui că ceea ce i s-a întâmplat lui... lui Rand va începe să se întâmple tuturor?

— Nu tuturor. Cel puțin, nu încă. La început cred că vor fi doar câteva bule, care se vor strecura prin crăpăturile la care poate ajunge Cel Întunecat. Mai târziu, cine știe? Și la fel cum *ta'verenii* răsucesc firele vieții din Pânza din jurul lor, am o bănuială că *ta'verenii* s-ar putea să atragă aceste bule mai mult ca oricine.

Se putea vedea în ochii ei că știa de faptul că Rand nu

fusese singurul care avusese un coșmar pe viu. Un zâmbet vag, care dispăru aproape înainte ca Perrin să-l vadă, îi spuse că avea îngăduința să nu zică nimic dacă nu voia să afle ceilalți. Dar ea știa.

— Totuși, în lunile ce urmează – sau chiar anii următori, dacă vom avea norocul să mai avem atâtea zile – mă tem că destui oameni vor vedea lucruri care le vor albi părul, dacă vor supraviețui.

— Mat! spuse Rand. Știi cumva dacă e...? E cumva...?

— Voi afla în curând, răspunse Moiraine liniștită. Ceea ce e făcut nu poate fi desfăcut, dar putem avea speranță.

Fără a lua în seamă tonul ei, Perrin simți că lucrurile nu stăteau prea bine, până când Rhuarc spuse:

— E bine. Sau era. L-am văzut în timp ce veneam încoace.

— Unde se ducea? întrebă Moiraine cu o voce tăioasă.

— Mi se pare că se ducea spre așezămintele servitorilor, spuse Aielul; știa că cei trei sunt *ta'vereni*, dacă nu cumva mai mult, și îl știa pe Mat destul de bine încât să adauge: nu spre grajduri, Aes-Sedai! În cealaltă direcție, spre râu. Și nu există bărci la docurile din Stâncă.

El nu se poticni la cuvinte precum „barcă” sau „doc”, deși în Pustie astfel de lucruri existau doar în povești. Moiraine încuviință din cap, de parcă tocmai la asta se aștepta. Perrin dădu din cap dezaprobator; ea era atât de obișnuită să-și ascundă gândurile adevărate, încât părea să le tăinuiască din instinct.

Deodată una dintre uși se deschise și Bain și Chiad se strecurară înăuntru, fără a avea sulițele asupra lor. Bain purta un vas mare și o carafă din care ieșeau aburi. Chiad avea sub braț câteva prosoape împăturate.

— De ce aduceți *voi* toate acestea? ceru să afle Moiraine.

— Nu a vrut să intre, spuse Chiad ridicând din umeri.

Rand scoase un hohot scurt de râs.

— Până și servitorii știu destule încât să stea departe de mine. Puneți-le oriunde.

— Ți se scurge timpul, Rand, spuse Moiraine. Locuitorii din Tear au început să se obișnuiască, într-un fel, cu tine și nimeni nu se teme de ceva cunoscut la fel de mult ca de ceva

străin. Câte săptămâni sau zile trebuie să mai treacă, până când cineva va încerca să-ți înfigă o săgeată în spate sau să-ți pună otravă în mâncare? Sau până când unul dintre Rătăciți va ataca, sau până când o altă bulă se va strecura prin Pânză?

— Nu încerca să mă sperii, Moiraine!

Rand era murdar de sânge, pe jumătate dezbrăcat, și se putea ține pe picioare mai mult datorită sabiei, dar reuși să rostească aceste cuvinte cu autoritate și calm:

— Nu voi fugi nici de dragul tău.

— Alege-ți calea cât mai curând, spuse ea. Și de data aceasta, pune-mă la curent cu ceea ce ai de gând. Înțelepciunea mea nu te poate ajuta, dacă tu îmi refuzi ajutorul.

— Ajutorul tău? spuse Rand obosit. Îl primesc. Dar eu voi hotărî, nu tu.

Se uită la Perrin de parcă ar fi încercat să-i spună ceva fără cuvinte, ceva ce nu voia să ajungă la urechile celorlalți. Perrin n-avea nici cea mai vagă idee ce era. După o clipă Rand oftă; capul i se plecă puțin.

— Vreau să dorm. Plecați, toți! Vă rog! Vom vorbi mâine, spuse el, iar ochii săi îl fixară din nou pe Perrin, întărind cuvintele ce ar fi vrut să i le spună.

Moiraine traversă camera și se îndreptă spre Bain și Chiad. Iar cele două femei Aiel se apropiară astfel încât să audă doar ele ce avea aceasta să le spună. Perrin auzi doar un zumzet și se întrebă dacă nu cumva ea folosea Puterea ca să nu se poată trage cu urechea. Că doar știa cât de fin era auzul lui. Bănuielile lui Perrin se adeveriră când Bain șopti ceva înapoi și el tot nu înțelese. Femeia Aes-Sedai nu făcuse, în schimb, nimic în privința mirosului său. Femeile Aiel îl priveau pe Rand în timp ce ascultau, iar Perrin le miroși îngrijorarea. Nu le era frică, dar era ca și cum Rand ar fi fost un animal mare care putea deveni periculos dacă nu pășeai cu grijă. Moiraine se întoarse către Rand.

— Vom vorbi mâine. Nu poți să stai așa, așteptând să ți se pună sacul peste cap.

Rand nu apucă să-i răspundă căci ea se îndrepta deja spre

ușă. Lan îl privi pe acesta de parcă ar fi vrut să-i spună ceva, dar o urmă fără vreun cuvânt.

— Rand? spuse Perrin.

— Facem ce trebuie făcut. Rand nu își ridică privirea de la mânerul lucios în care se sprijinea cu mâinile. Cu toții facem ce trebuie făcut.

Perrin îi mirosi frica. Încuviință din cap și îl urmă pe Rhuarc, ieșind din încăpere. Moiraine și Lan nu se mai zăreau. Ofițerul se holba la ușă de la zece pași, încercând să dea impresia că distanța era alegerea lui și că nu avea nimic de a face cu femeile Aiel care îl priveau. Perrin își dădu seama că celelalte două Fecioare încă se mai aflau în dormitor. Auzi voci din cameră.

— Plecați, spuse Rand obosit. Lăsați lucrurile acelea jos și plecați.

— Dacă poți să stai în picioare, spuse Chiad, așa vom face. Trebuie doar să stai în picioare.

Se auzi zgomot de apă turnată într-un vas.

— Am mai avut grijă de răniți, îl asigură Bain cu o voce liniștitoare. Și obișnuiam să-i spăl pe frații mei când erau mici.

Rhuarc închise ușa și întrerupse vocile.

— Văd că nu vă purtați cu el la fel cum o fac cei din Tear, spuse Perrin încet. Fără plecăciuni și lingușeli. Nu cred că am auzit pe nici unul dintre voi să-i spună Senior Dragon.

— Dragonul Renăscut e o profeție a udatilor, spuse Rhuarc. Al nostru este Cel-Care-Vine-cu-Zorile.

— Credeam că e unul și același lucru. Altfel, de ce ai mai fi venit în Stâncă? Nici în ruptul capului nu îmi schimb convingerea că voi, Aielii, sunteți Neamul Dragonului, exact așa cum spun profețiile. E ca și cum ai fi recunoscut-o deja, chiar dacă nu vrei să o spui cu voce tare.

— În Profețiile voastre, căderea Stâncii și dobândirea sabiei Callandor sunt puse pe seama Renașterii Dragonului, zise Rhuarc fără a lua în seamă vorbele lui Perrin. Profeția noastră spune doar că Stânca trebuie să cadă înainte ca să apară Cel Care Vine cu Zorile și să ne ducă înapoi la ceea ce a fost al nostru. S-ar putea să fie vorba de unul și același, dar cred că nici Înțeleptele n-ar putea să spună cu siguranță.

Dacă Rand este cel ales, sunt lucruri pe care încă trebuie să le facă pentru a o dovedi.

— Ce anume? întrebă Perrin.

— Dacă el este cel ales, va ști și va face ce trebuie. Dacă nu, căutarea noastră continuă, spuse Aielul, iar ceva nedeslușit din vocea lui îi zgârie urechile lui Perrin.

— Și dacă nu e el cel pe care îl căutați? Ce faceți atunci, Rhuarc?

— Mergi și dormi liniștit și în siguranță, Perrin!

În timp ce Rhuarc se îndepărtă, pășind pe marmura neagră, cizmele sale ușoare nu scoaseră nici un sunet. Ofițerul încă stătea cu ochii ațintiți undeva pe lângă Fecioare, mirosind a frică, fără a putea să-și ascundă furia și ura de pe față. Dacă Aielii hotărau că Rand nu e Cel-Care-Vine-cu-Zorile... Perrin privi fața ofițerului și își imagină că Fecioarele nu erau acolo și că în Stâncă nu era nici un Aiel, și se cutremură. Trebuia să se asigure că Faile se hotărâse să plece. Era singurul lucru pe care putea să-l facă. Trebuia să se hotărască să plece fără el.

4 Sfori

Thom Merrillin presăra nisip peste ce scrisese pentru a usca mai repede cerneala, apoi îl turnă cu grijă înapoi în borcan și puse capacul. Scotocind prin hârtiile împrăștiate pe masă în teancuri dezordonate – șase lumânări de seu făceau ca focul să fie un adevărat pericol, dar el avea totuși nevoie de lumină – alegea o foaie mototolită, mânjită de o pată de cerneală. O compară cu atenție cu ceea ce scrisese, apoi își mângâie satisfăcut mustața lungă și albă și își îngădui un zâmbet, pe chipul său tăbăcit. Până și înaltul Senior Carleon însuși ar fi crezut că e propriul scris.

Ai grijă. Bărbatul dumitale bănuiește.

Doar aceste cuvinte, fără nici o semnătură. Numai de-ar putea aranja ca Înaltul Senior Teodosian să găsească biletul într-un loc unde soția sa, Doamna Alteima, l-ar fi putut lăsa din neatenție...

Se auzi un ciocănit în ușă, iar el tresări. De obicei, nu venea nimeni să-l vadă la ora aceea târzie din noapte.

— O clipă, strigă el, înghesuind la repezeală condeie, călimări și câteva hârtii într-un cufăr ponosit pentru instrumente de scris. O clipă, până-mi pun o cămașă.

Încuind cufărul, îl împinse sub masă, unde putea să treacă neobservat la o privire întâmplătoare, și își aruncă ochii asupra camerei sale mici și fără ferestre ca să vadă dacă nu cumva lăsase pe afară ceva ce nu trebuia să fie văzut. Cercuri și mingi pentru jonglat zăceau de-a valma pe patul îngust și nefăcut și printre ustensilele de bărbierit de pe policioara sa, alături de vreascuri de foc și mici obiecte de prestidigitație. Mantia sa de Menestrel, acoperită de petice multicolore, care fluturau, atârna de un cui în perete, împreună cu hainele de schimb și cutiile de piele groasă în care își ținea harpa și flautul. O eșarfă roșie și diafană de femeie era legată de cureaua cutiei de la harpă, dar aceasta ar fi putut să aparțină oricui.

Nu era sigur dacă își amintea cine o legase acolo; încerca să nu dea nici unei femei mai multă atenție decât celorlalte, și de fiecare dată o făcea cu inima ușoară și râzând. „Fă-le să râdă, fă-le chiar să suspine, dar ferește-te de încurcăturile amoroase”, asta era deviza sa; n-avea timp de așa ceva. Mereu își spunea că n-avea timp pentru așa ceva.

— Vin.

Cătrănit, înaintă șchiopătând spre ușă. Odinioară smulgea strigăte de admirație de la oamenii cărora, chiar și când vedeau, nu le venea să creadă că un bătrân slăbănog și cu părul alb putea să facă sărituri sau tumbe și să stea în mâini, mlădios și iute ca un copilandru. De când cu rana la picior, nu mai era atât de sprinten, iar asta nu-i convenea deloc. Piciorul îl durea și mai tare când era obosit. Deschise ușa cu o smucitură și clipi, surprins.

— Ei! Intră, Mat. Credeam că muncești de zor, ușurând de bani pungile boiernașilor.

— N-au mai vrut să joace în seara asta, spuse Mat cu acreală, prăvălindu-se pe taburetul cu trei picioare care era folosit ca un al doilea scaun.

Avea haina descheiată și părul zburlit. Își arunca de jur împrejur ochii căprui, fără să se oprească într-un singur punct, dar sclipirea obișnuită, care arăta că flăcăul găsea ceva amuzant acolo unde nimeni altcineva nu mai vedea, lipsea în seara aceasta.

Thom se încruntă la el, gânditor. Mat nu-i călca niciodată pragul fără să arunce vreo vorbă zeflemitoare pe seama camerei sărăcăcioase. Se împăcase cu explicația lui Thom că faptul că dormea lângă odăile pentru servitori avea să-i ajute pe oameni să uite că venise în umbra unei Aes-Sedai, dar arareori lăsa să-i scape prilejul de a face o glumă. Mai mult, dacă înțelesese că asta era și o garanție că nimeni nu se putea gândi că Thom ar fi avut vreo legătură cu Dragonul Renăscut, Mat, așa cum îl știa, vedea pesemne în asta o dorință ușor de înțeles. Lui Thom îi trebuiseră doar două fraze, spuse repede într-una dintre rarele clipe când nu se uita nimeni la ei, pentru a-l face pe Rand să înțeleagă. Toată lumea îl asculta pe un Menestrel, toată lumea îl privea, dar

nimeni nu-l vedea cu adevărat și nu-și amintea cu cine vorbise, atâta vreme cât era doar un Menestrel, cu reprezentațiile sale bune pentru oamenii de la țară și servitori, și poate pentru amuzamentul doamnelor. Așa vedeau cei din Tear lucrurile. La urma urmelor, totuși nu era ca și cum ar fi fost un bard.

Ce l-o fi neliniștit pe băiat, ca să-l aducă aici la ora asta? Probabil, una dintre cele care se lăsaseră cucerite de zâmbetul poznaș al lui Mat, femei tinere și chiar unele îndeajuns de mature încât să nu fi căzut în plasă. Totuși, el era hotărât să se poarte ca la o vizită obișnuită de-ale lui Mat până când flăcăul avea să spună altceva.

— Aduc tabla pentru jocul de pietre. E târziu, dar avem timp de-un joc. Nu se putu abține și adăugă: Vrei să facem și rămășag?

N-ar fi putut să joace zaruri cu Mat nici pe un bănuț, dar la jocul de pietre era altceva; după capul său, jocul de pietre era prea ordonat și prea bine rânduit pentru norocul nefiresc al lui Mat.

— Ce? A. Nu. E prea târziu să jucăm. Thom, ai...? S-a... întâmplat ceva aici jos?

Rezemând tabla de pietre de un picior al mesei, Thom scotoci în dezordinea de pe masă și își scoase punga de tutun și pipa cu muștiucul lung.

— Adică? Întrebă el, umplând pipa și îndesând tutunul în ea cu degetul mare. Până să răspundă Mat, avu timp să aprindă un ghemotoc de hârtie de la una dintre lumânări, să pufăie din pipă ca flacăra să prindă și să sufle afară hârtia arsă.

— Adică, să înnebunească Rand. Nu, n-ai fi avut de ce să întrebi dacă s-ar fi întâmplat ceva.

Un junghi îl făcu pe Thom să-și schimbe poziția umerilor, dar el suflă un vălătuc de fum albastru-cenușiu, cât putu de liniștit, și se așeză, întinzându-și în față piciorul șchiop.

— Ce s-a întâmplat?

Mat trase adânc aer în piept, apoi mărturisi totul dintr-o suflare:

— Cărțile de joc au încercat să mă omoare. Suprema

Înscăunată, și Înaltul Senior, și... N-am visat, Thom! De-asta n-au mai vrut păsăroii ăia înfumurați să mai joace. Le e teamă c-o să se-ntâmple din nou. Thom, mă gândesc să plec din Tear.

Junghiul îl făcu să se simtă de parcă ar fi avut numai ace de viespi pe spinare. De ce nu plecase și el demult din Tear? Ar fi fost cu mult mai înțelept. Erau sute de sate care așteptau un Menestrel care să le distreze și să le uimească. Și fiecare cu unul sau două hanuri pline de vin, în care să-și înece amintirile. Dar, dacă ar fi plecat, Rand n-ar mai fi avut pe nimeni, în afară de Moiraine, care să-i oprească pe Înălții Seniori să-l prindă la cotitură și poate chiar să-i taie beregata. Ea era în stare, firește. Folosind alte mijloace decât el. Credea că poate. Era din Cairhien, ceea ce însemna că pesemne supsesse Jocul Caselor odată cu laptele mamei. Și putea să-l lege pe Rand cu un alt fir pentru Turnul Alb în timp ce făcea asta. Să-l prindă într-o plasă Aes-Sedai atât de puternică, încât să nu poată niciodată scăpa. Dar dacă băiatul începuse deja să înnebunească...

Neghiob, așa se considera Thom. Neghiob pentru că rămânea amestecat în toate astea pentru un lucru care se întâmplase cu cincisprezece ani înainte. Faptul că rămăsese nu putea schimba nimic; ceea ce se întâmplase, se întâmplase. Trebuia să-l vadă pe Rand între patru ochi, chiar dacă îi spusese că trebuia să se țină la distanță. Poate că nimănui nu avea să i se pară ieșit din comun dacă un Menestrel cerea să interpreteze un cântec pentru Seniorul Dragon, un cântec compus special. Știa o melodie din Kandor, puțin cunoscută – și pe bună dreptate –, care lăuda un senior, fără nume, pentru măreția și curajul său, cu vorbe umflate care nu izbuteau niciodată să pomenească vreo faptă sau vreun loc anume. Fusesse probabil cumpărată de un senior care nu avea fapte vrednice de a fi pomenite. Ei bine, acum avea să-i fie de folos. Dacă nu cumva Moiraine hotăra că era prea ciudat. Asta ar fi fost tot atât de rău ca și dacă Înălții Seniori ar fi observat. „Sunt un neghiob! Ar trebui să plec de aici în seara asta!”

Se frământa în sinea sa și i se strângea stomacul, dar

învăţase să-şi păstreze chipul netulburat cu mulţi ani înainte să îmbrace mantia de Menestrel. Suflă trei inele de fum, unul într-altul, şi spuse:

— Te-ai tot gândit să pleci din Tear încă din ziua în care ai ajuns în Stâncă.

Proţăpit pe marginea taburetului, Mat îi aruncă o privire mânioasă.

— Şi aşa şi vreau să fac. De ce nu vii cu mine, Thom? Sunt şi sate unde se crede că Dragonul Renăscut încă n-a văzut lumina zilei, unde nimeni nu s-a mai gândit la blestematele Profetii ale afurisitului āstuaia de Dragon de ani de zile, poate niciodată. Locuri unde se crede că Cel Întunecat e un basm din bătrâni, şi Trolocii sunt poveşti nebuneşti de-ale călătorilor, iar Myrddraalii încalecă pe umbre ca să sperie copiii. Tu ai cânta la harpă şi ţi-ai depăna poveştile, iar eu m-aş îndeletnici cu jocul de zaruri. Am putea să trăim ca nişte domni, călătorind încotro vrem, oprindu-ne unde vrem, fără să încerce nimeni să ne omoare.

Ultimele vorbe erau dureros de apropiate de adevăr. Ei bine, era un neghiob, şi cu asta, basta; trebuia doar să se descurce cu ce avea.

— Dacă într-adevăr vrei să pleci, de ce n-ai făcut-o deja?

— Moiraine mă urmăreşte, spuse Mat cu amărăciune. Şi când n-o face ea însăşi, pune pe altcineva să o facă.

— Ştiu. Femeilor Aes-Sedai nu le place să lase pe cineva să le scape odată ce au pus mâna pe el.

Era mai mult de atât, era sigur de asta, oricum mai mult decât ştia lumea, dar Mat tăgăduia aşa ceva, şi nimeni din cei care ştia nu scotea nici o vorbă, asta dacă mai ştia cineva în afară de Moiraine. Nu prea avea importanţă. Îl plăcea pe băiat – chiar îi era dator, într-un fel –, dar Mat şi necazurile lui erau un flecuşteţ pe lângă Rand.

— Dar nu-mi vine să cred că pune pe cineva să te urmărească tot timpul.

— E cam acelaşi lucru. Întreabă mereu de mine, pe unde sunt şi ce fac. Aud şi eu vorbele. Ştii tu pe cineva care să nu-i răspundă unei Aes-Sedai când ea vrea să afle? Eu nu. E ca şi cum ar fi mereu cu ochii pe mine.

— Dacă într-adevăr ți-ai pune mintea la contribuție, ai putea să treci neobservat. N-am mai văzut pe nimeni la fel de bun ca tine când e vorba de furișat. Ia-o ca pe un compliment.

— Mereu apare ceva, mormăi Mat. E atâta aur de câștigat aici! Și mai e și o fată cu ochii mari la bucătărie căreia-i place să fie sărutată și gădilată, și una dintre slujnice are părul mătăsos și lung până-n talie, și rotunjimile cele mai...

Tăcu de parcă își dăduse dintr-odată seama cât de caraghios părea.

— Te-ai gândit vreodată că poate să fie din cauză că...

— Thom, dacă aduci vorba de ta'veren, eu plec.

Thom schimbă ceea ce avea de gând să spună.

— ... Că poate să fie din pricină că Rand ți-e prieten și nu vrei să-l lași de izbeliște?

— Să-l las de izbeliște! Băiatul sări în picioare, răsturnând taburetul. Thom, el e Dragonul Renăscut, ce mama mă-sii! Cel puțin așa zice și el, și Moiraine. Poate că este. Poate să conducă, și are și nenorocita aia de sabie care arată de parcar fi de sticlă. Profetii! Nu știu. Dar știu că ar trebui să fiu la fel de nebun ca oamenii din Tear ca să rămân. Se opri. Doar nu crezi că... Nu crezi că Moiraine mă ține aici, nu? Folosindu-se de Putere?

— Nu cred că are cum, spuse Thom încet. Știa multe despre Aes-Sedai, îndeajuns de multe ca să-și dea seama câte nu știa, și de data asta credea că avea dreptate.

Mat își trecu o mână prin păr.

— Thom, mă gândesc mereu la plecare, dar... simt tot felul de chestii ciudate. De parcă ar urma să se petreacă ceva. Ceva... hotărâtor; ăsta-i cuvântul potrivit. E ca și cum aș ști că urmează să vedem artificii duminică, doar că nu știu ce aștept. De fiecare dată când mă gândesc prea mult la plecare, se întâmplă. Și dintr-odată găsesc o pricină să mai rămân încă o zi. De fiecare dată, încă o afurisită de zi. Ție nu ți se pare lucrătură de Aes-Sedai?

Thom înghiți cuvântul „ta'veren” și-și scoase pipa din gură ca să se uite la tutunul care ardea mocnit. Nu știa prea multe despre ta'veren, dar nimeni nu mai știa, în afară de Aes-Sedai și poate de unii dintre Ogieri.

— Nu m-am priceput niciodată să-i ajut pe oameni să-și rezolve problemele. „Și pe ale mele nici atât”, se gândi el. Cu o Aes-Sedai la îndemână, i-aș sfătui pe cei mai mulți să-i ceară ei ajutorul. „Un sfat pe care eu însumi nu l-aș urma”, își spuse în gând.

— Întreab-o pe Moiraine!

— Presupun că nu se pune problema, de data asta. Dar Nynaeve a fost Meșterea la voi în Emond's Field. Meșteresele din sate sunt obișnuite să răspundă la întrebările oamenilor și-i ajută în necazurile lor.

Mat râse hârâit.

— Și să o las să-mi facă iar morală despre băut și jocurile de noroc și...? Thom, se poartă de parc-aș avea zece ani. Uneori îmi vine să cred că încă își închipuie c-o să mă-nsor cu o fată cuminte și-o să mă stabilesc la ferma tatălui meu.

— Unii bărbați nu s-ar plânge de o astfel de viață, spuse Thom încet.

— Ba eu da. Vreau mai mult decât vaci, oi și tutun pentru tot restul vieții mele. Vreau... Mat își scutură capul. Toate găurile astea din amintire. Uneori mă gândesc că, dacă le-aș putea umple, aș ști... Arde-m-ar focul, nu știu ce aș ști, dar știu că vreau să știu. E o ghicitoare întortocheată, nu ți se pare?

— Cred că nici măcar o Aes-Sedai nu te-ar putea ajuta cu asta. Un Menestrel, cu atât mai puțin.

— Am spus nici o Aes-Sedai!

Thom suspină.

— Liniștește-te, băiete! Nu asta îți propuneam.

— Plec. Cât de repede pot să-mi adun lucrurile și să găsesc un cal. Nici un minut mai mult.

— În miezul nopții? E bine și dimineată. Se abținu să adauge: „Asta dacă pleci cu adevărat”. Șezi. Las-o mai moale. Facem un joc de pietre. Am o carafă de vin pe-aici, pe undeva.

Mat șovăi, aruncând o privire spre ușă. Până la urmă își îndreptă haina dintr-o smucitură.

— E bine și dimineată. Părea nesigur, dar ridică taburetul răsturnat și îl puse lângă masă. Dar nu vreau vin, adăugă el

așezându-se. Se întâmplă lucruri destul de ciudate chiar și când am mintea limpede. Vreau să simt deosebirea.

Gânditor, Thom puse tabla și săculețul cu pietre pe masă. Era atât de ușor să-i schimbi gândul flăcăului! Era tras după sine de un ta'veren și mai puternic, pe nume Rand al'Thor, așa vedea Thom lucrurile. Îi trecu prin minte să se întrebe dacă nu cumva și el era prins în același fel. Viața lui, firește, nu fusese îndreptată spre Stânca din Tear și spre camera asta încă de când îl cunoscuse pentru prima oară pe Rand, însă de atunci se tot răsucise ca sfoara unui zmeu. Dacă s-ar hotărî să plece, de pildă dacă Rand chiar ar fi înnebunit deja, oare ar găsi și el pricini ca să tot amâne plecarea?

— Ce-i asta, Thom? Încălțările lui Mat întâlнисeră cutia pentru instrumente de scris de sub masă. Te superi dacă o dau la o parte?

— Deloc. Dă-o. Tresări când Mat împinse brutal cutia, cu piciorul. Spera să fi pus bine dopurile tuturor călimărilor. Alege, spuse el, întinzându-și pumnii strânși.

Mat îi atinse pumnul stâng, iar Thom îl deschise, dând la iveală o piatră neagră, netedă, plată și rotunjită. Băiatul chicoti, mulțumit că avea prima mutare, și așază piatra pe tabla în carouri. Văzându-i nerăbdarea din priviri, nimeni nu ar fi bănuir că, doar puțin mai devreme, el dorise să plece cu de două ori mai multă nerăbdare. Era legat de o măreție pe care nu voia să o accepte și de o Aes-Sedai care avea de gând să-l păstreze ca pe un cățeluș. Flăcăul era prins de-a binelea.

Dacă era și el prins, hotărî Thom, merita să ajute măcar un om să se țină la o parte de Aes-Sedai. Merita, ca să plătească datoria aceea veche de cincisprezece ani.

Așază o piatră albă, cu o mulțumire neașteptată și ciudată.

— Ți-am povestit vreodată, vorbi el cu muștiucul pipei în gură, despre rămășagul pe care l-am pus odată cu o femeie din Doman? Avea niște ochi de sorbeau sufletele bărbaților, și o pasăre roșie și năstrușnică pe care o cumpăraseră de pe o corabie a Oamenilor Mării. Ea zicea că pasărea poate să ghicească viitorul. Avea un cioc gros și galben, aproape la fel de lung ca trupul, și...

5 Întrebări

— De ce nu s-au întors? întrebă Egwene, fluturând cu putere evantaiul, de mătase pictată, bucurându-se că măcar nopțile din Tear erau ceva mai răcoroase decât zilele.

Femeile din partea locului – cel puțin cele nobile și bogate – purtau mereu evantaie cu ele, numai că, din câte își putea da seama, acestea nu erau de cine știe ce folos, decât, poate, după ce apunea soarele. Până și lămpile – uriașe, aurite, cu fațete de sticlă, înfipite în pereți cu ajutorul cârligelor de argint – păreau să dea căldură.

— Ce s-o fi întâmplând?

Pentru prima dată, după mai multe zile, Moiraine le făgăduise un ceas întreg din timpul său. Apoi, însă, după numai cinci minute, plecase fără să le dea vreo explicație.

— Aviendha, amintește-ți, a lăsat să se înțeleagă de ce a trebuit să plece sau, măcar, cine a chemat-o?

Femeia Aiel ședea cu picioarele încrucișate, pe podea, lângă ușă. Ochii săi mari și verzi sclipeau pe fața bronzată.

Era îmbrăcată cu un surtuc și pantaloni bărbătești, în picioare avea încălțări moi, iar în jurul gâtului își petrecuse *shoufa*. Părea să nu aibă nici o armă cu ea.

— Moiraine Sedai a primit o veste de la Careen, care i-a vorbit în șoaptă, la ureche, răspunse ea, ridicând din umeri. Nu se cuvenea să trag cu urechea. Îmi pare rău, Aes-Sedai!

Simțindu-se vinovată, Egwene își pipăi inelul cu Marele Șarpe care își înghițea propria coadă, de pe mâna dreaptă. Era doar Aleasă, așa că ar fi trebuit să-l poarte pe arătătorul mâinii stângi, însă faptul că li se dăduse de înțeles Înălților Seniori că aveau nu una, ci patru adevărate Aes-Sedai printre ei, în Stâncă, le ajutase să-i țină la respect – atât cât se putea, pentru niște nobili din Tear. Moiraine nu spusese nici o minciună, firește. Nu spusese niciodată că celelalte trei ar fi fost mai mult decât Alese. Dar nici nu li se adresase, pe față, ca unor Alese, așa că fiecare era liber să creadă ce voia, ce credea că observă. Moiraine nu putea minți, dar era în stare să joace adevărul pe degete.

Nu era prima dată de la plecarea din Turn când Egwene și celelalte se prefăcuseră a fi surori în toată puterea cuvântului, numai că, ajungând s-o cunoască pe Aviendha, fata se simțea din ce în ce mai rău s-o mintă. O plăcea și credea că, dacă izbuteau să se cunoască mai bine, puteau fi prietene – numai că acest lucru părea aproape cu neputință, câtă vreme Aviendha le credea Aes-Sedai. Acum era cu ele numai la porunca lui Moiraine, care nu le dăduse, însă, nici o explicație. Egwene bănuia că o lăsase pe femeia Aiel să le păzească – de parcă n-ar fi învățat să se apere și singure. Chiar dacă deveneau prietene, nu-i putea spune Aviendhei adevărul. Calea cea mai bună pentru a păstra o taină era să n-o dezvălui nimănui, decât dacă nu aveai de ales. Tot de la Moiraine o învățaseră și pe asta. Câteodată, Egwene își dorea ca femeia Aes-Sedai să greșească și ea, măcar o dată, dar zdravăn. Numai că, firește, dacă se întâmpla așa, puteau da cu toții de necaz. Aici era problema.

— Tanchico, bombăni Nynaeve.

Cu cosița de culoare închisă și groasă cât încheietura de la mână atârându-i pe spate, până la mijloc, ea se uita pe una dintre ferestrele înguste, deschise cât se putea de mult, doar-doar să prindă vreo adiere mai răcoroasă. Pe apele râului Erinin se zăreau felinarele câtorva bărci de pescuit care nu o porniseră în josul râului, dar, din câte i se părea lui Egwene, Nynaeve nu le vedea.

— N-avem de ales, trebuie să mergem în Tanchico, mai spuse ea, potrivit-și, fără să-și dea seama, o cută a rochiei verzi, cu decolteul larg care-i lăsa umerii goi.

În ultima vreme, începuse să facă foarte des asemenea gesturi. Firește că – dacă Egwene ar fi îndrăznit măcar să aducă vorba că purta astfel de rochii pentru a atrage privirile lui Lan, Străjerul lui Moiraine – Nynaeve s-ar fi împotrivit cu înverșunare, numai că verdele, albastrul și albul păreau să fie culorile preferate ale lui Lan, drept pentru care din dulapurile fostei Meșterese dispăruseră toate rochiile care aveau alte culori.

— Asta e, și gata, mai spuse Nynaeve, părând foarte nemulțumită.

Egwene se surprinse potrivitându-și, la rândul său, o cută a rochiei. Veșmintele astea care de-abia se țineau pe umeri o cam stânjeneau. Pe de altă parte, pesemne că n-ar fi putut îndura unele care să-i acopere mai bine trupul. Oricât ar fi fost de ușoară, pânza de in, de un roșu-deschis, i se părea groasă ca lâna. Își dorise de mai multe ori să poată purta și ea veșmintele din voal aproape străveziu ale lui Berelain. Firește, n-ar mai fi putut apărea în ochii nimănui, dar măcar i-ar fi fost mai răcoare. „Nu te mai gândi atâta la nevoile trupului, își spuse. Mai bine fii atentă la ce ai de făcut.”

— Poate că da, răspunse cu glas tare. Dar eu una nu sunt încă sigură pe de-a-ntregul.

În mijlocul încăperii se afla o masă lungă și îngustă, lustruită cu ceară până ce ajunsese să strălucească. La un capăt, lângă Egwene, se afla un jilț cu spătar înalt, nu foarte ornamentat, ci doar suflat, ici-colo, cu aur – pentru Tear, era de-a dreptul sărăcăcios. Scaunele de pe laturi erau din ce în ce mai joase. La capătul celălalt, ajungeau să pară numai niște băncuțe. Egwene nu avea habar pentru ce folosiseră Înălții Seniori încăperea. Dinspre partea lor, o foloseau pentru a le pune întrebări celor două prizoniere pe care le luaseră, în ziua căderii Stâncii. Ea una nu era îndeajuns de tare pentru a coborî în temniță, cu toate că, la porunca lui Rand, toate uneltele care se aflaseră înainte pe pereți fuseseră topite sau arse. Nici Nynaeve, nici Elayne nu se arătaseră prea dornice să se întoarcă în locul acela. Unde mai pui că această încăpere bine luminată, cu pardoseala verde și curată ca lacrima și lambriurile împodobite cu Cornul de Lună, însemnul orașului, era cum nu se poate mai deosebită de temnițele din piatră cenușie ternă, întunecate, mucegăite și murdare. Poate că așa și cele două prizoniere, înveșmântate în rochii grosolane din lână, aveau să se înmoaie puțin.

Numai că rochia mohorâtă și brună era singurul semn după care un privitor și-ar fi putut da seama că Joiya Byir, care stătea la capătul mesei, cu spatele spre ele, era prizonieră. Făcuse parte din Ajah Albă, dar odată ce trecuse de partea Umbrei nu-și pierduse nimic din îngâmfarea rece a Albelor. Își ținea trupul astfel încât să dea de înțelese tuturor

că fusese alegerea ei să stea așa, cu fața la peretele îndepărtat al încăperii – și nu că ar fi fost, în vreun fel, silită. Numai o femeie care putea conduce ar fi fost în stare să zărească undele de Aer, groase cât degetul mare de la mână, care-i țineau brațele pe lângă trup și gleznele lipite. O cușcă țesută din Aer o silea să-și țină ochii drept înainte. Până și urechile îi fuseseră înfundate, astfel încât să nu poată auzi nimic din ce se vorbea, decât atunci când i se dădea voie.

Egwene cercetă încă o dată pavăza țesută din Spirit, care-o împiedica pe Joiya să atingă Adevăratul Izvor. Ținea – așa cum știa, de altfel, foarte bine. Undele fuseseră țesute chiar de ea, și tot ea le legase, astfel încât să nu se rupă, numai că nu se putea simți în largul ei în aceeași încăpere cu o Iscoadă care era în stare să conducă, nici măcar așa. De fapt, prizoniera lor era mai rea decât o Iscoadă – o femeie din Ajah Neagră. Se făcuse vinovată de crime și de păcate mult mai mari. Ar fi trebuit să fie strivită sub povara jurămintelor încălcate, a vieților distruse și a sufletelor pe care le dusesese la pieire.

Cea de-a doua prizonieră, Sora Neagră a Joiyei, nu era la fel de puternică. Amico Nagoyin stătea la capătul mesei, cu umerii aduși, cu capul în jos, părând să se topească sub privirea lui Egwene. Pe ea nu aveau de ce s-o țină legată cu Spiritul, în ziua în care fusese prinsă, Amico își pierduse înzestrarea – fusese ferecată. Deși era încă în stare să simtă Adevăratul Izvor, nu avea să-l mai atingă și nu avea să mai conducă niciodată Puterea. Dorința – nevoia – de-a o face avea să dăinuie. Era la fel de puternică precum nevoia de a trage aer în piept. Pierderea avea s-o bântuie până la sfârșitul zilelor, căci *saidarul* avea să-i rămână, pentru vecie, departe. Egwene și-ar fi dorit să poată simți un strop de milă. Dar nu se putea spune că-și dădea prea mult silința.

De la capătul mesei, Amico îngână ceva.

— Ce? făcu Nynaeve. Vorbește mai tare.

Plină de umilință, Amico își îndreptă gâtul zvelt și ridică ochii. Era încă frumoasă – avea ochi mari și negri –, dar se schimbase; nu era limpede în ce fel, dar se vedea. Strângea în pumni rochia grosolană, și nu de frică... era altceva la

mijloc.

— Da, ar trebui să mergeți în Tanchico, spuse Amico, înghițind în sec.

— Am mai auzit asta de douăzeci de ori, răspunse aspru Nynaeve. De cincizeci. Spune-ne ceva ce nu știm. Nume pe care încă nu le cunoaștem. Ce surori din Ajah Neagră au rămas în Turn?

— Nu știu. Trebuie să mă credeți, făcu Amico, părând stoarsă de puteri și năucită – cu totul altfel decât atunci când ea era temnicera și celelalte trei, prizonierele. Până să plecăm din Turn nu le cunoșteam decât pe Liandrin, Chesmal și Rianna. Din câte cred, nici una dintre noi nu cunoștea mai mult de două, trei altele. În afară de Liandrin. V-am spus tot ce știu.

— Înseamnă că, pentru o femeie care se aștepta să stăpânească o parte din lume, odată cu eliberarea Celui Întunecat, ești cum nu se poate mai neștiutoare, răspunse, cu glas sec, Egwene, închizându-și evantaiul dintr-o singură mișcare, pentru a se face mai bine înțeleasă; era ea însăși uimită cât de ușor îi venea, de la o vreme, să rostească asemenea lucruri – stomacul încă i se strângea, iar pe spinare i se strecurau fiori de gheață, dar nu-i mai venea să urle sau s-o ia la fugă, plângând. Până la urmă, ajungeai să te obișnuiești cu orice.

— V-am spus ce v-am spus pentru că, odată, am auzit-o pe Liandrin vorbind cu Temaile, zise Amico, începând să depene o poveste pe care le-o mai spusese de multe ori; în primele zile după ce fusese prinsă încercase s-o îmbunătățească, dar cu cât dădea mai multe amănunte, cu atât se încurca mai tare în propriile minciuni – de la o vreme, o spunea în același fel, cuvânt cu cuvânt. Dacă i-ați fi văzut chipul lui Liandrin când m-a zărit... dacă m-ar fi bănuț că am auzit ceva, m-ar fi ucis pe loc. Iar lui Temaile îi face plăcere să le facă rău celorlalți. Se bucură de asta. N-am auzit decât puțin, apoi m-au văzut. Liandrin spunea că în Tanchico este ceva, ceva primejdios... pentru el.

Era vorba de Rand. Femeia nu era în stare să-i rostească numele și, numai când auzea de Dragonul Renăscut, izbucnea

în plâns.

— Liandrin spunea că este ceva primejdios și pentru cel care-l folosește. Aproape la fel de mult ca și pentru... el. De-asta nu plecase de îndată într-acolo. Și mai spunea și că nici măcar faptul că este în stare să conducă nu-l poate ajuta. „După ce găsim unealta, însăși înzestrarea lui spurcată ne va ajuta să-l legăm de noi”, așa zicea.

Chipul lui Amico era scăldat în sudoare, însă ea tremura, aproape fără să se poată opri. Povestea nu se schimbase nici măcar cu o vorbuliță. Egwene deschise gura să vorbească, dar Nynaeve i-o luă înainte:

— Am auzit destul. Să vedem dacă cealaltă are ceva nou de zis.

Egwene îi aruncă o privire mânioasă, iar Nynaeve îi răspunse la fel. Nici una nu clipea. „Câteodată, se crede tot Meșterea, se gândi mohorâtă Egwene, iar pe mine mă vede tot ca pe fetișcana care trebuie să învețe despre ierburi.” Numai că venise clipa să înțeleagă că lucrurile se schimbaseră. Nynaeve era înzestrată cu multă Putere, mai multă decât Egwene, dar nu era în stare să o conducă de fiecare dată. Dacă nu se mânia, n-o putea folosi deloc.

De obicei, când se ajungea la astfel de înfruntări – lucru care se întâmpla mai des decât ar fi trebuit – Elayne era cea care le făcea să se împace. De data aceasta, Egwene se simți ispitită să încerce ea însăși o împăcare, numai că n-o făcuse niciodată – dimpotrivă, se încăpățânase și se răstise la rândul ei – așa că acum, dacă se arăta împăciuitoare, ar fi fost ca și cum s-ar fi lăsat bătută. Sau, cel puțin, așa avea să vadă Nynaeve lucrurile – era convinsă de asta. Din câte își amintea, Nynaeve nu făcuse în viața ei un pas înapoi – așadar, de ce s-o facă ea? Nici Elayne nu era acolo – căci, atunci când Fecioara venise s-o caute pe Moiraine, aceasta îi făcuse Domniței-Moștenitoare semn s-o urmeze. În lipsa ei, domnea încordarea – cele două Alese așteptau să vadă care clipea prima. Aviendha de-abia mai respira – nu se băga niciodată între ele. Fără îndoială, considera că era mai înțelept să n-o facă.

De această dată, în mod ciudat, ajutorul veni de la Amico

însăși – cu toate că femeia, pesemne, nu voia decât să-și arate supunerea. Ea se întoarse cu fața către perete, așteptând răbdătoare să fie legată. Brusc, Egwene se gândi că totul era cum nu se putea mai caraghios. Era singura femeie de-acolo care putea conduce, asta dacă Nynaeve nu se mânia sau dacă Joiya nu scăpa din chingi. Fără să-și dea seama, cercetă din nou undele de Spirit, apoi își îngădui câteva clipe pentru a se înfrunta din priviri cu Nynaeve, în vreme ce Amico aștepta, cuminte. Altădată ar fi fost în stare să râdă tare. În loc de asta, își deschise sufletul către *saidar*, flacăra nevăzută, dar mereu simțită care părea să fie, de fiecare dată, undeva în spatele ei. Unica Putere o potopi, de două ori mai dulce ca viața. Țesu undele și le răsuci împrejurul prizonierei. Nynaeve nu făcu decât să mârâie. Pesemne că nu era încă îndeajuns de mânioasă pentru a vedea ce făcea Egwene – și, dacă nu se mânia, nu vedea nimic –, dar tot o zări pe Amico încordându-se, în clipa în care undele de Aer o atinseră, apoi lăsându-se moale, în strânsoarea lor, ca și cum voia să arate că nu avea nici o dorință să se împotrivească.

Aviendha se înfioră, așa cum începuse să facă de fiecare dată când știa că o altă femeie, sub ochii ei, conducea Puterea.

Egwene țesu și undele care s-o împiedice pe dușmancă să le mai audă – degeaba le-ar fi luat pe rând la întrebări, dacă le-ar fi îngăduit să asculte ce spunea cealaltă – și se îndreptă către Joiya. Își mută evantaiul în mâna cealaltă, ca să-și poată șterge palma pe rochie, apoi se opri, cu o grimasă de ură pe chip. Umezeala din palme nu avea nimic de-a face cu căldura de-afară.

— I-ați văzut chipul? întrebă, pe neașteptate, Aviendha – era ciudat, căci ea nu vorbea aproape niciodată, decât dacă Moiraine sau una dintre celelalte îi puneau vreo întrebare. Chipul lui Amico. Nu mai arată ca înainte, de parcă anii s-au scurs pe lângă ea fără s-o atingă. S-a schimbat. Oare... oare din pricină că a fost ferecată? sfârși ea, într-o șoaptă grăbită.

Petrecând atâta vreme împreună cu ele, căpătase câteva obiceiuri de-ale femeilor din Turn, și nu putea vorbi de

ferecare fără să se înfioare. Egwene ocoli masa, până ce ajunse într-un loc din care putea să-i vadă chipul lui Amico, din profil, ferindu-se, însă, de privirile Joyei – ai cărei ochi o făceau, întotdeauna, să-și simtă stomacul ca un sloi de gheață. Aviendha avea dreptate – asta era deosebirea pe care și ea însăși o observase, dar fără s-o înțeleagă. Amico părea tânără, mai tânără poate decât vârsta pe care o avea, dar nu mai arăta aidoma celorlalte Aes-Sedai, care petrecuseră ani buni conducând Puterea.

— Ai ochi ageri, Aviendha, dar nu știu dacă asta are de-a face cu ferecarea. Însă, pe de altă parte, ce altceva ar putea fi?

Sfârșind, își dădu seama că nu vorbise ca o Aes-Sedai – acestea se purtau de parcă știau întotdeauna toate răspunsurile, iar atunci când mărturiseau că nu știau un anumit lucru, de cele mai multe ori probabil că o făceau pentru că, de fapt, nu voiau să-și dezvăluie tainele. În vreme ce Egwene se frământa să găsească vorbele potrivite, Nynaeve îi veni în ajutor.

— Aviendha, să știi că sunt foarte puține femei care și-au istovit înzestrările și încă și mai puține care să fi fost ferecate.

Atunci când lucrul se întâmpla de la sine, se spunea că femeia își „istovise” înzestrările. Când era vorba de o judecată și o condamnare – că fusese „ferecată”. Dinspre partea ei, Egwene nu înțelegea de ce era nevoie de două cuvinte – era ca și cum ai fi avut două cuvinte pentru „a cădea pe scări” – unul atunci când te împiedicai, altul când te împingea cineva. La urma urmelor, multe Aes-Sedai păreau a fi de aceeași părere – în afară de dățile în care le instruiau pe novice și pe Alese. De fapt, erau chiar trei cuvinte. Despre bărbați se spunea că erau „domoliți” – și era musai să fie, înainte să-și piardă mințile. Numai că, de-acum, apăruse Rand, iar Turnul nu îndrăznea să-l domolească.

Auzind-o pe Nynaeve cum vorbea, Egwene își dădu seama că încerca să pară Aes-Sedai. O imita pe Sheriam, atunci când vorbea în fața clasei – cu brațele în șolduri și zâmbind ușor, de parcă totul era foarte simplu de înțeles și nu trebuia decât să te străduiești un pic.

— Înțelegi tu, nu multă lume se îndeletnicește cu studiul ferecării, făcu Nynaeve. Se crede că este ceva ce nu mai poate fi schimbat. Atunci când o femeie își pierde acel ceva care-o face să fie în stare să conducă, e ca și cum i s-ar fi retezat o mână, care nu mai poate fi Tămăduită.

Era adevărat - cel puțin faptul că nimeni nu izbutise vreodată să Tămăduiască ferecarea. Încercări, însă, fuseseră. Nynaeve nu mințea, dar unele surori din Ajah Brună erau în stare să studieze orice, numai să li se dea prilejul, iar altele din Ajah Galbenă, cele mai pricepute la Tămăduit, ar fi vrut să Tămăduiască orice suferință. Cu ferecarea, însă, nu izbutiseră nimic, niciodată.

— În afară de acest lucru, greu de acceptat, nu se știe prea mult. Doar că femeile ferecate mor, de cele mai multe ori, după numai câțiva ani, de parcă nu mai vor să trăiască. Se dau bătute, cum s-ar spune. E un subiect foarte neplăcut, ți-am mai zis.

— M-am întrebat doar dacă n-ar putea fi asta pricina, făcu Aviendha în șoaptă, foindu-se stânjenită.

La urma urmelor, Egwene îi împărtășea părerea și se hotărî s-o întrebe pe Moiraine dacă avea vreodată prilejul să-i vorbească fără să fie și Aviendha de față. „Înșelăciunea făcea aproape la fel de mult rău cât bine”, se gândi ea, cu amărăciune.

— Haideți să vedem dacă și Joiya ne spune aceeași poveste.

Avu nevoie de câteva clipe să se adune, pentru a putea desface undele de Aer care-o țineau pe Iscoadă. Joiya se întoarse cu fața la ele, cu mișcări grațioase - cu toate că era, pesemne, amortită, după ce stătuse nemișcată atâta vreme. Avea fruntea îmbrobonată de sudoare, dar nici măcar asta n-o făcea să-și piardă demnitatea și siguranța. Deși îmbrăcată în rochia grosolană și aspră, părea să se afle acolo de bunăvoie. Era destul de frumoasă, iar pe chipul ei fără vârstă se citea ceva liniștitor, matern. Pe de altă parte, ochii ei întunecați erau mai cruzi decât cei ai unui uliu. Le zâmbi - un zâmbet care însă nu-i îndulci cu nimic privirea.

— Să vă scalde Lumina, și fie ca mâna Creatorului să vă

apere!

— Să nu mai îndrăznești să rostești așa ceva vreodată, îi răspunse Nynaeve, cu un glas potolit – numai că, în timp ce vorbea, își dădu cosița pe spate și îi strânse capătul în pumn, așa cum făcea când era mânioasă sau îngrijorată, iar acum nu avea de ce să fie îngrijorată, se gândi Egwene, observând din nou că Nynaeve nu părea tulburată de Joiya, așa cum era ea însăși.

— M-am căit de păcate, făcu Iscoada, fără să pară speriată. Dragonul a Renăscut și acum o are pe Callandor. Profetețiile s-au împlinit. Cel Întunecat trebuie să cadă. De-acum mi-am dat seama de asta. Pocăința mea este sinceră. Nimeni nu poate păși atât de mult pe calea Umbrei atâta vreme, încât să nu i se îngăduie să se întoarcă în Lumină.

Cu fiecare vorbă pe care-o auzea, Nynaeve se făcea și mai neagră la față. De-acum, Egwene credea că era îndeajuns de mânioasă pentru a conduce – dar, dacă o făcea, probabil că avea s-o sugrume pe Joiya. Nici ea nu credea în pocăința Iscoadei, firește, însă asta nu însemna că femeia nu le putea dezvălui ceva important. Era în stare să se prefacă sinceră, pentru a trece de partea taberei mai puternice. Sau poate că nu făcea decât să încerce să câștige timp, mințind, cu nădejdea de a fi salvată.

Pentru o Aes-Sedai, chiar și pentru una care-și pierduse dreptul de a fi numită astfel, n-ar fi trebuit să fie cu puțință să mintă, cel puțin pe față. Cu Scepтрul în mână, ele rosteau trei Legăminte – iar primul dintre ele ar fi trebuit să le împiedice să spună vorbe neadevărate. Numai că jurămintele cu care se legau Surorile Negre păreau să fie mai puternice decât primele.

Până una-alta, Suprema Înscăunată le trimisese pe urmele celor din Ajah Neagră, ale lui Liandrin și ale celorlalte douăsprezece care fugiseră din Turn, după ce ucisese câteva surori. Iar acum nu aveau ce face, decât să se bizuie pe ceea ce puteau sau voiau să le dezvăluie cele două prizoniere.

— Să auzim, din nou, povestea! porunci Egwene. Dar, de data asta, folosește alte cuvinte. M-am săturat să ascult

basme învățate pe dinafară.

Dacă Joiya mințea, poate că avea să se încurce, fiind silită să-și spună altfel povestea.

— Te vom asculta până la capăt, mai spuse Egwene - pentru urechile lui Nynaeve, care pufni tare, apoi încuviință scurt dând din cap.

— Cum doriți, făcu Joiya, ridicând din umeri. Să vedem, deci. Alte cuvinte. Falsul Dragon, Mazrim Taim, cel prins în Saldaea, e foarte înzestrat în a conduce Puterea. Poate la fel de mult ca Rand al'Thor, sau aproape la fel, dacă veștile sunt demne de crezare. Liandrin vrea să-l elibereze, înainte ca el să poată fi adus în Tar Valon și domolit. Va fi proclamat Dragonul Renăscut, se va zvoni că se numește Rand al'Thor, apoi va fi slobozit să semene prăpăd în urma lui, așa cum lumea n-a mai văzut de la Războiul de O Sută de Ani.

— Nu e cu puțință, o întrerupse Nynaeve. Pânza nu va îngădui un fals Dragon, acum că Rand s-a dat pe față.

Egwene oftă. Nu era prima dată când vorbeau despre asta, dar Nynaeve se împotriva în totdeauna. Ea, însă, nu era convinsă că cealaltă credea, într-adevăr, că Rand era Dragonul Renăscut, în ciuda a ceea ce spunea, în ciuda Profetiilor, a căderii Stâncii și a sabiei Callandor. Nynaeve era ceva mai în vârstă decât Rand - și decât Egwene - așa că avusese prilejul să le poarte amândurora de grijă, pe când erau copii. El era din Emond's Field și înainte de orice Nynaeve se credea datoare să-i apere pe oamenii de acolo de necazuri.

— Asta v-a spus-o Moiraine? întrebă Joiya, cu o urmă de dispreț. De când a fost primită în rândul Surorilor, Moiraine și-a petrecut foarte puțină vreme în Turn, și cam la fel de puțină printre Surorile aflate în alte părți. Bănuiesc că știe foarte bine cum e viața de la sat, poate chiar și despre ticluielile dintre neamuri și regate, însă nu poate pretinde că ar cunoaște lucruri care nu se învață decât prin studiu și prin discuții cu cele care știu. La urma urmelor, poate să aibă și dreptate. Se poate foarte bine ca Mazrim Taim să nu fie în stare să se proclame, dar ce contează, câtă vreme o pot face alții în locul lui?

Egwene își dori să fi fost și Moiraine acolo – în prezența ei, Joiya nu s-ar fi putut arăta atât de sigură pe sine. Prizoniera știa foarte bine că ea și Nynaeve erau doar Alese – și asta conta.

— Mai departe, spuse Egwene, aproape la fel de aspră ca Nynaeve. Și, nu uita, folosește alte cuvinte!

— Firește, răspunse Joiya, ca și cum ar fi primit o invitație dintre cele mai politicoase – însă ochii îi sclipiră ca niște cioburi de sticlă neagră. Vă dați seama ce se va întâmpla: Rand al'Thor va fi învinuit pentru nenorocirile pricinuite de... Rand al'Thor. Nici măcar dovezile că sunt doi nu e musai să fie crezute. La urma urmelor, cine știe de ce vicleșuguri e în stare Dragonul Renăscut? Dacă poate să se arate în două locuri în același timp? Până și oamenii care, altminteri, ar fi fost înclinați să se dea de partea unui fals Dragon vor șovăi, văzând atâtea măceluri fără pricină și alte lucruri și mai rele care i se vor arunca în cârcă. Cei care nu se tem de astfel de cruzimi îl vor căuta pe acest Rand al'Thor, care se scaldă în sânge. Neamurile se vor uni, precum în Războiul cu Aielii... continuă Iscoada, zâmbindu-i Aviendhei, de parcă-și cerea iertare, dar cu aceeași privire crudă... numai că mult mai repede, fără îndoială. Nici măcar Dragonul Renăscut nu le va putea ține piept pentru multă vreme. Va fi strivit înainte măcar să înceapă Ultima Bătălie și chiar de către cei pe care ar fi trebuit să-i salveze. Cel Întunecat se va elibera, va veni ziua pentru Tarmon Gai'don, și Umbra va acoperi lumea, schimbând pentru vecie țeserea Pânzei. Asta vrea Liandrin.

În glasul ei nu se citea nici mulțumire, dar nici groază. Era o poveste demnă de crezare, mai mult decât ceea ce le istorisise Amico, din cele câteva vorbe auzite din întâmplare, însă Egwene tot nu o credea. Poate pentru că nu voia. Zvonul despre primejdia din Tanchico era mai ușor de înfruntat decât această mișcare bine ticluită de a-i face pe toți să se întoarcă împotriva lui Rand. „Nu, se gândi ea. Joiya minte. Sunt sigură de asta.” Însă ele nu-și puteau îngădui să nu plece urechea la o asemenea poveste. Și nici nu puteau fugi după doi iepuri, dacă era să aibă vreo nădejde.

Ușa se trânti de perete și Moiraine intră cu pași mari, cu

Elayne după ea. Domnița Moștenitoare avea ochii plecați și părea încruntată și îngândurată, dar Moiraine... Era prima dată când calmul ei de Aes-Sedai părea să fi dispărut; pe chip i se oglindea o aprigă mânie.

6 Alegeri

— Rand al'Thor, rosti Moiraine, pe un ton scăzut și aspru și fără să se adreseze cuiva în mod special, este un catâr, un nătâng, un încuiat și un... bărbat îngrozitor!

Furioasă, Elayne ridică bărbia. Doica ei din copilărie, Lini, obișnuia să spună că e mai ușor să torci firele de păr de porc decât să-l faci pe un bărbat să se poarte altfel decât toți ceilalți bărbați. Dar asta nu însemna că Rand avea vreo scuză.

— Așa-i creștem, în Ținutul celor Două Râuri, făcu Nynaeve, care începuse dintr-odată să zâmbească, părând din cale-afară de mulțumită; faptul că n-o plăcea câtuși de puțin pe femeia Aes-Sedai ieșea la iveală, cu toate că ea una credea că-l ascundea cum nu se poate mai bine. Femeile de pe la noi știu cum să-i ia, ca să n-aibă bătăi de cap cu ei.

După privirea uimită pe care i-o aruncă Egwene, se înțelegea că era o minciună atât de mare încât merita să i se spele gura cu săpun. Moiraine se încruntă, de parcă voia să-i răspundă cu asprime. Elayne încercă să găsească ceva de spus, pentru a înăbuși cearta din față, dar nu izbuti. Nu se putea gândi decât la Rand. N-avea nici un drept să facă așa ceva! Dar ea, ea ce drepturi avea? Din fericire, interveni Egwene:

— Dar ce-a făcut, Moiraine?

Femeia Aes-Sedai se întoarse către ea, cu o privire atât de furioasă, încât cealaltă făcu un pas înapoi și-și desfăcu dintr-o mișcare evantaiul, începând să-l fluture înspăimântată. Însă, în clipa aceea, lui Moiraine îi căzură ochii pe Joiya și Amico – prima o privea atent, iar cea de-a doua, legată, nu vedea nimic în afară de peretele îndepărtat al încăperii. Observând că Joiya era liberă, Elayne tresări ușor și se grăbi să cerceteze pavăza care-o îndepărta de Adevăratul Izvor, nădăjduind că celelalte nu observaseră nimic. Îi era îngrozitor de frică de Joiya, cu toate că Nynaeve și Egwene păreau la fel de liniștite în prezența ei ca și Moiraine. Câteodată, îi venea greu să se arate curajoasă, așa cum se cuvenea pentru Domnița

Moștenitoare din Andor. Adesea se gândea că și-ar fi dorit să se descurce la fel de bine precum cele două prietene ale ei.

— Străjile, făcu Moiraine, ca pentru sine. Am văzut că erau încă afară, dar nu m-am gândit.

Cu ceva greutate, se adună și-și netezi rochia. Elayne se gândi că n-o văzuse niciodată atât de scoasă din fire precum în seara aceea. Pe de altă parte, avea și de ce. „Și eu la fel. Sau poate că nu?” Tot frământându-se așa, își dădu seama că încerca să nu-i întâlnească privirile lui Egwene.

Dacă ar fi surprins-o pe una dintre celelalte atât de tulburată precum Moiraine, fără îndoială că Joiya ar fi spus și ea ceva, vreo vorbă bine ticluită și cu două înțeleșuri, ca să le încurce și mai tare. Cel puțin, dacă ar fi fost singure cu ea. Acum, însă, fiind vorba de Moiraine, nu făcea decât să privească îngrijorată, în tăcere. Recăpătându-și stăpânirea de sine, Moiraine înaintă pe lângă masă. Joiya era cu aproape un cap mai înaltă decât ea, dar, chiar să fi fost și ea înveșmântată în mătăsuri, și tot ar fi fost limpede care din cele două ținea frâiele. Fără să vrea, Joiya își strânse pumnii pe fustă, dar izbuti să se stăpânească și să nu se tragă înapoi din fața celeilalte.

— Am aranjat totul, spuse încet Moiraine. Peste patru zile, veți pleca pe râu în sus, cu o corabie, către Tar Valon și Turn. Cele de-acolo nu se vor arăta la fel de blânde ca noi. Dacă tot nu ți-ai amintit care-i adevărul, fă-o înainte să ajungi în Portul de Miazăzi, altfel vei ajunge cu siguranță în lanțuri, în Curtea Trădătorilor. N-am să-ți mai vorbesc, decât dacă trimiți veste că ai să ne împărtășești ceva nou. Și nu vreau să aud nici un cuvânt de la tine – nici un cuvântel – dacă nu este nou. Crede-mă, asta te va scuti de multe necazuri, în Tar Valon. Aviendha, te rog spune-i căpitanului să-și aducă doi oameni înăuntru.

Văzând-o pe femeia Aiel ridicându-se și strecurându-se afară, Elayne clipi mărunț. Câteodată, Aviendha era în stare să stea atât de liniștită încât părea că nici nu se afla acolo.

Joiya mișcă din buze, de parcă voia să spună ceva, dar Moiraine o sfredeli cu privirea și, în cele din urmă, Iscoada întoarse capul într-o parte. Ochii îi sclipeau, negri ca ai unui

corb, plini de furie ucigașă, dar își țin gura.

Dintr-odată, Elayne o văzu pe Moiraine înconjurată de un nimb alb cu auriu, strălucirea unei femei care sorbea din *saidar*. Numai o altă femeie care era în stare să conducă putea s-o observe. Undele care-o strângeau pe Amico se desfăcură aproape pe dată. Elayne simți un fior de invidie. Ea era mai puternică decât Moiraine sau, cel puțin, mai înzestrată. Pe când se aflau în Turn, femeilor care le instruiău aproape că nu le venea să creadă cât de mult talent aveau cele trei – Nynaeve, Egwene și ea însăși. Nynaeve era cea mai puternică dintre toate – cel puțin atunci când izbutea să atingă Izvorul. Dar Moiraine avea experiență. Lucruri pe care celelalte de-abia le învățau, ea le putea face cu ochii închiși. Firește, existau și alte lucruri pe care Elayne și prietenele sale erau în stare să le facă, dar femeia Aes-Sedai, nu. La gândul ăsta, invidia care-o cuprinsese, văzând cu câtă ușurință izbutise Moiraine s-o pună la punct pe Joiya, se mai domoli puțin.

Eliberată, Amico se întoarce și o văzu, pentru prima dată, pe Moiraine. Tresări, apoi îi făcu o plecăciune adâncă, de parcă era, din nou, novice. Cu flăcări în priviri, Joiya se uita în gol, ferindu-se de ochii celorlalte. Nynaeve, cu brațele încrucișate și strângându-și cosița în pumn atât de tare încât dosul palmei i se albise, o sfredelea din priviri pe Moiraine, aproape la fel de mânioasă ca și Iscoada. Egwene își pipăia fusta și se uita lung și urât la Joiya. Elayne se încruntă, dorindu-și să fi fost și ea la fel de curajoasă, dorindu-și, pe de altă parte, să scape de senzația că își trăda prietena. Și, tocmai atunci, intră căpitanul, însoțit de doi Protectori înveșmântați în negru și auriu. Aviendha nu era cu ei – pesemne că prinsese prilejul pentru a scăpa de Aes-Sedai.

Ofițerul cărunt, cu coiful împodobit cu două pene mici, se înfioră în clipa în care întâlnește privirea Joiyei, cu toate că ea părea să nici nu-l fi observat, și se uită, nervos, de la o femeie la alta. Pesemne că își dăduse seama că se petrecea ceva acolo, și nici un bărbat în toate mințile nu voia să fie de față când se înfruntău două asemenea femei. Cei doi soldați își țineau sulitele lungi încleștate în pumni, ca și cum s-ar fi

temut că aveau să fie nevoiți să se apere.

Poate chiar se temeau.

— Acestea două trebuie duse îndărăt în temnițele lor, îi spuse Moiraine ofițerului cu asprime. Repetă poruncile care ți-au fost date. Nu vreau nici o greșeală.

— Desigur, Aes... Începu căpitanul, apoi se opri, de parcă i se pusese un nod în gât și răsuflă adânc. Desigur, Doamnă, spuse apoi, privind-o îngrijorat, ca să vadă dacă era bine și așa; Moiraine nu dădu nici un semn de mânie, iar el scoase un oftat răsunător de ușurare. Prizonierile nu au îngăduința să vorbească decât cu mine și cu nimeni altcineva, nici măcar între ele. În camera de gardă trebuie să fie mereu douăzeci de soldați, și încă doi în fața fiecărei temnițe. Dacă ușa trebuie deschisă, din cine știe ce pricină, atunci patru. Eu voi fi de față când li se pregătește mâncarea și le-o voi duce cu mâna mea. Totul se va face după cum ați poruncit, Doamnă!

În glas i se citea nedumerirea. Stânca era plină de zvonuri despre cele două prizoniere. Toată lumea se întreba de ce era nevoie de atâta pază pentru două femei. Și se mai zvoneau și tot felul de povești despre Aes-Sedai, care mai de care mai înspăimântătoare.

— Foarte bine, spuse Moiraine. Ia-le de aici.

Nu era limpede care din grupuri – prizonierile sau străjile lor – era mai dornic să plece din încăpere. Până și Joiya pășea mai iute, ca și cum nu mai putea îndura nici o clipă să rămână tăcută alături de Moiraine.

Elayne era convinsă că nu lăsase să i se citească nimic pe chip de când intrase, însă Egwene se apropie de ea și o luă cu brațul pe după umeri.

— Elayne, ce s-a-ntâmplat? Parcă mai ai puțin și începi să plângi.

Îngrijorarea din glasul ei o făcu pe Elayne să se simtă de parcă, într-adevăr, era cât pe ce să izbucnească în lacrimi. „Pe Lumină! se gândi. N-am să fiu așa o proastă! Nu!” „O femeie care plânge e o găleată fără fund”, spunea Lini, care știa tot felul de zicale de soiul ăsta.

— De trei ori... izbucni Nynaeve către Moiraine, și numai de trei ori ai binevoit să ne ajuți să le punem întrebări, iar de

data asta ai dispărut înainte să începem, iar acum ne spui foarte liniștită că le trimiți în Tar Valon! Dacă nu ne ajută, măcar nu ne pune bețe în roate!

— Nu te bizui prea mult pe puterea pe care ți-a dat-o Suprema, spuse cu răceală Moiraine. V-o fi trimis ea pe urmele lui Liandrin, dar asta nu schimbă faptul că sunteți încă Alese și că mai aveți multe de învățat, chiar și cu scrisoarea aia pe care-o aveți la voi. Ce-aveați de gând? Să le puneți întrebări la nesfârșit, înainte să luați o hotărâre? Pare-mi-se că așa faceți voi, oamenii din Ținutul celor Două Râuri – vă tot feriți de hotărâri care nu mai pot fi amânate.

Nynaeve își deschidea și închidea gura pe tăcute, cu ochii bulbucăți, ca și cum se frământa la care învinuire să răspundă mai întâi, dar Moiraine se întoarse către Egwene și Elayne.

— Elayne, revino-ți! Cum vrei să duci la îndeplinire poruncile Supremei, dacă trăiești cu impresia că obiceiurile din fiecare ținut sunt la fel ca acelea din regatul în care te-ai născut? Nu înțeleg de ce ești atât de supărată. Nu îngădui ca sentimentele tale să le facă rău și celor din jur.

— Ce vrei să spui? făcu Egwene. Ce obiceiuri? Despre ce vorbești?

Elayne nu reuși să se mai stăpânească, și spuse cu glasul slab:

— Berelain era în iatacul lui Rand.

Privirile sale vinovate se îndreptară către Egwene. Era sigură că-și ținuse sentimentele ascunse. Moiraine îi aruncă o privire plină de reproș și oftă.

— Egwene, dacă aș fi putut, te-aș fi scutit de asta. Dacă Elayne nu ar fi îngăduit ca scârba pe care-o simte față de Berelain să-i înăbușe bunul-simț. Obiceiurile din Mayene nu seamănă cu cele din ținuturile în care v-ați născut voi două, Egwene! Știu ce simți pentru Rand, dar de-acum trebuie să-ți dai seama că între voi nu poate fi nimic. El aparține Pânzei și istoriei.

Părănd să nici n-o bage în seamă pe Aes-Sedai, Egwene se uită lung în ochii lui Elayne. Acesteia îi venea să se întoarcă în altă parte, dar nu putea. Dintr-odată, Egwene se aplecă spre ea, își duse mâna la gură și șopti:

— Îl iubesc. Ca pe un frate. Și pe tine ca pe o soră. Îți doresc să ai parte de multe bucurii de la el.

Elayne făcu ochii mari și începu să zâmbească, răspunzând îmbrățișării lui Egwene cu una încă și mai strânsă.

— Mulțumesc, spuse în șoaptă. Și eu te iubesc, surioară. Vai, îți mulțumesc!

— S-a înșelat, deci, făcu Egwene, aproape ca pentru sine, cu un rânjel de încântare pe chip. Moiraine, tu ai fost vreodată îndrăgostită?

Ce întrebare neașteptată! Elayne nu și-o putea închipui pe femeia Aes-Sedai îndrăgostită. Moiraine făcea parte din Ajah Albastră și se spunea că surorile Albastre nu iubeau oamenii, ci numai misiunile lor. Însă femeia cea zveltă nu părea deloc să fi fost luată pe nepregătite. Le privi pe amândouă, fără expresie, cum stăteau îmbrățișate, și în cele din urmă spuse:

— Pot să pun rămășag că știu mai bine chipul bărbatului pe care am să-l iau de soț decât oricare din voi două.

De mirare, Egwene rămase cu gura căscată.

— Cine e? îngăimă Elayne.

— Poate că voiam doar să spun că suntem cu toatele la fel de neștiutoare, răspunse Moiraine, de parcă îi părea rău că vorbise. Nu puneți prea mare preț pe câteva cuvinte. Dar, continuă ea, privind-o lung pe Nynaeve, dacă am să aleg vreodată vreun bărbat - dacă, spun - nu va fi Lan. Asta e sigur.

Ar fi trebuit să fie o consolare pentru Nynaeve, dar acesteia nu părea să-i facă nici o plăcere să audă. Lini ar fi spus că Nynaeve avea „de arat un câmp uscat ca iasca” - era îndrăgostită nu doar de un Străjer, ci de unul care se împotriva din răputeri să-i întoarcă iubirea. Ca un prost ce era, nu făcea decât să vorbească despre războiul împotriva Umbrei de care nu putea scăpa, dar nici nu-l putea câștiga. Spunea că nu voia s-o îmbrace pe Nynaeve în straie cernite la sărbătoarea nunții, și alte prostii de același soi. Elayne nu pricepea în nici un chip cum de Nynaeve, care nu era prea răbdătoare din fire, putea să-și mai păstreze cumpătul.

— Dacă ați terminat cu palavrele despre bărbați, spuse cu asprime Nynaeve, de parcă voia să le întărească tuturor

părerea despre firea sa, ce-ar fi să ne întoarcem la lucrurile importante?

Își strânse cosița în pumn și începu să vorbească din ce în ce mai tare și mai repede, ca o roată care o ia la vale:

— Cum să aflăm cine minte, Joiya sau Amico, dacă le trimiți în Turn? Poate mint amândouă, poate nici una. Moiraine, nu-mi face nici o plăcere să zăbovesc aici, orice-ai crede tu, însă am căzut în prea multe capcane până acum și nu mai vreau să am parte de încă una. Și nici să fug după cai verzi pe pereți. Eu... noi... noi suntem cele pe care Suprema le-a trimis după Liandrin și tovarășele ei. Dacă nu ți se pare un lucru îndeajuns de important ca să ne ajuți cu mai mult de câteva clipe din timpul tău, măcar nu ne pune bețe în roate.

Părea gata să-și rupă cosița și s-o sugrume pe femeia Aes-Sedai, folosindu-se de ea, iar Moiraine se învăluisese într-un calm ca de cristal, care lăsa să se înțeleagă că putea să-i facă ce-i făcuse și Joiyei, adică s-o învețe să-și țină gura. Elayne se hotărî că venise momentul să nu mai stea bosumflată. Cine știe cum, îi revenise rolul de a face pace între celelalte trei femei, deși, câteodată, îi venea să le ia pe fiecare de ceafă și să le scuture. Însă mama ei spunea mereu că la mânie nu se puteau lua hotărâri bune.

— Ar trebui să vă întrebați, zise ea, și de ce am fost chemate la Rand – căci acolo ne-a dus Careen. Firește, acum e bine. Moiraine l-a Tămăduit.

Gândindu-se la ceea ce văzuse în iatac, nu se mai putu stăpâni și se cutremură. Însă vorbele sale își atinseră ținta fără greș.

— Tămăduit! Îngăimă Nynaeve. Dar ce i s-a-ntâmplat?

— A fost cât pe ce să moară, răspunse femeia Aes-Sedai, foarte liniștită, de parcă spunea că Rand tocmai băuse o cană cu ceai.

În vreme ce ascultau povestea pe care Moiraine o spunea fără să pară deloc neliniștită, Elayne o simți pe Egwene tremurând – sau poate că ea însăși se înfiora. Bule de răutate care pluteau prin Pânză. Imaginile care ieșeau din oglindă. Rand – numai sânge și răni. La urmă de tot, de parcă nu avea nici o importanță, Moiraine le spuse că era convinsă că Perrin

și Mat avuseseră parte de ceva asemănător, dar scăpaseră nevătămați. Pesemne că femeia avea sloiuri de gheață în loc de sânge. Nu, când vorbea de încăpățânarea lui Rand era îndeajuns de pornită. Și nici când pomenise de căsătorie nu fusese chiar atât de nepăsătoare pe cât dorea să pară. Acum, însă, putea la fel de bine să vorbească despre cât de potrivită era culoarea unei anumite bucăți de mătase pentru o rochie.

— Și... treburile astea... vor continua să se întâmple? întrebă Egwene, după ce Moiraine tăcu. Nu poți face nimic ca să le oprești? Dacă nu tu, poate Rand.

Moiraine clătină din cap, iar pietricica pe care o purta în păr începu să se legene.

— Nu. Cel puțin nu înainte să învețe să-și stăpânească puterile, și poate nici măcar atunci. Nu știu dacă va fi îndeajuns de puternic, nici măcar el, pentru a ține spurcăciunea la depărtare. Numai că se va putea apăra mai bine.

— Nu poți face nimic ca să-l ajuți? întrebă Nynaeve. Tu ești cea care-ar trebui să știe totul sau cel puțin așa vrea să pară. Nu poți să-l înveți măcar o parte? Și nu mai vreau să aud despre păsările care învață peștii să zboare.

— Dacă ai fi pus preț pe învățătură, așa cum ar fi trebuit, nu m-ai mai întreba, făcu Moiraine. Ar trebui să înțelegi, o dată pentru totdeauna. Nynaeve, vrei să înveți să folosești Puterea, dar nu-ți pasă să știi nimic despre ea. *Saidin* nu este *saidar*. Undele sunt diferite, țesăturile – la fel. Pasărea de care pomeneai s-ar putea descurca mai bine ca mine.

De data asta, veni rândul lui Egwene să mai risipească încordarea.

— Și cu ce se mai încăpățânează Rand, acum?

Nynaeve deschise gura să vorbească, dar Egwene n-o lăsă.

— Câteodată, e ca un catâr.

Nynaeve închise gura cu un scrâșnet – știa, cu toatele, cât era de adevărat. Moiraine le privi lung, gânditoare. Din când în când, Elayne se întreba cât de multă încredere avea în ele. Sau în oricine altcineva.

— Trebuie să facă o mișcare, spuse, în cele din urmă,

femeia Aes-Sedai. Dar, în loc de asta, stă aici și cei din Tear deja au început să nu se mai teamă de el. Nu face nimic și, cu cât trece mai multă vreme, cu atât Rătăciții vor lua asta drept un semn de slăbiciune. Pânza freamătă și curge – numai morții stau de piatră. Trebuie să facă ceva sau va muri. Va primi o săgeată în spate sau otravă în mâncare, sau Rătăciții se vor aduna să-i smulgă sufletul din trup. Dacă nu se trezește, o să moară.

Ascultând-o, Elayne strânse din pleoape. Primejdiile de care vorbea erau îngrozitoare, chiar dacă ar fi fost numai închipuiri. Dar nu erau – așa că totul era și mai rău.

— Și tu știi ce-ar trebui să facă, nu? zise Nynaeve, încordată. Ai pus deja totul la cale.

Moiraine încuviință.

— Ai prefera să-l las să fugă iar de unul singur? Nu îndrăznesc. A doua oară ar putea să moară sau să i se întâmple ceva și mai rău, înainte să-l găsesc.

Era destul de adevărat. Rand nu prea știa ce făcea, iar Elayne era convinsă că Moiraine nu voia să piardă prilejul de a-l mai îndruma, fie și puțin – căci mai mult nu i se mai îngăduia.

— Vrei să ne spui și nouă ce gânduri ai cu el? spuse Egwene, care nu mai părea să vrea să risipească încordarea dintre ele.

— Da, chiar te rugăm, zise și Elayne, uimită să se audă folosind aproape același ton ca și prietena sa, cu toate că, de obicei, îi displăceau disputele – maică-sa îi spusese mereu că era mai bine să-i călăuzească pe cei din jur, decât să încerce să-i mâne cu biciul.

— Câtă vreme înțelegeți, zise Moiraine, fără să dea vreun semn că vorbele lor ar fi supărat-o, că trebuie să păstrați taina. Dacă planul iese la iveală, nu mai are sorți de izbândă. Dar văd că înțelegeți.

Elayne una pricepuse – era ceva primejdios, și Moiraine nu era sigură că avea să izbândească.

— Sammael este în Illian, continuă femeia Aes-Sedai. Locuitorii din Tear și cei de-acolo sunt mereu gata să se războiască. S-au tot ucis între ei de o mie de ani, și când îi

auzi vorbind, ai zice că e un prilej de sărbătoare. Nu cred că se va schimba ceva, nici măcar dacă aud de Sammael, câtă vreme Dragonul Renăscut este în fruntea armatelor. Toți cei din Tear îl vor urma pe Rand cu dragă inimă, și, dacă izbutește să-l dea jos pe Sammael, va...

— Pe Lumină! exclamă Nynaeve. Nu numai că vrei să-l faci să pornească un război, dar vrei să-l trimiți împotriva unui Rătăcit! Nu mă mir că se încapățânează să nu te asculte. Pentru un bărbat, nu e prost.

— Până la urmă, va trebui să-l înfrunte pe Cel Întunecat, spuse liniștită Moiraine. Chiar crezi că se mai poate, de-acum, feri de Rătăciți? Cât despre războaie, sunt și așa multe, și fără el, și nici unul nu are vreun rost.

— Războiul nu poate avea rost, începu Elayne, apoi șovăi, în clipa în care începu să înțeleagă.

Pesemne că pe chip i se citeau tristețea și părerile de rău, dar, fără îndoială, și înțelegerea. Maică-sa o bătuse adesea la cap despre chipul în care un popor era condus și chipul în care era guvernat, două lucruri foarte deosebite între ele, dar la fel de importante. Îi spusese că, uneori, era nevoie de măsuri dintre cele mai neplăcute – dar, dacă nu făceai ce trebuia, prețul era și mai mare. Moiraine îi aruncă o privire compătimitoare – atât cât era în stare.

— Nu e totdeauna plăcut, nu? Pesemne că maică-ta a început să te învețe lucrurile de care vei avea nevoie pentru a-i urma la tron, încă de când erai o copilă.

Și Moiraine crescuse în Palatul Regal din Cairhien – nu era sortită să domnească, dar era din familia Regelui și fără îndoială că ascultase și ea aceleași predici.

— Uneori, pare că ar fi mai bine să nu știi nimic din toate astea, continuă femeia Aes-Sedai. Să fii o femeie de la țară, care nu cunoaște nimic dincolo de hotarele ogoarelor sale...

— Iarăși vorbe cu două înțelesuri? făcu, disprețuitoare, Nynaeve. Cândva, războiul era ceva despre care auzeam numai de la negustorii ambulanți, ceva ce se întâmpla departe de mine. Nu înțelegeam mare lucru din el, dar acum știu ce e. Bărbați care se omoară între ei, care se poartă ca animalele, pentru că n-au de ales. Sate arse, ferme și ogoare

pustiite. Foamete, boli și moarte, pentru cei nevinovați și pentru cei vinovați laolaltă. De ce-ar fi mai bun războiul ăsta al tău, Moiraine? De ce-ar fi mai pur?

— Elayne? spuse, încet, Moiraine.

Elayne clătină din cap – nu voia să fie ea cea nevoită să explice –, dar nici maică-sii, de pe Tronul Leului, nu i-ar fi venit ușor să tacă, sub privirea fixă, întunecată și pătrunzătoare a femeii Aes-Sedai.

— Războiul va izbucni chiar și fără Rand, spuse, fără nici o tragere de inimă; Egwene făcu un pas înapoi, privind-o neîncrezătoare, aproape la fel ca Nynaeve – apoi, însă, pe măsură ce o ascultau, ambele începură să înțeleagă. Sammael nu poate fi singurul Rătăcit care a apucat frâiele unui regat, este doar singurul de care-am aflat până acum. Mai devreme sau mai târziu, vor veni după Rand. Poate sub chipul lor, poate sub alte chipuri, dar, fără îndoială, în fruntea oștilor. Cât despre neamurile care nu sunt în robia Rătăciților, câte credeți că vor izbucni în urale, la vederea flămării Dragonului, și îl vor urma către Tarmon Gai'don, și câte se vor convinge singure că povestea despre căderea Stâncii e o minciună și că Rand este doar un alt fals Dragon care trebuie nimicit, un fals Dragon, poate, îndeajuns de puternic pentru a-i pune în primejdie, dacă nu scapă cât mai repede de el? Orice-ar fi, războiul va izbucni.

Ar mai fi fost lucruri de spus, dar ea una era hotărâtă să nu o facă. Moiraine, în schimb, nu se arătă la fel de reținută.

— Da, foarte bine, zise, încuviințând din cap, dar asta nu e tot.

Privirea pe care i-o aruncă spunea foarte limpede că înțelesese că Elayne trecuse sub tăcere anumite lucruri, cu bună știință. Liniștită, cu brațele încrucișate la piept, se întoarse către celelalte două.

— Acest război va fi la fel de urât și de murdar ca și celelalte. Numai că, prin el, locuitorii din Tear se vor simți mai legați de Rand și cei din Illian vor sfârși prin a-l urma și ei. Cum să n-o facă, odată ce văd flămura Dragonului fluturând deasupra orașului? Veștile despre izbânda lui ar putea fi îndeajuns pentru a pune capăt războiului dintre Tarabon și

Arad Doman, și tot în folosul său – poftim, deci iată și părțile bune. Dintr-o lovitură, Rand va deveni atât de puternic în ce privește numărul de oameni și arme, încât nu va mai putea fi înfrânt decât dacă toate celelalte neamuri de-aici până în Mană se unesc împotriva lui, și le va arăta Rătăciților că nu este doar un iepure mare și gras care așteaptă să fie pus la frigare. Asta-i va pune pe gânduri, iar lui îi va îngădui să câștige timp pentru a învăța să-și folosească puterile. Trebuie să facă prima mișcare, să fie ciocanul, nu cuiul, zise femeia Aes-Sedai, zâmbind slab; în glas i se strecurase o urmă din mânia care o cuprinsese ceva mai devreme. Trebuie să facă prima mișcare... dar, în loc de asta, ce să vezi? Citește. Și cu cât citește mai mult, cu atât se afundă mai tare.

Nynaeve părea zguduită, ca și cum ar fi văzut în fața ochilor luptele și moartea. Egwene căscă ochii mari, înspăimântată de ceea ce înțelegea. Chipurile lor o făcură pe Elayne să se înfioare. Una îl văzuse pe Rand crescând, cealaltă copilărise cu el, iar acum aveau să-l vadă pornind războaie. Și pentru ele nu era Dragonul Renăscut. Era Rand al'Thor. Cu o mare efortare, Egwene vorbi, legându-se de partea cea mai puțin importantă din spusele lui Moiraine:

— De ce se afundă când citește?

— Pentru că s-a hotărât să afle de unul singur ce spun Profețiile Dragonului, răspunse Moiraine, cu chipul la fel de netulburat, dar părând, dintr-odată, la fel de ostenită precum se simțea și Elayne. Chiar dacă acestea erau interzise în Tear, Mai-marele Bibliotecii avea nu mai puțin de nouă traduceri, încuiate într-un cufăr. Rand a pus mâna pe toate. I-am vorbit de strofele care pot avea importanță aici, și el mi le-a citat, dintr-o veche traducere din Kador.

Puterea Umbrei se face carne
trezită la viață, la zbucium și prăpăd.
Renăscutul, însemnat și însângerat,
dănțuiește cu sabia în vise și cețuri,
îi înlănțuie pe cei jurați Umbrei după voia sa,
iar din orașul pierdut, rătăcit,
cheamă iarăși la viață sulite,

frânge sulițele și-i face să vadă
adevărul din visul străvechi tănuit.

— Ar putea fi vorba despre orice, aici, continuă Moiraine, cu o strâmbătură. Illian, sub stăpânirea lui Sammael, este limpede un oraș rătăcit. Dacă duce la război sulițele din Tear și îl înlănțuie pe Sammael, totul se îndeplinește. Este străvechiul vis al Dragonului Renăscut. Dar el nu vrea să înțeleagă. A pus mâna și pe o copie în limba străveche, de parcă înțelege ceva din ea. Fuge după cai verzi pe pereți, iar Sammael, Rahvin sau Lanfear îi pot sări la beregată înainte să izbutesc eu să-l conving că greșește.

— E deznădăjduit, spuse Nynaeve cu o blândețe care, din câte credea Elayne, nu era merită pentru Moiraine, ci pentru Rand însuși. E deznădăjduit și încearcă să-și găsească drumul.

— Și eu sunt la fel, spuse cu tărie Moiraine. Toată viața mea l-am căutat, și n-am de gând să-l las să piară, câtă vreme mai pot face ceva ca să-l ajut. Aproape că sunt îndeajuns de deznădăjduită ca să... începu ea, apoi se opri și strânse din buze. Una peste alta, am să fac tot ce trebuie făcut.

— Ce înseamnă asta? întrebă cu asprime, Egwene. Ce-ai să faci?

— Voi ocupați-vă de ale voastre, veni răspunsul. Ajah Neagră...

— Nu! izbucni Elayne, cu glas poruncitor, strângându-și fustele albastre și moi în pumni, până ce dosul palmelor i se albi. Ai multe taine, Moiraine, dar pe asta trebuie să ne-o dezvălui. Ce-ai de gând să-i faci?

Parcă se și vedea înșfăcând-o pe cealaltă de umeri și scuturând-o, până ce le spunea adevărul.

— Lui? Nimic. Ei, fie, nu văd de ce să nu știți și voi. Ați văzut Marea Comoară - cum îi spun cei de-aici?

Stăpânitorii din Tear adunaseră, în Stânca Ior, o mulțime de obiecte care-aveau de-a face cu Puterea. Numai Turnul Alb avea mai multe. Era ceva ciudat pentru niște oameni care se temeau atât de tare de Adevăratul Izvor, dar, pesemne - cel puțin așa credea Elayne - era din pricină că fuseseră nevoiți

să păzească, atâta vreme, Callandor. Printre atâtea alte lucruri, până și Sabia Care Nu E Sabie putea să pară mai puțin decât era de fapt. Însă Înalții Seniori nu se putuseră niciodată hotărî să-și scoată comorile la iveală. Ele erau ținute în mai multe încăperi înghesuite și murdare, îngropate și mai adânc decât temnițele. Când Elayne le văzuse prima dată, lacătele ușilor ruginiseră demult, dacă nu cumva ușile însele putreziseră și căzuseră.

— Am stat acolo jos o zi întreagă, spuse Nynaeve. Ca să vedem dacă Liandrin și ale ei nu cumva au furat ceva. Nu cred că au făcut-o. Totul era acoperit de praf și mucegai. O să fie nevoie de zece corăbii pentru a duce totul în Turn. Poate că cele de-acolo o să înțeleagă ceva din toate lucrurile astea. Eu una n-am izbutit. Ai fi aflat și tu asta, dacă ne-ai fi dăruit ceva mai mult timp, sfârși ea – pesemne că ispita de a o mai înțepa puțin pe Moiraine se dovedise prea puternică.

Moiraine, însă, nu o luă în seamă. Părea cufundată în gânduri, preocupată. Vorbi ca pentru sine:

— Există, acolo, un ter'angreal... ceva ca un soi de ramă din piatră roșie, ușor strâmbă. Dacă nu pot să-l fac să ia o hotărâre, s-ar putea să trebuiască să trec dincolo.

Pietricica albastră pe care-o avea pe frunte tremură, aruncând scântei – pesemne că nu era prea dornică să facă pasul acela. Auzind de ter'angreal, Egwene duse, fără să se gândească, mâna la corsajul rochiei. Își cususe acolo, cu mâna ei, un buzunăraș, pentru a-și ascunde inelul de piatră – tot un ter'angreal, puternic, în ciuda faptului că nu era prea mare. Numai ea și celelalte două prietene știau că-l avea – Moiraine nu. Ter'angrealele erau lucruri ciudate, rămășițe din Vârsta Legendelor, precum angrealele și sa'angrealele – dar ceva mai multe; ele nu ajutau la curgerea Puterii, ci o foloseau. Din câte se părea, fiecare fusese făurit pentru un țel anume, dar, cu toate că unele mai erau încă folosite, nimeni nu știa sigur dacă făceau ceea ce le fusese menit. Sceptrul Legământelor, cel pe care femeile care deveneau Aes-Sedai erau silite să-l țină în mâini în vreme ce-și rosteau jurămintele, era un ter'angreal care avea puterea de a le lega trup și suflet de ceea ce spuneau. De asemenea, ultima

încercare la care era supusă o novice înainte de a fi Aleasă se petrecea înăuntrul altui ter'angreal care-i scotea la iveală temerile cele mai adânci și le făcea să pară aievea - sau poate o ducea într-un loc unde ele chiar erau aievea. Cu ter'angrealele se puteau întâmpla lucruri ciudate. Unele femei Aes-Sedai își pierduseră puterile, pieriseră sau dispăruseră cu totul, în vreme ce le cercetau și foloseau.

— Am văzut și eu rama, spuse Elayne. În ultima încăpere, în capătul coridorului. Mi se stinsese lampa și am căzut de trei ori până să ajung la ușă, adăugă, roșind ușor, de rușine. Mi-era frică să conduc Puterea acolo înăuntru, chiar și pentru a aprinde lampa. Dar cele mai multe lucruri de-acolo mi se par niște gunoaie - cred că Înălții Seniori au adunat la grămadă tot ce putea fi, în vreun fel, legat de Putere. Pe de altă parte, m-am gândit că, dacă aș fi încercat să conduc, aș fi putut, fără să vreau, să stârnesc cine știe ce.

— Și dacă te-ai fi împiedicat și ai fi căzut prin rama aceea strâmbă? spuse, ironică, Moiraine. Acolo nu-i nevoie de Putere, trebuie doar să pășești dincolo.

— Pentru ce? întrebă Nynaeve.

— Ca să afli răspunsuri. Trei răspunsuri, toate adevărate, despre trecut, prezent sau viitor.

Pentru început, Elayne se gândi la basmul *Bili sub deal*, dar numai din pricina celor trei răspunsuri. Apoi, însă, îi veni un alt gând - și nu doar ei. Nynaeve și Egwene tocmai deschideau gura să vorbească, dar ea le-o luă înainte.

— Moiraine, dar asta ne poate ajuta mult. Putem întreba dacă Joiya și Amico spun adevărul. Putem întreba unde sunt Liandrin și celelalte. Numele femeilor din Ajah Neagră aflate încă în Turn...

— Putem afla care e primejdia care-l amenință pe Rand, spuse și Egwene.

— De ce nu ne-ai pomenit de asta până acum? interveni și Nynaeve. De ce ne-ai lăsat să ascultăm aceleași povești, zi după zi, când puteam să aflăm tot adevărul?

Femeia Aes-Sedai clipi nemulțumită și ridică brațele.

— Voi trei vă năpustiți cu capul înainte acolo unde Lan și alți o sută de Străjeri ar șovăi să pună pasul. De ce credeți că

eu una nu am trecut dincolo? Puteam să întreb, încă de-acum câteva zile, ce trebuie să facă Rand pentru a scăpa cu viață și a izbândi, cum îi poate înfrânge pe Rătăciți și pe Cel Întunecat, cum poate învăța să-și stăpânească puterile și să scape de nebulie îndeajuns de multă vreme pentru a face ceea ce trebuie.

Rămase așa, cu mâinile în șolduri, uitându-se la ele, așteptând să priceapă. Nici una nu vorbea.

— Există legi, continuă ea, după o vreme, și primejdii. Nimeni nu poate trece dincolo decât o dată. O singură dată. Poți pune trei întrebări, dar trebuie să afli toate trei răspunsurile înainte de a pleca. Din câte se pare, cei care pun întrebări neserioase sunt pedepsiți, numai că ceea ce poate fi neserios pentru unul, este foarte important pentru altul. Și, lucrul cel mai de seamă, întrebările despre Umbră pot avea urmări cumplite. Dacă întrebați despre Ajah Neagră, puteați ajunge îndărăt moarte sau cu mințile rătăcite pentru vecie. Sau puteați să nici nu mai ajungeți. Cât despre Rand... nu sunt sigură că e cu putință să pui întrebări despre Dragonul Renăscut care să nu aibă, cumva, de-a face cu Umbra. Înțelegeți, acum, că, uneori, trebuie să fii chibzuit?

— De unde știi toate astea? întrebă Nynaeve, privind-o fix, cu mâinile în șolduri. Sunt sigură că Înălții Seniori nu au îngăduit niciodată vreunei Aes-Sedai să cerceteze Comoara. După câtă murdărie e acolo, nici unul dintre obiectele alea nu a mai văzut lumina soarelui de o sută sau mai bine de ani.

— Mai mult, spun eu, îi zise liniștită Moiraine. Au trecut aproape trei sute de ani de când au încetat să mai adune comori. Pe acest ter'angreal au pus mâna chiar înainte să se oprească. Până atunci, fusese în stăpânirea Întâilor din Mayene, care îl foloseau pentru a obține răspunsuri cu ajutorul cărora se păzeau de cei din Tear. Acestea le-au îngăduit femeilor Aes-Sedai să-l cerceteze - în taină, firește, căci Mayene nu a îndrăznit niciodată să stârnească, pe față, mânia stăpânilor din Tear.

— Dar, dacă era un lucru așa de important pentru Mayene, spuse, bănuitoare, Nynaeve, cum de se află aici, în Stâncă?

— Întâii au luat și hotărâri proaste, în încercările lor de a se ține departe de Tear. Acum trei sute de ani, Înălții Seniori puseseră la cale să adune o flotă cu care să urmărească acele corăbii din Mayene care să le conducă la bancurile cu ulei de pește. Halvar, Întâiul de atunci, a ridicat prețul uleiului de lampă din Mayene cu mult peste cel de măsline din Tear și, pentru a-i convinge pe Înălții Seniori că grija lui de căpătâi nu era bunăstarea propriului neam, ci a lor, le-a dăruit ter'angrealul. Îl folosisese deja, așa că nu mai avea nevoie de el, și era tânăr, cam ca Berelain, deci părea să aibă încă mulți ani de domnie în față, ani în care să aibă nevoie de bunăvoința celor din Tear.

— Ce prostie, bombăni Elayne. Mama n-ar fi făcut niciodată așa o greșeală.

— Poate că nu, spuse Moiraine. Dar Andorul nu este un regat mic, strâns cu ușa de unul mult mai mare și mai puternic. Oricum, s-a dovedit că Halvar chiar a fost un prost – Înălții Seniori au pus pe cineva să-l omoare, chiar în anul următor. Numai că prostia lui îmi poate folosi, acum, mie. E primejdios, dar e mai bine decât nimic.

Nynaeve bombănea ceva pentru sine – pesemne că era dezamăgită că femeia Aes-Sedai nu se aruncase cu capul înainte.

— Așadar, am ajuns de unde-am plecat, oftă Egwene. Nu știm cine minte sau dacă nu cumva mint amândouă.

— Puteți să le mai trageți de limbă, dacă vreți, zise Moiraine. Aveți vreme, până când vor fi îmbarcate, deși mă cam îndoiesc că-și vor mai schimba povestea. Sfatul meu ar fi să vă gândiți mai mult la Tanchico. Dacă Joiya spune adevărul, va fi nevoie de Aes-Sedai și Străjeri pentru a-l păzi pe Mazrim Taim, voi trei n-ați fi de ajuns. De cum am auzit povestea, i-am dat de știre Supremei printr-un porumbel. De fapt, am trimis trei, ca să ajungă măcar unul în Turn.

— Ce drăguț din partea ta că ne-ai spus, îi răspunse Elayne, într-o șoaptă rece.

Femeia asta o scotea din sărite, uneori. Era drept că ele se prefăceau doar a fi Aes-Sedai, dar Moiraine prea nu le dezvăluia nimic. La urma urmelor, Suprema le trimisese după

cele din Ajah Neagră. Moiraine înclină ușurel fruntea, de parcă i s-ar fi mulțumit într-adevăr.

— Cu plăcere. Amintiți-vă că voi sunteți ogarii pe care Suprema i-a trimis pe urmele celor din Ajah Neagră, făcu ea și zâmbi ușor, văzând-o pe Elayne tresărind, lăsând astfel să se înțeleagă că știa exact ce-i trecuse prin minte. Voi trebuie să luați hotărârea încotro mergeți, după cum mi-ați și spus, adăugă Moiraine, sec. Sper să vă vină mai ușor decât mie. Vă uez somn ușor, cât a mai rămas până în zori. Noapte bună.

— Femeia aia... bombăni Elayne, după ce ușa se închise în urma femeii Aes-Sedai. Câteodată îmi vine s-o strâng de gât.

Se lăsă să cadă într-unul dintre scaunele de lângă masă și rămase cu ochii în jos, încruntată, cu mâinile încleștate în poală. Nynaeve scoase un mormăit care putea fi luat drept o încuviințare, apoi se duse la o măsuță îngustă de lângă perete, pe care se aflau pocale de argint și borcânașe cu mirodenii, precum și două carafe. Una, plină cu vin, se odihnea într-un vas sclipitor cu gheață, de-acum aproape topită, adusă tocmai din Osia Lumii, în cufărașe cu rumeguș.

Gheață, vara, ca să răcească băuturile Înălților Seniori. Lui Elayne mai că nu-i venise să creadă.

— O înghițitură răcoroasă înainte de culcare o să ne facă bine, spuse Nynaeve, ocupându-se să toarne vin, apă și mirodenii.

Elayne ridică fruntea, în clipa în care Egwene se așeză alături de ea.

— Egwene, chiar ai vorbit sincer? Despre Rand?

Cealaltă făcu semn că da, iar Elayne oftă.

— Îți amintești ce spunea Min, toate glumele pe care le făcea despre cum o să-l împărțim? Câteodată mă întreb dacă nu cumva e vorba de o viziune de care nu ne-a povestit. Credeam că vrea să spună că-l iubeam amândouă, și ea o știa. Dar tu aveai drepturi asupra lui și eu nu știam ce să fac. Nici acum nu știu. El te iubește, Egwene.

— Va trebui să înțeleagă, spuse hotărâtă Egwene. Când mă voi mărita, va fi pentru că așa doresc eu, nu pentru că un bărbat se așteaptă să-l iubesc. Am să fiu blândă cu el, Elayne, dar până la urmă va ști că e liber. De voie sau de nevoie.

Maică-mea spune că bărbații sunt altfel decât noi. Noi vrem să ne îndrăgostim, dar numai de cei pe care-i dorim. Bărbații au nevoie de iubire, dar pentru ei contează care-i prima femeie care le fură inima.

— Toate bune și frumoase, rosti încordată Elayne, dar Berelain era în iatacul lui.

Egwene pufni disprețuitoare.

— Orice-ar avea de gând, Berelain nu e în stare să se țină îndeajuns de mult după un bărbat ca să-l facă s-o iubească. Acum două zile îi făcea ochi dulci lui Rhuarc. Peste încă vreo două, o să-i zâmbească altuia. E ca Else Grinwell, o mai ții minte? Novicea care-și petrecea tot timpul pe câmpul de antrenament, clipind din gene la toți Străjerii?

— Dar era în iatacul lui, la ceasul ăsta din noapte. Nu clipea. Și era și mai dezbrăcată ca de obicei, dacă-ți vine să crezi.

— Deci ai de gând s-o lași să ți-l ia?

— Nu! spuse, foarte aprinsă, Elayne – numai că nu trecu decât o clipă și se simți cuprinsă de deznădejde. Of, Egwene, nu știu ce să fac. Îl iubesc. Vreau să-l iau de soț. Pe Lumină! Ce-o să spună mama? Mai degrabă mi-aș petrece o noapte în temnița Joiiei, decât să stau să-i ascult predicile.

Nobilii din Andor, chiar și cei din familiile regale, se căsătoreau îndeajuns de des cu persoane de origine umilă, astfel încât asta nu mai isca prea multe bârfe – cel puțin în regat. Numai că Rand nu era un om obișnuit. Morgase era în stare s-o trimită chiar și pe Lini s-o aducă acasă de urechi.

— Dar nu prea are ce zice, dacă e să-l credem pe Mat, încercă s-o consoleze Egwene. Chiar dacă e numai pe jumătate adevărat. Acest Lord Gaebriel după care tânjește maică-ta nu prea pare o alegere bună pentru o femeie cu capul pe umeri.

— Sunt convinsă că Mat le-a înflorit, răspunse înțepată Elayne.

Maică-sa era prea ageră pentru a se face de râs din cauza unui bărbat – orice bărbat. Dacă Lordul Gaebriel – de care nici nu auzise, până ca Mat să-i rostească numele – visa să câștige putere prin mijlocirea lui Morgase, regina avea să se

ocupe de el până la urmă – și-nă cum!

Nynaeve aduse la masă trei pocale cu vin cu mirodenii, care se aburiseră pe dinafară, și câteva rogojini mici, din paie verzi și aurii, pe care să le așeze, pentru ca umezeala să nu strice luciul mesei.

— Așa, deci, zise ea, luându-și un scaun, Elayne, ți-ai dat seama că ești îndrăgostită de Rand și tu, Egwene, că nu ești.

Cele două femei mai tinere se holbară la ea. Una brunetă, alta blondă, dar la fel de uimite.

— Am și eu ochi, spuse netulburată Nynaeve. Și urechi, pentru când binevoști să nu vorbești în șoaptă. Și ce-ai de gând să faci? continuă ea, sorbind din pocal, cu glasul, dintr-odată, mai rece. Dacă fâșneața aia de Berelain pune gheara pe el, n-o să fie ușor s-o dai la o parte. Ești convinsă că merită chinul? Știi ce e el. Știi ce-l așteaptă, chiar dacă lăsăm profețiile la o parte. Nebunie. Moarte. Cât mai are? Un an? Doi? Sau va începe înainte de sfârșitul verii. E un bărbat care poate conduce, adăugă ea cu glas tăios. Amintește-ți ce-ai fost învățată. Amintește-ți ce înseamnă!

Elayne ținu capul sus și-i înfruntă privirea.

— N-are a face. Poate ar trebui să-mi pese, dar nu-mi pasă. Poate că sunt o proastă. Și ce? Nu pot să-i poruncesc inimii să se schimbe după cum vreau eu, Nynaeve.

Dintr-odată, Nynaeve zâmbi.

— Trebuia să fii sigură, spuse ea cu căldură. Și tu trebuie să fii sigură. Nici un bărbat nu-i ușor de iubit, dar cu el va fi și mai greu. Dar la prima întrebare, continuă ea, în vreme ce zâmbetul i se ștergea de pe chip, tot trebuie să răspunzi. Ce-ai de gând să faci? Berelain pare slabă – oricum așa-i face pe bărbați s-o vadă –, dar nu cred că este. O să se lupte pentru ce vrea. Și este dintre cele care se țin cu dinții de cineva pe care, de fapt, nu-l vor, numai pentru că-l vrea alta.

— Ce mi-ar plăcea s-o vâd într-un butoi, zise Egwene, apucând pocalul de parcă era beregata Întâiei, și s-o trimit cu o corabie înapoi în Mayene. În fundul calei.

Nynaeve clătină din cap, fluturându-și cosița.

— Toate bune și frumoase, dar încearcă să dai sfaturi care chiar folosesc la ceva. Dacă nu poți, taci și las-o să hotărască

singură ce are de făcut. De-acum, Rand e problema lui Elayne, adăugă, în clipa în care Egwene se uită lung la ea. Nu mai e al tău. Adu-ți aminte că te-ai dat la o parte.

Vorbele ei ar fi trebuit s-o facă pe Elayne să zâmbească, dar nu putea.

— Trebuia să fie cu totul altfel, oftă ea. Am crezut că aveam să întâlnesc un bărbat, să învăț să-l cunosc vreme de mai multe luni sau ani și să-mi dau seama, încet-încet, că-l iubesc. Așa am crezut dintotdeauna. Pe Rand de-abia îl cunosc. Nu cred că am vorbit cu el decât de vreo șase ori într-un an. Dar am știut că-l iubesc la cinci minute după ce l-am văzut.

Asta chiar era o prostie. Dar era adevărat, așa că nici nu-i mai păsa. Se hotărî că avea să-i spună și maică-sii în față același lucru, și lui Lini. Ei, poate lui Lini nu. Lini era neînduplecată când venea vorba despre asemenea prostii și părea să nu-și fi dat seama că Elayne nu mai avea zece ani.

— Totuși, după cum stau lucrurile, n-am nici măcar dreptul să fiu furioasă pe el. Nici pe Berelain.

Și totuși, era. „Aș vrea să-l pălmuiesc până ajung să-i țiuie urechile un an întreg! Și pe ea s-o bat cu nuiua tot drumul până în Mayene!” Numai că nu avea dreptul și asta făcea totul și mai rău. În glas i se strecură o undă de jale, la auzul căreia se mânie pe sine însăși.

— Ce pot să fac? Nici măcar nu s-a uitat vreodată la mine mai cu atenție.

— În Ținutul celor Două Râuri, zise încet Egwene, dacă o femeie vrea ca un bărbat să știe că-l place, îi pune flori în păr, la Bel Tinesau când vine Duminica. Sau îi poate broda o cămașă de sărbătoare, în orice zi a anului. Sau poate să danseze cu el și numai cu el, și să-l facă să observe asta...

Elayne îi aruncă o privire uimită, iar ea se grăbi să continue:

— Nu vreau să te sfătuiesc să-i brodezi o cămașă, dar există căi prin care să-i arăți ce simți.

— Cei din Mayene se exprimă verde în față, răspunse Elayne, cu o ușoară asprime. Poate așa e cel mai bine. Să-i spun. Măcar atunci o să știe totul și o să am ceva drepturi

să...

Înșfacă pocalul și bău, cu capul lăsat pe spate. Să-i spună verde în față? Ca o față oarecare din Mayene? Lăsând pocalul pe masă, răsuflă adânc și șopti:

— Ce-o să spună Mama?

— Mai e ceva și mai important, zise cu blândețe Nynaeve. Ce-ai să faci când va trebui să plecăm de aici? Fie în Tanchico, fie în Turn, fie altundeva, dar va trebui să plecăm. Ce-ai să faci după ce tocmai i-ai spus că-l iubești și că trebuie să-l părăsești? Dacă-ți cere să rămâi? Dacă asta ai să vrei?

— Am să plec, răspunse Elayne, fără să șovăie, dar cu o oarecare asprime – n-ar fi trebuit nici măcar s-o întrebe așa ceva. Dacă eu trebuie să mă împac cu gândul că este Dragonul Renăscut, și el trebuie să mă primească așa cum sunt, cu îndatoririle pe care le am. Nynaeve, vreau să fiu Aes-Sedai. Nu e o simplă distracție, după cum nici treaba pe care-o avem noi de făcut nu este. Chiar crezi că v-aș putea părăsi?

Egwene se grăbi să-i spună că nici prin cap nu-i trecuse așa ceva, iar Nynaeve făcu întocmai, dar mai încet – ceea ce arăta că mințea. Elayne le privi pe rând.

— Sincer vorbind, mă temeam că-mi veți spune că sunt o proastă, pentru că mă frământ atâta pentru asta, când avem pe cap povestea cu Ajah Neagră.

Ochii lui Egwene scăpărară lăsând să se înțeleagă că se gândise și ea la asta, dar Nynaeve zise:

— Rand nu e singurul care poate să moară la anul sau luna viitoare. Și noi putem. Vremurile s-au schimbat și trebuie să ne schimbăm odată cu ele. Dacă stai și nu faci nimic, și doar îți dorești ceva, s-ar putea să nu dobândești nimic înainte să te cobori în mormânt.

Nu era chiar o încurajare, dar Elayne încuviință din cap. Nu se purta prosteste. Dacă măcar ar fi putut să rezolve și problema cu Ajah Neagră la fel de ușor. Își duse pocalul gol de argint la frunte, ca să se răcorească. Oare ce le rămânea de făcut?

7 Când te joci cu focul

A doua zi, dis-de-dimineată, Egwene se ivi la ușa încăperilor lui Rand, urmată de Elayne, care venea fără tragere de inimă, parcă târându-și picioarele. Domnița-Moștenitoare purta o rochie de mătase de un albastru-deschis, cu mâneci lungi, dar croită după obiceiul locului; după ceva vorbărie, se învoise să o lase în jos, pe brațe. Albastrul ochilor îi era întetșit de un colier de safire, de culoarea cerului de dimineată, și de un alt șir de nestemate albastre, împletite în cosițele ei aurii-roșcate. Chiar dacă aerul era cald și umed, Egwene purta pe umeri o eșarfă simplă, de un roșu puternic, mare cât un șal. I-o dăduse Aviendha, și tot de la ea erau și safirele. Culmea, dar femeia Aiel avea o provizie bunicică de astfel de obiecte.

Chiar dacă știa bine că aveau să fie acolo, Egwene tot tresări când gărzile Aiel se ridicară în picioare, lin, dar năucitor de iute. Lui Elayne aproape i se tăie răsuflarea, dar se uită pe dată la ei cu acea căutătură regală care-i ieșea atât de bine, dar care nu prea părea să fie de folos în fața acestor bărbați arși de soare. Cei șase erau *Shae'en M'taal*, Câini de piatră, și, pentru niște Aieli, arătau chiar liniștiți – adică păreau că își aruncă privirile încolo și-ncoace, gata să sară în orice parte.

Egwene încercă să se adune, luându-se după Elayne – chiar își dorea să poată să se descurce la fel de bine ca Domnița-Moștenitoare – și le vesti:

— Vreau să văd... vrem să vedem... cum îi mai sunt rănila Seniorului Dragon.

Dacă ei ar fi știut câte ceva despre Tămăduire – ceea ce nu prea era de crezut; puțini știau, iar Aieli pesemne știau chiar mai puține decât restul lumii – atunci ceea ce spusese li s-ar fi părut de-a dreptul o prostie. Nu voise să le dea nici o pricină – ajungea că o credeau Aes-Sedai –, dar, când Aieli aproape că țâșniseră din podeaua neagră de marmură, i se păruse dintr-odată o idee bună să le spună de ce venise. Nu că ei ar fi făcut vreo mișcare ca să le oprească pe ea și pe

Elayne, firește. Dar bărbații ăștia erau cu toții așa de înalți și cu chipurile atât de împietrite, și își purtau sulițele scurte și arcurile de corn de parcă să le folosească era la fel de firesc și de ușor ca și să respire. Când ochii aceia deschiși la culoare o priveau atât de sfredelitor, îi era foarte ușor să-și aducă aminte poveștile despre Aieli nemiloși și cruzi, cu chipul acoperit de vâl negru, sau despre Războiul cu Aieli și despre bărbații, de felul acestora, care învinseseră până la una toate oștirile trimise împotriva lor, și care se întorseseră în Pustie abia după ce duseseră, împotriva popoarelor aliate, lupte scâldate în sânge, trei zile și trei nopți, până ce fuseseră oprți chiar în fața zidurilor din Tar Valon. Lui Egwene mai că îi veni să îmbrățișeze *saidarul*.

Gaul, căpetenia Căinilor de piatră, încuviință, uitându-se la ea și la Elayne cu o urmă de respect. Deși avea o înfățișare cam aspră, era totuși un bărbat chipeș, puțin mai în vârstă decât Nynaeve, cu ochi verzi și limpezi ca niște nestemate și cu gene lungi, atât de negre încât păreau să-i înconjoare ochii cu o umbră întunecată.

— Ar putea să-l stânjenească. E într-o stare foarte proastă în dimineața asta. Gaul rânji, dezvelindu-și pentru o clipă dinții albi – pesemne că înțelegea cum te simțeai când erai rănit. Deja i-a alungat pe câțiva dintre Înalții Seniori, iar pe unul dintre ăștia l-a dat afară cu mâna lui. Cum îl chema?

— Torean, răspunse alt bărbat, încă și mai înalt. Avea o săgeată pregătită și ținea în mână arcul scurt și curbat, aproape cu nepăsare. Își îndreptă privirea, pentru o clipă, asupra celor două femei, apoi continuă să cerceteze cu ochii printre coloanele din anticameră.

— Torean, da, zise Gaul. Am crezut c-o să se ducă de-a berbeleacul până la sculpturile alea drăguțe – arată cu vârful suliței către cercul de Protectori care stăteau în picioare, încremeniți dar s-a oprit la trei pași de ei. Și uite așa, am pierdut frumusețe de draperie taireană, cu șoimi cusuți în fir de aur. Bărbatul mai înalt zâmbi mulțumit.

Egwene și-l închipui pe Rand îmbrâncind la pământ un Înalt Senior și clipi, încercând să-și alunge din minte tabloul. Rand nu fusese niciodată violent; departe de el așa ceva.

Oare cât de mult se schimbase? Fusese prea prinsă cu Joiya și Amico, iar el cu Moiraine sau Lan, așa că abia dacă schimbaseră din când în când câteva vorbe despre acasă, despre cum o fi fost anul acesta sărbătoarea de Bel Tine sau cum avea să fie Duminica. Vorbiseră pe fugă, și atât de puțin! Oare cât de mult se schimbase?

— Trebuie să-l vedem, spuse Elayne, cu glasul tremurându-i ușor.

Gaul făcu o reverență, aplecând vârful sulitei până la marmura neagră.

— Firește, Aes-Sedai.

Egwene intră în camera lui Rand destul de tulburată; și pe chipul lui Elayne se citea limpede cât de mult se străduise să facă acești câțiva pași.

Grozăvia din seara trecută nu lăsase nici o urmă, în afară de lipsa oglinzilor; după culoarea mai deschisă a unora dintre lambriuri, se putea ghici de pe care porțiuni de perete fuseseră luate. Totuși, încăperea nu era nici pe de parte ordonată; pretutindeni, pe orice obiect de mobilier, zăceau cărți, unele deschise ca și cum ar fi fost abandonate în mijlocul paginii, iar patul era încă nefăcut. Draperiile stacojii erau trase la o parte de pe toate ferestrele care dădeau înspre apus, spre râul care, pentru Tear, era însăși suflarea vieții. Pe o poliță uriașă, poleită și fără pereche de țipătoare, strălucea *Callandor*, ca un cristal șlefuit. Lui Egwene, polița i se păru cel mai urât lucru care ar fi putut să împodobească o cameră, din toate câte văzuse ea vreodată – asta, până să zărească lupii de argint care vânau cu sălbăticie un cerb aurit, pe policioara de deasupra căminului. Datorită celor câteva adieri care veneau de la râu, camera era neașteptat de răcoroasă, pe lângă celelalte încăperi din Stâncă.

Rand, numai în cămașă, ședea tolănit, cu un picior peste brațul fotoliului și cu o carte legată în piele sprijinită de genunchi. Auzind zgomot de pași, închise brusc cartea, lăsând-o să cadă peste celelalte, pe covorul bogat ornamentat, și sări în picioare, gata de luptă. Căutătura mânioasă îi dispăru, însă, când își dădu seama cine intrase.

Pentru prima dată de când se aflau în Stâncă, Egwene se

uită bine la el, căutând schimbări – și le găsi. Înainte de asta, oare câte luni de zile trecuseră fără să-l vadă? Destul de multe, căci chipul lui apucase să se înăsprească, iar sinceritatea, care înainte i se citea pe chip, dispăruse. Se și mișca altfel, oarecum ca Lan, oarecum ca Aielii. Înalt cum era, cu părul roșcat și ochii care în funcție de cum bătea lumina, păreau când albaștri, când cenușii, Rand semăna mult prea mult cu un Aiel, atât de mult încât o neliniște. Dar, în sinea lui, oare se schimbase?

— Am crezut că sunteți... altcineva, mormăi el, uitându-se stânjenit la ele. Asta era Rand, așa cum îl cunoștea ea, Rand care se îmbujora de fiecare dată când o privea pe ea ori pe Elayne. Niște... niște oameni de-aici vor lucruri pe care eu nu le pot da. Pe care nu vreau să le dau. Dintr-odată, expresia îi deveni suspicioasă și tonul vocii i se înăspri: Dar voi, ce vreți? Moiraine v-a trimis? V-a pus să mă convingeți să fac ce vrea ea?

— Nu fi prostănac, zise Egwene tăios, fără să se gândească. Nu vreau să pornești nici un război!

— Am venit să... să te ajutăm, dacă ne stă în putere, spuse și Elayne, rugător. Era și asta una din pricinile pentru care veniseră, și, după cum se înțeleaseră la micul dejun, era cea mai ușor de adus în discuție.

— Știți și voi de planurile de a... începu el aspru, apoi, dintr-odată, schimbă vorba. Să mă ajutați? Cum? Așa zice și Moiraine.

Egwene își încrucișă brațele la piept, ținându-și strâns eșarfa, în felul în care obișnuia Nynaeve să vorbească în fața Sfatului Satului, atunci când era hotărâtă să își impună voința, fără să țină seama de încăpățânarea lor. Era mult prea târziu s-o mai ia de la început; nu mai putea decât să meargă mai departe așa cum pornise.

— Ți-am zis să nu fii neghiob, Rand al'Thor. Poate că oamenii ăștia din Tear se înclină la pământ în fața ta, dar eu una îmi amintesc de vremurile în care Nynaeve te-a bătut la fund cu nuiua pentru că te-ai lăsat convins de Mat să furați un butoiăș cu rachiu de mere.

Chipul lui Elayne rămase neschimbat, dar Egwene vedea

limpede că, de fapt, o pufnea râsul. Dar Rand nu băgă de seamă, firește. Bărbații nu băgau niciodată de seamă. Rânji către Egwene, pe punctul de a izbucni și el în râs.

— Abia făcuserăm treispe ani. Ne-a găsit adormiți în spatele grajdului tatălui tău, și ne durea așa de tare capul, că nici n-am simțit loviturile de nua.

Nu era nici pe departe povestea pe care și-o amintea Egwene.

— Nu ca atunci când i-ai aruncat tu cu castronul în cap, stăruind Rand. Îți aduci aminte? Ți-a dat ceai de iarba-câinelui pentru că nu fuseseși în apele tale o săptămână, dar cum ai pus gura pe el, ai aruncat în ea cu castronul cel mai bun. Lumină, ce-ai mai zăbierat atunci! Și când a fost asta? Acum doi ani, pe vremea asta...

— N-am venit aici ca să pălăvrăgim despre cum era pe vremuri, i-o reteză Egwene, țăfnoasă, aranjându-și eșarfa.

Era din lână subțire, dar tot ținea mult prea cald. Zău, Rand își aducea aminte numai de cele mai neplăcute întâmplări.

El zâmbi de parcă ar fi știut ce-i trecea ei prin cap, și spuse mai departe, mai binedispus:

— Ziceți că ați venit aici să mă ajutați. Cu ce? Bănuiesc că nu vă pricepeți să-l faceți pe vreun Înalt Senior să se țină de cuvânt când nu sunt cu ochii pe el. Sau să stăviliți visele nepoftite. Chiar mi-ar prinde bine o mână de ajutor cu... Aruncând o privire fulgerătoare către Elayne și apoi înapoi către ea, schimbă iar vorba, tot pe neașteptate: Dar Limba Străveche? Ați învățat ceva despre ea cât ați fost în Turnul Alb? Fără să aștepte vreun răspuns, începu să cotrobăie prin cărțile împrăștiate pe covor. Mai erau unele și pe scaune, și printre așternuturile în neorânduială. Am aici un volum... pe-aici, pe undeva... un volum din....

— Rand. Egwene ridică tonul. Rand, nu știu să citesc în Limba Străveche. Îi aruncă o privire lui Elayne, punând-o în gardă, nu cumva să mărturisească dacă știa așa ceva. Că doar nu veniseră să-i traducă Profețiile Dragonului. Safirele din cosițele Domniței-Moștenitoare se legănară ușor când aceasta dădu din cap a încuviințare. Avem alte lucruri de

învăţat, spuse Egwene.

— Prea îmi făcusem nădejdi, oftă Rand, ridicându-se dintre cărţi.

Pentru o clipă, fetei i se păru că ar fi vrut să spună mai multe, dar el nu făcu decât să se uite în jos, la încălţări. Egwene se întrebă cum de izbutea să le ţină piept Înălţilor Seniori, așa înfumuraţi cum erau, dacă în faţa ei sau a lui Elayne se pierdea în halul ăsta.

— Am venit să te ajutăm să conduci, îi spuse ea. Să mânuieşti Puterea.

Moiraine susţinea sus şi tare că o femeie nu-l putea învăţa pe un bărbat să conducă, tot așa cum nu îl putea învăţa să poarte un prunc în pânţec, şi toată lumea socotea să așa era. Însă Egwene nu era chiar atât de convinsă de asta. Odată, fusese în stare să simtă ceva făurit din *saidin*. Sau, mai degrabă, nu simţise nimic, doar ceva care îi stăvilea ei undele de Putere tot așa cum piatra zăgăzuieşte apa. Dar ea una învăţase în afara Turnului la fel de multe ca şi înăuntru – de bună seamă că printre cunoştinţele sale era şi vreun lucru pe care să i-l poată arăta sau măcar vreo îndrumare pe care să i-o poată oferi.

— Asta, dacă putem, mai zise şi Elayne.

Pe chipul lui Rand apăru din nou expresia aceea bănuitoare. Era ceva de speriat cât de repede i se schimba starea de spirit.

— Mai degrabă ajung eu să desluşesc Limba Străveche, decât voi să... Ştiţi voi fără doar şi poate că nu e mâna lui Moiraine în asta? Nu cumva ea v-a trimis încoace? Îşi închipuie că mă poate îndupleca dacă o ia pe căi ocolite, nu? Să fie vreo capcană îmbârligată de Aes-Sedai, pe care să n-o bag de seamă, până nu mă împotmolesc în ea? mormăi el cu amărăciune, scotocind pe sub un scaun după un surtuc verde-închis şi trăgându-şi-l în grabă pe umeri. M-am învoit să mă întâlnesc cu nişte Înalţi Seniori în dimineata asta. Dacă nu sunt cu ochii pe ei, fac ei ce fac şi găsesc o cale să treacă peste voinţa mea. O să se înveţe ei minte, până la urmă. De-acum, eu stăpânesc în Tear. Eu. Dragonul Renăscut. Îi învăţ eu minte. Iertare, trebuie să plec.

Lui Egwene îi veni să-l scuture. Stăpânea în Tear? Mda, poate că așa era, dacă stătea să se gândească la asta. Dar ea își aducea încă aminte de un băiat care ținea un miel cuibărit în haină, fălindu-se ca un cocoș că izbutise să alunge lupul care încercase să i-l înhațe. Era păstor, nu rege, și chiar dacă avea pricini să-și dea aere, asta nu-i făcea deloc bine.

Era cât pe ce să-i zică ea vreo două, dar, până să apuce, Elayne i-o luă înainte, îndârjită:

— Nu ne-a trimis nimeni. Nimeni. Am venit pentru că... pentru că ne pasă de tine, Rand. Poate că n-o să meargă, dar măcar poți să încerci. Dacă mie... dacă nouă... ne pasă într-atâta cât să încercăm, atunci poți și tu să încerci. Chiar atât e de neînsemnat pentru tine, că nici o oră nu-ți poți rupe pentru noi? Nici pentru viața ta?

Rand, care se încheia la surtuc, se opri, privind-o pe Domnița-Moștenitoare atât de scrutător, că lui Egwene i se păru că uitase că mai era și ea pe acolo. Apoi își dezlipi ochii de la ea, cutremurat de fiori. Aruncându-i o privire și lui Egwene, el se mută de pe un picior pe altul și se încruntă, cu ochii în podea.

— O să încerc, mormăi el. N-o să ajute la nimic, dar o să-ncerc... Ce vreți să fac?

Egwene trase adânc aer în piept. Nu-și închipuise că avea să le fie atât de lesne să-l convingă; când se hotăra să se țină tare pe poziție – ceea ce se întâmpla mult prea des – Rand era de neclintit, ca un bolovan înțepenit în noroi.

— Uită-te la mine, spuse ea, îmbrățișând *săidarul*. Se lăsă adânc inundată de Putere, mai mult ca niciodată, acceptând fiecare strop pe care-l primea; era ca și cum fiecare părticică din ființa ei ar fi fost scăldată de lumină, ca și cum Lumina însăși ar fi pătruns-o cu totul. Viața stătea să izbucnească înăuntrul ei, ca un foc de artificii. Niciodată nu mai cuprinsese atât de multă Putere. Se mira ea însăși că nu tremura – cum putea oare să îndure dulceața unei asemenea splendori? Voia să o savureze din plin, îi venea să cânte și să dănțuiască, să se abandoneze pur și simplu în voia acestei trăiri, lăsând-o să se reverse peste ea, prin ea. Se forță să vorbească: Ce vezi? Ce simți? Rand, uită-te la mine!

— Te văd pe tine, spuse el, ridicându-și încet capul, încă încruntat. Ce-ar trebui să văd? Atingi cumva Adevăratul Izvor? Egwene, Moiraine a condus în preajma mea de o sută de ori, și niciodată n-am văzut nimic. Numai rezultatele. Nu merge așa. Până și eu știu atâta lucru.

— Sunt mai puternică decât Moiraine, îi spuse Egwene, cu hotărâre. Ea s-ar tăvăli pe jos, scâncind, sau și-ar pierde cunoștința, dacă ar încerca să cuprindă atâta Putere cât cuprind eu acum.

Era adevărat, chiar dacă până atunci nu mai cântărise atât de precis înzestrarea femeii Aes-Sedai.

Puterea care zvâcnea în ea, mai tare decât sângele în inimă, urla să fie folosită. Cu atâta Putere, ar fi putut înfăptui lucruri pe care Moiraine nici nu visa să le facă. Bunăoară, ca rana lui Rand de la șold, pe care Moiraine nu putuse să o vindece de tot. Egwene nu știa Tămăduire – era ceva cu mult mai complicat decât orice făcuse ea vreodată –, dar o urmărise pe Nynaeve Tămăduind și, poate, acum, cuprinsă de o asemenea mare de Putere, ar putea să vadă cum ar putea fi rana Tămăduită. Nu să și Tămăduiască, doar să vadă.

Țesu cu grijă unde, subțiri cât firul de păr, de Aer, Apă și Spirit – Puterile întrebuintate în Tămăduire – și pipăi, dând să-i găsească vechea rană. Numai o atingere, și fu nevoită să se retragă, tremurând și smulgându-și repede firele; stomacul i se întoarse pe dos, de parcă i-ar fi venit înapoi toate mesele pe care le mâncase vreodată. Toată întunecimea din lume părea să fie adunată acolo, în trupul lui Rand, tot răul din lume în acea plagă plină de puroi, de-abia acoperită de un strat subțire de piele cicatrizată. Așa ceva ar fi sorbit undele de Tămăduire ca nisipul picăturile de apă. Cum putea el oare să îndure așa o suferință? Cum de nu plângea de durere?

De la gând la faptă, trecuse doar o clipă. Zguduită, dar încercând cu disperare să-și ascundă tremurul, Egwene vorbi mai departe fără să se oprească.

— Tu ești la fel de puternic ca mine. Știu asta; așa trebuie să fie. Simte, Rand. Ce simți? „Lumină, ce ar putea să Tămăduiască așa o rană? Poate fi cumva Tămăduită?”

— Nu simt nimic, bolborosi el, mișcându-se de pe un picior

pe altul. Mi se face pielea de găină. Și nici nu-i de mirare. Nu că n-aș avea încredere în tine, Egwene, dar nu pot să nu mă neliniștesc când o femeie conduce în preajma mea. Îmi pare rău.

Egwene nu se obosi să-i lămurească deosebirea dintre a conduce și a cuprinde pur și simplu Adevăratul Izvor. Erau multe lucruri pe care el nu le știa, chiar pe lângă restrânsurile ei cunoștințe. Era ca un orb care încearcă să lucreze la războiul de țesut pe pipăite, fără să aibă habar de culori sau de cum arată firele sau chiar războiul.

Cu greu, dădu drumul la *saidar* – și chiar era greu. Ceva înlăuntrul ei ar fi vrut să plângă din pricina pierderii.

— Acum nu mai ating Izvorul, Rand. Se apropie și se uită în sus la el. Tot mai ai pielea de găină?

— Nu. Dar numai pentru că mi-ai spus. Pe neașteptate, ridică din umeri, înfiorându-se. Vezi? Numai ce-am început să mă gândesc la asta, și iar mi se face pielea de găină.

Egwene zâmbi, victorioasă. Nu fu nevoie să se uite la Elayne ca să vadă ceea ce simțise deja, ceea ce se înțeleseseră mai devreme să facă.

— Rand, ești în stare să simți când o femeie îmbrățișează Izvorul. Chiar asta face Elayne acum. El se uită la Domnița-Moștenitoare cu coada ochiului. Nu contează ce vezi sau ce nu vezi. O simți. Măcar ne-am convins de asta. Să vedem ce mai putem afla. Rand, îmbrățișează Izvorul! Îmbrățișează *saidin*!

Rosti cuvintele cu glas răgușit. Și despre asta se înțeleseseră, ea și cu Elayne. Doar era vorba de Rand, nu de vreun monstru din povești, și așa se înțeleseseră, dar totuși, să-i ceară unui bărbat să... Era de mirare că reușise să pronunțe cuvintele. Tu vezi ceva? o întrebă pe Elayne. Sau simți ceva?

Rand o privea când pe una, când pe cealaltă, apoi se uita în pământ și roșea. Cum putea să se piardă în halul ăsta? Cercetându-l cu mare băgare de seamă, Domnița-Moștenitoare dădu din cap.

— Dinspre partea mea, ar putea să stea pur și simplu. Ești sigură că face ceva?

— O fi el încăpățânat, dar neghiob nu e. Cel puțin de obicei.

— Ei bine, încăpățânat sau neghiob sau cum o fi, eu una nu simt chiar nimic.

— Rand, ai zis c-ai să faci ce îți cerem, îi spuse Egwene, încruntându-se la el. O faci? Dacă tu ai simțit ceva, ar trebui să simt și eu, și nu... Se opri, înăbușindu-și un țipăt. Ceva o ciupise de fund. Rand strângea din buze, luptându-se vizibil să nu rânjească. Asta, îi spuse ea cu răceală, n-a fost frumos.

El se strădui să pară nevinovat, dar rânjetul îi scăpă.

— Ai zis că vrei să simți ceva, și m-am gândit că... Urletul lui brusc o făcu pe Egwene să tresară. Ducându-și mâna stângă la șezut, începu să șchiopăteze de durere, învârtindu-se în cerc. Sânge și cenușă, Egwene! Nu era nevoie să...

Începu să bombăne mai încet, iar Egwene se bucură că nu auzea ce zicea.

Profită de ocazie să-și facă un pic de vânt cu eșarfa, și îi zâmbi ușor lui Elayne. Strălucirea din jurul Domniței-Moștenitoare se stinse. La amândouă le venea să chicotească, în timp ce își frecau pe furiș pișcăturile. Asta o să-l învețe minte. O sută la unu, după socotelile lui Egwene. Întorcându-se iar spre Rand, își luă căutătura cea mai severă.

— M-aș fi așteptat la așa ceva de la Mat. Mă gândeam că tu, cel puțin, ai crescut. Am venit aici să te ajutăm, dacă putem, încercă să pui și tu umărul. Fă ceva cu ajutorul Puterii, ceva care să nu fie copilăresc. Poate că o să fim în stare să simțim.

Cu umerii lăsați, Rand se uită fioros la ele.

— Să fac ceva, mormăi el. N-aveai de ce să... o să șchiopătez câteva... Vrei să fac ceva, da?

Dintr-odată, Egwene se pomeni ridicată prin aer, la fel și Elayne; cele două se holbară una la alta, cu ochii mari de mirare în timp ce pluteau la un pas deasupra covorului. Nu le ținea nimic, nici un fel de unde pe care să le simtă sau să le vadă. Nimic. Strânse din buze. N-avea dreptul să facă asta. N-avea nici un drept, și era și timpul s-o afle. Același fel de scut de Spirit care o împiedicase pe Joiya să atingă Izvorul avea să-l oprească și pe el; femeile Aes-Sedai îl folosiseră asupra

puținilor bărbați pe care îi găsiseră că puteau conduce.

Se deschise spre *saidar* – și simți că se prăbușește. *Saidar* era acolo – îi simțea lumina și căldura dar între ea și Adevăratul Izvor era ceva, un nimic, o absență care o ținea departe de Izvor ca un zid de piatră. Se simțea goală pe dinăuntru, până când se umplu de groază. Un bărbat conducea, iar ea era prinsă în țesătura lui. Era Rand, firește, dar, așa neajutorată cum era, legănându-se în aer ca un sac, nu putea să se gândească la altceva decât că un bărbat conducea și că *saidinul* era întinat. Încercă să țipe la el, dar nu-i ieși decât un fel de croncănit.

— Vreți să fac ceva, da? mârâi Rand.

În acel moment, două măsuțe de lemn își îndoiră stângaci picioarele, trosnind, și începură să se împleticească, imitând, cu mișcărilor lor țepene, niște pași de dans. Poleiala de pe ele se coji și căzu.

— Vă place asta?

În șemineu izbucni un foc, care umplea toată vatra și ardea direct pe piatră.

— Sau asta, vă place?

Cerbul și lupii de pe polița de deasupra căminului începură să se înmoaie și să curgă. Din grămada de aur și argint topit se desprinseră mai multe fuioare, care se îngustară până ajunseră subțiri ca niște fire scânteietoare ce tremurau și se împleteau, formând o fâșie de țesătură de metal; întinderea strălucitoare a pânze rămânea suspendată, în vreme ce capătul era încă legat de statueta topită de pe polița căminului.

— Să fac ceva, zise Rand. Să fac ceva! Aveți voi habar cum e să atingi *saidin*, să-l cuprinzi? Aveți? Simt nebunia cum mă așteaptă. Cum se strecoară în mine!

Deodată, măsuțele țopăitoare izbucniră în flăcări ca niște torțe, încă dansând; cărțile se rotiră în aer, fluturând din pagini; salteaua de pe pat plesni, împrôșcând pene prin cameră, ca niște fulgi de zăpadă. Penele căzute pe mesele care ardeau umplură camera cu o duhoare înțepătoare.

O clipă, Rand se holbă nebunește la mesele cuprinse de foc. Apoi, ceea ce le ținea pe Egwene și Elayne dispăru,

laolaltă cu scutul care le îndepărta de Putere. Călcâiele li se izbiră de covor chiar în timp ce flăcările se stinseră, ca absorbite de lemnul pe care îl mistuiau. Și focul din cămin pâlpâi și se stinse, iar cărțile căzură pe podea, într-o harababură și mai mare ca la început. Fâșia de pânză de aur și argint se prăbuși și ea, cu tot cu fire de metal topit grosolan, care nu mai era nici lichid, și nici măcar fierbinte. Pe polița de deasupra căminului nu rămăseseră decât trei bulgări măricei, doi de argint și unul de aur, reci și de nerecunoscut.

În cădere, Egwene se dezechilibra și se ciocni de Elayne. Se prinseră una de alta ca să se sprijine, dar Egwene simți că și cealaltă făcea același lucru pe care îl făcuse și ea – îmbrățișase *saidar* de îndată ce fusese în stare. În câteva clipe, își pregăti un scut pe care să-l arunce asupra lui Rand de îndată ce îl vedea că încearcă să conducă, dar el rămăsese împietrit, holbându-se la mesele carbonizate; în jurul lui încă pluteau pene, care i se așezau pe surtuc.

Acum, el nu mai părea să prezinte un pericol, dar camera arăta, fără îndoială, dezastruos. Egwene țesu câteva firisoare de Aer și adună toate penele care pluteau, ba chiar și pe cele care ajunseseră deja pe covor. Gândindu-se mai bine, le culese și pe cele de pe surtucul tânărului. Pentru restul de curățenie putea să cheme o majhere sau putea să se descurce și singur.

Rand tresări când penele trecură în zbor pe lângă el, aliniindu-se pe rămășițele zdrențuite ale saltelei. Asta nu rezolva și problema mirosului de lemn ars și pene pârjolite, dar, cel puțin, era mai multă rânduială în cameră, iar ferestrele deschise și adierile ușoare de afară începuseră deja să reducă duhoarea.

— S-ar putea ca majhere să nu vrea să-mi dea alta în loc, spuse el, râzând forțat. Cred că o saltea pe zi e mai mult decât... Ocoli privirea ei sau pe a lui Elayne. Îmi pare rău. N-am vrut să... Câteodată o ia razna. Uneori, când mă întind spre el, nu dau de nimic, alteori face lucruri pe care eu... îmi pare rău. Ar fi mai bine să plecați. Se pare că zic asta de prea multe ori. Roși din nou și își dresе glasul: Nu mai ating Izvorul, dar cred că ar fi mai bine să plecați.

— Încă n-am terminat, spuse Egwene cu blândețe. Mai cu blândețe decât simțea – îi vedea să-i rupă urechile. Cum putuse să o ia pe sus, să o împiedice să conducă, și pe Elayne la fel? Dar fusese la capătul răbdării. De ce, nu voia să știe, cel puțin nu acum și nu aici. Cum atâta lume se minuna de puterea lor – toți spuneau că ea și Elayne aveau să fie printre cele mai puternice Aes-Sedai, dacă nu cumva chiar cele mai puternice, din ultimii o mie de ani și mai bine – Egwene bănuise că erau la fel de puternice ca și el. Sau măcar pe aproape. Acum, fusese trezită brutal la realitate. Poate Nynaeve să se compare cu el, dacă era îndeajuns de furioasă, dar Egwene știa că ea una n-ar fi putut niciodată să facă ce făcuse el: să-și împartă puterea în atâtea unde, să țeasă atât de multe în același timp. Să țeși două deodată era de două ori mai greu decât să țeși una la fel de mare ca ele la un loc, iar să țeși trei era împătrit mai greu decât să țeși două. Iar el pesemne că țesuse vreo zece sau douăsprezece. Nu părea să fie ostent, deși conducerea Puterii te secătuia de vlagă. Egwene tare se temea că Rand putea să le mânuiască și pe ea, și pe Elayne ca pe niște pui de pisică. Niște pui pe care se putea hotărî să-i înece, dacă își pierdea mințile.

Dar ea nu avea să plece pur și simplu, nu putea să facă asta. Ar fi fost ca și cum s-ar fi dat bătută, iar ea nu făcea așa ceva. Își propusese să termine tot ce venise să facă, iar Rand nu avea s-o alunge de acolo până nu termina. Nici el, nici altceva.

În ochii albaștri ai lui Elayne se citea hotărâre și, în clipa când Egwene tăcu, ea adăugă, cu un glas mai puțin șovăitor:

— Și nu plecăm până nu terminăm. Ai zis c-o să încerci. Trebuie să încerci.

— Așa am zis, nu? murmură el după o vreme. Cel puțin, haideți să ședem.

Fără să se uite la mesele înnegrite sau la bucata de țesătură metalică ce zăcea mototolită pe jos, Rand, șchiopătând puțin, le conduse spre niște scaune cu spătar înalt, lângă ferestre. Ca să se așeze, fură nevoiți să dea cărțile la o parte de pe pernele de mătase roșie. Pe scaunul lui Egwene era volumul doisprezece din *Comorile Stâncii din*

Tear, o carte prăfuită, cu coperta de lemn, care se numea *Călătorii în Pustiul Aiel, cu felurite remarci asupra locuitorilor sălbatici* și un volum zdrențuit, legat în piele, numit *Negoțul cu Mayene, 500-750 Noua Eră*. Elayne avea un teanc și mai mare de mutat, dar Rand se grăbi să i-l ia din mână și îl puse, împreună cu cărțile de pe scaunul său, pe podea, unde teancul se răsturnă imediat. Egwene își așază frumos cărțile lângă celelalte.

— Acum, ce vreți să fac? Ședea pe marginea scaunului, cu mâinile pe genunchi. Făgăduiesc că de data asta n-o să fac decât ce-mi ziceți voi.

Egwene își mușcă limba, ca să nu-i spună că făgăduiala lui venea cam târziu. Pesemne că nici ea nu-i ceruse ceva prea lămurit, dar tot nu avea nici o scuză. Totuși, asta puteau să rezolve și altă dată. Își dădu seama că se gândea din nou la el ca la Rand, pur și simplu, dar băiatul arăta de parcă aruncase cu noroi pe rochia ei cea mai bună și se temea că ea n-avea să-l creadă că fusese din greșeală. Însă nici ea, nici Elayne nu dăduseră încă drumul la *saidar*. Nu puteau să fie nesăbuite.

— De data asta, spuse, vrem numai să vorbim. Cum îmbrățișezi Izvorul? Doar spune-ne. Ia-o încet, pas cu pas.

— Mai degrabă mă lupt cu el, decât să-l îmbrățișez, recunosc el printre dinți. Pas cu pas? Păi, mai întâi îmi închipui o flacără, apoi arunc în ea totul. Ura, frica, neliniștile. Totul. După ce s-au mistuit, în capul meu rămâne un gol, un hău. Eu sunt în mijlocul lui, dar fac parte și din lucrul pe care mă concentrez.

— Sună cunoscut, spuse Egwene. L-am auzit pe tatăl tău vorbind despre un șiretlic de concentrare pe care îl folosea ca să câștige întrecerile de tras cu arcul. Îi spunea Flacăra și Hăul.

Rand dădu din cap a încuviințare; parcă o făcuse cu tristețe. Egwene se gândi că, pesemne, băiatului îi era dor de casă și de tatăl său.

— Tam m-a învățat asta prima dată. Și Lan o folosește, când se luptă cu sabia. Selene - cineva cu care m-am întâlnit odată - îi spunea Contopirea. Se pare că destul de mulți oameni știu despre asta, chiar dacă îi spun altfel. Dar eu mi-

am dat singur seama că, atunci când sunt în hău, pot să simt *saidinul*, ca pe o lumină pe care o întrezăresc cu coada ochiului, acolo, în gol. Nu mai este nimic altceva, doar eu și lumina. Emoția, chiar gândurile, sunt în afara hăului. Mai demult, trebuia s-o iau puțin câte puțin, dar acum totul se întâmplă dintr-odată. Cea mai mare parte, cel puțin. De obicei.

— Un gol, spuse Elayne, înfiorându-se. Nici o emoție. Nu prea seamănă cu ce facem noi.

— Ba da, seamănă, stăruie Egwene, cu înverșunare. Rand, noi o facem puțin altfel, asta-i tot. Eu îmi închipui că sunt o floare, un boboc de trandafir, îmi închipui asta până ajung chiar să fiu bobocul de trandafir. Asta e ca hăul tău, într-un fel. Petalele trandafirului se deschid spre lumina care vine de la *saidar*, și o las să mă inunde, lumină și căldură, și viață, și miracol. Mă supun ei și, supunându-mă, o stăpânesc. Partea asta a fost cel mai greu de învățat: cum să stăpânești *saidarul* supunându-te, dar acum mi se pare atât de firesc, că nici nu mă mai gândesc la asta. Asta e soluția, Rand. Sunt sigură. Trebuie să înveți să te supui...

El clătină cu putere din cap, tăgăduind.

— Nu e deloc la fel cu ce fac eu, se opuse el. Să-l las să mă inunde? Trebuie să mă întind eu spre el și să pun mâna pe *saidin*. Încă mi se întâmplă câteodată să nu găsesc nimic, să nu pot să ating nimic, dar dacă nu m-aș întinde spre el, aș putea să stau așa mereu și nu s-ar întâmpla nimic. Da, mă inundă, odată ce pun mâna pe el, dar să mă supun lui? se miră Rand, trecându-și degetele prin păr. Egwene, dacă m-aș supune - chiar și numai pentru un minut - *saidinul* m-ar mistui. E ca un râu de metal topit, ca un ocean de foc, ca toată lumina soarelui strânsă într-un singur punct. Trebuie să mă lupt cu el ca să-l oblig să facă ce vreau eu, trebuie să mă lupt ca să nu fiu devorat. Suspină. Știu totuși despre ce vorbești, când zici că te umpli de viață - chiar dacă întinerea îmi întoarce stomacul pe dos. Culorile sunt mai aprinse, mirosurile - mai limpezi.

Totul e mai real, într-un fel. Nu vreau să-i dau drumul, odată ce-l am, chiar dacă încearcă să mă înghită. Dar celelalte... Egwene, împacă-te cu gândul. Turnul are dreptate

în privința asta. Recunoaște că e adevărat, căci chiar așa este.

— O să accept numai când mi se va dovedi, răspunse ea, clătinând din cap. Nu părea atât de sigură pe cât voia să pară, nici pe cât de sigură fusese înainte. Ceea ce le spusese suna pe jumătate ca o strâmbă oglindire a ceea ce făcea ea, dar asemănările nu făceau decât să sporească deosebiri. Dar existau totuși și asemănări. Nu avea de gând să se dea bătută. Poți să deosebești undele? Aer, Apă, Spirit, Pământ, Foc?

— Uneori, spuse el încet. De obicei, nu. Iau pur și simplu undele de care am nevoie ca să fac ce vreau. Bâjbâi după ele, de cele mai multe ori. E foarte ciudat. Câteodată, trebuie să fac un lucru, și îl fac, dar numai după aceea știu ce am făcut și cum am făcut. Aproape ca și cum mi-aș aduce aminte de ceva ce am uitat. Dar sunt în stare să-mi amintesc cum s-o fac din nou. De cele mai multe ori.

— Dar totuși, îți amintești, stăruie ea. Cum ai aprins mesele alea? Ar fi vrut să-l întrebe cum le făcuse să danseze - i se părea că știa cum s-ar putea, cu Aer și Apă -, dar voia să înceapă cu ceva simplu; să aprindă și să stingă o lumânare putea până și o novice.

— Nu știu, zise Rand, cu durere în glas. Părea rușinat. Când vreau foc, pentru lampă sau pentru cămin, îl fac pur și simplu, dar nu știu cum. Nu prea trebuie să mă gândesc să fac lucruri cu focul.

Ceea ce spunea el era de bun-simț. În Vârsta Legendelor, dintre cele Cinci Puteri, Focul și Pământul fuseseră mai tari la bărbați, iar Aerul și Apa la femei; Spiritul fusese împărțit deopotrivă. Nici Egwene nu trebuia să se gândească înainte de a face câte ceva cu Aer și Apă, odată ce învățase cum se face. Dar asta nu le ajuta să-și atingă scopul.

De această dată, fu rândul lui Elayne să-l sâcâie cu întrebările:

— Știi cum le-ai stins? Parcă a trebuit să te gândești până au dispărut flăcările.

— Asta chiar îmi aduc aminte, pentru că nu cred că am mai făcut-o vreodată. Am sorbit căldura din mese și am

împrăștiat-o în pietrele căminului – pentru un cămin, atâta căldură e ceva neînsemnat.

Elayne icni, legănându-și pentru o clipă brațul stâng, fără să-și dea seama, iar Egwene se cutremură, compătiment-o. Își aducea aminte cum brațul acela fusese acoperit numai de bășici, din cauză că Domnița-Moștenitoare făcuse ceea ce tocmai descrisese Rand, și asta doar cu lampa de la ea din cameră. Sheriam o amenințase că-i lasă bășicile să se vindece singure; n-o făcuse, dar amenințase. Acesta era unul din lucrurile pe care novicele erau avertizate să nu-l facă: să nu soarbă niciodată căldură. Puteai să stingi o flacără cu Aer și Apă, dar să folosești Foc pentru a atrage căldura era o nenorocire, oricât de mică ar fi fost flacăra. Nu era ceva legat de putere, așa le spusese Sheriam – odată ce sorbeai căldura, nu te mai puteai descotorosi de ea, nici cea mai puternică femeie care ieșea din Turn nu putea să facă asta. Unele femei chiar luaseră foc în felul ăsta. Luaseră foc niște femei. Egwene trase adânc aer în piept.

— Ce s-a-ntâmpat? întrebă Rand.

— Cred că tocmai mi-ai dovedit deosebiri, suspină ea.

— Ah. Asta înseamnă că ești gata să te dai bătută?

— Nu! încercă să-și îmblânzească glasul. Nu pe el era mâniaasă. Chiar așa. Nici nu știa pe cine era mâniaasă. Poate că cele care m-au îndrumat au dreptate, dar trebuie să fie o cale. Vreuna. Numai că nu mă pot gândi la nici una chiar acum.

— Ați încercat, spuse el simplu. Vă mulțumesc pentru asta. Nu e vina voastră că n-a mers.

— Trebuie să fie o cale, șopti Egwene.

— O s-o găsim. Așa o să facem, murmură și Elayne.

— Firește că o s-o găsiți, spuse el, străduindu-se să pară vesel. Dar nu astăzi. Șovăi. Atunci, bănuiesc că trebuie să plecați. Pe de-o parte, părea să-i pară rău de asta, de pe alta, se bucura. În dimineața asta chiar trebuie să le spun Înălților Seniori vreo două despre biruri. Ei cred că pot să ia tot atâta de la fermieri, într-un an prost, cât și într-unul bun, și nu-și închipuie că în felul ăsta îi aduc la sapă de lemn. Și mă gândesc că și voi trebuie să vă întoarceți să le luați la

întrebări pe Iscoadele alea, termină el, încruntându-se.

Deși Rand nu pomenise nimic despre asta, Egwene era sigură că el ar fi vrut să le țină cât mai departe cu putință de Ajah Neagră. Ba chiar era de mirare că nu încercase încă să le facă să se întoarcă în Turn. Știa, pesemne, că, dacă ar fi încercat, ea și Nynaeve i-ar fi pus în ureche un purice mare cât un cal.

— Așa e, spuse ea cu hotărâre. Dar nu chiar acum. Rand... Mai avuseseră o pricină să meargă la el, și venise vremea să aducă vorba despre asta, dar era chiar mai greu decât se așteptase. Avea să-l doară; ochii lui triști o făceau să fie sigură de asta. Dar trebuia să o facă. Își strânse eșarfa pe trup – o acoperea de la umeri până la talie. Rand, nu pot să mă mărit cu tine.

— Știu, spuse el.

Egwene clipi. N-o luase chiar așa de rău cum se așteptase ea. Își zise că asta era un lucru bun.

— Nu vreau să te fac să suferi – zău că nu vreau dar nu vreau să mă mărit cu tine.

— Înțeleg, Egwene. Știu și eu ce sunt. Nici o femeie n-ar putea să...

— Nerod cu creier de câlți! pufni ea. Asta n-are nimic de-a face cu faptul că poți să conduci. Nu te iubesc! Cel puțin, nu în felul în care să vreau să mă mărit cu tine.

— Nu mă... nu mă iubești?

Rand rămase cu gura căscată. Părea să fie la fel de mirat pe cât arăta. Și jignit, pe deasupra.

— Te rog, încearcă să înțelegi, continuă ea cu glas mai blând. Oamenii se mai schimbă, Rand. Și sentimentele se mai schimbă. Când doi oameni sunt departe, se mai întâmplă să se înstrăineze. Te iubesc ca pe un frate, poate chiar mai mult ca pe un frate, dar nu ca să mă mărit cu tine. Poți să pricepi asta?

— Chiar că sunt neghiob, spuse Rand, izbutind să schițeze un zâmbet plin de regret. Parcă nu-mi venea să cred că și tu ai putea să te schimbi. Egwene, nici eu nu vreau să mă însor cu tine. N-am vrut să mă schimb, nici n-am încercat, dar s-a întâmplat. Dacă ai ști cât de mult înseamnă asta pentru mine!

Să nu mai trebuiască să mă prefac. Să nu mă mai tem că te voi face să suferi. Niciodată n-am vrut asta, Egwene. Niciodată n-am vrut să te fac să suferi.

Ei aproape că-i veni să zâmbească. Rand își luase o căutătură atât de vitează – mai avea un pic și chiar s-ar fi încrezut în vitejia lui.

— Mă bucur că nu suferi foarte tare, îi spuse ea blând. Nici eu nu voiam să te fac să suferi. Dar acum chiar că trebuie să plec. Ridicându-se de pe scaun, se aplecă să-l sărute ușor pe obraz. O să găsești pe altcineva.

— Firește, spuse el, ridicându-se.

În glas i se ghicea limpede minciuna.

— O să găsești.

Egwene se strecură afară din cameră, simțindu-se mulțumită. Străbătu în grabă anticamera, dând drumul la *saidar* în timp ce își dădea eșarfa jos de pe umeri. Ținea îngrozitor de cald.

Dacă acționa așa cum se înțeleșeseră, Elayne putea acum să-l ia în primire pe Rand ca pe un cățeluș rătăcit. Egwene era de părere că Elayne avea să se descurce de minune cu el, acum și mai târziu. Atâta vreme câtă urmau să aibă. Trebuia cumva ajutat să-și stăpânească înzestrarea. Era gata să admită că ceea ce li se spusese era adevărat – nici o femeie nu-l putea învăța; ca peștii și păsările dar asta nu însemna să se dea bătută. Trebuia făcut ceva, așa că trebuia găsită o cale. Rana aceea groaznică și nebunia erau probleme pentru mai târziu, dar aveau să fie rezolvate până la urmă. Într-un fel sau altul. Toată lumea spunea că bărbații din Ținutul celor Două Râuri erau încăpățânați, dar nu le întreceau nici pe departe pe femeile din același ținut.

8 Capete îndărătnice

Văzându-l cum privea după Egwene, cu o înfățișare aproape năucă, Elayne nu mai era sigură că Rand știa că ea se afla încă acolo. Din când în când, el clătina din cap, ca și cum se certa de unul singur sau încerca să-și pună gândurile în ordine. Dar ea se mulțumi să aștepte. Ar fi făcut orice pentru a amâna clipa hotărâtoare. Își îndreptă toată atenția către efortul de a nu lăsa să-i scape nimic, de a sta cu spatele drept și cu capul sus, cu mâinile încleștate în poală, cu chipul netulburat care s-ar fi putut măsura oricând cu al lui Moiraine. În stomac i se zbăteau fluturi mari ca niște arici.

Nu că s-ar fi temut să-l vadă conducând Puterea. Dăduse drumul la *saidin* de îndată ce Egwene se ridicase să plece. Voia să aibă încredere în el și așa și trebuia. Nu... ceea ce-o tăcea să tremure pe dinăuntru era ceea ce voia să se întâmple. Trebuia să fie foarte atentă pentru a nu-și îngădui să-și pipăie colierul sau să se joace cu plasa de safire din păr. Se parfumase prea tare? Nu. Egwene îi spusese că lui îi plăcea mirosul de trandafiri. Rochia... voia să și-o tragă mai sus pe umeri, dar...

Rand se întoarse - văzându-l cum șchiopăta ușor, ea strânse gânditoare din buze - o văzu așezată în jilt și tresări, cu ochii mari. Părea aproape speriat. Asta o mulțumi - efortul de a-și păstra chipul netulburat devenise de zece ori mai mare, în clipa în care ochii lui se opriseră asupra ei. Ochii lui erau acum albaștri precum cerul de dimineață acoperit de ceață.

El își reveni într-o clipă și-i făcu o plecăciune, cu totul inutilă, ștergându-și palmele pe surtuc, nervos.

— Nu mi-am dat seama că ești încă... Roșind, se întrerupse, uitând că prezența ei acolo putea fi considerată o insultă. Adică... n-am... adică, nu... Răsufală adânc și începu iarăși: Nu sunt așa prost precum par, Domniță. Numai că nu se întâmplă în fiecare zi să-ți spună cineva că nu te iubește, Domniță.

Elayne se prefăcu severă:

— Dacă-mi mai spui așa, am să-ți spun și eu Senior Dragon. Și am să-ți fac plecăciuni. Până și Regina din Andor ar trebui s-o facă, iar eu nu sunt decât Domnița-Moștenitoare.

— Pe Lumină! Nu cumva s-o faci... făcu Rand, părând mult mai înfricoșat de amenințarea batjocoritoare decât ar fi trebuit.

— N-am s-o fac, Rand, admise ea, ceva mai serioasă, dacă îmi spui pe nume. Elayne. Hai, s-aud!

— Elayne, rosti el, stângaci, dar – spre marea ei bucurie – ca și cum îi făcea plăcere să-i audă numele.

— Bravo!

Era de-a dreptul caraghios să se arate așa mulțumită. La urma urmelor, nu făcuse decât să-i rostească numele. Înainte să meargă mai departe, trebuia să afle ceva.

— Te-a rănit foarte tare? După ce vorbise, își dădu seama că nu era limpede ce voia să spună. Adică... ceea ce ți-a zis Egwene.

— Nu. Da. Pe undeva, nu știu. La urma urmelor, așa e cinstit, făcu el, rânjind slab și îndulcind, astfel, un pic amarul vorbelor. Pare o prostie, nu?

— Nu. Mie nu mi se pare.

— I-am spus adevărul adevărat, dar pare-mi-se că nu m-a crezut. Pesemne că nici eu nu voiam să cred, de fapt. Și dacă nici asta nu-i o prostie, nu știu ce s-ar mai putea numi așa.

— Dacă-mi mai spui o dată că ești prost, s-ar putea să te cred.

„Deci nu o să-ncerce să se țină după ea. Nu va trebui să mă lupt și cu asta.” Vorbi din nou, pe un ton îndeajuns de liniștit pentru a-i da de înțeles că nu era într-un totu seriosă:

— Cândva, am văzut un bufon al unui senior din Cairhien. Un bărbat îmbrăcat cu un surtuc caraghios, cu dungi, prea mare pentru el și cusut cu clopoței. Nu cred că ți-ar sta prea bine cu clopoței.

— Nu, probabil că nu, spuse Rand. Am să țin minte asta.

De această dată, pe chip îi înflori un zâmbet mai larg, care-l lumină pe de-a-ntregul. Aripile fluturilor din stomac o biciuiau, îndemnând-o să se grăbească, însă ea se opri să-și îndrepte fustele. Trebuia să aibă mare grijă, să nu dea zor.

„Dacă o fac, o să creadă că sunt numai o fetișcană prostituată. Și o să aibă dreptate.” De-acum, fluturii începuseră să bată din aripi într-un ritm ca de tobe.

— Vrei o floare? Întrebă el, pe neașteptate, iar Elayne clipi surprinsă.

— O floare?

— Da.

Apropiindu-se cu pași mari de pat, Rand luă în ambii pumni fulgi din salteaua sfâșiată și i-i arătă.

— Am făcut una astă noapte pentru majhere. Parcă i-aș fi dat în dar Stânca Însăși. Dar a ta va fi mult mai frumoasă, se grăbi să adauge. Mult mai frumoasă, îți promit.

— Rand, eu...

— Am să fiu grijuliu. Nu-i nevoie decât de câțiva stropi de Putere. Doar o undă, și voi avea grijă.

Încredere. Trebuia să aibă încredere în el și, oarecum uimită, își dădu seama că avea.

— Mi-ar plăcea o floare de la tine, Rand.

Trecură câteva clipe lungi, în care el se uită fix la grămada pufoasă din palme, ușor încruntat. Dintr-odată, lăsă fulgii să-i cadă și-și scutură mâinile.

— Florile, spuse, nu sunt un dar demn de tine.

Elayne se simți copleșită de milă; era limpede că încercase să soarbă din *saidin*, dar nu izbutise. Încercând să-și ascundă dezamăgirea, se grăbi, șchiopătând, către mormanul de pânză sclipitoare și începu s-o adune pe braț.

— Ei, uite un dar demn de Domnița-Moștenitoare din Andor. Ai putea să pui o croitoreasă să-ți facă...

Și începu să bată câmpii despre ce putea face o croitoreasă din patru coți de pânză aurie și argintie, lată de nici două picioare.

— Sunt sigură că va găsi ea ceva, îi spuse, cu tact, Elayne.

Scoțându-și o batistă din mânecă, îngenunche o clipă pentru a aduna fulgii pe care el îi lăsase să cadă pe pătratul de mătase de un albastru-deschis.

— O să curețe slujnicele, spuse Rand, în vreme ce ea își îndesa bine batista în buzunarul de la cingătoare.

— Măcar aici am terminat, îi răspunse.

Cum să înțeleagă el că avea de gând să păstreze fulgii, numai pentru că ar fi trebuit să devină o floare pentru ea? Rand se foi, strângând faldurile sclipitoare de parcă nu știa ce să facă cu ele.

— Pesemne că sunt multe croitorese pe aici, îi spuse Elayne. Am să caut una și am să-i dau asta.

El se luminează la față și zâmbi, iar ea se hotărî să nu-i spună că trebuia să fie un dar. Fluturii bezmetici nu-i mai îngăduiau să amâne clipa.

— Rand... mă placi?

— Dacă te plac? se încruntă el. Firește, te plac. Te plac foarte mult.

Chiar trebuia să aibă așa o față, de parcă nu înțelegea nimic?

— Eu țin mult la tine, Rand, îi spuse, uimită să se audă atât de liniștită; stomacul stătea să i se urce în gât, iar mâinile și picioarele i se făcuseră ca de gheață. Și nu doar că țin la tine...

Era îndeajuns. Nu avea de gând să se facă de râs. „Trebuie să mai zică și el ceva.” îi veni să chicotească nestăpânit. „Am să fiu tare. N-am să îngădui să mă vadă fâstâcindu-mă ca o fetișcană prostuță. Nu.”

— Și eu țin la tine, spuse el, încet.

— De obicei, sunt mai retrasă...

„Nu. Așa, putea să-l trimită cu gândul la Berelain. Poftim, roșise – deci chiar se gândea la ea. Arde-l-ar focul!” Elayne continuă, cu glasul moale ca mătasea:

— Rand, în curând va trebui să plec. Să plec din Tear. S-ar putea să nu te mai văd luni de zile. „Sau niciodată, țipa un glas aproape neauzit în mintea sa, dar ea nu-l luă în seamă.” Nu puteam să plec fără să-ți spun ce simt. Și... țin foarte mult la tine.

— Elayne, și eu țin la tine. Simt... vreau... făcu el, roșind din ce în ce mai tare. Nu știi ce să spun, Elayne, cum să...

Dintr-odată, simți că roșea și ea. „Doar nu crede că vreau să-l silesc să spună mai mult?” „Dar nu asta și vrei?” o batjocori glasul aproape neauzit, făcând-o să se înroșească și mai tare.

— Rand, nu-ți cer să... „Pe Lumină! Cum să-i spun?”... voiam doar să știi ce simt, atât.

Berelain nu s-ar fi purtat așa. Până acum, ar fi tăbărât pe el. Spunându-și că nu avea de gând s-o lase pe fâța dezbrăcată s-o întreacă, Elayne se apropie, îi luă grămada de pânză lucioasă din brațe și o lăsă să cadă pe covor. Îl privi și, fără să înțeleagă de ce, el i se păru mai înalt ca niciodată.

— Rand... Rand, vreau să mă săruți.

Gata. O spusese și pe asta.

— Să te sărut? se miră el, de parcă nu i-ar fi trecut niciodată prin cap. Elayne, nu vreau să-ți făgăduiesc mai mult decât că... adică, nu suntem logodiți. Bine, să nu crezi că îți propun să ne logodim. Doar că... țin la tine, Elayne. De fapt, e mai mult decât atât. Doar că nu vreau să crezi că...

Văzându-l așa stângaci și încurcat, Elayne simți că-i venea să râdă.

— Nu știu cum se face în Ținutul celor Două Râuri, dar în Caemlyn nu e musai să accepți să te logodești cu o fată, înainte s-o săruți. Și nici după nu trebuie neapărat s-o faci. Dar poate nu știi cum...

Brusc, brațele lui o înlănțuiră aproape brutal, și buzele li se întâlniră. Începu să i se învârtă capul – parcă și degetele de la picioare dădeau să i se răsucescă în papuci. Trecu ceva timp – nu era sigură cât – apoi își dădu seama că stătea lipită la pieptul lui, cu genunchii tremurând, încercând să-și tragă răsuflarea.

— Iartă-mă că te-am întrerupt, spuse Rand, care, spre bucuria ei, găfâia și el ușor. Dar nu sunt decât un păstor nepriceput din Ținutul celor Două Râuri.

— Ești cam necioplit, șopti ea, fără să-și dezlipească obrazul de trupul lui, și nu te-ai bărbierit de dimineață, dar n-aș spune că ești nepriceput.

— Elayne, eu...

Ea îi acoperi gura cu palma.

— Nu vreau să aud de la tine decât vorbe sincere și din inimă, îi spuse cu hotărâre. Și acum, și întotdeauna.

Rand încuviință, nu ca și cum ar fi înțeles de ce, dar, măcar, ca și cum înțelegea că vorbea serios. Îndreptându-și

părul – plasa de safire stătea strâmbă și nu o mai putea pune la loc fără o oglindă – se desprinsese de el, cam fără tragere de inimă; ar fi fost așa de simplu să rămână acolo, mai ales că deja fusese mai îndrăzneată decât visase vreodată. Să-i vorbească așa, cerându-i un sărut! Cerându-i! Că doar nu era Berelain.

Berelain. Poate că Min avusese o viziune. Tot ceea ce vedea Min se împlinea, dar ea una nu avea de gând să-l împartă cu Berelain. Poate trebuia să-i mai spună vreo două vorbe. Nu chiar așa de limpezi, dar pe acolo.

— Pesemne că n-ai să duci lipsă de companie, după ce plec eu. Dar să nu uiți că unele femei văd un bărbat cu inima, în timp ce altele nu văd în el decât o podoabă, un flecușteț, precum un colier sau o brățară. Adu-ți aminte că mă voi întoarce, și că eu văd cu inima.

La început, el păru mirat, apoi puțin speriat. Îi spusese prea multe lucruri și-l luase prea repede. Trebuia să-i abată atenția.

— Știi ce nu mi-ai spus încă? Nu ai încercat să mă sperii pomenindu-mi cât de periculos ești. Dar nici să nu mai încerci. E prea târziu.

— Nu m-am gândit la asta, făcu el, apoi îi veni un alt gând și strânse bănuitor din ochi. Nu cumva tu și cu Egwene ați ticluit asta?

Elayne izbuti să pară, în același timp, nevinovată și ușor supărată.

— Cum poți să crezi așa ceva? Cum poți să crezi că te-am da de la una la alta ca pe un pachet? Tare plin mai ești de tine, să știi – ai grijă cu mândria asta!

De-acum, el părea de-a dreptul zăpăcit. Foarte bine.

— Rand, îți pare rău pentru ce ne-ai făcut adineauri?

— N-am vrut să vă sperii, răspunse el, șovăielnic. Egwene m-a supărat – așa face mereu, și nici măcar nu trebuie să se străduiască. Știu că nu pot fi iertat. V-am spus că-mi pare rău, și așa și e. Uită-te cu ce m-am ales. Mese arse și altă saltea distrusă.

—Și pentru... ciupitură?

El se înroși iarăși, dar nu-și plecă ochii.

— Nu. Nu, pentru aia nu. Vorbeați amândouă peste capul meu, de parcă eram o bucată de lemn fără urechi. Ați meritat-o, și tu, și ea, și n-am să-mi iau vorbele înapoi.

Elayne îl cântări din priviri, iar el își frecă brațele prin surtuc, în clipa în care ea sorbi din *saidar*. Nu se pricepea cine știe ce la Tămăduit, dar tot mai învățase câte ceva. Cu ajutorul Puterii, îi vindecă durerea cu care-l pedepsise pentru ciupitură. El făcu ochii mari de uimire și se mișcă de pe un picior pe altul, ca și cum ar fi vrut să se asigure că durerea dispăruse.

— Pentru că ai fost sincer, îi spuse, simplu, Elayne.

La ușă se auzi o bătaie, apoi intră Gaul. La început, el își ținu capul în jos, dar după ce le aruncă o privire iute, îl ridică. Elayne se înroși la față, dându-și seama că el se temea să nu fi întrerupt ceva ce nu trebuia să vadă. Era cât pe ce să soarbă iarăși din *saidar* pentru a-i da o lecție.

— Au venit cei pe care-i așteptați, anunță Gaul. Înălții Seniori.

— Atunci, eu plec, îi spuse Elayne lui Rand. Trebuie să le vorbești de... dări, nu-i așa? Gândește-te la ce ți-am spus.

Nu-i zise: „Gândește-te la mine”, deși era convinsă că urmările aveau să fie aceleași. El ridică brațul, ca și cum ar fi vrut s-o oprească, dar ea se strecură. Nici prin cap nu-i trecea să se facă de râs în fața lui Gaul. Era el Aiel, dar cine știe ce credea, văzând-o parfumată și împodobită cu safire, la acea oră a dimineții. Avu nevoie de multă stăpânire de sine pentru a nu-și trage decolteul rochiei în sus.

În clipa în care ajunse la ușă, intrară și Înălții Seniori, o adunătură de bărbați încărunțiți, cu bărbii ascuțite la vârf și surtuce colorate, bogat împodobite, cu mâneci bufante. Se grăbiră să-i facă loc, salutând-o cu plecăciuni nu foarte însuflețite. Cu toate că nu se schimbaseră la chip și că-i îngânau, cu toții, felurite vorbe de salut, nu-și puteau ascunde ușurarea la gândul că ea tocmai pleca.

Din ușă, trase cu ochiul îndărăt. Rand, tânăr, înalt, cu umerii lați, îmbrăcat într-un surtuc verde, simplu, arăta ca o barză printre păuni în mijlocul atâtor Înălți Seniori, cu mătăsurile și satinurile lor, însă exista ceva în făptura lui care

dădea de înțeles că el era, pe drept cuvânt, stăpânul. Și cei din Tear o recunoșteau, după cum își plecau, de voie, de nevoie, frunțile. Pesemne că el credea că-i făceau plecăciuni numai pentru că era Dragonul Renăscut – și, poate, și ei credeau la fel. Ea, însă, mai văzuse asemenea bărbați – precum Gareth Byrne, Căpitanul-Comandant al Gărzilor mamei sale – care și-ar fi putut impune prezența fie și îmbrăcați în zdrențe, fără titluri și fără ca vreun alt om de-acolo să le cunoască numele. Rand poate că n-o știa, dar era și el la fel. Când îl zărise prima dată, nu fusese așa, dar între timp se schimbase.

Trase ușa în urma ei. Aielii adunați la intrare o priviră, iar căpitanul cetei de Protectori adunate în mijlocul anticamerei se uită și el, neliniștit, dar Elayne aproape că nu-i luă în seamă. Se terminase. Sau, cel puțin, începuse. Mai avea patru zile, înainte ca Joiya și Amico să fie urcate pe corabie, patru zile în care să pătrundă atât de puternic în gândurile lui Rand încât să nu mai fie loc pentru Berelain. Sau, dacă nu, măcar ca să fie sigură că rămânea acolo, până ce prindea prilejul să facă mai mult. Nu-i trecuse niciodată prin cap că avea să facă așa ceva, să urmărească un bărbat ca o vânătoriță care pândea un mistreț. Fluturii încă i se mai zbăteau în stomac. Măcar el nu observase cât era de emoționată. Îi veni, brusc, în minte, că nu se gândise nici măcar o dată la ce-avea să spună maică-sa.

Și, cu asta, fluturii dispărură. Nu-i păsa de vorbele maică-sii. Morgase trebuia să se împace cu gândul că fata ei crescuse, și asta era tot.

În clipa în care ea făcu primul pas, Aielii își plecară frunțile, iar ea le răspunse cu o mișcare grațioasă pentru care Morgase ar fi fost mândră. Până și căpitanul din Tear o privi de parcă înțelegea cât era de liniștită și împăcată cu sine, dintr-odată. Nu credea să mai aibă, vreodată, necazuri cu fluturii. Poate pentru Ajah Neagră, dar, pentru Rand – nu.

Fără să-i bage în seamă pe Înălții Seniori, adunați într-un semicerc, îngrijorați, Rand privi în urma lui Elayne cu mirare. Visele care se împlineau, chiar și în parte, îl nelinișteau. Să

înoate alături de ea era una... dar nu i-ar fi venit niciodată să creadă într-un vis în care ea venea spre el în felul acesta. Fusesse atât de rece și stăpână pe sine, în vreme ce lui i se încurca limba în gură. Iar Egwene, care-i spusese întocmai ce gândea și el, făcându-și atâtea griji să nu-l rănească... De ce oare femeile erau în stare să se piardă cu firea sau să se înfurie din cel mai mărunț lucru, dar nici măcar nu ridicau din sprâncene la ceva ce pe bărbați îi lăsa cu gura căscată?

— Senior Dragon? Îngână Sunamon, încă și mai temător ca de obicei – pesemne că zvonurile despre cele petrecute se răspândiseră deja prin Stâncă; primul grup plecase din încăperea aproape în fugă și Rand se îndoia că Torean avea să-și mai arate chipul prin preajma sa ori să-i mai facă vreo propunere.

Sunamon încercă un zâmbet slugarnic, apoi se stăpâni și începu să-și frece palmele moi, în vreme ce Rand nu făcea decât să-l privească. Ceilalți se făceau că nu văd mesele arse sau salteaua sfâșiată, cărțile împrăștiate sau bucățile pe jumătate topite rămase din cerbul și lupii de pe polița căminului, Înalții Seniori se pricepeau de minune să vadă numai ce voiau. Carelon și Tedosian, afișând o falsă modestie, cu siguranță nu-și dădeau seama că era ceva suspect în faptul că nu se uitau niciodată unul la celălalt. Pe de altă parte, Rand ar fi putut să nu observe nimic, dacă n-ar fi fost biletul lui Thom, pe care îl găsisese în buzunarul unui surtuc întors de la periat.

— Seniorul Dragon dorea să ne vadă? izbuti să îngaime Sunamon.

Oare Egwene și Elayne se înțeleaseră între ele? Firește că nu. Femeile nu făceau așa ceva... după cum nici bărbații n-o făceau. Sau, cine știe? Pesemne că fusesse doar o întâmplare. Elayne auzise că era liber și se hotărâse să vorbească. Atâta tot.

— Dărilor, se răsti Rand.

Ceilalți nu se mișcară, dar parcă se trăsese câte un pas înapoi. Nu-i făcea nici o plăcere să aibă de-a face cu acești oameni; voia să se cufunde la loc în lectura cărților.

— Nu-i bine deloc să coborâți dările, Senior Dragon, spuse

un bărbat uscățiv, cărunt, cu glas mieros.

Pentru un locuitor din Tear, Meilan era înalt, doar cu o palmă mai scund ca Rand, și dur ca orice Protector. Când se afla în prezența lui Rand, stătea gârbovit, iar în ochii negri i se citea cât de mult detesta asta. Dar îi displăcuse și atunci când Rand îi spusese să nu se mai ploconească. Nici unul dintre ei nu îndrăznea să se țină drept în fața lui, însă lui Meilan îi plăcuse încă și mai puțin ca altora să i se aducă aminte de asta.

— Țăranii au plătit mereu fără să se plângă, dar, dacă le coborâm dărilor, când va veni ziua să le ridicăm la loc, proștii au să se împotrivescă, de parcă le-am face și mai mari. În ziua aceea, s-ar prea putea s-avem parte de răzmerițe, Senior Dragon.

Rand străbătu încăperea cu pași mari și se opri lângă Callandor. Sabia de cristal sclipi mai puternic decât foița aurie și pietrele prețioase care o înconjurau. Îi amintea de ce era el, de puterea pe care-o avea. Egwene. Era o prostie să se simtă rănit pentru că ea îi spusese că nu-l mai iubea. De ce s-ar fi așteptat ca ea să simtă pentru el ceva ce, pe de altă parte, el nu simțea? Și totuși, îl durea. Era o ușurare, dar nu prea plăcută.

— Și dacă-i alungați pe oameni de la fermele lor veți avea răzmerițe.

Aproape la picioarele lui Meilan se aflau trei cărți, una peste alta. *Comorile Stâncii din Tear, Călătorii în Pustie și Negoțul cu Mayene, 5-750 Noua Eră*. Acolo se aflau cheile - acolo, precum și în diversele tălmăciri din ciclul Karaethon. Măcar dacă le-ar fi putut găsi și înfige în lacătele potrivite. Se sili să-și îndrepte din nou atenția la Înălții Seniori.

— Chiar credeți că au să stea cu brațele încrucișate, văzându-și familiile murind de foame?

— Protectorii Stâncii au mai înăbușit revolte și altădată, Senior Dragon, rosti Sunamon cu glas mângâietor. La țară, soldații noștri pot veghea asupra păcii. Vă asigur că țăranii nu vă vor supăra.

— Și-așa sunt prea mulți fermieri, spuse Carleon, apoi clipi, când întâlni privirea lui Rand. E din pricina războiului

civil din Cairhien, Senior Dragon, se grăbi să adauge. Cei de-acolo nu mai pot cumpăra grâne și hambarele dau să plesnească. Pare-se că recolta de anul ăsta se va strica. Iar la anul...? Arde-mi-ar sufletul, Senior Dragon, trebuie ca unii dintre țăranii ăștia să se mai oprească odată din săpat și semănat.

Părea să-și dea seama că vorbise prea mult, deși era limpede că nu înțelegea și de ce. Rand se întrebă dacă avea habar cum ajungea mâncarea pe masa lui. Vedea, oare, altceva în fața ochilor decât aur și putere?

— Și ce-o să faceți când cei din Cairhien vor începe iarăși să cumpere? spuse el cu răceală. Că veni vorba, oare Cairhienul este singurul regat care are nevoie de grâne?

„Ce-o făcuse pe Elayne să-i vorbească așa? Ce aștepta de la el? Ținea la el, din câte îi spusese. Femeile știau să se joace cu cuvintele ca niște Aes-Sedai. Adică îl iubea? Nu, asta era o prostie. Tocmai de-asta îi spusese să nu fie prea mândru de sine.”

— Senior Dragon, spuse Meilan, pe jumătate umil, pe jumătate ca un părinte care încearcă să facă un copil să priceapă, chiar dacă războiul s-ar termina azi, vor mai trece doi, poate trei ani înainte ca locuitorii din Cairhien să poată cumpăra cine știe ce. Iar noi, de când ne știm, le-am vândut numai lor grâne.

De când se știau – adică de douăzeci de ani, din vremea Războiului cu Aielii. Erau atât de preocupați de ceea ce făcuseră dintotdeauna, încât nu-și dădeau seama de lucruri simple. Sau, poate, nu voiau. Când verzele ieșeau din pământ ca buruienile, împrejurul satului său, era aproape sigur că ploaia rea sau viermii albi dăduseră peste Deven Ride sau Dealul Străjii. Când Dealul Străjii avea prea mulți napi, în Emond's Field sau în Deven Ride era lipsă.

— Încercați să vindeți grânele în Illian, le spuse. „Oare ce aștepta Elayne?” Sau în Altara.

O plăcea, dar și pe Min o plăcea la fel de mult. Sau așa credea. Era cu neputință să-și dea seama limpede ce simțea pentru ele.

— Aveți corăbii care pot trece marea, precum și din cele

care urcă pe râu, și barje, și dacă nu aveți îndeajuns, închiriați-le din Mayene.

Le plăcea pe amândouă, dar dincolo de asta... își petrecuse aproape întreaga viață tânjind după Egwene. Nu avea de gând să se bage iar în așa ceva, până nu era sigur. Sigur de ceva. Sigur. Dacă putea crede ce citise în cartea despre Mayene... „Gata, își spuse. Fii atent la nevăstuicile astea cu care vorbești sau vor găsi o crăpătură prin care să se strecoare și să te muște.”

— Plătiți-le cu grâne. Sunt sigur că întâia va încuviința, dacă prețul e bun. Poate întocmiți și o înțelegere scrisă... mai spuse el; era un cuvânt bun, de soiul celor pe care și ei le foloseau. Prin care vă oferiți să lăsați Mayene în pace, dacă ne dau corăbiile.

Măcar atât era dator să facă.

— Nu prea facem noi negoț cu Illian, Senior Dragon. Cei de-acolo sunt niște hrăpăreți și niște ticăloși, spuse Teodosian, părând revoltat, la fel ca Meilan care zise:

— Cu Mayene ne-am arătat întotdeauna puternici, Senior Dragon. Niciodată nu ne-am plecat în fața lor.

Rand trase adânc aer în piept. Înalții Seniori se încordară. Mereu se ajungea la asta – încerca să-i facă să priceapă, dar nu izbutea niciodată. Thom spunea că Înalții Seniori aveau capetele tari ca Stânca, și avea dreptate. „Ce simt pentru ea?

O visez. De drăguță, e drăguță.” Dar la care se gândea, la Elayne sau la Min? „Încetează! Un sărut e doar un sărut! Încetează!”

Alungându-și din minte gândul la cele două femei, se apucă să le spună prostănacilor ce aveau de făcut:

— Mai întâi, veți coborî dările cu trei sferturi pentru fermieri, și la jumătate pentru ceilalți. Nu vreau s-aud nimic! Faceți-o! Apoi, mergeți la Berelain și întrebați-o – întrebați-o! – ce preț vrea pentru a ne da...

Înalții Seniori ascultau, cu zâmbete false pe fețe și scrâșnind din dinți, dar ascultau.

Egwene se gândea la Amico și la Joiya, când în cale îi ieși Mat, plimbându-se pe coridor de parcă s-ar fi întâmplat pur și

simplicu să aibă același drum. Era încruntat și i-ar fi prins bine să se pieptene pentru că avea părul zburlit, ca și cum s-ar fi scărpinat în cap cu degetele. Se uită către ea o dată sau de două ori, dar nu zise nimic. Servitorii pe lângă care treceau le făceau plecăciuni și reverențe, ca și Înalții Seniori sau Doamnele cu care se întâlneau din când în când – dar se vedea limpede că aceștia din urmă o făceau cu mult mai puțin zel. Dacă n-ar fi fost și ea acolo, Mat, cât era el de prieten cu Seniorul Dragon, ar fi avut probleme din cauza felului trufaș și batjocoritor în care se holba la acești nobili.

Lui Mat, sau cel puțin lui Mat pe care cum îl știa ea, nu-i stătea în fire să tacă. În afară de surtucul roșu, elegant – dar mototolit de parcă ar fi dormit îmbrăcat cu el – nu părea să se fi schimbat față de vechiul Mat; fără îndoială însă că, acum, cu toții se schimbaseră. Tăcerea lui o puneă pe gânduri.

— Te tulbură ce s-a întâmplat noaptea trecută? îl întrebă ea până la urmă.

— Știi de asta? spuse el, aproape împiedicându-se de mirare. Păi, da, ar fi fost cazul să știi, nu-i așa? Nu, nu mă deranjează. Nici n-a fost mare lucru. Oricum, acum a trecut.

Egwene se prefăcu a-l crede.

— Eu și Nynaeve nu prea te mai vedem.

Era un fel de a spune.

— Am fost ocupat, bălmăji el, ridicând stânjenit din umeri și uitându-se în orice parte, numai la ea nu.

— Zaruri?

— Cărți.

O slujnică rotunjoară îi aruncă o privire lui Egwene, făcându-le o reverență cu brațele pline de prosoape împăturite; crezând pesemne că ea nu observă, femeia îi făcu cu ochiul lui Mat. El îi aruncă un rânet.

— Am fost ocupat cu jocul de cărți.

Egwene ridică sever din sprâncene. Femeia aia trebuie să fi fost cu vreo zece ani mai bătrână decât Nynaeve.

— Înțeleg. Cred că îți mănâncă o grămadă de timp. Să joci cărți. Prea mult ca să-ți faci puțin timp și pentru prietenii vechi.

— Ultima oară când mi-am găsit timp pentru voi, tu și cu

Nynaeve m-ați legat fedeleș cu Puterea, ca pe-un porc de dus la iarmaroc – și asta, numai ca să puteți să-mi scotociți prin odaie. Prietenii nu se fură unii pe alții, zise el, strâmbându-se. Mai mult, voi sunteți tot timpul cu Elayne, aia, de-și ține nasul pe sus. Sau cu Moiraine. Nu-mi place... Dregându-și glasul, se uită la ea pieziș. Nu-mi place să vă fac să pierdeți vremea cu mine. Sunteți ocupate, din câte aud. Le luați la întrebări pe Iscoade. Faceți tot felul de lucruri de seamă, îmi închipui. Știi că oamenii ăștia din Tear te cred Aes-Sedai, nu?

Egwene dădu din cap, mâhnită. Lui nu îi plăceau femeile Aes-Sedai. Oricât de mult ar fi scos capul în lume, Mat nu avea să se schimbe în privința asta.

— Dacă iei înapoi ceea ce ai dat cu împrumut, asta nu se numește furt, îi spuse ea.

— Nu-mi aduc aminte ca voi să fi pomenit ceva de împrumut. Of, la ce să-mi trebuiască mie o scrisoare de la Suprema Înscăunată? M-ar fi vârat numai în bucluc. Dar ați fi putut și voi să mi-o cereți.

Egwene se abținu de la a-i aminti că i-o ceruseră. Nu voia nici să se certe cu el, nici să plece îmbufnat. Firește, el n-avea de gând să recunoască. De data asta avea să-l lase să o țină pe-a lui.

— Ei, mă bucur că încă mai ești dispus să vorbești cu mine. Azi ai avut vreo pricină anume s-o faci?

El își trecu degetele prin păr și bombăni ceva. I-ar fi prins bine să-l ia maică-sa de urechi și să-i tragă o săpuneală bună. „Trebuie să îmi păstrez cumpătul”, se îndemnă Egwene. Era în stare să-și păstreze cumpătul, când voia. Chiar de-ar fi să crape, ea una n-avea să mai rostească un cuvântel până nu o făcea el.

Coridorul se deschidea într-un șir de coloane de marmură albă, îngrădite, care dădeau înspre una din puținele grădini din Stâncă. Câțiva copăcei cu frunzele cernite erau acoperiți de flori albe și mari, care răspândeau un parfum încă și mai puternic decât tufele de trandafiri roșii și galbeni. Adierea blândă nu izbutea să clintească draperiile de pe pereții dinăuntru, dar făcea cât de cât suportabilă căldura umedă a dimineții. Mat se așeză pe parapetul larg, sprijinindu-se cu

spatele de o coloană. Cercetând grădina, vorbi în sfârșit:

— Am.... Nevoie de un sfat.

Îi cerea sfaturi tocmai ei? Egwene se holbă la el.

— Orice, dacă pot să te-ajut, zise ea stins. El își întoarse capul spre ea, iar Egwene se strădui să pară la fel de liniștită ca o Aes-Sedai. Ce fel de sfaturi îți trebuie?

— Nu știu.

Dacă ar fi căzut de pe parapet, nu erau mai mult de zece pași până jos, în grădină. Și mai erau și oameni care pliveau tufele de trandafiri. Dacă l-ar fi împins, avea șanse să cadă pe unul dintre ei. Pe un grădinar, nu pe un tufiș.

— Și-atunci cum vrei să îți dau eu sfaturi? Îl întrebă ea, cu glas firav.

— Încerc... să mă hotărăsc ce să fac.

Părea rușinat; avea și dreptul, din câte i se părea ei.

— Nădăduiesc că nu încerci să pleci. Doar știi cât ești de însemnat. Nu poți să-ți iei tălpășița, Mat!

— Crezi că eu nu știu? Cred că n-aș putea pleca din Tear nici dacă mi-ar zice Moiraine că pot să mă duc. Crede-mă, Egwene, nu plec nicăieri. Vreau doar să știu ce-are să se întâmple. Clătină cu putere din cap, iar glasul i se gătui: Ce urmează? Ce e cu golurile astea din amintirile mele? Unele frânturi din viață nici măcar nu sunt în capul meu; nu există, de parcă nici nu s-ar fi întâmplat! De ce scot pe gură vorbe fără noimă? Lumea zice că e Limba Străveche, dar pentru mine nu-s decât bâiguieli. Vreau să știu, Egwene! Trebuie să știu, înainte să-mi pierd mințile așa ca Rand.

— Rand nu e nebun, ripostă ea imediat.

Deci Mat nu încerca să-și ia tălpășița. Asta era o surpriză plăcută - nu părea el omul care să știe ce-i aia responsabilitate. Dar în glasul lui se simțea durere și îngrijorare. Mat nu se îngrijora niciodată sau, poate, nu lăsa să se vadă.

— Nu cunosc răspunsurile, Mat, spuse ea cu blândețe. Poate că Moiraine...

— Nu! Cât ai clipi, el se și ridicase în picioare. Fără Aes-Sedai! Adică... Tu ești altfel. Pe tine te cunosc, și nu ești... Nu v-au învățat în Turn ceva, vreun șiretlic, ceva care să-mi fie

de folos?

— Vai, Mat, îmi pare rău! Îmi pare așa de rău...

Râsul lui îi aminti de copilărie. Așa râdea întotdeauna când i se năruiau nădejdiile cele mai mari.

— Ei, cred că nu mai contează. Tot amestecul Turnului ar fi fost, chiar dacă la mâna a doua. Nu te supăra!

La fel făcuse și când gemuse de durere pentru o așchie înfiptă în deget, dar de un picior rupt nici nu se sinchisise.

— S-ar putea să mai fie o cale, spuse ea încet. Dacă zice și Moiraine că e bine. S-ar putea să zică.

— Moiraine! N-ai auzit ce-am zis? Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să se bage Moiraine. Ce cale?

Mat fusese întotdeauna pripit. Dar nu-și dorea decât ce voia și ea – să știe. Ce bine-ar fi fost să mai dea și el dovadă de judecată și de băgare de seamă, măcar o dată! Pe lângă ei trecea o nobilă din partea locului; avea cosițe întunecate răsucite în jurul capului și umerii goi ițindu-se din pânza galbenă a rochiei. Femeia își îndoi ușor un genunchi, uitându-se la ei fără să i se poată citi nimic pe chip, apoi își continuă repede drumul, ținându-și spatele țeapăn. Egwene o privi din urmă până se îndepărtă îndeajuns de mult încât să nu mai poată să audă nimic, iar ei doi erau din nou singuri. Asta dacă nu-i puneau la socoteală și pe grădinarii de jos din grădină. Mat o privea ținută, așteptându-i răspunsul.

În cele din urmă, îi spuse de *ter'angreal*, de tocul strâmb dincolo de care se aflau răspunsuri. Stăruia mai ales asupra primejdiilor care te pășteau dacă puneai întrebări prostești sau care aveau legătură cu Umbra, niște primejdii de care se putea să nu știe nici femeile Aes-Sedai. Era mai mult decât măgulită că venise la ea, dar trebuia să dea dovadă de puțină judecată.

— Ține mintea asta, Mat! Poți să mori din pricina unei întrebări ușuratece, așa că, dacă îl folosești, va trebui să fii chibzuit de data asta. Și nu trebuie să întrebi nimic legat de Umbră.

El o ascultase din ce în ce mai neîncrezător. Când își sfârși vorba, exclamă:

— Trei întrebări? Bănuiesc că te duci ca Bili, petreci o

noapte acolo, și vii înapoi peste zece ani, cu punga plină de aur și...

— O dată în viață, Matrim Cauthon, sări ea, nu vorbi prostii! Știi foarte bine că *ter'angrealele* nu sunt povești. De primejdii trebuie să ții seama. Poate că răspunsurile pe care le cauți sunt acolo, dar nu trebuie să încerci până nu-ți spune Moiraine că poți să o faci. E musai să-mi făgăduiești asta, altfel îți făgăduiesc eu că te-oi duce la ea ca pe o broască râioasă. Știi c-o pot face.

El pufni zgomotos.

— Prost să fiu să-ncerc, orice-ar zice Moiraine. Cum mama mă-sii să mă bag într-un *ter'angreal*? Doar vreau să am de-a face cu Puterea cât mai puțin, ce mama mă-sii! Gândul ăsta poți să ți-l ștergi din minte.

— E singura șansă pe care o știu, Mat.

— Ba pentru mine nu e, zise el cu hotărâre. Decât așa o șansă, mai bine deloc.

În ciuda tonului său, lui Egwene tot îi venea să-l îmbrățișeze. Numai că el ar fi făcut pesemne vreo glumă pe seama ei și ar fi încercat s-o ciupească. Mat era o figură încă din ziua în care văzuse lumina zilei. Dar venise la ea să-i ceară ajutorul.

— Îmi pare rău, Mat. Ce-ai de gând să faci?

— Ei, o să joc cărți, bănuiesc. Dacă o să vrea careva să joace cu mine. O să joc pietre cu Thom. Sau zaruri prin cârciumi. Încă mă pot îndepărta, măcar până în oraș. Privirea i se îndreptă spre o slujnică în trecere pe acolo, o fată zveltă, cu ochi negri, cam de vârsta lui. Găsesc eu ceva cu care să-mi treacă vremea.

O mânca palma să-l plesnească, dar zise cu băgare de seamă:

— Mat, chiar nu te gândești să pleci, nu-i așa?

— I-ai zice lui Moiraine, dacă m-aș gândi? I-o luă înainte, ridicându-și mâna s-o oprească. Ei bine, nu-i nevoie. Doar ți-am zis că n-o s-o fac. Recunosc, mi-ar fi plăcut, dar n-o s-o fac. Ești mulțumită cu asta? o întrebă el privind-o încruntat. Egwene, tu nu-ți dorești niciodată să te întorci acasă? Să nu se fi întâmplat toate astea?

Venind de la el, întrebarea o luă prin surprindere, dar ea își știa răspunsul:

— Nu. Chiar după tot ce s-a întâmplat, nu. Tu?

— Atunci, aș fi neghiob, nu-i așa? râse el. Mie orașele îmi plac, și e bun și ăsta până una-alta. E bun și ăsta. Egwene, n-o să-i zici lui Moiraine despre asta, nu? Că ți-am cerut ajutor și așa mai departe?

— De ce n-aș face-o? întrebă ea, bănuitoare.

Era vorba de Mat, totuși.

El ridică din umeri, rușinat.

— M-am ținut mai departe de ea decât de... Oricum, m-am ferit de ea, mai ales că vrea să-mi scotocească prin cap. Pesemne c-ar crede că mă înmoi. Nu-i spui, nu?

— Nu, spuse ea, dacă îmi făgăduiești că n-ai să te apropii de *ter'angrealul* ăla fără să-i ceri voie. Nici n-ar fi trebuit să-ți spun de el.

— Făgăduiesc. Rânji. N-am să mă apropii de lucrul ăla decât dacă de asta atârnă viața mea. Jur.

Sfârși prefăcându-se că face un gest solemn.

Egwene clătină din cap. Oricât de mult s-ar fi schimbat celelalte, Mat n-avea să se schimbe.

9 Hotărâri

Trecură trei zile, în care căldura și umezeala păreau a-i stoarce de vlagă până și pe cei din Tear. Viața orașului lânzezea, iar Stânca abia se mai târa. Servitorii aproape că dormeau în timp ce lucrau; majhere își desfăcuse nervoasă părul împletit în cosițe, dar nici măcar ea nu-și putea aduna puterile cât să bată cu pumnul în masă sau să tragă aspru de urechi pe cei ce o meritau. Protectorii Stâncii se prăbușeau la posturile lor ca niște lumânări pe jumătate topite, iar ofițerii păreau mai mult interesați să bea vin rece decât să patruleze. Înalții Seniori stăteau mai mult în apartamentele lor, dormind în perioada cea mai călduroasă a zilei, și câțiva dintre ei plecaseră de tot din Stâncă spre moșiile relativ mai răcoroase din est, aflate pe colinele din Osia Lumii. În mod ciudat, doar străinii, cel mai puțin obișnuiți cu vipia, își duceau viețile la fel de greu ca până atunci, dacă nu cumva mai greu. Pentru aceștia, arșița nu era la fel de chinuitoare ca orele ce treceau foarte repede.

Mat descoperi în curând că avusese dreptate în legătură cu tinerii nobili care văzuseră cum era să fie ucis de cărțile de joc. Nu numai că îl evitau, dar aceștia le povestiseră și prietenilor, de cele mai multe ori cu înflorituri; dacă se întâlnea cu cineva în Stâncă, respectivul nu ar fi făcut altceva decât să își ceară iertare și să se îndepărteze grăbit. Zvonurile se răspândiseră mai departe, din gurile tinerilor fii de nobili. Aproape orice servitoare, care poate se bucurase cândva de o îmbrățișare de-a lui Mat, îl refuza acum și spunea de asemenea că auzise că era periculos să rămâi singură cu el. Perrin părea să fie copleșit de grijile proprii, iar Thom părea să dispară ca prin magie; Mat habar n-avea cu ce-și ocupa timpul menestrelul, dar era de negăsit aproape mereu, atât ziua, cât și noaptea; Moiraine, în schimb, singura persoană care Mat ar fi dorit să-l ignore, părea să-și facă apariția oriunde se întâmpla să se afle și el; fie era doar în trecere, fie străbătea coridorul undeva la distanță, dar ochii ei îi întâlneau pe ai lui de fiecare dată și îl priveau de parcă ar fi

știut ce gândește și ce vrea, de parcă ar fi știut că avea să-l pună să facă exact ceea ce voia ea. Pe de o parte, nu conta; Mat reușea în continuare să găsească scuze pentru a-și amâna plecarea cu încă o zi. Din punctul lui de vedere, nu îi promisese lui Egwene că va rămâne. Deși o făcuse.

Într-o zi, coborâse cu o lampă în străfundurile Stâncii, până la Marea Vistierie, cum i se zicea, până în fundul holului îngust, în fața porții putrede. Privise pentru câteva minute întunericul din interior, formele obscure acoperite cu pânze de păianjen prăfuite, lăzi aruncate una peste alta, folosite pe post de rafturi pentru o amestecătură de figurine și sculpturi și lucruri ciudate făcute din cristal și sticlă și metal – după câteva minute se grăbise să iasă afară, mormăind: „Ar trebui să fiu cel mai mare idiot din întreaga lume!”

Totuși, nimic nu îl oprea să meargă în oraș, și nu era nici o șansă s-o întâlnească pe Moiraine la tavernele de la docurile din Maule, districtul portuar, sau la hanurile din Chalm, unde se aflau depozitele; locuri slab luminate, înghesuite, cel mai adesea murdare, cu vin ieftin, încăierări ocazionale și jocuri de zaruri interminabile. Pariurile la zaruri erau mici, în comparație cu cele cu care fusese obișnuit, dar nu de aceea se întorcea întotdeauna în Stâncă în doar câteva ore. Încerca să nu se gândească la ceea ce îl atrăgea înapoi mereu, lângă Rand.

Perrin îl vedea uneori pe Mat în tavernele de la docuri cum bea vin ieftin, cum juca zaruri de parcă nici nu îi păsa de câștig; într-o zi îl amenințase cu cuțitul pe un marinăr voinic care își bătuse joc de el că nu câștiga prea des. Lui Mat nu-i stătea în fire să fie atât de irascibil; totuși Perrin îl evita, în loc să încerce să afle ce îl supăra. Perrin nu se afla acolo pentru vin sau zaruri, iar bărbații care se gândeau să se ia la harță cu el se răzgândeau după ce îi priveau umerii – iar apoi îl priveau în ochi. Totuși, făcea cinste cu bere proastă marinarilor îmbrăcați în pantaloni de piele și micilor negustori cu lanț subțire de argint agățat de-a lungul surtucului, tuturor celor care păreau a fi dintr-un ținut îndepărtat. Ceea ce căuta el era un zvon, o vorbă care s-o țină pe Faile departe de Tear. Departe de el.

Perrin era sigur că, dacă îi găsea o aventură, ceva care să-i dea șansa de a intra în cărțile de istorie, ea ar fi plecat. Faile se prefăcea că înțelege de ce trebuia el să rămână, dar, ocazional, ea încă îi mai amintea că vrea să plece și că speră să vină și el cu ea. Perrin era sigur că ar fi putut s-o împingă să plece cu momeala potrivită, fără el.

Majoritatea zvonurilor ar fi știu și ea, la fel de bine ca și el, că sunt înflorituri vechi. Se spunea că războiul care mistuia Oceanul Aryth era mâna unor oameni de care nimeni nu mai auzise până atunci, numiți Sawchin, sau ceva de genul acesta – Perrin auzise în mai multe feluri, de la mulți povestitori – un neam ciudat, care pare-se erau armatele lui Artur Aripă-de-șoim întoarse după o mie de ani. Unul dintre povestitori, un bărbat din Tarabon, cu o pălărie roșie rotundă și cu o mustață groasă precum coarnele unui taur, îi dăduse de veste că însăși Aripă-de-Șoim îi conducea pe acești oameni, și că purta în mână sabia sa legendară, sabia dreptății. Se zvonea că fusese găsit fabulosul Corn al lui Vaiere, care era menit chemării la Ultima Bătălie a eroilor din mormânt. În Ghealdan, porniseră răscoale în tot ținutul; Illian suferea de o epidemie de nebunie în masă; în Cairhien foametea încetinise războiul; undeva în Borderland, atacurile Trollocilor erau în creștere. Perrin nu o putea trimite pe Faile în inima unor astfel de întâmplări, chiar dacă asta ar fi ținut-o departe de Tear.

Veștile că ar fi probleme în Saldaea păreau promițătoare – trebuia să o atragă țara ei de baștină, iar Perrin auzise că Mazrim Taim, falsul Dragon, se afla în siguranță în mâinile unor Aes-Sedai – dar nimeni nu știa ce fel de probleme. Să se apuce să inventeze ceva nu ar fi fost bine; indiferent ce ar fi născocit el, ea ar fi pus cu siguranță propriile întrebări înainte de a pleca. Și, în afară de asta, tumultul din Saldaea ar fi putut fi la fel de grav ca și celelalte lucruri pe care le auzise.

Iar Perrin nu îi putea spune lui Faile nici unde își petrecea el timpul, pentru că ar fi întrebat în mod inevitabil de ce. Ea știa că Perrin nu era ca Mat, căruia îi făcea plăcere să-și piardă vremea prin taverne. Nu știuse niciodată să mintă cum trebuie, așa că o păcălea și el cum putea, iar ea începuse să-i arunce priviri lungi și piezișe, în liniște. Tot ce putea face

Perrin era să-și dubleze eforturile, pentru a găsi o poveste prin care să o momească. Trebuia să o trimită departe, înainte să fie omorâtă din cauza lui. Trebuia să o facă.

Egwene și Nynaeve petrecuseră și mai mult timp cu Joiya Amico, fără nici un rezultat. Poveștile lor nu scârțâiau deloc. Deși Nynaeve nu fusese de acord, Egwene încercase chiar să le spună fiecareia ce aflase de la cealaltă, să vadă dacă ceva nu se potrivea. Amico se holbase la ele și susținuse că nu auzise de nici un plan. Dar adăugase că ar fi putut fi adevărat. Joiya le spusese calmă că ar trebui să se ducă în Tanchico, dacă doreau.

— Am auzit că e un oraș periculos acum, spuse ea liniștită, în timp ce ochii săi de corb sclipiră. Regele are în grijă ceva mai mult decât orașul, și am înțeles că Panarh a încetat să mai păstreze rânduiala într-un mod pașnic. Tanchico e condus de legea cuțitului și a armelor.

Nu venise nici o vorbă din Tar Valon, deși oricum nu mai era nimic de zis, dacă Suprema se confrunta cu posibilul pericol de a-l elibera pe Mazrim Taim. Trecuse destul timp ca un mesaj să ajungă, fie pe o șalupă rapidă, fie adus de un călăreț care ar fi schimbat caii mereu, de când Moiraine trimisese porumbeii mesageri – în cazul în care îi trimisese cu adevărat. Egwene și Nynaeve se contraziceau pe tema asta; Nynaeve recunoștea că femeia Aes-Sedai nu putea să mintă, dar încerca să găsească un dedesubt în cuvintele lui Moiraine. Însă aceasta nu părea să își facă probleme că nu primise încă un răspuns de la Supremă, deși era greu să îți dai seama din calmul ei de neclintit.

Egwene își făcea totuși probleme, nefiind sigură dacă Tanchico era o pistă falsă sau una adevărată, sau poate o capcană. În biblioteca Stâncii se găseau cărți despre Tarabon și Tanchico, și deși citea până o usturau ochii, nu găsisese nici un indiciu că Rand ar fi fost periculos. Căldura și grijile nu o ajutau deloc; uneori era la fel de agitată ca Nynaeve.

Unele lucruri mergeau bine, desigur. Mat încă se afla în Stâncă; era evident că se maturiza și că învăța ce înseamnă responsabilitatea. Egwene regreta că îi înșelase așteptările, cu toate astea nu era convinsă că altă femeie din Turn ar fi

putut face mai mult. Ea îi înțelegea dorința de cunoaștere, pentru că și ea își dorea același lucru, deși era vorba de o altfel de cunoaștere. Dorința de a cunoaște lucrurile pe care le putea învăța doar în Turn, lucrurile pe care le putea descoperi înainte ca altcineva să fi știut că se pot face vreodată, lucrurile de mult uitate, dar pe care le putea învăța din nou.

Aviendha începu să se întâlnească cu Egwene, aparent din propria dorință. Deși fusese nesigură la început, în definitiv, era o femeie Aiel, și credea că Egwene era Aes-Sedai pe de-a-ntregul. Dar, compania ei era plăcută, deși lui Egwene i se părea uneori că vede în ochii ei întrebări nerostite. Cu toate că Aviendha era reținută, în curând se dovedea că era foarte isteată și că avea simțul umorului, ceea ce făcea ca uneori să chicotească împreună ca niște fetișcane. Totuși, Egwene nu era obișnuită cu felul de-a fi al Aielilor; cum ar fi faptul că Aviendha nu se simțea deloc confortabil să stea pe un scaun, sau că fusese șocată când dăduse peste Egwene, în timp ce își făcea baie într-o cadă placată cu argint pregătită de majhere. Nu fusese șocată pentru că o văzuse dezbrăcată – de fapt, când o văzuse pe Egwene stânjenită, își lepădase și ea hainele și se așezase pe podea pentru a putea sta la vorbă ci pentru că Egwene stătea în apă până la piept. Risipa de apă o nedumerise mai mult. Pe de altă parte, Aviendha refuza să înțeleagă de ce nu luaseră ea și Elayne măsuri drastice față de Berelain, având în vedere că voiau să scape de ea. Era orice în afară de interzis unei luptătoare să ucidă o femeie care nu era legată de lance. Dar având în vedere că nici Elayne, și nici Berelain nu erau Fecioare ale Lăncii, Aviendhei i se părea perfect normal ca Elayne să o provoace pe Cea Dintâi din Mayene să se lupte în cuțite și, dacă ar fi trecut de asta, doar cu mâinile și picioarele. În cuțite era cel mai bine, după ea. Berelain părea genul de femeie ce putea fi înfrântă de șapte ori fără a ceda. Cel mai simplu ar fi fost să o provoace și să o omoare. Sau ar fi putut Egwene să o facă în locul ei, ca o prietenă apropiată, ca o soră.

Chiar și așa, era o plăcere să ai cu cine vorbi și râde.

Elayne era ocupată în cea mai mare parte a timpului, desigur, iar Nyaneve, simțind, se pare, la fel ca și Egwene, cum se precipită lucrurile, își dedica puținele clipe libere plimbărilor pe crestele zidurilor la lumina lunii alături de Lan sau preparării mâncărilor care îi plăceau Străjerului, ca să nu mai vorbim de înjurăturile care îi făceau pe bucătari să părăsească încăperea uneori; Nynaeve nu prea avea habar să gătească. Dacă n-ar fi fost Aviendha, Egwene nu ar fi știut ce să facă în orele toride dintre interogatoriile Iscoadelor Celui Întunecat; fără îndoială ar fi asudat și s-ar fi îngrijorat de teamă să nu facă ceva ce îi dădea coșmaruri numai când se gândea.

Se înțeleseseră ca Elayne să nu fie niciodată prezentă la aceste interogatorii; o pereche de urechi în plus nu însemna nimic, în schimb, de fiecare dată când Rand avea o clipă liberă, ca din întâmplare Domnița-Moștenitoare se afla mereu prin apropiere, gata de vorbă, sau pur și simplu să se plimbe la brațul lui, chiar și dacă îl însoțea doar de la o întâlnire cu Înălții Seniori până la o încăpere unde așteptau alții sau doar într-o inspecție-fulger a încăperilor Protectorilor. Femeia devenise destul de bună la a găsi locuri ascunse unde se puteau retrage doar ei doi, singuri. Desigur, el avea mereu Aieli în urma sa, dar în curând lui Elayne începu să nu-i mai pese de părerea acestora, la fel cum nu i-ar fi păsat nici de părerea mamei sale. Intrase chiar într-un soi de uneltire cu Fecioarele Lăncii; ele păreau să știe fiecare colțișor ascuns din Stâncă și îi spuneau de fiecare dată când Rand era singur. Aparent, lor li se părea că jocul ăsta e o distracție bună.

Surprinzător era faptul că el îi puneă întrebări legate de conducerea națiunilor și asculta ce spunea ea. Și ar fi vrut să vadă și mama ei lucrul ăsta. Nu de puține ori Morgase râsese, pe jumătate disperată, și îi spusese că trebuia să învețe să se concentreze. Care meșteșuguri trebuie protejate și cum, și care nu și de ce; acestea puteau fi decizii luate la rece, dar la fel de importante precum îngrijirea bolnavilor. Putea fi distractiv să te folosești de un nobil sau de un negustor încăpățânat să facă ceea ce nu voia la început, dându-i impresia că fusese ideea lui; putea fi extrem de satisfăcător

să îi hrănești pe cei flămânzi, dar dacă cei flămânzi trebuiau hrăniți, era necesar să decidă de câți funcționari, de câți vizitii și de câte care era nevoie. Totul putea fi organizat de alții, dar după aceea avea să afle prea târziu dacă se făcuse sau nu vreo greșeală. Rand o asculta și, de cele mai multe ori, îi urma sfaturile. Elayne se gândea că l-ar fi putut iubi chiar și doar din aceste două motive. Berelain nu ieșea din camerele sale; Rand începea să zâmbească de îndată ce o vedea; nimic nu putea fi mai plăcut în lume. Poate doar dacă timpul s-ar fi oprit în loc.

Trei zile scurte, scurgându-i-se ca printre degete. Joya și Amico urmau să fie trimise în miazănoapte, și nu mai exista nici un motiv ca să rămână în Tear; se apropia momentul când ea, Egwene și Nynaeve aveau și ele să plece. Și asta și avea de gând să facă; nu se gândise niciodată că s-ar putea să nu plece. Știind asta, se simțea mândră că se comporta ca o femeie, nu ca o fetișcană; îi venea să plângă de mândrie.

Iar Rand? Se întâlnea cu Înalții Seniori în camera lui și dădea ordine. Îi speria prin apariția lui la întâlniri secrete de trei sau patru oameni, pe care Thom le descoperise, unde le reamintea vreo dispoziție de-a sa. Ei zâmbeau, făceau o plecăciune și asudau, și se întrebau cât de multe o fi știind el. Trebuiau să-și folosească și ei energia la ceva, înainte ca unul dintre ei să decidă că, dacă Rand nu putea fi manipulat, atunci trebuia omorât. Indiferent de ceea ce trebuia făcut pentru a le abate atenția, el nu voia să pornească un război. Dacă trebuia să-l înfrunte pe Sammael, atunci fie; dar nu voia să pornească un război.

Rand își petrecea cea mai mare parte a timpului stabilindu-și planul de acțiune, nu urmărindu-i pe Înalții Seniori. Multe idei îi fuseseră inspirate de cărțile pe care îi pusese pe bibliotecari să i le aducă și din discuțiile avute cu Elayne. Sfaturile femeii erau cu siguranță folositoare în ceea ce-i privea pe Înalții Seniori; vedea cum aceștia se grăbeau să îl aprobe când dădea dovadă de cunoașterea unor lucruri pe care ei înșiși le știau doar pe jumătate. Elayne îl oprise când acesta dorise să-i recunoască deschis contribuția.

— Un conducător înțelept știe să primească sfaturi, îi zise

ea zâmbind, dar nu ar trebui niciodată văzut în timp ce le primește. Lasă-i să creadă că știi mai multe decât arăți. Nu le vei face nici un rău și te vei ajuta pe tine însuși.

Cu toate acestea ea părea mulțumită că el sugerase acest fapt. Rand nu era sigur dacă nu cumva încă amâna vreo hotărâre din cauza ei. Trei zile de planuri și încercări pentru a descoperi ce lipsea. Ceva lipsea, totuși. Nu putea să reacționeze în fața Rătăciților, trebuia să-i facă pe ei să reacționeze. Trei zile, iar într-a patra ea avea să plece – înapoi în Tar Valon, spera el dar odată cu mutarea lui, Rand bănuia că până și scurtele momente petrecute împreună aveau să se termine. Trei zile de sărutări furate, când putuse și el să uite că era orice în afară de un om, cu mâinile în jurul unei femei. Se simțea ușurat că Elayne nu părea să vrea mai mult decât compania sa, dar în acele momente în care erau ei singuri putea să uite de hotărâri, să uite de soarta ce îl aștepta pe Dragonul Renăscut. Nu o singură dată se gândise să o roage să rămână, dar nu ar fi fost drept să-i sporească așteptările, câtă vreme el nu știa ce altceva voia de la ea, în afară de prezența ei. Desigur, dacă aceasta avea așteptări. Era mult mai bine să-i privești doar ca pe un bărbat și o tânără care se plimbau seara după ce au avut o zi obositoare. Era mult mai ușor așa; uneori el uita că Elayne era Domnița-Moștenitoare, iar el – un păstor. Își dorea, însă, ca ea să nu plece. Trei zile. Trebuia să se hotărască. Trebuia să o ia din loc. Într-o direcție în care nimeni nu se aștepta.

Soarele aluneca ușor spre miazănoapte în seara celei de-a treia zile. Draperiile trase pe jumătate din camera lui Rand împrușinau lumina galben-roșiatică. Callandor strălucea pe pedestalul său, precum cel mai pur cristal.

Rand se holbă la Meilan și Sunamon, apoi aruncă sulul de pergament lat în ei. Un tratat, scris citeț, căruia îi lipseau doar semnăturile și sigiliile. Îl lovi pe Meilan în piept, iar el îl prinse din reflex; acesta făcu o plecăciune, de parcă ar fi fost onorat, însă zâmbetul său dezvăluia dinții încleștați.

Sunamon se muta de pe un picior pe altul și își freca mâinile.

— Toate s-au făcut precum ați spus, Senior Dragon, zise el

cu încordare. Grânele sunt în corăbii...

— Și două mii de recruți din Tear, îl întrerupse Rand. Pentru a vedea de împărțirea corectă a grânelor și pentru a proteja interesele cetățenilor din Tear, rosti el cu o voce rece ca gheața, în timp ce stomacul părea a-i fierbe; abia stăpânindu-se să-i ia la pumni pe acești netrebnici. Două mii de bărbați. Sub comanda lui Torean!

— Înaltul Senior Torean are interesul de a rezolva anumite chestiuni în Mayene, Senior Dragon, spuse Meilan blând.

— Singurul interes pe care îl are e să-i atragă cu de-a sila atenția unei femei care nu îl bagă în seamă, urlă Rand. Am spus grânele în corăbii! Fără soldați. Și cu siguranță fără Torean, ce mama mă-sii! Măcar ați vorbit cu Berelain?

Se uitară la el de parcă nu ar fi înțeles aceste cuvinte. Era prea mult. Rand se aruncă în *saidin*; pergamentul pe care îl ținea Meilan în brațe izbucni în flăcări. Cu un urlet, Meilan aruncă sulul în șemineul gol și se grăbi să înlătore scânteile și urmele de funingine de pe surtucul său de mătase roșie.

Sunamon se holba cu gura deschisă la filele care ardeau, pocneau și se înnegreau.

— Veți merge la Berelain, le spuse el, surprins de cât de calmă îi era vocea. Până mâine la amiază îi veți fi dat tratatul pe care îl doresc, altfel până mâine la apus vă voi duce la spânzurătoare pe amândoi. Dacă va trebui să ucid Înalți Seniori în fiecare zi, doi câte doi, o voi face. Vă voi trimite până la ultimul la spânzurătoare dacă nu mă veți asculta. Acum, plecați din fața mea!

Tonul scăzut părea să-i afecteze mai mult decât țipetele lui. Chiar și Meilan părea tulburat, în timp ce se retrăgeau făcând câte o plecăciune la fiecare pas, murmurând declarații de credință nețărnută și supunere eternă. Îi era silă de ei.

— Ieșiți! zbieră el, iar cei doi abandonară demnitatea și aproape că se încăierară care să deschidă ușile. O luară la goană. Unul dintre paznicii Aiel aruncă o scurtă privire în încăpere, ca să vadă dacă Rand era bine, înainte de a închide ușa.

Rand tremura din tot corpul. Îl dezgustau la fel de mult cum era dezgustat de sine. Să amenințe oamenii cu

spânzurătoarea pentru că nu făcuseră ce le spusese. Mai rău, să n-o spună în glumă. Își aducea aminte de vremurile când nu avea o fire irascibilă, sau cel puțin, când se înfuria foarte rar și reușea să se controleze.

Traversă camera până la locul unde Callandor strălucea în lumina ce pătrundea printre draperii. Lama arăta ca sticla de cea mai bună calitate, perfect transparentă; părea oțel la atingere și era la fel de ascuțită ca un brici. Fusese pe punctul de a o apuca, pentru a se ocupa de Meilan și Sunamon. Nu știa dacă pentru a o folosi pe post de sabie sau pentru scopul său adevărat. Ambele posibilități îl îngrozeau. „Nu am înnebunit încă. Sunt doar furios. Pe Lumină, atât de furios!”

Mâine. Iscoadele Celui Întunecat aveau să fie imbarcate pe corăbii a doua zi. Elayne avea să plece. Și Egwene și Nynaeve, desigur. Înapoi în Tar Valon; cu sau fără Ajah Neagră, Turnul Alb trebuia să fie la fel de sigur ca și până acum. Mâine. Gata cu scuzele pentru a amâna ceea ce trebuia să facă. Nu după ziua ce urma.

Își întoarse mâinile și privi bătlanul inscripționat în fiecare palmă. Le scrutase de atât de multe ori, încât ar fi putut desena perfect fiecare linie, din memorie. Profețiile vorbeau despre el.

De două ori îi este semnul,
De două ori în viață și-ncă de două mort.
Bătlan, bătlanii și-o dată și de două ori,
pentru-așternut de cale și pentru nume-adevărat.
Dragon o dată, de două ori Dragon,
pentru-amintiri pierdute, pentru-a plăti ce-i este dat.

Dar dacă bătlanii erau „pentru nume-adevărat”, numele lui adevărat, pentru ce mai era nevoie de Dragoni? Și, până la urmă, ce era un Dragon? Singurul Dragon de care auzise el vreodată era Lews Therin Telamon. Lews Therin Ucigașul-de-Neam fusese Dragonul; Dragonul era Ucigașul-de-Neam. Doar că acum era el. Însă, nu putea fi însemnat cu propriile semne. Poate că figura de pe flamură era un Dragon; nici măcar femeile Aes-Sedai nu păreau a ști ce creatură era aceea.

— Te-ai schimbat de când te-am văzut ultima oară. Ești mai puternic. Și mai aspru.

Rand se întoarse și o privi pe femeia care stătea lângă ușă, cu pielea albă și părul și ochii negri. Înaltă, îmbrăcată din cap până-n picioare în alb și argintiu, aceasta ridică o sprânceană și studie bucățile topite de aur și argint de deasupra șemineului. El le pusese acolo, pentru a-și aminti de ceea ce se putea întâmpla când acționa fără să gândească sau când își pierdea controlul. Nu îl ajutase prea mult.

— Selene, rosti el cu răsuflarea tăiată, îndreptându-se numaidecât spre ea. De unde ai apărut? Cum ai ajuns aici? Credeam că încă ești în Cairhien sau...”

O privi din cap până-n picioare, dar nu vru să-i spună că se temuse că ea ar fi putut să fie moartă sau o refugiată înfometată.

O curea împletită din argint strălucea în jurul taliei sale subțiri; piepteni de argint, lucrați în formă de stele și semiluni îi sclipeau în părul ce îi cădea peste umeri, precum niște cascade în întuneric. Încă era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Elayne și Egwene erau doar frumușele pe lângă ea. Dintr-un motiv anume, însă, nu îl tulbura la fel ca înainte; poate că din cauza lunilor care se scurseseră de când o văzuse ultima oară, într-un Cairhien ce încă nu fusese nimicit de un război civil.

— Merg oriunde îmi doresc, îi spuse ea încruntată. Ai fost însemnat, dar nu contează. Erai al meu și ești al meu. Oricine altcineva nu e mai mult decât un custode al cărui timp a trecut. Acum voi cere în mod public ceea ce este al meu.

Rand făcu ochii mari. „Însemnat? Se referea oare la mâinile sale? Și cum adică era al ei?”

— Selene, zise el blând. Am petrecut zile frumoase împreună - zile grele; nu îți voi uita niciodată curajul sau ajutorul - dar nu a fost între noi niciodată altceva decât camaraderie. Am călătorit împreună, și atâta tot. Vei rămâne aici în Stâncă, în cele mai bune apartamente, și când pacea se va întoarce în Cairhien, voi veghea ca moșiile tale de acolo să îți fie înapoiate, dacă voi putea.

— Chiar *ai* fost însemnat, zâmbi ea strâmb. Moșii în

Cairhien? Poate că am avut moșii în acele ținuturi cândva. Țara s-a schimbat atât de mult, încât nimic nu mai e cum era. Selene e un nume pe care îl folosesc doar uneori, Lews Therin. Numele pe care mi l-am luat e Lanfear.

Rand pufni în râs.

— Proastă glumă, Selene! Mai degrabă aș glumi, spunând că Cel Întunecat e unul dintre Rătăciți. Și mă cheamă Rand.

— Noi ne spunem Cei Numiți, spuse ea calm. Numiți să conducem lumea pentru totdeauna. Vom trăi pentru totdeauna. Tu, de asemenea.

El o privi pe Selene încruntat, și cu îngrijorare. Ea chiar credea că e... Calea lungă pe care o bătuse până în Tear trebuie să o fi afectat. Dar femeia nu părea ținută. Era calmă, netulburată, sigură pe ea. Fără a se gândi, se trezi că atinse *saidin*. Îl atinse – și se lovi de un zid pe care nu îl putea vedea sau simți, care îl ținea însă departe de Izvor.

— Nu se poate, zise Rand în timp ce ea zâmbi. Pe Lumină, găfâi el. Chiar ești unul dintre ei.

Rand se dădu încet înapoi. Dacă putea ajunge la Callandor, măcar ar fi avut o armă în mână. Poate că nu ar fi funcționat ca o sa'angreal, dar putea fi folosită ca o sabie. Putea oare folosi o sabie împotriva unei femei, împotriva lui Selene? Nu, împotriva lui Lanfear, împotriva unuia dintre Rătăciți.

Se lovi cu spatele de ceva, și privi ca să vadă ce era. Nu era nimic. Un zid de nimic, iar el era cu spatele lipit de el. Callandor strălucea la mai puțin de trei pași – pe partea cealaltă. Rand lovi nervos cu pumnul în acest obstacol; era la fel de neclintit ca o stâncă.

— Nu pot avea încă încredere în tine, Lews Therin. Încă nu.

Ea veni mai aproape, iar el se gândi că cel mai bine ar fi să o prindă în strânsoare. El era mult mai puternic și mai mare – și așa blocat, cum era, ea ar fi putut să-l învâluie în Putere ca pe un pisoiaș încurcat într-un ghem de lână.

— Nu atâta timp cât ești atât de sigur pe tine, adăugă ea, zâmbind strâmb cu privirea spre Callandor. Mai există doar două puteri pe care un bărbat le poate folosi. De una știu că

încă mai există. Nu, Lews Therin. Nu te voi încredința cu aceasta încă.

— Nu îmi mai spune așa! urlă el. Numele meu e Rand, Rand al'Thor.

— Ești Lews Therin Telamon. Mda, fizic nu e nimic la fel, în afară de înălțime, dar așa fi știut cine se află în spatele acestei priviri, chiar și dacă te-aș fi văzut în leagăn; râse brusc. Totul ar fi fost mult mai ușor dacă te-aș fi găsit atunci. Dacă aș fi avut libertatea să...; râsul se transformă într-o privire mânioasă. Vrei să vezi cum arăt cu adevărat? Nici asta nu îți poți aminti, nu-i așa?

Rand încercă să spună nu, dar limba nu voia să i se miște. Cândva văzuse doi dintre Rătăciți împreună, Aginor și Balthamel, primii care fuseseră eliberați, după trei mii de ani închiși chiar sub pecetea temniței Celui Întunecat. Primul fusese mai ofilit decât orice lucru încă viu; celălalt își ascundea fața sub o mască, își ascundea fiecare petic de piele, de parcă nu suporta să o vadă sau să-i fie văzută de altcineva.

Aerul vibra în jurul lui Lanfear, și ea se preschimbă. Era – mai în vârstă decât el, desigur, dar mai în vârstă nu era bine spus. Mai matură. Mai coaptă. Chiar mai frumoasă, dacă era posibil. Era ca o mlădiță în plină floare, în comparație cu un mugure. Deși știa ce este ea, lui Rand i se uscă gura și i se puse un nod în gât.

Ochii ei negri îi scrutau fața, plină de încredere, și totuși oarecum întrebătoare, de parcă ar fi vrut să știe ce vedea el. Ea părea să fie satisfăcută, indiferent de ce ar fi înțeles din această privire. Lanfear zâmbi din nou.

— Am fost cufundată într-un somn adânc, fără vise, unde timpul nu curgea. Mișcările Roții treceau pe lângă mine. Acum mă vezi așa cum sunt, iar tu ești în mâinile mele, îi spuse ea, iar apoi își plimbă o unghie pe obrazul lui suficient de tare încât să-l facă să tresară. A trecut vremea jocurilor și a șiretlicurilor, Lews Therin! A trecut de mult.

Rand simți cum i se întoarce stomacul pe dos și spuse:

— Așadar, dorești să mă omori? Arde-te-ar Lumina, eu...

— Să te omor? spuse ea nevenindu-i să creadă ce auzea.

Să te omor! Vreau să te am, pentru totdeauna. Ai fost al meu cu mult înainte să te fure albicioasa aia cu părul spălăcit. Cu mult înainte ca ea să te vadă, măcar. Mă iubeai pe mine!

— Iar tu iubeai puterea!

Preț de o clipă Rand se simți amețit. Vorbele sunau a adevăr – el știa că sunt adevărate –, dar de unde răsăriseră? Selene – Lanfear – părea la fel de mirată ca și el, însă ea își reveni repede.

— Ai învățat multe – ai făcut multe lucruri pe care nu credeam să le poți face fără ajutor – în schimb, orbecăi în continuare printr-un labirint întunecat, iar ignoranța asta te poate omorî. O parte din ceilalți se tem prea mult de tine ca să mai aștepte. Sammael, Rahvin, Moghedien. Poate și alții, dar ei cu siguranță. Vor veni după tine. Nu vor încerca să-ți întoarne sufletul. Vor veni la tine pe furiș, te vor distruge în timp ce dormi. Pentru că se tem. Dar mai sunt și cei care te-ar putea învăța, ți-ar putea arăta ce știai cândva. Apoi nimeni nu ar mai îndrăzni să ți se opună.

— Să mă învețe? Vrei să las pe unul dintre Rătăciți să mă învețe?

Unul dintre Rătăciți. Un Rătăcit de parte bărbătească. Un bărbat care fusese Aes-Sedai în Vârsta Legendelor, care știa să conducă, știa cum să evite căderile, știa... I se oferise la fel de mult și altădată.

— Nu! Chiar dacă mi s-ar oferi, aș refuza, și de ce ar trebui să fie așa? Mă opun lor – și ție! Urăsc tot ceea ce ați făcut, tot ceea ce însemnați. „Netrebnicule! se gândi el. Sunt prins aici în capcană, și sfidez cu fală ca un idiot dintr-o poveste, care nu se așteaptă ca acela care îl ține captiv să se mânie atât de tare încât să facă ceva în legătură cu asta.”

Dar nu putea să-și retragă cuvintele. Cu încăpățănare, merse înainte și înrăutăți situația.

— Te voi distruge, dacă pot. Pe tine și pe Cel Întunecat, și până la ultimul Rătăcit!

În ochii ei se zări o sclipire de pericol, dar apoi dispăru.

— Știi de ce se tem unii dintre noi de tine? Ai idee? Pentru că le e teamă ca nu cumva Marele Stăpân al Întunericului să îți dea un rang deasupra lor.

Rand nu-și putu stăpâni un hohot de râs.

— Marele Stăpân al Întunericului? Nici tu nu îi poți pronunța numele adevărat? Cu siguranță nu te temi că îi vei atrage atenția, ca oamenii normali. Sau da?

— Ar fi o blasfemie, spuse ea scurt. Le este frică pe bună dreptate, lui Sammael și celorlalți. Înaltul Senior te vrea. Vrea să te ridice deasupra oricărui alt om. Mi-a spus întocmai.

— Ce caraghios! Cel Întunecat e încă întemnițat la Shayol-Ghul, altfel m-aș lupta cu Tarmon Gai'don chiar acum. Și dacă ar ști că exist, ar vrea să mă vadă mort. Voi lupta cu el.

— Crede-mă, știe. Marele Stăpân știe mai multe decât ai crede. Se poate vorbi cu el. Mergi la Shayol-Ghul, în Puțul Osândeii, și îl vei putea... auzi. Poți să te... scalzi în prezența sa, zise Lanfear în timp ce în priviri îi luci o nouă lumină; extazul; respira printre buzele întredeschise și, preț de o clipă, păru că privește la ceva îndepărtat și nemaipomenit. Nici nu se poate descrie în cuvinte. Trebuie să vezi cum e, chiar acum. Trebuie, spuse ea, cu ochii larg deschiși, întunecați și insistenți. Îngenunchează în fața Marelui Stăpân, iar el te va ridica deasupra tuturor. Te va lăsa liber să stăpânești așa cum vei dori, atâta timp cât te vei lăsa în genunchi în fața lui o singură dată. Pentru a-l recunoaște. Nimic mai mult. El mi-a spus asta. Asmodean te va învăța să folosești Puterea fără ca aceasta să te omoare, te va învăța ce poți face cu ea. Lasă-mă să te ajut! Îi putem distruge pe ceilalți. Marelui Stăpân nu îi va păsa. Îi putem distruge pe toți, chiar și pe Asmodean, odată ce te va fi învățat tot ce trebuie să știi. Noi doi putem conduce lumea împreună sub Marele Stăpân, pentru totdeauna, spuse ea, iar apoi vocea îi deveni o șoaptă, în care se putea simți în egală măsură atât dorință, cât și frică. Au fost făurite două sa'angreal, chiar înainte de sfârșit, unul pe care îl poți folosi tu, și unul eu. Cu mult mai puternice decât o sabie. Puterea lor depășește imaginația. Dacă le-am avea, l-am putea provoca la luptă chiar și pe... Marele Stăpân. Chiar și pe Creator!

— Ești nebună, spuse el turbat. Părintele Minciunii îmi va da mie libertate? M-am născut ca să lupt cu el. De asta mă aflu aici, pentru a îndeplini Profețiile. Mă voi lupta cu el, și cu

voi toți, până la Ultima Bătălie! Până la ultima suflare!

— Nu trebuie să o faci. Profețiile sunt doar semnul a ceea ce oamenii speră să se întâmple. Dacă îndeplinești Profețiile, te vei lega de o cale ce te va duce la Tarmon Gai'don și la moartea ta. Moghedien sau Sammael îți pot distruge sufletul. Un sfârșit total și definitiv. Nu te vei mai naște niciodată, indiferent cât de mult se va învârti Roata Timpului.

—Nu!

Femeia îl scrută pe Rand pentru o vreme, multă vreme se părea; Rand aproape că văzu în ochii lui Selene o balanță care cântărea situația.

— Aș putea să te iau cu mine, spuse ea în final. Te-aș fi putut întoarce către Marele Stăpân, fără să-mi pese de ce vrei sau gândești. Există căi.

Se opri, poate pentru a vedea dacă vorbele sale aveau vreun efect. Pe spatele lui Rand se prelingea sudoarea, dar își păstra chipul neclintit. Trebuia să facă ceva, indiferent dacă avea sau nu o șansă. Încercă a doua oară să atingă *saidin*, dar se lovi în continuare de obstacolul invizibil. Își lăsă ochii să se plimbe, de parcă se gândea la ceva. Callandor era în spatele lui, la fel de departe ca țărmul opus al Oceanului Aryth. Cuțitul său pe care îl purta la brâu se afla pe masa de lângă pat, alături de o vulpe pe jumătate terminată, pe care el începuse să o cioplească. Cocoloașele de metal fără formă de deasupra șemineului îl sfidau; un bărbat îmbrăcat în haine murdare se strecura pe ușă cu un cuțit în mână; cărți împrăștiate peste tot. Rand se întoarse din nou cu fața spre Lanfear, încordându-se.

— Mereu ai fost încăpățânat, murmură ea. Nu te voi lua, de data asta. Vreau să vii la mine din propria voință. Și așa va fi. Ce-ai pățit? Te-ai încruntat.

„Un bărbat se strecoară pe ușă cu un cuțit în mână”; ochii lui Rand trecuseră pe lângă acest individ, aproape fără a-l observa. Instinctiv, el o împinse pe Lanfear din cale și atinse Adevăratul Izvor; scutul ce îl oprea dispăru de îndată ce îl atinse, și avea acum în mână sabia ca o flacără galben-roșiatică. Bărbatul se aruncă asupra lui, ținând cuțitul într-o poziție joasă, cu vârful ridicat în sus, pregătit să-l înjunghie.

Chiar și acum îi era greu lui Rand să îl urmărească pe bărbat, dar reuși să se întoarcă lin și, prin mișcarea Vântul Bate pe Metereze, retează mână ce ținea cuțitul și termină prin a străpunge inima atacatorului său. O clipită îl privi în ochii nesimțitori – fără viață, în timp ce inima încă mai pompa sânge – apoi își retrase sabia.

— Un Vinețiu.

Rand respiră, și i se păru că era prima gură de aer pe care o luase după multe ore. Cadavrul de la picioarele sale sângera pe covorul frumos lucrat, dar nu îi mai era greu să-l urmărească acum. Așa se întâmpla mereu cu asasinii Umbrei; era deja prea târziu când îi observai.

— Nu înțeleg. Ai fi putut să mă omori cu ușurință. De ce mi-ai distrage atenția, în timp ce un Vinețiu se strecoară în spatele meu?

Lanfear îl privi cu grijă.

— Nu am nici o folosință de cei Făr-de-Suflet. Ți-am spus că sunt... diferențe între cei Numiți. Se pare că am judecat cu o zi mai târziu, dar mai e încă timp să vii cu mine. Ca să înveți. Ca să trăiești. Sabia aia, spuse ea batjocoritor. Nu faci nici a zecea parte din ce-ai putea face. Vino cu mine și învață. Sau vrei să mă omori chiar acum? Te-am eliberat ca să te poți apăra.

Vocea ei, postura ei spuneau că se aștepta la un atac sau era măcar pregătită să îi țină piept, dar nu asta îl opri pe Rand, la fel cum nu îl oprise nici faptul că îl eliberase. Ea era una dintre Rătăciți; slujise răul atât de mult timp, încât o soră Neagră era ca un copil abia născut pe lângă ea. Cu toate astea, el vedea o femeie. Se înjura pe sine în toate felurile, dar nu o putea face. Poate dacă ar fi încercat să-l omoare. Poate. Dar ea doar stătea pe loc, îl privea și aștepta; cu siguranță pregătită să folosească Puterea în feluri pe care el nici nu le știa posibile dacă ar fi încercat s-o prindă în strânsoare. Reușise să le blocheze pe Egwene și pe Elayne, dar acesta fusese unul dintre acele lucruri pe care le făcea fără a gândi, calea prin care o făcuse fiind undeva bine ascunsă în mintea sa. Își amintea doar că o făcuse, dar nu cum o făcuse. Măcar se ținea bine de *saidin*; ea nu putea să-l

mai surprindă ca mai înainte. Puterea spurcată, care îi întorcea stomacul pe dos, nu era nimic; *saidin* era viață, în multe feluri.

Un gând îi răsări brusc în minte, ca un arc. Aielul. Chiar și unui Vinețiu i-ar fi fost imposibil să se strecoare pe o ușă păzită de șase Aieli.

— Ce le-ai făcut? întrebă cu voce ascuțită, în timp ce se îndrepta spre uși, cu ochii ațintiți asupra ei. Dacă folosisse Puterea, poate că ar fi primit vreun avertisment. Ce le-ai făcut Aielilor de afară?

— Nimic, răspunse ea liniștită. Nu ieși. S-ar putea să fie doar un test, ca să ți se arate cât de vulnerabil ești, dar chiar și un test te poate omorî dacă te lași păcălit.

Smuci ușa din partea dreaptă și descoperi o scenă înspăimântătoare.

10 Stânca rămâne în picioare

La picioarele lui Rand zăceau Aieli fără viață, sub leșurile a trei oameni foarte simpli, îmbrăcați la fel de simplu cu surtuce și pantaloni. Oameni de rând, dar și cei șase Aieli, întreaga gardă adică, fuseseră măcelăriți, unii cu siguranță înainte să-și dea seama ce se întâmpla; iar fiecare dintre acei oamenii de rând era străpuns de măcar două sulițe de Aiel.

Însă era mult mai rău de-atât. De îndată ce Rand deschisese ușa, fusese asurzit de zgomote de luptă: urlete, țipete, sunet de oțel ce lovește oțel printre coloanele de piatră roșie. Protectorii din anticameră luptau pe viață și pe moarte, la lumina lămpilor poleite cu aur, împotriva unor arătări mătăhăloase, arătări cu unghii negre și mai mulți decât ei, arătări ca niște oameni imenși, dar având capetele și chipurile deformate de coarne și pene, de râturi sau ciocuri, acolo unde ar fi trebuit să le fie gura și nasul. Troloci. Fie picioare acoperite de cizme, fie labe sau copite, creaturile făceau pașii mari și doborau oameni cu niște topoare ciudate cu țepușe, cu sulițe încârligate și săbii ca niște coase îndoite în direcția opusă. Și printre aceștia, se unduia un Myrddraal ca un vierme cu pielea albă, precum carnea moartă stoarsă de sânge.

Undeva în Stâncă se auzi un gong de alarmă, apoi se opri la fel de neprevăzut ca și moartea. Se auzi un altul, și apoi altul, cu zgomote de alamă.

Protectorii se luptau și, deși erau mai numeroși deci trolocii, erau mai mulți bărbați căzuți decât troloci. Și chiar în momentul în care ochii lui Rand privea toate astea, Myrddraalul îi sfâșie cu o singură mână jumătate din față căpitanului, în timp ce un troloc își înfipse sabia în gâtul unui Protector, ferindu-se ca un șarpe de loviturile de suliță ale Protectorului. Protectorii se confruntau cu ceva ce ei crezuseră că sunt doar povești de speriat copiii; erau pe punctul de a ceda. Unul dintre bărbați, care își pierduse coiful, își aruncă sulița și încercă să fugă, dar se trezi cu capul despicat în două de toporul masiv al unui troloc. Un alt bărbat

Îl privi pe Myrddraal și o luă la goană ținând. Myrddraalul tâșni după el, ocolind loviturile, într-o clipă, toți bărbații aveau să o ia la goană.

— Pieritule! strigă Rand. Măsoară-ți forțele cu mine, Pieritule!

Myrddraalul se opri de parcă nu s-ar fi clintit niciodată și întoarse chipul său palid și fără de ochi către Rand. La această privire, Rand simți cum i se strecoară frica în oase, trecând prin bula de calm rece ce îl acoperea în timp ce era legat de *saidin*; în Ținuturile de la Hotare se spunea că „Privirea celor Fără-de-Ochi e frica.” Cândva el crezuse că acești Pieriți călăreau umbrele ca pe niște cai și că dispăreau când se întorceau într-o parte. Acele vechi credințe nu erau atât de deplasate.

Myrddraalul se năpusti asupra lui, însă Rand sări peste morții din fața intrării, pentru a se confrunta cu el, iar cizmele îi alunecară pe marmura neagră plină de sânge.

— Spre Stâncă! strigă el în timp ce sări. Stânca rămâne în picioare! – acesta era urletul de luptă pe care îl auzise atunci când Stânca nu rămăsese în picioare.

Îl se păru că aude un țipăt batjocoritor – „Netrebnicule!” – din camera din care ieșise, dar nu avea timp de Lanfear sau de ceea ce putea face ea. Momentul în care alunecase aproape că îl costase viața; sabia sa de aur roșu abia dacă o putea respinge pe cea neagră a Myrddraalului, în timp ce se lupta și încerca să-și mențină echilibrul.

— Către Stâncă! Stânca rămâne în picioare! – trebuia să-ți ții uniți pe Protectori ori ar fi trebuit să le ții piept Myrddraalului și la douăzeci de troloci. Stânca rămâne în picioare!

— Stânca rămâne în picioare! auzi pe cineva zicând după el.

— Stânca rămâne în picioare! spuse un altul.

Creatura se mișca precum o năpârcă, iar plăcile negre din care îi era făcută armura întăreau această iluzie. Însă nici măcar o lance a celor întunecați nu lovea atât de iute precum Rand. Momentan, era singurul lucru pe care îl putea face, pentru a ține tăișul dușmanului departe de pielea lui

neacoperită de armură. Metalul acela negru te putea lăsa cu răni care putrezeau, și care erau aproape la fel de greu de vindecat ca și aceea de la șold. De fiecare dată când oțelul negru, făurit în Thakan'dar, sub povârnișurile din Shayol-Ghul, se întâlnea cu lama de aur făurit din Putere, camera se umplea de lumină ca de la un fulger îndepărtat, o lumină alb-albăstruie care te orbea.

— De data asta vei muri, îi răsă Myrddraalui în față, cu o voce precum foșnetul unor frunze moarte. O să-ți dau carnea trolocilor și îți voi lua femeile pentru mine.

Rand lupta la fel de rece ca întotdeauna și cu aceeași disperare. Acest Pierit știa cum să mânuiască o sabie. Apoi veni clipa în care Rand putu să lovească direct în sabia creaturii, nu doar să evite loviturile. Cu un șuierat precum gheața ce cade pe oțel topit, sabia roșie-aurie o spintecă pe cea neagră. Următoarea lovitură retează capul Făr-de-Ochi; tăind prin os, lui Rand începură să-i tremure mâinile. Sânge precum cerneala începu să țâșnească din ciotul de gât care mai rămăsese. Cu toate astea, creatura nu se prăbuși. Lovea orbecăind cu sabia ruptă, corpul fără de cap se clătina continuând să lovească aerul la întâmplare.

În timp ce capul Myrddraalului căzu și se rostogoli pe podea, trolocii care mai rămăseseră se prăbușiră și ei, zbierând, zbatându-se și lovindu-și capetele cu mâinile lor hidos de păroase. Era o slăbiciune a Myrddraalilor și a trolocilor. Nici măcar Myrddraalii nu aveau încredere în troloci, de aceea se legau adesea de aceștia într-un mod pe care Rand nu îl înțelegea; se părea că în acest fel se asigurau că trolocii erau credincioși, însă cei legați de un Myrddraal nu supraviețuiau prea mult morții acestuia.

Protectorii care mai rămăseseră în picioare, mai puțin de doisprezece, nu mai așteptară. Câte doi sau câte trei înjunghiară cu sulițele fiecare troloc în parte de mai multe ori, până când nu mai mișcă nici unul. Unii dintre ei îl puseseră la pământ pe Myrddraal, însă acesta continua să se zbată indiferent de câte ori îl înjunghiau. În timp ce trolocii își dădeau ultima suflare, se mai puteau auzi gemetele și vaietele câtorva oameni care supraviețuiseră. Tot erau mai

mulți oameni morți pe podea decât Făpturi ale Umbrei. Marmura neagră era năclăită cu sânge, care aproape că nu se distingea pe piatra neagră.

— Lăsați-l, spuse Rand Protectorilor care încercau să-l termine pe Myrddraal. E deja mort. Pieriții pur și simplu nu vor să recunoască atunci când mor; Lan îi spusese asta, cu foarte mult timp în urmă, i se părea lui, deși nu era prima dată când văzuse așa ceva. Îngrijiți-vă de cei răniți.

Privind la arătarea învinsă, fără cap, cu trupul acoperit de răni adânci, bărbații tremurau și se dădeau înapoi, bombănind ceva despre Pândari. În poveștile de adormit copiii, așa li se spuneau în Tear Pieriților. Unii începură să caute urme de supraviețuitori printre oamenii doborâți, trăgându-i în lături pe cei ce nu se puteau ține pe picioare și ajutându-i să se ridice pe cei ce puteau. Mult prea mulți rămâneau la pământ. Bandaje făcute în grabă, din chiar cămășile pline de sânge ale unor bărbați, erau singura alinare pentru moment.

Nu mai erau prea frumoși acești locuitori ai orașului Tear. Pieptarele lor nu mai străluceau, ci purtau urme de zgârieturi și lovituri; îmbrăcămintea lor neagră-aurie era ciopârțită și înecată în sânge. Unii nu mai aveau coifurile pe cap, și nu puțini erau cei care se sprijineau în sulite de parcă ar fi fost singurele lucruri ce îi ajutau să se țină pe picioare. Poate că așa și era. Respirau greu, pe chipurile lor se putea citi o zăpăceală în care se amestecau atât o groază teribilă, cât și o amorțeală ca de beție, cea care îi cuprinde pe oameni în timpul unei lupte. Toți se holbau neîncrezători la Rand și îi aruncau priviri temătoare, de parcă el însuși ar fi fost o creatură din Mana Pustiitoare.

— Ștergeți vârfurile sulitelor, le spuse el. Sângele unui Pierit poate mânca oțelul precum acidul, dacă e lăsat prea mult.

Cei mai mulți se clintiră cu greu pentru a îndeplini ordinul, și folosiră șovăind ceea ce era la îndemână, mânecile morților. De-a lungul coridoarelor începură să se audă alte zgomote de luptă, țipete îndepărtate, scârțâitul înăbușit al metalului. Oamenii îl ascultaseră pe Rand deja de două ori; era timpul să se convingă dacă aveau s-o mai facă încă o

dată. Se întoarse cu spatele la ei și ieși din anticameră spre zgomotele de luptă.

— Urmați-mă, le ordonă el, ridicându-și sabia de foc, pentru a le aminti cine era, și speră că nu se va trezi cu vreo sulică în spinare; trebuia, însă, să o facă. Stâncă rămâne în picioare! Pentru Stâncă!

Preț de o clipă, se auzi doar zgomotul înfundat al pașilor săi în acea încăpere susținută de coloane; apoi cizmele începură să-i urmeze.

— Pentru Stâncă, strigă un bărbat.

— Pentru Stâncă și pentru Seniorul Dragon! un altul.

— Pentru Stâncă și pentru Seniorul Dragon! răcniră și alții, urmând exemplul.

Rand grăbi pasul de marș și își conduse armata însângerată, de douăzeci și trei, mai adânc în Stâncă.

„Unde era Lanfear și ce amestec avea ea în toate astea?” Nu prea avea timp să se gândească. Sângele bărbaților doborâți băltea pe coridoare, unul aici și alte două sau trei mai departe. Protectori, servitori, Aieli. Chiar și femei; nobili înveșmântați în olandă și servitori cu haine de lână erau toți la un loc, înjunghiați în timp ce încercaseră să fugă. Trolocilor nu le păsa pe cine ucideau; le făcea plăcere. Myrddraalii erau și mai nemiloși; cei Jumate-Oameni se mândreau cu durerea și moartea pe care le provocau.

Mai adânc în fortăreață, Stâncă fierbea. Gloate întregi de troloci năpădiseră coridoarele, uneori cu un Myrddraal în frunte, alteori singuri, luptându-se cu Aieli sau Protectori, doborându-i pe cei neînarmați, și căutând mereu să ucidă cât mai mulți. Rand își conducea mica sa armată spre Făpturile Umbrei, iar sabia sa tăia în solzi negri la fel de ușor ca și în carne spurcată. Doar Aieli luptau cu Pieriții fără a da înapoi. Aieli și Rand. Treceau pe lângă troloci pentru a ajunge la Pieriți; uneori, odată cu Myrddraalii, cădeau și câte o duzină sau două de troloci, altă dată nu.

O parte dintre Protectorii săi fură doborâți și nu se mai ridicară, dar li se alăturară Aieli, și aproape că își dublară numărul. Grupuri de bărbați porneau în lupte cumplite care se depărtau cu urlate și zarvă, ca într-o turnătorie în care toată

lumea o luase razna. Alți bărbați se așezau în coloană în spatele lui Rand, alții ieșeau din coloană, alții erau înlocuiți, până când nu mai rămânea nici unul dintre cei ce porniseră alături de el la început. Uneori se lupta singur sau alerga de-a lungul unui coridor gol și urma sunetele depărtate ale unei lupte.

La un moment dat, alături de doi Protectori, într-o colonadă aflată la intrarea într-o încăpere lungă cu multe uși, îi văzu pe Moraine și pe Lan, care erau înconjurați de troloci. Femeia Aes-Sedai stătea pe loc și își ținea capul sus ca o regină din poveste, iar în jurul ei arătările sălbatice erau cuprinse de flăcări – dar erau înlocuite de altele, care țâșneau de pe o ușă sau pe alta, câte șase sau opt în același timp. Sabia lui Rand îi termina pe cei ce scăpau de flăcările lui Moiraine. Străjerul avea tot chipul acoperit de sânge, dar trecea cu sabia prin acele arătări la fel de ușor ca și atunci când ar fi exersat în fața unei oglinzi. Apoi, un troloc cu bot de lup se năpusti cu sulita către spatele lui Moiraine. Lan se răsuci de parcă ar fi avut ochi la ceafă și îi reteză trolocului piciorul de la genunchi. Creatura căzu urlând, dar reuși să arunce sulita spre Lan, exact atunci când un altul îl lovi într-un mod ciudat pe Străjer, cu spatele securii, făcându-l să cadă în genunchi.

Rand nu putu face nimic, căci chiar în acel moment cinci troloci se năpustiră asupra sa și a celor doi companioni ai săi; toți aveau râturi și colți de mistreț și coarne de berbec și îi împinseră pe cei trei în afara colonadei dintr-o singură mișcare. Cinci troloci ar fi trebuit să fie în stare să ucidă trei oameni fără prea mare greutate, doar că unul dintre oameni era Rand, cu o sabie ce le trecea prin solzi ca prin pânză. Unul dintre Protectori muri, iar celălalt dispăru, alergând după un troloc rănit, singurul care supraviețuise dintre cei cinci. Când Rand se grăbi să ajungă din nou la colonadă, simți un miros de carne arsă ce venea din încăpere și văzu pe podea multe trupuri arse, dar nici urmă de Moiraine sau Lan.

Aceasta era, carevasăzică, legea luptei pentru Stâncă. Sau poate lupta pentru viața lui Rand. Încăierările se iscau și se depărtau de locul în care începuseră sau se stingeau

atunci când una din părți era biruită. Nu numai că se luptau oameni cu troloci și Myrddraali. Oameni se luptau cu oameni; Iscoadele Celui Întunecat se luptau alături de Făpturile Umbrei, care erau niște ființe oribil înveșmântate, ce arătau ca niște foști soldați sau bătauși. Păreau a se teme de troloci la fel de mult ca și cei din Tear, ucideau însă la fel de orbește, în orice fel cu putință. Rand chiar văzu de două ori cum un troloc se lupta cu alt troloc. Putea să presupună doar că unii Myrddraali nu mai aveau control asupra lor și că erau acum conduși de setea lor de sânge. Dacă aveau de gând să se măcelărească între ei, n-aveau decât; Rand îi lăsa în pace.

Singur fiind din nou, căutând, se rezezi după un colț și nimeri în fața a trei troloci, fiecare de două ori mai voluminoși decât el și mult mai înalți. Unul dintre ei, cu cioc coroiat ca de vultur, care atârna totuși pe o față de om, hăcuia mâna cadavrului unei nobile din Tear, iar ceilalți doi priveau nerăbdători și își lingeau răturile. Trolocii mâncau orice, atâta timp cât era carne. Nu se poate spune cine fu mai surprins, Rand sau ei, dar el fu primul care-și reveni.

Rand îl doborî pe cel cu cioc de vultur, care se prăbuși cu burta despicață. Poziția numită Șopârla prin Mărăciniș ar fi putut fi de ajuns pentru ceilalți doi. Însă primul troloc, zvârcolindu-se pe loc, își ridică piciorul de sub el, începu să-și fluture sabia și reuși doar să cresteze solzii țintei sale, apoi căzu chiar în calea celui de-al doilea troloc, acesta mușcând în gol cu botul său de lup. Rand fu țintuit la podea sub greutatea creaturii și nu mai putut să-și miște nici sabia. Cel care încă se mai afla în picioare își ridică securea țintată, și aproape că schiță un zâmbet, pe cât îi permiteau râtul și colții de mistreț. Rand încercă să se miște, să respire.

Capul de mistreț fu despicat în două de o sabie în formă de coasă. Un al patrulea troloc își trase sabia înapoi și zâmbi cu dinți de capră, în timp ce urechile îi fluturau în spatele coarnelor. Apoi o luă la goană, pocnind din copite.

Rand reuși să iasă de sub leșurile trolocilor, buimăcit pe jumătate. „M-a scăpat un troloc. Un troloc?” Era plin de sânge de troloc, negru și cleios. În capătul coridorului, în direcția opusă celei în care o zbughise creatura, o lumină alb-

albăstruie lucea în timp ce doi Myrddraali se luptau, într-o amestecătură fără noimă de mișcări haotice. Unul îl împinse pe celălalt într-un alt coridor, iar fulgerul alb-albăstrui nu se mai văzu. „Sunt nebun. Asta e. Sunt nebun, iar asta e un vis dement.”

— Riști totul dacă alergi nebunește cu... cu sabia aia în mână.

Rand se întoarse și o văzu pe Lanfear. Își schimbase din nou înfățișarea în cea de fată, cu nici un an mai vârstnică decât el, poate chiar mai tânără. Își ridică fusta albă pentru a păși peste cadavrul spintecat al unei femei; după expresia de pe chipul ei, ai fi zis că pășește peste un buștean.

— Îți construiești o colibă din vreascuri, continuă ea, când ai putea să ai palate de marmură cât ai clipi. Viețile lor ar fi putut fi ale tale, iar sufletele celor ca trolocii se pot stăpâni cu ușurință, însă ei aproape că te-au ucis. Trebuie să înveți. Alătură-te mie!

— Asta e făcătura ta? întrebă el. Trolocul ăla care m-a salvat? Myrddraalii ăia? Ai fost tu sau nu?

Lanfear cântări puțin întrebarea, înainte de a-și roti capul ușor și cu regret.

— Dacă îmi asum toate acestea, te vei aștepta să o fac din nou, iar asta ar putea fi fatal. Ceilalți nu sunt siguri în ce poziție mă aflu, și așa și vreau. Să nu te aștepți la ajutor din partea mea.

— Să mă aștept la ajutor? mârâi el. Tu vrei să trec de partea Umbrei. Cuvintele dulci nu mă pot face să uit ceea ce ești.

Rand începu să conducă, iar Lanfear se izbi de un perete, fiind prinsă atât de tare în strânsoare încât începu să icnească. El o ținu acolo, ținută precum un vultur ținut pe o tapiserie cu scene de vânătoare, cu picioarele deasupra podelei și cu rochia ca de zăpadă desfăcută și lipită de perete. Cum reușise oare să le blocheze pe Egwene și pe Nynaeve? Trebuia să-și amintească.

Brusc, se trezi că zboară de-a lungul coridorului și că se izbește de peretele din fața lui Lanfear. Ceva îl ținea lipit acolo ca o insectă, și abia mai putea respira.

Lanfear părea să nu aibă probleme cu respirația.

— Tot ce poți face tu, Lews Therin, pot și eu. Și chiar mai bine, spuse ea netulburată, deși era ținută la perete; iar zumzetul luptei crescuse dintr-odată undeva în apropiere, apoi se pierdu înapoi în depărtare. Îți folosești doar jumătate din cea mai mică fărâmbă din ceea ce poți face și refuzi ceea ce ți-ar putea da puterea să zdrobești orice îți stă în cale. Unde e Callandor, Lews Therin? Tot sus în dormitorul tău, pe post de ornament? Crezi că doar mâna ta o poate stăpâni, acum că ai eliberat-o? Dacă Sammael este aici, o va lua cu siguranță și o va folosi împotriva ta. Chiar și Moghedien ar lua-o, ca să te rupă de puterea ei; femeia ar putea să câștige mult dacă ar da-o la schimb unuia dintre bărbații Numiți.

Rand se zbatu să se elibereze, dar nu reuși să-și miște decât capul pe care și-l smuci dintr-o parte într-alta. „Callandor în mâinile unuia dintre bărbații Rătăciți.” Teama și zădărnicia îl cuprinseseră. Conducea, încerca să se smulgă din ceea ce îl ținea, dar ar fi putut la fel de bine să nu fie nimic din care să se smulgă. Și dintr-odată totul dispăru; se desprinsese de perete, încă luptându-se, până când realizează că era liber. Și nu pentru că făcuse el ceva.

O privi pe Lanfear. Ea încă atârna acolo, liniștită de parcă ar fi respirat aerul curat de pe malul unui râu. Femeia încerca să-l potolească, să-l păcălească să o elibereze. Rand stăpânea cu neîncredere undele ce o țintuiau. Dacă le-ar fi legat și le-ar fi dat drumul, lăsând-o acolo, poate că ea ar fi dărmat jumătate din Stâncă în încercarea de a se elibera – asta dacă n-o omora vreun troloc, cu gândul că era o simplă locuitoare a Stâncii. Asta n-ar fi trebuit să-l îngrijoreze – nu moartea unui Rătăcit –, dar îl dezgusta gândul de a lăsa o femeie neajutorată pradă unui troloc, sau chiar pe oricine. Cu o singură privire îi remarcă din nou ținuta trufașă și alungă acest gând. Nimeni, nimic din Stâncă nu i-ar fi făcut nici un rău ei, atâta timp cât putea conduce. Dacă ar fi găsit-o pe Moiraine, ar fi putut să o oprească...

Din nou, hotărî Lanfear pentru el. Fu zdruncinat de impactul undelor tăiate, iar ea căzu încet pe podea. Rand rămase cu ochii larg deschiși, în timp ce ea se depărta de zid

și își scutură liniștită fusta.

— Nu poți face asta, spuse el cu răsuflarea tăiată, iar ea îi zâmbi.

— Nu e nevoie să văd o undă ca s-o răpun, dacă știu ce și unde e. Vezi tu, mai ai multe de învățat. Îmi placi așa cum ești. Pentru că ești prea comod, totdeauna ai fost prea căpos și sigur pe tine. Era mai bine când erai puțin nesigur de hotărârile tale. Carevasăzică, ai uitat de Callandor?

Rand șovăia în continuare. În fața lui se afla unul dintre Rătăciți. Și nu putea face absolut nimic. Se întoarse și fugi spre Callandor. Râsul lui Lanfear părea că-l urmărește.

De data asta nu se mai opri să înfrunte nici un troloc sau Myrddraal, nu încetini goana sa nebună prin Stâncă, decât atunci când îi ieșeau în cale. Când era cazul, își făcea loc cu sabia sa de foc. Îi văzu pe Perrin și pe Faile, el cu o secure în mână, iar ea îi păzea spatele cu pumnalele sale; se părea că trolocii se temeau să întâlnească privirea de fiară a lui Perrin la fel cum se temeau de tăișul securii sale. Rand îi lăsă în urmă fără a mai arunca nici o privire. Dacă unul dintre Rătăciți luase sabia, nici unul dintre ei n-ar mai fi apucat răsăritul.

Fără suflu, goni prin anticamera cu coloane, sări peste morții care încă se aflau acolo. Protectori și troloci la un loc, și se grăbi să ajungă la Callandor. Rand deschise ambele uși cu putere. Sabia care nu e Sabie stătea așezată pe pedestalul său lucrat în aur și nestemate și strălucea în lumina soarelui ce tocmai apunea. Îl aștepta.

Acum că o văzu în siguranță, aproape că îi era scârbă să o atingă. O dată folosise sabia așa cum trebuia să fie folosită în adevăr. Doar o dată. Știa ce îl așteaptă în momentul când avea să o ridice din nou, pentru a atinge Adevăratul Izvor, cu mult peste ceea ce ar fi putut face un alt om fără ajutor. Îi părea că a da drumul sabiei roșii-aurii era mult peste puterile sale; când aceasta dispăru, el aproape că o chemă înapoi.

Își târâi picioarele, ocoli leșul Vinețului și apucă încet mânerul lui Callandor. Era rece, precum cristalul cufundat în întuneric, dar nu părea atât de lunecoasă cât să o scape.

Ceva îl făcu să-și ridice privirea. Un Pierit stătea la intrare,

șovăielnic, cu privirea sa palidă ațintită la Callandor.

Rand fu cuprins de *saidin*. Prin Callandor. Sabia care nu era Sabie lucea în mână sa de parcă ar fi fost soarele de amiază. Puterea se revărsa în el și îl lovi ca un fulger de piatră. Spurcăciunea îl năpădi, ca un val de negreală. Prin vene îi pulsa piatră topită; răceala din interior ar fi putut să înghețe și soarele. Trebuia să se folosească de ea, altfel ar fi pocnit precum un pepene putred.

Creatura se întoarse să fugă, dar brusc hainele negre și armura se prăvăliră pe podea, iar în aer se răspândiră firicele uleioase.

Rand conducea, dar nici măcar nu își dăduse seama până când nu termină; nu putea descrie ce făcuse nici măcar dacă ar fi fost în joc viața lui. Însă nimic nu putea să îl amenințe atâta timp cât ținea sabia în mână. Puterea ardea în el precum pulsul vieții înseși. Cu Callandor în mână, putea face orice. Puterea apăsa asupra lui, cu o forță ce ar fi putut despica munții. Un fir condus apucă rămășițele aeriene ale creaturii și le scoase în anticameră; la fel și armura, și acoperământul său; iar o undă se prelinse și le arse. O luă la pas pentru a-i vâna pe cei ce veniseră să îl vâneze pe el.

Unii dintre ei ajunseseră chiar până în anticameră. Un alt Pierit și o gloată de troloci înghesuiți unii în alții se aflau în partea mai îndepărtată a coloanelor; se holbau la cenușa ce se ridica în aer, ultimele rămășițe ale unui Myrddraal și a veșmintelor acestuia. La vederea lui Rand și a sabiei Callandor, ce pâlpâia în mâinile lui, trolocii începură să urle ca niște fiare. Pieritul încremeni de uimire. Rand nu le dădu nici o șansă să fugă. Intenționat, se îndreptă conducând spre ei în același ritm ca și până atunci, iar de sub marmura neagră pe care stătea Făptura Umbrei, țâșniră flăcări, atât de puternice, încât creatura încercă să se apere cu mâna. Până să ridice brațul, flăcările deja se făcură nevăzute; nu mai rămăsese nimic în afară de câteva cercuri palide pe marmură.

Rand coborî înapoi în Stâncă, și fiecare troloc, fiecare Myrddraal pe care îl vedea, izbucnea în flăcări. Îi omora în timp ce se luptau cu Aieli sau cu cetățeni din Tear, și când omorau servitori ce încercau să se apere cu sulițe sau săbii pe

care le înhățaseră de la cei morți. Îi ardea în timp ce fugeau, fie după o victimă, fie îndepărtându-se de el. Rand începu să se miște din ce în ce mai repede, mergând cu pași mari, apoi alergând, trecând pe lângă răniți ce zăceau de multe ori fără a se îngriji nimeni de ei, și pe lângă morți. Nu era destul, nu se putea mișca destul de repede. În timp ce ucidea troloci cu duzina, alții încă își vedeau de treabă, deși poate doar încercau să scape.

Brusc se opri într-un coridor larg, unde era înconjurat de morți. Trebuia să facă ceva – ceva mai mult. Puterea îi aluneca prin oase, esența pură a focului. Ceva mai mult. Puterea îi îngheță măduva. Ceva pentru a-i omorî pe toți, pe toți în același timp. Mirosul de *saidin* îl copleși, un morman de mizerie putredă ce amenința să-i acopere sufletul. Ridică sabia, se legă de Izvor, se legă până când simți că ar fi trebuit să urle și să scoată pe gură flăcări înghețate. Trebuia să-i omoare pe toți.

Imediat sub tavan, chiar deasupra capului său, aerul începu să se învârtă ușor, rotindu-se din ce în ce mai tare, formând un vârtej de roșu, negru și argintiu. Începu să se tulbure, formând o pâlnie spre interior, fierbând și mai tare, țiuind în timp ce se răsucea și se făcea din ce în ce mai mică.

Pe chipul lui se prelingea sudoarea în timp ce privea în sus. Nu avea nici o idee ce era asta, doar că niște unde agitate, pe care nu avea cum să le numere, îl legau de acea masă. Avea masă; o greutate ce creștea din ce în ce mai mult în timp ce lucrul ăsta se prăbușea în interior. Callandor lucea din ce în ce mai tare, prea strălucitoare pentru a mai putea fi privită; își închise ochii și i se păru că lumina îi arde pleoapele. Puterea se zvârcolea în el, ca un torent ce amenința să-i arunce toată ființa într-un vârtej. Trebuia să-i dea drumul. Trebuia. Se forță să-și deschidă ochii și i se păru că privește toate fulgerele din lume adunate într-o bilă de forma capului unui troloc. Trebuia să... să... să...

„Acum.” Reteză undele ce ieșeau din el, iar acel lucru se învârti în continuare, scrâșnind ca un burghiu într-un os. „Acum.”

Din tavan ieșiră fulgere ce luceau ca niște șuvoaie argintii.

Un Myrddraal ieși dintr-un coridor lateral și, fără a mai putea face un alt pas, câteva dâre lucitoare înjunghiară arătarea și o spulberară. Celelalte șuvoaie curgeau mai adânc și pătrundeau prin fiecare bifurcație a coridorului, iar apoi erau înlocuite de altele, care țâșneau în fiecare secundă.

Rand n-avea nici o idee ce făcuse, sau cum. Putea doar să stea pe loc și să tremure din cauza Puterii ce îl obliga să o folosească. Chiar dacă l-ar fi distrus. Simțea cum piereau troloci și Myrddraali, simțea cum fulgerele loveau și ucideau. Putea să îi omoare oriunde, oriunde în lume. Știa asta. Putea face orice cu Callandor. Și știa la fel de bine că încercarea îl putea și ucide.

Fulgerele începură să pălească și dispărură odată cu ultima Făptură; masa rotitoare explodează, cu un zgomot puternic de aer ce era supt în interior. Callandor, însă, lucea în continuare precum soarele; Rand tremura din cauza Puterii.

Moiraine se afla la câțiva pași distanță și îl privea. Rochia ei era perfect aranjată, toate faldurile de mătase albastră erau la locul lor; avea însă câteva șuvițe de păr ieșite în afară. Arăta ostenită – și șocată.

— Cum...? Ceea ce tocmai ai făcut nu aș fi crezut niciodată posibil.

Lan își făcu și el apariția, șchiopătând de-a lungul coridorului, cu sabia în mână, cu fața plină de sânge, cu surtucul sfâșiat. Fără a-și întoarce privirea de la Rand, Moiraine întinse o mână și îl opri pe Străjer nu departe de ea. Destul de departe de Rand, însă. De parcă ar fi fost prea periculos ca până și Lan să se apropie de el.

— Ești... bine, Rand?

Rand își întoarse privirea de la ea și dădu cu ochii de trupul unei fete cu părul negru; doar un copil. Era întinsă pe spate, cu ochii larg deschiși și fixați în tavan, cu rochia neagră de atâta sânge. Mâhnit, Rand se aplecă și îi dădu la o parte firele de păr de pe chip.

— Pe Lumină, e doar un copil. Am făcut-o prea târziu. De ce nu am făcut-o mai devreme? Un copil!

— Voi da ordin să aibă cineva grijă de ea, Rand, rosti Moiraine cu blândețe. Nu o mai poți ajuta acum.

— Cu asta pot face orice, spuse el cu o voce care îi părea chiar și lui sălbatică, iar mâna îi tremura atât de tare pe Callandor, încât abia o mai ținea. Orice!

— Rand! strigă Moiraine.

El nu asculta. Avea Puterea în el. Callandor strălucea, iar el *era* Puterea. Începu să conducă și îndreptă valuri în trupul copilei, căutând, încercând, scotocind; fetița se ridică în picioare, cu mâinile și picioarele drepte și tremurânde.

— Rand, nu poți face asta. Nu asta!

— Respiră! Trebuie să respire.

Pieptul fetiței se umfla și cobora.

— Inima. Trebuie să bată.

Sângele deja gros și negru îi ieșea din rana din piept.

— Trăiește! Trăiește, arde-te-ar focul! îmi pare rău că am făcut-o atât de târziu.

Ochii ei albicioși erau ațintiți asupra lui Rand. Ochi fără viață.

— Trebuie să trăiască! Vindec-o, Moiraine. Eu nu știu cum. Vindec-o!

— Moartea nu poate fi vindecată, Rand. Nu ești Creatorul.

Rand privi acei ochi stinși și își retrase încet undele. Trupul căzu țeapăn. Trupul. Rand își aruncă brusc capul pe spate și urlă, la fel de sălbatic ca și un troloc. Fuoare de foc țâșniră în ziduri și în tavan, în timp ce el se cutremura de durere și zădărnicie.

Plecându-se, se dezlegă de *saidin*, și îl împinse; era ca și cum ar fi împins un bolovan, ca și cum ar fi împins viața. Se simți stors de vlagă de îndată ce ieși din el Puterea. Cu toate astea, spurcăciunea rămase, apăsându-l ca o pată de întuneric. Fu nevoit să înfigă sabia în podea și să se sprijine în ea, pentru a se putea ține pe picioare.

— Ceilalți, rosti cu greu. Elayne, Perrin, restul? Și pentru ei a fost prea târziu?

— Nu a fost prea târziu, spuse calm Moiraine, dar fără să se apropie prea tare, iar Lan părea gata să sară între ea și Rand. Nu trebuie să...

— Sunt încă în viață? țișă Rand.

— Sunt! îl asigură ea.

Rand dădu ușurat din cap. Încerca să nu privească trupul fetei. Trei zile așteptase, pentru a se bucura de câteva sărutări furate. Dacă ar fi plecat cu trei zile înainte... Dar învățase ceva în aceste zile, ceva ce putea folosi dacă ar fi găsit vreo noimă. Dacă. Măcar nu fusese prea târziu pentru prietenii săi. Nu fusese prea târziu pentru ei.

— Cum au intrat trolocii? Nu cred că au urcat pe ziduri ca Aielii, nu cu soarele pe cer. Mai e pe cer? spuse el și își scutură capul pentru a împrăști o parte din ceață. Nu contează. Trolocii. Cum?

— Opt corăbii mari cu grâu au ajuns la docurile Stâncii în după-amiaza asta, răspunse Lan. Se pare că nimeni nu s-a gândit să întrebe de ce niște corăbii încărcate cu grâu ar veni în *josul* râului – vocea lui era plină de mulțumire – sau de ce au oprit în Stâncă, sau de ce echipajul a lăsat trapele închise până aproape de apus. De asemenea, a sosit o caravană de căruțe cu coviltir – cu aproape două ceasuri în urmă – treizeci de căruțe, care cică ar fi adus lucrurile unui senior sau altul, care s-ar fi întors de la țară înapoi în Stâncă. Când au fost înlăturate prelatele, s-a descoperit că aceste căruțe erau pline cu Jumate-Oameni și troloci. Dacă au mai intrat și prin altă parte, nu știu încă.

Rand scutură din nou din cap, iar eforul îi făcu genunchii să cedeze. Într-o clipită Lan fu lângă Rand și îi ridică brațul peste umărul său pentru a-l susține. Moiraine îi luă chipul în mâini. Pe Rand îl trecu un fior; nu răceala năprasnică a Tămăduirii, ci un fior ce înlătura sfârșeala. Aproape toată sfârșeala. Mai rămase o fărâmă, de parcă ar fi muncit o zi întreagă la plantat tutun. Rand se depărtă de sprijinul de care nu mai avea nevoie. Lan îl privi cu atenție, ca să vadă dacă acesta era în stare să stea singur pe picioare, sau poate pentru că Străjerul nu era sigur de cât de periculos era, de cât de sănătos la minte.

— Am lăsat puțin intenționat, îi spuse Moiraine. Trebuie să dormi în noaptea asta.

Somn. Erau prea multe de făcut ca să mai și doarmă. Dar mai dădu o dată din cap. Nu voia să fie păzit de ea. Și totuși, spuse:

— Lanfear a fost aici, și am vorbit cu ea. Nu a încercat să mă omoare, iar eu nu am încercat să o omor pe ea. Nu vă miră?

— Mă îndoiesc că ai fi putut să o omori. Totuși... Privi spre Callandor la fel de repede cât ar fi clipit din ochii ei negri. Nu fără ajutor. Și mă îndoiesc că va încerca să te omoare. Totuși. Știm puține despre oricare dintre Rătăciți, cu atât mai puțin despre Lanfear, dar știm că îl iubea pe Lews Therin Telamon. A spune că ea nu e un pericol pentru tine ar fi prea mult – nu cred însă că va încerca să te omoare atâta timp cât ea crede că îl va putea avea din nou pe Lews Therin.

Lanfear îl voia. Fiica Noptii, cea de care pomeneau mamele când voiau să-și sperie copiii, cu toate că nu credeau întru totul în existența ei. Cu siguranță, lui îi era frică de ea. Era de-ajuns să-l facă să râdă. Întotdeauna se simțea vinovat când se uitase la oricare altă femeie în afară de Egwene, iar Egwene nu îl voia, dar Domnița-Moștenitoare din Andor voia să-l sărute, iar una dintre Rătăcite spunea că îl iubește. Destul să îi stârnească râsul, dar nu era chiar așa. Lanfear părea să fie geloasă pe Elayne; „albicioasa aia cu părul spălăcit”, cum îi spusese ea. Nebunie. Totul era o nebunie.

— Mâine, spuse Rand și se grăbi să plece de lângă ei.

— Mâine? repetă Moiraine.

— Mâine vă voi spune ce voi face.

Cel puțin o parte din lucruri avea să le dezvăluie. Gândul la fața pe care ar fi făcut-o Moiraine dacă i-ar fi mărturisit tot îl făcu să râdă. Asta dacă știa el totul deja. Lanfear îi dăduse ultima piesă a misterului, fără să-și dea seama. Încă un pas în seara aceea. Mâna în care ținea sabia Callandor tremura. Cu ea putea face orice. „Încă nu am înnebunit. Nu sunt încă destul de nebun ca să fac asta.”

— Mâine. O noapte bună nouă, tuturor, cu voia Luminii!

A doua zi avea să dezlănțuie un alt fel de fulgere. Fulgere care îl puteau salva. Sau îl puteau ucide. Încă nu înnebunise.

11 Taine din vis

Numai în cămașă, Egwene răsuflă adânc și lăasă inelul de piatră să zacă alături de o carte deschisă, pe măsuta de lângă pat. Era plin de pete și dungi maronii, roșii și albastre, puțin prea mare pentru un deget și prost modelat – era turtit și răsucit, astfel încât, dacă-ți plimbai degetul pe el, îi dădeai ocol și pe dinafară, și pe dinăuntru înainte să te întorci de unde plecaseși. Părea cu neputință, dar s-ar fi zis că avea o singură margine. Se hotărâse să-l lase acolo, dar nu pentru că, fără el, ar fi putut să nu izbutească, pentru că și-ar fi dorit, cumva, să nu izbutească. Numai că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să încerce și fără ajutor, altfel n-ar fi putut niciodată decât să-și înmoaie degetele în apa în care voia să înoate. Așa că se hotărâse s-o facă acum. Era singura pricină. Singura.

Cartea groasă, legată în piele, se numea *Călătorie în Tarabon* și fusese scrisă de Eurian Romavni, din Kandor, cu cincizeci și trei de ani în urmă, după ceea ce spunea autorul pe prima pagină – așadar, nu trecuse prea mult timp de atunci, ceea ce însemna că lucrurile importante nu aveau cum să se fi schimbat. Unde mai pui că era singurul volum cu ilustrații folositoare pe care-l găsisese. Cele mai multe nu aveau decât chipuri de regi sau scene de luptă pictate de oameni care nu fuseseră acolo să le vadă.

Ambele ferestre erau întunecate, dar lampa dădea îndeajuns de multă lumină. Poate prea multă. Într-un sfeșnic suflat cu aur, pe măsută, ardea o lumânare înaltă, de ceară. Egwene se dusese ea însăși s-o aducă – nu era o noapte potrivită pentru a trimite slujnicele după lumânări. Cele mai multe se îngrijeau de răniți sau își plângeau morții, sau erau, ele însele, îngrijite. Foarte mulți oameni... mult prea mulți pentru a fi Tămăduiți toți, așa că trebuiseră să se mulțumească numai cu cei care, fără ajutor, ar fi murit.

Elayne și Nynaeve așteptau, așezate în jilțuri cu spătarul înalt, de-o parte și de alta a patului cu baldachin mare, ai cărui stâlpi erau încrustați cu imagini de păsări. Înceau să-și

ascundă neliniștea, dar nu le ieșea pe de-a-ntregul. Elayne izbutea să pară îndeajuns de demnă și liniștită, dându-se de gol numai prin felul în care se încrunta și-și mușca buza de jos, când credea că Egwene n-o vedea. Nynaeve se prefăcea încrezătoare, așa cum era pe vremuri, când venea s-o bage în pat și să o acopere bine-bine cu pătura dacă era bolnavă, însă Egwene îi recunoștea privirea – spunea că fosta Meșterea era înspăimântată.

Aviendha ședea lângă ușă, cu picioarele încrucișate sub ea. Veșmintele ei maronii și cenușii se distingeau bine pe fondul albastru al covorului. De această dată, femeia Aiel avea pumnalul cu lamă lungă la cingătoare, o tolă plină ochi și patru sulite scurte pe genunchi. Scutul rotund, de piele, se odihnea în apropiere, alături de un arc de corn, într-o ramă încinsă cu curele, pe care o putea duce în spate. După cele ce se petrecuseră, Egwene n-o putea învinui că era înarmată. Și ea însăși își dorea să poată avea la îndemână un trăsnet, gata să-l slobozească.

„Pe Lumină, ce-a făcut Rand? M-a speriat aproape la fel de mult ca Pieriții, arde-l-ar focul! Poate și mai mult. Nu e cinstit că el poate face așa ceva, iar eu nici măcar nu izbutesc să văd undele.”

Se urcă în pat și luă cartea legată în piele pe genunchi, privind încruntată o hartă gravată, cu Tanchico. Nu erau cine știe ce locuri folositoare înfățișate acolo. Vreo duzină de fortărețe care împrejmuiau portul, străjuind orașul așezat pe cele trei peninsule stâncoase, Verana la răsărit, Maseta în mijloc și Calpene cel mai aproape de mare. Nimic de folos. Câteva pătrate mari, locuri deschise care păreau a fi parcuri și niște monumente închinatelor stăpânitoare morți demult. Nimic de folos. Câteva palate și lucruri care păreau ciudate, Marele Cerc, de pildă, de pe Calpene. Pe hartă era doar atât, un rotocol, dar jupân Romavni spunea că era un loc uriaș unde mii de oameni se puteau întâlni pentru a urmări curse de cai sau spectacolele Artificierilor. Mai era și Cercul Regelui, de pe Maseta, și mai mare decât primul, și Cercul Panarhului, de pe Verana, doar un pic mai mic. Se vedea și Canonatul Artificierilor. Dar nimic nu-i folosea. Textul oricum nu.

— Ești sigură că vrei să încerci fără inel? Întrebă încet Nynaeve.

— Da, răspunse Egwene, cât putu de liniștită.

Stomacul îi tresărea la fel ca atunci când văzuse acel prim troloc, care-o ținea de păr pe sărmana femeie și-i tăiasse gâtul ca unui iepure. Tot ca un iepure și țipase, biata! Faptul că-l omorâse pe troloc nu-i făcuse nici un bine - femeia era moartă și ea. Numai că strigătul ascuțit nu voia să-i iasă din minte.

— Dacă nu merge, pot să încerc și cu el, la fel de bine, spuse, aplecându-se să facă un semn cu unghia în ceara lumânării. Treziți-mă când arde până aici. Pe Lumină, ce păcat că nu avem un ceas!

Elayne râse, un hohot sprintar care aproape că nu suna forțat.

— Ceas în dormitor? Maică-mea are o duzină de ceasuri, dar n-am auzit niciodată să fie vreunul pus în dormitor.

— Ei, taică-meu are unul singur, mormăi Egwene, singurul din sat, de fapt, și ce n-aș da să fie aici! Credeți că va arde mai mult de atât într-un ceas? Nu vreau să dorm mai mult. Trebuie să mă treziți de îndată ce ajunge la semn. Nici o clipă mai târziu!

— Așa o să facem, spuse, mângâietoare, Elayne. Făgăduiesc.

— Inelul de piatră, se auzi, dintr-odată, glasul Aviendhei. Egwene, de vreme ce nu-l folosești, nu poate una dintre noi să vină cu tine, cu ajutorul lui?

— Nu, șopti Egwene. „Pe Lumină, aș vrea să vină toate.” Dar îți mulțumesc pentru acest gând.

— Numai tu poți să-l folosești, Egwene? Întrebă femeia Aiel.

— Ar putea s-o facă oricare dintre noi, îi răspunse Nynaeve, chiar și tu, Aviendha. Nu e musai ca femeia să știe să conducă, trebuie doar să-i atingă pielea în timp ce doarme. Cine știe dacă n-ar putea s-o facă și un bărbat. Dar noi nu cunoaștem Tel'aran'rhiol la fel de bine ca Egwene, nici tărâmul, nici legile care domnesc acolo.

— Înțeleg, făcu Aviendha, încuviințând din cap. Dacă nu

cunoaște legile, oricine poate face greșeli, își poate pierde viața sau le poate face rău celor din jur.

— Chiar așa, zise Nynaeve. Lumea Viselor e un loc primejdios. Măcar asta o știm.

— Dar Egwene va avea mare grijă, adăugă Elayne, chipurile pentru urechile Aviendhei, dar de fapt, era limpede, pentru Egwene însăși. A promis. Nu va face decât să se uite puțin împrejur – cu mare grijă! – și atât.

Egwene își îndreptă atenția asupra hărții. Cu mare grijă. Dacă nu și-ar fi păzit cu atâta vigilență inelul răsucit de piatră – da, ajunsese să se gândească la el ca la lucrul său; pesemne că Divanul Turnului nu ar fi încuviințat un asemenea gând, dar femeile de-acolo nu știau că-l avea – dacă le-ar fi îngăduit lui Elayne sau Nynaeve să-l folosească de mai multe ori, acum ar fi putut ști îndeajuns de multe pentru a veni cu ea. Își feri privirea de celelalte femei, dar nu din pricina părerilor de rău, ci pentru că nu voia să-i observe frica oglindită în ochi.

Tel'aran'rhiod. Lumea nevăzută. Lumea Viselor. Nu era vorba de visele oamenilor obișnuiți, cu toate că, uneori, și aceștia atingeau, preț de câteva clipe, tărâmul acela, în vise care păreau aievea. Pentru că așa și erau. Tot ceea ce se întâmpla în Lumea Nevăzută era real, într-un chip ciudat. Pe de o parte, ceea ce făceai dincolo nu se regăsea în lumea treziei – o ușă deschisă în Lumea Viselor rămânea închisă aici, un copac tăiat dincolo rămânea în picioare – pe de alta, o femeie putea muri sau își putea pierde înzestrările. „Ciudat” era prea puțin pentru a descrie cum era acolo. În Tel'aran'rhiod, o lume întreagă era deschisă – și poate și altele, căci orice loc putea fi atins; sau, cel puțin, imaginea sa. Acolo, cineva care se pricepea putea citi țesătura Pânzei – prezent, trecut, viitor. O Vestitoare-n vise. În Turnul Alb nu mai existase așa ceva din vremea lui Corianin Nedeal, cu aproape cinci sute de ani înainte.

„Patru sute șaptezeci și trei, de fapt, se gândi Egwene. Sau or fi șaptezeci și patru? Când a murit Corianin?” Dacă mai prindea vreodată prilejul să se instruiască în Turn, ca Aleasă, poate că avea să afle. Erau atât de multe lucruri pe care le-ar fi putut învăța! În buzunarul ei se găsea o listă unde erau

înșirate ter'angrealele, cele mai multe mici și ușoare, care fuseseră furate de femeile din Ajah Neagră, la fuga lor din Turn. Toate trei aveau câte o copie. Despre treisprezece dintre ter'angreale se spunea „folosință necunoscută” și „cercetate ultima oară de Corianin Nedead”. Dar, chiar dacă femeia Aes-Sedai într-adevăr nu descoperise la ce foloseau, Egwene era sigură măcar de un lucru. Ele deschideau calea către Tel'aran'rhiod, poate nu la fel de ușor ca inelul de piatră, și poate nu fără ajutorul Puterii, dar o făceau.

Două dintre ele fuseseră găsite la Joiya și Amico: un rotocol de fier, micuț, incrustat pe ambele părți cu o spirală îngustă, și o plăcuță cam cât palma ei, care părea din ambră, dar era îndeajuns de dură pentru a zgâria oțelul, în mijlocul căreia se vedea silueta unei femei adormite. Amico le spusese totul despre ele, și la fel și Joiya, după o discuție cu Moiraine, în temnița sa, care-o lăsase albă la față și aproape politicoasă. Conducând o undă de Spirit în oricare din cele două, aveai să adormi adânc și să pătrunzi în Tel'aran'rhiod. Elayne făcuse câte o scurtă încercare cu fiecare din ele și izbutise, dar nu văzuse decât Stânca și Palatul Regal din Caemlyn, al lui Morgase. Egwene n-ar fi vrut s-o lase, dar nu din invidie – totuși, nu izbutise s-o convingă, căci se temuse că Elayne și Nynaeve aveau să ghicească ce-i trecea prin minte. Ele aveau două, dar celelalte unsprezece erau încă în stăpânirea femeilor din Ajah Neagră. Asta încercase să le facă să priceapă. Unsprezece ter'angreale care puteau deschide calea unei femei către Tel'aran'rhiod, în mâinile surorilor Negre. Atunci când Elayne pătrunsese, chiar și pentru puțină vreme, în Lumea Viselor, ar fi putut să dea acolo peste Ajah Neagră care-o aștepta sau să le întâlnească pe dușmance, fără să știe unde erau. La gândul acesta, lui Egwene i se făcu stomacul ghem. Puteau s-o aștepte și pe ea, chiar acum. Nu cu bună știință – de unde era să știe că venea? – dar puteau fi acolo când apărea ea. Cu una singură nu ar fi avut probleme, dacă nu era luată pe nepregătite – și nu avea de gând să îngăduie așa ceva. Dar, până la urmă, dacă nu le vedea? Dacă erau două sau trei? Liandrin și Rianna, Chesmal Emry și Jeane Caide și toate celelalte. Dacă erau toate unsprezece

împreună?

Încruntându-se la hartă, se sili să-și descleșteze pumnii. După seara aceea, nu mai puteau aștepta. Dacă fapăturile Umbrei fuseseră în stare să atace Stânca, dacă unul dintre Rătăciți izbutise să apară, pe neașteptate, în mijlocul lor, însemna că ea nu mai putea să dea înapoi în fața temerilor. Trebuia să afle ce le rămânea de făcut. Trebuia să aibă și altceva în afară de povestea neclară a lui Amico. Ceva. Dacă, măcar, ar fi putut ști unde se afla Mazrim Taim, în cușca sa, în drum spre Tar Valon, sau dacă s-ar fi putut strecura în visele Supremei pentru a-i vorbi. Poate că astfel de lucruri erau cu putință pentru o Vestitoare, dar, chiar și așa, ea nu știa cum. Tanchico era singura cale.

— Trebuie să mă duc singură, Aviendha, n-am de ales.

Glasul cu care vorbise i se păruse sigur și liniștit, dar Elayne o mângâie pe umăr. Egwene nu înțelegea de ce se uita cu atâta atenție la hartă. O învățase deja pe dinafară, știa cum este așezată fiecare clădire față de celelalte. Ce exista în lume se regăsea și în Tel'aran'rhiod – ba, uneori, acolo erau și mai multe decât aici. Își alesese deja locul unde voia să ajungă. Răsfoi cartea până ce ajunsese la singura gravură care înfățișa ceva dinăuntru unei clădiri de pe hartă, adică Palatul Panarhului. Nu i-ar fi folosit la nimic să se trezească într-o încăpere, fără să știe în ce clădire din oraș era aceasta. Oricum, era cu putință să nu afle nimic folositor. Alungă, însă, gândul. Trebuia să fie încrezătoare.

Gravura îi arăta o încăpere mare, cu tavanul înalt. Stâlpi înalți cam până la brâul unui om, între care spânzura o frânghie, îi împiedica pe privitori să se apropie prea mult de lucrurile așezate pe postamente sau în vitrine deschise, pe lângă pereți. Cele mai multe nu se vedeau bine, însă ceea ce se afla în capătul îndepărtat, da. Artistul se străduise să înfățișeze cât mai limpede scheletul uriaș care stătea acolo, ca și cum restul fapturii ar fi dispărut chiar în clipa aceea. Avea patru picioare groase, dar altminteri nu semăna cu nici un animal pe care-l văzuse Egwene vreodată. Mai întâi pentru că era foarte mare, cel puțin de două ori mai înalt ca ea. Capul rotund, așezat jos, pe niște omoplați ca de taur, părea

îndeajuns de lat pentru ca un copil să poată pătrunde înăuntru și, din gravură, părea să aibă patru găvane pentru ochi. Datorită scheletului – ce-o fi fost el, căci Eurian Romavni, chiar dacă știuse, nu spusese nimic în carte – încăperea se deosebea de toate celelalte.

— Ce e Panarhul, până la urmă? întrebă Egwene, lăsând cartea la o parte, după ce se uitase de zeci de ori la gravură. Scriitorii ăștia nu explică nimic.

— Panarhul din Tanchico are la fel de multă putere ca un rege, turui Elayne. Dar acum este vorba de o femeie. Însărcinarea ei este să strângă dările, vămile și tributurile, iar misiunea regelui este să cheltuie banii într-un chip cât mai înțelept. Ea stăpânește Straja Orașului și tribunalele, în afară de înalta Curte care este a regelui. Armata, firește, e tot a lui, în afară de Legiunea Panarhului, care...

— De fapt, nu prea mă interesează, oftă Egwene; o spusese doar așa ca să mai amâne vreme de câteva clipe ceea ce-avea de făcut.

Lumânarea ardea, arătându-i că irosea clipe prețioase. Știa cum să iasă din vis când voia, cum să se trezească, dar timpul trecea altfel în Lumea Viselor și era ușor să te zăpăcești.

— De îndată ce ajunge la semn, zise ea, iar Elayne și Nynaeve încuviințară în șoaptă.

Lăsându-și capul pe pernele moi, la început nu făcu decât să privească lung tavanul, pictat în albastru precum cerul, cu norișori și cu vrăbiuțe în zbor, dar fără să-l vadă. În ultima vreme, visase aproape numai lucruri rele. Despre Rand, firește. Rand, înalt ca un munte, mergând prin felurite orașe, sfărâmând clădirile sub picioare, în vreme ce oamenii mici ca niște furnici fugeau urlând din calea lui. Rand în lanțuri, urlând el însuși. Rand clădind un zid, cu el pe o parte, iar pe cealaltă ea și Elayne și alții pe care nu-i vedea bine. „Trebuie, spunea el, adunând pietroaiele. De-acum nu mă mai puteți opri.” Dar coșmarurile nu erau numai despre el. Visase și Aieli care se luptau și se ucideau între ei, sau își aruncau armele și fugeau de parcă își pierduseră mințile. Îl visase pe Mat, care se lupta cu o femeie Seanchan care-l legase cu o lesă

nevăzută, sau un lup – despre care era convinsă că era Perrin – luptându-se cu un bărbat al cărui chip se tot schimba, pe Galad care se înfășură într-un veșmânt alb ca un lințoliu, pe Gawyn cu priviri îndurerate și pline de ură, pe mama ei, plângând. Acestea erau visele vii, cele despre care știa că însemnau ceva. Erau îngrozitoare și de neînțeles. Cum să creadă că avea să găsească ceva folositor în Tel'aran'rhiod? Dar nu avea de ales. Dacă nu încerca, rămâneau cu toatele în întuneric, și asta nu se putea.

În ciuda neliniștii, nu-i veni greu să adoarmă – era istovită. Nu trebuia decât să închidă ochii și să răsuflă adânc. Își fixă în minte încăperea din Palatul Panarhului și scheletul uriaș. Răsufla adânc, liniștit. Își amintea ce simțea când folosea inelul, cum pășea în Tel'aran'rhiod. Răsufla adânc, liniștit.

Egwene făcu un pas înapoi, gâfâind și ducându-și mâna la gât. Văzut atât de aproape, scheletul părea chiar mai mare decât crezuse; oasele erau albite, uscate și fără luciu. Stătea chiar în fața lui, dincolo de funia care îl împrejmuia. O funie albă, groasă cât încheietura ei și pesemne din mătase. Nu se îndoia deloc că ăsta era Tel'aran'rhiod. Amănuntele se vedeau la fel de bine ca în realitate, chiar și pentru lucrurile pe care de-abia le zărea cu coada ochiului. Știa unde se află din faptul că-și dădea seama cât era locul acesta de deosebit față de un vis obișnuit. Pe lângă asta, mai și părea... așa cum trebuie.

Se întinse spre *saidar*. O creștătură la deget dobândită în Lumea Viselor avea să fie acolo și când se trezea, iar dacă era lovită de moarte cu Puterea, ori chiar cu o sabie sau un ciomag, n-avea să se mai trezească defel. N-avea de gând să se lase neapărată, nici pentru o clipă.

În loc de cămașă de noapte, acum purta ceva care semăna mult cu veșmintele de Aiel ale Aviendhei, dar din mătase roșie brodată cu fir de aur; până și încălțările moi, înșiretate până la genunchi, erau din piele roșie, atât de fină c-ar fi fost bună de făcut mănuși din ea, iar șireturile erau aurite. Râse încet de ea însăși. În Tel'aran'rhiod, hainele era așa cum voiai tu să fie. Pesemne că o jumătate din mintea ei

voia să fie gata să se miște repede, iar cealaltă voia să fie gata de mers la bal. Nu se putea așa. Roșul dispăru, înlocuit de nuanțe de gri și brun – surtucul, pantalonii și încălțările deveniră întocmai cu cele ale Fecioarelor Lăncii. Nici așa nu se putea, nu într-un oraș. Pe neașteptate, se pomeni într-o rochie întocmai cu cele purtate mereu de Faile, neagră, cu fuste strâmte și despicate, mâneci lungi și un corsaj înalt și comod. „E o prostie să-mi fac griji din pricina asta. Doar n-o să mă vadă nimeni, decât dacă visează, și rareori se întâmplă ca visele obișnuite să ajungă aici. N-ar conta nici dacă aş fi dezbrăcată.”

Pentru o clipă, chiar fu dezbrăcată. Se îmbujoră, rușinată; până să-și aducă înapoi rochia neagră, nu apăru nimeni s-o vadă goală ca în baie, dar ar face bine să țină seama că gândurile răzlețe puteau să schimbe lucrurile pe aici, mai ales dacă îmbrățișaseși Puterea. Elayne și Nynaeve credeau că știe atât de multe! Știa ea câteva din legile Lumii Viselor, dar știa și că mai sunt o sută, o mie, pe care nu le cunoștea deloc. Cumva, trebuia să le învețe, dacă era să fie prima Vestitoare-n vise din Turn, de la Corianin înapoi.

Se uită mai de aproape la craniul uriaș. Trăise într-un sat, la țară, și știa cum arată oasele de animal. Nu erau totuși patru orbite. Două din ele păreau de fapt să fie găuri pentru un fel de colți, așezați de-o parte și de alta a locului unde fusese nasul. Vreun fel de mistreț cumplit, pesemne, deși nu semăna deloc cu craniile de porc pe care le văzuse ea. Simțea totuși că e vechi – foarte, foarte vechi.

Aici, putea să simtă lucruri ca astea, dacă atingea Puterea. Firește, simțurile îi erau, ca de obicei, mai ascuțite. Simțea crăpăturile mititele din basoreliefurile de ghips poleit care acopereau tavanul, la cincizeci de picioare deasupra ei, sau lustrul neted de pe pardoseală. Și în piatra albă a pardoselii se întindeau crăpături foarte fine, care nici nu se vedeau cu ochiul liber.

Încăperea era imensă, pesemne lungă de vreo două sute de pași și lată cel puțin pe jumătate, cu șiruri de coloane albe și subțiri, și cu funia albă întinsă de jur împrejur, mai puțin unde erau porțile cu câte două arce ascuțite. În mijloc, alte

funii împrejmuiiau mai multe vitrine și suporturi de lemn, pe care fuseseră așezate alte lucruri pentru a fi privite. Sus, chiar sub tavan, pereții erau străpunși de un model complicat de sculpturi delicate, care lăsau să intre multă lumină. Părea că se visase într-un Tanchico unde era zi.

„O suită uimitoare de obiecte din Vârste de mult trecute, din Vârsta Legendelor și din Vârstele de dinainte, spre a fi văzută de toți, chiar și oameni de rând, trei zile pe lună și de sărbători”, așa scrisese Eurian Romavni. Descriesese cu vorbe avântate cele șase neprețuite figurine din cuendillar, așezate într-o vitrină cu geam, în mijlocul peretelui și păzite mereu de patru dintre gărzile personale ale Domniței Panarh, atunci când li se dădea voie oamenilor să intre. Autorul mai umpluse și vreo două pagini despre oasele dihăniilor de poveste, „pe care ochii omului nu le-au privit niciodată vii”. Egwene vedea câteva astfel de oase. Într-o parte a încăperii se afla scheletul a ceva ce semăna puțin cu un urs, dacă urșii ar fi avut câte doi colți lungi de-un cot; de partea cealaltă erau oasele unui fel de lighioană zveltă, cu patru picioare și un gât atât de lung, încât craniul ajungea pe la jumătatea încăperii, în înălțime. Mai erau și altele, la fel de neînchipuite, răspândite de-a lungul pereților. Pe toate le simțea atât de vechi, că, pe lângă ele, Stânca din Tear părea că nici nu fusese vreodată înălțată. Trecând pe sub opritoarea de funie, o luă încet prin încăpere, privind în jurul ei cu mirare.

O statueta mâncată de vreme – de forma unei femei, pesemne goale și înfășurate doar în părul care-i ajungea până la glezne – nu părea, la prima vedere, altfel decât celelalte cu care împărțea aceeași vitrină. Nici una nu era cu mult mai mare decât palma lui Egwene. Dar statueta asta o făcea să simtă o căldură plăcută pe care o recunoștea. Era un angreal, fără îndoială; se întrebă cum de nu izbutise Turnul să-l ia de la Domnița Panarh. Se înfioră în fața unei salbe frumos îmbinate și a două brățări de metal negru, mat, așezate singure pe o poliță – simțea că de ele se leagă întunecime și durere, durere veche, veche și crâncenă. Într-o altă vitrină se găsea un obiect argintiu, ca o stea cu trei colțuri înăuntrul unui cerc, făcut dintr-un material pe care nu-l cunoștea; era mai moale

decât metalul, zgâriat și scobit cu dalta, dar mai vechi chiar decât oricare din oasele străvechi. Simțea mândrie și înfumurare de la zece pași.

Unul din obiecte părea totuși cunoscut, deși n-ar fi știut de unde să-l ia. Vârâtă într-un colț al unei vitrine, de parcă cel care-o pusese acolo n-ar fi știut bine dacă merită sau nu să stea la vedere, era jumătatea de sus a unei statuete cioplite într-o piatră albă, strălucitoare: o femeie ținând sus în palmă o sferă de cristal, cu chipul liniștit, demn și plin de înțelepciune și autoritate. Dacă ar fi fost întreagă, ar fi avut pesemne un picior înălțime. Dar de ce i se părea atât de cunoscută? Aproape că o striga pe Egwene să vină și s-o ridice.

Înainte ca degetele să i se strângă în jurul statuetei sparte, Egwene nici nu-și dăduse seama că sărise peste funie. „Ce prostie, mai ales că nici nu știu ce e”, gândi ea, dar deja era prea târziu.

De îndată ce o apucă, Puterea se scurse năvalnic înăuntrul ei, apoi în jumătatea de statueta și înapoi în ea, în statueta și înapoi, înainte și înapoi. Din sfera de cristal izbucneau în răstimpuri străfulgerări aprinse și, de fiecare dată, lui Egwene i se înfigeau ace în creier. Suspinând adânc din pricina chinului cumplit, îi dădu drumul și-și duse amândouă mâinile la cap.

Sfera de cristal se făcu țândări când statueta se izbi de pardoseală și se sparse, iar acele dispărură, lăsând în urmă doar amintirea ștearsă a durerii și o greață care o făcu să se clatine pe picioare. Își țină ochii strâns închiși, ca să nu vadă încăperea învârtindu-se. Pesemne că statueta era un ter'angreal; dar atunci, de ce o duruse atât de tare, când de-abia o atinsese? Poate pentru că era spartă; poate că, așa spartă, nu mai era în stare să facă ceea ce ar fi trebuit. Egwene nici nu voia să se gândească pentru ce o fi fost făcută – era primejdios să cercetezi ter'angreale. Acum cel puțin trebuie să fi fost prea spartă ca să mai fie primejdioasă. Cel puțin aici. „Oare de ce mă chema?”

Greața dispăru și Egwene deschise ochii. Statueta era înapoi pe raft, la fel de întreagă cum fusese când o văzuse

pentru prima oară. În Tel'aran'rhiod se întâmplau lucruri ciudate, dar așa ceva era chiar mai ciudat decât și-ar fi dorit ea să vadă. Și nu pentru asta venise. Mai întâi, trebuia să găsească ieșirea din Palatul Domniței Panarh. Trecând înapoi peste funie, se grăbi să iasă din încăpere, străduindu-se să n-o ia la fugă.

Nu era nici țiipenie în palat. Cel puțin, nici țiipenie de om. Niște pești înotau în fântâni întinse, care împrôșcau vesele apă în curțile înconjurate de porticuri și terase cu paravane de piatră atent sculptată, ca o dantelă. Pe apă pluteau nuferi, cu flori albe, mari cât niște farfurii. În Lumea Viselor, fiecare loc era așa cum era și în așa-zisa lume reală. Mai puțin oamenii. În coridor erau lămpi migălos făurite, de aur, cu fitilele neaprinse, dar ea simțea mirosul uleiului parfumat din ele. Picioarele ei nu ridicau nici un fir de praf din covoarele viu colorate, care, fără îndoială, nu era niciodată bătute, cel puțin nu aici.

La un moment dat, văzu totuși un om mergând înaintea ei, un bărbat cu cămașă de zale și cu platoșă poleită și împodobită, care își ducea sub braț coiful auriu, ascuțit, cu pene albe de egretă în vârf.

— Aeldra? strigă el, zâmbind. Aeldra, vino și uită-te la mine! Mi se zice Seniorul Căpitan al Legiunii Domniței Panarh. Aeldra? Mai făcu un pas, încă strigând, apoi dispăru. Nu era Vestitor-în vise. Nici măcar nu folosisese vreun *ter'angreal*, ca inelul ei de piatră sau discul lui Amico. Doar un om al cărui vis atinsese un loc de care el n-avea habar, cu primejdii pe care nu le știa. Oamenii care mureau pe neașteptate în somn pătrunseseră în vis în Tel'aran'rhiod și muriseră, de fapt, acolo. Acum, bărbatul pe care îl văzuse era departe de Lumea Viselor, înapoi într-un vis ca toate visele.

Înapoi în Tear, lumânarea ardea în continuare, mistuindu-se. Tot așa i se isprăvea și ei vremea pe care o putea petrece în Tel'aran'rhiod.

Grăbi pasul și ajunse la ușile înalte, sculptate, care se deschideau spre niște trepte largi și albe și dădeau într-o piațetă imensă și pustie. În orice parte se uita, vedea orașul Tanchico întinzându-se peste coline abrupte; rânduri întregi

de clădiri albe, cocoțate parcă unele peste altele, sclipeau toate în bătaia soarelui, cu sute de turnulețe și aproape la fel de multe cupole, unele chiar poleite. Cercul Domniței Panarh, un zid rotund de piatră albă, se vedea foarte bine, puțin mai la vale, la nici jumătate de milă depărtare de palat. Palatul Domniței Panarh se înălța pe coama uneia dintre cele mai semețe coline. Unde stătea ea, la capătul scărilor, era îndeajuns de sus și putea să zărească, spre apus, scânteierea apei – întrânduri care o despărțeau de celelalte coline pe care era întins orașul. Tanchico era mai mare decât Tear, poate chiar mai mare decât Caemlyn.

Avea o întindere atât de vastă unde să caute, și nici măcar nu știa ce caută. Ceva care să însemne că Ajah Neagră erau aici sau care să-i arate vreo primejdie pentru Rand, dacă exista vreuna. De-ar fi fost o adevărată Vestitoare-n vise, instruită cum să-și mânuiască înzestrarea, ar fi știut fără îndoială după ce să se uite și cum să tâlmăcească ceea ce vedea. Dar nu mai rămăsese nimeni care s-o poată învăța. Înțeleptele Aielilor se presupunea că știau să tâlcuiască visele. Dar Aviendha nu voise nici în ruptul capului să le vorbească despre Înțelepte, așa că Egwene nu mai întrebase despre asta pe nimeni dintre Aieli. Pesemne că o Înțeleaptă ar fi putut s-o îndrume. Asta dacă ar fi avut cum să găsească vreuna.

Făcu un pas spre piațetă și, dintr-odată, se pomeni altundeva, în jurul ei se înălțau colțuri mărețe de stâncă; arșița îi sorbea până și umezeala din răsuflare. Soarele îi trecea de-a dreptul prin rochie și părea să o coacă, iar adierea care îi sufla în față părea să vină dintr-un cuptor. Câțiva copaci piperniciți se ițeau din loc în loc, într-o privesc din care lipsea aproape orice altă plantă, mai puțin câteva palme de ierburi uscate și buruieni cu ghimpi, pe care nu le cunoștea. Dar leul îl recunoscuse, deși nu văzuse nici unul în carne și oase. Stătea întins într-o crăpătură din peretele de stâncă, la nici douăzeci pe pași și dădea leneș din coada terminată cu un smoc negru, uitându-se nu la ea, ci la ceva la vreo sută de pași depărtare. Un mistreț mare, acoperit cu păr aspru, fornăia și scormonea cu râțul la rădăcina unui tufiș plin

de spini, fără s-o vadă pe femeia Aiel care se apropia pe furiș de el, gata-gata să arunce lancea pe care o ținea în mână. Era învestmântată ca Aielii din Stâncă și avea *shoufa* în jurul capului, dar chipul nu îi era acoperit.

„Pustia, gândi Egwene, nevenindu-i să creadă. Am făcut un salt până în Pustia Aielilor! Când am să mă-nvăț minte să am grijă la ce mă gândesc aici?”

Femeia Aiel încremeni. Acum avea privirea îndreptată spre Egwene, nu spre mistreț. Asta dacă mistreț era – animalul nu prea arăta așa cum ar fi trebuit.

Egwene era sigură că femeia nu e Înțeleaptă. Înțeleptele nu purtau veșminte ca ale Fecioarelor Lăncii, căci, din câte știa Egwene, o Fecioară trebuia să „părăsească lancea” dacă voia să devină Înțeleaptă. Pesemne că aceea din fața ei era doar o femeie Aiel care se visase în Tel’aran’rhiod, ca și insul din palat. Și el ar fi văzut-o dacă și-ar fi întors numai capul spre ea. Egwene închise ochii și se concentră pe singurul lucru din Tanchico pe care-l avea limpede în minte: strașnicul schelet din încăperea cea mare.

Când deschise ochii, avea în față oasele uriașe. Abia acum văzu că fuseseră legate între ele cu sârmă. Isteață treabă – sârmele nu se vedeau aproape deloc. Jumătatea de statueta, cea cu sfera de cristal, era încă la locul ei, pe raft. Nu se mai apropie de ea, tot așa cum se ținu departe de salba neagră și de brățările care te făceau să simți atâta durere și suferință. Angrealul, femeia de piatră, o ispitea. „Ce-ai de gând să faci cu el? Lumină, doar ai venit aici să te uiți, să cauți! Atât și nimic mai mult. Dă-i-nainte, femeie!”

De data asta își găsi iute drumul până în piațetă. Aici, vremea se scurgea altfel; Elayne și Nynaeve ar putea s-o trezească din clipă în clipă, iar ea nici nu începuse încă. Nu mai avea nici o clipă de pierdut. De-acum înainte, trebuia să fie cu băgare de seamă la ce se gândea. Nu mai trebuia să se gândească deloc la Înțelepte. Până și dojana făcu totul să se clatine puțin în jurul ei. „Concentrează-te pe ce faci!” își zise ea cu hotărâre.

Porni prin orașul pustiu, mergând repede, aproape luând-o la fugă. Străzile întortocheate, pavate cu piatră, se unduiau în

sus și-n jos, luând-o în toate părțile; toate erau pustii, în afară de porumbeii cu pene verzi pe spate și de pescărușii cenușii-deschis, care își luau zborul fâlfâind puternic din aripi când se apropia de ei. De ce erau pe aici păsări, dar oameni nu? Prin aer mai bâzâiau și muște, iar pe jos vedea gândaci de bucătărie și alte astfel de găngănii fugind prin umbră. O haită de câini sfrijți, cu blana de toate culorile, ȝopăiau de cealaltă parte a străzii. De ce câini?

Se adună și se gândi iar la pricina pentru care venise aici. Oare cum ar fi arătat o mărturie că Ajah Neagră se afla prin preajmă? Sau că exista vreo primejdie pentru Rand? Cele mai multe din clădirile albe erau vărute, dar tencuiala era crăpată și cojită, dând la iveală lemnul decolorat sau cărămizile de un brun-deschis de dedesubt. Numai turnurile și clădirile mai mari – palate, după câte i se părea ei – erau de piatră, chiar dacă toate erau albe. Dar până și piatra, în cea mai mare parte, era brăzdată de mici crăpături, prea fine ca să poată fi zărite cu ochiul liber, dar pe care ea le simțea cu Puterea din ea, întinzându-se ca o pânză de păianjen prin zidurile cupolelor și turnurilor. Pesemne că asta însemna ceva. Pesemne că însemna că locuitorii din Tanchico nu se îngrijeau de orașul lor. Asta sau orice altceva.

Tresări când un bărbat căzu din cer în fața ei, ȝipând. Abia avu timp să bage de seamă niște pantaloni largi, albi, și o mustață groasă acoperită de un vâl străveziu, că omul și dispăru, la doar un pas deasupra pământului. Dacă s-ar fi ciocnit de pavaj, aici în Tel'aran'rhiod, ar fi fost găsit mort în pat.

„Pesemne că nici el n-avea de-a face cu toate astea mai mult decât gândacii”, își zise Egwene.

Poate era ceva înăuntrul clădirilor. Erau slabe șanse, dar ea era îndeajuns de disperată încât să se agațe de orice nădejde, oricât de nebunească. Aproape de orice nădejde. Vreme. Câtă vreme îi mai rămăsese? Începu să fugă de la o ușă la alta, vârandu-și capul în prăvălii și hanuri și case.

În sălile mari ale câte unui han, mesele și băncile erau frumos rânduite, ca și farfuriile și halbele de cositor, care luceau mat de pe rafturile lor. Prăvăliile erau la fel de

ordonate de parcă vânzătorul abia deschisese dimineța, dar, dacă taraba unui croitor avea multe pânzeturi sau tejgheaua unui neguțator de cuțite și foarfeci era plină, în prăvălia măcelarului cârligele atârnau goale, iar pe rafturi nu era nimic. Dacă dădea cu degetul, nu găsea nicăieri praf; până și mama ei ar fi fost mulțumită de curățenie.

Pe străduțele mai înguste erau case, clădiri mici și simple, văruițe, cu acoperișuri plate și cu ferestre ce nu dădeau în stradă; în toate ar fi putut chiar atunci să intre membrii familiei și să se așeze pe băncuțe, în fața vetrei reci sau în jurul mesei înguste cu picioare cioplite, unde era pusă la loc de cinste strachina sau tava cea mai bună a vreunei gospodine. În cuiere erau agățate haine, din tavan atârnau vase, iar pe mese zăceau unelte, așteptând.

Având o bănuială, se întoarse deodată vreo zece pași, doar ca să vadă, și aruncă încă o privire în ceea ce, în lumea reală, era casa vreunei femei. Era aproape așa cum fusese. Aproape. Strachina roșie, vărgată, care fusese pe masă, era acum o vază albastră, înaltă; una din băncuțe, care înainte fusese lângă vatră, cu un ham rupt și unelte de reparat, stătea acum după ușă, cu un coș de cusut și o rochie brodată de copil.

„De ce s-a schimbat?! Dar, de fapt, de ce-ar fi rămas la fel? Lumină, nu știu nimic!”

Peste drum era un grajd, cu pereții albi pe care se vedeau din loc în loc porțiuni de cărămidă, acolo de unde căzuse tencuiala. Se grăbi înspre el și deschise o ușă. Pe jos, pe pământ, erau așternute paie, ca în toate grajdurile pe care le mai văzuse, numai că boxele erau goale. Nici urmă de cai. De ce? Fâșâi ceva prin paie, și Egwene își dădu seama că grajdul nu era chiar atât de gol. Șobolani. Zeci de șobolani, care se holbau la ea obraznic, încercând să-i găsească mirosul în aer. Nu fugi nici unul dintre ei, și nici nu se speriară; se purtau de parcă ar fi avut mai mult drept să fie acolo decât ea. Făcu un pas înapoi fără să vrea. „Porumbei, pescăruși și câini, muște și șobolani. Poate că o Înțeleaptă ar ști care e pricina.”

Nici nu-și terminase gândul, că se și pomeni înapoi în Pustie.

Se prăvăli pe spate, țișând, în timp ce ființa păroasă ce semăna cu un porc mistreț alerga mîncînd pămîntul, direct spre ea, mare cît un ponei. Sări sprinten peste ea, iar Egwene observă cã nu era un porc – botul îi era prea ascuțit și plin de colți, și la fiecare labă avea cîte patru degete. Gîndi asta liniștită, dar se cutremură cînd dihania galopă mai departe printre stînci. Era îndeajuns de mare încît s-o fi cîlcat în picioare, rupîndu-i oasele sau chiar mai rău; pesemne cã ar fi putut-o spinteca și sfîșia la fel de bine ca un lup, cu colții pe care-i avea. S-ar fi deșteptat cu toate rănile. Asta, dacã s-ar mai fi trezit măcar.

Stîncă pe care zăcea era fierbinte ca o plită încinsă. Se ridică greoi, mînioasă pe ea însăși. Dacã nu era în stare să aibă grijă la ce face, n-avea să înfăptuiască nimic. În Tanchico ar fi trebuit să se afle; pe asta trebuia să se concentreze. Pe nimic altceva.

Renunță să-și mai scuture nisipul de pe rochie cînd băgă de seamă cã o femeie Aiel o privea cu niște ochi albaștri pătrunzători, de la o depărtare de zece pași. Femeia era de-o seamă cu Aviendha, deci nu mai în vîrstă decît ea însăși, dar șuvițele care îi ieșeau de sub *shoufa* erau atît de deschise la culoare, cã păreau aproape albe. Ținea în mînă o lance pe care era gata s-o arunce, iar de la depărtarea asta n-avea cum să nu nimerească.

Se spunea cã Aielii se poartă mai mult decît sever cu cei care intră în Pustie fără să li se dea voie. Egwene știa cã ar fi putut să învăluie femeia în Aer, cu lance cu tot, și să o țină bine, dar oare ar fi rezistat undele destul atunci cînd începea ea să dispară de acolo? Sau aveau doar s-o înfurie pe femeie atîta cît să-și arunce lancea de cum era în stare, poate chiar înainte ca Egwene să fi dispărut de tot? Tare bine-ar mai fi să se întoarcă în Tanchico străpunsă de o lance a Aielilor! Dacã ar lega undele astfel încît să țină și după plecarea ei, femeia ar rămîne prinsă în Tel'aran'rhiod pînă s-ar fi rupt țesătura de unde, și ar fi neajutorată în caz cã s-ar întoarce leul sau dihania cu chip de mistreț.

Nu. Nu trebuia decît ca femeia să lase lancea în jos, doar atît cît să nu-i mai fie frică să închidă ochii și să se întoarcă

în Tanchico. Înapoi la ce ar fi trebuit să facă. Nu mai avea vreme să se vânture de colo-colo, purtată de imaginație. Nu știa prea bine dacă cineva care apăruse numai din întâmplare în Lumea Viselor putea s-o rănească la fel de grav ca restul lucrurilor de aici, dar nu avea de gând să afle, atâta vreme cât era amenințată de ascuțișul unei lănci de-a Aielilor. Pesemne că femeia avea să dispară în câteva clipe. Îi trebuia ceva care s-o tulbure puțin până atunci.

Era lesne să-și schimbe hainele; odată cu gândul, veșmintele lui Egwene se prefăcură în aceleași nuanțe de brun și cenușiu ca ale femeii.

— Nu vreau să-ți fac nici un rău, spuse Egwene, izbutind să pară foarte liniștită.

Femeia nu-și lăsă în jos lancea. Ba mai mult, se încruntă și zise:

— N-ai dreptul să porți cadin'sor, fetițo!

Și Egwene se pomeni în pielea goală, cu soarele bătând-o în creștet și cu pământul fierbinte pârlindu-i tălpile.

În prima clipă rămase cu gura căscată de uimire, topăind de pe un picior pe altul. Nu crezuse că se putea să schimbi ceva la obiectele sau ființele întâlnite aici. Erau atâtea posibilități și atâtea reguli pe care nu le știa! Se grăbi să se îmbrace cu gândul înapoi în încălțări zdravene și în rochia neagră cu fuste strâmte, despicate; de asemenea, făcu să dispară veșmintele femeii Aiel. Trebuise să se folosească de *saidar* să facă asta – pesemne că femeia se concentra să o țină pe Egwene dezbrăcată. Avea o undă pregătită, să înșface lancea, în caz că femeia dădea să o arunce.

De data asta, cea uimită fu femeia Aiel. Lăsă și lancea să-i cadă, iar Egwene profită de această clipă: închise ochii și se întoarse în Tanchico, înapoi la scheletul uriaș de mistreț. Sau de ce-o fi fost. Nici nu se mai uită la el. Deja se cam săturase de lucruri care arată a mistreți, dar nu erau. „Cum o fi izbutit să facă așa ceva? Nu! E de mirare cum și de ce mă tot rătăcesc de la calea mea. De data asta o să țin drumul drept.”

Șovăi totuși. Chiar în clipa când închisese ochii, i se păruse că vede o altă femeie, în afară de femeia Aiel, una care le privea pe amândouă. O femeie cu păr auriu, ținând în

mână un arc de argint. „Te lași purtată de închipuiri nebunești. Ai ascultat prea multe dintre poveștile lui Thom Merrilin.” Birgitte era moartă de mult; n-avea cum să se întoarcă până n-o chema Cornul lui Vaiere înapoi din mormânt. Morții, chiar și eroii de legendă, n-aveau cum să se vizeze în Tel’aran’rhiod.

Dar nu șovăi decât o clipă. O luă la goană spre piațetă, lăsând la o parte îndoielile zadarnice. Oare câtă vreme îi mai rămăsese? Avea un oraș întreg de scotocit, timpul se scurgea, iar ea nu aflase nimic de când venise. Măcar de-ar fi avut habar după ce să se uite! Sau unde să se uite. Aici, în Lumea Viselor, fuga nu părea s-o obosească, dar oricât de iute ar fi alergat, n-avea cum să străbată întregul oraș înainte să fie trezită de Elayne și Nynaeve. Nu voia să fie silită să se întoarcă.

Deodată, în mijlocul stolului de porumbei care se adunaseră în piațetă, apăru o femeie. Avea rochia de un verde pal, subțire și îndeajuns de strâmtă încât i-ar fi plăcut și lui Berelain; părul negru și-l purta în zeci de cosițe subțiri împletite, iar fața îi era acoperită de un văl transparent, așa cum avusese și bărbatul de mai înainte. Porumbeii își luară zborul, și la fel făcu și femeia – se ridică, plutind, până pe cel mai apropiat acoperiș, apoi dispăru.

Egwene zâmbi. Întotdeauna visase să zboare ca o pasăre, iar acum era într-un vis, la urma urmelor. Săltă în aer, și o luă tot mai sus, înspre acoperișuri. Se clătină puțin, gândindu-se cât era de caraghios – Să-și ia zborul? Oamenii nu zboară! – apoi își găsi echilibrul, silindu-se să aibă încredere. Zbura, atâta tot. Asta era un vis, iar ea zbura. Vântul îi bătea în față, iar ei îi venea să râdă.

Se uită în treacăt peste Cercul Domniței Panarh – de la zidurile înalte și până jos, la întinderea de nisip bătătorit din mijloc, se întindeau rânduri-rânduri de bănci, așezate înclinat. Și le închipui pline de oameni care se uitau la un spectacol de artificii ținut chiar de Breasla Artificierilor. Acasă, artificiile erau o desfătare rară. Își aducea aminte de cele câteva ori când avuseseră artificii și în Emond’s Field, iar oamenii mari fuseseră la fel de emoționați ca și copiii.

Pluti pe deasupra acoperişurilor ca un şoim, trecând peste palate şi conace, locuinţe sărăcăcioase şi prăvălii, depozite şi grajduri. Alunecă în zbor pe lângă cupole terminate cu vârfuri aurite şi morişti de vânt din bronz, pe lângă turnuri cu balcoane de piatră dantelată. În curţi aşteptau mai multe căleşti şi căruţe. Porturile măreţe erau pline de vase, la fel ca întrândurile de apă dintre micile peninsule care formau oraşul – la docuri stătea barcă lângă barcă. Totul părea dărăpănat şi neîngrijit, de la şarete până la corăbii, dar nimic din toate acestea nu o ducea cu gândul la Ajah cea Neagră. Cel puţin atât pe cât i se părea ei.

Se gândi să şi-o închipuie pe Liandrin, – doar ştia prea bine cum arată chipul acela de păpuşă, cu o mulţime de cosiţe de culoarea mierii, cu ochii căprui plini de îngâmfare şi rânjetul de pe gura ca un boboc de trandafir – să se gândească la ea nădăjduind să fie atrasă spre locul unde se afla sora Neagră. Dar, dacă ar fi mers, ar fi putut da peste Liandrin chiar aici, în Tel’aran’rhiod, şi poate şi peste altele. Nu era pregătită pentru aşa ceva.

Îi veni în minte că, dacă vreuna din femeile din Ajah Neagră se întâmpla să fie în Tanchico, în acest Tanchico din Lumea Viselor, atunci nu făcea decât să se fâţâie pe sub nasul lor. Oricine s-ar fi uitat pe cer ar fi zărit o femeie zburând, una care nu dispărea după câteva clipe. I se împletici puţin zborul, şi coborî până la nivelul acoperişurilor, plutind de-a lungul străzilor mai încet ca până atunci, dar tot mai iute decât ar fi putut galopa un cal. Se putea să ajungă chiar la ele, în goana ei, dar n-avea să se oprească şi să le aştepte.

„Neghioabă!” se răsti ea cu mânie la sine însăşi. „Neghioabă! Acum ar putea să ştie că sunt aici. Poate că deja îmi întind o cursă.” Se gândi dacă să iasă din vis şi să se întoarcă în patul ei din Tear – dar încă nu aflase nimic. Dacă era ceva de aflat.

Dintr-odată, în faţa ei, pe stradă, îşi făcu apariţia o femeie înaltă, subţire, într-o fustă cafenie, înfioată, şi o bluză albă şi largă, cu un şal cafeniu pe umeri şi o eşarfă în jurul frunţii, ca să-i țină părul alb care i se revărsa până la brâu. În ciuda hainelor simple, purta o mulţime de coliere şi brăţări de aur,

de fildeș, sau de aur și fildeș împreună. Cu mâinile în șold, se uita țintă la Egwene, încruntându-se.

„Altă nepricepută care s-a visat unde n-are ce căuta și nu-i vine să creadă ce vede”, se gândi Egwene. Știa cum arată fiecare din femeile care fugiseră din Turn cu Liandrin, iar aceasta nu semăna cu nici una. Dar femeia nu mai dispăru; rămase acolo, în vreme ce Egwene se apropie iute de ea. „De ce nu dispare? De ce...? Ah, Lumină! Ea chiar...” Apucă la repezeală unde, să țeară un fulger, să o prindă pe femeie în Aer, bâjbâind în pripă.

— Coboară cu picioarele pe pământ, fetițo! se răsti femeia la ea. Și-așa mi-ai dat destule bătăi de cap până să te găsesc, nu mai era nevoie și să zbori ca te miri ce pasăre.

Egwene se opri brusc din zburat. Se izbi tare cu tălpile de pământ, și se clătină. Glasul era al femeii Aiel, dar aceasta era o femeie mai bătrână. Nu chiar atât de bătrână cum i se păruse prima oară – de fapt, părea mult mai tânără decât o arăta părul alb –, dar, din pricina glasului și a ochilor albaștri pătrunzători, era sigură că era vorba de aceeași femeie.

— Ești... altfel, zise ea.

— Poți să fii așa cum vrei, aici. Femeia părea ușor rușinată. Uneori îmi place să-mi aduc aminte... N-are a face. Din Turnul Alb ești? Mult a mai trecut de când n-au mai avut nici o Vestitoare-n vise. Foarte mult. Eu sunt Amys, din Septul Nouă Văi al Aielilor Taardad.

— Ești Înțeleaptă? Asta ești! Și cunoști visele, cunoști Tel'aran'rhiod! Poți să... Mă numesc Egwene. Egwene al'Vere. Sunt... Răsuflă adânc; Amys nu părea omul pe care să-l minți. Sunt Aes-Sedai. Din Ajah Verde.

Chipul lui Amys nu se schimbă deloc. Strânse doar puțin din pleoape, pesemne din pricină că nu prea îi vedea să creadă. Egwene nu arăta a fi destul de în vârstă ca să fie Aes-Sedai în toată puterea cuvântului. Dar nu spuse nimic.

— Mă gândeam, zise ea în loc de asta, să te las în pielea goală până ceri haine potrivite. Cum de-ai îndrăznit să te îmbraci în cadin'sor în felul ăla, de parcă ai fi fost...? M-ai luat prin surprindere când te-ai eliberat și mai că mi-ai întors propria lance împotriva mea. Dar, cât oi fi tu de puternică,

încă ești neînvățată, nu-i așa? Altfel nu te-ai fi ivit așa, în mijlocul vânătorii mele, unde se vedea bine că nu voiseși să ajungi. Și ce-i cu zburatul ăsta? De-asta ai venit tu în Tel'aran'rhiod – chiar în Tel'aran'rhiod! – să te zgâiești la orașul ăsta, care-o fi el?

— E Tanchico, spuse Egwene cu glas stins. „Nu știa asta.” Dar atunci cum a urmărit-o pe ea Amys sau cum a izbutit s-o găsească? Era limpede că femeia știa mult mai multe despre Lumea Viselor decât Egwene. Tu mă poți ajuta. Încerc să găsesc niște femei din Ajah Neagră, niște Iscoade ale Celui Întunecat. Cred că aici sunt, iar dacă sunt, trebuie să le găsesc.

— Deci chiar există, până la urmă, șopti Amys. O Ajah din Gonacii Umbrei în Turnul Alb. Clătină din cap. Ești ca o fată de-abia logodită cu lancea, care-și închipuie că de-acum poate să se ia la trântă cu bărbății și să sară munții. Pentru ea, asta se lasă cu câteva vânătași și o lecție folositoare de smerenie. Pentru tine, s-ar putea să se lase cu moartea. Amys aruncă o privire spre clădirile albe din jur și se strâmbă. Tanchico? În... Tarabon? Orașul ăsta e pe moarte, se devorează singur. E o întunecime aici, un rău. Mai rău decât poate fi făcut de mâna omului. Sau de mâna vreunei femei. Se uită țintă la Egwene. Nu-l vezi, nu-l simți, nu? Și mai vrei să vânezi Gonaci ai Umbrei în Tel'aran'rhiod.

— Un rău? zise iute Egwene. Ele ar putea să fie. Ești sigură? Dacă ți-aș spune cum arată, ai ști dacă de ele e vorba? Pot să ți le descriu. Pe una o pot descrie până la ultima cosiță.

— Un copil, murmură Amys, care cere o brățară de argint de la taică-său, chiar acum, deși nu știe nimic despre negoț sau despre cum se făuresc brățările – asta ești! Mai ai multe de învățat. Mult mai multe decât pot acum să te învăț. Vino în Ținutul Întreit. O să trimit eu vorbă prin clanuri că o femeie Aes-Sedai pe numele Egwene al'Vere trebuie să fie adusă la mine, în Sălașul Stâncile Reci. Dă-ți numele, arată-le inelul cu Marele Șarpe și au să te lase să treci în siguranță. Nu sunt acolo acum, dar am să mă întorc din Rhuidean înainte să ajungi tu.

— Te rog, trebuie să mă ajuți! Trebuie să știu dacă sunt aici. E musai să știu.

— Dar nu pot să-ți spun. Eu nu le cunosc, și nu cunosc nici locul ăsta, Tanchico. Trebuie să vii la mine. Ceea ce faci tu e primejdios, mult mai primejdios decât crezi. Trebuie să... Unde te duci? Stai aici!

Ceva păru s-o apuce pe Egwene și s-o tragă în întuneric.

Glasul lui Amys o urmă, gol și din ce în ce mai încet:

— Trebuie să vii la mine și să înveți. Trebuie să...

12 Tanchico sau Turnul

Elayne răsuflă din greu, ușurată, când Egwene se mișcă și deschise în sfârșit ochii. La picioarele patului, Aviendhei îi dispărură urmele de nemulțumire și neliniște de pe chip, iar ea schiță un zâmbet pe care Egwene i-l întoarse. Lumânarea arsese deja mai jos de semn de câteva minute; părea că trecuse un ceas de atunci.

—Nu te mai trezeai, spuse Elayne șovăitor. Te-am tot zgâlțâit, dar tot nu te mai trezeai. Râse ușor. O, Egwene, ai speriat-o până și pe Aviendha.

Egwene îi puse o mână pe braț și o strânse încet ca s-o liniștească.

— Acum m-am întors. Avea vocea obosită, și cămașa îi era udă leoarcă de sudoare. Mi se pare c-am avut de ce să stau mai mult decât plănuiserăm. O să am mai multă grijă data viitoare. Făgăduiesc.

Nynaeve puse cu hotărâre carafa înapoi pe policioara cu cele trebuincioase pentru spălat, dând niște apă pe dinafară.

Fusese pe punctul să arunce apa din ea pe fața adormită a lui Egwene. Avea trăsăturile liniștite, dar carafa zăngăni pe policioară, iar ea lăsă apa vărsată să picure pe covor.

— A fost din pricina a ceea ce-ai găsit? Sau din pricină că...? Egwene, dacă Lumea Viselor e în stare să te rețină într-un fel sau altul, atunci poate că e prea primejdios să mai încerci până când nu înveți mai multe. Poate, cu cât te duci acolo mai des, cu atât ți-e mai greu să te întorci. Poate că... Nu mai știu. Dar un lucru știu: că nu ne putem încumeta să te lăsăm să te rătăcești.

Își încrucișă brațele pe piept, gata de sfadă.

— Știu, spuse Egwene, aproape cu sfială.

Elayne ridică din sprâncene; Egwene nu era niciodată sfioasă față de Nynaeve. Oricum altcumva, dar nu sfioasă.

Egwene se dădu cu greutate jos din pat, respingând ajutorul lui Elayne, și se îndreptă spre policioară ca să se spele pe față și pe brațe cu apa mai mult sau mai puțin rece. Elayne găsi o cămașă uscată în dulap, în timp ce Egwene și-o

dădu jos pe cea udă.

— M-am întâlnit cu o Înțeleaptă, o femeie pe nume Amys. Vocea lui Egwene sună înăbușit, până își scoase capul prin cămașa cea nouă. A zis că ar trebui să mă duc la ea, să învăț despre Tel'aran'rhiod. Într-un loc din Pustie numit Sălașul Stâncile Reci.

Elayne prinsese o licărire în privirea Aviendhei când fusese pomenit numele înțelepteii.

— O cunoști? Pe Amys?

Femeia Aiel încuviință, dar fără tragere de inimă.

— O Înțeleaptă. O Vestitoare-n vise. Amys a fost *Far Dareis Mai* până să părăsească Lancea ca să se ducă în Rhuidean.

— O Fecioară! strigă Egwene. Deci de-asta... N-are a face. A spus că e în Rhuidean acum. Știi unde e Sălașul ăsta, Stâncile Reci, Aviendha?

— Firește. Stâncile Reci e sălașul lui Rhuarc. Rhuarc e bărbatul lui Amys. Mă duc pe acolo, din când în când. Mă duceam. Lian, sora-dintâi a mamei mele, e soră-de-soț cu Amys.

Elayne schimbă o privire cu Egwene și Nynaeve, încurcată. Odinioară, Elayne crezuse că știe destul de multe despre Aieli, lucruri învățate toate de la profesorii ei din Caemlyn, dar de când o cunoscuse pe Aviendha își dăduse seama cât de puține știa de fapt. Obiceiurile și gradele de rudenie erau toate o încurcătură. Surori-dintâi însemna să ai aceeași mamă; numai că prietenele puteau *să se facă* surori-dintâi dacă încheiau un legământ în fața Înțeleptelor. Surori de-al doilea însemna că mamele erau surori; dacă tații erau frați, erai soră-de-tată, ceea ce nu se socotea o legătură de rudenie atât de strânsă ca la surorile de-a doua. Mai departe, chiar că te făcea să te zăpăcești cu totul.

— Ce înseamnă „soră-de-soț”? întrebă ea șovăielnic.

— Că ai același bărbat.

Aviendha se încruntă văzând cum lui Egwene i se tăie respirația și cum Nynaeve deschise ochii cât putu de tare. Elayne aproape că se aștepta la acest răspuns, dar tot își aranjă fără să vrea fustele, chiar dacă erau pe deplin netede.

— Nu e și la voi obiceiul? Întrebă femeia Aiel.

— Nu, spuse Egwene cu glas slab. Nu, nu este.

— Dar tu și cu Elayne țineți una la alta ca niște surori-dintâi. Ce-ați fi făcut dacă nici una din voi nu s-ar fi învoit să se dea la o parte pentru Rand al'Thor? V-ați fi certat pentru el? Ați fi lăsat un bărbat să strice legăturile dintre voi? N-ar fi fost atunci mai bine să vă măritați amândouă cu el?

Elayne se uită la Egwene. Gândul că... Ar fi putut să facă așa ceva? Chiar și cu Egwene? Știa că i se îmbujoraseră obraji. Egwene arăta doar luată prin surprindere.

— Dar eu am vrut să mă dau la o parte, spuse Egwene.

Elayne știa că vorbele ei erau și pentru ea, nu numai pentru Aviendha, dar gândul tot nu-i dădea pace. Oare Min avusese vreo viziune? Ce-ar face dacă-i așa? „Dacă e vorba de Berelain, am s-o strâng de gât, și pe el la fel! Dacă trebuie să fie cineva, de ce n-ar putea măcar să fie Egwene? Lumină, la ce-mi stă gândul?” Știa că o cuprinsese neastâmpărul și, ca să-l ascundă, spuse cu glas ușor:

— Vorbești de parcă bărbatul n-ar avea nimic de zis în povestea asta.

— Poate să zică nu, admise Aviendha de parcă ar fi fost limpede, dar dacă vrea să se însoare cu una din ele, trebuie să se însoare cu amândouă când îl cer. Vă rog, n-o luați ca pe o jignire, dar eu una am fost uluită când am aflat că în ținuturile voastre bărbatul poate să-i ceară unei femei să se mărite cu el. Bărbatul ar trebui să lase să se vadă că e interesat, apoi să aștepte să vorbească femeia. Firește, unele femei îl fac ele pe bărbat să vadă unde-i este interesul, dar dreptul de a pune întrebarea e al ei. Nu prea știu eu foarte multe despre lucrurile astea. De mică am vrut să mă fac *Far Dareis Mai*. Nu vreau de la viață decât Lancea și pe surorile-de-lance, încheie ea destul de apăsător.

— N-o să încerce nimeni să te facă să te măriți, îi spuse Egwene împăciuitoare.

Aviendha se uită la ea uimită.

Nynaeve își dresă zgomotos glasul. Elayne se întrebă dacă se gândise la Lan; erau cu siguranță pete de culoare pe obraji ei.

— Bănuiesc, Egwene, spuse Nynaeve cu o voce puțin cam prea hotărâtă, că nu ai găsit ce căutai, altfel ai fi spus ceva până acum.

— N-am găsit nimic, răspunse Egwene cu părere de rău. Dar Amys a zis că... Aviendha, ce fel de femeie e Amys?

Femeia Aiel începuse să cerceteze covorul.

— Amys e tare ca munții și nemiloasă ca soarele, spuse ea fără să ridice privirea. E o Vestitoare-n vise. Poate să te învețe. Odată ce pune mâna pe tine, are să te ducă și de păr către ce vrea ea. Rhuarc e singurul care îi poate sta împotriva. Până și celelalte Înțelepte pășesc cu grijă când vorbește Amys. Dar poate să te învețe.

Egwene dădu din cap.

— Voiam să zic, dacă s-ar afla într-un loc ciudat, ar tulbura-o asta, ar face-o să fie neliniștită? Dacă s-ar afla într-un oraș? I s-ar părea că vede lucruri care nu există?

Aviendha râse, cu un sunet scurt și ascuțit.

— Tulburată? Nici dac-ar găsi un leu la ea în pat nu s-ar tulbura Amys. A fost Fecioară, Egwene, și nu s-a mai îmblânzit, poți să fii sigură de asta.

— Ce a văzut femeia asta? Întrebă Nynaeve.

— Nu e chiar ceva ce a văzut, spuse Egwene încet. Nu *cred* că de văzut e vorba. A spus că în Tanchico este ceva rău. Mai rău decât poate fi făcut de mâna omului, a zis ea. Ar putea fi Ajah Neagră. Nu spune că nu-i așa, Nynaeve, adăugă ea cu glas mai puternic. Visele trebuie tălmăcite. Ar putea foarte bine să fie așa.

Nynaeve începuse să se încrunte de îndată ce Egwene pomenise de răul din Tanchico, iar încruntarea i se schimbase într-o căutătură aprigă când Egwene îi spusese să n-o contrazică. Uneori, lui Elayne îi venea să le zgâlțâie pe amândouă. Se băgă repede în discuție, înainte să apuce femeia mai în vârstă să izbucnească.

— Ar putea foarte bine să fie așa, Egwene. Ai găsit totuși ceva. Mai mult decât am fi putut să găsim eu sau Nynaeve. Nu-i așa, Nynaeve? Nu ți se pare?

— Ar putea să fie așa, spuse Nynaeve în silă.

— Ar putea.

Egwene nu părea fericită de acest lucru. Respiră adânc.

— Nynaeve are dreptate. Trebuie să învăț ce să fac. Dacă aş fi ştiut ce trebuie, nu ar fi trebuit să mi se spună despre acest rău. Dacă aş fi ştiut ce trebuie, aş fi putut să găsesc chiar camera unde stă Liandrin, oriunde ar fi ea. Amys mă poate învăţa. De asta... De asta trebuie să mă duc la ea.

— Să te duci la ea? Nynaeve părea îngrozită. În Pustie?

— Aviendha poate să mă ducă până la Sălaşul ăsta, Stâncile Reci.

Privirea lui Egwene, pe jumătate dispreţuitoare, pe jumătate neliniştită, se plimbă de la Elayne la Nynaeve.

— Dacă aş fi sigură că sunt în Tanchico, nu v-aş lăsa să vă duceţi acolo singure. Asta dacă vă hotărâţi totuşi să vă duceţi. Dar dacă Amys mă ajută, poate izbutesc să aflu unde sunt. Poate izbutesc să... Asta-i tot. Nici măcar nu ştiu de ce voi fi în stare, doar că sunt sigură că o să fie mult mai mult decât pot să fac acum. Nu-i totuşi ca şi când v-aş părăsi. Puteţi să luaţi inelul cu voi. Cunoaşteţi Stânca destul de bine ca să vă puteţi întoarce aici prin Tel'aran'rhiod. Sau pot să vin eu la voi în Tanchico. Orice aflu de la Amys, pot să vă învăţ şi pe voi. Vă rog, spuneţi că înţelegeţi. Pot să învăţ atât de multe de la Amys, apoi pot să folosesc toate astea ca să vă ajut pe voi. Ar fi ca şi când toate trei am fi instruite de ea. O Vestitoare-n vise; o femeie care ştie! Liandrin şi restul au să fie ca nişte copii; n-au să ştie nici pe sfert din ce o ştim noi. Îşi muşcă buza, gânditoare. Doar nu credeţi că vă las de izbelişte, nu? Dacă asta credeţi, nu mă mai duc.

— Fireşte că trebuie să te duci, îi spuse Elayne. Are să-mi fie dor de tine, dar nu ne-a promis nimeni că o să putem fi împreună până nu se săvârşeşte asta.

— Dar voi două... să vă duceţi singure... Ar trebui totuşi să merg cu voi. Dacă sunt într-adevăr în Tanchico, atunci ar trebui să fiu cu voi.

— Prostii, spuse Nynaeve aspru. De instruire ai tu nevoie. Asta ne-ar ajuta pe viitor mult mai mult decât să vii acum cu noi în Tanchico. Dacă sunt acolo, eu şi Elayne ne vom descurca foarte bine împreună, dar am putea să ajungem acolo şi să ne dăm seama că acest rău nu e decât războiul. Pe

Lumină, războiul ar trebui să fie îndeajuns de rău pentru oricine. S-ar putea să ne întoarcem în Turn înaintea ta. Trebuie să ai mare grijă în Pustie, mai spuse pe un ton sfătos. E un loc primejdios. Aviendha, așa-i că o să ai tu grijă de ea?

Înainte ca femeia Aiel să apuce să răspundă, se auzi un ciocănit în ușă, după care Moiraine își făcu apariția. Femeia Aes-Sedai le învălui cu o privire care le cerceta, le măsura și le cântărea, pe ele și ceea ce făcuseră – totul fără ca vreo mișcare cât de mică a vreunei gene să trădeze concluziile la care ajunsese.

— Joiya și Amico sunt moarte, le înștiință ea.

— Atunci asta să fie pricina atacului? spuse Nynaeve. Toate astea numai ca să le ucidă pe ele? Sau, poate, să le ucidă dacă nu le pot elibera. Știam eu că Joiya era așa de încrezătoare pentru că se aștepta să fie salvată. Pesemne că totuși a mințit. Nu m-am încrezut eu niciodată în căința ei.

— Poate că n-a fost scopul cel mai însemnat, răspunse Moiraine. Căpitanul a fost foarte chibzuit și și-a ținut oamenii la posturile lor din temnițe, în timpul atacului. N-au văzut nici un troloc sau Myrddraal. Dar le-au găsit pe cele două moarte, după aceea. Fiecare cu gâtul tăiat destul de urât. Asta după ce limbile li se bătuseră în cuie de ușă.

Le spunea toate astea de parcă ar fi fost vorba să-și dea o rochie la cârpit.

Lui Elayne i se întoarse stomacul pe dos din pricina nepăsării cu care le zugrăvise scena femeia Aes-Sedai.

— Nu le-aș fi dorit așa ceva. Nu în halul ăsta. Lumina să le lumineze sufletele.

— Și le-au vândut de mult Umbrei, spuse Egwene cu asprime. Își apăsa totuși stomacul cu amândouă mâinile. Cum... cum s-a făcut? Vineții?

— Mă îndoiesc că ar fi izbutit până și Vineții, spuse Moiraine sec. Se pare că Umbra are mai multe mijloace decât știam noi.

— Da. Egwene își netezi și rochia, și glasul. Dacă n-a fost nici o încercare de a le salva înseamnă că au spus amândouă adevărul. Au fost ucise pentru că au vorbit.

— Sau ca să nu vorbească, adăugă Nynaeve posomorâtă.

Nu putem decât să nădăjduim că ei nu știu că astea două ne-au spus ceva. Joiya poate s-o fi căit, dar tot nu-mi vine să cred.

Elayne înghiți în sec, gândindu-se cum e să fii într-o celulă, să ți se strivească fața de ușă ca să ți se scoată limba afară și să... Se cutremură, dar se adună și spuse:

— S-ar putea să fi fost omorâte doar ca să le pedepsească pentru că s-au lăsat prinse. Lăsa la o parte gândul că uciderea ar fi putut să fie un mijloc de a le face pe ele să creadă ce spusese Joiya și Amico; aveau și așa destule îndoieli cu privire la ce să facă. Trei lucruri sunt cu putință, și doar una înseamnă că Ajah Neagră știe că ele au dezvăluit ceva. De vreme ce toate trei sunt la fel, se prea poate să nu știe.

Egwene și Nynaeve păreau uluite.

— Să le *pedepsească*? spuse Nynaeve, nevenindu-i să creadă.

Amândouă erau mai puternice decât ea în multe - le admira pentru asta -, dar ele nu crescuseră având sub ochi uneltirile de curte din Caemlyn și ascultând povești despre cruzimea cu care locuitorii din Cairhien și Tear jucau Jocul Caselor.

— Nu cred că Ajah Neagră ar fi prea blândă cu vreo nereușită de orice fel, le spuse ea. Mi-o pot închipui pe Liandrin poruncind așa ceva. Joiya ar fi putut fără îndoială s-o facă fără nici o greutate. Moiraine o privi în treacăt, cântărind-o din nou cu privirea.

— Liandrin, spuse Egwene, cu glasul cât se poate de searbăd. Da, mi le pot închipui pe Liandrin sau pe Joiya dând așa o poruncă.

— Oricum, n-ați mai fi avut prea multă vreme să le luați la întrebări, spuse Moiraine. Ar fi fost imbarcate pe o corabie până mâine la amiază. I se simțea un strop de mânie în glas; Elayne își dădu seama că, pesemne, Moiraine vedea în moartea surorilor Negre o scăpare de la pedeapsă. Nădăjduiesc că vă veți hotărî în curând. Tanchico sau Turnul.

Elayne întâlni privirea lui Nynaeve și dădu ușor din cap, a încuviințare.

Nynaeve încuviință și ea, ceva mai hotărâtă, apoi se

întoarce spre femeia Aes-Sedai.

— Eu și Elayne pornim spre Tanchico de îndată ce găsim o corabie. Una iute, sper. Egwene și Aviendha au să meargă la Sălașul Stâncile Reci, în Pustiul Aiel. Nu dădu nici un fel de lămuriri, iar Moiraine ridică din sprâncene.

— Poate s-o ducă Jolien, spuse Aviendha, rupând tăcerea care se lăsase pentru o clipă. Se feri să se uite la Egwene. Ori Sefela, ori Bain și Chiad. Mie... mie mi-e gândul să mă duc cu Elayne și Nynaeve. Dacă e război în orașul ăsta, Tanchico, atunci o să aibă nevoie de o soră care să le poarte de grijă.

— Dacă așa vrei tu, Aviendha... spuse Egwene încet.

Părea uimită și jignită, dar nu mai uimită decât Elayne.

Crezuse că cele două începuseră să se împrietenească.

— Mă bucur că vrei să ne ajuți, Aviendha, dar tu ar trebui să o duci pe Egwene la Stâncile Reci.

— Ba nu se duce nici la Tanchico, nici la Stâncile Reci, spuse Moiraine, scoțând o scrisoare din săculeț și despăturind-o. Am primit-o acum un ceas. Tânărul Aiel care mi-a adus-o mi-a zis că i-a fost dată în urmă cu o lună, înainte să ajungă vreuna din noi în Tear. Și totuși, are numele meu pe ea și scrie că mi-a fost trimisă aici, în Stânca din Tear. Aruncă o privire pe ultima pagină. Aviendha, le cunoști cumva pe Amys, din Septul Nouă Văi al Aielilor Taardad, pe Bair, din Septul Haido al Aielilor Shaardad, pe Melaine, din Septul Jhirad al Aielilor Goshien, și pe Seana, din Septul Stânca Neagră al Aielilor Nakai? Ele iscălesc.

— Sunt toate Înțelepte, Aes-Sedai. Toate Vestitoare-n vise.

Chiar dacă nu părea să fi băgat ea însăși de seamă, expresia de pe chipul Aviendhei devenise bănuitoare. Arăta de parcă ar fi fost gata să lupte sau s-o ia la fugă.

— Vestitoare-n vise, vorbi Moiraine gânditoare. Poate că așa se deslușește treaba. Deschise scrisoarea pe a doua pagină. Uite ce zic despre tine. Ce au zis poate înainte să te fi hotărât tu să vii în Tear. „Se află printre Fecioarele Lăncii în Stânca din Tear o fată îndărătnică pe nume Aviendha, din Septul Nouă Văi al Aielilor Taardad. De-acum se cuvine ca ea să vină la noi. Fără preget și fără vreo altă dezvinovățire.

Avem să o așteptăm pe povârnișurile din Chaendaer, mai la deal de Rhuidean.” Mai scrie despre tine, dar mai cu seamă mi se spune să mă îngrijesc să ajungi neîntârziat la ele. Aruncă porunci în dreapta și-n stânga la fel ca Suprema Însăunată, Înțeleptele astea ale tale. Moiraine pufni țâfnos, ceea ce o făcu pe Elayne să se întrebe dacă Înțeleptele nu încercaseră cumva să-i dea până și ei porunci. Nu prea era de crezut. Iar dacă ar fi încercat, era cu totul de necrezut să fi izbutit. Totuși, scrisoarea avea ceva care pe femeia Aes-Sedai o enerva.

— Sunt *Far Dareis Mai*, spuse Aviendha cu mânie. Nu vin fuguța, ca un copil, de câte ori mă strigă cineva pe nume. Am să pornesc spre Tanchico dacă așa mi-e voia.

Elayne își strânse buzele, gânditoare. Era ceva nou pentru femeia Aiel. Nu mânia – o mai văzuse pe Aviendha mânioasă și înainte, chiar dacă nu chiar atât de tare ci ceea ce lăsa să se înțeleagă dincolo de cuvinte. Nu putea să-i zică decât „îmbufnare”. Părea cu neputință – nu și-o putea închipui îmbufnată, tot așa cum nu îl putea vedea nici pe Lan îmbufnat – și totuși chiar așa era.

Și Egwene își dădu seama de asta. O bătu ușor pe braț pe Aviendha.

— Nu-i nimic. Dacă vrei să te duci la Tanchico, eu mă bucur că ai să le aperi pe Elayne și pe Nynaeve. Aviendha îi aruncă o privire de-a dreptul nefericită.

Moiraine clătină din cap, puțin doar, însă totuși cu hotărâre.

— I-am arătat deja asta lui Rhurc. Aviendha își deschise gura, furioasă, dar femeia Aes-Sedai își înălță glasul și vorbi mai departe liniștită: Așa cum îmi cerea scrisoarea să fac. Firește, i-am arătat doar partea care te privește pe tine. Pare pe deplin încredințat că ai să faci întocmai cum ți se cere în scrisoare. Cum ți se poruncește, de fapt. Mi se pare cel mai chibzuit să faci așa cum vor Rhurc și Înțeleptele, Aviendha. Nu crezi?

Aviendha se holbă sălbatic prin încăpere, de parcă ar fi fost prinsă într-o capcană.

— Sunt *Far Dareis Mai*, bombăni ea, apoi ieși cu pași mari

din cameră fără să mai zică altceva.

Egwene făcu un pas, ridicându-și pe jumătate brațul ca s-o împiedice să plece, dar îl lăsă să cadă când ușa se închise în urma femeii Aiel, trântindu-se.

— Ce vor de la ea? ceru ea să afle de la Moiraine. Tu mereu știi mai multe decât lași să se vadă. Ce mai ascunzi de data asta?

— Oricare ar fi pricinile Înțeleptelor, spuse Moiraine netulburată, este fără doar și poate ceva între Aviendha și ele. Dacă ar fi vrut să știți, v-ar fi spus ea.

— Nu te mai oprești din uneltit, zise Nynaeve cu amărăciune. Acum uneltești ceva legat de Aviendha, nu-i așa?

— Nu eu. Înțeleptele. Și Rhuarc. Moiraine împături scrisoarea și o puse la loc în săculețul de la cingătoare, cu niște gesturi întru câțva tăioase. Poate oricând să zică nu. O căpetenie de clan nu e la fel ca un rege, din câte înțeleg eu despre obiceiurile Aielilor.

— Oare chiar poate? întrebă Elayne. Rhuarc îi aducea aminte de Gareth Bryne. Căpitanul General al Gărzilor Regale ale mamei sale nu pusese piciorul în prag prea des, dar când o făcuse, nici măcar Morgase nu-l putuse îndupleca, decât printr-o poruncă regală. De data asta nu avea să vină nici o poruncă regală – dacă stătea să se gândească mai bine, nici Morgase nu emisese vreuna pentru Gareth Bryne când el hotărâse că avea dreptate – și, în lipsa unei asemenea porunci, Elayne se aștepta s-o vadă pe Aviendha pornind spre povârnișurile din Chaendaer, mai la deal de Rhuidean.

— Măcar așa poate să călătorească împreună cu tine, Egwene. Nu prea poate Amys să te întâlnească la Sălașul Stâncile Reci dacă și-a pus în gând s-o aștepte pe Aviendha la Rhuidean. Puteți să mergeți împreună la Amys.

— Dar nu vreau să vină cu mine, spuse Egwene cu tristețe. Nu, dacă ea nu-și dorește asta.

— Orice și-ar dori una sau alta din noi, spuse Nynaeve, avem treabă. O să ai nevoie de o grămadă de lucruri pentru un drum prin Pustie, Egwene. Are să-mi zică Lan ce anume. Iar eu și Elayne trebuie să ne pregătim pentru îmbarcarea spre Tanchico. Bănuiesc că o să putem găsi o corabie mâine,

dar asta înseamnă că trebuie să ne hotărâm astă-seară ce luăm cu noi.

— E o corabie a Oamenilor Mării în docurile din Maule, le spuse Moiraine. Un brăzdar-de-ape. Nu există corăbii mai rapide pe lume. Doar o corabie rapidă ți-ai dorit.

Nynaeve încuviință cu părere de rău.

— Moiraine, spuse Elayne, ce are să facă Rand acum? După atacul ăsta... are să pornească războiul pe care-l vrei tu?

— Eu nu vreau nici un război, răspunse femeia Aes-Sedai. Vreau doar ceea ce-l va ține în viață, ca să lupte în Tarmon Gai'don. Zice că mâine o să ne spună tuturor ce are de gând să facă. O foarte ușoară încruntare îi încreți fruntea netedă. Mâine, cu toții avem să știm mai multe decât știm în noaptea asta.

Plecă pe neașteptate.

„Mâine, se gândi Elayne. Ce-o să facă atunci când o să-i spun? Ce-o să zică? E musai să înțeleagă.” Plină de hotărâre, se alătură celorlalte două tinere, să vorbească despre pregătirile de plecare.

13 Zvonuri

Cârciuma gemea de oameni ca oricare alta din Maule. Era gălăgioasă ca o căruță plină cu găște sau oale, hurducându-se la vale prin noapte. Murmurul vocilor încerca să se ridice peste sunetele făcute de muzicanții care cântau la trei tobe diferite, două țambale și un semsir umflat care scotea niște triluri plângărețe. Fetele care serveau, îmbrăcate în rochii de culoare închisă, lungi până la glezne, încheiate până la bărbie și purtând șorțuri scurte și albe, se grăbeau printre mesele înghesuite, ținând mănunchiurile de halbe de lut deasupra capului, ca să se poată strecura. Oamenii de la docuri, desculți și cu veste de piele, se amestecau cu indivizi în surtuțe strânse pe talie și cu bărbați cu pieptul gol, cu eșarfe late și colorate care le țineau pantalonii largi. Atât de aproape de docuri, veșmintele străinilor se vedeau pretutindeni prin mulțime; gulere înalte de la miazănoapte și gulere lungi de la apus, lanțuri de argint pe surtuțe și clopoței pe veste, cizme lungi până la genunchi și cizme lungi până la coapse, lăntișoare și cercei purtați de bărbați, dantele pe surtuțe și cămăși. Un bărbat lat în umeri și cu burtă mare avea o barbă galbenă și despicață, iar altul își unsese mustățile ca să lucească în lumina lămpilor și să se răsucească de-o parte și de alta a chipului său lunguiet. Se aruncau zaruri în trei din ungherele încăperii și la mai multe mese, iar arginții treceau repede dintr-o mână într-alta, însoțite de strigăte și râsete.

Mat stătea singur, cu spatele la perete, într-un loc de unde putea să vadă toate ușile, însă mai mult se zgâia într-o cană de vin roșu-închis, încă neatinsă. Nu se apropia de jocurile de zaruri, și nici nu trăgea vreodată cu ochiul la gleznelor fetișcanelor care serveau. Pentru că era atât de multă lume în cârciumă, se găsea din când în când câte cineva care să vrea să stea cu el la masă, dar, uitându-se mai bine la chipul său, plecau toți învârtindu-se și se înghesuiau altundeva pe vreo bancă.

Înmuindu-și degetul în vin, Mat mâzgălea pe masă, la întâmplare. Neghiobii ăștia habar n-aveau ce se întâmplase în

Stâncă în seara asta. Îi auzise pe câțiva locuitori din Tear pomenind de ceva necazuri, cuvinte spuse la repezeală și care se pierduseră în râsete încordate. Nu știa și nu voiau să știe. Aproape că-și dorea să nu fi știut nici el. Ba nu, își dorea să priceapă mai bine ce se petrecuse. Imaginile îi tot licăreau în minte, îi licăreau prin găurile din amintire, fără să aibă cu adevărat vreun înțeles.

Ecoul larmei unei lupte purtate undeva în depărtare răsună de-a lungul coridorului, înăbușit de tapiseriile de pe pereți. Își scoase cuțitul din leșul Vinețiului cu mâna tremurătoare. Un Vinețiu, și încă unul care îl vâna pe el. După el venise, pesemne. Vineții nu colindă încoace și-n colo. Ucigând la întâmplare; au ținte la fel de bine stabilite ca și săgețile. Se întoarse s-o ia la goană, dar în spatele lui era un Myrddraal apropiindu-se de el cu pași mari, ca un șarpe cu două picioare, cu chipul palid și fără ochi care îl făcea să se înfioare până în măduva oaselor. De la treizeci de pași, Mat își azvârlă cuțitul spre locul unde ar fi trebuit să fie un ochi; de la distanța aceea putea să nimerească un nod nu mai mare decât un ochi în patru din cinci încercări.

Sabia neagră a Pieritului luci întunecat când acesta îndepărtă cuțitul dintr-o mișcare aproape firească; nici măcar nu se opri din mers.

— E vremea să mori, Sună-n-Corn!

Vocea îi era ca șuieratul aspru al unei năpârci, vestitor de moarte.

Mat se dădu înapoi. Acum avea câte un cuțit în fiecare mână, deși nu-și amintea să le fi scos. Nu că niște cuțite ar fi fost de prea mare ajutor în fața unei săbii, dar, dacă ar fi fugit, sabia cea neagră i s-ar fi înfipt fără doar și poate în spate – era la fel de sigur de asta pe cât știa că cinci de șase fac mai mult decât patru de trei. Ce bine-ar fi fost dacă ar fi avut o bâtă! Sau un arc; i-ar fi plăcut să vadă cum ar mai fi putut creatura să abată din drum o săgeată slobozită dintr-un arc din Ținutul celor Două Râuri. Își dori să fie altundeva. Avea să moară, aici.

Dintr-odată, vreo doisprezece troloci se iviră, urlând,

dintr-o parte a culoarului, năpustindu-se grămadă pe Pierit, lovind turbați cu securile și înfigându-și săbiile în el ca apucații. Mat se holbă, nevenindu-i să creadă. Jumate-Omul lupta ca un vârtej întunecat, îmbrăcat în armură. Mai mult de jumătate din troloci erau uciși sau pe moarte înainte ca Pieritul să se prăbușească la pământ, zdruncinându-se; un braț se încorda și se zbătea ca un șarpe în chinurile morții, la trei pași de corp, dar cu pumnul încă încleștat pe sabia cea neagră.

Un troloc cu coarne de berbec se zgâi la Mat, cu botul ridicat ca să adulmece aerul. Mârâi la el, apoi scheună și începu să lingă o tăietură lungă, care îi spintecase armura și brațul păros. Ceilalți terminaseră de tăiat gâturile tovarășilor răniți, iar unul dintre ei urlă câteva cuvinte aspre, guturale. Fără să-i mai arunce vreo privire lui Mat, trolocii se întoarseră și se îndepărtară tropăind, cu cizmele și copitele sunând sec pe podeaua de piatră.

Se îndepărtaseră de el. Mat se înfioră. Să-i sară trolocii în ajutor! În ce îl mai vârâse Rand de data asta? Văzu ce desenase cu vin – o ușă deschisă – și șterse mângălitura, furios. Trebuia să scape de aici. Trebuia. Dar mai simțea și imboldul dintr-un colțișor al minții lui, care-i spunea că era timpul să se întoarcă în Stâncă. Dădu gândul la o parte cu mânie, dar tot nu-i dădea pace.

Prinse din zbor câteva cuvinte rostite la masa din dreapta lui, unde insul tras la față și cu mustăți răsucite îi dădea înainte, vorbind cu un puternic accent din Lugard:

— Bine, Dragonul ăsta al vostru o fi el bărbat însemnat, io nu neg, da' nu face nici cât o ceapă degerată pe lângă Logain. Păi, Logain o băgat tot Ghealdanu' în război, și juma' din Amadicia și Altara, pe deasupra. O făcut pământu' să înghită orașe întregi care i-or stat împotrivă. Clădiri, oameni și tot restu'. Iar ăla din Saldaea, Maseem ăla? Păi, cică o făcut soarele să stea în loc pe cer până o înfrânt el oștirile Seniorului din Bashere. Chiar așa o făcut, așa se zice.

Mat clătină din cap. Cu toate că Stânca se prăbușise și Callandor era în mâinile lui, tâmpitul ăsta tot credea că Rand

e un fals Dragon. Iar mâzgălise forma uşii. Ştergând desenul cu mâna, dădu să ridice cana cu vin la gură, dar se opri cu ea la jumătatea drumului. Cu tot zgomotul, urechea lui prinsese un nume cunoscut, rostit la o masă din apropiere. Dând banca la o parte cu un hârşăit, se îndreptă spre masa aceea, cu cana în mână.

Oamenii din jurul mesei erau amestecătura ciudată din cârciumile din Maule. Doi marinari desculţi, purtând surtoace unsuroase direct pe piele, unul având un lanţ gros de aur în jurul gâtului. Un bărbat care fusese pe vremuri gras şi căruia îi atârnavă acum fălcile, îmbrăcat într-un surtuc din Cairhien, închis la culoare, brăzdat de panglici roşii, aurii şi verzi, haină care ar fi putut însemna că era nobil, chiar dacă una din mâneci era descusută la umăr; foarte mulţi locuitori din Cairhien porniseră în pibegie prin lume. O femeie căruntă, îmbrăcată toată în albastru-închis, cu chipul sever şi privire tăioasă şi cu degetele pline de inele grele de aur. Şi cel care vorbise, individul cu barba despicaţă, cu un rubin de mărimea unui ou de porumbel în ureche. Cele trei lanţuri de argint care atârnavă pe pieptarul întins al surtucului său roşu-închis îl arătau ca fiind mare neguţător din Kandor. Era o breaslă a neguţătorilor în Kandor.

Vorbăria se curmă şi toţi ochii se îndreptară spre Mat, când acesta se opri la masa lor.

— V-am auzit pomenind de Ținutul celor Două Râuri.

Barbă-Despicată îi aruncă iute o privire: părul nepieptănat, căutătura încordată de pe chip, cana de vin din mână, cizmele negre strălucitoare, surtucul verde cu podoabe de aur, deschis la piept, care lăsa să se zărească o cămaşă de in albă ca zăpada, dar la fel de mototolită ca şi surtucul; pe scurt, tocmai cum arăta un tânăr nobil care se distra printre oamenii de rând.

— Am pomenit, Seniore, spuse el din toată inima. Ziceam că n-o să fie tutun de-acolo anul ăsta, pot să pun rămaşag. Dar eu am douăzeci de lădiţe din cel mai bun tutun din Ținutul celor Două Râuri; altul mai bun nici nu găseşti. O să iau un preţ minunat pe ele mai încolo. Dacă Seniorul doreşte o lădiţă pentru proviziile sale... Se trase de una din colţurile

bărbii sale galbene și își puse un deget lângă nas... Sunt sigur c-aș putea să...

— Poți să pui rămașag, da? zise Mat încet, întrerupându-l. De ce să nu mai fie tutun din Ținutul celor Două Râuri?

— Păi, din cauza Mantiilor Albe, Seniore. Copiii Luminii.

— Ce-i cu Mantiile Albe?

Marele neguțător aruncă o privire de jur împrejurul mesei, căutând ajutor; în glasul liniștit al lui Mat se simțea vag amenințarea. Marinarii arătau de parcă ar fi fost gata s-o șteargă, dacă ar fi îndrăznit. Bărbatul din Cairhien se holba la Mat, stând prea țeapăn și netezindu-și surtucul ponosit, legănându-se; era limpede că halba goală din fața lui nu fusese singura pe care o golise în seara aceea. Femeia căruntă își dusesese halba la gură, cercetându-l pe Mat, cu privirea ei tăioasă, de după buza halbei.

Izbutind să facă o plecăciune, așa așezat cum era, neguțătorul își luă un ton lingușitor:

— Zvonul e, Seniore, că Mantiile Albe au intrat în Ținutul celor Două Râuri. Ca să-i dea de urmă Dragonului Renăscut, se zice. Însă asta, firește, nu se poate, de vreme ce Seniorul Dragon este aici în Tear. Se uită la Mat să vadă cum primise vestea; chipul lui Mat nu se schimbă. Zvonurile astea pot s-o mai ia și razna, Seniore. Poate că nu-i decât furtună într-o găleată cu apă. Ca și zvonul că tot Mantiile astea Albe mai caută și o Iscoadă a Celui Întunecat, pe unul cu ochi galbeni. Ați auzit vreodată să aibă cineva ochii galbeni, Seniore? Nici eu. Furtună într-o găleată cu apă.

Mat își puse cana pe masă și se aplecă mai aproape de neguțător.

— Și pe cine mai caută, după cum zice zvonul ăsta? Pe Dragonul Renăscut. Pe un om cu ochi galbeni. Pe mai cine?

Chipul neguțătorului se îmbrobonă de sudoare.

— Pe nimeni, Seniore. Pe nimeni, din câte știu eu. Numai zvonuri, Seniore. Paie-n vânt, nu mai mult. Un fuior de fum, care se risipește iute. Aș putea avea cinstea să-i ofer Seniorului o lădiță de tutun din Ținutul celor Două Râuri? Ca prețuire pentru... cinstea de a... ca să-mi arăt...

Mat aruncă o coroană de aur din Andor pe masă.

— Cumpără-ți de băut pe cheltuiala mea.

Întorcându-se, auzi bodogăneli de la masă.

— Am crezut c-o să-mi taie gâtul. Știi cum sunt puii ăștia de nobil, când sunt băuți.

Asta spusese neguțătorul cu barba despicată.

— Ciudat tânăr, zise femeia. Primejdios. Nu-ți încerca șiretlicurile cu unul ca ăsta, Paetram.

— Nici nu cred că era măcar senior, zise alt bărbat, arțăgos.

Cel din Cairhien, bănui Mat. Se strâmbă. Senior? Nu s-ar fi făcut Senior nici dacă i s-ar fi oferit titlul. „Mantii Albe în Ținutul celor Două Râuri. Lumină! Lumina să ne-ajute!”

Croindu-și drum până la ușă, smulse o pereche de saboți de lemn din maldărul rezemat de perete. Nu știa dacă erau aceia pe care îi purtase la venire – erau toți la fel – și nici nu-i păsa. Erau pe potriva cizmelor lui.

Afară începuse ploaia, o ploaie ușoară care făcea ca întunericul să fie și mai adânc. Ridicându-și gulerul, mărșălui anevoie pe străzile pline de noroi din Maule. Trecu pe lângă cârciumi gălăgioase, hanuri bine luminate și case cu ferestrele întunecate. Când pietrele de pavaj luară locul noroiului, dincolo de zidul de la intrarea în orașul interior, Mat zvârli saboții din picioare și alergă mai departe, lăsându-i acolo unde căzuseră. Protectorii care păzeau poarta cea mai apropiată din Stâncă îl lăsară să treacă fără să-l întrebe nimic; știau cine e. Alergă până la camera lui Perrin și dădu ușa de perete, fără să se uite la despicătura din lemn. Boccelele lui Perrin zăceau pe pat, iar acesta îndesa în ele cămăși și șosete. O singură lumânare era aprinsă, dar Perrin nu părea să bage de seamă întunecimea.

— Deci ai auzit, spuse Mat.

Perrin continuă să împacheteze.

— Despre acasă? Da. Am coborât să miros vreun zvon pentru Faile. După seara de azi, mai mult ca niciodată, trebuie să-i... Mârâitul pe care îl scoase din fundul gâtului îi făcu pielea de găină lui Mat; parcă ar fi fost un lup furios. N-are a face. Am auzit. Poate că e bine și așa.

„Și așa?” se întrebă Mat.

— Și tu crezi?

Pentru o clipă, Perrin își ridică privirea; ochii lui prindeau lumina lumânării, strălucind galben-auriu.

— Nu prea pare să fie loc de îndoială, pentru mine. E mult prea aproape de adevăr.

Mat se foi, neliniștit.

— Rand știe? Perrin dădu doar din cap și se întoarse la bagaje. Păi, și ce zice?

Perrin se opri, holbându-se la mantia împăturită pe care o ținea în mână.

— A început să bombăne de unul singur. „A zis c-o s-o facă. Așa a zis. Ar fi trebuit să-l cred.” Tot așa. N-avea nici o noimă. Apoi m-a luat de guler și-a zis că trebuie să facă „ce nu se-așteaptă ei”. Voia să pricep eu, dar nu sunt sigur dacă măcar el pricepe. Nu părea să-i pese dacă plec sau rămân. Ba nu, îmi iau înapoi cuvintele. Cred că a respirat ușurat că plec.

— Poți să-l arzi, și tot n-are să facă nimica, zise Mat. Pe lumină, cu Callandor ar putea să facă zob o mie de Mantii Albe! Doar ai văzut ce le-a făcut afurisiților ălor de troloci. Pleci, nu-i așa? Înapoi în Ținutul celor Două Râuri? Singur?

— Numai dacă nu cumva vii și tu cu mine. Perrin îndesă mantia în boccea. Vii?

În loc să răspundă, Mat se plimbă înapoi și-n colo, cu chipul ba în umbră, ba în lumina slabă. Mama și tatăl său erau în Emond's Field, la fel și surorile lui. Mantiile Albe n-aveau nici o pricină să le facă rău. Dacă s-ar fi întors acasă, bănuia că nu avea să mai plece de acolo niciodată, că mama sa avea să-l însoare înainte să apuce să se așeze pe primul scaun. Dar dacă nu se ducea, dacă Mantiile Albe le făceau rău... Numai un zvon le trebuia Mantiilor Albe, așa auzise. Dar de ce să fie vreun zvon despre el? Până și Coplinii, niște mincinoși și niște scandalagii, îl plăceau pe tatăl său. Toată lumea îl plăcea pe Abell Cauthon.

— Nu-i musai să vii, spuse Perrin încet. Nimic din ce-am auzit nu pomenea și de tine. Numai de Rand și de mine.

— Arde-m-ar, o să pl... Nu putea s-o spună. Să se gândească la plecare nu era prea greu, dar chiar să spună că pleacă? Gâtlejul i se strânse ca să-i sugrume vorbele. Ție ți-e

ușor, Perrin? Să pleci, vreau să zic. Tu nu... simți nimic? Care încearcă să te tragă înapoi? Care îți șoptește tot felul de pricini ca să nu te duci?

— Ba chiar o sută de pricini, Mat, dar îmi dau seama că până la urmă e vorba de Rand, și de ta'veren. Nu vrei să recunoști, nu? O sută de pricini să rămân, dar acea pricină să mă duc, una singură, cântărește mai greu decât toate celelalte la un loc. Mantiile Albe sunt în Ținutul celor Două Râuri, și le vor face oamenilor rău încercând să mă găsească pe mine. Pot să-i împiedic, dacă mă duc.

— De ce ar vrea Mantiile Albe să pună mâna pe tine atât de tare încât să facă rău cuiva? Pe Lumină, dacă se apucă să întrebe de cineva cu ochi galbeni, n-o să știe nimeni din Emond's Field despre cine vorbesc! Și cum poți tu să împiedici ceva? O pereche de mâini în plus n-au să ajute la nimic. Uuuf! Mantiile Albe au luat-o pesemne razna, dacă li se pare că pot să-i silească pe oamenii din Ținutul celor Două Râuri să facă ce vor ei.

— Îmi știi numele, spuse Perrin încet. Privirea i se îndreaptă spre peretele unde îi era atârnată securea, prinsă de curea într-un cârlig. Sau poate se uita la ciocan, care stătea rezemat de perete sub secure; Mat nu-și dădea bine seama. Pot să-mi găsească familia. De ce? Au ei pricinile lor, Mat. Cum le am și eu pe ale mele. Cine știe care sunt mai bune?

— Arde-m-ar, Perrin! Arde-m-ar! Vreau să p-pl... Vezi? Acum nici măcar nu pot să rostesc cuvântul. De parcă mintea mea ar ști că o voi face dacă îl rostesc. Nici măcar nu pot să mi-l spun în minte!

— Căi diferite. Am mai fost noi trimiși pe căi diferite și până acum.

— Mama lor de căi diferite, mormăi Mat. M-am săturat ca Rand și femeile Aes-Sedai să mă tot împingă pe afurisitele lor de cărări. Vreau și eu să mă duc unde-mi place, și să fac ce-mi place!

Se întoarse spre ușă, dar vocea lui Perrin îl opri:

— Sper să-ți fie calea fericită, Mat. Să-ți trimită Lumina numai fete drăguțe și neghiobi care vor să joace cărți.

— Of, arde-m-ar, Perrin! Să-ți trimită și ție Lumina ce vrei.

— Așa sper.

Nu părea prea fericit de asta.

— Îi spui tu tatei că sunt bine? Și mamei? Ea își făcea mereu griji. Și ai grijă de surorile mele. Mă pândeau ele pe mine și mă pârau mamei pentru orice, dar n-aș vrea să li se întâmple vreun rău.

— Îți făgăduiesc, Mat.

Închizând ușa în urma sa, Mat o porni de-a lungul coridoarelor, fără vreo țintă anume. Surorile lui. Eldrin și Bodewhin obișnuiau să dea fuga țipând: „Mami, Mat iar a dat de bucluc, Mat face ce nu trebuie, mami!” Mai ales Bode. Acum ar avea șaisprezece și șaptesprezece ani. Pesemne că aveau să se gândească la măritiș nu peste mult timp, având în minte vreun fermier plicticos, ales fie că el o știa, fie că nu. Oare chiar plecase atât de demult? Nu părea să fie așa, câteodată. Uneori, i se părea că plecase din Emond's Field doar de o săptămână sau două. Alteori, i se părea că plecase de mulți ani, ani de care abia dacă își putea aduce aminte. Își amintea totuși de rânjetele lui Eldrin și Bode când fusese el bătut cu nuiua, dar chipurile lor nu-i mai erau limpezi. Chipurile propriilor surori. Afurisitele astea de găuri din amintire, ca niște găuri în propria viață.

O zări pe Berelain venind spre el și zâmbi fără să-și dea seama. Cu toate aerele ei, era o femeie foarte frumoasă. Mătasea albă cu care era înveșmântată ar fi fost îndeajuns de subțire și pentru o batistă, pe lângă că era tăiată îndeajuns de mult în partea de sus pentru a lăsa la vedere o bună bucată din pieptul minunat de alb.

Făcu cea mai bună plecăciune pe care o știa, elegantă și ceremonioasă.

— Vă urez o seară bună, Domniță! Ea dădu să treacă pe lângă el iară să-i arunce măcar o privire, iar el se îndreptă de spate mânios. Ești și surdă, nu numai chioară, femeie? Nu sunt un preș să treci peste mine¹; pare-mi-se, cu tine-am

¹ Joc de cuvinte în original. În limba engleză, (*door*) *mat* = ștergător de picioare, preș. (n.tr.)

vorbit. Dacă te-oi ciupi de fund, poți să-mi tragi o palmă, dar, până atunci, când îți vorbesc politicos, aștept să-mi răspunzi la fel.

Întâia încremeni, uitându-se la el în felul femeilor. Cu privirea asta atât de iscoditoare ar fi putut să-i ia măsura pentru o cămașă, ba chiar să-i spună ce greutate are și când a făcut ultima dată baie. Apoi se întoarse, murmurând ceva pentru sine. Mat nu auzi decât: „Se aseamănă prea mult cu mine”.

Se holbă în urma ei, uluit. Nici o vorbă pentru el! Chipul ăla, mersul, și nasul pe care și-l ținea atât de sus, de era de mirare că mai atingea pământul cu picioarele. Așa-i trebuia, dacă vorbea cu unele ca Berelain sau Elayne! Nobile care cred că ești un gunoi dacă nu ai un palat și un șir de strămoși care se trag din Artur Aripă-de-Șoim. Ei bine, știa el o fată de la bucătărie, rotunjoară – doar cât trebuie de rotunjoară – care nu-l credea un gunoi. Dara avea un fel de a-i morfoli urechile, care...

Se opri brusc. Se întrebă dacă Dara mai era trează și gata de-o giugiuleală. Ba chiar îi trecu prin cap să cocheteze cu Berelain. Cu Berelain! Apoi își aminti ultimele vorbe pe care i le spusese lui Perrin. „Ai grijă de surorile mele.” Ca și când deja se hotărâse, ca și când deja ar fi știut ce să facă. Numai că nu se hotărâse încă. N-avea de gând să se hotărască, cel puțin nu așa de ușor. Poate că exista totuși o cale.

Scoase o monedă de aur din buzunar, o aruncă în aer și o prinse pe dosul palmei. O marcă din Tar Valon, observă pentru prima oară, și se zgâi la Flacăra din Tar Valon, desenată simplu, sub formă de lacrimă.

— Arde-le-ar pe toate femeile Aes-Sedai! declară cu voce tare. Și arde-l-ar pe Rand al'Thor că m-a târât și pe mine în asta!

Un servitor în livrea negru cu auriu se opri din mers. Holbându-se la el cu îngrijorare. Ducea un morman de bandaje și borcane cu alifie pe o tipsie de argint. Când își dădu seama că Mat îl zărise, tresări.

Mat aruncă moneda de aur pe tipsia bărbatului.

— De la cel mai mare neghiob din lume. Ai grijă, s-o cheltui cum se cuvine, pe vin și femei.

— Mu-mulțumesc. Seniore, se bâlbâi omul. Buimăcit.

Mat își văzu mai departe de drum. „Cel mai mare neghiob din lume. Ăsta-s eu!”

14 Obiceiuri din Mayene

Perrin clătină din cap de îndată ce ieși Mat pe ușă. Mat și-ar fi tras mai degrabă un ciocan în cap decât să se întoarcă în Ținutul celor Două Râuri. Cel puțin nu atâta timp cât avea de ales. La rândul său, nici Perrin n-ar fi dorit să se întoarcă acasă. Însă nu exista nici o cale de scăpare; acest adevăr era la fel de dur ca fierul și mai puțin iertător. Diferența între el și Mat era că el putea să accepte lucrurile, chiar atunci când își dorea asta mai puțin.

Dezbrăcatul cămășii îl făcu să icnească, cu toate că fu cât se poate de grijuliu. O vânătaie mare, deja pălind în tonuri de maro și galben, îi acoperea umărul stâng. Un troloc reușise să treacă de toporul său, și numai repeziciunea cu care Faile își mânuise cuțitul îl ferise de ceva mult mai rău decât o vânătaie. Umărul îl durea la spălat, însă măcar apa rece se găsea din belșug în Tear.

Își împachetase lucrurile și era gata de drum. Doar hainele pentru dimineață mai rămăseseră pe afară.

De îndată ce răsărea soarele, urma să se ducă după Loial. Nu avea nici un rost să îl deranjeze pe Ogier în seara aceasta. Era probabil deja în pat, acolo unde și Perrin avea de gând să se afle în curând. Singura problemă pe care nu o rezolvase era Faile. Pentru ea, chiar și să rămână în Tear ar fi fost mai bine decât să meargă cu el.

Ușa se deschise, luându-l prin surprindere. Un parfum discret se lăsa purtat prin aer până la el de îndată ce ușa începu să scârțâie, făcându-l să se gândească la flori cățărătoare într-o noapte fierbinte de vară. Un miros ațâțător... nu prea greoi, cel puțin nu pentru el, însă nu unul cu care i-ar fi plăcut lui Faile să se dea. Totuși, fu și mai surprins atunci când Berelain intră în cameră.

Berelain se ținu de tocul ușii și clipi, dându-i de înțeles că pentru ea de abia dacă era destulă lumină.

— Mergi undeva? întrebă ea cu nehotărâre. Cum lumina lămpilor de pe coridoare o învăluia din spate, era greu să nu căști ochii.

— Da, Domniță, răspunse el făcând o plecăciune nu prea grațioasă, însă atât de bună pe cât era în stare să o facă - Faile putea să pufnească oricât avea chef, însă el nu avea de ce să nu fie cuviincios. Pornesc de dimineată.

— Și eu.

Închise ușa și își încrucișă mâinile sub sâni. El se uită în altă parte, urmărind-o cu coada ochiului, astfel încât să nu o facă să creadă că se holbează. Ea continuă fără să observe reacția sa. Flacăra singuratică a lumânării se oglindea în ochii ei întunecați.

— După noaptea aceasta... Mâine voi pleca spre Godan cu trăsura, iar de acolo cu o corabie spre Mayene. Ar fi trebuit să plec de zile întregi, însă credeam că se va găsi o cale să descurc treburile. Numai că nu s-a găsit, desigur. Ar fi trebuit să îmi dau seama mai repede. Seara aceasta m-a convins. Felul în care el... Toate fulgerele acelea năvălind pe coridoare. Voi pleca mâine.

— Domniță, zise Perrin încurcat, de ce îmi spui mie toate acestea? Felul în care Berelain își arunca părul pe spate îi aminti de o iapă pe care o potcovise în Emond's Field; iapa aceea avea prostul obicei de a încerca să înhațe câte o bucată din tine.

— Ca să îi spui Seniorului Dragon, bineînțeles.

Era peste puterile lui să o mai înțeleagă și pe aceasta.

— Domnița poate să îi spună chiar ea toate acestea, răspunse el, aproape de capătul răbdărilor. Nu am vreme să transmit răvașe înainte de a pleca.

— Cred că Seniorul... nu dorește să mă vadă.

Orice bărbat și-ar fi dorit să o vadă și era plăcută la privit; ea știa prea bine aceste lucruri. I se păru că Berelain începuse să zică altceva. Putea oare să fie atât de speriată de ceea ce se întâmplase în acea seară în camera lui Rand? Sau de atac și de felul în care îl oprise Rand? Se putea, însă aceasta nu era o femeie care să se sperie ușor, așa cum se ghicea și din aerul cu care îl cerceta.

— Dă-i mesajul unei slugi. Mă îndoiesc că îl voi revedea vreodată pe Rand. Nu înainte să plec. Oricare slugă îi va duce un răvaș.

— Ar fi mai bine primit din partea ta, un prieten al Seniorului...

— Dă-i mesajul unei slugi sau uneia dintre femeile Aes-Sedai.

— Nu ai de gând să faci precum îți cer? Întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— Nu. Nu m-ai ascultat până acum?

Berelain își aruncă din nou părul pe spate, însă de data aceasta fu altfel – deși lui Perrin îi era greu să spună în ce fel. Cercetându-l gânditoare, murmură ca pentru sine:

— Ce ochi fermecători...

— Ce?

Perrin își dădu deodată seama că stătea în fața ei gol până la brâu. Îl cercetă cu privirea de parcă ar fi fost un armăsar pe care voia să îl cumpere. Mai lipsea să îi pipăie gleznele și să îl caute la dinți. Apucă de pe pat cămașa pregătită pentru dimineață și și-o trase peste cap.

— Dă-i mesajul unei slugi. Vreau să mă culc. Am de gând să mă trezesc devreme. Înainte de răsărit.

— Unde pleci mâine?

— Acasă. În Ținutul celor Două Râuri. S-a făcut târziu. Dacă și Domnița pleacă mâine, gândesc că vrea să doarmă. Eu, cel puțin, sunt obosit.

Căscă de îi trosniră fălcile. Ea tot nu se dădea dusă.

— Ești fierar, nu-i așa? Am nevoie de un fierar în Mayene. Unul care să se ocupe de lucrări ornamentale. Un scurt popas înainte de a te întoarce în Ținutul celor Două Râuri? Mayene ți se va părea... plin de încântări.

— Merg acasă, îi spuse el hotărât, iar Domnița se va întoarce la odăile proprii.

Felul în care ea se scutură ușor, îl făcu să se uite degrabă în altă parte.

— Poate altă dată... întotdeauna primesc ceea ce îmi doresc până la urmă. Și cred că îmi doresc... se opri, privindu-l din cap până în picioare, ornamente din fier... pentru ferestrele odăii mele de noapte.

Berelain zâmbi atât de nevinovat, încât Perrin auzi gonguri sunând alarma în propriul cap. Ușa se deschise din

nou, și Faile își făcu apariția în încăpere.

— Perrin, în timp ce te căutam mi-a ajuns la urechi un zvon...

Se opri însă, încremenind cu ochii la Berelain.

Cea Dintâi nu o băgă în seamă. Veni mai aproape de Perrin și își trecu mâna de-a lungul brațului său, iar apoi peste umăr. Pentru o clipă Perrin crezu că Berelain avea de gând să îi tragă capul în jos pentru a-l săruta – în orice caz, felul în care ea își întorsese chipul în sus părea să trădeze această intenție – totuși, nu făcu decât să își plimbe mâna pe gâtul lui ca într-o mângâiere scurtă și apoi pași înapoi. Scena se petrecuse prea repede pentru a o mai putea opri.

— Nu uita, spuse ea încet, ca și când ar fi fost singuri, obțin de fiecare dată ceea ce îmi doresc.

Apoi alunecă pe lângă Faile și ieși din odaie.

Perrin aștepta ca Faile să răbufnească cumva, însă ea aruncă o privire coburilor plini de pe pat și zise:

— Înțeleg că ai auzit deja zvonul. Totuși, nu este decât un zvon, Perrin.

— Ochii cei galbeni îl fac să fie mai mult decât un zvon.

În tot acest timp, Faile ar fi trebuit să se aprindă ca o mână de crenguțe uscate aruncate în foc. De ce era atât de calmă?

— Foarte bine. Atunci, Moiraine este următoarea problemă. Va încerca să te oprească?

— Nu, atâta timp cât nu are idee despre asta. Dacă încearcă totuși, voi pleca oricum. Am familie și prieteni, Faile; nu îi voi lăsa pe mâna Mantiilor Albe. Sper însă că voi reuși să-mi ascund intențiile față de Moiraine până mă îndepărtez de oraș.

Până și ochii ei erau liniștiți, ca două iazuri întunecate dintr-o pădure. Lui Perrin i se zburli părul văzând-o.

— Dar trebuie că a fost nevoie de câteva săptămâni pentru ca zvonul să ajungă în Tear și drumul până în Ținutul celor Două Râuri va mai dura și el săptămâni întregi. Mantiile Albe ar putea să își ia tălpășița până atunci. Ei bine, îmi doream să plec de aici. Nu ar trebui să mă plâng. Voiam doar să știi la ce să te aștepți.

— Nu va dura săptămâni dacă o iau prin Căi. Două zile sau poate trei.

Două zile. Socotea că nu putea ajunge mai repede de atât.

— Ești la fel de nebun ca Rand al'Thor, spuse Faile cu îndoială. Se așază pe marginea patului, își încrucișă picioarele și începu să i se adreseze ca și când i-ar fi făcut morală unui copil. Dacă o iei pe Căi, vei ieși de acolo nebun fără speranță de vindecare. Asta dacă mai ieși, ceea ce e îndoielnic să se întâmple. Căile sunt pângărite, Perrin. Au fost cuprinse de întunecime de trei sute de ani, sau chiar de patru sute. Poți să îl întrebi pe Loial. E în măsură să te lămurească. Chiar Ogierii au construit Căile, sau le-au mărit, sau ce le-or fi făcut. Nici măcar ei nu le mai folosesc. Ba chiar de ai trece teafăr prin ele, doar Lumina știe pe unde ai ieși.

— Am mai călătorit pe Căi, Faile. (Și fusese cu adevărat o călătorie înfricoșătoare.) Loial îmi poate arăta drumul. Știe să citească semnele; așa ne-am descurcat ultima oară. Mă va ajuta din nou aflând cât de important este.

Loial era și el nerăbdător să plece din Tear; părea să se teamă că mama lui știa unde se afla. Perrin era sigur că îl va ajuta.

— Ei bine, spuse ea, frecându-și mâinile de zor... Ei bine. Aventură îmi doream și chiar aventură primesc. Să părăsesc Piatra din Tear și pe Dragonul Renăscut, călătorind pe Căi pentru a mă lupta cu Mantiile Albe. Mă întreb dacă îl putem convinge pe Thom Merrilin să ne însoțească. Dacă nu putem avea un bard, ne vom mulțumi cu un menestrel. El ar putea compune povestea, iar noi doi vom fi eroii săi. Fără Dragoni Renăscuți sau Aes-Sedai care să facă legea în istorisire. Când plecăm? De dimineață?

Perrin trase adânc aer în piept ca să își liniștească vocea:

— Voi merge singur, Faile. Doar eu și Loial.

— Vom avea nevoie de un cal de povară, spuse ea ca și când el nu ar fi zis nimic înainte. Chiar de doi. Căile sunt întunecate. Vom avea nevoie de felinare și de mult ulei. Oamenii tăi din Ținutul celor Două Râuri... Fermieri? Se vor lupta cu Mantiile Albe?

— Faile, am zis că...

— Am auzit ce ai zis, se răsti ea. Umbrele o făceau să pară periculoasă, cu ochii săi oblici și pomeții înalți. Am auzit și nu are nici o noimă. Dacă fermierii ăștia nu au de gând să lupte? Sau nu știi cum? Cine o să-i învețe? Tu? De unul singur?

— Voi face ceea ce trebuie făcut, spuse el cu răbdare. Fără tine.

Faile sări în picioare atât de repede, încât el crezu că i se repede la gât.

— Crezi că Berelain te va însoți? O să îți păzească ea spatele? Sau poate ai vrea mai degrabă să stea la tine în poală și să guițe după cum îi e obiceiul? Bagă-ți cămașa în pantaloni, nătâng păros ce ești! Chiar trebuie să fie atât de întuneric? Lui Berelain îi cam place lumina puțină, ia zi? Ce o să te mai ajute ea împotriva Copiilor Luminii!

Perrin deschise gura ca să o contrazică, dar apoi alese să spună altceva decât intenționase:

— Pare bună de luat în brațe Berelain asta. Ce bărbat nu ar vrea să o țină în poală?

Durerea care se citea pe fața lui Faile îi strânse inima în chingi de fier, însă vorbi în continuare:

— Când termin acasă, s-ar putea să trec prin Mayene. M-a rugat să mă duc și poate că așa voi face.

Faile nu spuse nici un cuvânt. Se uită lung la el cu o față împietrită, apoi se întoarse pe loc și fugi afară trântind ușa.

Fără să vrea, Perrin dădu să o urmeze, apoi se opri, strângând tocul ușii până începură să îl doară degetele. Uitându-se fix la crăpătura căscată în ușă de toporul lui, se trezi spunându-i ceea ce nu putuse să îi spună lui Faile:

— Am omorât Mantii Albe. M-ar fi omorât ei pe mine altfel, dar ei tot crimă o numesc. Mă duc acasă pentru a muri, Faile. Numai așa îi pot opri să le facă rău alor mei. Să mă spânzure, dacă asta poftesc. Nu te pot lăsa să fii de față. Nu pot. Ai putea încerca să îi oprești și atunci...

Capul îi căzu, proptindu-se de ușă. Acum Faile nu va regreta că nu îl va mai vedea; asta era important. Își va căuta aventura altundeva, departe de Mantii Albe și ta'veren. Doar asta conta. Și-ar fi dorit să nu îi vină să urle de amărăciune.

Faile mai că alerga pe coridoare, fără să-i pese pe lângă cine trecea sau cine era nevoit să se ferească din calea ei. Perrin. Berelain. Perrin. Berelain. „Îi trebuie o ușuratică cu fața ca laptele care umblă pe jumătate despuiată? Nu știe ce vrea. Bufon cu cap de lemn! Fierar prost! Și scroafa aia șireată de Berelain. Căprița aia zburdalnică!”

Nu își dădu seama încotro se îndrepta până nu o văzu pe Berelain în fața ei, alunecând în rochia ei care nu lăsa nimic imaginației, unduindu-se calm, ca și cum mersul acela al ei nu fusese gândit să scoată din orbite ochii bărbaților. Înainte să-și dea seama ce face, se repezi înaintea lui Berelain și se opri față în față cu ea, în locul unde se întâlneau două coridoare.

— Perrin Aybara e al meu, se răsti ea. Ține-ți mâinile și zâmbetele departe de el!

Roși toată când se auzi vorbind. Își promisese că nu va face asta niciodată, că nu se va bate niciodată pentru un bărbat ca o țărâncuță care se tăvălește în noroi la vremea recoltei.

Berelain își arcui o sprânceană cu calm suveran.

— E al tău? Ciudat, nu am văzut nici o zgardă la gâtul lui. Voi, servitoarele – sau ești vreo fată de fermier? – aveți cele mai stranii idei.

— Servitoare? Servitoare! Sunt... Faile își mușcă limba ca să oprească vorbele furioase. Cea Dintâi din Mayene, chiar că...

Erau moșii în Saldaea mai întinse decât Mayene. Nu ar fi rezistat o săptămână în curțile din Saldaea. Putea ea să recite poezie și să vâneze cu uliul în același timp? Putea ea să vâneze călare o zi întreagă, iar noaptea să cânte în timp ce discută tactici împotriva raidurilor trolocilor? Credea că știe totul despre bărbați? Dar cunoștea oare limbajul evantaielor? Putea să îi spună unui bărbat să vină sau să plece sau să mai rămână, și o sută de alte lucruri, toate numai dintr-o mișcare a încheieturii și din poziția unui evantai de mătase? „Lumina să mă lumineze, oare unde mi-o fi mintea? Jurasem să nu mai țin vreodată un evantai în mână!” Dar în Saldaea mai erau și alte obiceiuri. Faile fu surprinsă când văzu cuțitul în mână

proprie; fusese învățată să nu scoată cuțitul decât dacă avea de gând să îl folosească.

— Țărăncuțele din Saldaea au grijă în felul lor de femeile care înhață bărbații altora. Dacă nu juri să îți iei gândul de la Perrin Aybara, o să te rad în cap de vei ajunge să semeni cu un ou. Poate că atunci o să mai suspine după tine doar băieții care au grijă de găini.

Nu era sigură cum reușise Berelain să o apuce de încheietură, însă deodată se trezi zburând prin aer. Podeaua mai că îi trecu prin spinare, astfel că rămase fără pic de aer în plămâni.

Berelain zâmbea nemișcată, bătându-și ușor lama cuțitului de palmă.

— Un obicei din Mayene. Celor din Tear le place să folosească asasini, iar gărzile nu au cum să fie întotdeauna pe aproape. Urăsc să fiu atacată, țărăncuțo, deci iată ce voi face. O să îți iau fierarul și îl voi ține ca animal de casă atâta timp cât am chef de el. Pe cuvântul meu de ogier, țărăncuțo. E chiar fermecător – umerii aceia, brațele; ca să nu mai zic nimic de ochii lui – și de-o fi un pic cam necioplit, pot să îndrept lucrul acesta. Curtenii mei îl vor învăța să se îmbrace și îl vor scăpa de barba aceea îngrozitoare. Oriunde s-ar duce, îl voi găsi și îl voi face al meu. Poți să îl iei înapoi când termin eu cu el. Asta dacă te mai vrea, bineînțeles.

Reușind în sfârșit să tragă aer în piept, Faile se ridică cu greu, scoțând un al doilea cuțit.

— O să te târăsc la el, după ce îți tai hainele alea pe care nici nu s-ar zice că le porți, și o să te pun să îi zici că nu ești decât o scroafă.

„Lumina să mă ajute! Chiar mă port ca o țărăncuță și vorbesc ca una!” Cel mai rău era că ea chiar credea ce spunea.

Berelain luă o poziție războinică. Avea de gând să își folosească mâinile, nu cuțitul. Pe acesta îl ținea ca pe un evantai. Faile avansa cu pași apăsați, însă aproape pe vârfuri.

Deodată, Rhuarc apăruse și el acolo, între cele două, tronând deasupra lor, smulgându-le cuțitele înainte ca vreuna din femei să își dea prea bine seama că era acolo.

— Nu ați văzut deja destul sânge în noaptea asta? spuse el cu răceală. Dintre toți cei pe care m-aș fi gândit să-i descopăr tulburând pacea, voi două ați fi fost ultimele numite.

Faile rămase cu gura căscată. Fără vreo înștiințare, se învârti în loc, împlântându-și pumnul între coastele mai scurte ale lui Rhuarc. Cel mai dur bărbat ar fi simțit o lovitură acolo.

Păru că se mișcă fără să se uite la ea, îi prinse mâna, împingându-i brațul în lateralul ei și răsucindu-l. Dintr-odată, stătea foarte dreaptă, sperând că nu îi va scoate brațul din umăr.

Ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, i se adresă lui Berelain:

— Vei merge în camera ta și nu vei mai ieși de-acolo până la răsăritul soarelui. Voi porunci să nu ți se aducă micul dejun. Foamea îți va aminti că războiul are timpul și locul lui.

Berelain își trase umerii înapoi cu indignare.

— Sunt întâia Doamnă din Mayene. Nu voi primi astfel de ordine...

— Vei merge la odăile tale. Acum, spuse Rhuarc sec.

Faile se întrebă dacă ar putea să îi tragă un picior; probabil se încordase, căci de îndată ce gândul îi trecu prin minte, Rhuarc înteți strânsoarea de pe încheietură, iar ea se ridică pe vârfuri. El continuă, spunându-i lui Berelain:

— Dacă te împotrivești, vom lua de la capăt întâia noastră discuție. Amândoi. Chiar aici.

Berelain se albi și se îmbujoră pe rând.

— Prea bine... spuse ea înțepată. Dacă ții cu tot dinadinsul, poate că voi...

— Nu am spus că vreau să stăm la taclale. Să nu mai văd nici urmă din tine până ajung la trei... Unu.

Cu respirația tăiată, Berelain își ridică fustele și plecă în fugă. Reușea să își unduiască ademenitor trupul chiar și când fugea.

Faile se uită lung după ea minunându-se. Aproape că meritase să i se smucească brațul din încheietură. Rhuarc privea și el în urma lui Berelain cu un zâmbet ascuns de apreciere.

— Ai de gând să mă ții așa toată noaptea?

Îi dădu drumul și își vârî cuțitele ei la cingătoare.

— Dar sunt ale mele! protestă ea.

— Se confiscă, spuse el. Pedeapsa lui Berelain a fost să fie văzută de tine atunci când am trimis-o la culcare ca pe un copil îndărătnic. Pedeapsa ta este să rămâi fără cuțitele pe care le prețuiești. Știu că mai ai și altele. Dacă te împotrivești, s-ar putea să le iau și pe acelea. Nu voi îngădui ca pacea să fie tulburată.

Faile se uita la el nevenindu-i parcă să creadă, însă pe undeva știa că Rhuarc vorbea serios. Cuțitele îi fuseseră făcute de un meșter cu multă pricepere în meseria lui; erau numai bune ca mărime și greutate.

— Ce *întâie discuție* ai purtat cu Berelain? De ce a fugit în felul acela?

— Asta ne privește. Nu te vei mai apropia de ea, Faile. Nu cred că ea a început; armele acesteia nu sunt cuțitele. Dacă vreuna din voi mai îndrăznește să tulbure liniștea, vă trimit pe amândouă la cărat de măruntaie. Unii dintre cei din Tear au crezut că se pot duela mai departe după ce poruncisem pacea în oraș, însă duhoarea carelor cu resturi i-a făcut degrabă să își vadă greșeala. Să nu care cumva să fie nevoie să repet lecția.

Faile începu să își maseze umărul, dar nu înainte de a-l fi văzut plecat pe Rhuarc. Îi amintea de tatăl ei. Nu că tatăl ei i-ar fi răsucit vreodată brațul, însă nici el nu avea mai multă răbdare cu zurbagiii, indiferent cine ar fi fost ei, și, mai ales, nimeni nu îl putea lua prin surprindere. Se întrebă dacă ar putea să îi întindă o cursă lui Berelain, măcar să o vadă pe întâia Doamnă din Mayene trudind printre carele cu resturi. Dar Rhuarc spusese că vor fi pedepsite împreună. Pe deasupra, și tatăl său se ținea întotdeauna de cuvânt. Berelain. Ceva anume din tot ce spusese Berelain îi dădea ghes. Cuvântul ei de ogier. Asta era. Un ogier nu își încalcă niciodată cuvântul. A spune: „Ogier fără de cuvânt” e ca și cum ai spune „laș viteaz” sau „netot înțelept”.

Nu se putea abține de la a râde în gura mare.

— Tu să mi-l iei *mie*, păuniță prostuță? Până îl vei mai vedea din nou, *dacă* îl vei mai vedea vreodată, va fi din nou al

meu.

Râzând pentru sine și masându-și umărul la răstimpuri,
Faile merse mai departe cu inima ușoară.

15 Dincolo de poartă

Ridicând lampa de sticlă pe care-o avea în mână, Mat trase cu ochiul în josul coridorului îngust, care cobora în străfundurile Stâncii. „Numai dacă viața mi-ar fi în primejdie. Așa am făgăduit. Păi, arde-m-ar focul, chiar așa și este!” înainte ca îndoielile să pună, din nou, stăpânire pe el, o luă iute la picior, trecând de uși putrezite, care atârnavu între deschise, și de altele din care nu mai rămăseseră decât câteva scândurele și balamalele ruginite. Podeaua fusese măturată de curând, dar împrejur tot mai mirosea a praf adunat de secole și a mucegai. Prin beznă se auzi un foșnet, iar Mat își scoase pumnul, până să-și dea seama că era numai un șobolan care fugea de el – către vreo ascunzătoare pe care numai el o cunoștea, fără îndoială.

— Arată-mi drumul pe care se poate ieși, șopti în urma șobolanului, și vin cu tine. „Dar de ce vorbesc în șoaptă? Nu e nimeni aici care să m-audă.”

Și totuși, părea un loc unde era mai bine să nu ridici glasul. Parcă Stânca întreagă îl apăsa pe umeri, făcându-l să lase capul în jos.

Ultima ușă, spusese Egwene. Și pe aceea o găsi între deschisă. O lovi cu piciorul, făcând-o să se prăbușească. Încăperea era plină de obiecte înghesuite laolaltă, de-abia întrezărite, cufere, butoiașe și alte cele, îngrămădite pe lângă pereți și pe podea. Și de praf. „Marea Vistierie! Zici că e pivnița unei ferme părăsite, dacă nu și mai rău.” Rămase uimit să vadă că Egwene și Nynaeve nu făcuseră curățenie, când coborâseră acolo. Că doar femeile numai atâta știau – să șteargă praful și să facă ordine, chiar și când nu era nevoie. Podeaua era plină de urme – unele lăsate de încălțări bărbătești: pesemne că avuseseră cu ele câțiva bărbați, să le care obiectele mai grele. Așa făcea Nynaeve – tot timpul le găsea de lucru bărbaților din jurul ei. Pesemne că îi făcuse o mare plăcere să găsească unii care tocmai căutau să se distreze și ei puțin, după ce-și îndepliniseră corvezile.

Lucrul pe care-l căuta se deosebea de celelalte. O ramă

de ușă, înaltă, din piatră roșie. Umbrele aruncate de lampa din mâna lui Mat o făcea să arate ciudată. Când se apropie, văzu și cât era de veche. Și părea, cumva, strâmbă – n-o putea privi de jur împrejur, colțurile parcă nu se împreunau așa cum trebuia. Și fragilă, gata să se prăbușească la orice atingere. O împinse ușor, dar ea nici măcar nu tremură. Apoi îi trase un ghiont ceva mai zdravăn, întrebându-se dacă nu cumva era mai bine s-o culce la pământ și s-o sfărâme. Marginea de jos se mișcă puțin, lăsând o dără în praf. Mat simți cum i se făcea pielea de găină. Pesemne că atârna de vreo frânghie legată în tavan – ridică lampa să vadă... dar nu era nici o frânghie. „Măcar asta înseamnă că n-o să cadă, câtă vreme sunt eu înăuntru. Pe Lumină, deci m-am hotărât să intru sau cum?”

Lângă el găsi un butoiăș așezat în picioare, pe care erau împrăstiate mai multe statuete și lucrșoare învelite în cârpe putrede. Le dădu la o parte, așază lampa și se apucă să cerceteze rama. Ter’angrealul, adică – dacă nu cumva greșise Egwene. Și nu prea părea cu putință să greșească. Probabil că, oricât s-ar fi chinuit să spună că nu era așa, ea apucase să învețe multe lucruri ciudate acolo, în Turn. „Dar cum s-o recunoască? Doar vrea să devină Aes-Sedai. Măcar atât a recunoscut, nu?”

Dacă privea cu ochii mijiți, obiectul arăta întocmai ca o ramă de ușă, tăiată în piatră, șlefuită, dar fără strălucire și plină de praf. O ramă foarte simplă. Sau poate nu – căci se vedeau și trei dungi care șerpuiau pe fiecare parte, de sus și până jos, încrustate adânc în piatră. Era mult mai sărăcăcioasă decât multe rame pe care le văzuse la ferme. Probabil că, dacă pășea prin ea, avea să se găsească la loc în încăperea cea plină de praf și mucegai.

„Dar n-am să știu până nu încerc, așa-i? Pe Lumină!” Trăgând aer adânc în piept și înecându-se din pricina prafului, puse un picior de partea cealaltă.

I se păru că tocmai pășise printr-o perdea de lumină albă, strălucitoare, atotputernică, nesfârșită. Vreme de o clipă, care i se păru o veșnicie, își pierdu vederea. În urechi îi răsuna un tunet, ca și cum toate sunetele lumii s-ar fi adunat într-un

singur loc. Un pas – un pas nemăsurat de lung – și totul se sfârși.

Împleticindu-se pe picioare, privi uimit în jur. Ter'angrealul era acolo, dar locul în care ajunsese era, în mod limpede, cu totul altul decât cel din care plecase. Rama strâmbă de piatră se găsea în mijlocul unei săli rotunde, atât de înalte încât tavanul se pierdea printre umbre, împrejmuită de coloane ciudate, galbene, spiralate, care șerpuiau prin întuneric, ca niște vițe uriașe, încolăcite pe araci care fuseseră, apoi, smulși din locurile lor. În vârful unor colaci făcuți din metal alb se aflau sfere mărișoare, care străluceau, împrăștiind o lumină plăcută. Ce le făcea să strălucească, însă, nu se putea ști – nu păreau să fie flăcări. Era ca și cum sferile sclipeau cu de la sine putere. Podeaua era alcătuită din lespezi spiralate, albe și galbene, care porneau de la ter'angreal. Împrejur era un miros puternic, uscat, nu prea plăcut. Mat simți un imbold de a se întoarce pe dată de unde venise.

— Vreme îndelungată.

Tresări, scoase un pumnal și trase cu ochiul printre coloane, căutând să vadă de unde venea glasul înfundat care rostise vorbele cu atâta asprime.

— Vreme îndelungată a trecut, și totuși, iată, s-au întors să caute răspunsuri. Au sosit iarăși unii care vor să știe.

Printre coloane apăru o siluetă – un bărbat, din câte i se păru lui Mat.

— E bine. N-ai adus lămpi, torțe, așa cum era învoiala, așa cum este și cum va fi mereu. Dar fier? Dar instrumente muzicale?

Silueta se apropie. Era o făptură înaltă, desculță, învăluită în mai multe straturi de pânză gălbuie. Mat nu mai era atât de convins că avea de-a face cu un bărbat. Sau cu un om. La prima vedere, aducea a om, deși era, poate, prea grațios – dar și prea slab pentru înălțimea sa, cu un chip îngust și alungit. Pielea și chiar și părul negru, tăiat drept, reflectau lumina slabă într-un chip care amintea de solzii unui șarpe. Cât despre ochi... pupilele erau numai niște despicături negre. Nu, nu era om.

— Fier. Instrumente muzicale. Nu ai?

Mat se întrebă în treacăt de ce nu părea să-i pese de cuțitul pe care încă îl mai avea în mână. Oricum, lama era din oțel zdravăn, nu din fier.

— Nu. Nu am fier și nu am instrumente... De ce...? Începu el, dar se întrerupse brusc. Egwene îi vorbise de trei întrebări - nu avea de gând să irosească una pe „fier” sau „instrumente muzicale”. „Și dac-aș avea o duzină de muzicanți în buzunar și o fierărie în spate, de ce i-ar păsa?” Am venit în căutarea unor răspunsuri. Dacă nu ești tu cel îndreptățit să mi le oferi, du-mă la unul care să fie.

Bărbatul - căci Mat se hotărî în cele din urmă că făptura, orice-ar fi fost, era de parte bărbătească - zâmbi ușor, dar fără să-și arate dinții.

— Cum a fost învoiala. Haide. Urmează-mă, răspunse, făcându-i semn cu o mână cu degete lungi.

— Ia-o înainte și arată-mi drumul, spuse Mat, ascunzându-și pumnalul la loc în mânecă. „Numai să rămâi în fața mea, unde să te pot urmări. Locul ăsta îmi dă fiori.”

Ciudata făptură îl conduse pe o cale unde nu se zărea nici o linie dreaptă - în afară de podeaua înșăși. Până și tavanul era arcuit peste tot, iar pereții se rotunjeau în afară. Coridoarele șerpuiau întruna, arcadele ușilor erau rotunjite, ferestrele erau cercuri desăvârșite. Lespezile podelei erau aranjate în spirale și linii curbe, iar incrustațiile meșteșugite de metal, din tavan, erau și ele spirale, care de care mai încurcate. Nu existau tablouri, nici tapiserii - doar modele care erau peste tot numai bucle.

Nu văzu pe nimeni, în afară de călăuza sa cea mută. Poate că locul era pustiu, și numai ei doi se aflau acolo. De cine știe unde, își aminti o senzație - pășea pe coridoare pe care picior de om nu le mai călcase de sute de ani. La fel simțea și acum. Cu toate astea, din când în când prindea, cu coada ochiului, o urmă de mișcare - dar, oricât de iute s-ar fi întors, nu zărea pe nimeni. Prefăcându-se că-și dezmoștește brațele, cercetă pumnalele din mâneci, ca să se simtă ceva mai în siguranță.

Ceea ce se vedea prin ferestrele rotunde era încă și mai rău. Copaci înalți, subțiratici, care aveau crengi numai la vârf,

ca un soi de pălărie, sau alții cu evantaie uriașe de frunze dantelate, un desiș aidoma unui tufiș uriaș de măcăciuni, totul scăldat într-o lumină slabă, palidă, cu toate că pe cer nu se vedea nici un nor. Erau foarte multe ferestre, toate așezate pe aceeași parte a coridorului curbat, dar din când în când drumul își schimba direcția, astfel încât ar fi trebuit să dea cu ochii de alte încăperi sau de vreo curte interioară – însă nu se vedea decât pădurea. Mat nu izbuti să zărească nici măcar un colțișor din palatul acela, sau ce-o fi fost, nici vreo altă clădire, în afară de...

Printr-o fereastră rotundă văzu trei spirale înalte, argintii, răsucindu-se una spre cealaltă, astfel încât vârfurile li se uneau. De la fereastra următoare, aflată la numai trei pași, nu se mai zăreau, însă după câteva minute, când apucaseră să schimbe direcția de atâtea ori încât Mat era convins că se află într-o cu totul altă parte, le zări iarăși. Încercă să-și spună că erau, pesemne, altele, însă între el și spirale se afla unul dintre copacii în formă de evantai, cu o creangă ruptă, un copac care fusese în același loc și prima dată. După ce le văzu și a treia oară, la vreo trei pași, însă de cealaltă parte a coridorului, nici măcar nu mai încercă să-și dea seama ce se afla afară.

Drumul părea să nu se mai sfârșească.

— Oare...? Când...? Începu Mat, dar apoi se întrerupse scrâșnind din dinți – trei întrebări: erau greu să afli ceva fără să pui întrebări. Nădăduiesc că mă duci la unii care să-mi poată răspunde. Arde-mi-ar oasele, pentru binele tău și-al meu, nădăduiesc că-i așa. Pe Lumină!

— Aici, spuse ciudata făptură în galben, arătând cu un braț subțiratic către o arcadă rotunjită, de două ori mai mare decât cele de până atunci. Ochii săi ciudați erau ațintiți asupra lui Mat – stătea cu gura deschisă, răsuflând lung și încet – Mat se încruntă, iar străinul ridică ușor din umerii rotunjiți. Aici se află răspunsurile. Intră. Intră și întreabă.

Mat trase și el aer în piept, apoi se strâmbă și se frecă la nas. Mirosul puternic era din ce în ce mai supărător. Făcu un pas tremurat către arcadă, apoi se uită în jur, căutându-și călăuza. Aceasta însă, dispăruse. „Pe Lumină! Nu știu de ce

mă mai mir. Ei, arde-m-ar focul dacă mă întorc acum!” Încercând să nu-și mai pună întrebarea cum avea să ajungă îndărăt la ter’angreal, de unul singur, intră.

Încăperea era rotundă, la fel ca și celelalte, cu podeaua alcătuită din spirale roșii și albe, și tavanul arcuit. Nu existau coloane, nici mobile, ci doar trei pedestaturi groase, aducând cu niște colaci de funie, așezate pe podea. Mat se întrebă dacă exista vreo cale de a ajunge în vârf – nu părea să se poată decât cățărându-te cu ajutorul brațelor și picioarelor și totuși, pe fiecare pedestal, ședea câte un bărbat asemenea călăuzei sale, cu picioarele încrucișate sub el. Erau îmbrăcați cu mai multe straturi de pânză roșie și nu, nu erau toți bărbați – observă Mat după ce se uită a doua oară. Două dintre chipuri, deși aveau aceiași ochi ciudați, păreau, fără îndoială, de parte femeiască. Îl priveau lung, cântărindu-l, sfredelindu-l, și răsuflau adânc, aproape gâfâit. Se întrebă dacă era din pricina lui – dacă erau, cine știe de ce, speriați de el. „N-aș prea crede, ce mama mă-sii! Mai degrabă ei mă înfricoșează pe mine.”

— A trecut mult, spuse femeia din dreapta.

— Foarte mult, adăugă cea din stânga.

— Și totuși, se întorc, încuviință bărbatul.

Totți trei aveau glasuri înfundate, precum cel al călăuzei – la urma urmelor, nu părea să fie aproape nici o deosebire – și vorbeau cu aceeași asprime. Apoi grăiră laolaltă, ca și cum ar fi fost o singură făptură:

— Intră și întreabă, așa cum spune învoiala de demult.

Mat se gândi că fiorul de teamă pe care-l simțise mai înainte nu era nimic pe lângă cel care tocmai îl cuprinsese. Cu toate astea, se sili să se apropie. Cu mare grijă – cu mare, mare grijă, ca nu cumva să-i scape ceva care aducea cu o întrebare – le povesti cum stăteau lucrurile. Mantiile Albe se aflau, cu siguranță, în satul său, căutându-i pe prietenii lui, pesemne că și pe el. Unul din cei doi prieteni pleca să-i înfrunte, celălalt nu. Familia sa nu părea a fi în primejdie, dar cu atâția nemernici de Copii împrejur... Un ta’veren care-l atrăgea cu atâta forță încât de-abia se mai putea mișca. Nu le dezvălui nici un nume – nu vedea de ce – și nici nu pomeni că

Rand era Dragonul Renăscut. Cât despre întrebări – nu doar prima, ci și următoarele – se hotărâse din vreme care aveau să fie, încă dinainte să coboare în Vistierie.

— Ce-ar trebui să fac? Să mă întorc acasă să-mi ajut neamul? întrebă el, în cele din urmă.

Cele trei perechi de ochi se îndepărtară de el – cam fără tragere de inimă, din câte i se păru – și sfredeliră aerul de deasupra capului său. Apoi, femeia din stânga spuse:

— Trebuie să mergi în Rhuidean.

De îndată ce rosti acestea, privirile celor trei se întoarseră la el. Cu toții se pleacă înainte, răsuflând greu, ca la început, dar în aceeași clipă se auzi un clopot care răsună puternic în încăpere. Cei trei se îndreptară de spate, privind-se, apoi scrutând din nou aerul de deasupra capului lui Mat.

— Iată altul, șopti femeia din stânga. Ce încordare! Ce încordare!

— Ce desfătare, zise bărbatul. A trecut mult.

— Mai e vreme, le spuse cealaltă femeie; nu părea tulburată – nici unul nu părea – și totuși, atunci când se întoarse către Mat și îi vorbi din nou, glasul îi suna mai aspru: Întreabă! Întreabă!

Mat îi fulgeră cu privirea. „Rhuidean? Pe Lumină!” Era pe undeva prin Pustie, numai Lumina și Aielii știau unde. El unul habar nu avea. În Pustie! De mânie, uită că avusese de gând să întrebe cum să scape de Aes-Sedai și cum să-și capete amintirile îndărăt.

— Rhuidean! făcu el, furios. Lumina să-mi pârjolească toate oasele dacă am vreun gând să plec în Rhuidean! N-am s-o fac, lua-m-ar moartea! De ce-aș face-o? Ce răspuns e ăsta? Așteptam să-mi dați explicații, nu cimilituri.

— Dacă nu mergi în Rhuidean, spuse femeia din dreapta, ai să mori.

Clopotul sună iarăși, mai tare, de astă dată. Mat simți un fior care-l străbătu până în tălpi. Cei trei se priviră, și de-acum era limpede că erau neliniștiți. Deschise gura să vorbească, dar ei nu-l băgară în seamă.

— Ce încordare, spuse în grabă una din femei. E prea mult.

— Ce desfătare, zise pe dată cealaltă. A trecut așa mult.

— Încordarea e prea mare, spuse bărbatul, fără măcar s-o lase să isprăvească. Întreabă! Întreabă!

— Crăpa-ți-ar ochii, lașule, mârâi Mat, asta am să și fac! De ce am să mor, dacă nu merg în Rhuidean? După capul meu, mai degrabă am să-mi pierd viața dacă-ncerc. N-are a face...

Bărbatul îl întrerupse și-i răspunse în grabă:

— Dacă n-o faci, vei încălca ițele sorții, îți vei lăsa viitorul să plutească în voie în bătaia vremurilor și vei fi ucis de cei care nu vor să-ți vadă soarta împlinită. Și-acum, pleacă! Trebuie să pleci! lute!

Dintr-odată, călăuza în galben apăru lângă Mat și, cu mâinile sale mult prea lungi, începu să-l tragă de mânecă. Mat se smuci.

— Nu! N-am să plec! Voiam să întreb altceva, iar voi m-ați zăpăcit și mi-ați dat răspunsuri fără noimă! Nu pot pleca acum! Despre ce soartă vorbești? Măcar un răspuns limpede să-mi dați!

Clopotul sună a jale, pentru a treia oară, și întreaga încăpere se zgudui.

— Du-te! urlă bărbatul. Ți-ai primit răspunsurile. Trebuie să pleci, până nu e prea târziu!

Deja, în jurul lui Mat apăruseră, ca din senin, vreo șase bărbați în galben, care încercau să-l tragă spre ușă, dar el se lupta lovindu-i cu pumnii, cu coatele, cu genunchii.

— Ce soartă? Arde-v-ar inimile, ce soartă?

Dangătul clopotului răsuna peste tot – pereții și podeaua se cutremurau, mai să-i arunce pe Mat și pe atacatorii săi la pământ.

— Ce soartă?

Cei trei se ridicaseră în picioare, pe pedestalele lor. Fiecare îi răspunse, dar nici măcar nu izbuti să-și dea seama cine ce spusese:

— Să te cununi cu Fiica celor Nouă luni!

— Să mori și să reînvii, mlădiță nouă a unei lumi apuse!

— Să pierzi lumina, jumătate, pentru a izbăvi lumea!

Apoi, gemură toți trei, ca aburul care scăpa șuierând

dintr-o oală în clocot:

— La Rhuidean, războinicule! La Rhuidean, păcăliciule! Du-te, norocosule! Du-te!

În acea clipă, atacatorii îl înșfăcă ră pe Mat și-l ridicară în sus de brațe și picioare, cărându-l pe deasupra capetelor.

— Dați-mi drumul, pui de capră fără minte! urlă el, zbatându-se. Arde-v-ar ochii! Cădea-v-ar sufletele în Umbră, dați-mi drumul! O să vă spintec și-o să-mi fac corzi de arc din mațele voastre!

Numai că, oricât s-ar fi zbatut, degetele cele lungi îl strângeau ca niște chingi de fier. Clopotul – sau palatul întreg – răsună de încă două ori. Totul se clătină ca la cutremur. Pereții bubuiră de ecouri asurzitoare, fiecare mai puternic decât precedentul. Cei care-l duceau pe Mat se grăbeau în drumul lor, gata-gata să cadă la pământ, dar fără să se oprească din cursa împletită. Nici nu văzu unde-l duceau, până ce nu se opriră dintr-odată, aruncându-l în sus. Apoi zări rama cea strâmbă, ter'angrealul, în timp ce zbura spre ea.

Lumina cea albă îl orbi; mugetul îi umplu urechile, făcându-l să uite de orice altceva.

Căzu grămadă pe podea, în lumina slabă, apoi se rostogoli până ce se lovi de butoiașul din Marea Vistierie pe care își lăsase lampa. Acesta se clătină, iar statuetele și celelalte lucruri căzură, cu zgomot de piatră, fildeș și porțelan care se frânge. Sărind în picioare, Mat se năpusti îndărăt către rama de piatră.

— Arde-v-ar focul, nu vă las să vă purtați așa cu mine...!

Trecu în goană pe dedesubt – și se lovi de lăzile și butoiașele din partea cealaltă. Fără să pregete, se întoarse și sări iarăși prin ramă. Dar se întâmplă același lucru – de astă dată, izbuti să se sprijine de butoiașul pe care stătea lampa, care aproape că se răsturnă peste lucrurile, deja căzute, care împânzeau podeaua de sub picioarele sale. Îl prinse la vreme, pârlindu-se la mână, și îl așeză mai bine.

„Arde-m-ar focul, că doar nu vreau să rămân aici pe întuneric, se gândi, sugându-și buricele degetelor. Pe Lumină, la cum îmi merge norocul, pesemne că am să stârnesc un incendiu și am să ard de viu!”

Se uită urât la ter'angreal. De ce nu mai putea trece? Poate că făpturile de dincolo izbutiseră să-l închidă, cine știe cum. Nu înțelegea mai nimic din ceea ce se întâmplase. Suna clopotul, ei se înspăimântaseră... parcă le era teamă să nu li se prăvălească acoperișul în cap. La urma urmelor, cam așa se și petrecuse. Cât despre Rhuidean și toate celelalte... Ca și cum îndemnul de a pleca în Pustie nu era îndeajuns de rău, îi mai spusese și că era sortit să ia de soată o femeie numită Fiica celor Nouă Luni! De soată! O fată de speță înaltă, după câte părea. Mai degrabă lua o scroafă! Apoi, cică avea să moară și să reînvie. „Oricum, frumos din partea lor că nu s-au oprit la prima parte.” Dacă vreun Aiel, cu vâlul negru pe ochi, avea să-l omoare în drum spre Rhuidean, pesemne că avea să afle și cât era de adevărată această profeție. Ce prostie, nu credea o iotă... numai că... mizeria de ter'angreal chiar îl dusesese cine știe unde, iar făpturile de dincolo fuseseră dispuse să-i răspundă la trei întrebări, așa cum spusese Egwene.

— Nu iau de soată nici o nobilă! se răsti el înspre ter'angreal. Am să mă-nsor numai când îmbătrânesc și nu mă mai pot distra, și cu asta basta! Cât despre Rhuidean, să-mi...

Dinăuntrul arcadei strâmbe de piatră apăru vârful unei încălțări, apoi, încet-încet, ieși și Rand, cu sabia de foc în mână. De îndată ce păși afară și oftă ușurat, tăișul dispăru. Până și în lumina puțină, Mat observă că era neliniștit – când dădu cu ochii de el, tresări.

— Ce faci, Mat, ai venit să tragi cu ochiul? Sau ai trecut și tu?

Vreme de câteva clipe, Mat îl privi pieziș. Măcar sabia dispăruse. Nu părea să conducă Puterea – cu toate că nu avea cum să fie sigur – și nu prea aducea a om cu mințile rătăcite. De fapt, arăta cam așa cum arătase dintotdeauna. Se văzu nevoit să-și readucă aminte că nu mai erau acasă și că Rand nu mai avea cum să fie cel de demult.

— Am trecut, cum să nu trec! După capul meu, ăia de dincolo sunt numai niște mincinoși! Ce sunt? Mie mi-au amintit de niște șerpi.

— Orice-ar fi, mincinoși nu cred că sunt, zise Rand, cu un

glas care lăsa de înțelese că și-ar fi dorit să fie altfel. Asta nu. Le era frică de mine, încă de la început. Iar când a început clopotul... sabia i-a ținut departe. Nici măcar nu se puteau uita la ea. Se fereau, își ascundeau ochii. Ți-au răspuns?

— Numai prostii, bombăni Mat. Ție?

Pe neașteptate, dinăuntru ter'angrealului apăru Moiraine, părând să pășească, plină de grație, prin văzduh, plutind. Dacă n-ar fi fost Aes-Sedai, ar fi fost numai bună de luat la dans. Văzându-i, strânse din buze.

— Voi? Erați înăuntru, amândoi... De-asta...! Începu ea, apoi șuieră supărată. Și unul era mult prea îndeajuns, dar doi ta'veren, în același timp... ați fi putut rupe cu totul legătura, și atunci ați fi rămas acolo, întemnițați. Băieți neghiobi, care vă jucați cu lucruri primejdioase, fără s-o știți. Perrin! Nu cumva e și Perrin acolo? N-a luat și el parte la mica voastră... expediție?

— Când l-am văzut ultima oară, răspunse Mat, se pregătea să se culce.

Cine știe dacă Perrin nu avea să-l dea de gol în clipa următoare, ieșind și el dinăuntru. Totuși, dacă-i stătea în puteri, trebuia să încerce s-o liniștească pe Aes-Sedai. De ce să-l vâre în necazuri și pe sărmanul Perrin? „Poate că scapă măcar de ea, dacă pleacă înainte ca Moiraine să afle ce-are de gând. Femeie nesuferită! Pun rămășag că-i nobilă, ce mama mă-sii!”

Moiraine era furioasă – asta era limpede. Avea obraji albi ca varul, și ochii ca niște hăuri întunecate care se ațintiră asupra lui Rand.

— Măcar ați scăpat cu viață. Cine v-a povestit despre asta? Care din ele? Am s-o jupoi de vie!

— Am aflat dintr-o carte, răspunse liniștit Rand, apoi se așeză pe marginea unei lăzi care scârțâi sub greutatea sa, și-și încrucișă brațele pe piept, netulburat – Mat își dori să fi putut face și el la fel. De fapt, din mai multe: *Comorile Stâncii din Tear* și *Negoțul cu Mayene*. Ce de lucruri poți afla din cărți, dacă ai îndeajuns de multă răbdare... e de-a dreptul uimitor, nu crezi?

— Dar tu? făcu femeia, îndreptându-și privirea

sfredelitoare către Mat. Și tu ai citit într-o carte? Nu-mi spune...

— Să știi că mi se mai întâmplă, câteodată, răspunse el, sec.

Nu că nu i-ar fi plăcut să le bage în necazuri pe Egwene și Nynaeve, după tot ce-i făcuseră ca să le dezvăluie unde ascunsese hârtia Supremei – faptul că-l strânseseră cu ajutorul Puterii nu era nimic, dar tot restul... – numai că era mai distractiv să-și bată joc de Moiraine.

— *Comorile. Negoțul.* Din cărți afli tot soiul de chestii.

Norocul său că femeia nu-i ceru să-i mai spună o dată titlurile, în întregime. Nu prea fusese atent la ce spusese Rand, însă Moiraine nu-l mai băgă în seamă și se întoarse către prietenul său.

— Și răspunsurile?

— Sunt numai pentru urechile mele, se împotrivi el, apoi se încruntă. Dar n-a fost ușor. Au adus o... femeie... care să-mi tălmăcească, dar vorbea ca dintr-o carte din vechime. Unele cuvinte nici nu le puteam înțelege. Nu m-am gândit că ar putea să-mi vorbească într-o altă limbă.

— Limba străveche, îi spuse Moiraine. Pe asta o folosesc când au de-a face cu oamenii. De fapt, e vorba de un dialect dintre cele mai puțin cunoscute. Dar tu, Mat? Ai izbutit să înțelegi ce ți se traducea?

Mat își simți gura uscată și se văzu nevoit să-și umezească puțin buzele ca să poată vorbi:

— Limba străveche? Deci asta era? Eu n-am avut pe nimeni să-mi tălmăcească și... de fapt, n-am primit nici un răspuns. Clopotul a început să dangăne și m-am trezit luat pe sus, ca și cum m-ar fi dus la tăiere.

Dar Moiraine continua să-l privească, de parcă ar fi încercat să-i străpungă mintea. Ea știa foarte bine că, uneori, i se întâmpla să înceapă să bâiguie în limba străveche.

— Câte un cuvânt... două... parcă am înțeles, dar nu mare lucru. Însă tu și cu Rand ați primit răspunsuri. Ei ce câștig au din asta? Șerpii ăia cu picioare, adică. Doar n-o să ne trezim, când urcăm la loc, că au trecut zece ani peste noi, ca în povestea lui Bili?

— Câștigă senzații, răspunse Moiraine, făcând o strâmbătură. Senzații, emoții, experiențe. Scotocesc prin ele – asta se întâmplă atunci când simți că ți se face pielea de găină. Poate că, într-un fel, cu asta se hrănesc. Femeile Aes-Sedai care-au cercetat ter'angrealul pe când se găsea în Mayene au lăsat scris că, după ce-l foloseau, simțeau o mare nevoie să se spele. Asta vreau și eu, acum.

— Dar, oare, răspunsurile sunt adevărate? întrebă Rand, când ea dădu să plece. Ești sigură? Așa spunea și cartea, dar de unde pot ei să știe ce va fi?

— Răspunsurile sunt adevărate, rosti, încet, Moiraine, câtă vreme au de-a face cu viitorul tău și numai al tău. Asta e sigur. Cum izbutesc să o facă, însă, continuă, privindu-i pe amândoi, de parcă ar fi cântărit efectul vorbelor sale asupra lor, nu se poate decât bănuî. Lumea este, oarecum... pliată. Știu că e ciudat, dar mai limpede de-atât nu vă pot explica. Se poate ca asta să le îngăduie să citească soarta unui om, felurile căi pe care aceasta poate fi țesută în Pânză. Sau poate că e, pur și simplu, o înzestrare de-a lor. Cu toate astea, răspunsurile sunt, adesea, greu de înțeles. Dacă aveți nevoie de cineva care să v-ajute să pricepeți ce-au vrut să spună, mă ofer.

Ochii ei îi sfredeliră pe rând, pe amândoi, iar Mat aproape că începu să înjure, pesemne că nu-l credea că nu obținuse nici un răspuns. Dacă nu cumva femeile Aes-Sedai îi bănuiau de minciună pe toți oamenii cu care aveau de-a face.

— Dar tu? grăi Rand, zâmbindu-i larg. Oare ai să-mi spui ce-ai întrebat și ce ți-au răspuns?

Ea nu făcu decât să-i întoarcă privirea, netulburată și scrutătoare, apoi plecă spre ușă. Pe neașteptate, în fața sa începu să plutească un glob mic de lumină, strălucitor ca o lampă, care o ajută să-și găsească drumul.

Mat știa că ar fi fost mai bine să lase totul baltă, pe loc. S-o lase să plece, nădăjduind că avea să uite că fusese și el, cândva, aici jos. Dar în suflet încă îi ardea un grăunte de mânie. Ce de prostii îi mai îndrugaseră! Poate că or fi fost adevărate, dacă așa spunea Moiraine, dar tot simțea nevoia de a-l apuca pe unul dintre nemernici de guler – sau de ce-o fi

avut în loc de guler – și de a-l sili să-i explice câte ceva.

— Moiraine, de ce nu poți pătrunde acolo de două ori? strigă el, în urma femeii. De ce?

Era cât pe ce s-o întrebe și de ce făpturile se temeau de fier și de instrumente muzicale, dar își mușcă limba la vreme. Dacă nu înțelesese ce i se spunea, de unde ar fi putut ști toate acestea? Moiraine se opri în dreptul ușii. Era cu neputință să-și dea seama dacă se uita la Rand sau la ter'angreal.

— Dacă aș ști totul, Matrim, n-aș mai avea nevoie să întreb.

Apoi, mai rămase o clipă, uitându-se înăuntru – către Rand, era limpede – și plecă grațioasă, în tăcere. O vreme, Rand și Mat se priviră și ei, fără cuvinte.

— Deci ai aflat ce voiai să știi? întrebă Rand, în cele din urmă.

— Dar tu?

O lumină puternică izbucni dintr-odată, din palma lui Rand. Nu era un glob neted, sclipitor, precum cele ale femeilor Aes-Sedai, ci o flacără aspră, ca o torță. Tocmai când Rand dădea să plece, Mat continuă:

— Chiar ai de gând să lași Mantiile Albe să-și facă mendrele pe acasă? Știi că se îndreaptă spre Emond's Field, dacă nu cumva or fi și ajuns. Ochi galbeni, Dragonul Renăscut, ce mama mă-sii... ar fi prea mult.

— Perrin va face... tot ceea ce trebuie, pentru a salva Emond's Field, răspunse Rand, cu un glas chinuit. Iar eu trebuie să fac ce am de făcut, la rândul meu, altfel va fi și mai rău, și un dușman mai cumplit decât Mantiile Albe va câștiga lupta.

Mat rămase pe gânduri, uitându-se la flacăra care dispărea pe coridor, până ce-și aminti unde se afla. Apoi înșfăcă lampa cu care venise și se grăbi să plece. „Rhuidean! Pe Lumină, ce-am să fac oare?”

16 Plecări

Cum stătea culcat pe cearșafuri asudate, uitându-se fix la tavan, Perrin realizează că întunericul făcea loc unei lumini gri. Soarele mai avea puțin până să-și arate creștetul în zare. Dimineața. Ceasul speranțelor înnoite, ceasul la care te trezești pentru a face ceea ce trebuie. Speranțe înnoite. Aproape că răsă. De cât timp să fi fost treaz? Un ceas sau chiar mai mult, fără îndoială. Scărpinându-și barba creată, chipul său trădă o clipă durerea. Umărul învinețit îi înțepenise. Se ridică încet; fața i se umplea de sudoare pe măsură ce își dezmoțea brațul, mișcându-l din umăr. Continuă cu răbdare ceea ce făcea, deși din când în când era nevoit să își înăbușe câte un geamăt sau câte o înjurătură, până când se simți în stare să își miște brațul în voie, chiar dacă nu fără durere.

Somnul pe care apucase să îl doarmă fusese agitat și adeseori întrerupt. Cât stătuse treaz, văzuse chipul lui Faile, cu ochii săi întunecați acuzându-l, iar durerea care se citea în ei – pe care chiar el o provocase – îl măcina. Atunci când dormea visa cum urcă treptele până la o spânzurătoare și Faile privește sau, chiar mai rău, încearcă să oprească faptele, luptându-se cu Mantii Albe care mânuiesc săbii și lănci, iar el țipă când îi pun lațul la gât, țipă pentru că o omoară pe Faile. Uneori Faile privea cu un zâmbet satisfăcut cum îl spânzurau. Nu era de mirare că astfel de vise îl făceau să se trezească. Odată visase lupi ieșind în goană dintr-o pădure pentru a-i salva pe el și pe Faile, numai ca să ajungă să fie trași în țeapă pe lăncile Mantiilor Albe sau doborâți de săgețile lor. Nu fusese o noapte odihnitoare. Spălându-se și îmbrăcându-se cât de repede putu, ieși din cameră sperând să lase în urmă amintirea acelor vise.

Nu prea mai rămăseseră mărturii vizibile ale atacului din acea noapte, doar pe ici, pe colo câte o tapiserie sfârtecăță cu sabie, sau câte un cufăr cu un colț sfărâmat de vreun topor, sau pete mai deschise, acolo de unde fusese îndepărtat vreun covor murdar de sânge. Majhere își scosese la muncă armata de slugi în livrea, dintre care multe purtau bandaje; toate

măturau, spălau podelele, strângeau rămășițele și înlocuiau obiecte. Această femeie solidă, cu părul grizonant împins în sus ca într-o bonetă de către bandajul din jurul capului, șchiopăta de colo până colo sprijinindu-se într-un toiag, dând ordine cu o voce hotărâtă, cu intenția clară de a șterge toate urmele celei de a doua tulburări ale Stâncii. Văzându-l pe Perrin, de-abia dacă schiță o plecăciune. Nici chiar Înălții Seniori nu se bucurau de mai mult din partea ei, nici măcar atunci când era sănătoasă. În ciuda curățatului și a frecatului, ascuns de mirosurile multelor feluri de ceară și soluții de curățat, Perrin putea încă simți mirosul de sânge, mirosul metalic pătrunzător de sânge de om, cel fetid de sânge de troloc sau Myrddraal care-ți ardea nările de înțepător ce era. De abia aștepta să plece din locul acela.

Ușa camerei lui Loial era de două ori mai înaltă decât era lată, iar clanța neobișnuit de mare, întruchipând mlădițe de viță sălbatică, îi venea lui Perrin până în dreptul capului. Stânca avea un număr de odăi pentru oaspeții ogieri, care nu apucau să fie folosite prea des; Stânca din Tear era acolo dinainte de vremea marilor lucrări în piatră ale ogierilor, însă mândria unei cetăți cerea tocmirea sculptorilor ogieri din când în când. Perrin bătu în ușă și, la auzul unei voci ca o avalanșă domoală rostind: „Intră”, apăsă clanța și pătrunse înăuntru.

Camera era construită din toate punctele de vedere la aceeași scară cu ușa, totuși Loial, care stătea în picioare în mijlocul covorului cu model înfățișând frunze, îmbrăcat sumar, și ținând o pipă lungă între dinți, o făcea să pară de o mărime obișnuită. Ogierul, în cizmele sale lungi până peste genunchi, era mai înalt decât un troloc, chiar dacă nu la fel de lat în umeri. Lui Perrin, haina sa de un verde-închis strânsă de talie, apoi evazată până deasupra cizmelor, ca un kilt purtat peste pantaloni largi, nu i se mai părea ciudată, însă puteai să îți dai seama dintr-o singură privire că acela nu era un om oarecare într-o încăpere oarecare. Nasul ogierului era atât de mare, încât putea fi asemuit unui rât, iar sprâncene ca două mustăți lungi spânzurau pe lângă ochi mari cât două ceșcuțe de ceai. Urechile îi ieșeau la iveală prin părul negru și ciufulit,

lung până aproape de umeri. Rânji când îl văzu pe Perrin.

— Bună dimineața, Perrin! exclamă el cu voce tunătoare, scoțându-și pipa din gură. Ai dormit bine? Nu îți vine prea ușor după așa o noapte. Cum am stat să scriu toate cele întâmpalte, nici eu nu am dormit jumătate din noapte.

În mâna în care nu ținea pipa avea un toc, iar degetele asemenea unor cârnăciori îi erau acoperite de pete de cerneală.

Cărțile erau răspândite peste tot, pe scaune potrivite pentru un ogier, și pe imensul pat, și pe masa care îi venea lui Perrin până la piept. Însă nu acestea erau surprinzătoare, ci florile. Flori de toate felurile și de toate culorile. Vaze cu flori, coșuri cu flori, buchețele legate cu panglici sau ață, întregi ziduri de flori împletite ca niște bucăți de gard verde străbătând camera. Perrin hotărât nu mai văzuse așa ceva într-o cameră. Mirosul lor umplea aerul. Totuși, ceea ce nu putea slăbi din ochi erau umflătura cât pumnul de pe capul lui Loial și schiopătatul său greoi. Dacă Loial fusese cumva rănit prea grav pentru a călători... îi era rușine de ceea ce gândise – Ogierul îi era prieten –, însă era nevoit să gândească așa.

— Ai fost rănit, Loial? Moiraine te-ar putea vindeca. Sunt sigur că o va face.

— Dar pot să merg de colo până colo fără greutate. Și sunt atâția care chiar au nevoie de ajutorul ei. Nu aş vrea să o deranjez. Fără îndoială că nu sunt rănit atât de grav încât să îmi îngreuneze lucrul. Loial aruncă o privire la masa pe care stătea deschisă, lângă o călimară fără dop, cartea mare îmbrăcată în pânză – mare era doar pentru Perrin, căci unui Ogier i-ar fi încăput în buzunarul hainei. Sper că am scris totul așa cum s-a petrecut. Nu am apucat să văd prea multe noaptea trecută până după terminarea luptei.

— Loial este, începu să vorbească Faile, ridicându-se cu o carte în mâini din spatele unuia dintre zidurile de flori, un erou.

Perrin sări cât colo; florile ascuseseră până atunci mirosul ei. Cu urechile tresărindu-i de rușine, Loial începu să scoată sunete care implorau tăcerea și să își fluture mâinile mari înspre Faile, însă ea continuă, cu vocea calmă și

ținându-l cu ochii pe Perrin:

— A adunat cât de mulți copii a putut, împreună cu mamele unora dintre ei, într-o încăpere mare, ținând ușa închisă pe toată durata luptei, în ciuda trolocilor și a Myrddraalilor care doreau să se năpustească înăuntru. Florile au fost aduse de femeile Stâncii – daruri cinstindu-i curajul, statornicia și loialitatea.

În gura ei, „statornicie” și „loialitate” sunară ca niște plesnituri de bici.

Perrin de-abia reuși să nu tresară. Făcuse ceea ce trebuia, însă ea nu ar fi avut cum să își dea seama. Chiar dacă ar fi cunoscut motivul nu ar fi înțeles... „Făcuse ceea ce trebuia cu adevărat să facă.” Nu își mai dorea decât să se simtă mai împăcat cu faptele. Nu era nici pe departe drept să știe că procedase corect, simțindu-se în același timp ca și cum ar fi ceva greșit.

— Nu a fost mare lucru, spuse Loial, iar urechile îi fremătau întruna. Am făcut-o doar pentru că cei mici nu s-ar fi putut apăra. Atâta tot. Nici chiar un erou. Nu...

— Prostii! Faile puse un deget ca semn de carte și se apropie de Ogier. Nu îi venea nici până la piept. Nu există femeie în Stâncă care nu ar vrea să o iei de nevastă dacă ai fi om, și destule ar vrea chiar și așa. Porți numele Loial cu cinste, căci ai o fire loială. Orice femeie ar putea să iubească asta.

Urechile Ogierului rămaseră nemișcate de șoc, iar Perrin rânji. Fără îndoială că Faile îl ținuse pe Loial în laude toată dimineața în speranța că Ogierul va încuviința să o ia în călătorie indiferent de ceea ce și-ar fi dorit Perrin, însă, încercând să îl înduplece pe Loial, tocmai reușise să îi servească un gând amar. Așadar, Perrin îl întrebă:

— Ai vreo veste de la mama ta, Loial?

— Nu, răspunse el, reușind să pară liniștit și îngrijorat în același timp. Însă ieri l-am văzut pe Laefar în oraș. A fost la fel de surprins să mă vadă pe cât am fost eu să îl văd pe el; în Tear nu dai chiar la tot pasul de cei din neamul nostru. A sosit de la steddindul Shangtai ca să tocmească reparații la niște lucrături în piatră ale ogierilor într-unul dintre palate. Nu am

nici o îndoială că primele sale cuvinte de îndată ce se va întoarce în stedding vor fi „Loial e în Tear”.

— Asta chiar e un motiv de îngrijorare, spuse Perrin, iar Loial încuviință din cap cu amărăciune.

— Laefar mi-a zis că Bătrânii m-au declarat fugar, iar mama mea și-a dat cuvântul că mă va însura și mă va așeza la casa mea. Are chiar pe cineva în gând. Laefar nu a știut să îmi spună pe cine. Sau, cel puțin, a spus că nu știe. Crede că lucrurile astea sunt amuzante. Mama ar putea ajunge aici într-o lună.

Chipul lui Faile exprima atâta confuzie, încât Perrin mai că rânji din nou. Credea că știa mult mai multe decât el despre lume – ei bine, chiar știa – însă nu îl știa pe Loial. Steddingul Shangtai era casa lui, în Osia Lumii, și, cum de-abia trecuse de nouăzeci de ani, nu era considerat destul de matur să plece de capul lui. Ogierii trăiau foarte mult timp; potrivit rânduielii lor, Loial nu era mai mare decât Perrin, ba poate era chiar mai tânăr. Însă el își luase tălpășița ca să vadă lumea, iar frica lui cea mai mare era că mama sa îl va găsi și îl va trimite înapoi la stedding, de unde, odată însurat, nu avea să mai plece vreodată.

În timp ce Faile încerca să se lămurească despre ce era vorba, Perrin întrerupse tăcerea:

— Trebuie să mă întorc în Ținutul celor Două Râuri, Loial. Mama ta nu te va găsi acolo.

— Asta așa e. Ogierul ridică din umeri într-un fel care trăda o senzație de neplăcere. Dar cartea mea? Povestea lui Rand? Și a ta, și a lui Mat? Am adunat până acum destule notițe, dar... Se învârti pe loc în spatele mesei, aruncând priviri cărții deschise, paginilor acoperite de scrisul lui îngrijit. Eu voi fi cel care va scrie povestea adevărată a Dragonului Renăscut, Perrin. Singura carte scrisă de cineva care a călătorit alături de el, care a văzut cu ochii lui cum se desfășoară povestea. *Dragonul Renăscut*, de Loial, fiul lui Arent fiul lui Halan, din steddingul Shangtai. Încruntându-se, se aplecă peste carte, înmuindu-și tocul în călimară. Aici nu am scris chiar bine. Era mai...

Perrin puse o mână pe pagina unde Loial avea de gând să

scrie.

— Nu o să mai scrii nici o carte dacă te găsește mama ta. Cel puțin nu despre Rand. Iar eu am nevoie de tine, Loial.

— Ai nevoie, Perrin? Nu înțeleg.

— Sunt Mantii Albe în Ținutul celor Două Râuri. Care mă vânează.

— Te vânează? Pentru ce? Loial părea aproape la fel de confuz cum fusese Faile cu câteva momente în urmă.

Faile, pe de altă parte, afișa un aer satisfăcut, care nu părea de bun augur. Perrin continuă totuși:

— Nu contează pentru ce motiv mă vânează. Dar ăsta e adevărul. Ar putea să le facă rău unor oameni, familiei mele, dorind să dea de mine. După cum îi cunosc eu, probabil că așa vor și face. Pot opri lucrurile dacă ajung acolo repede, însă trebuie să se întâmple cât mai repede cu putință. Numai Lumina poate ști ce au făcut deja. Am nevoie să mă duci acolo, Loial, prin Căi. Mi-ai spus odată că se găsește o Poartă pe aici, și știu că era una la Manetheren. Trebuie să mai fie încă acolo, în munții care se înalță deasupra de Emond's Field. Ai spus că nimic nu poate distruge o poartă. Am nevoie de tine, Loial.

— Ei bine, desigur că te voi ajuta. Căile. Oftă. Vreau să scriu despre aventuri, nu să am aventuri. Dar presupun că încă o călătorie pe acolo nu poate să doară. Așa să ne ajute Lumina, încheie el cu zel în glas.

Faile își dresă glasul cu delicatețe.

— Nu cumva ai uitat ceva, Loial? Ai făgăduit că mă vei duce pe Căi oricând ți-o voi cere și înainte de a duce pe altcineva.

— Ți-am făgăduit într-adevăr că îți voi arăta o Poartă, spuse Loial. Și că îți voi arăta cum e de cealaltă parte a uneia. Iar dorința ți se va îndeplini atunci când voi pleca împreună cu Perrin. Ne poți însoți, presupun, însă nu e lucru ușor să călătorești prin Căi, Faile. Eu însumi m-aș feri să intru, dacă nu i-ar face trebuință lui Perrin.

— Faile nu ne va însoți, interveni Perrin neînduplecat. Doar noi doi, Loial.

Ignorându-l, Faile zâmbi către Loial, tachinându-l.

— Mi-ai făgăduit că voi avea parte de ceva mai mult decât o simplă privire. Că mă vei duce oriunde voi dori, oricând voi dori, și asta înainte de a duce pe altcineva. Ai jurat.

— Așa este, protestă Loial, dar asta doar pentru că refuzai să crezi că îți voi arăta. Ai spus că nu mă vei crede dacă nu jur. Voi face precum am făgăduit, însă fără îndoială că nu îți dorești să o iei înaintea lui Perrin.

— Ai jurat, spuse Faile cu calm. Ai jurat pe mama ta, pe mama mamei tale și pe mama mamei mamei tale.

— Ai dreptate, Faile, însă Perrin...

— Ai jurat, Loial. Ai de gând să îți calci cuvântul?

Ogierul arăta de parcă toate nenorocirile s-ar fi abătut asupra lui. Era adus de umeri, colțurile gurii i se lăsaseră, iar capetele sprâncenelor sale lungi îi atârnau peste obraji.

— Te-a păcălit, Loial. Te-a păcălit cu bună știință - spunând acestea, Perrin se întreba dacă ceilalți auzeau cum îi scrâșnesc dinții.

Deși obraji i se înroșiseră, Faile mai avu curajul să zică:

— Am făcut asta doar pentru că am fost nevoită, Loial. Doar pentru că un bărbat nerod crede că îmi poate mânui viața astfel încât să îi fie lui bine. Nu aș fi făcut-o altfel. Trebuie să mă crezi.

— Chiar nu contează că te-a păcălit? vru să știe Perrin.

La aceasta, Loial scutură cu amărăciune din cap.

— Ogierii își țin cuvântul dat, replică Faile. Iar Loial mă va duce la Ținutul celor Două Râuri. Sau măcar până la Poarta de la Manetheren. Îmi doresc să văd Ținutul celor Două Râuri.

Loial se îndreptă de spate, spunând:

— Dar asta înseamnă că până la urmă îl pot ajuta pe Perrin. Faile, de ce ai lungit discuția în felul ăsta? Nici măcar lui Faelar nu i s-ar părea ceva amuzant.

Se putea simți furie în glasul lui. Iar să înfurii un Ogier nu era lucru ușor.

— Dacă mă roagă, încuviințez... spuse ea neînduplecată. Și asta ai jurat, Loial. Să nu ne însoțească nimeni, atâta timp cât nu mi se cere mie îngăduința. Trebuie să îmi ceară el să îl luăm.

— Nu, îi răspunse Perrin până ca Loial să apuce să mai

rostească vreun cuvânt. Nu am de gând să cer nici o îngăduință. Mai degrabă ajung călare până la Emond's Field. Mai degrabă o iau pe jos! Așa că ai face bine să renunți la neroziile astea. Să îl tragi pe sfoară pe Loial, auzi... Să încerci să te bagi acolo unde... unde nu te vrea nimeni.

Faile se înfurie.

— Și până ajungi tu acolo, eu și Loial le vom fi venit de hac Mantiilor Albe. Vom fi terminat treaba de mult. Roagă-mă doar, cap de nicovală ce ești! Roagă-mă doar și ne poți însoți.

Perrin încercă să își țină firea. Nu avea rost să se certe cu ea, însă nici nu voia să o roage. Faile avea dreptate – ar fi avut nevoie de săptămâni întregi ca să ajungă la Ținutul celor Două Râuri călare; ei poate că ar fi putut ajunge în vreo două zile dacă o lua pe Căi – și totuși nu avea de gând să o roage nimic. „După ce l-a tras pe sfoară pe Loial și a încercat să mă pună la respect...”

— Atunci o voi lua de unul singur pe Căi, până la Manetheren. O să vă urmăresc. Dacă rămân destul de în urmă ca să nu fac parte din grupul vostru, nu voi schimba nimic din ceea ce a făgăduit Loial. Nu mă poți împiedica să vă urmez.

— Dar e primejdios, Perrin, spuse Loial îngrijorat. Căile sunt întunecate. Dacă nu ieși cotitura bună sau o apuci pe podul greșit te poți pierde pentru totdeauna. Sau până te găsește Machin Shin. Hai, roag-o, Perrin! A spus că poți veni cu noi dacă o rogi. Roag-o!

Vocea gravă a ogierului rostise numele Machin Shin tremurând, iar Perrin simți cum i se face pielea de găină. Machin Shin. Vântul Negru. Nici măcar femeile Aes-Sedai nu știau dacă e lucrul Umbrei sau a apărut din pervertirea Căilor. Machin Shin era ceea ce făcea din călătoria prin Căi o înfruntare cu moartea; așa se zicea printre Aes-Sedai. Vântul Negru mânca suflete; iar pe aceasta Perrin o lua de bună. Dar reuși să-și stăpânească tremurul vocii și să nu arate ce simțea. „Arde-m-ar focul dacă o las să creadă că mă înmoi.”

— Nu pot, Loial. Sau, în orice caz, nu o voi face, spuse Perrin.

Loial făcu o grimasă.

— Faile, va fi primejdios pentru el dacă ne urmează. Te

rog, înduplecă-te și lasă-l...

— Nu, îl întrerupse. Dacă el e prea încăpățânat să mă roage, de ce n-aș fi și eu? De ce să îmi pese mie că se va rătăci? Se întoarse apoi către Perrin. Poți călători aproape de noi. Oricât de aproape ai nevoie, atâta timp cât e clar că ne urmezi. Vei merge în urma mea ca un cățel până mă rogi. De ce nu mă rogi?

— Oameni încăpățânați, rosti în barbă ogierul. Grăbiți și încăpățânați, chiar și atunci când din cauza grabei vă treziți într-un cuib de viespi.

— Aș vrea să plec azi, Loial, spuse Perrin fără să se uite la Faile.

— E cel mai bine să plecăm degrabă, încuviință Loial cu o privire plină de regrete îndreptată spre cartea de pe masă. La urma urmelor, pot să îmi pun ordine în notițe chiar și pe drum. Doar Lumina știe ce o să pierd cât lipsesc din preajma lui Rand.

— Ai auzit ce am spus, Perrin? îi ceru Faile socoteală.

— Îmi voi pregăti calul și ceva provizii, Loial. Putem să fim deja pe drum la mijlocul dimineții.

— Arde-te-ar, Perrin Aybara, răspunde-mi!

Loial o privi îngrijorat.

— Perrin, ești sigur că nu ai putea...?

— Nu, îi tăie calm vorba Perrin. E încăpățânată ca un catâr și îi place să joace feste. Nu o să joc după cum îmi cântă pentru distracția ei.

Nu dădu atenție sunetului care se ridica din adâncul gâtlejului ei, amintind de o pisică gata să atace un câine de pripas.

— Te voi înștiința de îndată ce sunt gata.

O porni apoi spre ușă, iar ea strigă furioasă în urma lui:

— Eu hotărâsc *când* plecăm, Perrin Aybara. Eu și Loial. Mă auzi? Ai face bine să fii gata în două ore sau te lăsăm în urmă. Vei da de noi la grajdurile de la Poarta de la Zidul Dragonului dacă ai de gând să vii. Mă auzi?

Perrin simți o mișcare și închise ușa chiar înainte ca un obiect să o lovească cu o bufnitură. Părea să fi fost o carte. Loial avea să îl certe. Prefera să îi tragi una în cap decât să îi

strici vreo carte.

Pentru moment se sprijini de uşă fără speranţă. Tot ce făcuse, toate lucrurile la care se supusese pentru a o face să îl urască, iar ea avea să fie totuşi de faţă atunci când îşi va găsi moartea. Nu putea decât să mai spere că, după cele întâmplare, îi va face plăcere să îl vadă murind. „Femeie încăpăţânată... ca un catâr!”

Când să pornească mai departe, îl văzu apropiindu-se pe unul dintre Aieli, un bărbat înalt, cu păr roşcat şi ochi verzi, care ar fi putut fi un văr mai în vârstă de-al lui Rand sau un unchi mai tânăr. Îi era cunoscut şi chiar simpatic acest Gaul, măcar şi pentru faptul că nu dădea nici o atenţie ochilor săi galbeni.

— Fie să găseşti umbra în dimineaţa asta, Perrin! Majhere mi-a spus că o să te gălesc aici, deşi cred că tare ar fi bucurat-o să-mi pună o mătură în mână. Femeia aia e la fel de încăpăţânată ca una dintre Înțelepte.

— Fie să găseşti umbra în dimineaţa asta, Gaul. După mine toate femeile sunt încăpăţânată.

— Poate că așa e, atunci când nu ştii cum să le iei. Aud că ai de gând să te îndrepti spre Ținutul celor Două Râuri.

— Pe Lumină! mârâi Perrin înainte ca Aielul să apuce să mai spună ceva. Ştie chiar toată Stânca?

Dacă ar fi aflat Moiraine...

Gaul scutură din cap.

— Rand al'Thor m-a luat deoparte şi mi-a zis lucrurile acestea, cerându-mi să nu mai spun nimănui. Cred că a vorbit şi cu alţii, însă nu ştiu câţi vor dori să te însoţească. Suntem de partea asta a Zidului Dragonului de multă vreme, iar mulţi tânjesc după Ținutul Întreit.

— Să mă însoţească, zici? Perrin încremenise. Dacă s-ar fi aflat Aieli alături de el... Se întrezăreau posibilităţi la care nici nu îndrăznise să viseze. Te-a rugat Rand să mă însoţeşti? Să mergi cu mine în Ținutul celor Două Râuri?

Gaul scutură din nou din cap.

— A spus doar că tu ai de gând să mergi acolo şi că vei da de oameni care vor încerca să te omoare. Mi-am pus însă în gând să te însoţesc dacă primeşti.

— Cum să nu primesc! Perrin aproape că râse. Primesc bucurios. În câteva ceasuri vom fi pe Căi.

— Pe Căi...?

Chipul lui Gaul nu trăda nimic deosebit, însă clipi scurt.

— Schimbă cu ceva lucrurile?

— Cu toții ne așteptăm moartea, Perrin.

Răspunsul nu era tocmai unul liniștitor...

— Nu îmi vine să cred că Rand poate fi atât de crud, spuse Egwene.

— Măcar nu a încercat să te oprească, adăugă Nynaeve.

Așezate pe patul lui Nynaeve, tocmai terminau de împărțit aurul de la Moiraine. Câte patru punguțe burdușite de fiecare, ce urmau să fie cărate în buzunare cusute pe interiorul fustelor lor, și încă o punguță pe deasupra, nu atât de mare încât să atragă ochii iscoditori, urmând a fi purtată la cingătoare. Cum în Pustiu era mai mică trebuință de galbeni, Egwene luase mai puțin.

Elayne se uita încruntată la cele două boccele legate cu grijă care ședeau pe podea, lângă ușă. Conțineau toate hainele sale și alte lucruri pe deasupra. Cuțit și furculiță în cutia lor, perie și pieptene de păr, ace cu și fără gămălie, ață, degetar, foarfece. O cutie de iască pentru aprins focul și un al doilea cuțit, mai mic decât cel de la cingătoare. Săpun și pudră de baie și... Nu avea nici un rost să treacă din nou peste toată lista. Inelul de piatră al lui Egwene se afla la loc sigur în buzunar. Era gata de plecare. Nimic nu mai putea să o țină în loc de-acum.

— Adevărat, nu a încercat. Elayne era mândră de cât de calmă și stăpână pe sine părea. „Ai fi zis că i s-a luat o piatră de pe inimă! Iar eu a trebuit să îi dau scrisoarea aia, deschizându-mi inima în fața lui ca o nebună orbită. Măcar nu o va deschide până ce nu voi fi plecat.” Tresări simțind mâna lui Nynaeve pe umărul ei.

— Ai fi vrut să te roage să rămâi? Știi care ar fi fost răspunsul tău. Știi prea bine, nu-i așa?

Elayne strânse din buze.

— Desigur că știu, dar nu trebuia să se arate de-a dreptul

fericit că plec.

Nu intenționase să spună asta. Nynaeve îi aruncă o privire plină de înțelegere.

— Chiar și în cele mai fericite momente nu e ușor cu bărbații.

— Tot nu îmi vine să cred că a putut fi atât de... de... Începu să mormăie mâniaasă Egwene. Însă Elayne nu apucă să o asculte până la capăt, căci în acea clipă ușa se deschise atât de violent că se trânti de perete.

Elayne atinsese *saidar* înainte de asta și preț de o clipă se simți rușinată. Văzând ușa în timp ce se închidea, îl plesni pe Lan peste mâna întinsă. Decise să rămână legată de Izvor măcar încă o vreme. Străjerul umplea tocul ușii cu umerii săi lați, cu chipul răvășit de furie. Dacă ar fi putut cu adevărat să scoată trăsnete prin ochii săi albaștri prevestitori de furtună, ar fi făcut-o fărăme pe Nynaeve. Strălucirea *saidar* o învălui și pe Egwene, și nu păli.

Lan nu părea să vadă pe altcineva în afară de Nynaeve.

— M-ai lăsat să cred că te întorci la Tar Valon, se răsti el.

— Se poate că asta ai crezut, însă eu nu ți-am spus-o niciodată.

— Nu ai spus-o niciodată? Nu ai spus-o niciodată!? Ziceai că pleci azi și de fiecare dată făceai o legătură cu trimiterea Iscoadelor Celui Întunecat la Tar Valon. De fiecare dată! Ce doreai să înțeleg?

— Dar nu am spus niciodată...

— Pe Lumină, femeie! tună el. Nu încerca să mă încurci în vorbe.

Elayne schimba priviri îngrijorate cu Egwene. Omul ăsta avea o stăpânire de sine tare ca fierul, însă acum era pe cale să cedeze. Nynaeve, pe de altă parte, dădea adeseori frâu liber emoțiilor, însă acum îl înfrunta fără patimă, cu capul sus și ochii senini.

Lan încercă să se calmeze cu un efort evident. Chipul său trăda la fel de puțin ca de obicei – însă Elayne era sigură că era doar o aparență.

— Nu aș fi ghicit încotro o apuci, dacă nu aș fi auzit că ai tocmit o trăsură. Care să te ducă până la o corabie care

merge la Tanchico. Nu știu de ce ați primit permisiunea de la Amyrlin să părăsiți Turnul sau de ce v-a pus Moiraine să le interogați pe surorile Negre, însă voi trei sunteți Alese. Alese, nu Aes-Sedai. În clipa asta nimeni nu are ce căuta în Tanchico, în afară de o femeie Aes-Sedai adevărată, însoțită de un Străjer care să îi poarte de grijă. Nu o să vă las!

— Deci, spuse Nynaeve pe un ton liniștit, pui la îndoială hotărârile lui Moiraine laolaltă cu cele ale Supremei Încăunată? Poate că am înțeles greșit menirea Străjerilor în tot acest timp. Credeam că jurați să acceptați și să vă supuneți, printre altele. Lan, îți înțeleg grija și îți sunt recunoscătoare – mai mult decât recunoscătoare – însă avem cu toții datorii de împlinit. Plecăm; trebuie să accepti lucrul ăsta.

— De ce? Pentru dragostea de lumină, măcar spune-mi de ce? Tocmai Tanchico!

— Dacă Moiraine nu ți-a spus, atunci probabil că are motivele ei. Trebuie să ne ducem până la capăt însărcinările, la fel ca și tine.

Lan se cutremură – se putea vedea! – și închise gura mânios. Începu să vorbească cu glas șovăielnic.

— Vei avea nevoie de cineva care să te ajute în Tanchico. Cineva care să împiedice un hoț din Tarabon atunci când vrea să te înjunghie pe la spate pentru galbeni. Tanchico era genul acesta de oraș înainte ca războiul să înceapă, iar ceea ce mi-a ajuns la urechi mă face să cred că acum e mult mai rău. Aș putea... să te apăr, Nynaeve.

Sprâncenele lui Elayne se arcuiră. Nu avea cum să spună că... Nu era posibil.

Nynaeve nu dădu nici un semn că ar fi spus ceva deosebit.

— Locul tău e alături de Moiraine.

— Moiraine. Sudoarea curgea în broboane pe fața dură a Străjerului. Pot să... trebuie să... Nynaeve, eu... eu...

— Vei *rămâne* alături de Moiraine, spuse Nynaeve neînduplecată, până ce ea te va elibera de jurământ. Vei face după cum îți zic. Scoțând o hârtie împăturită cu grijă din sacul său, i-o vârî în mână. Lan se încruntă, citi, iar apoi clipi și citi

din nou.

Elayne cunoștea conținutul.

Purtătorul acesteia face totul din porunca și cu îngăduința mea. Dați-i ascultare, fără vreo vorbă. Așa vă poruncesc.

Siuan Sanche
Păzitoarea Pечеților
Flacăra din Tar Valon
Suprema Înscăunată

Celălalt răvaș se afla în punga lui Egwene, deși nici una dintre ele nu prea înțelegea cu ce îi va fi de folos în locul unde mergea.

— Însă asta îți îngăduie să faci tot ceea ce poțtești, protestă Lan. Poți vorbi în numele Supremei Înscăunate. De ce i-ar da așa ceva unei Alese?

— Nu îmi pune întrebări la care nu îți pot răspunde, spuse Nynaeve, apoi adăugă cu umbra unui rânjel pe chip: Fii mulțumit că nu te pun să dansezi pentru mine.

Elayne se abținu să nu zâmbească. Egwene păru că se îneacă încercând să își înghită râsul. Chiar așa zisese Nynaeve atunci când Suprema le înmânase răvașele pentru prima oară. „Cu ăsta o să pot face orice Străjer să danseze.” Nici una dintre ele nu avusese vreo îndoială despre ce Străjer era vorba.

— Chiar nu mă pui? Ai scăpat de mine foarte elegant. Ai vorbit de legătura mea și de jurămintele mele. Iar acum răvașul acesta.

Lan avea o sclipire rău-prevestitoare în ochi, pe care Nynaeve nu păru să o bage în seamă atunci când vârî răvașul la loc în punga de la cingătoare.

— Ești foarte plin de tine, al'Lan Mandragoran. Facem doar ceea ce trebuie, de ne dai voie.

— Plin de mine, Nynaeve al'Meara? *Eu* sunt plin de mine?

Lan se repezi spre Nynaeve atât de amenințător, încât Elayne aproape că îl înfășură în curenți de aer fără să-și dea seama. Pentru un moment Nynaeve privi nemișcată cum

bărbatul înalt se repezea spre ea. În clipa următoare pantofii îi atârnavă la trei palme de podea, iar ea era sărutată strașnic. La început îi trase șuturi în fluierul piciorului și îl lovi cu pumnii, scoțând sunete de furie și revoltă, însă apoi loviturile încetară, în timp ce ea se ținea de umerii lui fără să pară cătuși de puțin nefericită.

Egwene lăasă ochii în pământ rușinată, însă Elayne privea cu interes. Oare așa arătase atunci când Rand... „Nu! Nu mă voi gândi la el.” Se întreba dacă mai avea timp să îi scrie o altă scrisoare, în care să își retragă toate cuvintele din prima, făcându-l să înțeleagă că trebuia să o ia în serios. Însă chiar își dorea asta?

După o vreme, Lan o lăasă pe Nynaeve pe propriile picioare. Ea se clătină încercând să își aranjeze rochia și părul.

— Nu ai nici un drept să... începu ea cu suflarea tăiată, iar apoi se opri înghițind în sec. Nu accept să fiu tratată în felul ăsta în văzul tuturor. Mă împotrivesc!

— Nu chiar în văzul tuturor, îi răspunse el. Dar atâția câți au văzut vor și auzi. Ți-ai făcut loc în inima mea, acolo unde credeam că nu e loc de nimic. Ai făcut să crească flori acolo unde eu creșteam praf și pietre. Amintește-ți asta în această călătorie pe care insiști să o faci. Dacă mori, nu voi mai trăi nici eu prea mult.

Îi oferi atunci lui Nynaeve unul dintre rarele sale zâmbete. Chiar dacă nu îi îmblânzea de tot chipul, măcar îl făcea mai puțin dur.

— Și ține minte, de asemenea, că nu sunt întotdeauna atât de ușor de supus, nici măcar cu răvașe de la Suprema Încăunată.

Făcu o plecăciune elegantă; pentru o clipă, Nynaeve crezu chiar că avea de gând să îi sărute inelul cu Marele Șarpe al lui Nynaeve.

— După cum ai poruncit, așa voi face, murmură el. Era greu să îți dai seama dacă era întru totul serios.

De îndată ce ușa se închise în spatele său, Nynaeve se prăbuși pe marginea patului ca și cum și-ar fi lăsat genunchii să cedeze, în sfârșit. Se holba încruntată și gânditoare la ușă.

— Zgândărește-l prea des și poți fi sigură că și cel mai blând câine te va mușca, cită Elayne. Nu că Lan ar fi prea blând.

Nynaeve o privi aspru și pufni.

— E un nesuferit, spuse Egwene. Chiar e uneori. Nynaeve, de ce ai făcut asta? Era gata să vină cu tine. Știi că nu îți dorești nimic mai mult decât să-l vezi eliberat de Moiraine. Nu încerca să negi.

Nynaeve nu încercă nimic. În schimb, își aranjă rochia și netezi cuvertura.

— Dar nu în felul ăsta, spuse după o vreme. Îmi doresc să fie al meu. Cu totul. Nu vreau să își tot amintească faptul că a încălcat un jurământ. Nu vreau să ne despartă așa ceva. Pentru nici unul din noi nu îmi doresc asta.

— Dar cum va schimba lucrurile dacă îl faci să îi ceară lui Moiraine să îl elibereze? Întrebă Egwene. Lan e genul ală de bărbat care ar vedea lucrurile la fel. Nu mai rămâne decât să o faci să îl elibereze de bunăvoie. Și cum ai de gând să reușești asta?

— Nu știu. Totuși, ceea ce trebuie făcut poate fi făcut. Se găsește întotdeauna o cale. Însă asta e o grijă pentru alte vremuri. Acum avem treabă, iar noi stăm și suferim după bărbați. Ești sigură că ai tot ce îți trebuie pentru Pustie, Egwene?

— Aviendha se ocupă de tot. Încă pare abătută, însă crede că putem ajunge la Rhuidean în puțin mai mult de o lună, dacă avem noroc. Până atunci veți fi ajuns și voi în Tanchico.

— Poate chiar mai repede, îi spuse Elayne. Asta dacă e adevărat ce se spune despre brăzdarele-de-ape. Vei avea grijă de tine, da, Egwene? Chiar și cu Aviendha pe post de călăuză, Pustia nu poate fi un loc prea sigur.

— Voi avea grijă. Să aveți și voi. Amândouă. Tanchico nu e mai puțin primejdios decât Pustia la timpul ăsta.

Dintr-odată începură să se strângă în brațe, să repete promisiunile că vor avea grijă de ele și să se asigure că își amintesc când trebuie să se întâlnească în Tel'aran'rhiod's.

Elayne își șterse lacrimile de pe obraji și râse tremurând.

— Ce bine că nu e Lan aici să ne vadă. Ar fi zis că ne

purtăm prostește.

— Nu ar fi zis asta, spuse Nynaeve ridicându-și fustele pentru a aranja o punguță cu aur într-unul din buzunare. O fi bărbat, dar nu e chiar neghiob.

Elayne hotărî că trebuia să mai aibă timp să găsească un toc și hârtie până la plecarea trăsurii. Va găsi timp. Nynaeve avea dreptate. Bărbații au nevoie să fie ținuți din scurt. Rand avea să afle că nu poate scăpa de ea atât de ușor. Și nu îi va fi ușor să intre din nou în grațiile ei.

17 Amăgiri

Având grijă la piciorul drept, pe care nu prea îl putea mișca, Thom se înclină fluturându-și mantia de menestrel care arăta ca un curcubeu de petice colorate. Își simțea ochii împăienjeniți, însă avu grijă să vorbească cu o voce senină:

— Bună dimineața.

Îndreptându-se de spate, începu să dea bobârnace mărunte vârfurilor mustăților sale lungi și albe. Slugile îmbrăcate în negru și auriu păreau surprinse. Cei doi flăcăi bine făcuți se îndreptară și ei, întrerupându-se – erau pe cale să ridice un cufar de lac roșu bătut în ținte aurite al cărui capac fusese sfărâmat –, iar cele trei femei încetară și ele să mai dea cu măturile. În porțiunea aceea de coridor nu se mai afla nimeni în afară de ei, și nu le trebuia vreun motiv prea serios pentru a se opri din lucru, mai ales la acea oră. Arătau la fel de obosiți precum se simțea Thom, cu umerii lăsați și cearcăne negre.

— Dimineața bună, menestrelule, spuse cea mai bătrână dintre femei. Chiar dacă era plinuță și avea un chip oarecare, zâmbetul îi era frumos, pe cât de obosită o fi fost. Te putem ajuta?

Thom făcu să apară atunci patru mingi colorate dintr-o mânecă încăpătoare și începu să jongleze cu ele.

— Merg și eu de colo până colo și încerc să înveselesc oamenii. Un menestrel trebuie și el să facă măcar atât cât poate. Ar fi folosit mai mult de patru mingi, însă era destul de istovit încât până și astea îi cereau un efort de concentrare. Cât timp să fi trecut de când aproape scăpase o a cincea minge? Două ore? Își înăbuși un căscat, preschimbându-l într-un zâmbet liniștitor. A fost o noapte grea, iar inimile voastre trebuiesc și ele bucurate!

— Ne-a salvat Seniorul Dragon... spuse una dintre femeile mai tinere.

Aceasta era frumușică și zveltă, însă lucirea din ochii ei negri amintea de un animal de pradă, iar Thom știu cât și cum să zâmbească. Bineînțeles, putea fi de folos dacă era și

Iacomă, și cinstită, adică dacă ar fi rămas de partea lui odată ce o cumpăra. Era întotdeauna folositor să aibă la îndemână o altă pereche de mâini care să furișeze un răvaș, sau poate o limbă care să îi spună ce se mai vorbea și să zică mai departe ceea ce dorea el, unde dorea el. „Bătrân netot! gândi el. Ai deja destule mâini și urechi, așa că nu te mai gândi la trupșorul acela și amintește-ți privirea din ochii ei!” Partea interesantă era că glasul ei suna ca și cum ar fi crezut ceea ce zisese, iar unul dintre flăcăii tineri încuviință din cap.

— Da, spuse Thom, mă întreb care dintre Înălții Seniori avea docurile în grijă ieri?

Aproape că scăpă mingile de ciudă. Să îi scape pe gură chiar așa... Era prea istovit; ar fi trebuit să fie în pat. Ar fi trebuit să fie acolo de ore bune.

— Docurile sunt treaba Protectorilor, dădu să îi explice femeia mai în vârstă. Dar nu aveți de unde să știți asta. Înălții Seniori nu s-ar obosi...

Însă Thom o știa prea bine.

— Chiar așa? Ei bine, eu nu sunt din Tear, desigur.

Aici începu să arunce mingile ca într-o buclă dublă, în loc de un cerc simplu; părea mai dificil decât era, iar fata cu privirea de animal de pradă bătu din palme. Acum că începuse treaba, nu mai avea rost să dea înapoi. După aceea, însă, avea să meargă la culcare – dar iată că soarele deja răsărea.

— Totuși, e păcat că nu a întrebat nimeni de ce se aflau acele barje în docuri. Cu trapele lăsate, ascunzând toți trolocii ăia. Nu zic că ar fi știut careva că acolo erau troloci. Bucla sa dublă de mingi păru că se va destrăma, așa că reveni la cercul de la început. „Pe Lumină, cât de istovit era!” Da’ mă gândesc și eu că vreunul dintre Înălții Seniori ar fi putut să întrebe...

Cei doi tineri se priviră unul pe altul cu o încruntătură care spunea că-i pusese pe gânduri, iar Thom zâmbi în sinea lui. Încă o sămânță sădită, și foarte ușor, chiar prea ușor. Iată încă un zvon care se năștea chiar dacă ei aveau deja o idee despre cine trebuia să aibă grijă de docuri. Iar zvonurile au obiceiul să se răspândească – un astfel de zvon nu avea să

rămână mult între zidurile oraşului, așa că suspiciunea dintre oamenii simpli și nobili avea să se adâncească. Deci la cine vor trage oamenii simpli, dacă nu la omul pe care ştiau cât de mult îl urăsc nobilii. Cel care salvase Stânca de Făpturile Umbrei. Rand al'Thor. Seniorul Dragon.

Venise timpul să lase să crească ceea ce tocmai sădise. Dacă rădăcinile prinseseră, nu mai putea spune nimic care să le desprindă, iar în această noapte mai împrăştiase și alte semințe. Însă i-ar fi încurcat socotelile dacă ar fi știut cineva că el fusese cel care se ocupase de toate astea.

— Da' vitejește s-au mai luptat azi-noapte și Înălții Seniori. Păi, eu am văzut...

Se îndepărta și vorbele i se auzeau din ce în ce mai încet – femeile se apucară degrabă de măturatul lor, iar tinerii luară cufărul și plecară.

— Am ce le da de lucru până și menestrelilor, se auzi majhere în spatele său. Măinile care nu fac nimic se cheamă că stau degeaba.

Se întoarse cu agilitate spre ea, având în vedere piciorul beteag, și făcu o plecăciune adâncă. Creștetul ei îi venea până sub umăr, însă părea să cântărească de două ori mai mult decât el. Chipul ei îi amintea de o nicovală – iar bandajul din jurul tâmpelor nu o făcea deloc mai atrăgătoare –, avea o bărbie în plus și ochii ca două bucăți negre de cremene adânc înfipite în cap.

— Dimineața bună, cinstită doamnă. Iată un mic dar care să stea mărturie zilei ce tocmai a început. Își flutură mâinile prin aer și îi vârî în părul grizonant care ieșea pe deasupra bandajului o floare galben-aurie vârstată, care nu arăta prea rău, deși o ținuse o vreme în mânecă. Bineînțeles că ea trase floarea afară imediat și o privi cu suspiciune, însă el chiar asta își dorea. Până să se dezmeticească, el deja făcuse trei pași mari, iar atunci când strigă după el, nu o ascultă și nici nu încetini. „Ce femeie îngrozitoare, își zise el. Dacă i-am fi dat drumu' printre troloci, ar fi reușit să îi pună pe toți la măturat și lustruit.”

Își ascunse cu mâna un căscat. Fălcile îi trosniră. Era prea bătrân pentru așa ceva. Era istovit, iar genunchiul îl săgeta de

durere. Noaptea nedormite, băcăliile și intrigile... Prea bătrân. Ar trebui să locuiească undeva la o fermă, printre găini. La ferme găsești întotdeauna găini. Și oi. Nu pot fi prea greu de îngrijit; păstorii nu fac altceva decât să șadă și să cânte la nai. Bineînțeles, el avea să cânte la harpă, nu la nai. Sau la flaut; vremea rea nu îi pria harpei. Iar în apropiere avea să fie un orășel cu un han unde îi va înnebuni pe mușteriii din sala cea mare. Își flutură din nou mantia trecând pe lângă două slujnice. Nu o purta pe căldura asta pentru alt motiv decât a lăsa să se vadă că era menestrel. Părură mai binedispuși atunci când îl zăriră, căci sperau că se va opri pentru a-i distra câteva clipe. Ce sentiment de împlinire... într-adevăr, o fermă avea punctele sale tari. Un loc liniștit. Nici un om care să îl deranjeze. Totul era bine dacă se găsea și un orășel pe aproape.

Când deschise ușa odăii sale încremeni. Moiraine se îndreptă de spate ca și cum nu ar fi fost nimic neobișnuit să îi scotocească prin hărțile întinse pe masă, apoi își aranjă rochia, luând loc pe un scăunel. Avea în fața lui o femeie frumoasă, binecuvântată cu toate harurile care încântă un bărbat, printre care se număra și faptul că râdea de ciudățeniile sale. „Netotule! Netot bătrân! E o Aes-Sedai, iar tu ești prea obosit ca să mai gândești cum trebuie.”

— Bună dimineața, Moiraine Sedai, spuse el în timp ce își agăța haina într-un cui. Încerca să nu se uite la cufărul pentru instrumente de scris, care se afla sub masă, așa cum îl lăsase. Nu avea nici un rost să o lase să-și dea seama că avea o valoare. Nu ar fi avut rost nici măcar să verifice cufărul după ce pleca Moiraine; ar fi putut să o descuie și să o încuie la loc conducând, iar lui nu i-ar fi rămas nici o dovadă. Așa istovit cum era, nu reușea nici măcar să își amintească dacă lăsase acolo vreun lucru care să îl dea de gol. De altfel, nu își amintea dacă lăsase în toată camera vreun astfel de lucru. Din câte vedea el, toate erau la locul lor. Nu credea că ar fi putut să fie atât de nesăbuit încât să lase ceva la vedere. Ușile odăilor servitorilor nu aveau totuși încuietori de nici un fel.

— Ți-aș oferi ceva răcoritor de băut, însă mă tem că nu

am decât apă.

— Nu îmi este sete, spuse ea cu o voce plăcută și melodioasă.

Se aplecă în față și, cum odaia nu era mare, îi puse mâna pe genunchi. Un fior rece îi străbătu tot corpul.

— Îmi pare rău că nu se afla prin preajmă nici o Tămăduitoare atunci când ți s-a întâmplat. Acum e prea târziu, din păcate.

— Și douăzeci de Tămăduitoare să fi fost și tot nu mă ajuta cu nimic, îi răspunse el. Aici e mâna unui Jumate-Om.

— Știu.

„Oare ce altceva mai știe?” se întrebă Thom. Întorcându-se cu spatele pentru a-și scoate un scaun de după masă, se abținu să nu înjure. Se simțea ca și cum ar fi dormit bine întreaga noapte, iar genunchiul nu îl mai dorea. Încă mai șchiopăta, însă încheietura i se mișca mai ușor decât înainte. „Nici nu m-a întrebat dacă îmi doream asta. Arde-m-ar dacă înțeleg ce vrea!” Nu dorea să îndoiaie piciorul. Dacă ea nu avea să spună nimic despre asta, nici el nu va vorbi despre „darul” pe care i-l făcuse.

— Interesantă zi am avut ieri, spuse ea după ce îl văzu așezat.

— Nu aș zice că trolocii și Jumate-Oamenii sunt interesanți, îi răspunse el sec.

— Nu vorbeam despre ei. Înainte de asta. Înaltul Senior Carleon a murit într-un accident la vânătoare. Se pare că bunul său prieten Tedosian l-a confundat cu un porc mistreț. Sau poate cu o căprioară.

— Eu nu auzisem, reuși să rostească pe un ton calm.

Chiar dacă ea găsisse răvașul, nu avea cum să ajungă la el.

Carleon însuși ar fi putut crede că era scrisul lui. Dar chiar dacă el nu credea că Moiraine ar fi avut cum să își dea seama, nu putea să uite că avea de-a face cu o Aes-Sedai. Și chiar nu ar fi putut uita asta – chipul acela frumos și delicat față în față cu al lui, ochii aceia negri, dar senini care îl priveau și îi cunoșteau toate secretele.

— În odăile slugilor poți auzi multe bârfe, însă eu nu obișnuiesc să îmi plec urechea la ele.

— Chiar nu obișnuiești? murmură ea. Atunci înseamnă că nu ai auzit cum a căzut bolnav Teodosian la nici un ceas după ce s-a întors în Stâncă, asta chiar după ce soția îi dăduse o cupă de vin pentru a mai prinde putere și a-și curăța gâtul de colbul vânătorii. Lumea zice că a început să plângă atunci când a auzit că tot ea îl va îngriji și îi va da să mănânce cu propriile mâini. Fără îndoială erau lacrimi de fericire, văzând cât de mult îl iubește. Aud că a jurat să nu plece o clipă de lângă el până ce nu va vedea că s-a pus pe picioare. Sau până când va muri.

Știa. Nu-și putea da seama cum de aflase, însă Moiraine știa totul. Dar de ce să dea lucrurile pe față tocmai așa?

— O adevărată tragedie, comentă el pe un ton la fel de sec. Îmi vine să cred că Rand va avea nevoie de ajutorul tuturor Înălților Seniori loiali lui.

— Carleon și Teodosian nu erau tocmai loiali. Nici unul altuia, după câte se pare. Se aflau în fruntea taberei care își dorește să îl ucidă pe Rand și să uite apoi că a existat vreodată.

— Așa spui? Eu nu dau prea mare importanță lucrurilor acestora. Treburile celor mari nu sunt de nasul unui biet menestrel.

Lui Moiraine aproape că-i veni să râdă, însă doar zâmbi și începu să vorbească de parcă ar fi citit dintr-o carte:

— Thomdril Merrilin. Odată, cei care îl cunoșteau sau auziseră măcar de el îi spuneau Vulpea cea Sură. Menestrelul curții din Caemlyn, în Palatul Regal din Andor. Iubitul lui Morgase pentru o vreme, după moartea lui Taringail. Nu cred că ea a aflat vreodată că acesta din urmă își dorise ca ea să moară, iar el să devină primul rege al Andorului. Să ne întoarcem însă la Thom Merrilin, un om care, după cum se spunea, ar fi putut juca și în somn Jocul Caselor. Păcat că așa un om spune despre el însuși că ar fi un biet menestrel. Dar câtă trufie să nu își schimbe măcar numele!

Thom de abia reuși să ascundă cât era de tulburat. Oare câte știa despre el? Dovedise deja că știa mai multe decât ar fi trebuit. Însă nu era ea singura care cunoștea lucruri ascunse.

— Dar dacă e să vorbim de nume, spuse el pe un ton plat, aş zice că e uimitor câte se pot lămuri dintr-un nume. Moiraine Damodred. Domnița Moiraine din Casa Damodred, din Cairhien. Cea mai mică dintre surorile vitrege ale lui Taringail. Nepoata regelui Laman. Și, să nu uităm, o Aes-Sedai. O Aes-Sedai care l-a ajutat pe Dragonul Renăscut încă dinainte de a ști că era doar mai mult decât încă un nebun care putea să conducă. O Aes-Sedai cu legături din cele mai înalte în Turnul Alb, aş zice eu, căci altfel nu ar fi avut curajul să riște în felul în care a făcut-o până acum. Oare să fie cineva din Divan? Ba chiar mai multe; așa ar trebui. Dacă s-ar afla asemenea lucruri, întreaga lume ar fi tulburată. Însă cine are nevoie de tulburări? Poate că e mai bine să lași în pace un biet menestrel ascuns în vizuina lui de lângă odăile slugilor. E doar un menestrel bătrân care cântă la harpă și își deapănă poveștile. Și poveștile astea nu fac nici un rău.

Chiar dacă reușise să o încurce măcar puțin, ea nu dădu nici un semn.

— Nu e bine să spui lucruri de care nu ești sigur. Eu am ales să nu îmi folosesc numele casei. Casa Damodred avea o reputație proastă înainte ca Laman să taie Avendoraldera, pierzându-și tronul și viața pentru asta. De la Războiul cu Aielii numele casei a decăzut și mai mult, dar nu fără să o merite.

Oare nimic nu putea să o sperie?

— Ce vrei de la mine? întrebă Thom pierzându-și cumpătul.

— Elayne și Nynaeve se urcă astăzi pe o corabie spre Tanchico. Un oraș periculos, Tanchico. Cunoștințele și înzestrările tale le-ar putea ține în viață.

Moiraine spusese acestea fără să clipească... Deci asta era. Dorea să îl trimită departe de Rand, să îl lase pe flăcău fără apărare în fața urzelilor ei.

— Așa cum spui, Tanchico e periculos acum, însă adevărul e că așa a fost dintotdeauna. Le doresc numai bine tinerelor femei, însă nu am de gând să mă vâr într-un cuib de vipere. Sunt prea bătrân să mai fac din astea. Mă gândeam să mă apuc de crescut dobitoace. O viață liniștită. Simplă.

— O viață liniștită te-ar omorî, din câte mi se pare mie. Părând amuzată, se apucă să își aranjeze rochia cu mâinile ei mici și suple. Lui Thom i se părea că ascundea un zâmbet. Însă Tanchico nu te va omorî. Pot să te asigur de asta, iar prin Primul Legământ nu aş putea să te mint.

Chiar dacă se străduia să nu trădeze nimic, Thom se încruntă la ea. Așa spusese și nu putea minți, dar de unde putea să știe? Thom era convins că ea nu putea Vesti în vise; o auzise tăgăduind că ar fi avut înzestrarea. Dar o spusese. „Arde-o-ar de femeie!”

— De ce să mă duc la Tanchico?

La urma urmei, nici ea nu dorea ca toată lumea să știe cine era.

— Ca să o aperi pe Elayne? Fiica lui Morgase?

— N-am mai văzut-o pe Morgase de cincisprezece ani. Elayne era doar un copil când am plecat din Caemlyn.

Ea șovăi, însă, când vorbi, glasul îi fu cât se poate de ferm:

— Și motivul pentru care ai părăsit Andor? Un nepot pe nume Owyn, dacă nu mă înșel. Unul dintre sărmanii fraieri care pot să conducă. Surorile Roșii ar fi trebuit să îl aducă la Tar Valon, ca de obicei, însă în loc să facă asta l-au domolit pe loc și l-au lăsat... la mila aproapelui.

Thom se ridică răsturnându-și scaunul, apoi fu nevoit să se sprijine de masă pentru că îi tremurau genunchii. Owyn nu mai trăise mult timp după ce fusese domolit, gonit din casa lui de către niște așa-ziși prieteni care nu suportau să lase să trăiască printre ei nici măcar un om care nu mai putea conduce. Orice ar fi făcut Thom, Owyn nu își mai dorise să trăiască, iar tânăra lui soție îl urmase în mormânt la mai puțin de o lună după moartea lui.

— De ce...? își dresă el glasul răgușit, încercând să îl facă să sune mai puțin aspru. De ce îmi spui toate astea?

Pe chipul lui Moiraine se citea compasiune. Și poate și regret? Nu se putea. Doar era o Aes-Sedai. Nici compasiunea nu putea să fie sinceră.

— N-aș fi făcut-o dacă ai fi vrut să te duci să le ajuți pe Elayne și pe Nynaeve.

— De ce, naiba să te ia! De ce!

— Dacă le însoțești pe Elayne și pe Nynaeve, data viitoare când te mai văd am să-ți spun numele acelor Surori Roșii, și am să-ți mai spun și cine le-a dat poruncile. Pentru că nu au acționat de capul lor. Și, de văzut, am să te mai văd. Ai să scapi din Tarabon.

Thom trase aer în piept cu greutate.

— Cu ce mă ajută să știu numele lor? întrebă el cu un glas neutru. Nume de Aes-Sedai, învăluite în puterea ocrotitoare a Turnului Alb.

— Un jucător iscusit și primejdios al Jocului Caselor le-ar găsi folosite, răspunse ea calm. N-ar fi trebuit să facă ceea ce au făcut. Nu ar fi trebuit iertate pentru asta.

— Vrei să mă lași, te rog?

— Îți voi arăta că nu toate femeile Aes-Sedai sunt ca acele Roșii, Thom. Trebuie să înveți lucrul ăsta.

— Hai... te rog!

Se sprijini de masă până când o văzu plecată, nevrând să o lase să îl privească prăbușit, în genunchi, cu lacrimi curgându-i pe fața îmbătrânită. „Pe Lumină, Owyn!” încercase să îngroape amintirea cât mai adânc. „Nu am reușit să ajung la vreme. Eram prea ocupat. Prea ocupat cu nenorocitul de Joc al Caselor.” își șterse fața cu îndârjire. Moiraine ar fi putut juca Jocul cu cei mai buni. Îl trăgea în orice parte dorea, apucând de sfori pe care el le crezuse ascunse pe vecie. Owyn. Elayne. Fiica lui Morgase. Pentru Morgase nu mai avea decât afecțiune, sau poate ceva nu cu mult mai puternic, însă nu poți să îi întorci spatele unui copil pe care l-ai legănat pe genunchi. „Sărmana fată în Tanchico! Orașul ăla ar mânca-o de vie chiar și pe vreme de pace. Acum trebuie să fie de-a dreptul o văgăună plină de lupi turbați. Iar Moiraine îmi va spune acele nume.” Nu trebuia decât să îl lase pe Rand pe mâinile femeilor Aes-Sedai, așa cum îl lăsase și pe Owyn. Îl ținea ca pe un șarpe într-un vârf de băț, lipsit de speranță oricât s-ar fi zvârcolit. „Arde-o-ar de femeie!”

După micul dejun, Min își trecu coșul peste braț, își apucă fusta cu mâna liberă și ieși din sala de mese. Ar fi putut să

țină o cupă plină cu vin pe cap, fără a vărsa vreo picătură. Într-o oarecare măsură, stătea atât de dreaptă pentru că rochia nu îi permitea să meargă ca lumea. Era o rochie din mătase de un albastru-deschis, cu partea de sus și mânecile strânse pe corp, iar partea de jos atât de lungă, încât, dacă nu ar fi ținut-o, marginea brodată i-ar fi atârnat pe podea. Pe de altă parte, ochii lui Laras pe care îi simțea ațintiți asupra sa o făceau și ei să stea dreaptă.

O privire peste umăr îi dovedi că avea dreptate. Mai-Marea Bucătarilor, o butie cu picioare, se uita după ea încântată din ușa sălii de mese. Cine ar fi crezut că femeia fusese o frumusețe în tinerețile ei, sau că încă mai ținea la fetișcanele frumoase și binevoitoare? „Vioaie”, așa le numea ea. Cine ar fi putut ghici că urma să o ia sub aripa ei trupeșă pe „Elmindreda”? Nu era prea plăcut. Laras n-o scăpa din ochi pe Min și părea să o găsească oriunde s-ar fi aflat în Turn sau în împrejurimile sale. Min îi zâmbi și își trecu mâna peste păr, care acum arăta ca un coif rotund de bucle negre. „Arde-o-ar! N-are și ea ceva de gătit sau vreo servitoare la care să urle?”

Laras îi făcu cu mâna, iar ea îi răspunse. Nu putea să jignească pe cineva care o supraveghea atât de îndeaproape, mai ales că nu-și dădea seama câte greșeli o fi făcând. Laras cunoștea toate șmecheriile fetelor „vioaie” și avea de gând să o învețe pe Min orice aceasta nu știa deja.

O greșeală adevărată fusese broderia, gândi Min așezându-se pe o bancă de marmură, sub o fereastră înaltă. Poate Laras nici nu observase, însă ea da. Scoase ghergheful din coș și se uită mâhnită la ceea ce lucrase ziua trecută, câteva margarete strâmbe și ceva ce intenționase să fie un boboc galben de trandafir, dar nimeni nu și-ar fi dat seama dacă nu le-ar fi spus. Cu un oftat, se apucă să scoată firele. La urma urmei, Leane avea dreptate; o femeie putea sta ore întregi cu un gherghef în față, privind la toți și la toate, și nimănui nu i s-ar fi părut ciudat. Însă nu ar fi fost rău să se și priceapă cât de cât.

Cel puțin era o dimineață fără cusur, numai bună pentru a țî-o petrece în aer liber. Un soare auriu tocmai se ridicase deasupra orizontului pe cerul ai cărui câțiva norișori albi

păreau aranjați astfel încât să sugereze perfecțiunea. Un vânticel ușor ducea cu sine mirosul suav al trandafirilor și făceau să foșnească tufele înalte pline de boboci roșii sau albi. În curând, poteca acoperită cu pietriș care trecea pe lângă copac avea să fie plină de oameni cu diverse treburi, de la Aes-Sedai la grăjdari. O dimineată minunată și un loc numai bun pentru a-i privi pe ceilalți fără a atrage atenția. Poate că azi avea să vadă ceva folositor.

— Elmindreda?

Min sări ca arsă și își vârî în gură degetul la care tocmai se înțepase. Întorcându-se, dar rămânând așezată, se pregăti să îl mustre pe Gawyn pentru că se furișase așa, însă vorbele îi înghețară pe buze. Cu el mai era și Galad. Mai înalt decât Gawyn, cu picioare lungi, Galad se mișca cu grația unui dansator. Avea și mâinile lungi, elegante, dar și vânjoase. Iar chipul... Era, pur și simplu, cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.

— Nu îți mai sugereze degetul așa, spuse Gawyn cu un rânjet. Știam deja că ești o fetiță frumușică. Nu e nevoie să ne mai convingi.

Roșind, își trase repede mâna, și abia dacă se înfrână de la privirea plină de ciudă care nu s-ar fi potrivit cu felul de a fi al Elmindredei. Nu fusese nevoie să îl amenințe sau să îi dea ordine de la Suprema Înscăunată; ajunsese să îl roage să nu o dea în vileag, însă acum el o tachina ori de câte ori avea ocazia.

— Nu e drept să râzi de alții, Gawyn, spuse Galad. Nu a dorit să vă jignească, Domniță Elmindreda! Îmi cer iertare, însă se poate să ne fi cunoscut înainte? Când te-ai încruntat atât de tare la Gawyn, aproape mi s-a părut că te cunosc.

Min își lăsă ochii în pământ cu sfială.

— O, dar nu așa fi putut să uit niciodată dacă v-aș fi cunoscut, Seniore Galad, îi răspunse ea cu voce de fetiță naivă. Tonul plângăreț și furia față de propria greșală o făcură să se înroșească, îmbunătățindu-i și mai mult deghizarea.

Nu mai semăna cu ea însăși, iar rochia și părul contau doar pe jumătate. Leane îi cumpărase creme și prafuri și o

mulțime de lucruri frumos mirositoare din oraș și o instruiseră până când ajunsese să le poată folosi și în somn. Acum avea pomeți și buze mai roșii decât înainte. Crema de culoare închisă cu care se dăduse pe pleoape și praful fin care îi îngroșa genele îi făceau ochii să pară mai mari. Nu mai era ea însăși. Unele novice îi spusese cu admirație cât de frumoasă li se părea, iar câteva Aes-Sedai o numiseră „o copilă foarte frumoasă”. Nu suporta toate acestea. Rochia era destul de drăguță, trebuia să recunoască, însă restul nu îi plăcea deloc. Dar ce rost ar fi avut să se deghizeze, dacă nu avea de gând să își joace rolul până la capăt?

— Sunt sigur că nu ai fi uitat, spuse Gawyn sec. Nu am vrut să te întrerup din lucrul tău – rândunele, nu? Astea sunt rândunele *galbene*?

Min își vârî degrabă ghergheful în coș.

— Însă voiam să te rog să îmi spui ce crezi despre asta, continuă el punându-i în mâini o carte mică, veche și ponosită, îmbrăcată în piele. Spune-i fratelui meu că sunt numai prostii. Poate pe tine te va crede, adăugă el cu o voce schimbată, dintr-odată serioasă.

Min cercetă cu atenție cartea. *Calea Luminii* de Lothair Mantelar. Deschizând-o la întâmplare, citi: „Așadar, dă uitării orice plăcere, căci binele este singurul spirit pur, un ideal fără de cusur, neîntinată și ascuns de simțirile noastre murdare. Nu te îngrijii de carne. Carnea este slabă, dar spiritul e tare. Gândul drept se îneacă în simțire, iar lucrarea bună în focul pasiunilor. Singura fericire să ți-o iei din dreptate și numai din dreptate”. Păreau să fie numai baliverne.

Min zâmbi către Gawyn și reuși chiar să chicotească.

— Atât de multe cuvinte... Mă tem că nu știu multe despre cărți, Senior Gawyn. Tot încerc să citesc și eu una – chiar încerc, oftă ea. Însă am atât de puțin timp! Până și aranjatul părului îmi ia ore întregi. Nu-i așa că e frumos?

Mirarea și revolta care se citeau pe chipul lui aproape că o făcură să râdă, însă doar chicoti. Se bucura să poată și ea să îl necăjească; trebuia să încerce să facă asta mai des. Această deghizare îi permitea să facă lucruri la care nu se mai gândise până atunci. Și cum tot timpul pe care îl petrecuse în

Turn se dovedise a fi plictisitor și agasant, merita să se distreze cât de cât.

— Lothair Mantelar, preciză Gawyn, e cel care a înființat Mantiile Albe. Mantiile Albe!

— A fost un om mare, spuse Galad fără să dea înapoi. Un filosof cu idei nobile. Chiar dacă Copiii Luminii au mai... exagerat... din vremea lui până azi, asta nu schimbă lucrurile.

— Vai, Mantiile Albe, spuse Min pe nerăsuflăte, ridicând din umeri. Aud că sunt niște bărbați duri. Nu îmi pot imagina o Mantie Albă dansând. Credeți că vom avea parte de un dans aici? Mi se pare că femeilor Aes-Sedai nu prea le pasă de dansat, iar mie îmi place să dansez.

Frustrarea din ochii lui Gawyn era încântătoare.

— Nu prea cred, spuse Galad, luându-i cartea din mână. Femeile Aes-Sedai sunt prea ocupate cu... treburile lor. Dacă se întâmplă să aud de vreun bal în oraș, te voi însoți. Asta dacă dorești. Nu trebuie să-ți fie teamă că te vor sâcăi mocofanii ăia doi. Îi zâmbi, neștiind ce face, iar ei i se tăie respirația de-adevăratelea. Bărbații nu ar trebui lăsați să zâmbească așa.

Îi luă o clipă să își amintească despre ce mocofani vorbea. Era vorba de cei doi bărbați care ceruseră mâna Elmindredei și aproape ajunseseră să se bată din cauză că ea nu se putea hotărî, astfel încât ea fusese nevoită să își caute refugiul în Turn pentru că nu se putea abține să-i încurajeze pe amândoi. Și cam asta era scuza ei pentru a se afla acolo. „Trebuie să fie din cauza rochiei, își spuse. Dacă aș fi purtat hainele mele, aș fi gândit cum trebuie.”

— Am văzut că Suprema îți vorbește în fiecare zi, spuse Gawyn deodată. A pomenit ceva de sora noastră Elayne? Sau de Egwene al'Vere? Nu a zis chiar nimic despre locul unde s-ar putea afla?

Min își dori să fi putut să îi tragă un pumn. El nu știa de ce se prefăcea a fi altcineva, însă îi promisese că o va ajuta să treacă drept Elmindreda, iar acum o iscodea în legătură cu niște femei despre care se știa în Turn că erau prietene de ale lui Min.

— Vai, dar Suprema Înscăunată este o femeie atât de

minunată, spuse ea cu dulceață în glas, prefăcându-se că zâmbește. Mă întreabă de fiecare dată cum îmi petrec timpul și îmi laudă rochia. Cred că ea speră că voi alege în curând între Darvan și Goemal, însă eu nu pot. Făcu ochii mari sperând că o va face să pară mai neajutorată și pierdută. Sunt amândoi atât de scumpi! Despre cine mă întrebai? Despre sora ta, Senior Gawyn? Domnița-Moștenitoare însăși? Nu îmi amintesc să o fi auzit pe Suprema Însăunată vorbind despre ea. Iar pe cealaltă cum o chema?

Îl auzea pe Gawyn scrâșnind din dinți.

— Nu ar trebui să o sâcâim pe Domnița Elmindreda cu asta, spuse Galad. Ne privește doar pe noi, Gawyn. Trebuie să dăm în vileag minciuna și să îndreptăm lucrurile.

Min de-abia dacă mai auzi aceste vorbe, întrucât deodată își aținti privirea la un bărbat voinic al cărui păr negru cârlionțat atârna pe umerii-i aduși și care se plimba pierdut printre copaci pe una dintre potecile acoperite cu pietriș, însoțit fiind de o Aleasă care nu îl scăpa din ochi. Îl mai văzuse pe acest Logain, un bărbat cu chipul trist, dar care odată fusese plin de viață. O Aleasă îl însoțea de fiecare dată. Femeia trebuia să îl împiedice să își ia viața sau să evadeze. Deși era atât de voinic, chiar nu părea să aibă de gând să fugă de-acolo. Însă nu mai văzuse niciodată o aură în jurul capului său, strălucind auriu și albastru. Nu îl văzu decât o clipă, însă îi fu de ajuns.

Logain vestise că el era Seniorul Dragon, însă apoi fusese prins și domolit. Faima de care s-o fi bucurat ca fals Dragon acum nu mai era decât o amintire. Acum nu îi mai rămânea decât deznădejdea celor domoliți, ca un om căruia îi fuseseră luate vederea, auzul și gustul, dorindu-și doar moartea, așteptând moartea care îi lua pe oamenii de felul acela în puțini ani. O privi, poate că fără să o vadă cu adevărat; ochii lui priveau deznădăduiți înăuntrul său. Deci de ce să îl fi văzut Min împodobit cu o aură care anunța glorie și putere? Trebuia să îi spună acestea Supremei.

— Bietul om, mormăi Gawyn. Nu pot să nu mă uit cu milă la el. Lumină, ar trebui să îl lase să termine cu toate. De ce îl pun să trăiască așa?

— Nu merită mila nimănui, spuse hotărât Galad. Ai uitat ce a fost și ce a făcut? Câte mii au murit până să fie prins? Câte orașe au ars? Să trăiască în continuare ca un avertisment pentru alții.

Gawyn încuviință dând din cap, însă fără tragere de inimă.

— Totuși, oamenii l-au urmat, iar multe dintre acele orașe au fost arse după ce îi juraseră lui credință.

— Trebuie să plec, spuse Min ridicându-se în picioare, iar Galad se arată plin de grijă.

— Iertați-ne, Domniță Elmindreda! Nu am dorit să vă speriem. Logain nu vă poate face nici un rău, vă asigur.

— Eu... Da, m-a speriat și acum mă simt amețită. Vă rog să îmi îngăduiți să plec! Chiar ar trebui să mă întind.

Gawyn părea să nu o prea creadă, însă îi luă coșul de jos înainte ca ea să apuce măcar să îl atingă.

— Lăsați-mă să vă însoțesc măcar o parte din drum, spuse el cu o voce plină de grijă prefăcută. Coșul acesta trebuie să fie prea greu, așa amețită cum sunteți. Nu aș vrea să vă văd leșinând.

Min și-ar fi dorit să înșface coșul și să îl lovească cu el, însă nu așa s-ar fi purtat Elmindreda.

— Vai, dar vă mulțumesc Seniore Gawyn! Sunteți prea bun. Prea bun. Nu, nu, nu mă lăsați să vă încurc pe amândoi, Seniore Galad. Rămâneți aici și citiți-vă cartea. Vă rog să îmi promiteți că așa veți face. Nu aș suporta să știu că ați făcut altfel.

Își dădu chiar ochii peste cap. Reuși cumva să îl facă pe Galad să se așeze pe banca de marmură și să se îndepărteze, deși Gawyn o însoțea. Rochia o încurca teribil. Ar fi vrut să și-o ridice până peste genunchi și să o ia la fugă, însă Elmindreda nu ar fi fugit niciodată și nu și-ar fi arătat picioarele decât atunci când dansa. Chiar Laras o instruisese cu privire la lucrul ăsta; dacă fugea o singură dată, Elmindreda ar fi fost pierdută. Iar Gawyn...!

— Dă-mi coșul ăla, idiotule, mârâi ea de îndată ce Galad nu-i mai putea vedea și i-l smulse înainte ca el să se poată supune. Ce e în capul tău de mă întrebi despre Elayne și Egwene de față cu el? Elmindreda nici nu le cunoaște măcar.

Nici măcar nu-i pasă de ele. Cu Elmindreda nu trebuie să vorbești vreodată despre ele. Nu înțelegi?

— Nu, spuse el. Atâta timp cât nu îmi explici, nu voi înțelege. Însă îmi pare rău.

În vocea lui nu se simțea destulă părere de rău, ca Min să se simtă nemulțumită.

— Sunt doar îngrijorat, continuă el. Unde sunt? Veștile astea despre un fals Dragon care vin pe râu în sus nu mă liniștesc deloc. Ele sunt undeva în lumea largă, numai Lumina o fi știind unde, iar eu mă tot întreb dacă nu cumva se află în mijlocul vreunei pălălăi, așa cum a făcut Logain din Ghealdan.

— Dar dacă nu este un fals Dragon? Întrebă ea cu prudență.

— Crezi asta din cauza poveștilor care spun că a cucerit Stâncă din Tear? Zvonurile reușesc să facă lucrurile mai mărețe decât sunt. O voi crede atunci când o voi vedea cu ochii mei. Până și Stâncă poate cădea. Pe Lumină! Nici nu prea cred că Elayne și Egwene sunt în Tear, însă faptul că nu știu mă arde pe dinăuntru. Dacă a pățit ceva...

Min nu era sigură la care din ele se referea și gândea că nici el nu știa prea bine. Deși o necăjea, ea îi înțelegea oful, însă nu putea face nimic pentru el. „Of, numai de m-ai asculta pe mine și...”

— Știu. Trebuie să am încredere în Supremă. Încredere! spuse el și scoase un oftat prelung. Știai că Galad a mers prin taverne și a băut cu niște Mantii Albe? Oricine poate trece podurile dacă vine cu gând de pace, chiar și nenorociții de Copii ai Luminii.

— Galad? Întrebă ea nevenindu-i să creadă. Prin taverne, bând?

— Doar vreun păhărel sau două, fără îndoială. Nu s-ar fi spurcat la mai multe cupe nici de ziua lui de nume, continuă Gawyn încruntându-se ca și cum nici el nu ar fi știut dacă asta era un lucru rău sau nu. Eu doresc doar să spun că a ajuns să stea de vorbă cu Mantiile Albe. Iar acum a mai apărut și cartea asta. După cum scrie la început, însuși Eamon Valda i-a dăruit-o. „În speranța că vei găsi calea”, așa a scris. Îți dai seama, Min? Valda! Omul care e în fruntea Mantiilor Albe de

pe cealaltă parte a podurilor. Și pe Galad îl roade faptul că nu mai știe nimic despre ele dacă a ajuns să discute cu asemenea oameni. Dacă i se întâmplă ceva surorii noastre sau lui Egwene... amenință el scuturând din cap. Știi cumva unde sunt, Min? Mi-ai spune dacă ai ști? De ce te ascunzi așa?

— Pentru că am înnebunit doi bărbați cu frumusețea mea și nu știu pe care să îl aleg, îi răspunse ea în zefleimea.

Gawyn își ascunse râsul amar cu un rânet.

— Ei, asta o pot crede, spuse el mângâind-o sub bărbie cu un deget întins. Ești o fată tare frumoșică, Elmindreda! O fetiță frumoșică și ageră.

Min strânse pumnul și încercă să îl lovească în față, însă el se feri, făcând-o să se împiedice în fustă și aproape să cadă.

— Cap sec! mârâi ea.

— Ce gest grațios, Elmindreda, râse el. Ce voce dulce, ca de privighetoare sau ca uguitul unei porumbițe. Ce bărbat nu s-ar uita pierdut la Elmindreda? Dar dintr-odată încetă să mai glumească și vorbi serios! Dacă afli ceva, te rog să îmi spui. Te rog frumos. Te voi ruga în genunchi, Min.

— Îți voi spune, zise ea. „Dacă pot. Dacă nu le pun pe ele în pericol. Pe Lumină, cât urâsc locul ăsta! De ce nu pot să mă întorc la Rand?”

Îl lăasă acolo pe Gawyn și intră singură în Turn, ferindu-se de femeile Aes-Sedai sau de Alese care ar fi putut să o întrebe de ce urcase mai sus de parter și unde mergea. Vestile despre Logain contau prea mult ca să aștepte să o găsească Suprema, așa cum se întâmpla de obicei, după-amiaza târziu, ca și cum ar fi fost din întâmplare. Cel puțin ea asta simțea că trebuia să facă. Nu mai avea răbdare.

Nu văzu decât câteva femei Aes-Sedai, care dispăreau după câte un colț sau intrau într-o cameră, undeva în depărtare. Nimeni nu putea să dea pur și simplu buzna peste Suprema Însăunată. Dar cele câteva slugi pe care le întâlnește nu îi puseră nici o întrebare, și nici măcar nu prea se uitară la ea, făcând doar scurte plecăriuni fără să se oprească din lucru.

Împinse ușa anticamerei Supremei, având pregătită o poveste plină de smiorcăieli în caz că va găsi pe cineva în

afară de Leane, însă aici nu se afla nimeni. Se îndreptă în grabă spre ușa camerei de lucru și băgă capul înăuntru. Suprema și Păstrătoarea erau așezate de o parte și de alta a mesei, pe care se puteau vedea fâșii subțiri de hârtie. Își întoarseră amândouă ochii spre ea, ținându-o cu privirea.

— Ce cauți aici? se răsti la ea Suprema. Tu trebuia să fii o fată prostuță care ne-a cerut să o adăpostim, nu prietena mea din copilărie. Nu trebuie să ne întâlnim decât întâmplător, ca și cum nu ar însemna nimic. Dacă este cazul, o voi numi pe Laras să te supravegheze, ca pe un copil. Cred că i-ar plăcea, însă mă îndoiesc că și tu ai simți același lucru.

Min se cutremură la acest gând. Dintr-odată Logain putea să mai aștepte; și așa nu ar fi avut cum să ajungă la ceva măreț în următoarele zile. Nu era asta motivul pentru care venise, ci doar o scuză, iar acum nu avea de gând să dea înapoi. Închizând ușa din spatele ei, începu să povestească bâlbâindu-se ceea ce văzuse și ce credea că înseamnă. Încă nu îi era ușor să vorbească de față cu Leane. Siuan scutură din cap plictisită.

— Iată încă o grijă pe capul nostru. În Cairhien se moare de foame. Nu mai știm ce s-a întâmplat cu o soră în Tarabon. Trolocii atacă din ce în ce mai înverșunat în Ținuturile de la Hotare. Netotul care își spune Profet pornește răscoale în Ghealdan. Se pare că îi învață pe oameni cum că Dragonul ar fi Renăscut ca un senior din Shienar, spuse ea cu neîncredere. Până și lucrurile neînsemnate merg rău. Războiul din Arad Doman a dus la încetarea negoțului cu Saldaea, iar acest lucru a creat tulburări în Maradon. Tenobia ar putea chiar să fie alungată de pe tron din cauza asta. Singura veste bună care mi-a ajuns la urechi e că Mana Pustiitoare a dat înapoi nu se știe de ce. A apărut o milă și ceva de teren înverzit sau mai mult după Pietrele de Hotar, fără urmă de pervertire sau rău, de la Saldaea la Shienar. E prima oară când oamenii își amintesc să se fi întâmplat așa ceva. La urma urmei, veștile bune și cele rele trebuie să fie în echilibru. Atunci când o barcă ia apă printr-un loc, în mod sigur va lua apă și prin altele. Sper doar să fie un echilibru. Leane, întărește paza lui Logain! Nu văd ce neplăceri ne-ar putea face acum, însă nici

nu vreau să aflu. Își întoarse ochii albaștri spre Min. De ce ai intrat aici zburătăcind ca un pescăruș speriat? Logain putea să aștepte. Nu prea cred să dea el de putere și glorie înainte de apus.

Auzind niște vorbe atât de asemănătoare cu propriile gânduri, Min începu să se foiască.

— Știu, spuse ea. Sprâncenele lui Leane se ridicară amenințător, iar Min adăugă la rezezeală un „Mamă”. Păstrătoarea dădu din cap aprobator.

— Dar asta nu îmi răspunde la întrebare, copilă, spuse Siuan.

Min își făcu curaj.

— Mamă, nimic din ce am văzut din prima zi până acum nu a avut vreo importanță. În nici un caz nu am văzut vreun lucru care să se lege de Ajah Neagră. Min încă simțea un fior când rostea numele acela. V-am spus tot ce știu despre năpasta care pare să vă aștepte și orice altceva aș mai spune nu v-ar folosi la nimic. Privirea aceea parcă ar fi trecut prin ea, așa că simți nevoia să se oprească pentru o secundă, înghițind în sec. Mamă, nu e nici un motiv pentru care să nu plec. Sunt chiar motive ca să plec. Poate că pe Rand îl vor ajuta cu adevărat înzestrările mele. Dacă a luat cu adevărat Stânca... Mamă, ar putea să aibă nevoie de mine. „Eu cel puțin am nevoie de el, arde-m-ar!”

Păstrătoarea se scutură fără sfială la auzul numelui lui Rand. Siuan, pe de altă parte, pufni tare.

— Profețiile tale ne-au fost de mare ajutor. Contează să știm ce se întâmplă cu Logain. L-ai aflat pe grăjdarul care fura înainte ca altcineva să fie măcar acuzat. Și acea novice cu părul de foc care mai avea puțin și rămânea grea... Sheriam a oprit nenorocirea; nici n-o să se mai gândească fata aia la bărbați înainte să își termine ucenicia – însă, dacă nu erai tu, am fi aflat prea târziu. Nu, nu poți pleca. Mai devreme sau mai târziu profețiile tale îmi vor arăta calea către Ajah Neagră, iar până atunci, ne folosesc oricum.

Min oftă, și asta nu numai pentru că Suprema nu dorea să îi dea drumul. Ultima oară când o văzuse pe acea novice cu părul de foc, fata se îndrepta pe ascuns către un loc împădurit

din împrejurimi, împreună cu o gardă, un bărbat bine făcut. Până la sfârșitul verii, puteau să fie deja căsătoriți. Min știuse asta de cum îi văzuse împreună, deși Turnul nu lăsa niciodată o novice să plece înainte ca Turnul să fie pregătit, nici chiar atunci când aceasta nu mai avea nimic de învățat. În viitorul celor doi se puteau ghici o fermă și o droaie de copii, însă nu avea nici un rost să îi spună asta Supremei.

— Ai putea măcar să le spui lui Gawyn și Galad că Egwene și sora lor sunt bine? Nu îi plăcea să întrebe asta, iar propria voce îi plăcea și mai puțin – ca de copil care, după ce nu a primit o felie de tort, cerșește un biscuit. Măcar spune-le altceva decât povestea aia cu ispășirea la o fermă.

— Ți-am mai spus că nu e treaba ta. Nu mă face să ți-o spun din nou.

— Dar nici ei nu cred povestea mai mult decât mine, reuși să zică Min înainte ca zâmbetul sec al Supremei să îi închidă gura.

Nu era un zâmbet binevoitor.

— Deci vrei să schimb locul în care am zis că sunt? După ce am făcut pe toată lumea să creadă că sunt la o fermă? Nu crezi că asta ar face să se ridice niște sprâncene? Toată lumea le crede la fermă, mai puțin băieții aceia. Și cu tine. Dar asta înseamnă doar că Coulin Gaidin va trebui să îi muncească și mai tare. Durerea din mușchi și transpirația îi face pe majoritatea bărbaților să uite de griji. Și pe majoritatea femeilor la fel. Dacă mai pui multe întrebări o să vreau să văd dacă la tine ajută frecatul oalelor. Mai bine nu îți folosim talentele câteva zile decât să îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Nici nu știi dacă nu au dat de belea, nu-i așa? Sau dacă Moiraine e bine – însă nu la Moiraine se gândea.

— Fetițo, spuse Leane pe un ton amenințător... însă pe Min nu o mai oprea nimic de-acum.

— De ce nu am auzit nimic? Zvonurile au ajuns deja aici de vreo două zile. De două zile! De ce nu există nici un mesaj de la ea printre răvașele de pe masa ta? Nu are porumbei cu ea? Credeam că femeile Aes-Sedai au trimiși cu porumbei călători peste tot. Dacă nu aveți pe nimeni în Tear, ar cam

trebui să aveți. Un om călare ar fi ajuns până la Tar Valon de atunci. De ce...?

Palma pe care Siuan o izbi de masă îi curmă vorba lui Min.

— Dar văd că ești tare supusă. Copilă, până nu auzim altceva, tu să îți zici că tânărul e bine. Roagă-te să fie bine. Leane se scutură din nou. În Maule există o vorbă, continuă Suprema: „Nu zgândări grijile, până nu te zgândără ele pe tine”. Ia aminte, copilă!

Se auzi un ciocănit sfios.

Suprema și Păstrătoarea se uitară una la alta, iar apoi două perechi de ochi se întoarseră către Min. Nu ar fi trebuit să se afle acolo. În mod sigur nu avea unde să se ascundă; până și balconul se vedea cu totul din odaie.

— Să găsim un motiv pentru care te-ai afla aici și care să se potrivească cu rolul de fătucă prostuță pe care îl joci, mormăi Siuan. Leane, stai la ușă! Siuan împreună cu Păstrătoarea stăteau în picioare. Ia-i locul lui Leane! Hai, copilă, mișcă-ți picioarele! Acum prefă-te abătută... nu supărată, abătută! Scoate-ți în afară buza de jos și uită-te fix la podea. Ai grijă că s-ar putea să te pun să porți funde în păr. Unele mari și roșii! Așa. Leane! Suprema își puse mâinile în șolduri și spuse, ridicând vocea; Și dacă se mai întâmplă să dai buzna peste mine, copilă...

Leane deschise ușa, care lăsă să se vadă o novice smeadă care, după ce tresări la cuvintele lui Siuan, făcu o plecăciune adâncă.

— Au venit mesaje pentru Supremă, chițai fata. Tocmai au ajuns doi porumbei în porumbar. Aceasta era una dintre cele care îi spusese lui Min cât este de frumoasă și încerca să se uite cu ochii mari pe lângă Păstrătoare.

— Asta nu te privește, copilă, spuse Leane luând cilindrii de os din mâna acesteia. Înapoi la porumbar! Înainte ca fata să își termine plecăciunea, Leane închise ușa și se sprijini de ea oftând. Am tresărit la fiecare zgomot de când mi-ai spus... încă două mesaje, Mamă. Dorești să...? întrebă ea întorcându-se la masă.

— Da, poți să le deschizi, încuviință Suprema. Fără îndoială că Morgase s-a hotărât până la urmă să invadeze

Cairhien. Sau că trolocii au năpădit Ținuturile de la Hotare. S-ar potrivi de minune cu toate celelalte.

Min rămase așezată; unele dintre amenințările lui Siuan păruseră că se pot împlini cu ușurință. Leane cercetă sigiliul de ceară roșie de la capătul unuia dintre cilindri, care nu era mai gros decât încheietura unui deget de-ale ei, apoi îl rupse cu unghia degetului mare după ce se asigură că nu umblase nimeni înainte. Scoase hârtia răsucită dinăuntru cu un bețișor subțire de fildeș.

— E aproape la fel de rău ca trolocii, Mamă, spuse ea aproape imediat ce începu să citească. A scăpat Mazrim Taim.

— Lumină! strigă Siuan. Cum s-a întâmplat?

— Aici scrie doar că a fost luat noaptea, pe ascuns. Au murit două surori.

— Lumina să le scalde sufletele. Însă nu avem mult timp de plâns morții cât timp Taim sau alții ca el trăiesc și sunt nedomoliți. Unde s-a întâmplat, Leane?

— La Denhuir, Mamă. Un sat la est de Dealurile Negre, pe Drumul Maradonului, mai sus de Izvoarele râurilor Antaeo și Luan.

— Trebuie să fi fost niște ucenici de-ai lui. Netoții! De ce nu înțeleg că au fost învinși? Strânge cam o duzină de Surori în care te încrezi, Leane... Suprema se schimonosi. Să te încrezi, mormăi ea. Dacă aș ști care sunt acelea mai de încredere decât o știucă argintie, nu aș avea necazurile pe care le am. Dar fă ce poți, Leane. Vreo duzină de Surori. Și cinci sute dintre gărzi. Nu, de-a dreptul o mie.

— Mămică, spuse Păstrătoarea cu îngrijorare, Mantiile Albe...

— ... Nu ar îndrăzni să treacă podurile chiar dacă nu aș pune pe nimeni să le păzească. Le-ar fi frică de o capcană. Nu se știe ce o să găsim acolo, Leane. Vreau ca toți cei pe care îi trimit să fie pregătiți pentru orice. Și, Leane... îl veți domoli pe Mazrim Taim de îndată ce îl prindeți.

Ochii lui Leane se făcură mari de mirare.

— Legea...

— Cunosce legea la fel de bine ca și tine, însă nu vreau să scape nedomolit. Nu îmi doresc încă un Guaire Amalasan, mai

ales acum.

— Da, Mamă, spuse Leane cu glasul pierdut.

Suprema luă al doilea cilindru de os și îl rupse în două cu un pârâit ca să scoată mesajul.

— În sfârșit, vești bune. Respiră adânc, iar pe chip îi înflori un zâmbet. Vești bune. „Praștia a fost folosită. Păstorul ține sabia în mâini.”

— Rand? întrebă Min, iar Siuan încuviință din cap. Desigur, copilă. Stânca a căzut. Rand al’Thor, Păstorul, ține în mâinile sale Callandor. Acum pot începe să mișc, Leane. Vreau ca în această după-amiază să se adune Divanul. Ba nu, chiar în această dimineață.

— Nu înțeleg, spuse Min. Știai de la început că zvonurile sunt despre Rand. De ce aduni Divanul tocmai acum? Ce nu puteai face înainte și poți acum?

Siuan chicoti ca o fetiță.

— Acum le pot spune că am primit vești de la o Aes-Sedai cum că Stânca a fost luată și un bărbat a scos-o pe Callandor din piatră. *Profeția* s-a împlinit. Cel puțin s-a împlinit cât aveam eu nevoie din ea. Dragonul a Renăscut. Se vor îndoii, se vor certa, dar nimeni nu va putea să se opună poruncii mele ca acest om să fie călăuzit de Turn. În sfârșit, pot să mă ocup pe față de el. Măcar în cea mai mare parte pe față.

— Oare facem ce trebuie, Mamă? întrebă Leane dintr-odată. Știu... dacă a reușit să pună mâna pe Callandor, atunci trebuie să fie Dragonul Renăscut, însă el poate conduce, Mamă. Un bărbat care conduce. Nu l-am văzut decât o dată, însă chiar și atunci avea ceva ciudat. Ceva mai mult decât faptul că este ta’veren. Mămică, oare să fie chiar atât de diferit de Taim, la urma urmelor?

— Însă el chiar *este* Dragonul Renăscut, fiica mea, o asigură Suprema liniștită. Taim este un lup și poate că-i și turbat. Rand al’Thor este copoiul pe care îl vom folosi pentru a învinge Umbra. Dar ține numele pentru tine. Cel mai bine e să nu dezvăluim prea multe atât de repede.

— Fie cum dorești, Mamă, spuse Păstrătoarea, deși părea încă neliniștită.

— Acum pleacă. Vreau ca Divanul să se adune într-o oră.

Siuan se uită îngândurată după femeia mai înaltă care se îndepărta. S-ar putea să se opună mai multe decât mi-aș dori, spuse ea atunci când ușa se închise cu un pocnet.

— Doar nu vrei să zici că... spuse Min privind-o tăios.

— Ei, nu e nimic grav, copilă. Cel puțin nu atâta timp cât nu se va afla de câtă vreme mă ocup de băiatul al'Thor. Se uită din nou la răvaș, iar apoi îi dădu drumul pe masă. Îmi pare rău că Moiraine nu mi-a spus mai multe.

— Dar oare de ce? Și de ce nu ne-a mai scris nimic până acum?

— Văd că mai ai întrebări. Iar pe aceasta trebuie să i-o pui lui Moiraine. Ea a făcut întotdeauna după cum a tăiat-o capul, îi vei pune întrebarea chiar lui Moiraine, copilă.

Sahra Covenry dădea cu sapa fără prea mare tragere de inimă, încruntându-se la buruienile de gheara-găinii și fir-de-frunză de abia răsărite printre straturile de varză și sfeclă. Nu o supăra faptul că Jupâneasa Elward era severă – nu era mai severă decât mama Sahrei, și, cu siguranță, mai blândă decât Sheriam –, ci că după ce fusese la Turnul Alb, acum tot la săpat grădina cu noaptea-n cap ajunsese. Hainele ei albe de novice erau strânse; purta o haină de lână maro care arăta de parcă ar fi cusut-o chiar maică-sa, cu fusta strânsă peste genunchi ca să nu târâie prin noroi. Era atât de nedrept. Doar ea nu făcuse nimic.

Dând din degetele de la picioare prin glodul brazdei, Sahra se uită îndelung la o buruiănă îndărătnică și conduse, vrând să o ardă. Pe lângă tulpina verde începură să țâșnească scânteii până aceasta se veșteji. O reteză degrabă, încercând să nu se gândească la ce făcuse. Dacă în lumea asta mai era o urmă de dreptate, Senior Galad trebuia să iasă la vânătoare și să treacă, nu se știe cum, pe la fermă.

Rezemându-se în sapă, se pierdu în visare. Își imagina că Tămăduia rănilor cu care se alesese Galad căzând de pe cal – nu era vina lui, bineînțeles; el era un călăreț desăvârșit –, iar apoi el o pune pe șa în fața lui, hotărând că va fi Străjerul ei – ea va fi Ajah Verde, bineînțeles – iar apoi...

— Sahra Covenry?

Sahra tresări la auzul vocii tăioase, însă văzu că nu era Jupâneasa Elward. Încercă să facă o plecăciune cât mai cuviincioasă, ținându-și poalele fustei.

— Ziua bună, Aes-Sedai! Ai venit să mă duci înapoi în Turn?

Femeia Aes-Sedai se apropie fără să îi pese că își țâra fusta prin noroi. În ciuda vremii călduroase, de vară, purta o pelerină cu gluga trasă peste ochi.

— Chiar înainte să pleci din Turn, ai condus la Suprema Înscăunată o femeie care își spunea Elmindreda.

— Așa este, Aes-Sedai, răspunse Sahra ușor mirată. Nu îi plăcea felul în care sunaseră vorbele femeii – ca și cum nu avea să se mai întoarcă în Turn.

— Spune-mi tot ce ai auzit sau ai văzut, fato. Tot ce s-a întâmplat de când ai luat-o în primire.

— Dar nu mi-a zis nimic, Aes-Sedai. Păstrătoarea mi-a spus să plec de îndată ce...

O durere cumplită îi străbătu tot corpul, făcând-o să își înfigă degetele de la picioare în glod și să se îndoiaie de spate; totul se petrecu într-o clipită, însă lucrurile părură să dureze o veșnicie. Chinuindu-se să respire, își dădu seama că avea obrazul lipit de pământ, iar degetele care încă îi tremurau i se înfipseseră în pământ. Nu își amintea când căzuse. Vedea coșul de rufe al Jupânesei Elward răsturnat pe o parte aproape de casa din piatră. Cearșafurile ude erau căzute pe jos. Amețită cum era, i se păru ciudat; Moria Elward nu și-ar lăsa niciodată rufele așa.

— Vreau să știu tot, spuse femeia Aes-Sedai cu răceală în glas. Acum stătea deasupra Sahrei, fără a încerca să o ajute. Îi făcuse rău; nu ar fi trebuit să se întâmple așa ceva. Toți cei cu care a vorbit, fiecare vorbă pe care a scos-o, fiecare întorsătură de frază, continuă femeia.

— A vorbit cu Senior Gawyn, Aes-Sedai. Lui Sahra i se scurgeau lacrimile pe pământ. Asta e tot ce știu, Aes-Sedai. Totul.

Începu să plângă cu toată ființa, însă asta nu avea să o mulțumească pe femeie. Avea dreptate. Nu se opri din urlat pentru multă vreme, iar atunci când femeia Aes-Sedai plecă,

În împrejurimile fermei nu se mai auzea nici un sunet în afară de cotcodăcitul găinilor, nu se mai auzea nici măcar respirația unui om.

18 Intrarea în Căi

În timp ce se încheia la haină, Perrin se opri preț de o clipă pentru a se uita la securea care mai atârna pe perete, așa cum o lăsase după ce o scosese din ușă. Ideea de a purta din nou arma nu îl încânta, însă dezlegă cingătoarea din cui și se încinse cu ea peste mijloc. Ciocanul fu legat la coburii deja burdușiți. Cu pătura și coburii peste umăr, mai adună o tolă plină și arcul dintr-un colț al camerei.

Soarele care începuse să urce pe cer își vărsa lumina și căldura peste cameră prin ferestrele înguste. Așternuturile boțite erau singurul semn că dormise cineva acolo. Odaia pierduse deja urma prezenței lui; părea chiar să aibă un iz de pustiu, deși în așternuturi mai dăinuia mirosul lui. Nu rămânea nicăieri destul de mult timp pentru a lăsa o urmă care să țină chiar și după ce o pornise deja spre alte locuri. Nicăieri nu se oprea destul timp ca să prindă rădăcini, să simtă că are o casă. „Ei bine, acum merg acasă.”

Întorcându-se cu spatele la încăperea deja nelocuită, ieși.

Gaul se ridică cu ușurință din locul unde stătuse ghemuit, sprijinit de perete, sub o tapiserie înfățișând bărbați călare la vânătoare de lei. Toate armele sale, pe lângă două burdufuri pentru apă, o pătură făcută sul și o oală mică, îi atârnav pe spate alături de tocul pentru arc lucrat din piele. Era singur.

— Și ceilalți? întrebă Perrin.

Gaul scutură din cap.

— E prea departe de Ținutul Întreit. Te-am avertizat, Perrin. Ținuturile astea ale voastre sunt prea umede; când respiri, parcă ai respira apă. Sunt prea mulți oameni, prea înghesuiți. Le-a ajuns cât au văzut din tărâmul ăsta ciudat.

— Înțeleg, spuse Perrin.

De fapt, ceea ce înțelegea el acum era că nu urma să aibă parte de nici o intervenție miraculoasă; nu avea să apară nici o legiune de Aieli care să gonească Mantiile Albe din Ținutul celor Două Râuri. Își ținea dezamăgirea pentru el. Era un gând dureros, după ce crezuse că scăpase de o soartă crudă, însă nu putea spune că nu se pregătise și pentru altceva. Nu avea

nici un rost să te pui pe plâns atunci când se crăpa fierul; îl încingeai și îl modelai din nou.

— Ai avut greutăți încercând să faci ceea ce te-am rugat?

— Nici una. I-am spus unui om din Tear să ducă fiecare dintre lucrurile pe care le-ai cerut la grajdul de la Poarta Zidului Dragonului și să nu spună nimănui. Vor vedea și altceva acolo, dar vor crede că lucrurile sunt ale mele și-și vor ține gura. Zidul Dragonului. Ai crede că Osia Lumii e chiar în zare, și nu la o sută și mai bine de mile depărtare. Aielul ezită înainte să continue. Fata și Ogierul nu ascund în nici un fel faptul că se pregătesc să plece. Ea tot încearcă să dea de menestrel și spune în stânga și în dreapta că o va apuca pe Căile de Taină.

Scărpinându-se în barbă, Perrin respiră greu, aproape mârâind.

— Dacă mă dă de gol față de Moiraine, jur că nu o să poată șede o săptămână.

— Pare să se priceapă să mânuiască toate cuțitele alea ale ei, spuse Gaul pe un ton plat.

— Dacă m-a dat de gol, nu o va ajuta cu nimic că se pricepe. Perrin ezită. Fără o legiune întreagă de Aieli, tot spânzurătoarea îl aștepta. Gaul, dacă mi se întâmplă ceva, să o duci de-acolo pe Faile, când îți voi da semnalul. Nu va dori să plece, însă du-o de-acolo. Fii sigur că a scăpat teafără din Ținutul celor Două Râuri. Îmi făgăduiești?

— Voi face tot ce îmi stă în puteri, Perrin. Am o datorie de sânge la tine.

Deși Gaul nu părea încrezător, Perrin nu credea că Faile i s-ar putea împotrivi, cu cuțitele ei cu tot.

O porniră pe coridoare puțin știute și scări înguste pentru servitori. Lui Perrin i se părea păcat că oamenii din Tear nu construiseră și coridoare mai largi pentru slugile lor. Cu toate astea, nu văzură mulți oameni nici măcar pe holurile largi, luminate de lămpi aurite și bogat decorate, iar nobilii lipseau cu desăvârșire.

Perrin remarcă lucrul acesta, iar Gaul îi răspunse că Rand al'Thor îi chemase în Inima Stâncii.

Perrin răspunse printr-un mormăit, sperând că și Moiraine

fusesse chemată. Se întreba dacă așa îl ajuta Rand să scape de ea. Oricare ar fi fost motivul, el se bucura să profite de situație.

Coborâra și ultimul șir de scări înguste și ajunseră la nivelul cel mai de jos al Stâncii, acolo unde coridoare late cât drumurile conduceau spre porțile exterioare. Aici nu mai atârnavă decorațiuni pe pereți. Lămpi negre de fier erau înfipite la înălțime pentru a lumina coridoarele lipsite de ferestre, iar podeaua era pavată cu dale mari și rezistente, menite să facă față copitelor potcovite. Perrin o luă la pas. Grajdurile se vedeau de-acum, ceva mai în față de-a lungul marelui coridor, iar la capăt, Poarta Zidului Dragonului ședea deschisă, păzită doar de o mână de Protectori. Moiraine nu mai putea să le țină calea de-acum, decât, poate, dac-ar fi avut de-a dreptul norocul Celui Întunecat.

Poarta arcuită a grajdului avea o lățime de cincisprezece pași. Perrin dădu să intre, dar se opri.

Aerul era greu de mirosul de paie și fân, sub care puteai da de straturi de orz, piele tăbăcită și balegă de cal. Despărțiturile în care se vedeau numai cai nobili din Tear, prețuiți în întreaga lume, erau înșirate de-a lungul pereților, în timp ce altele formau rânduri dintr-o parte în alta a podelei întinse. O mulțime de grăjdari pieptănav și țesălau caii, râneau sau reparau harnașamente. Fără a se opri din lucru, câte unul dintre ei mai arunca din când în când câte o privire către Faile și Loial, care purtau cizme și erau gata de drum. Iar lângă ei, Bain și Chiad ședeau încărcate întocmai ca Gaul, cu arme și pături, burdufuri și oale.

— Din cauza lor ai zis că nu poți decât să încerci să o duci pe Faile din Ținutul celor Două Râuri la momentul potrivit? întrebă Perrin încet.

Gaul ridică din umeri.

— Voi face ce pot, însă ele îi vor ține partea. Chiad e o Goshien.

— Chiar contează clanul ei?

— Între clanurile noastre există o dușmănie veche, Perrin, iar ea și cu mine numai surori-dintâi nu suntem. Însă poate că se va supune legămintelor apei. Nu m-aș prinde în dansul

sulițelor cu ea decât dacă mi-o cere.

Perrin scutură din cap. Un popor ciudat. Ce or fi legămintele apei? îl întreabă totuși:

— De ce o însoțesc?

— Bain zice că doresc să vadă mai mult din ținuturile voastre, însă cred că ceea ce le fascinează e cearta dintre tine și Faile. O plac și, auzind de călătorie, au hotărât să meargă cu ea, și nu cu tine.

— Atâta timp cât o apără de necazuri...

Fu surprins atunci când Gaul își aruncă brusc capul pe spate și izbucni în râs. Îl făcu să se scarpine îngrijorat în barbă.

Loial se apropie de ei, cu sprâncenele sale lungi căzute de neastâmpăr. Buzunarele hainei îi erau umflate, ca de obicei când călătorea, iar în cele mai multe dintre ele, forme ascuțite lăsau să se ghicească tomuri. Măcar părea să nu mai șchioapete la fel de rău.

— Faile devine nerăbdătoare, Perrin. Cred că ar putea insista să plecăm din clipă în clipă. Grăbește-te, te rog! Nu ai putea nici măcar să dai de intrarea Căii de Taină fără mine. Nu că ar fi o idee bună să încerci, fără îndoială. Voi, oamenii, mă faceți să mă agit așa de tare, că nici nu mai știu unde mi-e capul. Te rog, grăbește-te!

— Nu o să-l las în urmă, strigă Faile. Nici chiar dacă e încă prea încăpățânat și nesăbuit ca să îmi ceară o favoare modestă. Și de-o fi așa, poate totuși să meargă în urma mea precum un cățeluș pierdut. Făgăduiesc că îl voi scărpinga după urechi și voi avea grijă de el.

Femeile Aiel se îndoieră de râs.

Gaul sări în sus, făcând o mișcare acrobatică la doi pași deasupra podelei, în timp ce își învârtea una dintre sulițe.

— Vă vom lua urma ca niște fiare sălbatice la pândă, ca lupii la vânat, strigă apoi.

Ateriză ușor. Loial se holbă la el buimăcit.

Bain, pe de altă parte, își pieptăna leneș cu degetele părul scurt și roșu ca para focului.

— Am o piele de lup foarte călduroasă laolaltă cu așternuturile, îi spuse ea lui Chiad pe un ton plictisit. Lupii

sunt ușor de prins.

Din gâtleejul lui Perrin se făcu auzit un mârâit, atrăgând către el privirile celor două. Pentru o clipă, Bain păru gata să mai adauge ceva, însă se uită încruntată la privirea lui galbenă intensă și tăcu, nu speriată, dar brusc încordată.

— Cățelul ăsta nu e încă bine dresat, le destăinuie Faile femeilor Aiel.

Perrin refuza să o privească. Se îndreptă în schimb către despărțitura grajdului care îi adăpostea armăsarul sur, la fel de înalt ca oricare dintre animalele celor din Tear, însă cu spinarea mai zdravănă. Făcându-i semn să plece unui îngrijitor, Perrin îi puse zăbala lui Trăparu și îl conduse el însuși afară. Bineînțeles că îngrijitorii îl mai plimbaseră, însă fusese oricum ținut într-un spațiu închis, iar acum tropăia cu pași repezi și apăsăți după cum îi era felul. Pentru asta îl botezase Perrin astfel. Îl liniști cu siguranța pe care o poate avea doar unul care potcovise mulți cai la viața lui. Îi puse cu ușurință șaua înaltă de care agăță coburii și, mai în spate, pătura făcută sul.

Gaul privea cu chipul lipsit de expresie. Nu obișnuia să călărească decât la nevoie, iar atunci doar până unde putea să o ia din nou la picior – ca toți Aielii de altfel. Perrin nu înțelegea de ce. Din mândrie, pesemne, căci puteau să alerge pe distanțe mari. Aielii se comportau ca și cum ar fi fost ceva mai profund, însă avea impresia că nici unul nu ar putea să îi explice.

Calul de povară trebui de asemenea pregătit, însă asta se făcu repede, de vreme ce tot ceea ce poruncise Gaul să se aducă era aranjat într-o grămadă ordonată. Mâncare și burdufuri mari de apă. Ovăz pentru cai. Nici unele dintre acestea nu aveau să fie de găsit odată ajunși pe Căi. Mai erau pe deasupra câteva lucrșoare, ca pripoane, leacuri pentru cai, în caz de nevoie, amnar de rezervă și altele de acest fel.

Cea mai mare parte din coșurile împletite din nuiiele erau ocupate cu burdufuri, asemenea celor în care Aielii cărau apă, doar că mai mari și pline cu ulei pentru felinare. De îndată ce felinarele, în vârf de prăjini, erau legate deasupra încărcăturii, treaba fu gata.

După ce își vârî arcul fără coardă sub cureaua șeii, apucă hățul animalului de povară și apoi se ridică dintr-odată în șaua lui Trăparu. Apoi așteaptă încordat.

Loial era deja călare pe un cal uriaș cu smocuri de păr deasupra copitelor, care, deși mai înalt cu câteva palme bune decât oricare altul din grajduri, părea să fie un ponei pe lângă picioarele atârănânde ale Ogierului. Într-o vreme și el fusese la fel de puțin dornic să călărească precum Aielii, însă acum era deja obișnuit. Faile, pe de altă parte, nu părea să se grăbească să urce în șa, căutându-și calul pe toate părțile de parcă ar fi fost prima oară când dădea cu ochii de iapa neagră și lucioasă, deși Perrin știa că deja prețaluisese bine calul înainte de a-l cumpăra, puțin după ce ajunseseră în Stâncă. Calul, pe nume Rândunica, era un frumos exemplar Tairen, cu glezne zvelte și grumazul arcuit, care părea să se descurce la fel de bine și la galop, și la drum lung, deși nu destul de bine potcovit pentru placul lui Perrin. Așa potcoave ușoare nu aveau să țină mult.

Tot ceea ce făcea Faile era doar ca să îi arate lui Perrin cum stau lucrurile, și numai ea știa cum stăteau.

Atunci când se urcă și ea în șa, cu fusta ei despicață, struni calul mai aproape de Perrin. Călărea bine, contopindu-și mișcărilor cu cele ale calului.

— De ce nu poți să mă rogi, Perrin? spuse ea ușor. Ai încercat să mă ții departe de ceea ce mi se cuvine, așa că acum trebuie să mă rogi. Poate un lucru atât de simplu să fie atât de greu de făcut?

Stânca răsună ca un clopot monstruos. Podeaua grajdului păru că se ridică în sus, iar tavanul se cutremură dând impresia că era pe cale să se prăbușească. Trăparu se cabră, scuturând sălbatic din cap și nechezând; Perrin trebui să dea tot ce avea mai bun ca să se țină în șa. Grăjdarii se ridicară de pe podeaua pe care fuseseră aruncați și acum fugeau disperați de la un cal la altul pentru a-i liniști – unii dintre aceștia încercau să iasă din despărțiturile lor, iar alții se ridicau doar pe picioarele din spate nechezând înspăimântați.

Rand. Perrin știa că el trebuia să fie. Forța ta'veren îl trăgea spre ea, precum două vârtejuri dintr-un râu trag unul

la altul. Tușind de la praful din jur, își scutură bine capul pentru a nu cădea pradă tentației de a descăleca și a o lua înapoi prin Stâncă.

— Pornim! strigă el în timp ce Stâncă încă se cutremura. Pornim acum, Loial! Acum!

De data asta nici Faile nu mai părea să tragă de timp; îi dădu pîteni iepei și porni, galopând alături de calul mai înalt al lui Loial, fiecare trăgând după el și câte un cal de povară. Protectorii le aruncară o privire și apoi se împrăștiară, unii dintre ei încă în patru labe. Datoria lor era să țină oamenii afară din Stâncă, iar să le fi ordonat cineva să îi țină pe aceștia înăuntru nici nu putea fi vorba. Nu că, dacă ar fi primit astfel de ordine, ar fi avut capul destul de limpede să reușească să-i și oprească; deasupra lor, Stâncă se cutremura în continuare, ceva mai încet, părând că geme.

Perrin era chiar în spatele lor, trăgând și el calul de povară, dorindu-și ca animalul Ogierului să poată alerga mai repede, sau ca el să poată să lase în urmă pe Loial și să întreacă forța care îl atrăgea, ta'veren trăgând la ta'veren. Galopau alături pe străzile din Tear, înspre soarele care se înălța din ce în ce mai sus, de abia reușind să nu se ciocnească de care și căruțe. Bărbați cu haine strâmte și femei cu multe șorțuri, încă șocați de ceea ce se petrecuse, se holbau la ei, de multe ori ferindu-se din calea lor de abia în ultima clipă.

După o vreme, pavajul fu înlocuit de un drum desfundat, iar pantofii și hainele de picioare goale și piepturi dezvelite, mai jos de care brâuri late țineau la locul lor pantaloni ponosiți. Și oamenii din această parte a orașului se fereau cu râvnă, căci Perrin nu dorea să îl lase mai ușor pe Trăparu până ce nu vor fi trecut de zidul orașului, lăsând în urmă casele și prăvăliile simple din piatră adunate în pâlcuri în afara orașului, dând naștere unui ținut rural presărat cu ferme și desișuri. De abia atunci, Perrin simți că lăsase în urmă și ta'veren. Apoi, respirând aproape la fel de greu ca și calul său plin de spume, îl struni pe Trăparu, lăsându-l să meargă la pas.

Urechile lui Loial stăteau în sus de spaimă. Faile, albă ca

varul la față, se linse pe buze, uitându-se când la Ogier, când la Perrin.

— Ce s-a întâmplat? A fost... el?

— Nu știu, minți Perrin. „Trebuie să mă duc, Rand. Știi asta. M-ai privit în față când ți-am spus-o și ai zis că trebuie să fac ceea ce cred eu că sunt dator să fac.”

— Unde sunt Bain și Chiad? Întrebă Faile. O să le ia o oră să ne ajungă din urmă. Aș vrea să fi avut și ele obiceiul călăritului. M-am oferit să le cumpăr cai și au părut jignite. Oricum, după așa o cursă tot trebuia să mergem la pas, pentru a-i lăsa să se răcorească.

Perrin se abținu să-i spună că nu știa nici pe departe cât credea că știe despre Aieli. Vedea zidurile orașului în spate și Stânca înălțându-se ca un munte. Putea să deslușească până și unduirea flamurei din vârf și păsările care zburau de jur împrejur. Nici ceilalți nu ar fi răzbătut cu privirea până acolo. Nu îi era greu să vadă trei oameni gonind în urma lor, cu pași mari, mâncând pământul. Gândeă că el nu ar fi putut alerga așa repede, cel puțin nu pentru multă vreme, însă ei păreau să nu fi încetinit de când au pornit din Stâncă, după cât de aproape ajunseseră.

— Nu va trebui să așteptăm chiar atât de mult, spuse el.

Faile se încruntă uitându-se către oraș.

— Să fie chiar ei? Ești sigur?

Dintr-odată încruntătura se îndreaptă spre el, provocându-l să răspundă. Să îl întrebe cu frumosul era ca și cum l-ar fi primit în grupul ei.

— Se mândrește foarte tare cu ochii lui, îi spuse ea lui Loial, însă cu memoria nu stă prea bine. Uneori îmi vine să cred că, dacă nu i-aș aminti, ar uita până și să aprindă o lumânare seara. Eu zic că nu a văzut altceva decât o familie amărâtă fugind de ceea ce cred ei că a fost un cutremur.

Loial se foi în șa și mormăi ceva despre oameni, care lui Perrin nu îi sună a compliment. Faile nici nu băgă de seamă, bineînțeles.

Nu după multă vreme, Faile fu nevoită să se holbeze la Perrin odată ce începu să îi deslușească pe cei trei Aieli, însă nu spuse nimic. Cu toanele pe care le avea, nu i-ar fi dat

dreptate lui Perrin nici dacă ar fi zis: cerul e albastru. Cei trei nici măcar nu respirau greu atunci când se opriră lângă cai.

— Păcat că nu a fost o fugă mai lungă.

Bain și Chiad zâmbeau, aruncându-i priviri șirete lui Gaul.

— Altfel, am fi reușit să-l băgăm în pământ de oboseală pe Câinele ăsta de piatră, spuse Chiad de parcă ar fi terminat propoziția celeilalte. De asta jură Căinii de piatră să nu se retragă niciodată în luptă. Oasele și capetele de piatră îi fac prea greoi să poată alerga.

Gaul nu păru să fie jignit, însă Perrin observă că se așezase astfel încât să nu îi scape nici o mișcare de a lui Chiad.

— Știi de ce sunt Fecioarele atât de des folosite ca iscoade, Perrin? Pentru că pot alerga atât de departe. Și asta e din cauză că se tem ca nu cumva vreun bărbat să vrea să le ia de nevastă. Fecioarele ar fugi și o sută de mile ca să scape de așa ceva.

— Un lucru foarte înțelept din partea lor, spuse Faile mușcător. Aveți nevoie să vă odihniți? le întrebă ea pe femeile Aiel și fu surprinsă să i se răspundă că nu.

Se întoarse apoi spre Loial.

— Sunteți gata să pornim mai departe? Foarte bine. Găsește-mi Calea asta de Taină, Loial. Am zăbovit prea mult. Dacă lași un cățel rătăcit să se apropie prea mult va începe să creadă că vei avea grijă de el, iar așa ceva nu se poate.

— Faile, protestă Loial, nu ai dus deja gluma prea departe?

— O voi duce oricât de departe va trebui, Loial. Și Calea de Taină?

Cu urechile lăsate, Loial suspină scurt și își întoarse din nou calul spre răsărit. Perrin îi lăsă să se îndepărteze vreo doisprezece pași înainte să îi urmeze împreună cu Gaul. Va juca după regulile ei, însă va juca cel puțin la fel de bine ca ea.

Perrin constată că fermele din ce în ce mai rare – locuri înghesuite, cu case sărăcăcioase de piatră – nu erau bune nici pentru pus dobitoacele la adăpost. Mergând mai departe spre răsărit, odată cu fermele se răreau și desișurile, până ce în

jurul lor nu mai rămaseră decât dealuri înierbate. Cât vedeai cu ochii numai iarbă. Doar din când în când se mai zărea câte un smoc de tufişuri.

Pe povârnişurile verzi se vedeau cai, în grupuri de câte doisprezece sau în herghelii de o sută de capete, toţi din vestita rasă din Tear. Caii erau păziţi de unul sau doi băieţi desculţi, călărind fără şa. Băieţii aveau cu ei bice cu mânerul lung pe care le foloseau pentru a ţine caii laolaltă sau pentru a-i chema înapoi pe cei rătăciţi – nici nu era nevoie să le atingă spinarea, căci animalele ştiau ce au de făcut. Cu toţii îşi mâneau animalele din calea grupului de străini, însă priveau cu îndrăzneţa curiozitate a tinerilor la strania adunătură – doi oameni şi un Ogier călări şi trei dintre firoşii Aieli, despre care se zicea că ar fi cucerit Stânca.

Pentru Perrin era o privelişte plăcută. Îi plăceau caii. Parte din motivul pentru care ceruse să înveţe meserie pe lângă jupânul Luhhan era ocazia de a lucra cu cai, nu că în Emond's Field s-ar fi văzut vreodată atât de mulţi sau atât de mândri.

Lui Loial însă, priveliştea îi stârnea alte sentimente. Ogierul începuse de o vreme să mormăie ca pentru sine, din ce în ce mai tare pe măsură ce înaintau peste dealurile înierbate, până ce izbucni deodată cu vocea lui tunătoare într-un registru grav:

— Nu a mai rămas nimic! Şi pentru ce? Acum a lăsat loc ierbii, dar odată se întindeau în locurile astea desişurile plantate de Ogieri. Aici nu am zidit nici o lucrare măreaţă, ca Manetheren bunăoară, sau ca oraşul căruia îi spuneţi Caemlyn, însă am plantat nişte desişuri. Copaci de toate felurile, din toate colţurile lumii. Falnicii Copaci, înălţându-se o sută de picioare spre ceruri. Fiecare dintre ei era îngrijit cu dăruire – erau meniţi să-i amintească poporului meu de steddindul pe care îl lăsaseră în urmă pentru a începe să construiască în slujba oamenilor. Oamenii cred că noi ţinem cel mai mult la lucrătura în piatră, dar ăsta e un lucru mărunţ pentru noi, ceva ce am învăţat în timpul Marelui Exil, după Frângere. Noi iubim copacii. Oamenii cred că triumful nostru cel mai mare este Manetheren, însă pentru noi erau desişurile din aceste locuri. Nu a mai rămas nimic acum. Pur şi simplu

nimic... Au dispărut de pe fața pământului și nimeni nu le va mai vedea vreodată.

Loial se uita cu o privire crâncenă la dealurile acoperite doar de iarbă și presărate cu grupuri de cai. Urechile i se lipiseră de cap. Mirosea a... furie. În cele mai multe povești se spunea despre Ogieri că erau pașnici, aproape la fel de pașnici ca Seminția Pribegilor, însă în altele, puține la număr, se spunea că erau dușmani de temut. Perrin nu îl mai văzuse decât o singură dată pe Loial furios. Poate că și în acea noapte fusese furios în timp ce îi apăra pe copii. Uitându-se la chipul lui Loial, Perrin își aminti o vorbă de demult: „Să înfurii Ogieru’ și să îți pui munții în cap”. Toată lumea înțelegea de aici că unele lucruri nu se pot înfăptui. Perrin gândea că poate înțelesul se schimbese cu vremea. Poate că la început se zicea mai degrabă: „De înfurii Ogieru’ îți pui munții în cap”. Greu lucru de făcut, dar aducător de moarte odată înfăptuit. Nu credea că își dorea ca vreodată blândul și stângaciul Loial, cu nasul lui mare mereu într-o carte, să fie furios pe el.

Loial se duse în fruntea grupului de îndată ce ajunseră în locul unde se înălțaseră desigurile dispărute ale Ogierilor, cotind-o puțin spre sud. Nu se vedea nimic care să indice drumul, însă el știa bine încotro se îndreaptă; era din ce în ce mai sigur cu fiecare pas. Ogierii simțeau apropierea unei Porți și o puteau găsi așa cum o albină își găsește stupul. Când descălecă în sfârșit, iarba nu îi trecea cu mult de genunchi. Nu atrăgea atenția decât un tufiș des și înalt cât Ogierul. Îl scoase din rădăcini aruncându-l într-o parte, aproape cu părere de rău.

— Poate că băieții cu caii îl pot folosi pentru foc când s-o usca.

Acum puteau vedea Poarta.

Lipită de dealul din spate, părea să fie mai degrabă un zid de piatră decât o poartă, zidul unui palat chiar, cu o lucrătură deasă care imita atât de bine frunze și mlădițe, încât părea însuflețit, parcă ar fi fost tufișul de mai dinainte. Se afla acolo de mai bine de trei mii de ani, însă trecerea timpului nu lăsase nici o urmă în piatră. Te-ai fi așteptat ca acele frunze să freamăte la prima adiere.

Pentru câteva clipe toți rămaseră privind la Poartă în tăcere, până când Loial respiră adânc și puse mâna pe singura frunză care era altfel decât toate celelalte. Frunza ca un trifoi din Avendesora, legendarul Copac al Vieții. Până în acea clipă frunza păruse să facă parte din model, însă atunci când o atinse Loial, se desprinsese ușor.

Lui Faile i se tăie răsuflarea de uimire. Până și cele două femei Aiel începură să murmure. Aerul se umpluse de un sentiment greu; nu s-ar fi putut spune de la cine venea – poate că de la toți.

Acum frunzele păreau să freamăte mișcate de o adiere imperceptibilă; prinseseră o umbră verzuie, o umbră de viață, încetul cu încetul o crăpătură își făcu apariția pe mijloc, iar cele două jumătăți ale Porții se deschiseră spre în afară. În spatele lor nu se vedea dealul, ci o lucire stinsă care le reflecta chipurile.

— Se spune că odată, începu Loial, Porțile străluceau ca niște oglinzi, și că cei care călătoreau prin Căi parcă ar fi călătorit prin ceruri, laolaltă cu soarele. Acum însă s-au dus toate. La fel ca desigurile.

Perrin scoase în grabă un felinar din încărcătura calului și îl aprinse.

— Afară e oricum prea cald. Un pic de umbră va fi bine-venită, adăugă el și îi dădu pinteni lui Trăparu înspre Poartă. I se păru că o aude din nou icnind pe Faile.

Armăsarul sur se smucea în hățuri pe măsură ce se apropia de propria reflexie pe Poartă, însă Perrin îi dădu din nou pinteni. Încetul cu încetul, începu să își amintească. Trebuia să aibă răbdare cu calul. Acesta își atinse fără mare tragere de inimă botul de imaginea sa, iar apoi înaintă până începu să se confunde cu aceasta, ca și cum ar fi intrat într-o oglindă. Perrin se apropie la rândul său de „el însuși”, iar apoi întinse mâna... O răceală de gheață i se prelinse pe toată pielea, învăluindu-i fiecare fir zburlit de păr; timpul începu să curgă mai încet.

Deodată frigul dispăru, ca un balon care se dezintegrează într-o clipită, iar el se trezi într-un întuneric fără margini, lumina felinarului răzbătând puțini pași în jurul său, ca și cum

ar fi fost strivită din toate părțile. Trăparu și calul de povară nechezară agitați.

Gaul trecu și el de cealaltă parte și începu să pregătească încă un felinar. În spatele lui părea să fie o oglindă de sticlă fumurie. Se puteau zări și cei rămași dincolo, Loial încălecând la loc, Faile strângând hățurile, dar toți păreau abia să se miște. Timpul curgea altfel pe Căile de Taină.

— Faile pare să se fi înfuriat, spuse Gaul de îndată ce reuși să își aprindă felinarul. Nu părea să fie mult mai multă lumina. Întunericul înghițea lumină. Pesemne, i se pare că ai încălcat vreo înțelegere. Iar pe Bain și Chiad... să nu le lași să te prindă singur. Au de gând să-ți dea o lecție, de dragul lui Faile, și nu îți va fi ușor să stai pe animalul ăla al tău dacă reușesc ceea ce și-au propus.

— Eu nu am făcut nici o înțelegere cu ea, Gaul. Nu fac decât ceea ce ea, prin vicleșug, m-a împins să fac. Cât de curând vom fi nevoiți să îl urmăm pe Loial, după cum își dorește ea, însă am de gând să rămân în frunte cât de mult voi putea. Arată înspre o linie albă groasă care trecea pe sub copitele lui Trăparu. Deși părea că se întrerupe deseori, se vedea că merge înainte, dispărând în întuneric la puțini pași în fața lor.

— Duce la primul semn. Va trebui să îl așteptăm acolo pe Loial, care îi va desluși înțelesul și ne va spune pe care pod să o luăm. Până acolo însă, poate și Faile să ne urmeze pe noi.

— Pod... îngână Gaul dus pe gânduri. Cunosc cuvântul acela. Pe aici e vreo apă?

— Nu. Nu este chiar felul ăla de pod. Arată la fel, oarecum, însă... Poate că îți poate explica Loial.

Aielul se scărpină în cap.

— Ai vreo idee ce faci, Perrin?

— Nu, recunosc Perrin, însă Faile nu trebuie să știe asta. Gaul râse.

— E bine să fii atât de tânăr, nu-i așa, Perrin?

Ușor încruntat, neștiind sigur dacă omul râsese de el sau nu, Perrin îi dădu piteni lui Trăparu, trăgând și calul de povară după ei. Lumina felinarelor nu răzbătea aici la mai mult de douăzeci de pași. Perrin voia să fie deja mai departe

când trecea și Faile, astfel încât ea să nu mai vadă nici o urmă din lumina felinarelor lor. Mai bine să creadă că se hotărâse să meargă înainte fără ea. Dacă se va frământa câteva minute până să îl găsească la semn, măcar o merita cu vârf și îndesat.

19 Joacă-n val

Soarele auriu de-abia trecuse de linia orizontului, când caleașca lucitoare, vopsită în negru, se opri, legănându-se, la piciorul docului, trasă de un atelaj din patru cai cenușii, mânați de un vizitiu cu plete negre și unsuroase, într-o livrea negru cu auriu, care sări să deschidă ușa. Firește, caleașca nu avea blazon. Nobilii din Tear nu le ajutau pe Aes-Sedai decât dacă erau siliți, oricât de lingușitoare ar fi fost zâmbetele cu care le întâmpinau, și nici unul nu voia ca numele sau însemnele sale să fie, în vreun fel, puse în legătură cu Turnul.

Recunoscătoare, Elayne coborî, fără s-o mai aștepte pe Nynaeve, îndreptându-și mantia albastră și ușoară, de călătorie. Străzile din Maule erau desfundate din pricina căruțelor greoaie, trase de boi, iar arcurile de piele ale caleștii nu erau foarte bune. După arșița din Stâncă, briza ușoară care adia peste apele râului Erinin făcea să pară de-a dreptul răcoare împrejur. Elayne își pusese în minte să nu dea nici un semn că era ostenită de călătorie, dar, odată ce ieșise, nu se mai putu abține și-și masă puțin ceafa. „Măcar praful nu s-a ridicat în aer, datorită ploii de astă-noapte”, se gândi, bănuind că special li se oferise o caleașca fără perdele.

La miazăzi și miazănoapte se aflau alte docuri, ca niște degete late de piatră care se întindeau în apele râului. Mirosea a smoolă și frânghie, a pește, mirodenii și ulei de măsline, precum și a nenumărate lucruri care putrezeau în apa stătută dintre docuri și a fructe – niște fructe ciudate, lungi, galben-verzui, adunate în grămezi mari în fața depozitului de piatră aflat la câțiva pași de ea. În ciuda faptului că era încă devreme, bărbați cu veste de piele sau goi până la brâu se foiau de colo-colo, cărând cu spinarea baloturi uriașe sau împingând roabe pline cu butoiașe sau lădițe. Nici unul nu le arunca mai mult de o privire posomorâtă, lăsându-și apoi repede ochii în jos și atingându-și fruntea într-un gest de salut șovăitor. De fapt, cei mai mulți nici măcar nu ridicau capetele. Văzând asta, Elayne se întristă. Nobilii din Tear se purtasera prost cu poporul lor.

Foarte prost. În Andor, ar fi fost îndreptățită să aștepte zâmbete vesele și câteva vorbe de salut, respectuoase, din partea unor bărbați cu spatele drept, care-și cunoșteau atât propriile merite, cât și pe ale ei. Aproape că-i părea rău să plece. Fusesse crescută să conducă și să guverneze, cândva, un popor mândru, și se simțea îmboldită să-i învețe pe acești oameni ce era demnitatea. Dar asta era treaba lui Rand, nu a ei. „Și, dacă n-o face bine, am să-i arăt eu. Da, da, am să-i arăt.” Măcar începuse deja s-o facă, urmându-i sfaturile. Și trebuia să recunoască și ea că știa cum să se poarte cu poporul. Merita observat ce apuca să facă, până să se întoarcă ea. Dacă mai avea rost să se întoarcă.

De unde stătea, vedea bine cam o duzină de corăbii, dincolo de care se mai aflau și altele, dar una singură, ancorată la docul lângă care se opriseră, cu prora ascuțită în susul râului, îi atrase privirea. Brăzdarul de ape al Seminției Mării avea cam o sută de pași în lungime, aproape de două ori cât corabia următoare, cu trei catarge mari la mijloc și unul aflat pe puntea ridicată de la pupa. Elayne mai urcase pe corăbii, dar niciodată pe una atât de mare și care să iasă în largul mării.

Până și numele stăpânilor ei vorbea de ținuturi îndepărtate și porturi ciudate. Atha'an Miere. Seminția Mării. Poveștile care voiau să ațâțe curiozitatea ascultătorilor aveau mereu și oameni din Seminția Mării, dacă nu Aieli.

Nynaeve coborî și ea din caleașcă, legându-și la gât mantia verde și mormăind pentru sine și pentru vizitiu:

— S-a legănat ca o găină într-o furtună. Și s-a împiedicat ca o bătrână beată. Cum ai izbutit să dai peste fiecare șanț și fiecare groapă de-aici până-n Stâncă, omule? Asta da, înzestrare. Păcat că n-ai atâta și când te îndeletnicești cu caii.

Morocănos, vizitiul încercă să-i întindă mâna s-o ajute să coboare, dar ea nu primi. Oftând, Elayne scoase din pungă de două ori mai mulți bani decât voia la început.

— Mulțumesc pentru că ne-ai adus repede și în siguranță, îi zâmbi ea, îndesându-i banii în palmă. Noi ți-am spus să te grăbești, și ai făcut întocmai. Nu e vina ta cum arată străzile. Te-ai descurcat foarte bine, în împrejurări potrivnice.

Fără să privească monedele, omul îi făcu o plecăciune adâncă, o privi recunoscător și-i mulțumi într-o șoaptă – nu doar pentru bani, ci și pentru vorbe, era convinsă. Învățase ea de mai demult că o vorbă bună și o mică laudă erau adesea primite la fel de bine ca argintul, dacă nu și mai bine. Deși nici acesta nu trecea neobservat, firește.

— Facă Lumina să aveți o călătorie fără primejdii, Domniță, adăugă vizitiul și, după privirea pe care i-o aruncă, preț de o clipă, lui Nynaeve, păru că urarea era adresată numai lui Elayne; aceasta se gândi că prietena ei trebuia, odată și odată, să învețe să mai lase de la ea și să-i bage în seamă și pe cei din jur.

După ce le dădu bagajele jos din caleașcă, vizitiul întoarse caii și se îndepărtă.

— N-ar fi trebuit să mă răstesc la el, spuse Nynaeve, cam fără tragere de inimă. Nici măcar o pasăre n-ar fi putut călători cu ușurință pe străzile alea. Oricum, nu în caleașcă. Dar, după ce m-am hurducăit tot drumul, mă simt de parcă am călărit o săptămână.

— Nu e vina lui că ai o... spinare sensibilă, zise Elayne, încercând să risipească încordarea, adunându-și lucrurile.

— Păi, asta am spus și eu, nu? râse scurt Nynaeve. Acum, ce vrei? Să fug după el să-mi cer iertare? I-ai dat un pumn de arginți. Asta ar trebui să-i vindece toate rănile, în afară de cele mortale. Zău că trebuie să înveți să fii mai chibzuită cu banii, Elayne! Nu mai ai toate bogățiile din Andor la îndemână. O familie întreagă poate trăi liniștită o lună cu ce le dai tu celor care deja au fost plătiți să-ți facă o treabă oarecare.

Elayne o privi cu indignare, dar în tăcere. Nynaeve părea să creadă mereu că trebuia să trăiască mai rău decât niște servitori, dacă nu exista vreo pricină anume să nu o facă. Întocmai pe dos decât era firească. O privi ea ce-o privi, dar cealaltă nu păru să observe chipul care-i făcea întotdeauna pe oamenii din Gardă să sară în picioare. În loc de asta, Nynaeve își luă bagajele și se întoarse spre doc.

— Măcar pe corabia asta va fi mai bine. Nădăjduiesc. Ce facem, urcăm?

— Nynaeve, zise Elayne în vreme ce-și croiau drum printre muncitori și grămezile de butoaie și căruțele pline, din câte am fost învățată, cei din Seminția Mării pot fi destul de supărăcioși, până ce ajung să te cunoască. Crezi că ai putea să încerci să te porți cu puțin mai mult...?

— Mai mult ce?

— Tact, Nynaeve, făcu Elayne, gata să se împiedice când cineva scuipe chiar la picioarele ei; nu izbuti să-și dea seama cine – când ridică privirea, cu toții stăteau cu capetele plecate și munceau de zor – dar, chiar dacă fuseseră prost tratați de Înălții Seniori, dacă ar fi putut să-l găsească pe vinovat, i-ar fi zis ea vreo două. Ai putea încerca să te porți cu puțin mai mult tact?

— Firește, răspunse Nynaeve, apucând-o în sus pe pasarela care urca pe puntea brăzdarului. Câtă vreme nu încearcă să mă joace pe degete.

Ajungând pe punte, Elayne se gândi mai întâi că părea foarte îngustă pentru cât era de lungă. E drept că ea nu știa mare lucru despre corăbii, dar brăzdarul semăna cu o așchie uriașă. „Pe Lumină, asta o să se legene mai rău decât caleașca, oricât ar fi de mare.” După aceea, se gândi la echipaj. Auzise povești despre Atha'an Miere, dar nu văzuse niciodată un astfel de om în carne și oase. Și nici măcar poveștile nu spuneau foarte multe. Era un neam cu multe taine, care nu prea se amesteca printre străini – aproape la fel de misterios precum al Aielilor. Numai ținuturile de dincolo de Pustie puteau fi încă și mai ciudate, și oamenii nu știau decât că Seminția Mării aducea de acolo fildeș și mătăsuri.

Bărbații de pe punte aveau părul negru și umblau desculți și dezbrăcați până la brâu, cu toții proaspăt bărbierii, cu plete lungi și drepte și brațe tatuate. Se mișcau cu siguranța celor care știu bine ce au de făcut, astfel încât nu au nevoie să-și îndrepte întreaga atenție într-acolo. Aveau în mișcări un soi de grație ca și cum, chiar dacă brăzdarul nu se mișca, simțeau deja unduirile mării. Cei mai mulți purtau la gât lanțuri de aur sau argint, și cercei cu pietre șlefuite în urechi – câteodată chiar doi sau trei.

Erau și femei în echipaj, cam la fel de multe, care trăgeau

de parâme și le făceau colac cot la cot cu bărbații. Aveau aceleași tatuaje pe brațe, aceiași nădragi bufanți dintr-o pânză de culoare închisă și unsă cu ulei, strânși cu eșarfe înguste și colorate, și largi la glezne, dar purtau și bluze, tot largi și colorate, numai în roșu, albastru și verde. Aveau cel puțin la fel de multe lanțuri și cercei ca bărbații. Erau vreo două sau trei, pe care Elayne le observă cam înfiorată, care aveau inele petrecute printr-o nară.

Grația lor o întrecea pe cea a bărbaților, amintindu-i lui Elayne de anumite povești pe care le auzise când era copilă și trăgea cu urechea la discuții care nu erau potrivite pentru ea. În ele, femeile Atha'an Miere erau toate uluitor de frumoase și ispititoare, vrăjindu-i pe toți bărbații. Cele de pe corabie nu erau, de fapt, mai frumoase ca altele, însă, privindu-le cum se mișcau, mai că-i venea să creadă în povești.

Două dintre ele, aflate pe puntea înălțată de la pupa, arătau altfel decât cele din echipajul obișnuit. Erau tot desculțe și îmbrăcate cu haine de aceeași croială, dar numai din mătăsuri și brocart – una albastre, alta verzi. Cea mai în vârstă, în verde, purta patru cercei mici, de aur, în fiecare ureche, și un inel în nara stângă. Acestea sclipeau în soarele dimineții. De la inelul din nară și până la unul purtat în ureche se întindea un lăntișor subțire, pe care se legănau o sumedenie de medalioane mici, iar pe unul dintre lanțurile de la gât avea o cutiuță aurită, făcută parcă din dantelă de aur, pe care o ridica din când în când s-o miroasă. Cealaltă, mai înaltă, avea șase cercei și ceva mai puține medalioane, dar o cutiuță la fel de fină. Chiar că erau ciudate. Numai gândul la inelele din nări o făcu pe Elayne să se înfioare. Și lanțul!

Era ceva ciudat și cu puntea aceea, dar la început nu înțelese ce. Apoi văzu. Nu există cârmă. Bun, era acolo o roată cu spițe, legată ca să nu se răsucescă, dar cârma în sine nu se vedea. „Cum fac oare să cârmuiască?” Până și bărcuțele pe care le văzuse pe râu aveau cârmă, precum și toate corăbiile ancorate la docuri. Erau din ce în ce mai ciudați acești Oameni ai Mării.

— Adu-ți aminte ce ne-a zis Moiraine, o preveni pe

Nynaeve, în vreme ce se apropiau de punte; nu fusese, de fapt, mare lucru, căci nici măcar femeile Aes-Sedai nu știau multe despre Atha'an Miere, dar Moiraine le dezvăluise vorbele potrivite și politețurile. Și nu uita de tact, adăugă ea, într-o șoaptă hotărâtă.

— Nu uit, răspunse aspru Nynaeve. Pot să am și eu tact.

Elayne nădăjduia din tot sufletul să fie așa.

Cele două femei le așteptară chiar în capul scărilor – care, își aminti Elayne, pe corabie se numeau trepte. Nu înțelegea deloc de ce acolo toate lucrurile obișnuite purtau alte nume. Podeaua era podea, într-un hambar, han sau palat. Pe corabie de ce nu? Împrejurul celor două plutea un parfum, ca de mosc, care izvora din cutiuțele de aur. Tatuajele lor înfățișau stele și păsări de mare, înconjurate de rotocoale și spirale ca valurile mării. Nynaeve își înclină fruntea.

— Sunt Nynaeve al'Meara, Aes-Sedai din Ajah Verde. O caut pe Căpităneasa corăbiei ca să-i cer, cu voia Luminii, să ne primească. Aceasta este prietena și tovarășa mea de călătorie, Elayne Trakand, tot din Ajah Verde. Să vă scalde Lumina, pe Domniile Voastre și corabia, și fie să aveți parte de vânturi prielnice.

Repetase aproape cuvânt cu cuvânt ce-i spusese Moiraine, mai puțin povestea cu Ajah Verde – cu toate că Moiraine păruse împăcată cu gândul și amuzată de alegerea pe care o făcuseră.

Femeia mai în vârstă, care avea câteva șuvițe cărunte printre cele negre și riduri fine la colțurile ochilor mari, căprui, înclină și ea fruntea, la fel de solemnă. Chiar și așa, părea să le cântărească din cap până în picioare, mai ales inelele cu Marele Șarpe pe care le purtau pe mâna dreaptă.

— Eu sunt Coine din Jubai Vânt Sălbatic, Căpităneasa de pe *Joacă-n val*. Iat-o și pe Jorin din Jubai Aripă Albă, Călăuza Vânturilor pe *Joacă-n-val*. Cu voia Luminii, v-aș putea primi la bord. Să vă scalde Lumina și fie să ajungeți cu bine la capătul călătoriei.

Elayne rămase uimită să audă că erau surori. Semănau întrucâtva, dar Jorin părea mult mai tânără. Își dori să fi avut de-a face numai cu ea; ambele femei erau retrase și ascunse,

dar, cine știe de ce, Călăuza Vânturilor îi amintea de Aviendha. Era caraghios, firește – femeile acelea nu erau mai înalte decât ea însăși, la ten nu puteau fi mai deosebite de Aieli și singurele arme la vedere erau cuțitele petrecute prin eșarfa de la brâu, care păreau foarte femeiești, în ciuda incrustațiilor și firelor de aur de pe mâner. Și totuși, Elayne simțea ceva care-o asemăna pe Jorin cu Aviendha.

— Atunci, să vorbim, Căpităneasă, dacă binevoiești, zise Nynaeve, cu vorbele aflate de la Moiraine, despre corabie, porturi și darul pentru călătorie.

Din câte aflaseră, Seminția Mării nu primea plată de la pasageri; călătoria era un dar, care se întâmpla să aibă aceeași valoare cu cel pe care-l primeau căpitanii de la aceștia. Coine întoarse capul și privi către Stâncă și flamura albă care flutura deasupra ei.

— Dacă binevoiți, Aes-Sedai, vom vorbi în cabina mea, spuse, arătând către un tambuchi deschis, aflat în spatele ciudatei roți. Vă urez bun venit pe punte și fie ca binecuvântarea Luminii să plutească asupra voastră până ce coborâți.

Altă scară – alt șir de trepte înguste! – duceau într-o încăpere curată, ceva mai mare și mai înaltă decât s-ar fi așteptat Elayne, amintindu-și de celelalte corăbii pe care le văzuse, cu hublouri rotunde și lămpi apărute de globuri de sticlă pe pereți. Aproape totul părea fixat, în afară de câteva cufere mai mici sau mai mari. Patul era mare și jos, aflat chiar dedesubtul hublourilor de la pupa, iar în mijlocul cabinei se afla o masă îngustă, înconjurată de scaune cu brațe.

Nu era dezordine. Pe masă se aflau hărți făcute sul, pe rafturi erau câteva statuete mici, din fildeș, înfățișând animale ciudate, iar pe pereți erau vreo șase săbii, fără teci, de felurite forme, unele cum Elayne nu mai văzuse niciodată. Un gong pătrat, din alamă, atârna de o bârnă deasupra patului, în vreme ce, chiar în fața hublourilor, ca într-un loc de onoare, era un coif așezat pe un cap de lemn, fără trăsături, făcut special pentru asta, un coif ca un cap de insectă monstruoasă, lăcuit în roșu și verde, cu câte o pană îngustă, albă, de fiecare parte. Una din pene era frântă. Elayne

recunosc coiful.

— Seanchan, făcu ea, fără să se gândească; Nynaeve îi aruncă o privire de reproș, meritată – se înțeleseseră că era mai bine, și mai convenit, ca Nynaeve, cea mai în vârstă, să vorbească și în numele ei.

Coine și Jorin schimbă o privire în care nu se putea citi nimic.

— Știți de ei? spuse Căpităneasa. Firește. E de așteptat ca niște Aes-Sedai să știe astfel de lucruri. Când venim așa departe către răsărit, auzim tot felul de povești, cele mai adevărate fiind scorneli numai pe jumătate.

Elayne știa că era mai bine să nu mai aducă vorba, dar curiozitatea o stârni.

— Cum ați dobândit coiful, dacă-mi îngăduiți să întreb?

— Anul trecut, *Joacă-n val* s-a întâlnit cu o corabie de Seanchani, răspunse Coine. Au vrut să-l ia cu ei, dar eu n-am vrut să li-l dau, adăugă, ridicând ușor din umeri. Coiful îl am aici ca să-mi amintească, iar pe Seanchani i-a luat marea, fie ca Lumina să-i scalde pe toți cei care navighează. De-acum înainte, n-am să mă mai apropiu de corăbii cu pânze ca acelea.

— Ați avut noroc, spuse scurt Nynaeve. Seanchanii le capturează pe femeile care pot conduce și le folosesc ca arme. Dacă ar fi avut vreuna la bord, v-ar fi părut rău că v-au căzut ochii asupra lor.

Elayne se strâmbă la ea, dar era prea târziu. Nu-și dădea, însă, seama, dacă femeile din Seminția Mării se simțeau insultate de tonul pe care li se vorbea. Nu se schimbă la față, numai că Elayne începuse să observe că nu obișnuiau să lase să se vadă prea multe, mai ales unor străini.

— Să vorbim de călătorie, spuse Coine. Dacă-i voia Luminii, poate ajungem unde doriți să mergeți. Cu ajutorul Luminii, totul e cu putință. Să ne așezăm.

Scaunele din jurul mesei nu se lăsau pe spate, iar masa însăși era fixată în podea. În schimb, brațele se desfăceau ca niște porți, iar apoi se legau la loc, odată ce te așezai. Văzând asta, Elayne își aminti de previziunile sale sumbre, despre legănări și tresăriri. Ea una se descurca, firește, însă stomacul

lui Nynaeve nu îndura cine ştie ce. Iar pe ocean pesemne că era şi mai greu decât pe râu, în ciuda vântului. Şi, cu cât stomacul lui Nynaeve avea s-o ducă mai rău, cu atât avea să fie ea mai iritată. Nynaeve bolnavă şi furioasă în acelaşi timp – din câte văzuse Elayne în viaţa ei, puţine lucruri erau mai îngrozitoare decât acesta.

Ea şi Nynaeve se treziră aşezate împreună, de o parte a mesei, în vreme ce Căpităneasa şi Călăuza Vânturilor luară scaunele de la capete. La început, părea ciudat, până ce îşi dădu seama că, aşa, puteau să se uite amândouă la cea care vorbea, ceea ce le îngăduia să o privească nestingherite. „Oare aşa fac cu toţi pasagerii sau e numai pentru că suntem Aes-Sedai? Mă rog, pentru că aşa ne cred.” Asta îi dădea de înţeles că era cu putinţă să nu fie totul atât de simplu cu oamenii aceştia. Nădăjduia să fi observat şi Nynaeve.

Nu auzise să se fi dat vreo poruncă, însă văzu apărând o tânără zveltă, cu câte un singur cercel în fiecare ureche, care aducea o tupsie cu un ceainic pătrat, cu mâner de alamă albă, şi câni mari, fără toartă, nu din porţelanul Seminţiei Mării, aşa cum ar fi fost de aşteptat, ci din ceramică groasă. Pesemne că erau mai greu de spart, pe vreme urâtă, îşi dădu seama. Cea care atrăgea atenţia, însă, era tânăra – goală până la brâu, întocmai ca bărbaţii de deasupra. Elayne izbuti să-şi ascundă bine surprinderea – cel puţin aşa credea – însă Nynaeve pufni tare. Căpităneasa aşteptă ca fata să toarne ceaiul aproape negru, apoi spuse:

— Dorele, am plecat din port şi n-am observat eu? Se mai vede uscatul?

Tânăra cea zveltă roşi până-n vârful urechilor.

— Se vede, Căpităneasă, răspunse într-o şoaptă nefericită.

— Până când trece o zi, făcu Coine cu un semn din cap, de când nu am mai văzut uscatul deloc, ai să munceşti la pompe, să cureţi santina de apă. Acolo, veşmintele mai mult te stingheresc. Poţi să pleci.

— Da, Căpităneasă, spuse fata, încă şi mai nefericită, apoi se întoarse, desfăcându-şi eşarfa roşie, cu umerii lăsaţi, în vreme ce ieşea pe uşa de la capătul îndepărtat al cabinei.

— Luați ceai, dacă binevoiți, spuse Căpităneasa, ca să putem vorbi în liniște. Vă rog, continuă, sorbind din cană, în vreme ce Elayne și Nynaeve făceau la fel, să ne iertați dacă v-am supărat, Aes-Sedai. Dorele n-a mai fost pe o corabie, decât în călătorii scurte, între insule. Adesea, tinerii uită obiceiurile celor legați de mal. Dacă v-a insultat, am s-o mai pedepsesc.

— Nu e nevoie, se grăbi Elayne, prinzând și prilejul de a pune cana jos - ceaiul era și mai tare decât părea, foarte fierbinte, neîndulcit și deci de-a dreptul amar. Credeți-mă, nu ne-a insultat. Alte neamuri, alte obiceiuri. „Facă Lumina ca deosebiri să nu fie încă și mai mari. Pe Lumină, dacă în larg nu mai poartă nici un fel de haine? Vai de mine!” Numai o proastă se supără din pricina unor obiceiuri deosebite de-ale ei.

Nynaeve îi aruncă o privire netulburată, potrivită cu rolul de Aes-Sedai pe care-l juca și luă o înghițitură zdravănă de ceai.

— Vă rog, nici să nu vă mai gândiți, spuse ea; atât și nimic mai mult, și era cu neputință de spus dacă era pentru Elayne sau pentru cele două femei din Seminția Mării.

— Atunci, dacă binevoiți, să vorbim de călătorie, zise Coine. În ce port doriți să ajungeți?

— Tanchico, răspuse Nynaeve, mai repede decât ar fi trebuit. Știu că nu plănuiați să mergeți acolo, dar trebuie să ajungem repede, cum numai un brăzdar de ape ne poate duce, și fără opriri, dacă e cu putință. Pentru deranjul pe care vi-l facem, vă oferim acest mic dar.

Scoase o hârtie din punguță și o desfăcu, împingând-o pe masă, către Căpităneasă. Moiraine le-o dăduse, pe aceea și încă una ca ea. Fiecare îngăduia celui care-o avea să scoată până la trei mii de coroane de aur de la cămătarii de peste tot, cu toate că, pesemne, acești bărbați și femei habar nu aveau că erau banii Turnului. Elayne făcuse ochii mari, văzând suma, iar Nynaeve rămăsese de-a dreptul cu gura căscată, dar Moiraine le spusese că putea fi nevoie, pentru a o face pe Căpităneasă să renunțe la porturile în care se gândise să ajungă. Coine atinse misiva cu un deget și o citi.

— Mulți bani pentru darul de călătorie, șopti, chiar dacă îmi cereți să-mi schimb planurile. Acum sunt și mai uimită decât înainte. Știți că nu ni se întâmplă decât rar să ducem Aes-Sedai pe corăbiile noastre. Foarte rar. Dintre toți cei care ne cer asta, numai pe femeile Aes-Sedai putem să nu le primim, și aproape niciodată nu o facem, încă din prima zi de călătorie. Ele știu și nu vin să ceară, aproape niciodată.

Se uita în cană, nu la ele, dar Elayne trase cu ochiul în cealaltă parte și o văzu pe Călăuza Vânturilor cercetându-le mâinile, așezate pe masă. Nu, inelele.

Moiraine nu le spusese nimic despre asta. Le arătase brăzdarul, cea mai iute corabie pe care-o aveau la-ndemână, și le încurajase să se imbarce. Pe de altă parte, le dăduse misivele care, pesemne, ajungeau pentru a cumpăra o întreagă flotă de corăbii asemenea acesteia. Mă rog, cel puțin vreo cinci. Oare pentru că știa că avea să fie nevoie, ca să-și cumpere călătoria? Dar de ce atâtea taine? Asta era o întrebare prostescă – Moiraine avea mereu taine. Dar de ce să le facă să-și piardă timpul?

— Deci nu aveți de gând să ne primiți? făcu Nynaeve, care lăsase tactul la o parte și vorbea cu asprimea ei obișnuită. Dacă nu vă place să aveți Aes-Sedai la bord, de ce ne-ați mai adus aici? De ce nu ne-ați spus sus, ca să terminăm mai iute?

Căpităneasa desfăcu un braț al scaunului, se ridică și se duse să privească pe hublourile de la pupa, către Stâncă. Cerceii și medalioanele de pe obrazul stâng sclipeau în lumina soarelui care se ridica pe cer.

— Am auzit că el poate conduce Puterea Supremă și că are Sabia Care nu Poate fi Atinsă. Aieli au trecut Zidul la porunca lui. Am văzut câțiva pe străzi, și se spune că Stâncă e plină de ei. Stâncă însăși a căzut, și peste toate popoarele din lume bântuie războiul. Cei care-au stăpânit cândva s-au întors, și au fost iarăși alungați. Profețiile se îndeplinesc.

Elayne se simți zăpăcită auzindu-i vorbele, iar Nynaeve arăta la fel.

— Profețiile Dragonului? întrebă Elayne după o vreme. Da, se împlinesc. Căpităneasă, el este Dragonul Renăscut. „E un bărbat căpățânos, care-și ascunde sentimentele atât de

adânc încât nu le pot afla, asta e!”

— Nu Profețiile Dragonului, Aes-Sedai, spuse Coine, întorcându-se. Profețiile Jendai, care vorbesc despre Coramoor. Nu cel pe care voi îl așteptați, cu teamă în suflet, ci cel pe care-l căutăm noi, vestitorul unei noi Vârste. La Frângerea Lumii, strămoșii noștri au fugit în siguranță, în vreme ce pământul se umfla și se spărgea ca valurile de furtună. Se zice că nu știau nimic despre corăbiile pe care s-au urcat ca să fugă, dar Lumina a fost de partea lor și au scăpat cu viață. N-au mai văzut pământul până ce nu s-a liniștit, când, deja, se schimbaseră multe. Totul – lumea întreagă – plutea pe ape și vânturi. Era în anii de după ce profețiile Jendai fuseseră rostite pentru prima oară. Noi trebuie să brăzdăm apele până ce se întoarce Coramoor și apoi să-l slujim. Suntem legați de mare; prin vine ne curge apă sărată. Cei mai mulți dintre noi nu pun piciorul pe uscat decât pentru a aștepta o altă corabie, o altă călătorie. Bărbați în toată firea încep să plângă, dacă sunt siliți să slujească pe uscat. Femeile urcă pe punte pentru a aduce copiii pe lume – dacă n-au unde, măcar într-o barcă – fiindcă noi trebuie să ne naștem pe apă, și pe apă să murim și ei să-i fim încredințați după aceea. Profețiile se împlinesc. El este Coramoor. Femeile Aes-Sedai îl slujesc, și voi ne-o dovediți, fiind aici, în acest oraș. Și asta s-a profețit: „Și Turnul Alb se va frânge din pricina numelui său și femeile Aes-Sedai vor îngenunchea pentru a-i spăla picioarele și a i le usca, cu pletele lor”.

— Dacă este să așteptați până spăl eu picioarele unui bărbat, spuse cu arțag Nynaeve, va mai trece mult. Și ce are asta cu călătoria noastră? Ne luați sau nu?

Elayne se făcu mică, dar Căpităneasa răspunse la fel de hotărâtă:

— De ce vreți să ajungeți în Tanchico? În ultima vreme, e un port neprimitor. Am fost acolo astă-iarnă și oamenii de pe uscat s-au năpustit pe punțile mele, cerându-mi să-i duc altundeva, oriunde. Nu le păsa unde aveau să ajungă, câtă vreme plecau din Tanchico. Nu cred să fie mai bine acum.

— Așa faceți cu toți pasagerii? Îi luați la întrebări? zise Nynaeve. V-am oferit îndeajuns de mulți bani pentru a

cumpăra un sat întreg. Două, chiar! Dacă mai vreți, spuneți: care-i prețul?

— Nu e vorba de preț, îi șopti Elayne la ureche. E un dar!

Coine nu dădu nici un semn că s-ar fi simțit insultată, nici măcar că ar fi auzit.

— De ce? repetă.

Nynaeve își strânse cosița în pumn, dar Elayne îi puse o mână pe braț. Se vorbiseră să păstreze și ele câteva taine, dar era limpede că auziseră îndeajuns de multe de la sosire pentru a-și schimba gândul. Câteodată, sosea și clipa adevărului.

— Jupâneasă, suntem pe urmele celor din Ajah Neagră. Credem că unele sunt în Tanchico, spuse ea, înfruntând liniștită privirea mânioasă a lui Nynaeve. Trebuie să le găsim, ca să nu-i facă vreun rău... Dragonului Renăscut. Celui pe care-l numiți Coramoor.

— Lumina să ne călăuzească, șopti Călăuza Vânturilor, vorbind pentru prima dată, și făcând-o pe Elayne să se holbeze, uimită, la ea; Jorin se încrunta, stătea cu privirea în gol, dar îi vorbi surorii sale: Putem să le ducem, soră. Și suntem nevoite.

Coine încuviință dând din cap. Elayne schimbă o privire cu Nynaeve și o zări la fel de uimită. De ce hotăra Călăuza? De ce nu Căpităneasa, la urma urmelor? Măcar aveau să obțină ce doreau. Dar cât avea să le coste? se întrebă Elayne. Cât de mare urma să fie „darul”? Își dorea ca Nynaeve să nu fi dezvăluit că aveau mai mult decât stătea scris în prima misivă. „Și tot de mine se leagă că arunc cu aur în stânga și-n dreapta.”

Ușa se deschise și apăru un bărbat masiv, cărunt, îmbrăcat cu nădragi largi, din mătase verde, strânși cu o eșarfă, care frunzărea niște hârtii. Avea câte patru cercei în fiecare ureche, și trei lanțuri grele la gât, printre care unul cu o cutiuță cu parfum. Obrazul îi era brăzdat de o cicatrice lungă și încrețită, iar la brâu avea două pumnale curbate, care-l făceau să pară oarecum periculos. Pe după urechi avea petrecută o ramă ciudată, care-i ținea în fața ochilor două lentile sclipitoare. Oamenii din Seminția Mării făureau cele

mai bune ocheane, lentile pentru aprins focul și altele asemenea, undeva, pe insulele lor, dar Elayne nu mai văzuse niciodată un asemenea obiect. Bărbatul privea hârtiile prin lentile și începu să vorbească fără să ridice ochii:

— Coine, am găsit un prost care vrea să-mi ofere cinci sute de piei de vulpi de zăpadă din Kandor, în schimbul celor trei butoiașe cu tutun din Ținutul celor Două Râuri, pe care le-am dobândit în Ebou Dar. Cinci sute! Le aduce până în prânz, iartă-mă, nevastă, adăugă, după ce ridicase ochii și tresărise. Nu știam că ai oaspeți. Lumina fie cu Domniile Voastre!

— La vremea prânzului, bărbate, spuse Coine, vom fi în jos pe râu. Până la căderea nopții, vom fi în larg.

— Nevastă, făcu el, încordându-se, mai sunt Mai-marele încărcăturii sau mi s-a luat locul câtă vreme nu eram atent?

— Ești încă Mai-marele încărcăturii, bărbate, dar acum negoțul trebuie să înceteze și trebuie făcute pregătiri de plecare. Mergem în Tanchico.

— Tanchico! izbucni bărbatul, mototolind hârtia în pumn, apoi, cu ceva greutate, izbuti să se stăpânească. Nevastă! Nu, Căpităneasă! Mi-ai spus că urma să aruncăm ancora în Mayene și apoi s-o pornim spre răsărit, către Shara. Cu gândul la asta mi-am făcut negoțul. Shara, Căpităneasă, nu Tarabon. Ceea ce-avem în cală n-o să ne-aducă cine știe ce în Tanchico! Poate nimic! Îmi îngădui să întreb de ce-mi prăpădești negoțul și vrei să-i sărăcești pe toți cei îmbarcați pe *Joacă-n val*?

Coine șovăi puțin, apoi îi răspunse cu același glas solemn de până atunci:

— Eu sunt Căpităneasă, bărbate! *Joacă-n val* pleacă unde și când spun eu. Deocamdată, atât.

— Cum spui, Căpităneasă, îngână el, așa va fi.

Apoi își duse mâna la inimă – lui Elayne i se păru că o vede pe Coine tresărind – și plecă, cu spatele foarte drept, ca unul dintre catargele brăzdarului.

— Trebuie să-l împac, șopti încet Coine, privind către ușă. Firește, e plăcut să-l împaci. De cele mai multe ori. Soră, m-a salutat ca un om de rând de pe punte.

— Ne pare rău să vă facem necazuri, Căpităneasă, spuse

cu grijă Elayne. Și ne pare rău că am fost de față. Dacă v-am stingherit, pe Domnia Voastră sau pe altcineva, vă rugăm să ne iertați.

— Să mă stingheriți? făcu Coine, părând uimită. Aes-Sedai, eu sunt Căpităneasa. Nu prea cred ca vederea voastră să-l fi stingherit pe Toram, și, dacă ar fi așa, nu mi-aș cere iertare în numele lui. Se ocupă de negoț, dar eu sunt Căpităneasa. Va trebui să-l împac – și nu va fi ușor, pentru că nu-i pot dezvălui pricina – pentru că are dreptate și pentru că nu mi-a venit îndeajuns de iute în cap un răspuns potrivit. I-am vorbit ca unui om oarecare din echipaj. Cicatricea aia de pe față a dobândit-o alungându-i pe Seanchani de pe puntea corăbiei. Are și altele, mai vechi, cu care s-a ales apărând-o, și unde mai pui că, datorită negoțului făcut de el, nu trebuie decât să întind mâna pentru a mă umple de aur. Dar trebuie să-l împac pentru lucrurile pe care nu i le pot spune, căci, la urma urmelor, merită să le afle.

— Nu înțeleg, spuse Nynaeve. Desigur, vă vom cere să păstrați taina despre Ajah Neagră, adăugă, aruncându-i lui Elayne o privire care-i făgăduia că avea să mai zică ea felurite lucruri despre asta, după ce rămâneau singure; Elayne, pe de altă parte, voia și ea să-i spună câteva despre ce însemna tactul. Dar sunt sigură că trei mii de coroane sunt îndeajuns pentru a ne duce în Tanchico.

— Domniile Voastre sunteți taina, Aes-Sedai. Ce sunteți și de ce vreți să ajungeți acolo. Mulți oameni din echipajul meu cred că femeile Aes-Sedai aduc ghinion. Dacă ar ști că asta au la bord și că se îndreaptă către un port unde e cu putință să se afle alte Aes-Sedai, în slujba Părintelui Furtunilor... Slavă Luminii că n-a fost nici unul îndeajuns de aproape de noi sus, pe punte, pentru a auzi cum v-am vorbit. V-ar supăra dacă vă rog să rămâneți cât mai mult sub punte și să nu purtați inelele când ieșiți?

Drept răspuns, Nynaeve își scoase inelul cu Marele Șarpe și-l îndesă în punguță. Elayne făcu la fel, dar cu ceva mai puțină tragere de inimă – îi cam plăcea ca oamenii să-i observe inelul. Dat fiind că nu prea mai avea încredere în răbdarea care-i mai rămăsese lui Nynaeve, vorbi ea prima:

— Căpităneasă, cu voia Domniei Tale, iată darul pentru călătorie. Dacă nu e îndeajuns, pot întreba de ce-ar mai fi nevoie?

Coine se întoarse la masă, pentru a privi misiva, apoi o împinse îndărăt către Nynaeve.

— O să fac asta pentru Coramoor. Cu voia Luminii, am să vă duc în siguranță oriunde vreți. Se va face, adăugă, ducându-și degetele mâinii drepte la buze. Pe Lumină, ne-am învoit.

Jorin scoase un oftat înfundat:

— Sora mea, s-a întâmplat oare vreodată ca Mai-marele Încărcăturii să se răzvrătească împotriva Căpitănesei?

Coine o privi netulburată.

— Am să pun eu darul pentru călătorie, din propriul cufăr. Și dacă aude Toram, sora mea, am să te arunc în santină cu Dorele. În loc de leșt, poate.

Pesemne că ambele femei lăsaseră politețurile la o parte, într-adevăr, Călăuza Vânturilor râse:

— Și atunci, sora mea, ai s-ajungi în Chachin sau în Caemlyn, căci fără mine nu vei mai putea găsi marea.

— Aes-Sedai, încep Căpităneasa, pe un ton de regret, către Elayne și Nynaeve, de vreme ce-l sluiți pe Coramoor, ar trebui să vă onorez precum pe Căpităneasa și Călăuza unei alte corăbii. Ar trebui să facem baie împreună, să bem vin cu miere și să ne spunem povești care să ne facă să râdem și să plângem. Dar acum trebuie să mă pregătesc de plecare și...

Joacă-n val se ridică dintr-odată și începu să se legene, așa cum îi era numele, lovindu-se de doc. Elayne se clătină în scaun, întrebându-se dacă, la urma urmelor, n-ar fi fost mai bine să fi fost azvârlită la podea. În cele din urmă, se termină. Corabia se legănă din ce în ce mai încet, apoi se opri. Coine sări în picioare și fugi pe trepte, cu Jorin pe urmele sale, strigându-le deja celor din echipaj să vadă dacă suferiseră ceva stricăciuni.

20 Vântul care se stârnește

Elayne se chinui să desfacă brațele scaunului și țâșni după ele, mai să se ciocnească la trepte cu Nynaeve. Corabia încă se legăna, dar nu atât de tare ca mai înainte. Neștiind dacă se scufundau sau nu, o împinse pe Nynaeve, înghiontind-o să urce mai repede.

Pe punte, marinarii săreau de colo-colo, verificând velatura sau aplecându-se peste margine, să se uite la carenă. Toți urlau ceva legat de un cutremur. Și oamenii de pe doc zbierau același lucru, dar, chiar dacă obiectele de pe chei se prăvăliseră, iar corăbiile încă mai săltau în odgoane, Elayne cunoștea adevărata pricină.

Privi spre Stâncă. Uriașa fortăreață era neclintită, în afară de stolurile de păsări speriate, care dădeau ocoluri în zbor, și de flamura deschisă la culoare, care se unduia, aproape leneș, în bătaia unei adieri răzlețe. Nici urmă de ceva care să fi atins vreodată ridicătura de forma unui munte. Dar totuși, Rand fusese. N-avea nici o îndoială.

Se întoarce și o găsi pe Nynaeve, uitându-se la ea; ochii li se întâlneau, iar cele două se priviră preț de câteva clipe.

— Frumoasă ispravă, dacă a făcut stricăciuni la corabie, spuse până la urmă Elayne. Cum o să reușim noi să ajungem în Tanchico, dacă el se apucă să azvârle toate corăbiile încoace și-n colo? „Lumină, trebuie să fie bine. Dacă nu e, eu n-am cum să-l ajut. Este bine. Chiar e.”

Nynaeve o atinse pe braț, încercând să-i dea curaj.

— Scrisoarea aia a ta, a doua, l-a atins fără îndoială într-un punct dureros. Bărbații dau întotdeauna pe dinafară când își dau frâu liber emoțiilor; așa se întâmplă, dacă le țin prea mult ascunse – trebuie să plătească pentru asta cumva. O fi el Dragonul Renăscut, dar trebuie și el să învețe că între bărbați și femei... Dar ăștia ce caută aici?

„Ăștia” erau doi bărbați care stăteau pe punte, în mijlocul agitației produse de Oamenii Mării. Unul din ei era Thom Merrilin, cu mantia de Menestrel pe el, cu harpa și flautul atârinate pe spate în cutiile lor de piele, și cu o boccea la

picioare, lângă un cufăr ponosit, încuiat cu lacăt. Celălalt era un bărbat din Tear, zvelt și chipeș, de vârstă mijlocie, părând dur și bronzat. Purta o pălărie conică de paie, turtită, și un surtuc așa cum aveau oamenii de rând – din acelea bine strânse pe trup până la brâu, dar largi mai jos, ca niște fustanele. Un pumnal rupe-săbii, crestat, îi atârna la cingătoarea de peste surtuc, și se sprijinea într-un toiag de lemn noduros și parcă făcut din bucăți, deschis la culoare, cât el de înalt, dar nu mai gros decât degetul lui mare. Ținea un pachet pătrătos, agățat cu o sfoară de umăr. Elayne îl recunoscuse: îl chema Juilin Sandar.

Chiar dacă stăteau unul lângă altul, se vedea limpede că cei doi nu se cunoșteau între ei: se țineau bătoși și rezervați. Amândoi, însă, erau cu băgare de seamă la aceleași lucruri, adică se uitau când la Căpităneasa care se îndrepta spre pupa, când la Elayne și la Nynaeve. Fără îndoială că erau și ei șovăitori, dar își acopereau nesiguranța, prefăcându-se vioi și încrezători. Thom rânjea și-și mângâia mustățile lungi și albe ori de câte ori le arunca o privire, iar Sandar le făcea plecăciuni grave, sigur pe el.

— Nu a pățit nimic, spuse Coine, urcând pe trepte. Pot să pornesc în larg într-o oră, dacă binevoiți. Chiar mai puțin de-o oră, dacă izbutim să găsim un cârmaci din Tear. Dacă nu, am să pornesc și fără el, dar asta înseamnă că n-o să mai venim niciodată pe aici.

Le urmări privirile și văzu că se uitau la cei doi bărbați.

— Ne cer să-i luăm la bord, Menestrelul până în Tanchico, iar prinzașul-de-furi până unde mergeți și voi. Nu pot să nu-i primesc, dar... își întoarse ochii negri spre Elayne și Nynaeve. Dar am s-o fac, dacă așa îmi cereți voi. Din glasul ei, se vedea că șovăie să încalce obiceiurile, dar și... că vrea să le ajute? Să-l slujească pe Coramoor? Prinzașul e un om bun, cu toate că e legat de mal. Lumina știe, n-am vrut să vă jignesc nici pe voi cu asta. Pe Menestrel nu-l știu, dar un Menestrel însuflețește întotdeauna călătoria și ușurează ceasurile de neodihnă.

— Îl cunoști pe jupân Sandar? întrebă Nynaeve.

— De două ori i-a găsit pe cei care au șterpelit de la noi, și

încă iute. Alt om legat de mal, în locul lui, ar fi lungit-o, numai ca să ne ceară mai mulți bani. Se vede că și voi îl cunoașteți. Voiți să nu-l iau la bord?

Încă mai șovăia.

— Mai întâi să vedem de ce au venit, zise Nynaeve sec, cu un glas care nu suna a bine pentru nici unul din cei doi.

— Cred că ar trebui să vorbesc eu, sugeră Elayne, cu blândețe, dar și cu hotărâre. În felul ăsta, tu poți să fii cu ochii pe ei și să vezi dacă ne ascund ceva. Nu mai zise și că, în felul acesta, Nynaeve n-avea să se lase dusă de mânie, dar zâmbetul ei cu jumătate de gură arăta că înțelesese și asta.

— Foarte bine, Elayne. Am să fiu cu ochii pe ei. Poate te uiți și tu cât de liniștită pot să rămân. Știi cum ești când te înfurii.

Lui Elayne îi veni să râdă.

Cei doi bărbați se îndreptară de spate când se apropiară de ei. În jurul lor, marinarii se îmbulzeau, roind în preajma velelor, trăgând de funii, legând ceva și dezlegând altceva, urmând poruncile Căpitănesei. Treceau pe lângă cei patru oameni ai uscatului fără să le arunce nici o privire.

Elayne se încruntă la Thom Merrilin, gânditoare. Știa bine că nu-l mai văzuse pe Menestrel înainte să apară în Stâncă, dar, chiar de atunci, avea o senzație ciudată în ceea ce-l privește, ceva care părea cunoscut. Nu că s-ar fi putut așa ceva. Menestrellii dădeau spectacole prin sate, mai ales; la palatul din Caemlyn al mamei sale nu fusese nici unul, fără îndoială. Singurii Menestrelî de care-și amintea Elayne fuseseră în satele din apropierea domeniilor de la țară ale lui Morgase, iar șoimul ăsta de bărbat sigur nu fusese printre ei.

Hotărî să vorbească mai întâi cu prinzașul-de-furi. Elayne își amintea că așa voia să i se zică; ceea ce era un poteraș prin alte părți se chema prinzaș-de-furi în Tear, iar el ținea mult la această deosebire.

— Jupâne Sandar, începui ea grav. Poate că nu-ți mai aduci aminte de noi. Eu sunt Elayne Trakand, iar aceasta este prietena mea, Nynaeve al'Meara. Înțeleg că vrei să călătorești încotro mergem și noi. Aș putea să întreb de ce? Ultima oară când te-am văzut, nu prea ne-ai slujit bine.

Omul nici nu clipise când Elayne sugerase că ar fi putut să nu le mai cunoască. Ochii i se opriră o clipă asupra mâinilor celor două femei, băgând de seamă că le lipsesc inelele. Cu ochii ăia negri ai lui, băga de seamă tot, și-și întipărea totul bine în minte.

— Da, îmi aduc aminte, jupâniță Trakand, și încă bine. Dar, dacă mi-e cu iertare, ultima oară când v-am slujit, am făcut-o împreună cu Mat Cauthon, când v-am scos pe amândouă din apă, înainte să vă muște știucile argintii.

Nynaeve își dresе glasul, dar nu cu mult zgomot. Fusese vorba de o temniță, nu de apă, și de Ajah Neagră, nu de știuci argintii. Lui Nynaeve, mai ales, nu-i plăcea să i se aducă aminte că avuseseră nevoie de ajutor atunci. Firește, dacă n-ar fi fost Juilin Sandar, n-ar fi ajuns ele în acea temniță. Ba nu, nu era cinstit să dea toată vina pe el. Era adevărat, dar nu era cinstit.

— Asta așa e, îl repezi Elayne, dar tot nu ne-ai zis de ce vrei să mergi în Tanchico.

Omul trase adânc aer în piept și se uită cu sfială la Nynaeve. Elayne nu știa dacă îi plăcea sau nu că bărbatul era cu mai mare băgare de seamă față de Nynaeve, nu față de ea.

— Am fost luat cu arcanul din casă acum nici jumătate de ceas, spuse el cu grijă, de către un om pe care cred că îl cunoașteți. Unul înalt, cu chipul împietrit, care-și zice Lan. Nynaeve ridică ușor din sprâncene. Venea din partea unui alt bărbat pe care îl știți. Un... păstor, așa mi-a spus. Mi-a dat o grămadă de aur și mi-a zis să vă însoțesc. Pe amândouă. Mi-a zis că, dacă Domniile Voastre nu vă întoarceți cu bine din această călătorie... Să zicem că mai degrabă mă duc și mă înec, decât să mă mai întorc. Lan a apăsат bine cuvintele, și la fel și... păstorul, în vorbele pe care mi le-a trimis. Căpităneasa îmi spune că nu mă poate primi la bord decât dacă încuviințați și Domniile Voastre. Mă pricep și eu la anumite lucruri care vă pot fi de folos.

Și își roti o dată în mână toiagul, atât de repede că nu se mai văzu decât un vârtej. Atinse cu degetele pumnalul rupe-săbii de la șold, care arăta ca o sabie scurtă, dar neascuțită,

cu despicături făcute să prindă tăişurile săbiilor.

— Bărbații ăștia fac ei ce fac și mereu trec peste cuvintele tale, bălmăji Nynaeve, oarecum mulțumită.

Elayne nu făcu decât să se încrunte, ofensată. Rand îl trimisese? Pesemne că o făcuse înainte să citească cea de-a doua scrisoare. „Arde-l-ar focul! De ce sare și el așa? Nu mai e timp să-i trimit încă o scrisoare, iar dacă i-aș trimite, l-aș băga în ceață și mai rău. Și aș părea încă și mai proastă. Arde-l-ar!”

— Și dumneata, jupân Merrilin? zise Nynaeve. Păstorul a mai trimis și un Menestrel după noi? Sau celălalt bărbat te-a trimis? Pesemne, ca să ne înveselești cu jonglerii și înghițind flăcări.

Thom îl cerceta pe Sandar de aproape, dar se îndreptă lin spre Nynaeve și îi făcu o plecăciune elegantă, stricată numai de o fluturare prea înflorată a mantiei pline de petice.

— Nu păstorul, jupâniță al'Meara. O doamnă pe care o cunoaștem amândoi m-a rugat – da, chiar m-a rugat – să vă însoțesc. Acea doamnă care v-a găsit în Emond's Field, pe dumneata și pe păstor.

— De ce? spuse Nynaeve, bănuitoare.

— Și eu mă pricep la oareșceva, le spuse Thom, aruncându-i o privire prinzașului. Vreau să zic, pe lângă că știu să jonglez. Și am mai fost în Tanchico de câteva ori. Cunosc bine orașul. Vă pot zice unde găsiți un han bun, și ce cartiere sunt primejdioase, ziua, ca și după lăsarea serii. Sau pe cine trebuie să mituiți, ca să nu-și bage Garda Cetățenească nasul prea tare în treburile voastre. Tare le mai place să fie cu ochii pe străini! Vedeți dară, vă pot ajuta cu multe lucruri.

Senzația că îl cunoaște nu-i dădea pace lui Elayne. Înainte să-și dea seama ce face, întinse mâna și îl trase de una din mustățile lungi și albe. El tresări, iar ea își duse repede amândouă mâinile la gură, înroșindu-se până-n vârful urechilor.

— Iertare. Parcă.... Parcă-mi amintesc că am mai făcut asta înainte. Adică... îmi pare foarte rău. „Lumină, de ce am făcut așa ceva? Acum pesemne că mă crede puțină la minte.

— Mi-aș... mi-aș fi adus aminte, zise el, bățos.

Elayne nădărdia să nu-l fi jignit. De pe fața lui, n-aveai cum să-ți dai seama. Bărbații se întâmpla să se simtă jigniți când ar fi trebuit să se amuze, și să se amuze, când ar fi trebuit să se simtă jigniți. Dacă aveau să călătorească împreună... Atunci, pentru prima dată, își dădu seama că se hotărâse să le dea voie să vină și ei.

— Nynaeve?

Firește, cealaltă înțelese întrebarea nerostită. Îi cercetă cu luare-aminte pe cei doi bărbați, apoi dădu din cap a încuviințare.

— N-au decât să vină. Dar numai dacă se învoiesc să facă așa cum li se spune. N-am de gând să las un bărbat cu creier de câlți să facă ce-i trece prin cap și să ne pună în primejdie.

— Cum poruncești, jupâniță al'Meara, zise iute Sandar, făcându-i o plecăciune.

— Menestrelul e un suflet liber, Nynaeve, spuse repede Thom, dar pot să-ți făgăduiesc că n-am să vă pun în primejdie. Departe de mine așa ceva.

— Să faci cum ți se spune, zice ea tăios. Ori îți dai cuvântul, ori ai să te uiți de pe doc în urma corăbiei.

— Atha'an Miere iau la bord pe oricine le cere, Nynaeve.

— Așa crezi? Oare numai poterașului – Sandar tresări – i s-a zis că trebuie să-i dăm noi voie? Așa cum ți se spune, jupâne Merrillin, zise Nynaeve, apăsând cuvântul, jupân”.

Thom își dădu pe spate capul alb, ca un cal plin de neastâmpăr, și răsufală adânc, dar până la urmă încuviință.

— Îmi dau cuvântul, jupâniță al'Meara.

— Foarte bine, atunci, zise Nynaeve, înviorată. Ne-am învoit. Voi doi găsiți-o acum pe Căpităneasă și spuneți-i că v-am zis să vă dea vreun ungher tihnit, dacă poate, pe undeva unde să nu ne stați în cale. Acum, ștergeți-o! Repejor.

Sandar făcu o plecăciune și plecă; înainte de a i se alătura, cu spatele țeapăn, Thom tremură de indignare.

— Nu cumva te-ai purtat prea aspru cu ei? zise Elayne de cum se îndepărtaseră îndeajuns de mult încât să nu le mai audă. Cu zarva de pe punte, nici nu trebuia să meargă prea departe. Până la urmă, trebuie să călătorim împreună. Știi

cum se zice: „Vorba bună ți-aduce tovarăși buni”.

— Mai bine facem de la bun început așa cum vrem s-o ținem și pe mai departe. Elayne, Thom Merrilin știe prea bine că nu suntem Aes-Sedai în toată puterea cuvântului.

Rostise aceste vorbe încet, uitându-se în jur. Nici unul din marinari nu le arunca nici măcar o privire, mai puțin Căpităneasa, care le privea de la pupa, unde îi asculta pe Menestrel și pe prinzaș.

— Bărbații nu-și pot ține gura – niciodată n-o fac – așa că foarte curând o să afle și Sandar. Dacă am fi Aes-Sedai, nu ne-ar face nici un necaz, dar cum suntem doar Alese... Dacă le dăm o cât de mică ocazie, au să facă amândoi ce cred ei de cuviință, orice am spune noi. Nu vreau să le dau nici măcar ocazia aia cât de mică.

— Poate că ai dreptate. Crezi că știu de ce mergem noi în Tanchico?

— Nu; altfel, pare-mi-se, n-ar mai fi așa plini de zel, răspunse Nynaeve, pufnind pe nas. Și nici n-aș vrea să le zicem, până nu suntem chiar nevoite. Se uită cu înțeles la Elayne – nu trebui să spună că, după capul ei, nici Căpitănesei nu ar fi fost musai să-i spună. Uite altă zicală: „Cine ia cu împrumut o belea, dă înapoi zece”.

— Nynaeve, vorbești de parcă n-ai avea încredere în ei.

I-ar fi zis că se purta ca Moiraine, dar lui Nynaeve nu i-ar fi plăcut deloc asemuirea.

— Dar ce, putem avea? Juilin Sandar ne-a mai trădat o dată. Da, da, știu că nici un om n-ar fi putut să n-o facă, dar tot același lucru e. Iar Liandrin și celelalte știu cum arată. Va trebui să-l îmbrăcăm altfel. Poate să-l punem să-și lase părul mai mare. Sau să-și lase mustața, ca porcăria aia de pe fața Menestrelului. S-ar putea să meargă.

— Și Thom Merrilin? Întrebă Elayne. În el cred că putem avea încredere. Nu știu de ce, dar așa mi se pare.

— A recunoscut că l-a trimis Moiraine, zise Nynaeve, obosită. Dar ce n-o mai fi recunoscut, la o adică? Ce i-o fi zis ea lui, dar el nu ne-a spus și nouă? Oare trebuie să ne ajute sau e altceva la mijloc? Moiraine își face propriile jocuri atât de des, că în ea am încredere numai cu atât mai mult decât în

Liandrin. Și arată cu degetele o distanță nici cât o unghie de mare. Dacă e spre binele lui Rand, se va folosi oricum de noi – și de tine, și de mine. Sau, mai degrabă, dacă e spre binele planurilor pe care le are ea cu Rand. Dacă ar putea, l-ar pune-n lesă ca pe-un câine de salon.

— Moiraine știe ce trebuie făcut, Nynaeve.

O dată în viață, lui Elayne nu-i veni să spună asta. Ceea ce știa Moiraine că trebuia făcut ar fi putut să-l împingă pe Rand înspre Tarmon Gai'don încă și mai repede. Poate să-l împingă chiar spre moarte. De-o parte, Rand; de alta, lumea. Era caraghios – prostesc și copilăresc – să-și închipuie o asemenea balanță, iar talerele să se lege la aceeași înălțime pentru ea. Dar nu îndrăznea să le miște, mici măcar în mintea ei, căci nu știa în ce parte s-ar fi înclinat balanța.

— Ea știe mai bine decât el, spuse, străduindu-se să pară convinsă. Mai bine decât noi.

— O fi, suspină Nynaeve, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi și placă.

La prora se dădu drumul la parâme, iar pânzele în trei colțuri se desfăcură dintr-odată; *Joacă-n val* își luă astfel avânt și se depărtă de doc. Mai apărură și alte pânze, mari și albe, în trei sau patru colțuri; marinarii traseră parâmele de la pupa, iar corabia se răsuci și făcu o voltă largă spre râu, strecurându-se printre celelalte ancorate acolo, care-și așteptau rândul la chei, și ajunse, în cele din urmă, cu prora spre miazăzi, în josul apei. Oamenii Mării își mânuiau corăbiile așa cum ar fi făcut un călăreț priceput cu un armăsar bun.

La pupa stătea un locuitor din Tear, un bărbat dolofan, cu înfățișare abătută, cu un surtuc galben, spălăcit, cu mâneci largi, cenușii. Omul își freca neliniștit mâinile – era cârmaci și fusese luat la bord la repezeală, tocmai când se trăgea pasarela, ca să-l cârmuiască pe *Joacă-n val* în josul râului. Legile din Tear prevedeau că nici o corabie nu avea voie să treacă printre Degetele Dragonului fără să aibă un cârmaci din Tear la bord. Cârmaciul acesta era abătut, fără îndoială, pentru că nu făcea nimic, căci, chiar dacă dădea indicații, Oamenii Mării tot nu-l băgau în seamă.

Bălmăjind că vrea să vadă cum arăta cabina lor, Nynaeve

coborî la parter – adică, sub punte dar lui Elayne îi plăcea să simtă briza și senzația că pornesc la drum. Să călătorească, să vadă locuri pe care nu le mai văzuse, era o bucurie în sine. Nu se așteptase să călătorească, cel puțin nu așa. Domnița-Moștenitoare din Andor putea face câteva vizite de stat, și avea să facă mai multe după ce avea să fie încoronată, dar toate acestea aveau să fie îngădite de pompă și de tot felul de politețuri. În nici un caz ca acum. Oamenii Mării, desculți, și o corabie care se îndrepta spre mare.

Pe măsură ce soarele urca pe cer, malul râului aluneca în urma lor; din loc în loc, se zăreau ciorchini de ferme cu pereți de piatră și hambare, înghesuite laolaltă, mohorâte și singuratice, care dispăreau apoi în zare. Orașe nu se zăreau deloc. Tear n-ar fi îngăduit nici unui oraș, cât de mic, să se ridice pe malul râului, între capitală și mare, căci, oricât de prăpădit ar fi fost la început, un orașel ar fi putut să crească și să devină într-o zi rival cu Tear. Înălții Seniori țineau sub control mărimea satelor și orașelor din toată țara, folosindu-se de dări pe zidit, dări care deveneau tot mai împovărătoare, cu cât se ridicau mai multe clădiri. Fără îndoială că nici orașului Godan, din Golful Remara, nu i s-ar fi îngăduit să prospere, dacă n-ar fi fost nevoie să fie acolo un oraș puternic, care să țină sub supraveghere Mayene. Într-un fel, Elayne se simțea ușurată că lasă în urmă niște oameni atât de neghiobi. Numai de n-ar fi trebuit să lase în urmă și un anume bărbat, și el tot neghiob...

Cu cât înaintau cu corabia spre miazăzi, cu atât se vedeau din ce în ce mai multe bărci de pescuit, toate mici, cărora le dădeau târcoale stoluri dese de pescăruși și de alte păsări care nădăjduiau și ele să găsească ceva pește. Când *Joacă-n val* pătrunse în labirintul de ape numit Degetele Dragonului, se întâmpla să se poată zări doar păsările de pe cer, împreună cu stâlpii înalți de care erau prinse plasele de pescuit, căci, în jur, erau numai câmpii întregi de trestie unduindu-se în bătaia vântului. Ici-colo mai erau și insulițe joase, pe care creșteau niște copaci ciudați, cu crengi răsucite și cu rădăcini încurcate ca niște plase de păianjen, care se vedeau deasupra pământului. Multe dintre bărci pescuiau

chiar printre trestii, dar nu cu plase. Când se apropiară de câteva, Elayne văzu că bărbații și femeile din acestea aruncau în apa plină de buruieni niște bețe lungi și arcuite, iar când le scoteau, de ele erau agățați, zbatându-se de mama focului, niște pești dungați cu negru, lungi cât brațul unui bărbat.

De cum intrară în deltă, cârmaciul din Tear începu să se plimbe, îngrijorat, în susul și în josul punții, și strâmbă din nas când i se întinse pâine și o strachină de tocană groasă și condimentată de pește. Elayne își măncă însă cu poftă porția, ba chiar șterse cu ultima coajă de pâine strachina de ceramică, dar și ea era neliniștită. În toate părțile se întindeau culoare de apă, unele mai late, altele mai înguste. Unele se terminau pe neașteptate, fățiș, dând în vreun perete de trestii. Dar despre celelalte n-aveai de unde să știi dacă nu cumva aveau să dispară la fel de brusc, după următoarea cotitură. Cu toate astea, Coine nu-l încetini pe *Joacă-n val*, și nici nu stătea pe gânduri care cale s-o aleagă. Se vedea limpede că știa pe care din canale s-o ia, ori ea, ori Călăuza vânturilor, dar cârmaciul tot mai bodogănea singur, de parcă din clipă în clipă s-ar fi așteptat să se ciocnească de un mal.

Era deja seara târziu, când, pe neașteptate, în față le apărură gura râului și, dincolo de ea, întinderea nețărmurită a Mării Furtunilor. Oamenii Mării făcură ceva pe la pânze, iar corabia tremură ușor, apoi se opri de tot. Abia atunci băgă Elayne de seamă o barcă mare, cu vâsle, care ieșea, ca un gândac de apă, cu multe picioare, de pe lângă o insulă unde se vedeau câteva clădiri părăsite, de piatră, în jurul unui zid îngust și înalt, pe care erau cocoțați câțiva oameni, chiar sub flamura orașului Tear, trei semiluni albe, pe un câmp roșu și auriu. Fără să zică o vorbă, cârmaciul luă punga pe care i-o întinse Coine, apoi coborî repede pe o scară de funie, până la barcă. De cum ajunse jos, pânzele corăbiei se întinseră din nou și *Joacă-n val* dădu piept cu primele valuri ale mării, se ridică ușor, brăzdând apele. Oamenii Mării fugeau pe la velatură, dând drumul la alte pânze, iar corabia se îndreptă cu grabă spre miazănoapte și apus, lăsând uscatul în urmă.

Când și ultima fâșie subțire de uscat se pierdu dincolo de

zare, femeile din Seminția Mării își scoaseră bluzele. Toate, chiar și Căpităneasa și Călăuza vânturilor. Elayne nu mai știa încotro să se uite. Toate femeile astea care se plimbau pe jumătate despuiate, fără să le pese nici cât negru sub unghie de bărbații din jurul lor... Lui Juilin Sandar părea să-i fie la fel de greu ca și ei, și ba se holba la femei cu ochii cât cepele, ba stătea numai cu ochii în jos; până la urmă, coborî sub punte. Elayne nu voia să fie pusă pe fugă așa ușor. În loc să plece, preferă să se uite peste bord, în largul mării.

„Obiceiuri diferite, își spuse ea. Atâta timp cât nu se așteaptă să fac și eu la fel.” Numai gândindu-se la asta, și-i și veni să râdă ca o apucată. Cumva, parcă-i venea mai ușor să se gândească la Ajah Neagră, decât la asta. „Obiceiuri diferite. Lumină!”

Cerul devenise stacojiu, iar soarele se vedea chiar pe linia orizontului, auriu și mat. Cete de delfini întovărășeau corabia, încovoiindu-se și sărind în jur, și, puțin mai departe, din apă săreau un fel de pești strălucitori, albaștri-argintii, care se ridicau la suprafață în bancuri, pluteau prin aer vreo cincizeci de pași sau chiar mai mult, deschizându-și aripioarele, apoi se scufundau din nou în apele umflate, cenușii-verzui. Uluită, Elayne le urmări cu privirea vreo zece sau doisprezece astfel de zboruri, apoi nu se mai iviră.

Dar și delfinii, cu mărețele lor siluete alunecoase, erau la rândul lor o priveliște îndeajuns de minunată, formând o gardă de onoare care îl conducea pe *Joacă-n val* înapoi în patria mărilor, unde îi era locul. Delfinii îi recunoscuse după descrierile din cărți; se zicea că, dacă te găseau gata să te îneci, te împingeau la mal. Nu era sigură dacă o credea sau nu, dar era o poveste drăguță. Îi urmă, mergând de-a lungul punții, spre proră, unde ei se zbenguiau în valurile stârnite de corabie – se întorceau pe o parte și se uitau în sus la ea, dar înotau la fel de repede.

Aproape ajunsese în partea cea mai îngustă a prorei, când își dădu seama că Thom Merrilin era deja acolo, zâmbindu-le delfinilor cam trist, cu mantia unduindu-i-se în vânt la fel ca pânzele de deasupra. Își lăsase catrafusele pe undeva. Da, chiar părea cunoscut, chiar foarte tare.

— Nu ești fericit, jupân Merrilin?

— Te rog, spune-mi doar Thom, Domniță, îi răspunse el, uitându-se pieziș la ea.

— Thom să fie. Dar nu „Domniță”. Aici sunt doar jupânița Trakand.

— Cum spui Domnia Ta, jupâniță Trakand, zise el, cu un zâmbet abia zărit în colțul gurii.

— Cum poți să te uiți la delfinii ăștia și să nu te cuprindă fericirea, Thom?

— Ei sunt liberi, murmură el cu un asemenea glas, că Elayne nici nu știa dacă ei îi răspunse. Ei n-au nici hotărâri de luat, nici prețuri de plătit. N-au nici o grijă pe lume, trebuie doar să găsească pește să mănânce. Și să aibă grijă la rechini, pare-mi-se. Și la peștii-leu. Și la încă vreo sută de alte lucruri de care eu n-am habar. Pesemne, nu e o viață chiar așa de invidiat, până la urmă...

— Îi invidiezi?

El nu răspunse, dar, oricum, întrebarea fusese nepotrivită. Trebuia să-l facă să zâmbească din nou, într-un fel sau altul. Ba nu, să râdă. Nu știa de ce, dar, cumva, simțea că, dacă izbutea să-l facă să râdă, avea să-și aducă aminte unde-l mai văzuse. Se gândi să aducă vorba de altceva, de ceva mai pe sufletul Menestrelului.

— Ai de gând să plăsmuiești balada lui Rand, Thom? Baladele erau de domeniul Barzilor, nu al Menestrelilor, dar un pic de măgulire n-avea cum să strice. Balada Dragonului Renăscut. Știi, și Loial are de gând să scrie o carte.

— Poate că am s-o plăsmuiesc, jupâniță Trakand. Dar, odată cu trecerea vremii, nici plăsmuirile mele, nici cartea Ogierului nu vor avea cine știe ce urmări. Poveștile noastre nu se vor păstra, odată cu trecerea vremii. Când va începe următoarea Vârstă... Se strâmbă și se trase de capătul unei mustăți. Dacă stai să te gândești, asta ar putea să fie peste numai un an sau doi. Cum este însemnat sfârșitul unei vârste? N-are cum să fie mereu o catastrofă de grozăvia Frângerii. Totuși, dacă e să credem Profețiile, sfârșitul acesteia așa va fi. Asta e necazul cu profețiile. Originalul e tot timpul în Limba Străveche, ba uneori e și în Declamație -

dacă nu știi de dinainte ce înseamnă un lucru, n-ai cum să-i descifrezi înțelesul. Oare chiar înseamnă ceea ce scrie acolo, sau e doar un fel înflorit de a spune cu totul și cu totul altceva?

— Vorbeai de baladă, îl întrerupse Elayne, încercând să îl aducă înapoi, dar el clătină din cap, scuturându-și părul alb și zburlit.

— Vorbeam de prefacere. Balada mea, dacă o compun, și cartea lui Loial, nu vor fi altceva decât niște... sâmburi – și asta, dacă avem noroc. Cei care știu adevărul vor muri, iar nepoții nepoților lor își vor aduce aminte de altceva. Iar nepoții nepoților acestora, altceva, încă și mai altfel. După vreo douăzeci, douăzeci și ceva de generații, cine știe, poate că dumneata o să fii eroina, nu Rand.

— Eu? râse ea.

— Ori poate Mat, sau Lan. Ori poate chiar eu. Îi zâmbi, iar chipul lui bătut de vreme se îmblânzi. Thom Merrilin. Nu Menestrel, ci.... Ce? Cine ar putea să spună? Nu unul care înghite flăcări, ci le scuipă. Le azvârle înapoi și-ncolo ca o Aes-Sedai. Își înfoie mantia. Thom Merrilin, eroul de taină, care răstoarnă munții și înscăunează regi. Zâmbetul lui se schimbă într-un râs sănătos, din toți rărunchii. Dacă Vârsta care vine o să-și amintească numele lui Rand al'Thor așa cum trebuie, se cheamă că va fi avut noroc.

Elayne simți că avusese dreptate. Nu era doar o senzație. Chipul acela, râsul plin de veselie.... Da, își amintea de ele. Dar de unde? Trebuia să-l facă să vorbească mai departe.

— Tot timpul se întâmplă așa? Nu cred că este cineva care să se îndoiască, să zicem, că Artur Aripă-de-Șoim a cucerit un imperiu întreg. Lumea toată, sau pe-aproape.

— Aripă-de-Șoim, jupâniță dragă? O fi întemeiat el un imperiu, nu zic nu, dar oare o fi făcut tot ce zic cărțile și poveștile, și baladele? Așa cum se zice acolo că a făcut? O fi omorât el o sută dintre cei mai buni luptători ai oștirii vrăjmașe, așa, unul câte unul? Oare cele două oștiri or fi stat așa, degeaba, în vreme ce doar unul dintre generali – și încă regele însuși! – dădea luptă după luptă, de o sută de ori?

— În cărți scrie că așa a făcut.

— Între răsăritul și apusul soarelui nici măcar nu e vreme ca un singur om să se lupte de o sută de ori, fetițo!

Elayne, mai-mai să-l oprească – „Fetițo”?! Era Domnița-Moștenitoare din Andor, nu „fetițo” –, dar el se pornise, ca un cal care-și mușcase frâul.

— Și încă asta a fost acum numai o mie de ani. Să ne ducem înapoi în timp, la cele mai vechi povești pe care le știu, cele din Vârsta de dinainte de Vârsta Legendelor. Oare Mosk și Merk chiar s-or fi bătut cu lănci de foc, și oare chiar or fi fost uriași? Oare Elsbet chiar o fi fost regina întregii lumi, și oare Anla chiar i-o fi fost soră? Oare chiar Anla asta o fi fost Înțeleapta Sfetnică, sau altcineva? Tot așa, am putea să ne întrebăm și de la ce fel de animal ne vine fildeșul, sau ce fel de plantă face mătase. Dacă nu cumva și aia tot de la un animal vine.

— La celelalte întrebări nu știu să-ți răspund, zise Elayne, cam bătos – încă o rodea că fusese făcută „fetiță” –, dar despre fildeș și mătase ai putea să-i întrebi pe Oamenii Mării.

El râse din nou – așa cum nădăjduise ea, însă n-o ajuta să-și amintească de unde îl știe, ci doar că într-adevăr îl știa – dar, în loc să-i spună că era prostuță, așa cum se așteptase ea, zise:

— Ești cu picioarele pe pământ și știi să pui degetul pe rană, la fel ca maică-ta. Cu amândouă picioarele pe pământ și nu te lași prea des purtată de închipuire.

Elayne își ridică puțin bărbia, și se strădui să aibă chipul mai rece. S-o fi dat ea drept jupânița Trakand pe aici, dar asta era altceva. Thom era un bătrânel drăguț și chiar voia să-i dezlege taina, dar, până la urmă, era doar Menestrel, și n-ar fi trebuit să vorbească despre o regină pe un ton atât de apropiat. Ba chiar – într-un fel ciudat, care o scotea din fire – el părea să se distreze de acest lucru!

—Nici cei din Seminția Mării nu știu, zise el. Când li se dă voie să tragă la țarm, în ținuturile de dincolo de Pustiul Aiel, ei nu zăresc decât vreo câteva mile de jur împrejur, și asta doar în câteva dintre porturi. Locurile alea au ziduri înalte, pe care le păzesc bine, să nu se urce cumva cineva și să vadă ce e dincolo de zid. Dacă vreuna dintre corăbiile lor acostează

altundeva – sau dacă ajunge pe acolo o corabie care nu e a lor; doar Oamenilor Mării li se îngăduie să vină la ei – atunci nu se mai aude nimic nici de corabie, nici de echipaj. Și asta-i cam tot ce-ți pot spune, după ce am tot întrebat, mulți ani la rând – chiar mai mult decât îmi place să mă gândesc. Atha'an Miere își țin tainele, dar, aici, nu cred că știu nici ei prea multe – n-au ce taine să țină. Din ce-am mai putut să aflu, la fel păteau și locuitorii din Cairhien, pe vremea când încă li se dădea dreptul să traverseze Pustia pe Calea Mătășii. Neguțătorii din Cairhien nu zăreau decât un singur oraș, cu ziduri înalte, iar cei care plecau de acolo dispăreau pentru totdeauna.

Elayne se pomeni că îl cercetează din priviri așa cum făcuse și cu delfinii. Ce fel de om mai era și ăsta? Până acum, de două ori ar fi avut de ce să râdă de ea – și o dată chiar se distrase pe seama ei, chiar dacă ei nu-i plăcea deloc s-o recunoască –, dar, în loc să râdă, el vorbea cu ea la fel de serios ca... da, ca un tată cu fiica lui.

— S-ar putea să găsești câteva răspunsuri pe corabia asta, Thom. Până s-o convingem noi pe Căpităneasă să ne ducă în Tanchico, ei voiau să se îndrepte spre răsărit. Spre Shara, așa a zis Mai-marele Încărcăturii, la răsărit de Mayene; asta, pesemne, e dincolo de Pustie.

Thom se holbă la ea preț de o clipă.

— Shara, zici? N-am auzit numele ăsta până acum. Ce e Shara, oraș sau popor? Sau și una, și alta? Da, pesemne că am să mai învăț și eu câte ceva.

„Ce-am zis? se miră Elayne. Am zis ceva care l-a pus pe gânduri. Lumină! l-am zis că noi am convins-o pe Coine să-și schimbe planurile.” N-avea cum să conteze prea mult, dar ea își trase o muștruluială zdravănă. Pesemne că o vorbă scăpată fără băgare de seamă în fața acestui bătrânel drăguț n-avea să facă nici un rău, dar aceeași vorbă putea să-i aducă moartea în Tanchico – ei, lui Nynaeve, ca să nu-i mai punem la socoteală pe prinzașul-de-furi și pe Thom însuși. Asta, dacă într-adevăr era un bătrânel drăguț.

— Thom, de ce ai venit cu noi? Numai pentru că așa ți-a cerut Moiraine?

Thom se cutremură din umeri; Elayne își dădu seama că râdea de sine însuși.

— Despre asta, cine știe? Nu-i prea ușor să te împotrivești, când o Aes-Sedai te roagă ceva. Poate că m-am gândit cât de plăcut o să fie să călătoresc împreună cu Domnia Ta. Sau poate că mi-am zis că Rand e destul de mare încât să-și poarte și singur de grijă o vreme.

Râse din toată inima, iar Elayne nu putu decât să râdă și ea cu el. Insul ăsta bătrân, să aibă grijă de Rand! Senzația că poate avea încredere în el îi reveni, mai puternică decât până atunci, când el o privi. Nu pentru că era în stare să râdă de el însuși, sau nu numai de asta. N-ar fi putut să dea vreo pricină, dar, uitându-se în ochii lui albaștri, nu putea nicicum să creadă că omul acesta ar fi fost în stare să-i facă vreodată rău.

Îi veni din nou să-l tragă de mustăți, dar se strădui să-și țină mâinile acasă. Că doar nu era copil. Copil. Deschise gura... și, dintr-odată, îi ieșiră toate din minte.

— Iertare, Thom, spuse ea, grăbită. Trebuie... Iertare. Porni iute către pupa, fără să aștepte vreun răspuns. Pesemne că el o fi crezut că mișcările corăbiei o deranjaseră la stomac. *Joacă-n val* se înclina mai tare și aluneca mai repede, spintecând valurile umflate ale mării, pe măsură ce vântul se întăți.

La roata de la pupa stăteau doi bărbați – era nevoie de puterea amândurora pentru a ține corabia pe drumul drept; Căpităneasa nu era pe punte, dar Călăuza vânturilor, da. Femeia stătea în picioare lângă balustradă, în spatele oamenilor de la roată, dezbrăcată până la brâu la fel ca bărbații și cercetând cu ochii cerul, pe care talazurile de nori se învălătuceau mai grozav decât talazurile mării. De data asta, pe Elayne nu o mai deranjă cum era Jorin îmbrăcată – sau dezbrăcată, mai bine zis. Femeia era înconjurată de strălucirea pe care o aveai când îmbrățișai *saidar* – se vedea limpede, chiar dacă era cam întuneric. Asta simțise, asta o adusese înapoi. Faptul că o femeie conducea.

Elayne se opri aproape de pupa, să se uite la ce făcea. Undele de Aer și Apă pe care le mânua femeia erau groase

cât niște funii, și totuși țesătura ei era complicată, aproape diafană, și se întindea pe deasupra apelor cât vedeai cu ochii – o plasă întinsă pe cer. Vântul se stârni mai tare și mai tare; bărbații de la roată se încordară, iar *Joacă-n val* brăzdă lin marea. Țeserea se opri, strălucirea *saidarului* dispăru, iar Jorin se prăbuși lângă margine, proptindu-se în mâini.

Elayne urcă încet treptele, dar, de cum fu îndeajuns de aproape încât s-o poată auzi, femeia din Seminția Mării îi vorbi ușor, întorcându-și capul spre ea:

— În timp ce lucram, mi s-a părut că mă privești. N-aveam cum să mă opresc atunci – ar fi putut să vină o furtună din care să nu scape nici *Joacă-n val*. Marea Furtunilor își merită numele; și fără ajutorul meu, și tot aruncă vânturi rele. N-aș fi vrut să fac asta, dar Coine a zis că trebuie să mergem repede. Pentru Domniile Voastre, și pentru Coramoor. Își ridică privirea spre cer. Dacă binevoiește Lumina, vântul ăsta are să țină până dimineață.

— De-asta nu iau Oamenii Mării Aes-Sedai la bord? zise Elayne, așezându-se lângă ea. Ca să nu afle Turnul că voi, Călăuzele vântului, puteți conduce. De-asta Domnia Ta a trebuit să hotărăști dacă ne primiți sau nu, și nu sora dumitale. Jorin, Turnul nu va încerca să vă oprească. Nu există nici o lege în Turn care să oprească femeile să conducă, chiar dacă nu sunt Aes-Sedai.

— Turnul ăsta Alb al Domniilor Voastre are să se vâre în treburile noastre. Are să încerce să se întindă spre corăbii, iar noi nu suntem legați nici de uscat, nici de oamenii uscatului. Va încerca să ne agațe de el, îndepărtându-ne de mare. Suspină adânc. Valul, de-a trecut, nu-l mai poți chema înapoi.

Elayne și-ar fi dorit să-i poată spune că nu era așa, dar Turnul chiar căuta femei și fete care puteau învăța să conducă, atât pentru a spori numărul de Aes-Sedai, care se micșorase acum față de ce fusese odată, cât și din pricina primejdiei de a învăța să conduci fără îndrumare. De fapt, o femeie care învăța cum să atingă Adevăratul Izvor se pomenea de obicei în Turn, orice ar fi vrut ea de fapt, cel puțin până era instruită măcar cum să nu omoare din greșeală pe cineva sau pe ea însăși.

După o clipă, Jorin vorbi mai departe:

— Nu toate putem conduce. Numai unele. Trimitem și noi câteva fete în Tar Valon, ca să nu vină femeile Aes-Sedai și să caute printre noi. Nici o corabie a cărei Călăuză știe să țeasă vânturile nu va primi Aes-Sedai. Când v-ați spus prima oară numele, m-am gândit că mă știți, pesemne, dar n-ați zis nimic, și ne-ați cerut să vă luăm la bord, iar eu am nădăjduit că nu sunteți chiar Aes-Sedai, cu toate că purtați inele. Ce nădejde prostească! V-am simțit puterea. La amândouă. Iar acum Turnul Alb are să afle.

— Nu pot să-ți făgăduiesc să vă păstrez taina, dar am să fac tot ce pot.

Femeia merita mai mult de atât.

— Jorin, jur pe onoarea Casei Trakand din Andor că voi face tot ce-mi stă în putere să vă păstrez taina de oricine ar putea să vă fac rău, Domniei Tale și poporului dumitale, iar, dacă voi fi nevoită să spun asta cuiva, voi face totul ca să îți apăr neamul de amestecul altora. Casei Trakand nu-i lipsește influența, chiar și în Turn. „Și am s-o fac pe mama să se folosească de influența ei, dacă e nevoie. Cumva, am s-o fac.”

— Dacă binevoiește Lumina, zise Jorin, parcă lăsându-se în voia sorții, atunci totul are să fie bine. Totul va fi bine, și toate vor fi bune, și oricum va fi bine, dacă binevoiește Lumina.

— Pe acea corabie a Seanchanilor era o damane, nu-i așa? Călăuza vânturilor o privi încurcată. O prizonieră care știe să conducă.

— Vezi departe pentru cât de tânără ești. De-asta mi s-a părut prima dată că n-ai fi Aes-Sedai, pentru că ești atât de tânără; fiicele mele sunt mai mari decât tine, pare-mi-se. Nu am știut că era prizonieră; acum că mă gândesc, îmi doresc să fi avut cum s-o fi salvat. La început, *Joacă-n val* a depășit vasul Seanchanilor cu ușurință – auziserăm de pânzele lor vărgate și de ei, că cer jurămintele ciudate și că îi pedepsesc pe cei care nu vor să jure – apoi femeia – damane? – i-a frânt două catarge, și s-au urcat pe puntea lui cu săbii. Am izbutit să aprind foc pe corabia Seanchanilor (mai departe decât să aprind o lampă, mi-e greu să mânuiesc Focul, dar Lumina a

binevoit și a fost destulă puterea mea), iar Toram, în fruntea echipajului, i-a împins pe Seanchani până înapoi, pe puntea lor. Am tăiat cârligele cu care se legaseră de noi, iar corabia lor a plutit departe, în flăcări. Se tot străduiau să-l salveze, așa că nu ne-au mai băgat în seamă, cât ne-am îndepărtat încet de ei. Mi-a părut rău să-l văd cum a ars și s-a scufundat – era un vas bun, unul pentru largul mărilor. Acum îmi pare rău, pentru că am fi putut s-o eliberăm pe femeie, pe damane. Chiar dacă l-a distrus, pesemne că n-ar fi făcut-o dacă ar fi fost liberă. Fie-i sufletul luminat, și apele s-o ia în pace!

Depănându-și povestea, femeia se întristase. Trebuia să-i abată gândul de la asta.

— Jorin, de ce numesc Atha'an Miere corăbiile „el”? Toți oamenii cu care am mai vorbit le numesc „ea”. Asta nu schimbă nimic, cred, dar, totuși, de ce?

— Bărbații ți-ar da alt răspuns, spuse Călăuza vânturilor, zâmbind. Ei ți-ar vorbi de putere și de măreție și de alte lucruri din acestea, dar iată care-i adevărul. Corabia e vie, iar el e ca un bărbat și are o inimă cu adevărat bărbătească. Călăuza mângâie cu drag balustrada, ca și cum ar fi alintat ceva viu, care i-ar fi simțit dezmiardarea. Dacă te porți frumos și ai grijă de el cum trebuie, atunci și el va lupta pentru tine, oricât ar fi marea de rea. Va lupta să te țină în viață chiar și după ce el însuși și-a primit de mult lovitura de moarte. Însă dacă nu îți pasă de el, dacă, de fiecare dată când el îți arată că se apropie primejdia, tu nu-l bagi în seamă, atunci te îneacă și când e marea liniștită și cerul fără pic de nori.

Elayne nădăjdui că Rand nu era chiar atât de nestatornic. „Atunci, de ce sare de la una la alta? Ba se bucură că mă vede plecată, ba-l trimite pe Juilin Sandar după mine...” își zise că nu trebuie să se tot gândească la el. Era departe, de-acum. Nu mai putea să-i facă nimic.

Aruncă o privire peste umăr, către prora. Thom plecase. Era sigură că găsisese cheia tainei lui, chiar cu o clipă înainte să simtă că Jorin conduce. Era ceva legat de zâmbetul său. Orice ar fi fost, acum îi ieșise din minte. Ei bine, avea de gând să-și aducă aminte, înainte să ajungă în Tanchico, chiar dacă

trebuia să-l silească. Dar pe el avea să-l găsească și dimineată.

— Jorin, cât mai e până ajungem în Tanchico? Am auzit și eu că brăzdarul de ape e cea mai iute corabie din lume, dar cât de repede o să ajungem?

— În Tanchico? Ca să-l slujim pe Coramoor, nu ne vom opri în nici un port până acolo. Vreo zece zile, dacă izbutesc să ȝes vânturile îndeajuns de bine, dacă binevoiește Lumina să găsească curenții potriviți. Cu voia și îndurarea Luminii, chiar mai puțin, vreo șapte-opt.

— Numai zece zile? Elayne rămase cu gura căscată. Așa ceva nu se poate.

Văzuse și ea hărți, totuși. Cealaltă femeie zâmbi, pe jumătate mândră, pe jumătate cu îngăduință.

— Cum ai spus chiar dumneata – cele mai iuți corăbii din lume. Următoarea corabie rapidă ar face încă jumătate pe-atât, oricât de lung sau de scurt ar fi drumul, iar celelalte corăbii ar face de două ori pe atât. Iar bărcile care îmbrățișează malul și aruncă ancora în apă mică în fiecare noapte... călăuza pufni cu dispreț... astea ar face de zece ori mai mult.

— Jorin, ai vrea să mă înveți să fac ceea ce făceai dumneata mai adineaori?

Călăuza vânturilor tresări, cu ochii negri măriți și strălucind în lumina foarte slabă.

— Să te învăț? Dar Domnia Ta ești Aes-Sedai.

— Jorin, eu una n-am ȝesut niciodată o undă nici pe jumătate de groasă precum cele pe care le mânuiai dumneata. Și cât erau de lungi! Sunt înmărmurită, Jorin!

Călăuza o mai privi o clipă, nu cu uimire, ci de parcă ar fi încercat să-și fixeze în minte chipul lui Elayne. Într-un sfârșit, își sărută degetele de la mâna dreaptă și le duse la buzele tinerei.

— Dacă binevoiește Lumina, amândouă vom învăța.

21 În Inima Stâncii

Grozava încăpere cu bolți mărețe și susținută de uriașele coloane de piatră roșie șlefuită, groase de zece picioare, înălțându-se în umbra lămpilor aurite ce atârnavă de lanțuri poleite tot cu aur, era plină ochi de nobilii din Tear. Sub cupola cea mare din inima încăperii forfotea o roată de Înalți Seniori și Domnițe, cu un gol în mijloc, nobilii mai mici fiind așezați mai în spate, șir după șir, până mai înapoi în pădurea de coloane. Cu toții erau îmbrăcați în cele mai de seamă catifele și mătăsuri și dantele, cu mâneci largi și gulere încrețite, și cu pălării ascuțite, murmurând de nerăbdare, iar tavanul înalt umplea sala de ecouri ca de găște agitate. Dintotdeauna, doar Înalților Seniori li se permisese să pătrundă în acest loc, pe numele său Inima Stâncii, și veneau aici doar de patru ori pe an, așa cum o cereau atât legea, cât și obiceiurile. Acum veniseră din nou, toți cei care nu erau plecați prin provincie, la ordinul noului lor domn, cel care făcea legile și nu lua în seamă obiceiurile.

Mulțimea înghesuită cedă înaintea lui Moiraine, de îndată ce oamenii văzură cine era, astfel că ea și Egwene pășiră ca printr-un gol de aer. Lipsa lui Lan o necăjea pe Moiraine. Nu îi stătea în fire bărbatului să se facă nevăzut atunci când avea nevoie de el; obiceiul său era să o vegheze de parcă ar fi fost neajutorată fără un păzitor. Dacă nu ar fi simțit legătura dintre ei și dacă nu ar fi știut că nu putea fi prea departe de Stâncă, poate că și-ar fi făcut griji.

Lan se lupta cu ițele în care îl înfășurase Nynaeve, de parcă s-ar fi luptat cu trolocii în Mana Pustiitoare, însă oricât de mult nu voia să recunoască, era la fel de prins în mrejele acestei tinere cum era și ea, deși prin alte mijloace. Ar fi fost mai ușor să rupă oțel decât mrejele acestea. Moiraine nu era tocmai geloasă, însă Lan fusese mâna ei de sabie, scutul și tovarășul ei vreme de prea mulți ani ca să renunțe la el atât de ușor. „Acolo am făcut ce trebuia făcut. Îl va putea avea când mor, dar nu până atunci. Unde o fi omul ăsta? Ce face oare?”

O femeie îmbrăcată cu o rochie roșie, cu guler de dantelă, o Domniță din Ținut cu față de cal pe nume Leitha, își trase fustele cam cu multă stăruință, iar Moiraine o privi. O privi doar, fără să-și rărească pasul; însă femeia se înfioră și își plecă privirea. Moiraine dădu din cap ca pentru sine. Putea să accepte că acești oameni le urau pe Aes-Sedai, dar nu putea suporta grosolănia fățișă, și trufia discretă pe deasupra. Oricum, cu toții se dădură cu un pas înapoi când văzură că Leitha privea în jos.

— Ești sigură că nu a zis nimic legat de ce vrea să anunțe? Întrebă Moiraine încet.

Din toată bolboroseala din încăpere, nici măcar cineva care se afla la trei pași distanță nu ar fi priceput vreun cuvânt. Cetățenii din Tear se aflau cam la această distanță. Lui Moiraine nu îi plăcea să fie auzită.

— Nimic, spuse Egwene la fel de ușor, dând impresia că era la fel de necăjită ca și Moiraine.

— Circulă zvonuri.

— Zvonuri? Ce fel de zvonuri?

Fata aceasta nu se prea pricepea să-și controleze chipul și vocea; cu siguranță nu auzise poveștile despre cele petrecute în Ținutul celor Două Râuri. Totuși, n-ar fi fost o idee prea bună să se bizuie că Rand nu auzise.

— Ar trebui să-l faci să se încreadă în tine. Are nevoie de cineva care să-l asculte. Îi va fi de ajutor să se destăinuie unei persoane în care are încredere.

Egwene îi aruncă lui Moiraine o privire piezișă. Ea devenise prea sofisticată pentru metode atât de simple. Și totuși, Moiraine grăise doar purul adevăr – băiatul ăsta avea nevoie de cineva care să-l asculte, ca să mai scape din povară – și poate că avea să meargă.

— Nu s-ar încrede în nimeni, Moiraine. Își ascunde suferințele și speră să se îngrijească de ele înainte să vadă cineva, spuse Egwene cu furie în priviri. Zevzecul!

Moiraine simți că îl compătimea în acel moment. Era de așteptat ca fata asta să nu accepte că Rand se plimba de colo-colo la braț cu Elayne, sărutându-se prin unghere unde se credeau ascunși de ochii lumii. Și Egwene nici măcar nu

știa partea mai rea. Momentul de compasiune nu dură prea mult. Erau prea multe lucruri importante de rezolvat, ca această fată să se agite pentru ceva ce oricum nu putea avea.

Elayne și Nynaeve ar fi trebuit să fie deja la bordul brăzdarului și să nu le mai stea în cale. Călătoria lor ar fi putut până la urmă să-i dezvăluie lui Moiraine dacă bănuielile ei legate de Călăuzele Vânturilor erau adevărate. Asta era ceva neînsemnat, însă. În cel mai rău caz, cele două aveau destul aur ca să cumpere o corabie și să tocmească un echipaj – lucru ce se putea dovedi de necesitate, având în vedere zvonurile din Tanchico – și le rămânea destul pentru mita de care era nevoie pentru oficialitățile din Tarabon. Camera lui Thom Merrilin era goală, iar informatorii ei o vestiseră că acesta bodogănisese ceva despre Tanchico când ieșise din Stâncă. El urma să aibă grijă ca femeile să găsească un echipaj bun și să vorbească cu oficialitățile potrivite. Presupusul plan cu Mazrim Taim era cel mai probabil din cele două, dar mesajul trimis Supremei ar fi trebuit să aibă grijă de asta. Cele două tinere puteau face față unui mai puțin probabil pericol ascuns în Tanchico, și erau și departe de ea și de Rand. Moiraine regreta doar că Egwene refuzase să plece cu ele. Tar Valon ar fi fost cel mai sigur loc pentru toate trei, dar era bine și în Tanchico.

— Apropo de zevzeci, chiar vrei să mergi mai departe cu planul acesta al tău de a pleca în Pustie?

— Da, vreau, spuse fata cu hotărâre.

Trebuia să se întoarcă în Turn și să-și călească puterile. „La ce se gândea oare Siuan? Pesemne că atunci când voi apuca s-o întreb, îmi va spune vreo zicală de-a ei cu bărci și pești.”

Moraine se gândea că măcar Egwene nu avea să-i mai stea în cale, iar fata Aiel urma să aibă grijă de ea. Poate că reușeau Înțeleptele să o învețe și pe ea ceva despre Harul Vestirii. Acea scrisoare de la ele fusese cea mai uimitoare, deși nu-și permitea să-i acorde atâta atenție. Până la urmă, călătoria lui Egwene în Pustie ar fi putut fi folositoare.

Ultimul șir de oameni se despărți, lăsând un mic gol, iar

Moiraine și cu Egwene ajunseră în spațiul deschis de sub cupolă. Aici se vedea cel mai bine neliniștea nobililor; mulți își studiau degetele de la picioare ca niște copii bosumflați, iar alții priveau în gol, uitându-se în oricare altă direcție decât cea în care se aflau cele două femei. Aici fusese ținută Callandor înainte să fie scoasă de Rand. Aici, sub această cupolă, neatinsă de nici o mână timp de peste trei mii de ani și de neatins pentru oricare altă mână în afară de cea a Dragonului Renăscut. Celor din Tear nu le plăcea să recunoască defel că Inima Stâncii exista.

— Biata femeie, murmură Egwene.

Moiraine urmări privirea fetei. Înalta Doamnă Alteima, deja înveșmântată din cap până în picioare în alb sclipitor, cum aveau obiceiul vădulele în Tear, deși bărbatul ei era încă printre cei vii, era poate cea mai reținută dintre toți nobilii. Era o femeie subțire, cu atât mai frumoasă datorită surâsului trist ce îl purta pe buze, cu ochi mari căprui și cu părul ei negru, lung până la brâu. O femeie înaltă, deși Moiraine recunoștea că avea obiceiul să judece astfel de lucruri prin comparație cu ea, și pieptul puțin cam plin. Cei din Cairhien nu erau înalți defel, iar ea era considerată chiar scundă.

— Într-adevăr, o biată femeie, spuse ea, deși nu făcuse remarca din compasiune.

Îi părea bine să vadă că Egwene nu ajunsese încă atât de departe încât să vadă mereu dincolo de aparențe. Fata era deja cu mult mai puțin influențabilă decât ar fi trebuit să fie la acea vreme. Trebuia să fie educată înainte să devină prea rece.

Thom își ratase șansa cu Alteima. Sau poate că nu dorise să vadă asta; părea să aibă o reținere ciudată în a face avansuri femeilor. Înalta Doamnă era mult mai periculoasă decât soțul sau amantul ei, și pe amândoi îi învârtise pe degete fără ca ei să știe. Poate mult mai periculoasă decât oricare altcineva din Tear, bărbat sau femeie. Cât mai curând avea să găsească pe alții de care să se folosească. Alteima avea obiceiul să tragă sforile din spate. Trebuiau luate măsuri împotriva ei.

Moiraine își plimbă privirea printre șirurile de Înalți Seniori

și Domnițe, până când o zări pe Estanda, în brocarturi de mătase galbenă, cu un guler de dantelă de culoarea fildeșului și cu o pălărie de aceeași culoare. Frumusețea de pe chipul acesteia era mascată de o asprime anume, și privirile ocazionale ce i le arunca Alteimei erau ca de oțel. Între cele două era un sentiment mai mult decât de rivalitate; dacă ar fi fost bărbați, una i-ar fi luat viața celeilalte cu mulți ani în urmă. Dacă această dușmănie putea fi aprinsă și mai tare, Alteima ar fi fost prea ocupată să-i facă probleme lui Rand.

Pentru o clipă, îi păru rău că îl trimisese pe Thom de acolo. Lui Moiraine nu-i plăcea să-și piardă timpul cu astfel de chestiuni neînsemnate. Însă Thom avea prea multă influență asupra lui Rand; băiatul trebuia să asculte de sfaturile ei. De ale ei și numai de ale ei. Numai Lumina știa cât de dificil era, chiar și fără amestecul nimănui. Thom îl așezase pe băiat în fruntea orașului Tear, când de fapt era nevoie să treacă la lucruri mai importante. Dar asta se rezolvase pentru moment. Putea să-l aducă la respect mai încolo pe Thom Merrilin. Rand era dilema acum. Ce voia oare să anunțe?

— Unde o fi? Pare-mi-se că a învățat prima lege a regilor. Să se lase așteptat.

Nu își dădu seama că vorbise cu voce tare până când Egwene îi aruncă o privire speriată. Moiraine își alungă imediat mânia de pe chip. Rand avea să apară, până la urmă, și ea avea să afle ce voia el să facă. Avea să afle alături de toți ceilalți. Aproape că scrâșni din dinți. Zăpăcitul acela de băiat care era prea orb să vadă că lumea putea să cadă odată cu el, în timp ce se arunca fără nici o grijă cu capul înainte în prăpăstii întunecate. Dacă ar fi reușit să-l convingă să nu mai plece pentru a-și salva satul de baștină, poate că el ar fi căzut de acord, deși acum nu-și putea permite să nu o facă. Poate că Rand nu știa; Moiraine putea măcar spera.

Mat stătea în partea opusă, nepieptănat, cocoșat și cu mâinile înfipite în buzunarele surtucului său verde cu guler înalt. Haina era încheiată doar pe jumătate, ca de obicei, iar cizmele sale erau pline de zgârieturi, în contrast total cu eleganța pedantă din jurul său. Se întoarse furios într-o parte când o văzu că îl privește, apoi schiță obișnuitul său rânjet

sfidător. Măcar el se afla aici, sub ochii ei. Era foarte obositor să ții pasul cu un tânăr precum Mat Cauthon, care evita spionii lui Moiraine cu ușurință; el nu dăduse niciodată vreun semn că ar ști de existența lor, dar „ochii” și „urechile” femeii o anunțau că acesta dispărea ori de câte ori ei se apropiau prea tare de el.

— Am impresia că doarme îmbrăcat în surtuc, rosti Egwene cu indignare. Intenționat. Oare unde-o fi Perrin? Întrebă ea și se ridică pe vârfuri, încercând să caute deasupra capetelor din mulțime.

Moiraine se încruntă și scrută adunarea cu privirea, nu că ar fi putut să distingă mare lucru mai departe de primul rând. Lan putea fi în spate, printre coloane. Nu avea însă de gând să se forțeze sau să se apuce să țopăie pe vârfuri ca o copiliță nerăbdătoare. Venise vremea să aibă o vorbă cu Lan, vorba pe care acesta nu avea s-o uite prea devreme, odată ce punea mâna pe el. Era fie tras într-o parte de Nynaeve, fie de ta'veren – Rand, în orice caz – în cealaltă, iar Moiraine se mira la cât de strânsă era încă legătura dintre ei. Măcar timpul petrecut cu Rand fusese folositor; îi dăduse lui Moiraine încă o cale de a ajunge la tânăr.

— Poate că e cu Faile, spuse Egwene. Nu se poate să fi fugit, Moiraine. Perrin are un puternic simț al datoriei.

Aproape la fel de puternic ca acela al unui Străjer, Moiraine știa asta, de aceea nu îl urmărea așa cum făcea cu Mat.

— Faile a tot încercat să-l convingă să plece, draga mea, spuse Moiraine, și putea chiar să se întâmpile așa, întrucât de obicei era cu ea. Nu te arăta atât de surprinsă. Vorbesc destul de des – și se și ceartă – în locuri în care sunt auziți.

— Află că nu mă miră, spuse Egwene sec, că Faile ar încerca să-l convingă să nu mai facă ceea ce el știe că trebuie făcut.

— Poate că ea nu crede în asta la fel cum crede el.

De altfel, nici Moiraine nu crezuse la început, până când nu văzuse cu ochii ei. Trei ta'veren, toți de aceeași vârstă, toți din același sat; trebuie să fi fost oarbă la momentul acela, de nu-și dăduse seama că erau legați. Totul devenise mult mai

complicat odată cu această veste. Era de parcă ar fi trebuit să jongleze cu trei dintre mingile colorate ale lui Thom, cu o singură mână și legată la ochi; îl văzuse pe Thom făcând asta, dar nu ar fi vrut să încerce și ea. Nu avea nici un indiciu despre cum erau legați sau ce trebuiau să facă ei; Profetețiile nu spuneau nimic de vreun tovarăș.

— Îmi place de ea, spuse Egwene. E numai bună pentru el, exact ce are nevoie. Și ține la el foarte mult.

— Bănuiesc că așa e.

Dacă Faile avea să-i facă probleme, Moiraine trebuia să-i vorbească despre secretele pe care femeia le păstra față de Perrin. Sau putea să pună pe unul dintre ochii și urechile ei s-o facă. Asta trebuia s-o potolească.

— O spui de parcă n-ai crede. Se iubesc, Moiraine. Nu vezi asta? Nu recunoști nici măcar sentimentele unui om când le vezi?

Moiraine îi aruncă o privire severă, una care o făcu pe Egwene să stea dreaptă, așa cum se cuvenea. Fata aceasta știa atât de puține și credea că știa atât de multe! Moiraine tocmai avea de gând să-i spună asta în chip jignitor, când din grămada de cetățeni ai orașului Tear se auzi brusc murmur de voci.

Mulțimea se grăbi să se dea în lături, cei din față forțându-i pe cei din spate să se dea mai înapoi, deschizând un pasaj larg până sub cupolă. Rand traversă în grabă acest coridor, în timp ce privea drept înainte, arătând ca un împărat, îmbrăcat cu un surtuc sângieru brodat cu aur de-a lungul mânecilor, ținând-o pe Callandor în mâna dreaptă ca un sceptru. Cu toate acestea, nu numai el îi făcuse pe oameni să se dea în lături. În urma sa pășeau poate o sută de Aieli, cu sulile și arcurile pregătite, cu *shoufa* înfășurată în jurul capului, chipurile, mai puțin ochii, fiind ascunse sub vălurile negre. Lui Moiraine i se păru că îl vede pe Rhuarc în față, chiar în spatele lui Rand, însă doar după felul în care pășea. Erau anonimi. Pregătiți să ucidă. Nu conta ce avea de gând să-i anunțe Rand, pentru că el intenționa să înăbușe orice fel de împotrivire, înainte să apară alianțe.

Aieli se opriră, însă Rand continuă să meargă până când

ajunse chiar sub centrul cupolei, apoi își trecu privirea peste întreaga adunare. Părea surprins, și neliniștit poate, când o văzu pe Egwene; îi aruncă însă lui Moiraine un rânjet care o înfurie, și lui Mat unul care îi făcu pe amândoi să arate ca niște băiețandri, după ce Mat îl îngână. Toți oamenii erau albi la față, neștiind dacă să privească la Rand și Callandor sau la Aieli; îi putea oricum aștepta moartea.

— Înaltul Senior Sunamon, strigă Rand dintr-odată, făcându-l pe omul cu pricina, care era puțin cam plinuț, să tresară, mi-a jurat că va obține un tratat de pace cu Mayene urmând doar instrucțiunile pe care i le-am dat eu. A jurat cu viața, spuse Rand, după care râse de parcă ar fi făcut o glumă, iar mare parte din nobili râseră și ei; nu și Sunamon, care arăta de parcă ar fi fost lovit de racilă. Dacă va da greș, îi vesti Rand, a consimțit să fie dus la spânzurătoare, și va fi nevoit s-o facă.

Râsetele încetară. Chipul lui Sunamon căpătă acum o nuanță bolnăvicioasă de verde. Egwene îi aruncă lui Moiraine o privire îngrijorată și se țină de fuste cu ambele mâini.

Moiraine stătea și aștepta; Rand nu îi adunase pe toți nobilii de pe o rază de aproximativ zece mile ca să le vorbească de un tratat sau să amenințe un grăsan. Moiraine dădu drumul fustelor, de care și ea se ținea strâns.

Rand privi de jur împrejur, cântărind chipurile pe care le cunoștea.

— Datorită acestui tratat, vor fi pregătite în curând corăbii ce vor transporta spre apus grâu din Tear, pentru a găsi noi piețe.

Imediat se auziră câteva șoapte de mulțumire, care încetară la fel de repede.

— Dar asta nu e tot. Armatele orașului Tear vor pleca la război.

Oamenii izbucniră în urale, tavanul răsunând sub tumultul strigătelor. Bărbații țopăiau, chiar și Înălții Seniori, și își agitau pumnii deasupra capetelor, și aruncau în aer pălăriile lor ascuțite de catifea. Femeile zâmbeau la fel de emoționate ca bărbații, sărutau obrajii celor ce aveau să plece la război, și vânturau cu delicatețe sub nas micuțele sticle de porțelan cu

săruri mirositoare, care nu lipseau nici unei soții de nobil, prefăcându-se că vestea le tulburase.

— Illian va cădea! strigă cineva, și alte o sută de voci îi urmară precum un tunet. Illian va cădea! Illian va cădea! Illian va cădea!

Moiraine văzu buzele lui Egwene mișcându-se, cuvintele ei fiind acoperite de jubilație. Reuși, totuși, să le citească: „Nu, Rand. Te rog, nu! Te rog nu o face!” De partea cealaltă, Mat protesta în liniște, încruntat. Ei doi și cu Moiraine erau singurii care nu sărbătoreau, lăsându-i deoparte pe Rand și pe Aielii ce stăteau mereu cu ochii în patru. Rand zâmbea disprețuitor, deși nu i se vedea asta în priviri. Pe chip i se prelingea sudoare proaspătă. Moiraine îi întâlnește privirea zeflemitoare și așteptă. Mai urma ceva, ceva, bănuia ea, care avea să nu-i fie pe plac.

Rand își ridică mâna stângă. Liniștea se așternu încet, cei din față șâșâind nerăbdători pentru a-i liniști pe cei din spate. Așteptă să se facă liniște absolută.

— Armatele vor pleca spre miazănoapte, în Cairhien. Înalțul Senior Meilan le va conduce, și sub comanda sa, Înalții Seniori Gueyam, Aracome, Heame, Maraconn și Simaan. Armatele vor fi generos finanțate de Înalțul Senior Torean, cel mai avut dintre voi, și va acompania armatele pentru a se asigura că banii săi sunt cheltuiți cu chibzuință.

Acest anunț fu primit cu o liniște mormântală. Nimeni nu mișcă, iar Torean cu greu se mai putea ține pe picioare.

Moiraine îl felicită în gând pe Rand pentru hotărârea aceasta. Trimițându-i pe cei șapte în afara orașului, rezolva ușor cele mai periculoase comploturi uneltite împotriva lui, tot în număr de șapte, și nici unul dintre ei n-avea destulă încredere în ceilalți pentru a urzi ceva împreună. Thom Merrilin îl sfătuisese bine; cu siguranță că spionilor ei le scăpaseră câteva dintre bilețelele pe care Thom i le strecură lui Rand în buzunare. Dar restul? Era o nebunie. Nu se putea să fi primit aceste răspunsuri de cealaltă parte a ter'angrealului. Nu era posibil, fără îndoială.

Meilan evident era de acord cu ea, poate chiar din aceleași motive. Acesta păși în față șovăielnic; un bărbat

zvelt, dintr-o bucată, însă extrem de speriat.

— Senior Dragon... se opri, înghiți în sec și își reluă vorba cu o voce puțin mai hotărâtă. Senior Dragon, să intervenim într-un război civil e ca și cum am păși într-o mlaștină. Douăsprezece tabere doresc Tronul Soarelui, fiind în joc la fel de multe alianțe schimbătoare, cu din ce în ce mai multe trădări pe zi ce trece. Ba mai mult de-a atât, hoții au năpădit orașul Cairhien precum puricii. Țăranii înfometați au golit pământul de roade. Am auzit dintr-o sursă sigură că mănâncă frunze și scoarță de copac. Senior Dragon, „un smârc” e puțin spus pentru...

— Nu dorești ca armatele din Tear, îl întrerupse Rand, să ajungă chiar până la Pumnalul Ucigașului-de-Neam, Meilan? Asta e în ordine. Știu pe cine aș vrea să pun pe Tronul Soarelui. Nu plecați pentru a cucerii, Meilan, ci pentru a readuce ordinea și pacea. Și pentru a-i hrăni pe cei înfometați. Avem acum în hambar mult mai mult grâu decât am putea vinde, iar fermierii vor scoate o recoltă cu atât mai bogată anul acesta, dacă vă veți supune ordinelor mele. Va fi transportat în căruțe spre miazănoapte, în urma trupelor, iar acei țărani... acei țărani nu vor mai trebui să mănânce scoarță de copac, Senior Meilan.

Înaltul Senior, care era chiar înalt, încercă să vorbească din nou, dar Rand întoarse sabia și îndreptă vârful ei cristalin spre fața acestuia.

— Ai o întrebare, Meilan?

Dând din cap, Meilan se întoarse înapoi în mulțime, de parcă ar fi vrut să se ascundă.

— Știam că nu va porni un război, spuse Egwene aspru. Știam eu.

— Crezi că acum vor muri mai puțini? îi șopti Moiraine.

„Ce puneai oare la cale băiatul acesta? Măcar el nu plecase în grabă să-și salveze satul, în timp ce Rătăciții își făceau hatârul cu restul lumii.”

— Mormanele de trupuri vor fi la fel de înalte, fetișo. Nu e mare diferență între asta și un război.

Dacă ataca Illian și pe Sammael, Rand câștiga timp chiar și dacă intra într-un impas. Timp în care putea să se deprindă

cu puterea sa, și poate chiar să-l doboare pe unul dintre cei mai puternici dușmani ai săi, intimidându-i pe ceilalți. Ce câștiga cu asta? Pace în ținuturile natale ale lui Moiraine, și hrană pentru oamenii înfometați din Cairhien; l-ar fi felicitat din nou. Era un lucru lăudabil de omenos – dar întru totul zadarnic acum. O vărsare de sânge inutilă, în loc să înfrunte un dușman care îl putea distruge dacă avea o șansă câtuși de mică. „De ce? Lanfear. Ce îi spusese, oare, Lanfear? Ce făcuse ea, oare?” Bănuielile îi dădură fiori lui Moiraine. Rand avea să fie și mai precaut acum. Ea nu îl putea lăsa să treacă de partea Umbrei.

— A, da, zise Rand ca și cum și-ar fi amintit ceva. Soldații nu știu prea multe despre cum să ajute oameni înfometați, nu-i așa? Din această cauză, cred că avem nevoie de implicarea unei femei cu suflet mare. Domniță Alteima, știu cât sunteți de mândrită, dar n-ați vrea să vă ocupați de distribuirea hranei? Veți avea un popor de hrănit.

„Și putere de câștigat”, gândi Moiraine. Asta era prima lui greșală. Pe lângă faptul că alege să meargă spre Cairhien, și nu Illian, desigur. Fără dar și poate că Alteima s-ar fi întors în Tear, alături de Meilan sau Gueyam, pregătită să uneltească un nou complot. Îl putea uide pe Rand chiar înainte de asta, dacă el nu avea grijă. Poate reușea să aranjeze un accident în Cairhien.

Alteima făcu o reverență grațioasă, desfăcându-și fustele sclipitor de albe, și abia dacă păru uimită de propunere.

— Mă supun poruncii domnului meu Senior Dragon. Îmi aduce mare bucurie să îl slujesc pe Seniorul Dragon.

— Bănuiam eu, spuse Rand cu îngâmfare. Deși îți iubești soțul foarte mult, nu l-ai vrea alături de tine în Cairhien. Împrejurările nu vor fi plăcute pentru un om bolnav. Mi-am luat libertatea de a-l muta în apartamentele înaltei Doamne Estanda. Va avea dumneaei grijă de el cât timp veți fi plecată, și îl va trimite în Cairhien atunci când se va face bine.

Estanda zâmbi; zâmbetul discret al triumfului. Alteima își dădu ochii peste cap și se prăbuși la pământ. Moiraine clătină din cap ușor. Chiar era mai aspru ca înainte. Mai primejdios. Egwene porni către femeia căzută, însă Moiraine o apucă de

braț.

— Mi se pare că a fost doar copleșită de emoții. Îmi pot da seama, crede-mă. Femeile sunt slabe de înger pe-aici.

Câteva dintre reprezentantele sexului slab de înger se adunaseră în jurul Alteimei, strângând-o de încheietura mâinii și agitând săruri mirositoare sub nasul acesteia. Ea tuși și își deschise ochii, însă păru gata să leșine din nou, când o văzu pe Estanda aplecată asupra sa.

— Am impresia că Rand tocmai a făcut o mișcare inteligentă, zise Egwene cu o voce indiferentă. Și cu multă cruzime. Are tot dreptul să arate că-i e rușine.

Se părea că lui Rand chiar îi era rușine, pentru că rânjea și își plimba privirea pe podea. Poate că nu era atât de aspru precum încerca să fie.

— O merită, totuși, spuse Moiraine.

Egwene era promițătoare, dacă izbutea să observe lucruri pe care nu le înțelegea. Trebuia însă să învețe să-și controleze emoțiile pentru a vedea ce trebuia făcut la fel de clar cum vedea ce dorea să se poată face.

— Să sperăm că nu mai face pe deșteptul până mâine.

Foarte puțini dintre cei aflați în grandioasa încăpere înțelegeau întocmai ce se întâmplase, în afară de faptul că leșinul Alteimei îl supăraseră pe Seniorul Dragon. Câțiva oameni din spate începură să strige: „Cairhien va cădea!”, dar nimeni nu le urmă exemplul.

— Cu Domnia Ta în frunte, Senior Dragon, vom cuceri lumea! țipă un tânăr care îl ajuta pe Torean să se țină pe picioare – Estean, fiul mai mare al acestuia; asemănarea dintre chipuri era limpede, deși tatăl bodogănea pentru sine în continuare.

— Eu nu vă voi fi alături. Eu... plec pentru o vreme, zise Rand, smucindu-și capul; părea surprins sau poate mânios.

După ce zise asta, se făcu din nou liniște. Toți ochii erau ațintiți asupra sa, însă el era concentrat doar pe Callandor. Mulțimea tresări când Rand ridică lama de cristal în dreptul chipului său, de pe care curgea sudoare, mult mai multă sudoare ca înainte.

— Callandor a fost a Stâncii înainte să ajung eu aici. Ar

trebui să fie din nou a Stâncii, până mă întorc.

Sabia transparentă începu să lumineze brusc în mâinile sale. O întoarse cu mânerul în sus și o împinse în pământ. În podeaua de piatră. Un fulger albastrui se ridică către cupolă. Piatra răsună ca un tunet, iar Stânca se cutremură, legănându-se, și oamenii căzură la pământ.

Moiraine o împinse de pe ea pe Egwene, în timp ce zguduirile încă mai răsunau în încăpere, și se ridică în picioare. „Ce făcuse? Și de ce? Să plece?” Era cel mai cumplit dintre coșmarurile ei.

Aielii erau deja din nou în picioare. Toți ceilalți erau întinși pe jos, în mâini și în genunchi, buimăciți. Mai puțin Rand. El se sprijinea într-un genunchi și ținea cu ambele mâini sabia, cu lama înfaptă până la jumătate în podeaua de piatră. Sabia era din nou de cristal. Sudoarea îi strălucea pe față. Își desprinsе degetele unul câte unul, împreunându-le în jurul mânerului, fără a-l atinge. Preț de o clipă, Moiraine crezu că o va apuca din nou, în schimb el se ridică cu ceva efort în picioare. Chiar făcuse un efort; Moiraine era sigură de asta.

— Aveți grijă de ea cât timp sunt eu plecat, spuse el cu o voce mai blândă ca de obicei, mai aproape de felul în care vorbea atunci când Moiraine îl găsise în satul lui, dar la fel de ferm ca înainte. Priviți și luați aminte. Luați aminte că eu mă voi întoarce să o iau. Dacă vrea cineva să-mi ia locul trebuie doar s-o scoată din piatră, zise el fluturând un deget și zâmbind oarecum răutăcios. Luați însă aminte la prețul ce va fi plătit dacă dați greș.

Rand se roti pe călcâie, porni spre ieșire, iar Aielii se aliniară în spatele său. Holbându-se la sabia înfaptă în podeaua Inimii, cetățenii orașului Tear se ridicară încet în picioare. Mulți păreau gata să o ia la fugă, erau însă prea înfricoșați.

— Of și omul ăsta! bombăni Egwene, scuturându-și de praf rochia de olandă verde. A înnebunit? spuse ea, dar își duse imediat mâna la gură. Vai, Moiraine, doar nu a...? E cumva deja...? Nu încă.

— Fie ca Lumina să ne dea de veste că nu e așa, murmură Moiraine.

Nu își putea lua ochii de la sabie, la fel ca toți ceilalți. Lumina să-l scalde pe băiatul ăsta! De ce nu rămăsese tânărul ascultător pe care îl găsisese în Emond's Field?" Se grăbi să-l prindă din urmă pe Rand.

— Voi afla eu de ce.

Aproape alergând, îl prinseră repede din urmă, pe un culoar căptușit cu tapiserii de in. Aiellii, cu vălurile desfăcute acum, dar ușor ridicate pentru orice eventualitate, se dădură la o parte fără a se opri. Le priveau pe Moiraine și pe Egwene, cu fețele neschimbate, dar cu acea îngrijorare în priviri pe care o aveau mereu Aiellii în preajma unei Aes-Sedai.

Cum de puteau aceștia să se simtă neliniștiți în preajma ei, în timp ce îl urmau calm pe Rand, ea nu putea înțelege. Era greu să afle ceva mai mult decât frânturi despre ei. Aiellii răspundeau la întrebări nestingheriți – despre orice altceva decât o interesa pe ea. Prin iscoade, și chiar și atunci când trăgea ea cu urechea, nu afla nimic. Nu de când o femeie fusese legată de glezne, atârnată de un parapet și lăsată să privească disperată, cu un căluș în gură, la căderea de patru sute de picioare de sub ea. Și nu de când un bărbat dispăruse. Bărbatul pur și simplu nu mai era; femeia, care refuza să urce mai sus de parter, fusese o amintire constantă, până când Moiraine o trimisese la țară. Rand nu-și slăbi pasul mai mult decât Aiellii, când ea și Egwene ajunseră lângă el. Și el avea o privire îngrijorată, dar într-un alt fel, și părea lovit de o furie extremă.

— Credeam că ai plecat, îi spuse lui Egwene. Credeam că ai plecat cu Elayne și Nynaeve. Așa ar fi trebuit să faci. Chiar și Tanchico e... De ce ai rămas?

— Nu voi mai rămâne pentru mult timp, zise Egwene. Plec în Pustie cu Aviendha, la Rhuidean, ca să studiez alături de Înțelepte.

Rand uită să pășească în momentul în care auzi de Pustie și o privi cu neîncredere, apoi își continuă drumul. Părea liniștit acum, mult prea liniștit; ca un ceainic cu buza astupată și capacul pus.

— Îți aduci aminte când înotam în râu, spuse el încet. Pluteam pe spate și mă gândeam că lucrul cel mai greu pe

care aveam să-l fac vreodată era să dau cu plugul sau poate să tund oi. Să tund oi de la răsărit și până-n seară, abia oprindu-mă să mănânc până nu lasam foarfecele din mână.

— Să torc lână, zise Egwene. Uram să fac asta mai mult decât să spăl podelele. Încep să te doară degetele, tot învărtind firele alea.

— De ce-ai făcut-o? întrebă Moiraine, nelăsându-i să mai depene amintiri din copilărie.

Rand o privi pieziș și îi zâmbi batjocoritor, așa cum ar fi făcut Mat.

— Aș fi putut oare s-o spânzur pe femeia care a încercat să-l omoare pe cel care plănuia să mă omoare pe mine? Ar fi mai multă dreptate în asta decât în ceea ce am făcut eu? zise el, iar zâmbetul îi dispăru de pe față. Există oare dreptate în ceva făcut de mine? Sunamon va fi spânzurat dacă dă greș. Pentru că așa am spus eu. Ar merita-o pentru felul în care a încercat mereu să profite, fără să-i pese că semenii săi ar putea muri de foame; dar nu va merge la spânzurătoare pentru asta. Va fi spânzurat pentru că așa am spus. Pentru că eu am spus-o.

Egwene îl apucă de braț, însă Moiraine nu-i dădu voie să se dea într-o parte.

— Știi că nu asta am vrut să zic.

— Callandor, zise el, și dădu din cap aprobator; de data aceasta zâmbetul său era înfricoșător, silit. Atâta timp cât țin sabia aia în mână, pot face orice. Orice. Știu că pot face orice. Acum însă, mi s-a luat o piatră de pe inimă. Nu înțelegi, nu-i așa?

Moiraine chiar nu înțelegea, deși o enerva că el vedea asta.

— Poate că te va ajuta să știi că vine din Profeții.

Înfinge-va cu sabia în inimă

în inimă, și pe-ale lor inimi le va stăpâni.

Cel ce din piatră o va scoate după-i va urma,

Ce mână poate oare să-mblânzească această lamă?

— Înțelegi? Chiar din Profeții.

— Uiți un singur lucru, îi spuse ea printre dinți. Ai scos-o pe Callandor din piatră pentru a îndeplini o profeție. Sigiliile care au ținut-o acolo, așteptându-te pe tine mai mult de trei mii de ani, au fost rupte. Nu mai este Sabia care nu poate fi atinsă. Aș putea conduce chiar și eu pentru a o scoate afară. Ba mai rău, ar putea s-o facă unul dintre Rătăciți. Dacă se întoarce Lanfear? N-ar ști să folosească sabia mai mult decât știu și eu, însă ar putea s-o ia.

Rand nu reacționează când auzi numele cu pricina. Pentru că nu se teme de ea - caz în care ar fi fost un nesăbuit - sau din alt motiv?

— Dacă Sammael sau Rahvin sau oricare alt bărbat dintre Rătăciți pune mâna pe Callandor, ar putea să o mânuiască la fel de bine ca și tine. Gândește-te cum ar fi să te confrunți cu puterea căreia tu îi dai drumul atât de nepăsător. Gândește-te la acea putere în mâinile Umbrei.

— Aproape că sper să încerce, spuse el, în timp ce o lumină amenințătoare îi sclipi în ochi; ochi ce arătau ca niște nori de furtună. Am pregătit o surpriză pentru oricine încearcă să conducă și s-o scoată pe Callandor din Stâncă, Moiraine. Nici să nu te gândești să o muți în Turn ca să fie mai în siguranță; n-aș putea să fac capcana să aleagă pe cine da și pe cine nu. E nevoie doar de Putere ca să se declanșeze și să se așeze înapoi la loc după aceea. Nu renunț la Callandor pentru totdeauna. Doar până când... se opri și trase aer în piept. Callandor va rămâne acolo până când mă voi întoarce s-o iau. Prin faptul că stă acolo, amintindu-le oamenilor cine sunt și ce sunt, le dă de înțeles că mă pot întoarce și fără armată. Și mă vor întâmpina înapoi acasă de-alde Alteima și Sunamon. Asta dacă Alteima va supraviețui dreptății pe care o vor împărți soțul ei și Estanda, și dacă Sunamon va supraviețui mie. Pe Lumină, ce harababură nenorocită!

Nu putea face capcana să aleagă sau nu voia? Moiraine era hotărâtă să nu îl subestimeze. Locul lui Callandor era în Turn; dacă nu voia s-o mânuiască, așa cum ar fi trebuit, trebuia să stea în Turn până avea s-o mânuiască. „Doar până când” ce? Rand voise să zică mai mult decât: „până când mă voi întoarce”. Dar ce?

— Și unde vei pleca? Sau ai de gând să ții totul secret? Întrebă Moiraine, jurându-și că nu-l va mai lăsa să scape niciodată, și sperând să-l poată opri cumva, dacă avea de gând să plece spre Ținutul celor Două Râuri, ceea ce ar fi surprins-o.

— Nu e un secret, Moiraine. Nu față de tine și de Egwene, cel puțin, zise el, iar mai apoi se uită la tânără și mai spuse un singur cuvânt: Rhuidean.

Egwene păru atât de uluită, încât ai fi zis că nu mai auzise în viața ei acest nume. Și nici Moiraine nu era mai puțin uimită. Dinspre Aieli se auzi un murmur, însă când femeia privi înapoi, îi văzu pe aceștia patrulând cu chipurile lipsite de expresie. Își dorea să îi facă să plece, însă nu ar fi plecat din ordinul ei, și nu i-ar fi cerut lui Rand să le poruncească. Nu ar fi ajutat-o cu nimic să-i ceară favoruri, mai ales când știa că va fi refuzată.

— Nu ești un șef de clan al Aielilor, Rand, spuse ea hotărâtă, și nici nu ți-ar fi de folos. Lupta ta e de partea aceasta a Zidului Dragonului. Doar dacă nu cumva... E oare acesta unul dintre răspunsurile primite în ter'angreal? Cairhien, și Callandor, și Rhuidean? Ți-am spus că răspunsurile de acolo pot fi greu de descifrat. Poate că ai înțeles greșit, și asta ți-ar putea aduce sfârșitul. Și nu numai ție.

— Știu că ai încredere în mine, Moiraine. La fel cum de foarte multe ori a trebuit să am și eu încredere în tine.

Din câte putea vedea Moiraine în privirea lui Rand, fața lui ar fi putut la fel de bine să aparțină unui Aiel.

— Voi avea încredere în tine pentru moment. Să nu amâni, însă, să-mi ceri sfatul până când e prea târziu. „Nu voi lăsa Umbra să te ia. Am muncit prea mult, ca să las să se întâmple asta. Nu contează ce va trebui să fac.”

22 Afară din Stâncă

Procesiunea pe care Rand o conducea afară din Stâncă și spre răsărit era una stranie, în timp ce soarele de amiază era umbrat de nori albi și un vânt îmbietor bătea deasupra orașului. Din ordinul său, nu se vestise nimic, nu se dăduse nici o proclamație, dar vorba despre *ceva* se răspândea încet: cetățenii orașului se opriseră din ce făceau și se grăbiseră spre locuri din care să poată vedea totul bine. Aieli mășăluiau prin oraș, mășăluiau spre ieșirea din oraș. Oamenii care nu-i văzuseră venind pe timpul nopții, care nu prea crezuseră că aceștia se aflau în Stâncă, formau șiruri din ce în ce mai lungi pe marginea străzilor, se înghesuiau la ferestre și chiar se cățarau pe acoperișuri. Se auzea un murmur în timp ce oamenii îi numărau pe Aieli. Aceste câteva sute n-ar fi putut niciodată să asedieze Stâncă. Flamura Dragonului flutura încă deasupra fortăreței. Pesemne că încă mai erau mii de Aieli înăuntru. Și Seniorul Dragon.

Rand călărea încet, îmbrăcat în hainele sale simple, și fără îndoială că nici unul dintre privitori nu ar fi zis că era o persoană neobișnuită. Un străin, destul de bogat pentru a fi pe cal – un superb armăsar bălțat, din rasa cea mai pură de cai din Tear – un om bogat care călătorea într-o companie dintre cele mai ciudate, dar, cu siguranță, doar un om, până la urmă. Nici măcar liderul acestei procesiuni ciudate; acest titlu era fără îndoială dat lui Lan sau Moiraine, în ciuda faptului că se aflau la ceva distanță în urma lui Rand, chiar în fruntea Aielilor. Zumzetul ușor de uimire ce însoțea alaiul se datora desigur, Aielilor, și nu lui Rand. Toți acești oameni ar fi putut chiar să-l confunde cu o slugă, călare pe armăsarul stăpânului său. Ei, nu, asta nu; nu așa în frunte cum se afla el. Era o zi minunată, în orice caz. Nu era nădușeală, ci doar cald. Nimeni nu aștepta de la el să împartă dreptate sau să conducă un popor. Putea să se bucure de anonim, călărind și bucurându-se de adierea ușoară a vântului. Pentru o vreme, putea să uite de bătlanii înfierăți în palme. „Măcar încă puțin, se gândi el. Încă puțin.”

— Rand, zise Egwene, crezi că a fost drept să-i lași pe Aieli să ia toate lucrurile alea?

El privi în jur, în timp ce ea își zori iapa cenușie – Negura – ca să poată ajunge lângă el. Reușise să facă rost de o rochie verde-închis cu fusta strâmtă și șlițuri, iar părul și gâtul le avea înfășurate cu câte o fâșie de catifea verde.

Lan și Moiraine erau încă în urmă, la câteva zeci de pași, ea călare pe o iapă albă, și îmbrăcată cu o rochie de călărie de mătase albastră, cu dungi verzi, cu părul prins într-o plasă aurie, iar el călare pe uriașul său armăsar negru de luptă, îmbrăcat cu o mantie schimbătoare de Străjer, care probabil stârnea mai multe exclamații de uimire decât Aielii. Când vântul îi umfla mantia, nuanțe de verde, maro și cenușiu jucau de-a lungul ei; când era nemișcată părea a se contopi cu ce se afla în spatele ei, astfel că se putea vedea cu ochiul liber prin Lan și prin calul său. Nu era un lucru prea plăcut la vedere.

Mat era și el acolo, stând în șa cu o expresie resemnată pe chip, și încercând să se țină departe de Străjer și de Aes-Sedai. Își alesese un cal hereluit, murg, ce cu greu putea fi descris, un animal căruia el îi zicea Cimpoiăș; trebuia să privești cu mare atenție la pieptul adânc și spinarea puternică a lui Cimpoiăș cel cu botul strâmb pentru a-ți da seama că la iuțeală și trăinicie nu-l putea bate pe armăsarul lui Rand sau pe cel al lui Lan. Hotărârea lui Mat de a veni fusese una neașteptată; Rand încă nu știa motivul. Din prietenie, poate, și totuși, poate că nu. Mat putea fi străin de ceea ce făcea și motivul pentru care o făcea.

— Nu ți-a explicat prietena ta Aviendha cum e cu „a cincea parte”? întrebă Rand.

— A pomenit ea ceva, dar... Rand, doar nu crezi că și ea a.... *luat*... lucruri, nu?

În urma lui Moiraine și a lui Lan, în urma lui Mat, în urma lui Rhuarc, Aielii, conduși de cel din urmă, pășeau aliniați, de ambele părți ale catârilor împovărați, în formații de câte patru. Când Aielii cucureau una dintre fortărețele inamice din Pustie, după obicei – sau poate după lege, Rand nu înțelegea exact – luau cu ei a cincea parte din bunuri, mai puțin hrana.

Nu găsiseră nici un motiv pentru care să nu facă același lucru și în Stâncă. Cu toate că bieții catâri nu duceau decât cea mai mică parte dintr-o parte a celei de-a cincea părți din comorile Stâncii. Rhuarc spunea că lăcomia e un ucigaș mai aprig decât sabia. Prin urmare, coșurile de nuiete erau aproape ticsite cu tapiserii și covoare. Iată ce îi aștepta: mai întâi aveau de străbătut, cu oarecare greutate, Osia Lumii, și apoi o călătorie și mai grea prin Pustie.

„Când să le spun? se întrebă el. În curând; trebuie să fie cât mai curând”. Moiraine sigur avea să creadă că era o alegere îndrăzneță, o idee cutezătoare; ar fi putut chiar să fie de acord. Poate. Ea credea că îi cunoaște tot planul acum, și nu se sfia să arate acest fapt; fără îndoială că dorea să se termine totul o dată pentru totdeauna, cât mai repede. Și Aielii... „Dacă refuză? Ei, dacă refuză, refuză. Tot trebuie s-o fac.” Cât despre a cincea parte... Nu vedea cum ar fi putut să-i oprească pe Aieli, chiar și dacă ar fi vrut dinadins, însă lui nu îi păsa oricum; aceștia își meritau recompensa, și nu avea de gând să le poarte de grijă seniorilor din Tear, care își câștigaseră averile pe spinarea semenilor, de-a lungul generațiilor.

— Am văzut-o când îi arăta lui Rhuarc o cupă de argint, zise el cu voce tare. Când a băgat-o în desagă, am auzit un clinchet și asta m-a făcut să cred că avea ceva mai mult argint acolo. Sau poate aur. Nu ești de acord?

— Nu, spuse ea rar, cu puțină neîncredere în glas, dar apoi vocea îi deveni fermă. Doar că nu m-am gândit niciodată că ea ar... Cei din Tear nu s-ar fi gândit de două ori, dacă ar fi fost invers. Ar fi încărcat în căruțe tot ce nu era sculptat direct în piatră, și ar fi furat căruțele, ca să poată scoate totul din Stâncă. Doar pentru că obiceiurile unui neam sunt diferite nu înseamnă că sunt și greșite, Rand. Ar trebui să știi asta.

El râse ușor. Era aproape ca pe vremuri; el pregătit să-i explice ei cum și de ce greșea, iar ea gata să-i fure poziția și să arunce în el cu explicația pe care încă n-o rostise. Armăsarul său dăntui vreme de câțiva pași pentru a-și intra în ritm. Rand îi mângâie coama. O zi frumoasă.

— Un cal pe cînste, spuse ea. Ce nume i-ai dat?

— Jeade'en, spuse el prudent, pierzând puțin din buna lui dispoziție.

Îi era cam rușine de acest nume, de motivele pentru care îl alesese. Una dintre cărțile sale preferate fusese dintotdeauna *Călătoriile lui Jain Neopritul*, și acel mare călător își numise calul Jeade'en – Cel ce Află Toate Drumurile, în Limba Veche – deoarece animalul mereu reușea să găsească drumul spre casă. Ar fi fost un gând frumos ca Jeade'en să-l ducă înapoi acasă într-o zi. Frumos, dar greu de crezut, și nu își dorea să intre cineva la bănueli în privința acestui nume. Fanteziile de băiețandru nu-și aveau locul în viața lui acum. Nu prea mai era loc pentru altceva în afară de ceea ce avea de făcut.

— Un nume pe cinste, spuse ea cu gândul în altă parte.

El știa că și Egwene citise cartea și bănuia că recunoscuse numele, dar părea că altceva o frământa, în timp ce își mușca gânditoare buza de jos.

Liniștea îl mulțumea pe Rand. După ce lăsară în urmă orașul dădură peste niște ferme amărâte de țară. Nici măcar un Congar sau un Coplin, oameni din Ținutul celor Două Râuri renumiți mai ales pentru lenea lor, nu ar fi lăsat să ajungă în asemenea hal aceste case de piatră aspră, cu pereți lăsați într-o parte gata-gata să se dărâme pe găinile ce scurmuau în noroi. Hambare strâmbe, aplecate peste tufele dimprejur. Ploaia probabil că trecea prin toate acoperișurile cu țiglele sparte sau crăpate. Caprele behăiau nemulțumite, în țarcuri de piatră ce puteau la fel de bine să fi fost încropite în grabă chiar în dimineața aceea. Femei și bărbați fără nimic în picioare stăteau cocoșați și prășeau pășunile neîngrădite, și nici măcar nu-și ridicară privirile atunci când trecu pe lângă ei marele alai. Mierlele și sturzii ce foiau prin desiș nu reușeau deloc să însenineze atmosfera mohorâtă.

„Trebuie să fac ceva în legătură cu asta. Am să... Nu, nu acum. Să încep cu începutul. Am făcut tot ce-am putut pentru ei în cele câteva săptămâni. Nu pot face mai mult acum.”! Rand încercă să nu privească fermele păraginite. Oare și livezile cu măslini din miazăzi arătau la fel de jalnic? Oamenii care lucrau pământurile acolo nici măcar nu le aveau în

proprietate; erau toate ale Înălților Seniori. „Nu. Adierea vântului. Ce plăcut, cum omoară căldura! Mă pot bucura de asta încă puțin. Trebuie să le spun, destul de curând.”

— Rand, spuse Egwene brusc. Vreau să-ți vorbesc, zise ea cu o privire serioasă; ochii ei mari și negri, pironiți asupra lui o făceau să semene puțin cu Nynaeve, când se pregătea să facă morală cuiva. Vreau să vorbesc cu tine despre Elayne.

— Ce-i cu ea? Întrebă el cu grijă.

Își atinse pungața de la brâu, unde se găseau două scrisori mototolite, alături de un obiect dur. Dacă n-ar fi trecut prin aceeași palmă mlădioasă, n-ar fi crezut niciodată că veneau amândouă de la aceeași femeie. Și după atâtea îmbrățișări și sărutări. Înălții Seniori erau mai ușor de înțeles decât femeile.

— De ce ai lăsat-o să plece așa?

— Ea a vrut să plece, zise el nedumerit. Ar fi trebuit să o leg ca să o pot opri. Și oricum, va fi mai în siguranță în Tanchico decât în preajma mea – sau Mat – dacă vom atrage bule necurate, așa cum zice Moiraine. Ar fi mai bine și pentru tine.

— Nu asta am vrut să zic. Sigur că a vrut să plece. Și nu ai fi avut nici un drept să o oprești. Dar de ce nu i-ai spus că ai fi vrut să rămână?

— Ea a vrut să plece, repetă Rand, și când Egwene își dădu ochii peste cap, de parcă el ar fi vorbit în limba păsărească, el se simți și mai nedumerit.

Dacă nu avea nici un drept să o oprească pe Elayne, și ea voise să plece, de ce ar fi trebuit el să o convingă să nu o facă. Mai ales dacă era în siguranță.

Se auzi glasul lui Moiraine, chiar în spatele său:

— Ești gata să-mi spui următorul secret? E clar că-mi ascunzi ceva. Măcar ți-aș putea spune dacă ne conduci într-o prăpastie.

Rand oftă. Nu îi auzise pe ea și pe Lan venind din spate. Și Mat, pe lângă asta, deși stătea la ceva distanță de Aes-Sedaî. Chipul lui Mat era o curiozitate, neîncrederea și sila și voința nestăvilă își făceau loc pe rând pe chipul său, mai ales când privea scurt către Moiraine. Nu o privea niciodată direct, doar

cu coada ochiului.

— Ești sigur că vrei să vii, Mat? întrebă Rand.

Mat ridică din umeri și scoase la înaintare un rânjel, unul nu prea încrezător.

— Cine mama mă-sii ar da cu tifla șanseii de a vedea Rhuidean? spuse el, iar Egwene ridică din sprâncene. O, iertați-mi limbajul, Aes-Sedai! V-am auzit rostind lucruri mai urâte, și fără prea multe motive, sunt sigur.

Egwene îl privi indignată, însă petele roșii din obraji ei spuneau că lovitura lui Mat era una reușită.

— Fii fericit că Mat este aici, îi zise Moiraine lui Rand, cu vocea calmă și nemulțumită. Ai făcut o mare greșală că l-ai lăsat pe Perrin să fugă, fără să-mi spună că pleacă. Lumea stă pe umerii tăi, însă ei trebuie să te susțină și pe tine, ori vei cădea cu tot cu lume.

Mat tresări, iar Rand crezu că acesta mai avea puțin și întorcea pe loc calul și o lua la goană înapoi.

— Îmi cunosc datoria, îi spuse Rand. „Și îmi cunosc soarta”, gândi el, însă nu o spuse cu voce tare; nu avea nevoie de compătimire. Unul din noi trebuia să se întoarcă. Moiraine, iar Perrin asta voia. Tu ești gata să lași totul pentru a salva lumea. Eu... eu fac ce trebuie făcut.

Străjerul dădu din cap, deși fără a spune nimic; Lan nu o contrazicea pe Moiraine de față cu alții.

— Și următorul secret? spuse ea insistent.

Moiraine nu voia să se dea bătută până când nu scotea totul cu cleștele, iar Rand nu mai avea nici un motiv pentru a mai păstra secretul. Cel puțin nu partea asta.

— Pietrele de Trecere, spuse el cu o voce firească. Dacă avem ceva noroc.

— Pe Lumină! mârâi Mat. Mama mă-sii de Lumină! Nu te rânji la mine, Egwene! Noroc? Nu e de ajuns o dată? Aproape că ne-ai omorât, îți aduci aminte? Nu, chiar mai rău de-atât. Mai degrabă m-aș întoarce la una dintre fermele alea și aș cere să lucrez ca îngrijitor de porci pentru tot restul vieții.

— Îți poți urma calea, Mat, îi spuse Rand.

Chipul calm al lui Moiraine masca furia acesteia, însă Rand nu luă în seamă privirea de gheață ce încerca să-i țină

limba în loc. Chiar și Lan privea dezaprobator, deși chipul său sever nu își schimbase cu mult înfățișarea; Străjerul credea în datorie înainte de toate. Rand avea să-și facă datoria, însă prietenii lui... Lui Rand nu-i plăcea să oblige oamenii să facă ceva; nu voia să le facă asta prietenilor săi. Măcar atâta putea evita, cu siguranță.

— Nu e nevoie să vii în Pustie.

— Ba da, e nevoie. Cel puțin... Arde-m-ar focul! Am o singură viață de dat, nu? De ce să nu mi-o dau așa? spuse Mat, râzând agitat, și puțin sălbatic. Mama mă-sii de Pietre de Trecere! Pe Lumină!

Rand oftă; el era cel despre care toți ziceau că va înnebuni, însă Mat părea să fie cel care stătea pe muchie acum.

Egwene îl privi pe Mat îngrijorată, se aplecă însă spre Rand.

— Rand, Verin Sedai mi-a spus câte ceva despre Pietrele de Trecere. Mi-a povestit despre... călătoria pe care ai făcut-o. Chiar ai de gând să faci asta?

— E ceea ce trebuie să fac, Egwene.

Trebuia să se miște rapid și nu exista o altă cale mai rapidă decât Pietrele de Trecere. Rămășițele unei Vârste mai vechi decât Vârsta Legendelor; se părea că nici măcar femeile Aes-Sedai din vremea Vârstei Legendelor nu le înțelesesă. Dar nu exista o altă cale mai rapidă. Asta dacă lucrurile aveau să meargă după cum spera.

Moiraine ascultase răbdătoare dialogul. Mai ales ce zisese Mat, deși Rand nu-și dădea seama de ce. Apoi ea spuse:

— Verin mi-a povestit și mie despre călătoria ta prin Pietrele de Trecere. Atunci a fost vorba doar de câțiva bărbați și cai, nu sute, și chiar dacă n-ai dus pe toată lumea aproape de moarte, așa cum zice Mat, tot pare o experiență pe care nimeni n-ar vrea să o repete. Și nici măcar nu a mers așa cum sperai. De asemenea, ai avut nevoie de foarte multă Putere; destulă cât să te omoare, mi-a spus Verin. Chiar dacă lași aproape toți Aiellii în urmă, ai curaj să riști?

— Trebuie, spuse el, atingându-și pungața de la curea, atingând obiectul dur dintre scrisori, însă Moiraine continuă

fără să ia în seamă vorbele lui Rand.

— Ești măcar sigur că există o Piatră de Trecere în Pustie? Verin cu siguranță știe mai multe despre toate acestea decât mine, însă eu nu am auzit niciodată că ar exista una. Dacă este așa, ne va duce mai aproape de Rhuidean decât suntem acum?

— Cu aproape șase sute de ani în urmă, îi zise el, un neguțător ambulant a vrut să vadă și el Rhuidean.

Cu altă ocazie i-ar fi făcut multă plăcere să îi țină o predică lui Moiraine, măcar o dată. Însă nu astăzi. Erau prea multe lucruri pe care nu le știa.

— Și se pare că băiatul ăsta nu a apucat să vadă mai nimic; zicea că zărise un oraș de aur deasupra norilor, plutind peste munți.

— Nu există nici un oraș în Pustie, spuse Lan, nici deasupra norilor și nici pe pământ. M-am luptat cu Aielii. Ei nu au orașe.

Egwene dădu din cap.

— Aviendha mi-a spus că a văzut pentru prima dată un oraș abia după ce a plecat din Pustie.

— Poate că așa e, admise Rand. Negustorul, însă, a văzut ceva înfipt în marginea acelor munți. O Piatră de Trecere. A descris-o exact. Nu există altceva care să semene cu o Piatră de Trecere. Când am descris-o bibliotecarului-șef din Stâncă... Fără a numi obiectul pe care îl căuta, adăugă:... a recunoscut-o, chiar dacă nu știa ce este, și a fost destul cât să-mi arate patru dintre ele pe o hartă veche a orașului Tear...

— Patru? tresări Moiraine neliniștită. Și toate simt în Tear? Pietrele de Trecere nu se găsesc pe toate drumurile.

— Patru, zise Rand hotărât.

Bătrânul și scofâlcitul bibliotecar fusese sigur pe el, și căutase chiar un manuscris zdrențuros și îngălbenit în care se povestea despre eforturile depuse pentru mutarea „vestigiiului necunoscut al unei Vârste mai tinere” în Marea Vistierie. Toate încercările eșuaseră, iar cei din Tear renunțaseră într-un final. Asta îi întărea convingerea lui Rand; Pietrele de Trecere nu se lăsau mutate.

— Una se află la mai puțin de o oră de mers pe cal de

locul în care ne aflăm acum, continuă el. Aieli i-au permis neguțătorului ambulant să plece, pentru că era un neguțător ambulant. Alături de unul dintre catârii săi, și luând cu el toată apa pe care o putea pune pe spatele catârului. Cumva, a reușit să ajungă până la steddindul din Osia Lumii, unde a întâlnit un bărbat pe care îl chema Soran Milo, care scria o carte ce se numea *Ucigașii Vălului Negru*. Bibliotecarul mi-a adus o copie zdrențăroasă când am cerut cărți despre Aieli. Milo se pare că a scris cartea inspirându-se din felul cum se purtau Aieli care veneau să facă negoț în steddind, și a înțeles cam greșit totul, după spusele lui Rhuarc, însă o Piatră de Trecere nu poate fi altceva decât o Piatră de Trecere.

Rand căutase și prin alte hărți și manuscrise, zeci și zeci, prefăcându-se că studia despre oraș și despre istoria sa, și învățase astfel despre ținuturile din jur; nimeni nu s-ar fi gândit, cu mai puțin de câteva minute înainte, la ce avea el de gând.

Moiraine strâmbă din nas, iar iapa sa, Aldieb, se foi puțin, pentru a-și intra în ritm.

— O poveste care ar putea fi adevărată, spusă de un neguțător ambulant care ar putea fi adevărat, care zicea că a zărit un oraș de aur plutind deasupra norilor. Rhuarc a văzut această Piatră de Trecere? El chiar a fost în Rhuidean. Chiar dacă acest neguțător a trecut prin Pustie, și chiar dacă a văzut o Piatră de Trecere, aceasta ar fi putut să fie oriunde. Când un om povestește ceva, încearcă să facă lucrurile să sune mai interesant. Un oraș care plutește deasupra norilor?

— Și de unde știi că nu-i așa? spuse Rand.

Rhuarc luase în răs toate lucrurile pe care Milo le scrisese despre Aieli, dar nu făcuse la fel și când fusese vorba de Rhuidean. Ba chiar dimpotrivă. Aielul refuzase chiar să vorbească despre fragmentele în care se presupunea că era vorba de Rhuidean. Rhuidean, în ținuturile Aielilor Jenn, clanul care nu mai exista; asta era aproape tot ce zicea Rhuarc. Rhuidean nu trebuia menționat.

Femeia Aes-Sedai nu se mulțumi doar cu un comentariu aiurit, însă lui Rand nu-i păsa. Și ea ținuse prea multe secrete și îl făcuse să o urmeze cu încredere oarbă de prea multe ori.

Să fie și rândul ei. Trebuia să vadă că el nu era o marionetă. „Îi voi urma sfaturile când voi crede de cuviință, dar nu voi mai cânta în strună Tar Valonului niciodată.” Voia să moară din propria vină.

Egwene mână calul spre Rand, aproape atingându-i acestuia genunchiul.

— Rand, chiar ai de gând să ne pui viețile în pericol bazându-te pe o... o bănuială? Rhuarc nu ți-a zis nimic, nu-ia așa? Când o întreb pe Aviendha de Rhuidean, amuțește ca o piatră.

Mat nu arăta prea bine. Rand nici măcar nu clipea, ca să nu se dea de gol că îi era măcar puțin rușine. Nu voise să-și sperie prietenii.

— Există o Piatră de Trecere acolo, o ținut el una și bună.

Rand frecă din nou obiectul din punguță. Trebuia să meargă.

Hărțile bibliotecarului erau vechi, dar îl ajutau mult. Pe pajiștile pe care le străbăteau ei acum se înălțaseră păduri pe vremea când hărțile respective fuseseră desenate; mai rămăseseră însă câțiva copaci, crânguri costelive și răsfirate de stejar alb, pin și iarba-fecioarei; arbuști înalți și solitari pe care Rand nu îi recunoștea, cu tulpinile subțiri și scorojite. Putea ghici forma acestor pământuri, dealurile fiind acum acoperite în mare parte de iarbă înaltă.

Pe hărți două creste înalte și aplecate, una în spatele celeilalte, arătau spre grupul de dealuri unde se găsea Piatra de Trecere. Asta dacă hărțile fuseseră bine făcute. Asta dacă bibliotecarul recunoscuse cu adevărat descrierea lui, și dacă semnul în formă de diamant verde vestea niște vestigii antice, așa cum zicea bibliotecarul. „De ce ar fi mințit? Am început să fiu prea suspicios. Nu, trebuie să fiu suspicios. Încrezător ca o viperă, și la fel de rece”. Nu îi plăcea să fie așa.

Spre mieznoapte aproape că putea desluși dealurile pe care nu se găsea nici un copac, acoperite de puncte mișcătoare care trebuiau să fie cai. Hergheliile Înălților Seniori, ce pășteau pe marginea fostelor desișuri plantate de Ogieri. Rand spera că Perrin și Loial reușiseră să fugă în

siguranță. „Ajută-i, Perrin, se gândea el. Ajută-i cumva, pentru că eu nu pot.”

Desigurile plantate de Ogieri erau un semn că acele creste trebuiau să se afle prin apropiere, și în curând el le văzu puțin mai spre miazăzi, precum două săgeți, una înfiptă în cealaltă, și câțiva copaci în vârf, care alcătuiau o linie pe cer. În depărtare, dealurile pitice și bombate se loveau de alte dealuri, ca niște baloane acoperite cu iarbă. Mai multe dealuri decât erau desenate pe hartă. Prea multe, pentru acel petic de teren care avea mai puțin de o milă pătrată. Dacă nu corespundeau cu cele de pe hartă, atunci unde se găsea Piatra de Trecere?

— Aielii sunt mulți, spuse Lan încet, și au ochi ageri.

Dând din cap în semn de recunoștință, Rand trase de frâu și rămase în urmă pentru a-i explica problema lui Rhuarc. Îi descrie doar Piatra de Trecere, fără a spune ce era; era destul timp pentru asta când aveau să o găsească. Se pricepea la păstrat secrete acum. Oricum, Rhuarc probabil habar n-avea ce era aia o Piatră de Trecere. Puțini știau în afara de Aes-Sedai. Nici Rand nu știuse până să-i zică altcineva.

Mergând la pas alături de armăsarul bălțat, Aielul se încruntă puțin – la fel ca orice om îngrijorat – apoi dădu din cap.

— Putem găsi ce căutați, spuse el ridicându-și vocea. Aethan Dor! Far Aldazar Din! Duadhe Mahdi'in! *Far Dareis Mai!* Seia Doon! Sha'mad Conde!

În timp ce acesta striga, membrii frățiilor războinice ieșeau în față, până când un sfert dintre Aieli se adunară în jurul lui și a lui Rand. Pavezele Roșii. Frăția Vulturului. Fecioarele Lăncii. Fântânarii. Ochii întunecați. Tunătorii.

Rand o căută cu privirea pe prietena lui Egwene, Aviendha, o femeie frumușică, înaltă, cu o privire trufașă lipsită de orice zâmbet. Surorile îi păziseră ușa, dar nu își aducea aminte să o fi văzut înainte ca Aielii să se pregătească de plecare. Ea îl privi, mândră ca un păun umflat în pene, apoi își întoarse dintr-odată capul pentru a fi atentă la căpetenia de clan.

„Ei, că tot voiam să fiu din nou normal”, gândi el, oarecum mâhnit. Aielii cu siguranță îl făceau să se simtă așa. Căpetenia de clan însuși era ascultat doar din respect, fără stima protocolară pe care o pretindea un senior, și supunerea părea a însemna că toți erau egali. Rand nu se prea putea aștepta la mai mult pentru sine.

Rhuarc dădu ordinele în puține cuvinte, iar Aielii care îl ascultaseră o luară înainte spre pâlcul de dealuri, alergând ușor, unii punându-și vălurile pentru orice eventualitate. Ceilalți așteptară, în picioare sau pe vine, alături de catării împovărați.

Erau din aproape fiecare clan – mai puțin Aieli Jenn, desigur; Rand nu înțelegea dacă acest clan Jenn exista sau nu, întrucât din felul cum vorbeau Aielii despre ei, lucru pe care rareori îl făceau, putea înțelege ori una, ori cealaltă – chiar și câteva clanuri care își purtaseră dușmănie, și unele care se luptau adeseori între ele. Măcar atâta învățase și el despre ei. Nu era pentru prima dată când se întreba ce îi ținea atât de legați încă. Era oare vorba doar de profețiile lor în care se spunea că va cădea Stâncă, și căutarea Celui Care Vine cu Zorile?

— Ba mai mult, zise Rhuarc, iar Rand își dădu seama că gândise cu voce tare. Profețiile ne-au adus în spatele Zidului Dragonului, iar numele ce nu se pomenește ne-a adus în Stâncă.

Numele de care vorbea el era „Neamul Dragonului”, un nume secret pentru Aieli; doar căpeteniile de clan și Înțeleptele îl cunoșteau și foloseau, rareori, se părea, și doar între ei.

— Iar în rest? Nimeni nu are dreptul să verse sângele celui care e din același neam, desigur, cu toate că s-au înfrățit Aieli Shaarad cu Goshien, Taardad și Nakai cu Shaido... Poate că și eu aș fi dănuțit cu sulilele cu cei din Shaido dacă Înțeleptele nu ne-ar fi pus pe toți cei care am trecut dincolo de Zidul Dragonului să ținem legământul apei, adică să ne purtăm la fel cu Aielii care nu sunt din neamul acestor munți. Chiar și cei șireți din Shaido... spuse el ridicând ușor din umeri. Vezi? Nici mie nu îmi este ușor.

— Acești Shaido sunt dușmanii tăi? spuse Rand împotmolindu-se în nume; în Stâncă, Aielii fuseseră cunoscuți după frății, și nu după clan.

— Am ocolit dușmăniile, zise Rhuarc, dar cei din Taardad și Shaido nu au fost niciodată prietenoși; septurile năvălesc unele peste altele uneori și fură capre sau vite. Dar legămintele s-au ținut, chiar dacă au existat și dușmăniile ancestrale și diverse dispute între septuri și clanuri. Ne e de mare ajutor că ne îndreptăm spre Rhuidean, chiar dacă unii ne vor părăsi înaintea. Nu va fi vărsat sângele nimănui atâta timp cât e călător din sau spre Rhuidean, spuse Aielul, ridicând privirea spre Rand, chipul fiindu-i lipsit de expresie. Se poate ca în curând nici unul dintre noi să nu mai verse sângele nimănui.

Era greu de spus dacă Rhuarc era mulțumit de acest gând. Una dintre Fecioare scoase un țipăt prelung, în timp ce flutura din mâini din vârful unui deal.

— Se pare că ți-au găsit coloana de piatră, spuse Rhuarc.

Smucind frâul, Moiraine îi aruncă lui Rand o privire sinceră, în timp ce el trecu pe lângă ea, dând nerăbdător bice lui Jeade'en. Egwene își aduse calul lângă Mat, aplecându-se și sprijinindu-se de măciulia de la șaua lui, pentru a vorbi cu el între patru ochi. Se părea că încerca să-l facă să-i zică tot sau să recunoască ceva, și dacă ar fi fost după gesturile agitate ale lui Mat, era fie la fel de nevinovat ca un prunc, fie un mincinos fără pereche.

Aruncându-se din șa, Rand se grăbi să urce colina ușor înclinată, pentru a vedea ce găsisese Fecioara – despre Aviendha era vorba – pe jumătate îngropat în pământ și ascuns în iarba înaltă. O coloană de piatră cenușie bătută de vreme, lungă de aproape trei stânjeni și groasă de un picior. Era acoperită de simboluri ciudate cât se putea vedea cu ochii, fiecare simbol fiind înconjurat de inscripții înguste ce lui i se păreau că seamănă a scris. Chiar dacă ar fi putut citi acea limbă – dacă era într-adevăr o limbă – literele – dacă asta erau cu adevărat – nu mai puteau fi de mult citite. Simbolurile le mai putea dibui. O parte dintre ele; multe ar fi putut la fel de bine să fi fost urmele ploii și ale vântului.

Rand începu să smulgă cât mai multă iarbă, pentru a putea vedea mai bine, și o privi pe Aviendha. Ea își lăsase *shoufa* pe umeri, lăsând să iasă la iveală părul roșcat, și îl privea cu o expresie indiferentă, aspră pe chip.

— Nu prea mă ai la suflet, spuse el. De ce?

Trebuia să găsească un simbol anume, singurul pe care îl cunoștea.

— Nu te am la suflet? se miră ea. Ai putea fi Cel Care Vine cu Zorile, un om al destinului. Cine ar putea să nu te aibă sau să te aibă la inimă? Și oricum, ești liber, un udar, în pofida chipului pe care îl porți, și cu toate acestea mergi în Rhuidean pentru onoare, în timp ce eu...

— În timp ce tu...? o întrebă el după ce ea se opri.

Unde era oare? Două linii paralele, ondulate, tăiate în diagonală de o mângălitură ciudată. „Pe Lumină, dacă e îngropat o să ne ia ore întregi să întoarcem piatra asta.”

Rand începu să râdă dintr-odată. Nu ore întregi. Putea conduce și putea s-o scoată din pământ, sau o putea face Moiraine, sau Egwene. Poate că o Piatră de Trecere nu se lăsa mutată, dar fără îndoială că ar fi putut să o mute măcar puțin. Să conducă, însă, nu l-ar fi ajutat la găsirea liniilor ondulate. Asta o putea face doar simțind cu degetele pe piatră.

În loc să-i răspundă, femeia Aiel se aplecă, punându-și sulițele scurte pe genunchi.

— Te-ai purtat urât cu Elayne. Nu mi-ar păsa, dar Elayne e soră apropiată cu Egwene, care e prietena mea. Și cu toate acestea, Egwene te place în continuare, așa că de dragul ei voi încerca.

Căutând în continuare de-a lungul coloanei, Rand dădu din cap. Elayne din nou. Uneori avea impresia că toate femeile aparțineau unei bresle, la fel cum erau organizați meșteșugarii în orașe. Dacă aveai ceva de împărțit cu unul, următorii zece știau de asta și erau împotriva ta.

Degetele sale se opriră, și reveni la bucata pe care tocmai o cercetase. Era atât de roasă de vreme încât aproape că nu se mai vedea, dar el era sigur că acolo se aflau cele două linii ondulate. Acestea reprezentau o Piatră de Trecere din Capul Toman, nu din Pustie, și încă se mai putea vedea baza

coloanei, acolo unde stătuse pe pământ. Simbolurile de deasupra reprezentau lumi; cele de dedesubt erau Pietre de Trecere. Cu un simbol de deasupra și unul de dedesubt se presupunea că ar fi putut călători spre o anumită Piatră de Trecere dintr-o anumită lume. Cu unul de dedesubt știa că poate ajunge la una dintre Pietrele de Trecere din acea lume. Piatra de Trecere de lângă Rhuidean, de exemplu. Asta dacă știa simbolul potrivit. Acum chiar avea nevoie de noroc, avea nevoie de acel ta'veren care să fie foarte dornic să-l ajute.

Rand simți o mână trecându-i peste umăr, iar Rhuarc zise cu o voce șovăielnică:

— Astea două înseamnă Rhuidean în vechile scrieri. Cu multă vreme în urmă, nici măcar numele nu se scria cu litere.

Rhuarc trasă cu degetul două triunghiuri, amândouă având în interior ceea ce păreau a fi fulgere, unul fiind îndreptat spre stânga și altul spre dreapta.

— Știi cumva ce e asta? întrebă Rand, iar Aielul își întoarse privirea. Arde-m-ar focul, Rhuarc, trebuie să aflu. Știu că nu vrei să pomenesci despre asta, dar trebuie să-mi spui. Spune-mi, Rhuarc! Ai mai văzut așa ceva vreodată?

Bărbatul trase aer în piept înainte de a răspunde:

— Da, am mai văzut așa ceva, zise el, dând impresia că trăgea de fiecare cuvânt. Când un bărbat merge în Rhuidean, Înțeleptele și cei din clan așteaptă pe colinele din Chaendaer lângă o astfel de piatră.

Aviendha se ridică în picioare și se depărtă cu o privire gravă; Rhuarc se uită după ea, încruntându-se.

— Nu știi mai mult, Rand al'Thor. Fie să nu am un loc sub soare dacă nu e așa.

Rand atinse literele de necitit din jurul triunghiurilor. Care dintre ele? Doar unul putea să-l ducă acolo unde voia. Celălalt l-ar fi putut arunca în celălalt capăt al lumii sau pe fundul oceanului.

Restul Aielilor se opriseră la poalele dealului împreună cu catării lor împovărați. Moiraine și ceilalți descălecară și urcară pe colină lăsând caii să meargă înainte. Mat îi ținea de frâu atât pe Jeade'en, cât și calul său maroniu, și îl ținea pe armăsar departe de Mandarb al lui Lan. Cei doi armăsari se

priveau furios, acum că nu mai aveau călăreți.

— Tu chiar nu știi ce faci, nu-i așa? spuse Egwene nervoasă. Moiraine, oprește-l! Putem să mergem călare până în Rhuidean. De ce îl lași să facă asta? De ce nu spui nimic?

— Ce propui să fac? ripostă sec femeia Aes-Sedai. Abia dacă pot să-l trag de ureche. S-ar putea să vedem în curând cât de folositor e Harul Vestirii.

— Harul Vestirii? se miră Egwene. Ce legătură are Harul Vestirii cu toate astea?

— Nu mai tăceți odată din gură? spuse Rand, încercând să pară răbdător. Încerc să iau o hotărâre.

Egwene îl privi revoltată; pe Moiraine nu o trăda nici o emoție, însă îl privea cu atenție.

— Chiar trebuie să o facem în felul ăsta? zise Mat. Ai ceva împotriva dacă mergem călare?

Rand doar îl privi și ridică din umeri nervos.

— Arde-m-ar focul! Dacă încerci să iei o hotărâre...

Luând frâiele ambilor cai într-o singură mână, Mat scoase o monedă din buzunar, o monedă de aur din Tar Valon, și oftă.

— Ar fi aceeași monedă, nu-i așa, spuse el și întoarse moneda pe spatele palmei. Sunt... norocos uneori, Rand. Îmi las norocul să decidă. Cap pentru cea din stânga; flacăra pentru cealaltă. Ce zici?

— Asta e una dintre cele mai caraghioase... începu Egwene, dar o opri Moiraine, atingând-o pe braț.

Rand încuviință din cap.

— De ce nu?

Egwene mormăi ceva; tot ce auzi el fu „bărbați” și „copii”, dar nu părea a fi un compliment.

Moneda sări în aer de pe degetul mare a lui Mat, sclipind ușor în lumina soarelui. Când fu cel mai sus, Mat o prinse și o lipi de spatele celeilalte palme, apoi șovăi.

— E un lucru afurisit să te încrezi într-o monedă aruncată în aer, Rand.

Rand acoperi cu mâna unul din simboluri fără a se uita.

— Țasta, spuse el. Pe ăsta l-ai ales.

Mat se uită la monedă și rămase uimit.

— Ai dreptate. Cum ai știut?

— Trebuia să meargă și la mine la un moment dat.

Nimeni nu înțelegea – iar el putea vedea asta –, dar nu conta. Luându-și mâna de pe simbol, se uită la ce aleseseră el și Mat. Triunghiul arăta spre stânga. Soarele coborâse de pe mijlocul cerului. Trebuia să facă totul cum trebuia. O singură greșeală, și ar fi putut să piardă timpul, nu să îl câștige. Aceasta era, probabil, cea mai serioasă urmare. Trebuia să fie așa.

Ridicându-se în picioare, scoase din săculeț acel obiect mic și dur, o sculptură dintr-o piatră de culoare verde-închis ce îi încăpea perfect în palmă, un bărbat cu fața rotundă și care era la rândul său rotund, cu picioarele încrucișate și cu o sabie pe genunchi. Frecă figurina pe capul chel al micului bărbat.

— Adună-i pe toți aproape. Pe toți. Rhuarc, zi-le să aducă și catării aici. Toți trebuie să fie cât mai aproape de mine.

— De ce? întrebă bărbatul.

— Mergem la Rhuidean, spuse Rand și agită piatra în palmă, apoi se aplecă pentru a atinge Piatra de Trecere. La Rhuidean. Chiar acum.

Rhuarc îi aruncă o privire lungă și nedumerită, apoi se ridică în picioare, deja chemându-i pe ceilalți Aieli.

Moiraine urcă încă un pas pe colina acoperită de iarbă.

— Ce ai acolo? întrebă ea curioasă.

— Un angreal, zise Rand, întorcând obiectul cu mâna. Unul pe care îl pot folosi bărbații. L-am găsit în Marea Vistierie, când căutam intrarea aceea. Sabia m-a făcut să îl iau în mână, și apoi am știut. Dacă te întrebai cum am de gând să conduc atât de multă Putere pentru a ne duce pe toți – Aieli, catări, pe toți și totul – iată cum.

— Rand, spuse Egwene nerăbdătoare. Am încredere că tu ești convins că faci ce e mai bine, dar ești sigur? Ești sigur că acel angreal e destul de puternic? Nici nu îmi dau seama dacă e unul sau nu. Te cred dacă tu zici că e, dar există mai multe tipuri de angreal, Rand. Sau cel puțin așa sunt cele pe care le pot folosi femeile. Unele au mai multă forță decât altele, și nu îți poți da seama după formă sau mărime.

— Normal că sunt sigur, minți Rand.

Nu avusese cum să-l testeze, nu pentru a face așa ceva, nu fără a da de veste oamenilor din Tear că pune ceva la cale, dar se gândea că va funcționa. Atât cât trebuie. Și la cât de mic era, nimeni nu avea să știe că lipsea din Stâncă, decât dacă s-ar fi făcut un inventar în Visterie. Lucru puțin probabil.

— O lași pe Callandor în urmă și aduci asta, murmură Moiraine. Se pare că ai ceva știință despre cum se folosesc Pietrele de Trecere. Mai mult decât m-aș fi gândit vreodată.

— Verin mi-a povestit destule, spuse el.

Într-adevăr, Verin. Însă Lanfear fusese cea care îi pomenise de ele pentru prima dată. O știa drept Selene pe atunci, dar nu avea de gând să-i explice asta lui Moiraine, la fel cum nu avea de gând să-i spună că această femeie se oferise să-l ajute. Femeia Aes-Sedai primise vestea despre Lanfear cu prea mult calm, chiar și pentru ea. Și avea acea privire scrutătoare în ochi, de parcă îl cântărea în minte.

— Ai grijă, Rand al'Thor, spuse cu vocea sa lipsită de căldură, dar melodioasă. Orice ta'veren schimbă forma Pânzei într-un fel sau altul, dar un ta'veren ca tine ar putea să destrame Marea Dantelă pentru totdeauna.

Rand ar fi vrut să știe ce gândește femeia. Ar fi vrut să știe ce plănuia ea.

Aiellii urcară dealul alături de catării lor împovărați, acoperind colina, și se înghesuiră în jurul lui Rand și în jurul Pietrei de Trecere, așezându-se umăr lângă umăr, mai puțin lângă Moiraine și Egwene. Pentru ele două lăsară puțin loc. Rhurarc încuviință din cap, de parcă i-ar fi zis lui Rand: „Asta a fost, totul e în mâinile tale acum”.

Ridicând strălucitorul angreal verde, se gândi să le spună Aiellilor să lase animalele, dar se punea problema dacă ar fi făcut-o, iar el voia să ajungă cu toții la destinație, cu sentimentul că făcuse ce era mai bine pentru ei. Buna înțelegere ar fi putut fi la mare căutare în Pustie. Toți îl priveau nemișcați. Deși unii își puseseră vâlul. Mat, care tot rotea agitat între degete moneda din Tar Valon, și Egwene, care avea fața acoperită cu broboane de sudoare, erau singurii ce păreau emoționați. Nu avea de ce să mai amâne.

Trebuie să se miște mai repede decât se aștepta oricine.

Se înfășură în Hău și se întinse după Adevăratul Izvor, acea lumină bolnăvicioasă ce lucea mereu undeva peste umărul său. Fu cuprins de Putere, suflul vieții, un vânt ce putea scoate din rădăcini stejarii, vânt de vară cu miresme de flori, o boare îmbâcsită cu putoarea bălegarului. Plutind în gol, fixă triumghiul tăiat de fulger în fața sa și trecu prin angreal, încărcându-se din plin cu potopul violent de *saidin*. Trebuia să îi poarte pe toți. Trebuia să meargă. Ținând simbolul, trase din Puterea Supremă, o trase în el până când simți că e gata să plesnească. Trase și mai tare. Și mai tare.

Lumea păru să dispară cu totul.

23 Dincolo de Stâncă

Egwene se împiedică, înfășurându-și mâinile în jurul gâtului Negurei, în timp ce pământul i se cutremura sub picioare. Peste tot în jurul ei, erau Aieli care tot ce puteau face era să țipe, iar catârii de povară alunecau pe o colină abruptă de munte unde nu creștea nimic. Căldura ce îi aducea aminte de Tel'aran'rhiod o lovea din toate părțile. Aerul vibra sub ochii săi; pământul îi ardea picioarele prin tălpile încălțărilor. Preț de o clipă, pielea o ustură foarte tare, apoi sudoarea i se revărsă din tot corpul. Îi umezea doar rochia, apoi imediat se părea că sudoarea se evaporă.

Catârii chinuiți și Aieli ascundeau aproape tot ce era în jurul lui Egwene, însă ea reușea să vadă câte ceva printre ei. O coloană grea de piatră ieșea din pământ într-o parte, la mai puțin de trei pași de ea, atât de erodată de nisipul bățut de vânt încât nu se cunoștea că ar fi fost geamănă cu Piatra de Trecere din Tear. Munți de piatră golașă, ce păreau ciopliți cu toporul vreunui uriaș nebun, fierbeau sub un soare arzător, pe un cer lipsit de nori. Cu toate acestea, în mijlocul văii lungi și golașe, ce se vedea jos în depărtare, pluteau vălătuci de ceață groasă, la fel de agitați precum norii; acel soare fierbinte ar fi trebuit să o împrăștie în câteva momente, dar ceața își urma drumul nestingherită. Și prin acel vârtej cenușiu treceau vârfurile unor turnuri, unele ascuțite, altele terminându-se brusc, de parcă zidarii încă mai aveau de lucru la ele.

— A avut dreptate, murmură Egwene pentru sine. Un oraș deasupra norilor.

Ținând strâns frâul calului, Mat privi în jur cu ochii cât cepele.

— Suntem aici! spuse el râzând lui Egwene. Suntem aici, Egwene, și fără să... Arde-m-ar focul, suntem aici! spuse el și își desfăcu șireturile de la guler. Pe Lumină, ce cald e! Acuma chiar că mă arde focul!

Egwene își dădu brusc seama că Rand era în genunchi, cu capul plecat, sprijinindu-se cu o mână pe pământ. Trăgând

calul după ea, își făcu loc prin mulțimea de Aieli ca să ajungă la el, chiar în momentul în care Lan îl ajuta să se ridice. Moiraine era deja acolo, scrutându-l pe Rand cu un calm aparent – iar buzele ei ușor țuguiate spuneau că ar fi vrut să-i tragă una peste urechi.

— Am reușit, spuse Rand gâfâind, și privi în jur. Putea sta pe picioare doar pentru că îl ținea Străjerul; fața sa era trasă și suptă, ca a unui om aflat pe patul de moarte.

— Ai fost foarte aproape, spuse Moiraine liniștită; foarte liniștită. Angrealul nu a fost destul de puternic pentru asta. Să nu mai faci așa ceva niciodată! Dacă îți asumi riscuri, trebuie să fii pregătit și să ai un motiv bun. Așa trebuie să fie.

— Nu îmi asum riscuri, Moiraine. Mat e ăla cu riscurile.

Rand se forță să-și deschidă pumnul; angrealul, acel bărbat mic și plinuț, înfipsese vârful sabiei în carnea lui Rand, chiar în bătlan.

— Poate că ai dreptate. Poate că aș fi avut nevoie de unul mai puternic. Doar puțin, poate... zise el, după care râse forțat. A mers, Moiraine. Asta e important. L-am depășit pe toți. A mers.

— Asta contează, spuse Lan, clătinând din cap.

Egwene plescăi iritată. Bărbații! Unul din ei aproape că se omorâse, apoi încercase să facă o glumă din asta, iar celălalt îi spusese că procedase bine. Chiar nu aveau să se maturizeze niciodată?

— Osteneala ce urmează după ce ai condus nu e o simplă oboseală, zise Moiraine. Nu te pot scăpa de ea întru totul, nu după ce ai condus atât de mult, dar voi face tot ce îmi stă în putință. Poate că ceea ce va rămâne îți va aminti să fii mai precaut pe viitor.

Moiraine era supărată; în vocea ei se putea simți cu siguranță puțină satisfacție.

Femeia Aes-Sedai era acoperită de o aură de *saidar* în timp ce se apropie de Rand, luându-i capul între mâini. Un icnet răbufni din el, iar ea începu să tremure nestăpânit, apoi Rand se smuci din strânsoarea ei, depărtându-se și de Lan.

— Întreabă-mă, Moiraine, spuse Rand calm, îndesând angrealul în pungața de la cingătoare. Întreabă-mă mai întâi.

Nu sunt cățelul tău, ca să te joci cum vrei, de câte ori vrei.

Rand începu să-și frece palmele una de alta pentru a scăpa de o mică dâră de sânge.

Egwene scoase din nou iritată sunetul de mai înainte. Rand era ca un copil nerecunoscător. Acum putea să stea singur în picioare, deși avea încă o privire îngrijorată, iar Moiraine nu avea nevoie să-i vadă palma pentru a fi sigură că înțepătura dispăruse de parcă n-ar fi fost niciodată. Pur și simplu, nerecunoscător. În mod surprinzător, Lan nu îi ceruse socoteală lui Rand pentru că vorbise așa cu Moiraine.

Egwene își dădu seama că Aielii stăteau absolut nemișcați, acum că reușiseră să liniștească și catării. Se holbau îngrijorați în depărtare, nu către vale și către orașul învăluit în ceață, care trebuia să fie Rhuidean, ci către cele două tabere, câte una pe fiecare parte, aflate probabil la distanță. Cele două tabere de zeci și zeci de corturi scunde și desfăcute într-o parte, una fiind de două ori mai mare decât cealaltă, se întindeau pe versantul muntos și aproape că nu se observau. Aielii din fiecare tabără, însă, se vedeau bine, cu tot cu sulile lor scurte și arcurile încordate, în timp ce se acopereau cu vălurile, dacă nu erau deja. Păreau a sta ca pe pietre-ncinse, gata să atace.

— Pace celor din Rhuidean, se auzi vocea unei femei de pe deal, iar Egwene simți cum se așterne încordarea peste Aielii din jurul ei.

Cei de lângă corturi începură să-și desfacă vălurile, deși priveau în continuare cu grijă.

Egwene își dădu seama că mai era și o a treia tabără, puțin mai sus; câteva corturi joase așezate pe o porțiune mai dreaptă. Patru femei veneau dinspre această tabără, grave și demne, îmbrăcate cu fuste greoaie de culoare închisă și bluze albe largi, și șaluri maronii sau gri peste umeri, cu toate că era atât de cald, încât Egwene începuse să amețească. În jurul gâtului aveau coliere, iar la mâini brățări, toate din fildeș și aur. Două dintre femei aveau părul cărunt, iar cealaltă de culoarea soarelui; căzut pe spate, lung până în talie și legat în jurul frunții cu basmale împăturate.

Pe una din femeile cu păr cărunt Egwene o recunoscuse:

Amys, Înțeleapta pe care o întâlnise în Tel'aran'rhiod. Și fu din nou impresionată de contrastul dintre trăsăturile arse de soare ale lui Amys și părul ei alb precum ninsoarea; Înțeleapta pur și simplu nu arăta destul de bătrână. Cea de-a doua femeie căruntă avea un chip boțit, de bătrânică, și una din celelalte două, cu părul negru grizonant, părea aproape la fel de bătrână. Egwene știa cu siguranță că toate cele patru erau Înțelepte, foarte probabil chiar cele care semnasera scrisoarea adresată lui Moiraine.

Femeile Aiel se opriră la zece pași de mulțimea adunată în jurul Pietrei de Trecere, iar femeia care arăta ca o bătrânică își deschise mâinile și începu să vorbească cu un glas îmbătrânit, dar puternic:

— Pacea din Rhuidean fie cu voi! Cei ce vin la Chaendaer se pot întoarce la casele lor în pace. Nu se va vărsa sânge pe acest pământ.

Acestea fiind spuse, Aielii din Tear începură să se împrăstie, descărcând și împărțind foarte repede poverile și conținutul coșurilor. Nu se mai împărțeau pe frații acum; Egwene văzu unele Fecioare plecând alături de diferite grupuri, câteva dintre acestea croindu-și imediat drum în jurul muntelui, evitându-se unele pe altele și evitând taberele, cu sau fără pacea din Rhuidean. Alții se îndreptară către una dintre mulțimile de corturi, unde armele fuseseră în sfârșit lăsate în jos.

Nu toată lumea crezuse în pacea din Rhuidean. Lan dădu drumul mânerului de la sabia sa ce încă se afla în teacă, deși Egwene nu văzuse când acesta o apucase. Iar Mat strecură grăbit o pereche de pumnale înapoi în mâneci. Rand stătea cu degetele mari înfipite la cingătoare, dar în privirea lui se putea citi ușurarea.

Egwene o căută cu privirea pe Aviendha, pentru a o întreba câte ceva înainte de a o aborda pe Amys. Cu siguranță, femeia Aiel avea să fie mai binevoitoare față de Înțelepte aici, pe meleagurile ei. O văzu pe Fecioară, care căra o desagă mare din iută și două covoare de perete pe umeri, în timp ce mergea în grabă spre una dintre tabere.

— Vei rămâne aici, Aviendha, spuse tare Înțeleapta cu

părul grizonant, iar Aviendha se opri brusc și nu privi pe nimeni.

Egwene porni spre ea, însă Moiraine spuse încet:

— Cel mai bine ar fi să nu te amesteci. Mă îndoiesc că va dori compătimire sau orice altceva îi vei oferi.

Egwene aprobă din cap, deși nu era de aceeași părere. Aviendha chiar părea că vrea să fie lăsată în pace. Ce doreau oare Înțeleptele de la ea? Încălcase oare vreo regulă, vreo lege?

Nu i-ar fi părut rău nici lui Egwene dacă ar fi avut ceva mai multă companie. Se simțea foarte vulnerabilă fără nici un Aiel în jurul ei, și cu toți cei de lângă corturi privind-o. Aielii care veniseră din Stâncă fuseseră curtenitori, deși nu prea prietenoși; cei ce îi priveau nu arătau a fi deloc așa. Era tentant să se folosească de *saidar*. Doar Moiraine, calmă și senină ca întotdeauna, în ciuda sudorii de pe față, și Lan, netulburat precum pietrele din jur, o mai opreau. Ei aveau să simtă pericolul. Atâta timp cât ei acceptau situația, și ea avea să facă la fel. Își dorea, însă, ca Aielii cu pricina să nu se mai holbeze.

Rhuarc urcă povârnișul zâmbind:

— M-am întors, Amys, deși nu pe calea pe care te așteptai, sunt sigur.

— Știam că vei fi aici astăzi, umbră a inimii mele, spuse ea și se ridică pe vârfuri pentru a-i atinge obrazul, lăsând să-i cadă șalul pe umeri. Sora-mea-soție îți trimite inima.

— Deci asta voiai să zici când ai spus înzestrarea Vestirii, șopti Egwene lui Moiraine, Lan fiind singurul care se afla destul de aproape încât să audă. De aceea erai gata să-l lași pe Rand să ne aducă aici prin Piatra de Trecere. Ele știau despre asta și ți-au zis în scrisoarea aia. Nu, n-are nici un sens. Dacă ar fi spus ceva de vreo Piatră de Trecere, nu ai fi încercat să-l convingi să se răzgândească. Știau că vom ajunge aici, totuși.

Moiraine dădu din cap, fără a-și lua privirea de la Înțelepte.

— Mi-au scris că ne vor întâmpina aici, pe Chaendaer, astăzi. M-am gândit că e... imposibil... până când Rand a adus

vorba de Pietre. Când a trecut peste avertismentele mele și s-a convins că există una aici... Să spunem doar că a devenit brusc foarte posibil că vom ajunge pe Chaendaer astăzi.

Egwene trase o gură de aer fierbinte. Deci ăsta era unul dintre lucrurile pe care le putea face o Vestitoare-n vise. Abia aștepta să fie instruită. Vru să se ducă după Rhuarc și să se prezinte lui Amys – să se prezinte din nou, adică – însă Rhuarc și Amys priveau unul în ochii celuilalt într-un mod ce ținea departe oaspeții nepoftiți.

Veni câte un bărbat din fiecare tabără, unul înalt și lat în umeri, cu plete precum focul și încă departe de vârsta de aur; iar celălalt – mai bătrân și cu părul mai întunecat, la fel de înalt, dar mai subțire. Se opriră la câțiva pași de fiecare parte a lui Rhuarc și a Înțeleptelor. Bărbatul mai în vârstă, cu fața boțită, nu purta nici o armă la vedere, mai puțin pumnalul cu lama lată de la brâu, însă celălalt purta lance și scut, și își ținea capul în sus cu o privire exagerat de mândră îndreptată către Rhuarc.

Rhuarc nu îl luă în seamă, întorcându-se spre bărbatul mai în vârstă.

— Bine te-am găsit, Heim! Pare-mi-se că vreun șef de sept a hotărât că deja sunt mort. Cine caută să-mi ia locul?

— Bine te-am găsit, Rhuarc! Nimeni din Taardad nu a intrat în Rhuidean și nici nu caută să o facă. Amys a spus că va veni să te întâmpine astăzi în acest loc, iar celelalte Înțelepte au călătorit împreună cu ea. I-am adus pe acești bărbați din septul Jindo pentru a mă asigura că ajung în siguranță.

Rhuarc dădu din cap solemn. Egwene avu impresia că tocmai se grăise ceva important. Înțeleptele nu îl priveau pe bărbatul cu părul precum focul, nici Rhuarc și Heim, dar după roșeața ce începuse să-i apară în obraji, ar fi putut la fel de bine să se holbeze la el. Egwene îi aruncă o privire lui Moiraine, care îi răspunse printr-o mică înclinare a capului; nici femeia Aes-Sedai nu înțelegea.

Lan se aplecă între cele două, vorbind încet:

— O Înțeleaptă e oriunde în siguranță, indiferent de clan. Am impresia că nici măcar dușmăniile vechi nu le afectează

pe Înțelepte. Acest Heim a venit pentru a-l proteja pe Rhuarc de cei din tabăra cealaltă, oricine ar fi ei, însă nu ar fi demn să se spună asta.

Moiraine ridică puțin dintr-o sprânceană, iar el adăugă:

— Nu știu prea multe despre ei, deși mă luptam destul de des cu aceștia înainte de a te cunoaște. Nu m-ai întrebat niciodată despre ei.

— Îmi voi repara greșeala, spuse sec femeia Aes-Sedai.

Întorcându-și privirea înapoi către Înțelepte și către cei trei bărbați, Egwene începu să se simtă amețită. Lan îi înfipse în mână o ploscă din piele, fără capac, iar ea își dădu capul pe spate și bău cu recunoaștință. Apa era caldută și mirosea a piele, dar în acea căldură părea proaspătă ca la izvor. Îi oferî plosca pe jumătate goală lui Moiraine, care bău cumpătat și o dădu înapoi. Egwene se simți fericită când sorbi și restul, închizându-și ochii; peste creștet îi țâșni apă, și deschise ochii brusc. Lan golea o altă ploscă peste creștetul lui Egwene, iar părul lui Moiraine era deja learcă.

— Căldura asta te poate ucide dacă nu ești învățată cu ea, spuse Străjerul în timp ce uda o pereche de eșarfe albe din olandă, pe care le scosese din haină. La îndrumarea lui, ea și cu Moiraine își legară cele două eșarfe umede în jurul frunții. Rand și Mat făceau același lucru. Lan rămase cu capul descoperit sub soarele arzător; părea că nimic nu îl putea tulbura pe acest bărbat.

Tăcerea dintre Rhuarc și bărbatul Aiel de lângă el deveni și mai apăsătoare, până când căpetenia de clan se întoarse în sfârșit către bărbatul cu părul precum focul.

— Au nevoie de o căpetenie de clan cei din Shaido sau nu, Couladin?

— Suladric e mort, răspunse bărbatul. Muradin a intrat în Rhuidean. Dacă va da greș, voi intra eu.

— Nu ai cerut permisiune, Couladin, spuse Înțeleapta cea bătrână, cu vocea ei mlădioasă, și totuși puternică. Dacă Muradin va da greș, cere permisiune. Suntem patru, destule cât să zică da sau nu.

— E dreptul meu, Bair, spuse Couladin furios; arăta ca un om care nu era obișnuit să i se pună nimeni în cale.

— E dreptul tău să ceri permisiune, zise femeia cu voce subțire. Iar al nostru e cel de a răspunde. Nu cred că vei avea voie să intri, indiferent de ce se va întâmpla cu Muradin. Greșelile tale vin din interior, Couladin.

Femeia își luă șalul și-l înfășură peste umerii săi costelivi, într-un fel ce sugera că spusese mai mult decât considera că e nevoie. Bărbatul cu părul precum focul se înroși.

— Fratele meu dintâi se va întoarce însemnat căpetenie de clan, și vom conduce pe Shaido spre înaltă cinste. Asta ne e gândul! spuse acesta și își ferecă gura, pocnind din dinți și aproape că tremură.

Egwene se gândi că ar trebui să fie cu ochii pe acesta dacă avea să stea în apropierea ei. Îi amintea de cei din familiile Congar și Coplin, acasă, plini de laude și de griji. Fără îndoială că nu mai văzuse un Aiel vorbind cu atâta pasiune.

Rand păru foarte mirat vreme de o clipă, șovăind, dar mai apoi începu să urce pe colină pentru a se așeza lângă Rhuarc, la același nivel cu privirea femeilor. Bluza albă îi era lipită de corp de la atâta sudoare, iar pantalonii erau mai închiși la culoare în unele porțiuni. Având o cârpă răsucită în jurul capului, cu siguranță nu arăta la fel de măreț ca atunci când fusese în Inima Stâncii. Făcu o plecăciune stranie; cu piciorul stâng înainte, mâna stângă pe genunchi, cu palma dreaptă întinsă în sus.

— Prin dreptul strămoșesc, zise el, cer permisiunea să intru în Rhuidean, spre a cinsti onoarea străbunilor noștri și memoria a ceea ce a fost.

Amys clipi clar uimită, iar Bair spuse încet:

— Într-o formă veche, dar întrebarea a fost pusă. Îți răspund da.

— Iar eu răspund tot da, spuse Amys. Seana?

— Acest bărbat nu este Aiel, izbucni Couladin furios, iar Egwene suspectă că era furios aproape totdeauna. Prezența pe acest pământ înseamnă moarte pentru el! De ce l-a adus Rhuarc? De ce?

— Vrei să devii Înțeleaptă, Couladin? Întrebă Bair și se încruntă astfel încât ridurile de pe față i se încrețiră și mai tare. Îmbracă o rochie și vino la mine, și voi vedea dacă poți fi

instruit. Până atunci, fii tăcut când vorbesc înțeleptele!

— Mama mea a fost Aiel, spuse Rand cu o voce forțată.

Egwene îl privi fix. Kari al'Thor murise pe când Egwene abia coborâse din leagăn, dar dacă soția lui Tam ar fi fost Aiel, ea cu siguranță ar fi auzit. Îi aruncă o privire lui Moiraine; femeia Aes-Sedai îi privea cu fața senină, calmă. Rand semăna destul de mult cu Aieli, înalt, cu ochi căprui-albaștri și păr negru, dar asta era prea de tot.

— Nu mama ta, spuse Amys cumpătat. Ci tatăl tău.

Egwene scutură din cap. Toate astea erau nebunie. Rand își deschise gura, însă Amys nu îl lăsa să vorbească:

— Seana, ce spui?

— Da, zise femeia cu părul grizonant. Melaine?

Ultima dintre cele patru, o femeie arătoasă cu părul roșu-auriu, cu nu mai mult de zece sau cincisprezece ani mai în vârstă decât Egwene, șovăi.

— Trebuie făcut, spuse ea în final, și nu trebuie să te opui. Răspund da.

— Ți s-a răspuns, îi zise Amys lui Rand. Poți intra în Rhuidean, și... se opri în timp ce Mat se grăbi să urce, imitând plecăciunea lui Rand într-un mod ciudat.

Cele patru Înțelepte se holbară la el. Rand își întoarse brusc capul de uimire. Egwene credea că nimeni nu putea fi mai surprinsă decât ea, însă Couladin îi demonstrează că se înșelase. Ridicând una din sulițe, mârâi și îl împunse pe Mat în piept.

Amys și Melaine străluceau înconjurate de *saidar*, în timp ce bărbatul cu părul precum focul fu aruncat la câțiva zeci de pași în spate de un curent de Aer. Egwene rămase cu ochii holbați. Puteau să conducă. Sau cel puțin două dintre ele. Brusc, trăsăturile fine, tinerești, de sub părul acela alb al lui Amys, îi dezvăluiseră lui Egwene ce însemnau cu adevărat, ceva foarte asemănător cu tinerețea veșnică a unei Aes-Sedai. Moiraine stătea perfect nemișcată. Totuși, Egwene aproape că auzea cum femeii îi clocoteau gândurile. Toate acestea erau fără îndoială la fel de surprinzătoare atât pentru Aes-Sedai, cât și pentru ea.

Couladin reuși să se ridice în picioare cu greutate.

— Îl acceptați pe acest străin ca fiind unul dintre noi, spuse el scrâșnind, și arată spre Rand cu sulița pe care încercase s-o folosească împotriva lui Mat. Dacă așa spuneți, atunci fie. Tot un udar moale rămâne, iar Rhuidean îl va ucide.

Sulița se întoarse spre Mat, care încerca să strecoare un pumnal înapoi în mânecă fără a fi văzut.

— Dar el – prezența lui aici înseamnă moarte, și e un sacrilegiu chiar să ceară permisiune să intre în Rhuidean. Doar cei ce se trag din acest sânge pot intra. Doar ei!

— Întoarce-te la corturile tale, Couladin, spuse Melaine cu răceală. Și tu, Heim. Și la fel și tu, Rhuarc. Acestea sunt treburi de datoria Înțeleptelor, și nu a bărbaților, mai puțin cei ce au cerut permisiune.

Rhuarc și Heim încuviințară din cap și își croiră drum spre adunătura mai mică de corturi, vorbind între ei. Couladin îi privi mâniat pe Rand și Mat, și pe Înțelepte, după care se smuci în direcția opusă și se îndreptă cu pași repezi spre tabăra mai mare.

Înțeleptele schimbă priviri între ele. Priviri îngrijorate, ar fi zis Ewgene, deși erau la fel de bune ca o Aes-Sedai în a-și ascunde sentimentele, atunci când voiau.

— Nu e permis, spuse Amys într-un final. Tinere, nici nu știi ce ai făcut! Întoarce-te cu ceilalți!

Privirea femeii trecu repede peste Ewgene, Moiraine și Lan, care stăteau acum singuri alături de cai, lângă Piatra de Trecere roasă de vânt. Ewgene nu putu găsi nimic asemănător cu ea în aceasta privință.

— Nu pot; Mat părea disperat. Am ajuns până aici, dar asta oricum nu contează, nu-i așa? Trebuie să merg în Rhuidean.

— Nu e permis, spuse Melaine cu o voce ascutită, iar părul ei roșu-auriu flutură în timp ce scutură din cap. Prin venele tale nu curge sânge de Aiel.

Rand îl scrutase pe Mat în tot acest timp.

— Va veni cu mine, spuse el dintr-odată. Mi-ați dat permisiunea, iar el poate veni cu mine fie că spuneți că poate sau nu.

Privi înapoi spre Înțelepte, nu sfidător, ci doar hotărât, cu mintea fixată la un singur lucru. Egwene îl cunoștea ca fiind așa; nu avea să cedeze, indiferent ce i-ar fi zis femeile.

— Nu e permis, spuse Melaine cu hotărâre, adresându-se surorilor sale; își trase șalul pentru a se acoperi. Legea spune clar. Nici o femeie nu poate merge mai mult de două ori în Rhuidean, nici un bărbat mai mult de o singură dată, și nimeni altcineva dacă nu are sânge de Aiel.

Seana scutură din cap:

— Multe se schimbă, Melaine. Vechile obiceiuri...

— Dacă el este acela, zise Bair, Vremea Schimbării a venit. Aes-Sedai se află în Chaendaer, și Aan'allein cu mantia sa schimbătoare. Mai putem oare să păstrăm vechile obiceiuri? Când știm cât de multe se vor schimba?

— Nu ne putem opune, spuse Amys. Totul se află pe punctul de a se schimba acum. Melaine?

Femeia cu părul auriu privi la munții din jurul ei, și la orașul de dedesubt învăluit în ceață, apoi oftă și aprobă din cap.

— Așa să fie, zise Amys, întorcându-se către Rand și Mat. Tu, începu ea, apoi se opri. După ce nume ești cunoscut?

— Rand al'Thor.

— Mat. Mat Cauthon.

Amys dădu din cap:

— Tu, Rand al'Thor, trebuie să mergi în inima orașului Rhuidean, în chiar mijlocul său. Dacă dorești să mergi alături de el, Mat Cauthon, atunci fie, dar trebuie să știi că aproape toți oamenii care ajung în inima orașului, nu se mai întorc, iar unii se întorc nebuni. Nu puteți lua cu voi nici mâncare, și nici apă, în amintirea rățăcirilor noastre de după Frângere. Trebuie să mergeți în Rhuidean fără de arme, cu mâinile goale și cu inima, pentru a-i onora pe Aielii Jenn. Dacă aveți arme, lăsați-le pe pământ în fața noastră. Vă vor aștepta aici când vă veți întoarce. Dacă vă veți întoarce.

Rand scoase din teacă pumnalul de la brâu și îl puse la picioarele lui Amys, și după o vreme puse și omulețul rotund din piatră verde.

— Asta e tot ce am, spuse el.

Mat începu cu pumnalul de la brâu și o ținu tot așa, scoțând pumnale din mâneci și din haină, chiar și unul de la ceafă, și alcătui un morman ce părea să le uimească până și pe femeile Aiel. Se prefăcu că se oprește, le privi pe femei, apoi scoase alte două din fiecare cizmă.

— Uitasem de ele, zise el, rânjind și ridicând din umeri.

Privirile neclintite ale Înțeleptelor îi șterseră rânjetul de pe buze.

— Sunt legați de Rhuidean, spuse Amys cu solemnitate, privind peste capetele bărbaților, iar celelalte trei răspunseră împreună:

— Rhuidean aparține morților.

— Nu vor putea vorbi cu cei vii până se întorc, predică ea, și din nou celelalte răspunseră:

— Morții nu le vorbesc celor vii.

— Nu îi vom mai vedea până când se vor afla din nou printre cei vii.

Amys își trase șalul peste ochi, și rând pe rând și celelalte făcură la fel. Cu fețele ascunse, vorbiră la unison:

— Plecați dintre cei vii, și nu ne bântuiți cu amintirea a ceea ce s-a pierdut. Nu grațiți din ceea ce văd morții.

Apoi, în liniște, stătură acolo pur și simplu, ținându-și șalurile ridicate, așteptând.

Rand și Mat se uitară unul la altul. Egwene vru să meargă la ei, să le vorbească – purtau pe chip figurile mult prea nemișcate ale unor bărbați care nu voiau să-și dea seama cineva că erau agitați sau că le era frică –, dar asta ar fi putut strica ceremonia. În final, Mat izbucni în râs.

— Ei, presupun că morții pot măcar să vorbească între ei. Mă întreb dacă asta e la fel cu... Nu contează. Crezi că putem să mergem călare?

— Nu cred, zise Rand. Am impresia că trebuie să mergem pe jos.

— Ah, arde-m-ar focul, cât de tare mă dor picioarele! Presupun că ar fi mai bine să pornim. O să ne ia jumătate de după-amiază doar ca să ajungem acolo. Dacă avem noroc.

Rand îi zâmbi încrezător lui Egwene, în timp ce ei doi începură să coboare, încercând parcă să o convingă că nu era

nici un pericol, nimic ce nu ar fi putut înfrunta. Mat rânjea ca atunci când voia să facă ceva absolut prostesc, cum ar fi să danseze pe vârful unui acoperiș.

— N-ai să faci nimic... *nebunesc*... nu-i așa? spuse Mat. Intenționez să mă întorc viu.

— Și eu, îi răspunse Rand. Și eu.

Nu mai putură fi auziți și se făcură din ce în ce mai mici, coborând muntele. Când siluetele lor deveniră atât de mici încât abia dacă mai semănau a oameni, Înțeleptele își coborâră șalurile.

Egwene își aranjă rochia dorindu-și să nu fie atât de asudată, apoi urcă distanța scurtă până la ele trăgând-o pe Negura de căpăstru.

— Amys? Eu sunt Egwene al'Vere. Ai spus că ar trebui să...

Amys o opri, ridicând brațul, și privi în direcția în care Lan îi conducea pe Mandarb, Cimpoiăș și Jeade'en, în urma lui Moiraine și a lui Aldieb.

— Acestea sunt socoteli de-ale femeilor acum, Aan'allein. Trebuie să stai deoparte. Mergi la corturi. Rhurarc îți va oferi apă și umbră.

Lan așteptă ca Moiraine să-și încline capul ușor, înainte de a face o reverență și de a pleca în direcția lui Rhurarc. Mantia schimbătoare ce îi atârna pe spate îl făcea în răstimpuri să arate ca un cap fără trup, și cu mâinile plutind deasupra pământului pe care pășeau cei trei cai.

— De ce îi spunei așa? întrebă Moiraine când Lan nu mai putea să audă. Ultimul Bărbat. Îl cunoașteți?

— Cunoaștem lucruri despre el, Aes-Sedai, zise Amys și făcu acest titlu să sune ca între egali. Ultimul dintre Malkieri. Bărbatul care nu renunță la războiul propriu împotriva Umbrei, deși țara sa a fost de mult distrusă de ea. Multă onoare are. Mi-am dat seama din vis că, dacă aveți să veniți, atunci aproape fără îndoială că și Aan'allein avea să vină, însă nu știam că vă slujește.

— E Străjerul meu, spuse Moiraine simplu.

Lui Egwene i se păru că Aes-Sedai era neliniștită, în ciuda tonului ei, și cunoștea motivul. Lan avea să o urmeze pe

Moiraine *aproape* fără îndoială? Lan o urma mereu pe Moiraine; ar fi urmat-o și în Puțul Osândeii fără crâcnire. La fel de interesant i se părea lui Egwene și „dacă aveți să veniți”. Știuseră Înțeleptele că trebuiau să vină sau nu? Poate că citirea unui Vis nu era atât de ușoară pe cât spera ea. Era pe punctul de a întreba, când Bair vorbi:

— Aviendha? Vino aici!

Aviendha stătuse ghemuită deoparte, necăjită, cu brațele înfășurate în jurul genunchilor și cu ochii în pământ. Se ridică încet în picioare. Dacă Egwene n-ar fi cunoscut-o, ar fi crezut că femeii îi era frică. Aviendha își târî picioarele în timp ce urcă spre locul în care se aflau Înțeleptele, își așează desaga pe pământ și desfăcu câteva tapiserii.

— A venit vremea, zise Bair, fără grabă, deși nu se simțea nici un compromis în ochii de un albastru-deschis. Ai alergat cu lăncile în mână destul. Mai mult decât ar fi trebuit.

Aviendha își ridică sfidător capul.

— Sunt o Fecioară a Lăncii. Nu vreau să devin Înțeleaptă. Nu vreau!

Chipul Înțeleptelor se înăspri. Egwene își aminti cum Soborul de acasă înfruntase o femeie care era cât pe ce să facă ceva nesăbuit.

— Deja ai fost tratată mult mai blând decât pe vremea mea, spuse Amys cu o voce aspră. Și eu am refuzat când am fost chemată. Surorile mele de lance mi-au rupt lăncile chiar sub ochii mei. M-au dus la Bair și Coedelin legată de mâini și de picioare și îmbrăcată doar în costumul în care m-am născut.

— Și cu o păpușă frumoasă la subsuoară, adăugă Bair sec, ca să-ți amintesc cât de copilăroasă erai. Dacă îmi aduc bine aminte, ai fugit de nouă ori în prima lună.

Amys dădu din cap cu îndârjire.

— Și m-ați făcut să plâng în hohote de fiecare dată. Am fugit doar de cinci ori în a doua lună. Credeam că sunt cât de puternică și de aspră poate fi o femeie. Și totuși, nu eram deloc deșteaptă; mi-a luat jumătate de an să înțeleg că erai mai puternică și mai aspră decât aș putea eu să fiu vreodată, Bair. În cele din urmă mi-am înțeles datoria, obligația față de

oameni. La fel cum vei face și tu, Aviendha. La fel cum eu și cu tine avem această obligație. Nu ești un copil. A venit vremea să lași păpușile – și lăncile – și să devii femeia care îți este scris să fii.

Dintr-odată Egwene își dădu seama de ce se simțise atât de apropiată de Aviendha de la bun început, își dădu seama de ce Amys și celelalte voiau ca fata să devină Înțeleaptă. Aviendha putea conduce. La fel ca și ea, Elayne sau Nynaeve – și Moraine, mai ales – era una dintre acele femei rare care nu numai că puteau fi învățate să conducă, dar care avea înzestrarea aceasta de la naștere, deci avea să atingă Adevăratul Izvor, în cele din urmă, fie că știa sau nu ce face. Fața lui Moiraine era imobilă, calmă, dar Egwene văzu confirmarea în ochii ei. Aes-Sedai știuse cu siguranță încă de atunci când se aflase la câțiva pași de femeia Aiel. Egwene își dădu seama că și ea se simțea la fel de apropiată de Amys și Melaine. Dar nu și de Bair sau Seana. Doar primele două puteau să conducă; era sigură de asta. Și acum simțea același lucru la Moiraine. Era prima dată când simțea așa ceva. Aes-Sedai era o femeie rece.

Măcar unele dintre Înțelepte se părea că vedeau mai multe pe chipul lui Moiraine.

— Trebuie să o luați la Turnul Alb, zise Bair, pentru a fi una dintre voi. Este Aiel, Aes-Sedai.

— Poate deveni foarte puternică dacă e pregătită așa cum trebuie, răspunse Moiraine. Pe cât de puternică va fi și Egwene. În Turn poate atinge această forță.

— Și noi o putem instrui, Aes-Sedai, zise Melaine cu o voce calmă, deși în ochii săi verzui sclipea disprețul. Chiar mai bine. Am mai vorbit cu alte Aes-Sedai. Voi răsfățați femeile în Turn. Ținutul Întreit nu e un loc al răsfățurilor. Aviendha ar putea învăța ce poate face, în timp ce voi încă ați lăsa-o să se joace de-a v-ați ascunselea.

Egwene îi aruncă o privire îngrijorată Aviendhei; femeia își privea picioarele, fără a mai fi sfidătoare. Dacă ele aveau impresia că pregătirea în Turn era un *răsfăț*... Ca novice ea trebuise să lucreze și să învețe disciplina mai mult decât oricând în viața sa. Simți o fărâmbă de simpatie pentru femeia

Aiel.

Amys întinse mâinile, iar Aviendha îi dădu fără tragere de inimă lăncile și scutul, și tresări când Înțeleapta le aruncă în lături pe pământ. Încet, Aviendha își dădu jos arcul și îl cedă, își desfăcu cingătoarea în care se aflau pumnalul și tolba cu săgeți. Amys lua tot ce primea și arunca totul ca pe gunoi; Aviendha tremura încet de fiecare dată. Se miji o lacrimă în colțul unuia din ochii albaștri-verzui.

— Chiar trebuie să vă purtați cu ea astfel? întrebă Egwene furioasă.

Amys și celelalte îi aruncară priviri lipsite de expresie, însă ea nu avea să se lase intimidată.

— Tratați lucrurile la care ține ca pe niște gunoaie.

— Trebuie să le vadă ca pe niște gunoaie, zise Seana. Când se va întoarce – dacă se va întoarce – le va arde și va împrăști cenușa. Metalul îl va da unui fierar, ca să facă din el lucruri simple. Nu arme. Nici măcar un cuțitaș de bucătărie. Catarama sau oale, sau jocuri pentru copii. Lucruri pe care la va împărți cu propriile mâini atunci când vor fi făcute.

— Ținutul Întreit nu e un loc blând, Aes-Sedai, spuse Bair. Ființele blânde mor aici.

— Leapădă-te de cadin'sor, Aviendha, zise Amys în timp ce arătă cu degetul către armele așezate morman. Noile tale veșminte te vor aștepta.

Mecanic, Aviendha se dezbracă, aruncând mantia și pantalonii, cizmele ușoare, peste morman. Goală cum era, stătea în picioare fără a clipi măcar, deși Egwene avea impresia că până și picioarele ei aveau să ia foc prin tălpile încălțărilor. Își aduse aminte cum hainele pe care le purtase până la Turnul Alb fuseseră arse; o ruptură de viața trecută; dar nu fusese așa. Nu chiar până la piele.

Când Aviendha adăugă la morman și desaga și podoabele de perete, Seana i le luă.

— Acestea le poți primi înapoi. Dacă te întorci. Dacă nu, vor merge către familia ta, ca amintire.

Aviendha dădu din cap; nu părea să-i fie frică. Nu avea nici o tragere de inimă, era furioasă, posomorâtă chiar, dar nu îi era frică.

— În Rhuidean, zise Amys, vei găsi trei inele, așezate în acest fel; femeia desenă trei linii în aer, care se întâlneau la mijloc. Treci prin oricare dintre ele. Ți se va arăta viitorul, din nou și din nou, schimbându-se mereu. Nu te vor călăuzi întru totul, așa cum este mai bine, pentru că se vor stinge ca niște povești spuse cu mult timp în urmă, deși îți vei aminti destule cât să știi lucruri ce vor fi, pentru că tu, deși vei urî aceste lucruri, și unele ce nu vor fi, vei fi avut totuși speranța că sunt. Acesta e începutul în a fi numită Înțeleaptă. Unele femei nu se mai întorc din inele; poate că nu pot face față viitorului. Unele care supraviețuiesc nu trec cu bine de a doua călătorie în Rhuidean, în inima orașului. Nu renunți la o viață aspră și plină de pericole pentru una mai blândă, ci pentru una mai aspră și mai plină de pericole.

Un ter'angreal. Amys descria un ter'angreal. Ce fel de loc era acest Rhuidean? Egwene se surprinse dorindu-și să meargă și ea acolo, pentru a afla. Acesta era un lucru prostesc. Nu se afla aici pentru a se pune în primejdie din cauza unui ter'angreal despre care nu știa nimic.

Melaine o apucă pe Aviendha de bărbie și întoarse fața tinerei femei către ea.

— Ai destulă putere, spuse ea cu încredere tăcută. O minte puternică și o inimă puternică sunt armele tale acum, dar le ții mai strâns decât ai ținut vreodată o lance. Ține-le minte, folosește-te de ele, și te vor ajuta să treci prin orice.

Egwene era uimită. Dintre cele patru, ar fi crezut că femeia cu părul auriu ar fi fost ultima care să dea dovadă de înțelegere.

Aviendha dădu din cap și reuși chiar să schițeze un zâmbet.

— Voi ajunge în Rhuidean înaintea acelor bărbați. Ei nu pot alerga.

Cele patru Înțelepte o sărutară ușor pe fiecare obraz, murmurând:

— Să vii înapoi la noi.

Apucând-o pe Aviendha de mână și strângând-o, Egwene primi același răspuns. Apoi femeia Aiel începu să alerge cu pași mari. Părea să aibă destule șanse să-i prindă din urmă pe

Rand și pe Mat. Egwene o privi îngrijorată cum se îndepărta. Se părea că toate astea erau ca și cum ar fi fost ridicată la gradul de Aleasă, dar fără nici un fel de pregătire de novice, fără a avea pe cineva care să o consoleze măcar un pic după aceea. Cum ar fi fost dacă ar fi crescut ca Aleasă din prima ei zi în Turn? Egwene se gândi că ar fi înnebunit. Nynaeve fusese crescută astfel, din cauza forței sale; se gândi că măcar o parte din dezgustul pe care îl avea Nynaeve față de Aes-Sedai se datora acelei perioade. „Să vii înapoi la noi, se gândi ea. Fii tare!”

Când Aviendha dispăru din vedere, Egwene oftă și se întoarse către Înțelepte. Avea țelul ei de urmat, și nu ajuta pe nimeni dacă dădea înapoi.

— Amys, în Tel’aran’rhiod mi-ai spus că trebuie să vin la tine să fiu instruită. Am venit.

— Graba, zise femeia cu părul alb. Ne-am grăbit, pentru că Aviendha s-a chinuit atât de mult cu tohul ei, pentru că ne-am temut că Aielii Shaido ar putea să-și îmbrace vălurile, chiar și aici, dacă nu l-am fi trimis pe Rand al’Thor în Rhuidean înainte ca ei să se poată gândi.

— Credeți că ar fi încercat să-l omoare? spuse Egwene. Dar el e cel după care ați trimis oameni dincolo de Zidul Dragonului. Cel Ce Vine cu Zorile.

Bair își ridică șalul.

— Poate că e. Vom vedea. Dacă trăiește.

— Are atât ochii mamei sale, zise Amys, și mult din chipul ei, cât și ceva din tatăl său, însă Couladin i-a văzut doar hainele, și calul. Ceilalți Shaido ar fi făcut la fel, și poate chiar și Aielii Taardad. Străinii nu au voie pe acest pământ, și acum se află cinci dintre voi aici. Nu, patru; Rand al’Thor nu e străin; nu contează unde a fost crescut. Dar deja am dat permisiune unuia să intre în Rhuidean, ceea ce e de asemenea interzis. Schimbarea vine ca o avalanșă, fie că vrem sau nu.

— Trebuie să vină, zise Bair pe un ton deloc îmbucurător. Pânza ne așază acolo unde vine.

— I-ați cunoscut pe părinții lui Rand? întrebă Egwene cu grijă, cu toate că nu conta ce ar fi zis ele, pentru că ea tot i-ar

fi văzut pe Tam și pe Kari al'Thor ca părinții lui Rand.

— Aceasta e povestea lui, dacă vrea să o audă, zise Amys, însă după cum își strângea buzele, părea că nu avea să mai scoată nici un cuvânt legat de asta.

— Poftiți, zise Bair. Nu mai e nevoie să ne grăbim acum. Poftiți! Vă oferim apă și umbră.

Genunchii lui Egwene aproape că se înmuiară când auzi de umbră. Cârpa cândva udă pe care o avea în jurul frunții era acum aproape uscată; creștetul îi părea pârjolit, iar restul trupului nu mai avea nici el mult. Moiraine păru aproape la fel de recunoscătoare să le poată urma pe Înțelepte până la unul din grupurile mici de corturi joase desfăcute într-o parte.

Un bărbat înalt, care purta sandale și o robă cu glugă le luă caii de hamuri. Chipul său de Aiel arăta ciudat sub acea glugă adâncă și moale, având privirea abătută.

— Adăpați animalele! porunci Bair înainte de a intra sub unul dintre corturile joase și fără pereți, iar bărbatul făcu o plecăciune în spatele ei, atingându-și fruntea.

Egwene șovăi înainte de a-l lăsa pe bărbat să o ia pe Negura. Părea de încredere, dar ce putea ști un Aiel despre cai? Cu toate acestea, nu crezu că le-ar fi făcut vreun rău, și în cort părea a fi un întuneric minunat. Chiar așa era, și plutea o răcoare plăcută, în comparație cu arșița de afară.

Acoperișul cortului era în formă de con, în jurul unei deschizături, dar chiar și sub aceasta abia era loc de stat în picioare. Pare-se pentru a compensa culorile șterse pe care le purtau Aielii, perne mari aurii cu ciucuri roșii erau împrăștiate peste covoare viu colorate, ce erau așezate într-un strat destul de gros, cât să acopere bine pământul de dedesubt. Egwene și Moiraine le imitară pe Înțelepte, întinzându-se pe covoare și sprijinindu-se cu un cot pe o pernă. Stăteau toate în cerc, destul de aproape cât să se atingă una pe alta.

Bair lovi un gong mic de alamă, și două femei tinere intrară cu tipsii de argint, plecându-se grațios; purtau robe albe cu glugi adânci și aveau privirea abătută, ca și bărbatul care luase caii. Se așezară în genunchi în mijlocul cortului, una umplu cu vin câte o cupă mică de argint pentru fiecare dintre femeile care stăteau sprijinite pe câte o pernă, iar

cealaltă umplu cu apă niște cupe mai mari. Fără a scoate un cuvânt, ieșiră făcând câte o plecăciune, și lăsară tipsiile și urcioarele lucitoare acoperite cu picături de apă.

— Iată apa și umbra, zise Bair ridicând paharul ei cu apă, oferită de bunăvoie. Să nu fie nici un fel de sficiune între noi. Toată lumea e bine-venită aici, precum surorile-dintâi.

— Să nu fie nici un fel de sficiune, murmură Amys și celelalte două. După ce luară o înghițitură de apă, femeile Aiel începură să se prezinte solemn. Bair din septul Shaarad Aiel. Amys, din septul celor Nouă Văi al Taardad Aielilor. Melaine, din septul Goshien Aiel. Seana, din septul Piscului Negru al Aielilor Nakai.

Egwene și Moiraine urmară ritualul, deși Moiraine strânse din buze atunci când Egwene se prezentă ca o Aes-Sedai din Ajah Verde.

Schimbul de nume și împărțirea apei parcă dădămaseră un zid, iar atmosfera din cort se schimbă vizibil. Zâmbete din partea femeilor Aiel, o ușoară relaxare, iar prezentările solene luară sfârșit.

Egwene era mai recunoscătoare pentru apă decât pentru vin. Cu toate că era mai răcoare în cort decât afară, numai și respirând simțea cum i se usca gâtul. La semnul lui Amys, își turnă nerăbdătoare încă un pahar.

Oamenii în alb fuseseră ceva neașteptat. Era o prostie, dar Egwene își dădu seama că se gândise că, în afara Înțeleptelor, Aielii erau cu toții războinici precum Rhuarc și Aviendha. Sigur că aveau fierari și țesătoare și alți meșteșugari; trebuiau să aibă. De ce nu și slujitori? Doar că Aviendha fusese disprețuitoare față de servitorii din Stâncă, și nu-i lăsase să facă nimic din ceea ce puteau face alții pentru ea. Acești oameni, cu purtarea lor nobilă, nu păreau a fi Aieli. Egwene nu își aducea aminte să fi văzut nimic alb în celelalte două tabere mai mari.

— Doar Înțeleptele au slujitori? întrebă ea.

Melaine se înecă cu vin.

— Slujitori? se miră ea. Sunt gai'shain, nu slujitori, zise ea cu o voce care ar fi trebuit să explice totul.

Moiraine ridică ușor din sprâncene cu privirea în paharul

cu vin.

— Sunt gai'shain, și atât, spuse Amys și părea să-și fi dat seama că femeile nu înțelegeau. Iertați-mă, dar știți despre ji'e'toh?

— Onoare și obligație, răspunse Moiraine imediat. Sau poate onoare și datorie.

— Acestea sunt cuvintele. Dar ce înseamnă. Noi trăim după ji'e'toh, Aes-Sedai.

— Nu încerca să le explici chiar totul, Amys, o avertiză Bair. Cândva mi-am petrecut o lună încercând să explic ji'e'toh unui udar, iar la sfârșit a avut mai multe întrebări decât la început.

Amys dădu din cap.

— Mă voi rezuma doar la ce e important. Dacă dorești să auzi explicația, Moiraine.

Egwene ar fi preferat să înceapă să vorbească despre Vise, și despre pregătire, dar, spre supărarea ei, Aes-Sedai spuse:

— Da, dacă ești amabilă.

Dând din cap către Moiraine, Amys începu:

— Voi urma doar linia gai'shain. În dansul lăncilor, cel mai mult ji, onoarea, este dobândită prin atingerea unui dușman înarmat fără a-l ucide sau a-l răni în vreun fel.

— Cea mai mare onoare pentru că e atât de dificilă, spuse Seana, ochii săi albaștri-cenușii clipind repede, astfel că se face rareori.

— Cea mai mică onoare se trage din ucidere, continuă Amys. Doar un copil sau un bufon poate ucide. Între cele două se găsește luarea de ostatici. Să știți că voi explica doar câteva lucruri. Sunt multe grade. Gai'shain sunt acești ostatici, deși un războinic care a fost atins poate uneori să ceară să fie luat gai'shain, pentru a micșora onoarea dușmanului său și chiar propria înfrângere.

— Fecioarele Lăncii și Căinii de Piatră sunt cunoscuți pentru asta în mod deosebit, adăugă Seana, și primi o privire aspră din partea lui Amys.

— Să povestesc eu sau tu? După cum ziceam. Unii nu sunt luați gai'shain, desigur. O înțeleaptă, un fierar, un copil, o

femeie însărcinată sau care are un copil sub zece ani. Un gai'shain are toh față de cel pe care l-a luat ostatic. Pentru un gai'shain asta înseamnă că trebuie să fie slujitor timp de un an și o zi, supunându-se umil, și să nu pună mâna pe armă, să nu facă nimic violent.

Egwene deveni interesată, deși la început fusese reticentă.

— Nu încearcă să fugă? Eu, cu siguranță, așa aș face. „Nu voi lăsa pe nimeni să mă ia prizonieră vreodată!”

Înțeleptele rămaseră năucite.

— S-a mai întâmplat, zise Seana aspru, dar nu e nici o onoare în a face asta. Un gai'shain care fuge este adus înapoi de septul lui pentru a începe un nou an și o zi. Pierderea onoarei este atât de mare, încât un frate-dintâi sau o soră-dintâi ar putea fi luat sau luată gai'shain pentru a scăpa septul de toh. Chiar mai mult de o persoană, dacă simt că pierderea ji e prea mare.

Moiraine părea să asculte cu calm, luând înghițituri mici de apă. Egwene însă bea apa doar ca să nu scuture din cap. Aieli erau nebuni; ăsta era adevărul. Și era chiar mai rău.

— Unii gai'shain devin trufași prin a fi umili, zise Melaine dezaprobată. Au impresia că se câștigă onoare prin acest fapt, fiind ascultători și supuși până la batjocură. Acesta e un lucru nou și prostesc. Nu are a face cu ji'e'toh.

Bair râse, un sunet ciudat de vesel în comparație cu vocea ei ascuțită.

— Întotdeauna au existat nechibzuiți. Când eram doar o fetiță, și când Shaarad și Tomanelle își furau unii altora vitele și caprele în fiecare noapte, Chenda, stăpâna moșiei de la Mainde Cut a fost împinsă de un tânăr Fântânar din septul Haido. Femeia s-a dus în Valea Prăbușită și a cerut băiatului să o ia gai'shain; nu voia să îi dea ocazia să capete onoarea de a fi atins-o, pentru că avusese un cuțitaș în mână când făcuse el asta. Un cuțitaș! Era o armă după spusele ei, de parcă ea ar fi fost Fecioară. Băiatul nu a avut încotro și a acceptat, făcându-se de râsul tuturor. Nimeni nu trimite o stăpână a unei moșii înapoi la temnița sa în picioarele goale. Înainte să treacă un an și o zi, septul Hando și septul Jenda au

făcut schimb de lănci, iar băiatul se văzu în curând însurat cu fiica mai mare a Chendei. Iar mama de-a doua îi era încă gai'shain. A încercat să o dea soției sale ca parte din zestre, dar ambele femei spuneau că el încerca să le fure onoarea. Aproape că a fost nevoit să o ia gai'shain pe propria soție. Aproape că s-a ajuns la un nou conflict între Haido și Jenda până când a fost redat toh.

Femeile Aiel aproape leșinară de atâta răs, iar Amys și Melaine își șterseră ochii.

Egwene nu înțelesese prea multe din poveste - cu siguranță nu înțelegea ce era atât de amuzant -, dar reuși să zâmbească din politețe.

Moiraine își puse apa deoparte și luă cupa de vin.

— Am auzit oamenii vorbind despre luptele cu Aielii, dar nu am mai auzit așa ceva până acuma. Fără îndoială, nu am auzit de nici un Aiel care să se predea pentru că a fost atins.

— Nu se predă, zise Amys pentru a sublinia ideea. Acesta e ji'e'toh.

— Nimeni nu ar cere să fie luat gai'shain de către un udar, spuse Melaine. Străinii nu știu nimic despre ji'e'toh.

Femeile Aiel făcură schimb de priviri. Se simțeau stânjenite. „De ce?” se întrebă Egwene. „Ah.” Pentru Aieli a nu ști despre ji'e'toh trebuie să fi fost ca și cum nu ai avea bune maniere sau ca și cum nu ai avea onoare.

— Se găsesc oameni de onoare, zise Egwene. Mare parte dintre noi. Știm să distingem binele de rău.

— Sigur că știți, murmură Bair pe un ton care spunea că nu era chiar deloc același lucru.

— Mi-ați trimis o scrisoare în Tear, spuse Moiraine, înainte ca eu să ajung aici. În ea spuneți multe lucruri, unele dintre ele dovedindu-se adevărate. Inclusiv faptul că mă voi întâlni și că trebuie să mă întâlnesc cu voi aici - aproape că mi-ați ordonat să vin aici. Și, cu toate acestea, mai devreme ați zis că *dacă* aveam să vin. Câte dintre cele ce mi-ați scris le-ați știut a fi adevărate?

Amys oftă și lăsă jos cupa cu vin, însă Bair fu cea care vorbi:

— Multe lucruri sunt îndoielnice, chiar și pentru o

Vestitoare-n vise. Amys și Melaine sunt cele mai bune dintre noi, și nici măcar ele nu văd tot ce există, sau tot ce poate exista.

— Prezentul e mult mai limpede decât viitorul chiar și în Tel'aran'rhiod zise Înțeleapta cu părul precum soarele. Ce se întâmplă deja sau ce începe se vede mult mai ușor decât ce se va întâmpla sau ce s-ar putea întâmpla. Pe Egwene și pe Mat Cauthon nu i-am văzut deloc. Erau șanse egale ca tânărul ce își spune Rand al'Thor să vină sau să nu vină. Dacă nu ar fi venit, cu siguranță că ar fi murit, la fel și Aieli. Și totuși, a venit, și dacă trece cu bine de Rhuidean, măcar o parte dintre Aieli vor supraviețui. Acest lucru îl știm. Dacă nu ați fi venit, el ar fi murit. Dacă Aan'allein nu ar fi venit, ați fi murit voi.

Dacă nu treceți prin inele... femeia se opri de parcă și-ar fi mușcat limba.

Egwene se aplecă intenționat. Moiraine trebuia să intre în Rhuidean? Dar Aes-Sedai nu părea să fi băgat în seamă, iar Seana se grăbi să vorbească pentru a acoperi scăparea lui Melaine.

— Nu există o cale deja hotărâtă către viitor. Pânza face în așa fel încât cea mai fină țesătură să arate ca un sac grosolan împletit, sau ca un șiret încălzit. În Tel'aran'rhiod e posibil a vedea câteva feluri în care viitorul ar putea fi țesut. Nimic mai mult.

Moiraine luă o înghițitură de vin.

— Limba Veche e de multe ori dificil de tradus.

Egwene se holbă la ea. Limba Veche? Dar cu inelele cum rămâne, și cu ter'angreal-ul? Moiraine, însă, continuă nepăsătoare:

— Tel'aran'rhiod înseamnă Lumea Viselor sau poate Lumea Nevăzută. Nici o variantă nu e tocmai exactă; e mult mai complicat de atât. Aan'allein. Ultimul Bărbat, dar și Bărbatul care E Un Neam întreg, și mai sunt două sau trei feluri în care se poate traduce. Și a tuturor cuvintelor pe care le folosim mereu, fără a ne gândi la înțelesurile acestora în Limba Veche. Străjerii se numesc „Gaidin”, care însemna „frați de luptă”, Aes-Sedai însemna „slujitor a tot ce este”. Iar „Aiel”, „devotat”, în Limba Veche. Ba chiar mai mult de-atât;

ține de un jurământ înscris în oasele voastre. M-am întrebat adesea cui sunt devotați voi, Aielii.

Fețele Înțeleptelor se făcuseră ca stana de piatră, dar Moiraine continuă:

— Și „Aielii Jenn”. „Cei cu adevărat devotați”, dar parcă din nou ceva mai mult. Poate „singurii devotați”. Singurii Aieli adevărați? zise Moiraine și le privi întrebătoare pe femei, de parcă privirile acestora nu se făcuseră deja de piatră. Nici una dintre ele nu vorbește.

Ce făcea Moiraine? Egwene nu avea de gând să o lase pe Aes-Sedai să-i zădărnicească șansa de învăța orice ar fi putut Înțeleptele să-i arate.

— Amys, am putea vorbi despre înzestrarea Vestirii acum?

— Vom avea destul timp la noapte, zise Amys.

— Dar...

— La noapte, Egwene. Chiar dacă ești Aes-Sedai, trebuie să devii elevă din nou. Nici măcar nu te poți duce la culcare atunci când vrei sau să dormi destul de ușor, încât să îți dai seama ce vezi, înainte de a te trezi. Când soarele va începe să apună, eu voi începe să te instruiesc.

Aplecându-și capul, Egwene privi pe sub marginea acoperișului de la cort. Din acea umbră adâncă, lumina de afară lucea prin aburii de căldură din aer; soarele era ascuns cam pe jumătate în spatele culmilor.

Moiraine se ridică brusc în genunchi; își duse mâna la spate și începu să-și descheie rochia.

— Presupun că trebuie să plec la fel ca Aviendha, zise ea, nu sub forma unei întrebări.

Bair îi aruncă lui Melaine o privire aspră, pe care femeia mai tânără o întâlnește doar pentru o clipită, după care își pleacă ochii în pământ.

— Nu trebuia să afli, zise Seana cu o voce resemnată. Acum s-a terminat. Schimbarea. Unul ce nu e din această seminție a plecat în Rhuidean, și acum un altul..

— Are vreo importanță dacă am aflat? zise Moiraine oprindu-se.

— Poate chiar o foarte mare importanță, zise Bair șovăielnic, poate că deloc. De multe ori noi călăuzim, dar nu

vorbim. Când te-am văzut mergând către inele, de fiecare dată tu erai cea care vorbea despre asta, tu erai cea care cerea dreptul acesta, deși nu ești din seminție. Acum una dintre noi a vorbit. Deja sunt schimbări în ceea ce am văzut noi. Cine poate spune ce sunt?

— Și ce ați văzut dacă nu mă duc?

Fața boțită a lui Bair era lipsită de expresie, dar i se citea compasiunea în ochii albaștri.

— Ai aflat deja prea multe de la noi, Moiraine. Ceea ce vede o Vestitoare-n vise e ceea ce se poate întâmpla, nu ce se va întâmpla cu adevărat. Cei care trăiesc cu prea multă știință a viitorului nu se pot feri de catastrofa ce îi așteaptă în final, fie din mulțumirea pe care o au pentru că știu ce va urma, fie din încercarea lor de a schimba ce va urma.

— Amintirile șterg îndurarea inelelor, spuse Amys. O femeie știe câteva lucruri – puține – care se vor întâmpla; pe altele nu le va accepta până când nu se va afla în fața hotărârii, poate chiar nici atunci. Viața înseamnă nesiguranță și luptă, alegere și schimbare; o femeie care ar ști cum e viața ei țesută în Pânză la fel de bine cum știe că un covor e țesut ar avea o viață de animal. Dacă nu cumva ar înnebuni. Omenirea e făcută să fie nesigură, să lupte, să facă alegeri și să se schimbe.

Moiraine ascultă fără să dea nici un semn de nerăbdare, deși Egwene bănuia că nerăbdarea era la locul ei; femeia Aes-Sedai era obișnuită să-i mustre pe alții, nu să fie ea muștrată. Nu scoase nici un cuvânt cât timp Egwene o ajută să-și scoată rochia și nu vorbi până când nu se ghemui goală la marginea covoarelor, privind în vale către orașul învăluit în ceață. Apoi zise:

— Nu îl lăsați pe Lan să vină după mine. Va încerca, dacă mă vede.

— Va fi așa cum va fi, zise Bair, iar vocea ei subțire sună rece și hotărâtă.

După o vreme, Moiraine dădu din cap cu silă și se strecură din cort în lumina arzătoare a soarelui. Începu să alerge imediat, coborând colina pârjolită în picioarele goale.

Egwene se strâmbă. Rand și Mat, Aviendha, acum

Moiraine, cu toții se duceau în Rhuidean.

— Va... supraviețui? Dacă ai visat asta, trebuie să știi.

— Sunt unele locuri unde nu se poate intra în Tel'aran'rhiod, zise Seana. Rhuidean. Steddingul Ogierilor. Și alte câteva. Ce se întâmplă acolo e ascuns de ochii Vestitoarelor-n vise.

Acesta nu era un răspuns – puteau să o fi văzut ieșind din Rhuidean –, dar acesta era fără îndoială singurul răspuns pe care avea să-l primească.

— Prea bine. Să plec și eu? Nu o tenta gândul de a trece prin inele; ar fi fost ca și cum ar fi fost din nou ridicată la gradul de Aleasă; dar dacă tot pleca toată lumea...

— Nu fi prostuță, zise Amys cu o voce puternică.

— Nu te-am văzut în nici una dintre toate acestea, zise Bair pe un ton mai blând. Nu te-am văzut deloc.

— Iar eu nu aș încuviința, dacă ai cere permisiunea, continuă Amys. E nevoie de patru pentru permisiune, iar eu aș spune nu. Ești aici pentru a învăța cum să fii Vestitoare.

— În cazul ăsta, spuse Egwene, așezându-se înapoi pe pernă, învață-mă. Trebuie să fie ceva ce-mi poți spune înainte de lăsarea serii.

Melaine se încruntă la ea, dar Bair râse sec.

— E la fel de dornică și nerăbdătoare ca și tine, Amys, când te hotărâseși să înveți.

Amys dădu din cap.

— Sper să poată rămâne la fel de doritoare și să scape de nerăbdare, pentru binele ei. Ascultă-mă, Egwene! Deși va fi greu, trebuie să uiți că ești Aes-Sedai, dacă vrei să înveți. Trebuie să asculți, să iei aminte și să faci ceea ce ți se spune. Și mai presus de orice, nu trebuie să intri în Tel'aran'rhiod din nou până când nu îți cere una dintre noi. Primești toate acestea?

Nu ar fi fost greu să uite că e Aes-Sedai când nu era de fapt. În rest, suna ca și cum ar fi trebuit să devină din nou novice.

— Primeesc, zise ea, sperând că nu dăduse impresia de nesiguranță.

— Bine, zise Bair. Îți voi povesti acum despre Vestitoare și

Tel'aran'rhiod, în general. Când voi termina, tu vei repeta ce am zis eu. Dacă nu reușești să atingi toate punctele, vei spăla oalele în locul unui gai'shain în seara asta. Dacă memoria ta e atât de slabă încât să nu poți repeta ce spun eu după o a doua ascultare... Ei, vom discuta despre asta când se va întâmpla. Ascultă!

— Aproape oricine poate atinge Tel'aran'rhiod, dar puțini pot intra în el. Dintre toate Înțeleptele, doar noi patru putem vesti, iar Turnul vostru nu a mai avut parte de o Vestitoare-n vise de aproape cinci sute de ani. Nu ține de Puterea Supremă, deși toate femeile Aes-Sedai cred asta. Eu nu pot conduce, și nici Seana, și cu toate acestea putem vesti la fel de bine ca Amys sau Melaine. Mulți oameni se lovesc de Lumea Viselor în timp ce dorm. Dar pentru că doar se lovesc de el, se trezesc cu dureri, în loc de oase rupte sau răni mortale. O Vestitoare intră în vis cu totul, astfel că rănilor sale sunt adevărate după trezire. Pentru cineva care e în vis cu totul, Vestitoare sau nu, moartea de acolo înseamnă moarte aici. Să intri prea mult în vis, totuși, înseamnă să pierzi legătura cu trupul tău; nu te poți întoarce, iar trupul moare. Se spune că au existat cândva oameni care puteau să intre în vis cu tot cu trup, și să nu mai facă parte din această lume deloc. Acesta e un lucru nefast, căci respectivii oameni făceau lucruri nefaste; nu trebuie să încerci niciodată, chiar dacă te crezi în stare să o faci, fiindcă de fiecare dată vei pierde o parte din ceea ce te face om. Trebuie să înveți să intri în Tel'aran'rhiod când dorești, la nivelul la care dorești. Trebuie să înveți să găsești ceea ce ai nevoie să găsești și să citești ceea ce vezi, să intri în visele unuia ce se află în apropiere pentru a ajuta la tămăduire, pentru a-i recunoaște pe cei care au intrat în vis destul de adânc cât să te rănească, să...

Egwene asculta cu atenție. Era fascinată, gândindu-se la lucruri pe care nu le-ar fi crezut niciodată posibile, dar în afară de asta nu avea nici o intenție de a spăla oale. Într-un fel, nu i se părea drept. Indiferent prin ce treceau Rand și Mat și ceilalți în Rhuidean, nu aveau să fie trimiși la spălat oale. „Iar eu am fost de acord!” Nu era drept. Dar pe de altă parte, se îndoia că ei ar fi putut să scape din Rhuidean, la fel cum

nici ea nu avea să scape prea curând de aceste femei.

24 Rhuidean

Pietricica netedă pe care Mat o ținea în gură nu-l mai ajuta – de ceva vreme, gâtul și limba i se uscaseră. O scuipă și se așază pe vine lângă Rand, uitându-se lung la zidul cenușiu, vălurit, aflat la vreo treizeci de pași în fața lor. Ceață. Nădăjduia ca măcar acolo, înăuntru, să fie mai răcoare. Și poate găseau și niște apă. Avea buzele crăpate de căldură. Își desfăcu eșarfa cu care se legase la cap și se șterse pe față, dar nu mai avea atâta umezeală în trup încât să mai și asude. Ce-i trebuia era un loc în care să se odihnească. Picioarele sale, vârate în încălțări, erau ca niște cârnați bine rumeniți în tigaie. De fapt, așa se simțea din creștet până-n tălpi. Zidul de ceață se întindea mai bine de o milă, și în stânga, și în dreapta, și li se înălța deasupra capetelor ca o stâncă uriașă. O creastă de ceață groasă, în mijlocul unei văi pustii și pârjolite. Era musai să fie apă acolo.

„Cum se face, oare, că nu se risipește?” Gândul ăsta nu-i prea plăcea. Ajunsese aici tocmai pentru că avusese de-a face cu Puterea – iar acum părea că trebuia s-o facă din nou. „Pe Lumină, ce-aș vrea să scap de Putere și de Aes-Sedai! Arde-m-ar focul, cât de mult mi-aș dori!” Ar fi făcut orice numai ca să uite, fie și pentru o clipă, că era nevoit să pășească prin zidul de ceață.

— Nu m-am înșelat, zise el răgușit. Femeia pe care-am văzut-o alergând era chiar prietena lui Egwene. „Alergând? Prin arșița asta? Parcă începe să mă doară capul numai când mă gândesc.” Aviendha, parcă o chema.

— Dacă zici tu, făcu Rand, cercetând zidul de ceață; vorbea de parcă ar fi înghițit un pumn de praf, era ars de soare pe față și se clătina ușor pe picioare. Dar ce-o fi făcând aici? Și goală pușcă, pe deasupra!

Mat o lăsă baltă. Rand n-o văzuse cu ochii săi – de când începuseră să coboare de pe munte, nu se uitase decât la valurile de ceață – și nici pe el nu-l credea că ar fi văzut-o. Și totuși... fugea ca o nebună, ferindu-se cât putea de mult de ei doi. I se păruse că se îndrepta și ea tot către locul acela

ciudat, acoperit de cețuri. Cât despre Rand... nu părea prea încântat de gândul că trebuia să intre acolo. Era cam la fel de neliniștit ca și el însuși. Se întrebă, dintr-odată, dacă arăta la fel de rău ca și prietenul său. Pipăindu-și obrazul, se înfioră de usturime. Mda, pesemne că așa era.

— O să rămânem aici toată noaptea? Valea asta e destul de adâncă. În vreo două ceasuri, se va lăsa întunericul. Poate că se va face mai răcoare, dar nu cred că vreau să măntâlnesc cu făpturile care stăpânesc aici peste noapte. Pesemne că sunt lei. Am auzit că e plin de ei în Pustie.

— Ești sigur că vrei să faci asta, Mat? Ai auzit ce-au spus Înțeleptele. Aici poți să mori sau să-ți pierzi mințile. Mai ai vreme să te întorci la corturi. Ți-ai lăsat plosca și un burduf cu apă la șa.

Mai bine nu i-ar fi amintit. Mai bine nu și-ar fi amintit de apă.

— Arde-m-ar focul, nu, nu vreau. Trebuie s-o fac. Dar tu? Nu-ți e de ajuns să fii Dragonul Renăscut, ce mama mă-sii? Chiar e musai să fii și căpetenie de clan printre Aieli? De ce ești aici?

— Sunt nevoit, Mat, sunt nevoit, spuse Rand cu un glas în care se citea resemnarea, dar și altceva pe deasupra, un soi de încântare; era nebun ce mai – pesemne că voia cu adevărat să se pună la încercare.

— Rand, m-am gândit la ceva. Poate că așa le răspund tuturor, șerpălăii ăia. Du-te în Rhuidean! Poate că, la urma urmelor, nici nu e nevoie să fim aici.

Nu credea așa ceva, dar cu zidul acela de ceață care tremura la numai câțiva pași...

Rand se uită la el, în tăcere. După o vreme, îi răspunse:

— Mie nu mi-au pomenit nimic de Rhuidean, Mat.

— Of, arde-m-ar focul!

Într-un fel sau altul, trebuia să găsească el o cale să pătrundă iarăși prin rama aceea strâmbă din Tear. Cu mințile aiurea, scoase din buzunar momeala de aur din Tar Valon, se jucă puțin cu ea pe dosul palmei, apoi o îndesă la loc. De voie, de nevoie, șerpii ăia aveau să-i dea, până la urmă, niște răspunsuri. Cumva.

Fără vreun alt cuvânt, Rand se ridică și o apucă înspre valul de ceață, cu pași mari, dar nesiguri, cu ochii ațintiți înainte. Mat se grăbi după el. „Arde-m-ar! Arde-m-ar focul! Zău că nu vreau să fac asta.”

Rand pătrunse printre cețuri fără să șovăie, iar Mat îl urmă, dar cu mai puțină înflăcărare. Era limpede că ceața aceea avea de-a face cu Puterea – pe dinafară, clocotea ca un cazan, dar nici nu înainta și nici nu dădea înapoi, nici măcar cu un pas. „S-o ia toți dracii de Putere, și pe mine la fel, fiindcă n-am de ales.” Primul pas aduse cu el o ușurare binecuvântată – era răcoare și bine. Deschise gura, astfel încât ceața să-i umezească limba. După încă trei pași, începu să se îngrijoreze. Nu vedea nici măcar la doi pași – valurile cenușii acopereau totul. Nu zărea nici o umbră care ar fi putut fi Rand.

— Rand? Încercă el să strige, dar era în zadar; negurile înăbușeau orice zgomot. Nici măcar el însuși nu izbutea să-și audă glasul. Cu toate că, de când se știa nu se rătăcise niciodată, acum nu mai era convins că mergea în direcția cea bună. În fața lui putea fi orice. Și sub tălpi, la fel. Nu-și mai vedea picioarele – de la brâu în jos, ceața îl învăluisese cu totul. Totuși, iuți pasul și, pe neașteptate, se trezi alături de Rand, într-un loc bine luminat și fără nici o umbră.

Ceața alcătuia o cupolă uriașă, ca o perdea care acoperea cerul. Pe dedesubt, fierbea și scliffea într-o nuanță de albastru-deschis. Rhuidean nu era nici pe departe la fel de mare ca alte orașe, precum Tear sau Caemlyn, însă străzile sale pustii erau foarte largi, despărțite în două de petice de praf care arătau locurile în care crescuseră cândva copacii, cu fântâni mărețe și cu statui. De-o parte și de alta se aflau clădiri mari, palate ciudate, din marmură, cristal și sticlă, înălțându-se sute de picioare, în trepte sau cu pereții abrupti. Nu se vedea nici o clădire mai mică, ceva ce-ar fi putut aduce cu o cârciumă, un han sau un grajd – numai palate uriașe, cu coloane lucioase, groase și înalte, roșii, albe sau albastre, și turnuri mărețe, spiralate sau drepte, dintre care unele se înălțau până la norii sclipitori.

Cu toată măreția sa, orașul nu fusese niciodată terminat.

Multe dintre clădiri fuseseră părăsite, înainte să se desăvârșească. Unele ferestre din sticlă colorată înfățișau bărbați și femei, cu toții maiestuoși și chipeși, înalți de mai bine de treizeci de picioare, răsărituri de soare sau cerul nopții, spuzit cu stele. Altele, însă, se căseau goale. Un oraș neterminat și demult părăsit. Toate fântânile secaseră. Liniștea învăluia locul, la fel de adâncă precum cupola de ceață. Aerul era mai rece decât afară, dar la fel de uscat. Lespezile din piatră albicioasă erau acoperite de praful care scrâșnea sub tălpi.

Mat se apropie de fântâna cea mai apropiată, ca să vadă dacă nu cumva... Erau acolo trei statui, înfățișând femei dezbrăcate, de două ori mai înalte ca el, ridicând deasupra capetelor un pește ciudat, cu gura căscată, și privind în jos, într-un bazin larg, prăfuit și la fel de uscat ca și limba sa.

— Firește, îl auzi pe Rand din spatele său. Trebuia să mă fi gândit mai devreme.

— La ce? făcu Mat, privind peste umăr; Rand se holba la fântână, râzând pe mutește și tremurând din tot trupul. Rand, revino-ți, că doar n-ai înnebunit într-un minut. La ce să te fi gândit?

În acea clipă, un gălgâit înfundat îl făcu să se uite din nou înspre fântână. Fără veste, din gura peștelui țâșni un șuvoi de apă, gros cât piciorul său. Sări în bazin și alergă să se așeze sub el, cu capul pe spate și cu gura deschisă. Apa era rece și dulce, îndeajuns de rece pentru a-l face să se înfioare, mai dulce ca vinul. Îi năclăi părul, surtucul, pantalonii. Bău până avu impresia că se îneca, apoi, în cele din urmă, se sprijini, gâfâind, de piciorul uneia dintre femeile de piatră.

Rand rămăsese pironit în loc, uitându-se fix la fântână, roșu la față și cu buzele crăpate, râzând încet.

— Apa, Mat. Ne-au spus că nu avem voie să aducem apă, dar n-au pomenit nimic despre ceea ce se afla deja aici.

— Hei, Rand, nu bei?

Celălalt tresări, apoi păși în bazinul care începuse să se umple, și veni improșcând până în locul în care stătuse și Mat, bând așa cum o făcuse și el mai înainte, cu ochii închiși și cu fața în sus, lăsând șuvoiul să-l ude din cap până în picioare.

Mat îl privi îngrijorat. Nu era încă nebun, nu în toată puterea cuvântului. Dar cât ar fi stat Rand așa, râzând, cu gâtlejul uscat ca iasca, dacă nu l-ar fi chemat el? În cele din urmă, îl lăsă acolo și ieși din fântână. Apa care i se scurgea din haine îi ajunsese până în încălțări. Pleoscăia la fiecare pas, dar nu se opri să-și scoată încălțărilor, de teamă că nu le-ar mai fi putut pune la loc. Unde mai pui că senzația era plăcută.

Uitându-se împrejur, se întrebă ce căuta el în orașul acela. Șerpii îi spusese că avea să moară, dacă nu ajungea acolo. Dar, oare, era îndeajuns că pătrunsese prin valul de ceață? „Sau trebuie să fac ceva? Dar ce?”

În lumina slabă, albăstruie, nu se vedea nici o umbră – nici pe străzi, nici pe pereții palatelor neterminate. Mat simți o mâncărime pe spate. Toate ferestrele goale, care-l priveau de sus, toate acele ieșituri din piatră, îndărătul cărora s-ar fi putut ascunde tot felul de făpturi, mai ales într-un loc ca ăsta. „Orice grozăvie, ce mama mă-sii!” Își dori să mai fi avut cu el măcar pumnalele ascunse în carâmbi. Numai că femeile alea, Înțeleptele, se holbaseră la el de parcă știau că voia să le păstreze. Și conduseseră Puterea – una dintre ele sau poate toate la un loc. Nu era deloc chibzuit să te pui rău cu asemenea femei. „Arde-m-ar focul, dac-aș putea scăpa de Aes-Sedai, n-aș mai avea nevoie de nimic niciodată. Sau, mă rog, pentru multă vreme. Pe Lumină, mă întreb dacă se ascunde ceva pe-aici.”

— Inima trebuie să fie încolo, Mat, făcu Rand, care tocmai ieșea din bazin, ud flească.

— Inima?

— Înțeleptele mi-au spus că trebuie s-ajung la inimă – adică în centrul orașului, fără îndoială, spuse Rand, întorcând capul înspre fântână; dintr-odată, șuvoiul de apă începu să slăbească, apoi se opri cu totul. Acolo jos este un adevărat ocean cu apă proaspătă. În străfunduri. Atât de jos, încât aproape că nu l-am găsit. Dacă l-aș putea face să urce... Dar să nu facem risipă. Putem să mai bem o dată, înainte de a pleca.

Mat se foi neliniștit. „Prostule! De unde crezi că venea apa? Sigur că a făcut el ceva cu Puterea. Chiar credeai că a

reînceput să curgă așa, de la sine, după cine știe cât timp?”

— Centrul orașului. Firește. Ia-o înainte!

O luară la pas, pe mijlocul străzii late, mergând pe lângă peticele de praf. Trecură de încă niște fântâni secate – unele aveau numai bazinul de piatră și pedestalu de marmură pe care ar fi trebuit să fie statuile. Nu era nimic prăbușit, numai că totul era... neterminat. Palatele se înălțau de ambele părți, ca niște stânci. Pesemne că erau felurite lucruri înăuntru. Mobile, poate, dacă nu putreziseră. Aur? Pumnale. În aerul uscat, oțelul nu avea cum să ruginească, oricât de mult timp ar fi trecut.

„Și, poate și vreun Myrddraal. Pe Lumină, de ce-a trebuit să mă gândesc la asta?” Măcar dacă și-ar fi luat o bâță, când plecase din Stâncă. Poate ar fi izbutit să le convingă pe Înțelepte că era un toiag de călătorie. Dar degeaba se mai gândea, îi ajungea și un copac – dacă putea să taie o cracă și s-o curețe de frunze. Dacă, dacă... nimic nu era sigur. Se întrebă dacă oamenii care clădiseră orașul izbutiseră să facă și vreun copac să crească acolo. După cât muncise la ferma tatălui său, învățase să recunoască locurile potrivite pentru cultivat. Fâșiile lungi de pământ uscat erau sărăcicioase. Numai buruienile puteau crește acolo – și nici măcar ele nu o făceau cu ușurință. Acum, de pildă, nu se vedea nici una.

Parcurseseră cam o milă, când strada se termină pe neașteptate, scoțându-i într-o piață uriașă, care se întindea cât vedeau cu ochii, împrejmuită de palatele din marmură și cristal. Spre marea lor mirare, acolo se afla un copac, înalt de cel puțin o sută de picioare, care-și întindea crengile groase, pline de frunze, peste lespezile albe și prăfuite. Alături, erau un soi de cercuri concentrice alcătuite din coloane sclipitoare de sticlă, subțiri ca niște ace, pentru cât erau de înalte – aproape cât copacul. Mat se întrebă în treacăt cum de izbutise acesta să crească aici, fără soare – dar, de îndată, atenția i se îndreptă către feluritele obiecte care umpleau restul pieței.

Toate străzile care dădeau în piață erau unite prin alei de locul în care se aflau coloanele și copacul – între ele, însă, se afla o îngrămădeală de statui, unele în mărime naturală,

altele pe jumătate cât primele, din piatră, cristal sau metal, așezate direct pe lespezi. Iar printre ele... la început, Mat nu-și dădu seama ce erau toate acele ciudățenii: un inel plat, argintiu, destul de mare și subțire ca o lamă. Un soclu de cristal, pe care s-ar fi putut găsi una dintre statuile mai mici. O țepușă din metal negru, sclipitor, subțire ca o suliță și cam la fel de lungă, care, însă, stătea dreaptă, ca și cum ar fi prins rădăcini în praf. Erau sute de obiecte, poate chiar mii, de toate formele, făurite din tot soiul de materiale, împânzind piața, unul lângă altul.

Sulița cea neagră din metal, înălțându-se așa, nefiresc, în văzduh, îl dumiri pe Mat. Erau ter'angreale. Lucruri care aveau de-a face cu Puterea, oricum. Cel puțin unele. Semănau cu rama cea strâmbă de piatră din Marea Vistierie – nici aceea nu se prăbușea, cu toate că n-ar fi trebuit să poată rămâne în picioare.

Mat era cât pe ce să se întoarcă și s-o ia la fugă, însă Rand nu se opri, aproape că nici nu se uită la toate lucrurile care-i ieșeau înainte. Numai o singură dată rămase cu ochii ațintiți la două statuete, care ar fi putut cu ușurință trece neobservate, printre celelalte. Erau mici și înfățișau un bărbat și o femeie, care ridicau fiecare, într-o mână, câte un glob de cristal.

Rand se aplecă, de parcă ar fi vrut să le atingă, dar se ridică pe dată, făcându-l pe Mat să se întrebe dacă nu cumva i se păruse. Șovăi puțin, apoi îl urmă pe prietenul său, grăbindu-se să-l ajungă. Cu cât se apropiau mai mult de coloanele sclipitoare, se încorda. Dacă toate cele din jur aveau de-a face cu Puterea, atunci și coloanele erau la fel. Era sigur. Stâlpii atât de înalți și de subțiri răspândeau sclipiri albastrui, amețindu-l. „Mi-au spus să vin încoace. Dar de Putere n-au pomenit, „tu-i mama mă-sii!”

Rand se opri dintr-odată, atât de brusc, încât Mat îl depăși fără să-și dea seama. Apoi îl observă: se holba la copac. Copacul. Mat se trezi apropiindu-se, ca și cum cineva l-ar fi tras cu o frânghie. Observă frunzele – despărțite în trei. Asemenea frunze nu se puteau găsi decât într-un loc. Nu era, așadar, orice copac – era unul legendar.

— Avendesora, șopti Rand. Copacul Vieții. E aici.

Mat se opri sub crengile desfăcute și sări, încercând să prindă o frunză, dar, cu toate că-și întinse brațul cât putu de mult, nici măcar nu izbuti să le atingă. Se mulțumi să se apropie de trunchi și să se sprijine cu spatele de el. După o clipă, se lăsă să alunece, așezându-se pe lespezi. Poveștile din vechime erau adevărate. Se simțea... împăcat. Liniștit. Mulțumit. Nici măcar picioarele nu-l mai supărau. Rand se apropie la rândul său, și se așează cu picioarele încrucișate sub el.

— Parcă-mi vine să cred în povești. Ghoetam a șezut patruzeci de ani la umbra Copacului, pentru a dobândi înțelepciunea. În clipa asta, cred.

Mat își lăsă capul pe spate, lipindu-l de trunchi.

— Mda. Dar parcă n-aș avea încredere în păsări, să-mi aducă hrana. Mai devreme sau mai târziu, tot m-aș ridica. „Dar numai după un ceas sau două. Sau o zi întreagă.” Oricum, n-are nici o noimă. Ce soi de hrană pot aduce păsările? Și ce păsări?

— Poate că Rhuidean n-a fost dintotdeauna așa, Mat. Poate... nu știu. Poate că Avendesora era în altă parte, pe atunci.

— În altă parte, șopti Mat. Și eu aș vrea să fiu în altă parte. „Totuși... e... plăcut.”

— În altă parte? făcu Rand, apoi se întoarse, privind coloanele înalte și subțiri, care sclipeau acolo, aproape. Povara datoriei e mai grea decât un munte, oftă el.

Era jumătatea unei zicale pe care o aflase din Ținuturile de la Hotare. „Moartea e mai ușoară decât o pană, povara datoriei e mai grea decât un munte.” Lui Mat i se părea o prostie. Totuși, îl văzu ridicându-se și-l urmă, cam fără tragere de inimă.

— Peste ce crezi c-o să dăm acolo?

— Cred că mai departe trebuie să merg singur, răspunse încet Rand.

— Cum adică? se răsti Mat. Doar am ajuns până aici, nu? N-am de gând să mă întorc. „Deși, tare mi-ar plăcea.”

— Dar nu merge așa, Mat. Dacă intri acolo, fie ieși

căpetenie de clan, fie mori. Sau îți pierzi mințile. Altceva nu cred că e cu puțință. Decât dacă nu cumva și Înțeleptele pătrund acolo.

Mat șovăi. „Să mori și să reînvii.” Așa îi spusese rășarii. Totuși, n-avea de gând să devină căpetenia vreunui clan de Aieli – pesemne că aceștia l-ar fi străpuns pe dată cu sulițele.

— Lăsăm soarta să hotărască, zise, scoțând din buzunar moneda din Tar Valon. Asta-i moneda mea norocoasă. Cap – rămân afară, flacăra – vin cu tine.

Și o aruncă iute, înainte ca Rand să apuce să se împotrivescă. Dar, cine știe cum, nu izbuti s-o mai prindă la loc: marca i se lovi de degete, căzu cu zgomot pe lespezi, săltă de două ori... apoi rămase pe muchie. Mat îl sfredeli cu privirea pe Rand.

— O faci special? Nu te poți stăpâni?

— Nu.

Moneda căzu, dând la iveală chipul fără vârstă al unei femei, împrejmuț de stele.

— Pare-se că trebuie să rămâi aici, Mat.

— Nu cumva ai...? Începu Mat, dorindu-și, pentru a mia oară, ca Rand să nu mai conducă Puterea atunci când era cu el. Ei, arde-m-ar focul, dacă vrei să rămân, rămân. Ascultă, continuă el, înșfăcând moneda și îndesând-o în buzunar, tu intră, fă ce ai de făcut și ieși. Vreau să plec de-aici și n-am de gând să te aștept la nesfârșit. Și să nu cumva să crezi că intru după tine, așa că ai face bine să ai grijă.

— N-ai face tu așa ceva, Mat, zise Rand.

Mat îl privi bănuitor. De ce rânjea?

— Bagă bine la cap, că nu vin să te scot. Haide, dă-i bătaie! Fă-te căpetenie de clan, ce mama mă-sii! Oricum ai o moacă numai bună.

— Să nu intri, Mat. Orice s-ar întâmpla, nu o face, spuse Rand, așteptă să-l vadă încuviințând, apoi se întoarse pe călcâie.

Mat rămase pe loc, privindu-l cum se îndepărta printre coloanele sclipitoare. Din pricina scânteierilor, păru să dispară pe dată. „Mă înșală ochii” își spuse Mat. Atâta tot. „Mă înșală ochii, ’tu-i mama mă-sii de oraș!” Se apropie și el de coloane,

dându-le ocol, chinuindu-se să-l zărească din nou pe prietenul său.

— Ai grijă ce faci, prostănacule! strigă. Dacă mă lași singur în Pustie, cu Moiraine și cu scârbele de Aieli, te omor cu mâna mea, chiar dacă ești Dragonul Renăscut, fir-ar să fie de treabă. Și nu vin să te scot de-acolo, adăugă, după vreun minut, chiar dacă dai de necaz. Mă auzi?

Nu veni nici un răspuns. „Dacă nu iese într-un ceas...”

— Ce i-o fi venit să intre acolo? Cred că și-a pierdut mințile, bombăni. Doar n-o să-i scot eu castanele din foc. El e ăla care știe să conducă. Dacă-și vâra brațul în gura lupului, n-are decât să se descurce cum o putea.

„Aștept un ceas.” După care, avea de gând să plece, cu sau fără Rand. Să plece pur și simplu. Atât. Asta avea să facă. Fără discuție.

Era îndeajuns să privească ceva mai multă vreme țepușele acelea de sticlă, reflectând lumina și sclipind albastrui, că-l și apuca durerea de cap, așa că se întoarse, apucând-o pe unde venise, privind neliniștit ter'angrealele – sau ce-or fi fost – care umpleau piața. Ce făcea el aici? De ce venise?

Dintr-odată, se opri în loc, holbându-se la unul dintre acele ciudate obiecte – era o ramă de ușă, mare, din piatră roșie, șlefuită și ușor strâmbă, de parcă nu putea să-i dea ocol cu privirea. Se apropie încet, printre obeliscurile sclipitoare, înalte cât el, și ramele scunde, din aur, care strângeau la mijloc bucăți de sticlă, aproape fără să le vadă, fără să-și ia ochii de la arcadă.

Semăna leit cu cealaltă – la fel de mare, din același soi de piatră, cu colțurile care nu se împreunau bine. De fiecare parte se vedeau trei șiruri de triumfiuri, toate cu vârful în jos. Oare și cea din Tear fusese la fel împodobită? Nu izbutea să-și amintească... Dar era la fel. Trebuia să fie la fel! Prin cealaltă nu mai izbutise să pătrundă a doua oară, dar prin asta...? Poate că mai avea un prilej să dea de oamenii-șarpe, să-i silească să-i răspundă la întrebări.

Cu mâna streășină la ochi, se uită îndărăt, către coloane. Un ceas, atât îi îngăduise lui Rand. Avea timp berechet să

între și să iasă de-acolo. Poate că nici n-avea să obțină nimic, de vreme ce folosise deja poarta îngemănată. „Nu îngemănată! Sunt una și aceeași!” Sau poate avea să meargă. Bun, avea să dea iarăși de Putere, dar pentru ultima dată.

— Pe Lumină, bombăni. Ter'angreale. Pietre de Trecere. Rhuidean. Ce mai contează o dată?

Și pași înăuntru, printr-un perete de lumină albă, orbitoare, prin miezul unui tunet atât de aprig încât îneca orice alt sunet. Clipind des, privi în jur, apoi se chinui să-și înăbușe o înjurătură – cea mai murdară din câte cunoștea. Se afla undeva, nu știa unde, însă oricum nu în locul în care ajunsese atunci.

Rama cea strâmbă se înălța în mijlocul unei încăperi uriașe, care părea să aibă formă de stea. Era plină de coloane groase, și ele aducând cu niște stele în opt colțuri. Muchiile ascuțite erau galbene și sclipeau ușor. În rest, însă, coloanele erau negre ca noaptea. Se înălțau din podeaua albă, mată, către umbrele care împânzeau tavanul, unde dispăreau cu totul. Păreau făurite din sticlă, la fel ca și podeaua, dar, aplecându-se să pipăie lespezile, i se păru că erau, totuși, din piatră. Și pline de praf. Își șterse palma de surtuc. În aer plutea miros de mucegai. Urmele pașilor săi erau singurele care se vedeau prin praf. Pe-acolo nu mai trecuse nimeni de multă vreme.

Dezamăgit, se întoarse către ter'angreal.

— A trecut mult, mult timp.

Mat se răsuci pe călcâie, dând să-și scoată din mânecă pumnalul care, însă, se afla undeva pe coasta muntelui. Bărbatul care apăruse printre coloane nu semăna deloc cu oamenii-șarpe. Văzându-l, îi păru rău că își lăsase toate armele în mâinile Înțeleptelor.

Nou-venitul era înalt, mai înalt ca un Aiel, și destul de bine clădit, dar cu umeri prea largi pentru mijlocul zvelt și cu pielea albă ca hârtia cea mai fină. Pe brațe și pe pieptul gol i se încrucișau curele din piele albă, vârstate cu argint. Avea o fustanelă neagră, până la genunchi, și ochii prea mari, aproape lipsiți de culoare, înfundați în orbitele de pe chipul

îngust Părul roșu-deschis, tuns scurt, stătea ridicat, ca o perie, iar urechile lipite de cap erau ușor ascuțite la vârf. Se aplecă spre Mat, răsuflând adânc, deschizând gura parcă pentru a înghiți aerul, arătându-și dinții ascuțiți ca niște ace. Părea o vulpe gata să sară asupra unei găini încolțite.

— Foarte mult timp, spuse el, îndreptându-se de spate, cu un glas aspru, ca un mârâit. Respecti învoielile și legămintele? Ai cu tine fier, instrumente muzicale sau unelte care fac lumină?

— Nici una, nici alta, răspunse încet Mat.

Nu se afla în același loc ca mai înainte, dar întrebările semănau. Iar cel care-l primise se purta la fel, adulmecându-l. „Îmi umblă prin minte, da? Ei, n-are decât. Poate mă ajută să-mi amintesc și eu câte ceva.” Se întrebă dacă vorbise, iarăși, în limba străveche. Neplăcut faptul că nu-și putea da seama, că nu avea de unde să știe.

— Dacă poți să mă duci la cei care să-mi răspundă la câteva întrebări, dă-i drumul. Dacă nu, am să plec, cerându-mi iertare pentru că te-am făcut să-ți irosești vremea cu mine.

— Nu! făcu celălalt, clipind tulburat din ochii săi mari și fără culoare. Să nu pleci. Hai cu mine! Am să te duc acolo unde vei găsi ceea ce-ți trebuie. Hai cu mine! Hai cu mine, mai spuse, făcându-i semn cu ambele mâini.

Trăgând cu ochiul la ter'angreal, Mat îl urmă. Ar fi fost mai bine dacă bărbatul nu i-ar fi zâmbit, așa cum o făcuse. Poate că voia să-l încurajeze, dar colții aceia... amintindu-și, se hotărî să nu-și mai lase niciodată toate cuțitele, nici măcar dacă i-o cereau Înțeleptele și Suprema Încăunată într-un glas.

Arcada largă, cu cinci laturi, aducea mai degrabă cu o gură de tunel, căci coridorul de dincolo era de aceeași formă; și de aceeași mărime, cu dungile galbene sclipind ușor de-a lungul fiecărui braț, pe podea și pe tavan. Părea să se întindă la nesfârșit, dispărând în depărtare, ca într-o negură, sfâșiată din când în când de alte arcade cu cinci laturi. Bărbatul cu fustanelă nu o luă înainte până ce nu ajunseră amândoi în coridor, și chiar și după aceea se opri de mai multe ori,

trăgând cu ochiul peste umărul lat, ca și cum ar fi vrut să fie sigur că Mat îl urma. În aer nu mai mirosea a mucegai, în schimb se simțea o undă ușoară și neplăcută, ceva familiar, dar nu îndeajuns de puternic pentru a fi recunoscut.

La prima arcadă, Mat aruncă o privire, în treacăt, și oftă. Dincolo de niște coloane negre în formă de stea, văzu o ramă strâmbă, din piatră roșie, așezată pe podeaua mată, de sticlă. Urmele de pași din praf arătau că o persoană venise dinspre ter'angreal și fusese condusă către coridor, de către o alta, desculță. Privi peste umăr. În loc să se termine la cincizeci de pași, într-o încăpere aidoma celei pe care trecea, coridorul se întindea cât vedea cu ochii, o imagine în oglindă a ceea ce se afla înainte. Călăuza îi aruncă un zâmbet, rânjindu-și colții. Părea lihnit de foame.

Mat știa că ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva, după ce văzuse dincolo de poarta din Stâncă. Spiralele care se mișcau din locul în care ar fi trebuit să fie, până într-altul, unde, la prima vedere, era cu neputință să le regăsească... și, dacă spiralele acelea o făceau, de ce nu și încăperile? „Trebuia să fi rămas acolo așteptându-l pe Rand, asta trebuia. Multe trebuia eu să fac.” Măcar n-avea să-i vină prea greu să ajungă îndărăt la ter'angreal, de vreme ce toate arcadele erau la fel.

Trase cu ochiul la următoarea și văzu coloanele negre, ter'angrealul din piatră roșie, urmele sale și ale călăuzei în praf. Atunci când făptura se uită, iarăși, peste umăr, Mat îi rânji, la rândul său, cu toți dinții.

— Să n-ai impresia că ai prins cine știe ce fraier în plasă. Dacă încerci să mă înșeli, te jupoi de viu.

Celălalt tresări - ochii săi spălăciți se făcură și mai mari - apoi ridică din umeri și-și aranjă cureaua de pe piept. Zâmbetul său batjocoritor părea să atragă atenția către ceea ce făcea. Dintr-odată, Mat se întrebă din ce soi de piele erau tăiate curelele. Doar nu... „Pe Lumină, cred că așa e.” Îi venea să înghită în sec. Cu mare greutate, izbuti să se oprească.

— Dă-i înainte, pui de cățea ce-mi ești! Pielea ta nu merită bătută-n argint. Du-mă unde vreau s-ajung!

Mârâind, celălalt se grăbi mai departe, cu pași solemni. Lui Mat nici măcar nu-i păsa dacă-l insultase. Ar fi dat orice să

aibă măcar un cuțit, totuși. „Să mă ardă focul dacă-l las pe un vulpoi din ăsta fără creier în cap să-mi ia pielea și să se fălească în fața celorlalți cu ea.”

Drumul ținu mult – era cu neputință de știut cât. Coridorul nu se schimba niciodată – avea aceiași pereți curbați înăuntru și aceleași dungii galbene, sclipitoare. Fiecare arcadă dădea într-o încăpere aidoma celorlalte, cu ter’angreal, urme și tot ce trebuia. Astfel, parcă timpul însuși își încetă curgerea. Mat se întrebă cât de mult trecuse de când pătrunsese acolo și începu să se îngrijoreze – oricum, era mai mult de un ceas. Hainele aproape că i se uscaseră – încălțările nu mai plescăiau. Cu toate astea, merse mai departe, cu ochii țintă la spinarea călăuzei sale.

Pe neașteptate, coridorul se termină cu o altă arcadă. Mat clipi surprins. Ar fi putut să jure că, numai cu o clipă în urmă, acesta se întindea cât vedea cu ochii. Însă era adevărat că fusese atent, mai degrabă, la călăuza cu colți. Privi îndărăt, și mai că-i veni să blesteme. Coridorul se întindea în depărtare, până ce dungile galbene, sclipitoare, păreau să se unească. Și nu se vedea nici o arcadă.

Când se întoarse, se trezi singur în fața unei intrări mari, cu cinci laturi. „Arde-m-ar focul, mereu îmi fac la fel.” Răsuflând adânc, trecu dincolo.

Se găsea într-o altă încăpere în formă de stea, cu podeaua albă, nu atât de mare precum cea – sau cele – cu coloanele. O stea cu opt colțuri, având în fiecare colț câte un pedestal din sticlă neagră, sclipitoare, precum o felie tăiată dintr-una dintre coloanele pe lângă care trecuse. Dungile albe, strălucitoare, se întindeau pe muchiile încăperii și ale pedestalelor. Mirosul neplăcut era și mai puternic, și acum îl recunoscuse – era mirosul din bârlogul unui animal sălbatic. Însă de-abia ce-l băgă în seamă, căci încăperea, din câte văzu, era pustie.

Întorcându-se încet, se uită încruntat către pedestale. Era sigur că acolo trebuia să fie cineva, cineva care să-i răspundă la întrebări. Se simți tras pe sfoară. Dacă tot ajunsese aici, trebuia să obțină răspunsuri.

Dintr-odată, se răsuci, uitându-se nu doar la pedestale, ci

și la pereții netezi, cenușii. Intrarea dispăruse. Nu mai exista, nici o cale de scăpare.

Cu toate acestea, înainte să apuce să se răsucească a doua oară, văzu oameni stând în vârful fiecărui pedestal. Semănau cu călăuza care-l adusese, dar erau altfel îmbrăcați. Patru erau bărbați, celelalte – femei. Părul li se ridica în creștet, ca o creastă, apoi li se revărsa pe spate. Cu toții purtau fustanele albe, care le ascundeau picioarele. Femeile aveau bluze albe care le cădeau până sub umeri, cu gulere înalte, de dantelă, și manșete albicioase. Bărbații purtau curele, încă și mai multe decât călăuza, mai late și bătute cu aur. Fiecare dintre ei avea, la piept, câte două cuțite, în tecile lor. După culoare, Mat își dădu seama că erau din bronz, dar tot ar fi dat orice să pună și el mâna pe unul.

— Vorbește, spuse una dintre femei, cu glasul acela ca un mârâit. După străvechiul legământ, astfel e învoiala. Ce vrei? Vorbește!

Mat șovăi. Oamenii-șarpe i se adresaseră altfel. Iar ăștia îl priveau precum vulpile care se holbau la prada aleasă pentru cină.

— Cine e fiica celor Nouă Luni și de ce trebuie s-o iau de soață? Începu el, nădăjduind că asta avea să treacă drept o singură întrebare.

Dar nu-i răspunse nimeni. Nimeni nu vorbi. În schimb, continuă să-l privească, cu ochii mari, lipsiți de culoare.

— Trebuie să-mi răspundeți, spuse.

Liniște.

— Arde-v-ar ciolanele, răspundeți-mi! Cine-i fiica celor Nouă Luni și de ce trebuie s-o iau de soață? Cum am să mor și am să reînviez? De ce trebuie să pierd lumina jumătate? Astea sunt cele trei întrebări. Spuneți ceva!

Tăcere de nepătruns. Se auzea pe sine însuși răsuflând, își auzea sângele bubuind în urechi.

— Nici prin cap nu-mi trece să mă însor. Nici să mor, că veni vorba, fie că înviez sau nu. Mintea, viața însăși, mi-e plină de găuri, iar voi vă uitați la mine ca niște dobitoci. Dacă fi după mine, aș vrea ca toate golurile să se umple, dar, dacă măcar îmi răspundeți la întrebări, am să le mai umplu pe

cele din viitor. Trebuie să răspundeți...

— S-a făcut, mârâi un bărbat, iar Mat clipi uimit.

S-a făcut? Ce se făcuse? Ce voia să spună?

— Arde-v-ar ochii, bombăni. Arde-v-ar sufletele! Sunteți ca niște Aes-Sedai! Ei bine, eu vreau să scap de Aes-Sedai și de lucrările Puterii, și vreau să mă întorc în Rhuidean, dacă tot nu-mi răspundeți. Deschideți o ușă și dați-mi drumul să...

— S-a făcut, spuse alt bărbat.

— S-a făcut, îi ținu isonul și o femeie.

Mat cercetă pereții, apoi se uită urât la ceilalți, cum stăteau în vârful pedestalelor, privindu-l de sus.

— S-a făcut? Ce s-a făcut? Nu văd nici o ușă, dobitocilor...

— Prostule, spuse o femeie, parcă mârâind în șoaptă, iar ceilalți repetară:

— Prostule. Prostule. Prostule.

— Bine-ai făcut să-ți ceri scăparea, dacă tot nu există reguli.

— Dar ce mare prostie, să nu te învoiești asupra unui preț.

— Prețul îl vom stabili noi.

Vorbeau atât de iute, încât Mat nici nu-și putea da seama cine ce spunea.

— Ce ne-ai cerut, ți se va da.

— Prețul se va plăti.

— Arde-v-ar focul, urlă el, despre ce tot vorbiți acolo?

Bezna se închise împrejurul său. Ceva îl strângea de gât.

Nu putea răsufla. Aer. Nu putea...

25 Calea către suliță

Fără a șovăi în fața primului rând de coloane, Rand se forță să pășească printre ele. Nu era cale de întoarcere, nu putea privi înapoi. „Pe Lumină, ce ar trebui să se întâmple aici? Ce se întâmplă cu adevărat în acest loc?”

Transparente precum sticla cea mai fină, groase poate de-un picior și aflate la trei pași sau chiar mai mult una față de cealaltă, coloanele erau ca o pădure de lumină orbitoare, plină de unduiri și sclipiri și curcubeie ciudate. Aerul era mai răcoros aici, destul cât să-l facă pe Rand să-și dorească un surtuc, dar același praf nisipos acoperea pietrele fine și albe de sub cizmele sale. Nu se simțea nici măcar o adiere, și totuși ceva îi făcea fiecare fir de păr să se ridice, chiar și pe sub cămașă.

În față și la dreapta văzu un alt bărbat, îmbrăcat în straiele cenușii și maronii ale Aielilor, țeapăn ca o statuie, stând în lumina schimbătoare. El trebuia să fie Muradin, fratele lui Couladin. Țeapăn ca o stană de piatră; se întâmpla ceva. În mod straniu, având în vedere cât de tare strălucea totul, Rand reuși să vadă clar chipul Aielului. Cu ochii larg deschiși și holbați, cu fața încordată, gura tremurând, parcă gata să scoată un mârâit. Indiferent ce vedea, nu îi făcea plăcere. Dar măcar Muradin supraviețuise până acum. Dacă el reușise, atunci putea și Rand. Bărbatul se afla la șase sau, în cel mai bun caz, șapte pași de el. Gândindu-se cum de el și cu Mat nu-l văzuseră pe Muradin intrând, mai făcu încă un pas.

Se găsea în spatele unei perechi de ochi, și simțea, dar nu controla un trup. Proprietarul acelor ochi se ghemui cu ușurință între bolovanii de pe un urcuș sterp, sub cerul topit de soare, și privi în jos la niște construcții ciudate pe jumătate terminate „Nu! Chiar mai puțin. Acela e Rhuidean, dar fără ceață, și e abia început.” Privi în jos cu dispreț. El era Mandein, tânăr pentru o căpetenie de sept la patruzeci de ani. Nu mai simți diferențele dintre el și Mandein; trebui să accepte. El era Mandein.

Aiellii Jenn construiseră ceva care trăgea apă și o transporta până la niște bazine grozave de piatră. El se luptase pentru mai puțină apă decât ținea unul dintre acele bazine, pe lângă care oamenii treceau de parcă apa nu avea nici o importanță, în mijlocul agitației se înălța o stranie pădure de sticlă, care lucea în lumina soarelui, iar lângă aceasta se afla cel mai înalt copac pe care îl văzuse el vreodată, de cel puțin trei stânjeni. Construcțiile lor de piatră arătau de parcă fiecare dintre ele era gândită să găzduiască o întreagă fortăreață înăuntru, un întreg sept, după ce erau terminate. Ce nebunie! Acest Rhuidean nu avea cum să fie apărut. Nu că i-ar fi atacat cineva pe Jenn. Majoritatea îi evitau pe Jenn, la fel cum îi evitau și pe Pierduți, care hoinăreau în căutarea cântecelor despre care ei ziceau că pot aduce înapoi zilele pierdute.

O procesiune se strecura din Rhuidean spre munte, câteva zeci de Aieli și două palanchine, fiecare fiind purtată de câte opt bărbați. Lemnul din care erau făcute acele palanchine era destul cât să se poată face o duzină întreagă de scaune pentru căpeteniile de clan. Mandein auzise că încă se mai găseau Aes-Sedai printre Jenn.

— Trebuie să fii de acord cu tot ceea ce îți cer, bărbate, zise Sealdre.

El o privi atunci și dori pentru un moment să-și treacă degetele prin părul ei lung și bălai, văzând-o pe fata veselă care îi așezase la picioare cununa și îi ceruse să se însoare cu ea. Acum însă era curioasă, agitată și îngrijorată.

— Vin și ceilalți? o întrebă el.

— Unii. Majoritatea. Am vorbit cu surorile mele în vis, și toate am visat același vis. Căpeteniile care nu vin sau cei care nu sunt de acord... Septurile lor vor pieri, Mandein. După trei generații vor fi pulbere, iar hambarele și vitele lor vor aparține altor septuri. Numele lor se vor pierde.

Lui nu îi plăcea ca ea să vorbească cu Înțeleptele din alte septuri, nici măcar în vise. Dar visele Înțeleptelor erau adevărate. Când ele știau, era adevărat.

— Rămâi aici, îi spuse el. Dacă nu mă întorc, ajută-i pe fiii și fiicele noastre să țină septul unit.

— Așa voi face, umbră a vieții mele. Dar nu uita. Trebuie să fii de acord, îi zise Sealdre atingându-i obrazul.

Mandea o luă din loc și o sută de siluete acoperite cu văluri îl urmară, coborând culmea, camuflându-se de la un bolovan la altul, cu arcurile și sulițele pregătite, în timp ce nuanțele de maroniu și cenușiu se contopeau cu pământul pustiu și se făceau nevăzute chiar și pentru ochii lui. Toți erau bărbați; lăsase toate femeile septului care slujeau lancea alături de bărbații din jurul lui Sealdre. Dacă nu mergea bine ceva și ea se hotăra să vină după el ca să-l salveze, bărbații probabil că ar fi urmat-o, însă femeile ar fi condus-o înapoi la fortăreață indiferent de dorințele sale, pentru a proteja fortăreața și septul. Așa spera el. Uneori aceste femei puteau fi mai sălbatice decât un bărbat, și mai nesăbuite.

Procesiunea din Rhuidean se oprise pe lutul crăpat înainte ca el să ajungă în partea de jos a culmii. Le făcu semn oamenilor să rămână acolo și merse mai departe singur, coborându-și vălul. Își dăduse seama că erau și alți oameni care părăseau muntele atât prin dreapta, cât și prin stânga, și care străbăteau pământul ars din toate direcțiile. Câți? Cincizeci? Poate o sută? Unele fețe pe care se aștepta să le vadă lipseau. Sealdre avuse dreptate ca-ntotdeauna; unii nu luaseră în seamă visul Înteptelor. Erau fețe pe care nu le văzuse niciodată, și fețele unor oameni pe care încercase să-i omoare, oameni care încercaseră să-l omoare pe el. Din fericire, nici unul nu avea vălul tras. Să omori în fața unui Jenn era aproape la fel de rău ca și atunci când omori un Jenn. Iar el spera că și ceilalți aveau să-și amintească asta. Trădare din partea unuia singur și vălurile ar fi fost ridicate, războinicii pe care fiecare căpetenie îi adusese ar fi coborât din munți și acel lut uscat s-ar fi mocirlit cu sânge. Se cam aștepta să primească o suliță în coaste în orice clipă.

Deși încerca să fie atent la o sută de posibile surse care-i puteau aduce moartea, era greu să nu se holbeze la Aes-Sedai, în timp ce purtătorii coborau scaunele ornamentate. Femei cu părul atât de alb, încât părea aproape transparent. Chipuri fără vârstă, a căror piele părea că putea fi smulsă de vânturi. El auzise că vremea nu le atinge pe Aes-Sedai. Cât

de bătrâne puteau fi oare cele două? Ce văzuseră ele oare? Își aminteau oare de vremea când străbunicul său Comran descoperise pentru prima dată steddindul Ogierilor din Zidul Dragonului și începuse să facă negoț cu aceștia? Sau poate chiar de vremea când străbunicul lui Comran, Rhodric, îi călăuzise pe Aieli în lupta împotriva celor în cămăși de fier care trecuseră de Zidul Dragonului? Femeile Aes-Sedai își întoarseră privirile către el – ochii uneia erau de un albastru pătrunzător, iar ai celeilalte căprui-închis – primii ochi căprui pe care îi vedea – și care păreau a-i sfredeli în minte, gândurile. Știa că doar el era privit, dar nu știa de ce. Cu o efortare se smulse de sub acele priviri gemene, care îl cunoșteau mai bine decât se cunoștea pe sine.

Un bătrân uscățiv, înalt cu toate că era adus de spate, ieși în față, flancat de două femei cu păr abia încărunțit, care puteau fi surori, având aceeași pereche de ochi de un verde-închis și același fel de a-și înclina capul indiferent la ce priveau. Restul de Jenn preferau să privească neliniștiți în pământ, decât să privească la Aiel, dar nu și aceștia trei.

— Eu sunt Dermon, spuse omul cu o voce puternică, cu privirea sa albastră vioaie și fermă ca a oricărui Aiel. Acestea sunt Mordaine și Narisse, zise el și arată către fiecare femeie în parte. Vorbim în numele orașului Rhuidean, și în numele Aielilor Jenn.

Oamenii din jurul lui Mandein începură să murmure. Celor mai mulți nu le plăcea să audă că cei din clanul Jenn se intitulează Aieli, la fel cum nici lui nu-i plăcea.

— De ce ne-ai chemat aici? întrebă el, deși îl ardea pe limbă să recunoască faptul că fusese chemat.

În loc să-i răspundă, Dermon îi spuse:

— De ce nu porți sabie?

Întrebarea iscă alte murmure.

— Nu e permis, mârâi Mandein. Chiar și un Jenn ar trebui să știe asta, zise Mandein și își ridică sulițele, își atinse pumnalul de la centură și arcul de la spate. Armele astea sunt de ajuns pentru un războinic.

Murmurul deveni aprobator, chiar și din partea unor bărbați care îi juraseră moarte. Ar fi făcut-o în continuare,

dacă ar fi avut șansa, dar erau de acord cu ceea ce spusese. Și păreau gata să-l lase să vorbească, în timp ce femeile Aes-Sedai îl priveau.

— Nu știi de ce, zise Mordaine.

— Știi prea puțin. Și cu toate astea vrei să știi, adăugă Narişe.

— Ce vreți? Întrebă Mandein.

— Pe voi, răspunse Dermon, trecând cu privirea peste Aieli, cuprinzându-i pe toți în acel cuvânt.

— Aceia dintre voi care ar trebui să fie conducători trebuie să vină în Rhuidean și să învețe de unde am venit și de ce nu purtăm săbii. Cei ce nu vor învăța nu vor trăi.

— Ți-au vorbit Înțeleptele tale, zise Mordaine, altfel n-ai fi aici. Cunoști prețul ce trebuie să-l plătească toți cei care refuză.

Charendin își făcu loc până în față, privind când la Mandein, când la Jenn. Mandein îi lăsase cicatricea aceea mare și încrețită pe față; aproape că se omorâseră de vreo trei ori.

— Trebuie doar să venim cu voi? zise Charendin. Oricare dintre noi vine cu voi îi va conduce pe Aieli?

— Nu.

Răspunsul veni ușor ca o șoaptă, dar destul de puternic cât să pătrundă în urechile tuturor. Veni de la femeia Aes-Sedai cu ochi căprui, care stătea așezată pe scaunul ornamentat, și cu o pătură peste picioare, de parcă i-ar fi fost frig sub soarele dogoritor.

— Acela va veni mai târziu, zise femeia. Stânca aceea care nu cade niciodată va cădea pentru a-i anunța venirea. Din același sânge, dar fără a fi fost crescut de cei de același sânge, va veni din Rhuidean în zori, și vă va lega împreună cu legături ce nu le veți putea rupe. Vă va lua cu sine și vă va distruge.

Câțiva dintre șefii de septuri dădură să plece, dar nici unul nu făcu mai mult de câțiva pași. Fiecare ascultase de Înțeleapta septului său. „Cădeți de acord sau vom fi distruși de parcă n-am fi existat niciodată. Cădeți de acord sau ne vom distruge.”

— Țsta e un truc, țipă Charendin, dar își coborî vocea sub privirile femeilor Aes-Sedai, deși încă se simțea furia din glasul său. Vreți să puneți stăpânire pe toate septurile. Aielii nu se supun în fața nici unui bărbat și în fața nici unei femei, zise el, dând din cap și evitând privirile femeilor Aes-Sedai. Nimănui, murmură el.

— Nu urmărim să punem stăpânire pe nimeni, le explică Narisse.

— Zilele noastre sunt numărate, zise Mordaine. Va veni o zi când Jenn nu vor mai fi, și doar voi veți mai rămâne pentru a aminti de Aieli. Trebuie să rămâneți sau toate vor fi fost degeaba, totul va fi pierdut.

Vocea ei hotărâtă, convingerea ei fermă îi închiseră gura lui Charendin, însă Mandein mai avea o întrebare.

— De ce? Dacă vă cunoașteți sfârșitul, de ce faceți asta? se miră el, și arătă spre construcțiile ce se înălțau în depărtare.

— E destinul nostru, răspunse Dermon calm. Mulți ani am căutat acest loc, și acum îl pregătim, dacă nu cumva din același motiv care a existat cândva. Facem ce trebuie făcut și ne păstrăm credința.

Mandein studie chipul bărbatului. Nu întrezări nici urmă de teamă.

— Sunteți Aieli, zise Mandein, și când alți câțiva începură să vocifereze, el ridică vocea: Voi merge la Aielii Jenn.

— Nu poți veni înarmat în Rhuidean, zise Dermon.

Mandein răsă cu gura până la urechi de nechibzuința bărbatului. Să îi ceri unui Aiel să meargă neînarmat. Își lepădă armele și păși înainte.

— Duceți-mă în Rhuidean, Aieli. Vă voi egala curajul.

Rand clipi în lumina sclipitoare. Fusesse Mandein; încă mai simțea disprețul pentru acei Jenn care se pierduseră de-atâta admirație pentru el. Erau cei din clanul Jenn Aieli sau nu? Arătaseră la fel, înalți, cu ochi de culoare deschisă și chipuri arse de soare, îmbrăcați cu aceleași haine, mai puțin vălurile. Dar nu purtau nici o armă, mai puțin pumnalele de la brâu, folosite doar la munca de zi cu zi. Nu exista Aiel care să nu

poarte arme.

Ajunsesse destul de departe printre coloane; mult prea departe pentru un singur pas, și mult mai aproape de Muradin. Privirea neclintită a Aielului devenise o încruntare feroasă. Sub cizmele lui Rand scârțâia praful zgrunțuros.

Numele său era Rhodric și avea aproape douăzeci de ani. Soarele era o pată aurie pe cer, dar el își purta vălul și-și păstra privirea atentă. Avea sulilele pregătite – una în mână dreaptă, trei înfipite în scutul din piele de taur – și era pregătit. Jeordam era întins pe iarba maronie, de la poalele colinelor dinspre miazăzi, unde majoritatea tufişurilor erau mici și uscate. Părul bătrânului era alb, precum acel lucru numit zăpadă de care vorbeau cei în vârstă, dar ochii săi erau ageri, și nu-i pierdea din priviri pe fântânarii care ridicau la suprafață burdufuri pline cu apă.

La răsărit și spre miazănoapte se întindeau munți, iar partea dinspre miazănoapte, deși înaltă, abruptă și cu vârfurile albe, părea un pitic pe lângă cea de la răsărit. Acești munți arătau ca și cum lumea ar fi încercat să atingă văzduhul, și poate că așa și era. Poate că albul de pe vârfuri chiar era zăpadă. Nu avea să afle. În fața acestui obstacol, cei din clanul Jenn trebuiau să se hotărăscă să o ia spre răsărit. Ocoliseră spre miazănoapte acel zid muntos luni în șir, trăgând cu trudă căruțele după ei, încercând să nu creadă faptul că Aielii îi urmăreau. Măcar avuseseră parte de apă, când traversaseră un râu, deși nu atât de multă. Rhodric nu mai văzuse de câțiva ani un râu atât de lat, majoritatea erau doar albi secate, departe de munți. Spera că ploile aveau să se întoarcă și totul să fie din nou verde. Își amintea de vremurile în care lumea era verde.

Auzi caii înainte să-i vadă; trei bărbați călare, pe dealurile maronii, îmbrăcați cu surtuțe lungi din piele acoperite cu discuri de metal, doi dintre ei purtând lănci. Rhodric îl cunoștea pe cel din față, Garam, fiul șefului orașului pe care tocmai îl lăsaseră în urmă, care nu era cu mult mai în vârstă decât el. Parcă erau orbi acești orașeni. Nu-l văzură pe Aiel care se foi după ce trecură și apoi rămase nemișcat și

aproape invizibil pe pământul acela arid. Rhodric își desfăcu vâlul; nu avea să fie omorât nimeni, dacă nu erau provocați de călăreți. Nu îi părea rău – nu chiar –, dar nu se putea convinge cât să aibă încredere în oamenii care locuiau în case și orașe. Se purtaseră prea multe lupte cu această nație. Poveștile spuneau că așa fusese dintotdeauna.

Garam trase de hamuri și ridică mâna dreaptă în semn de salut. Era un bărbat cu părul castaniu, ca și cei doi ce îl urmau, dar toți trei aveau înfățișarea unor bărbați duri și pricepuți.

— Hei, Rhodric, au terminat oamenii tăi de umplut burdufurile?

— Bine te-am găsit, Garam, spuse el cu vocea calmă și lipsită de emoție.

Pe Rhodric îl tulbura faptul că vedea oameni călare, chiar mai mult decât faptul că purtau săbii. Sigur că Aielii aveau animale de povară, dar era ceva nefiresc în a sta cocoțat pe un cal. Picioarele omului erau îndeajuns de bune.

— Suntem aproape. Tatăl tău dorește cumva să-și retragă permisiunea de a ne lăsa să ducem apă de pe pământurile sale?

Nici un alt oraș nu-și dăduse consimțământul până atunci. Apa trebuia câștigată prin luptă dacă erau oameni prin apropiere, ca orice altceva, iar dacă era apă, trebuiau să fie și oameni pe acolo. Nu putea fi ușor să-i învingă pe toți trei de unul singur, gândea Rhodric. Își depărtă picioarele, gata să dănțuiască și poate chiar să moară.

— Nu și-o retrage, zise Garam, și nici nu observă că Rhodric își depărtase picioarele. Avem un izvor puternic în oraș, și tatăl meu spune că odată cu plecarea voastră vom rămâne cu fântânile pe care le-ați săpat voi, până vom pleca și noi. Dar bunicul tău părea că vrea să știe dacă și ceilalți s-au pus în mișcare, ceea ce au și făcut, zise el și se sprijini cu un cot în capul șei. Spune-mi, Rhodric, sunt, într-adevăr, din același neam cu voi?

— Ei sunt Aielii Jenn; noi, Aielii. Suntem aceiași, dar în același timp nu suntem aceiași. Nu îți pot da alte explicații, Garam.

De fapt nici el nu înțelegea prea bine.

— În ce direcție merg? întrebă Jeordam.

Rhodric se plecă liniștit în fața străbunicului său; auzise zgomotul unui picior, a unei cizme ușoare, și crezuse că era un Aiel. Orașenii nu observaseră că Jeordam se apropia și rămaseră atât de surprinși încât traseră de hamuri. Doar faptul că Garam nu își ridicase mâna în aer îi opri pe ceilalți doi din a-și coborî lăncile. Rhodric și străbunicul său așteptară.

— Spre răsărit, spuse Garam după ce reuși să-și stăpânească din nou calul. Dincolo de Osia Lumii, continuă el și făcu un gest către munții ce se îngemănau cu cerul.

Rhodric tresări, dar Jeordam zise calm:

— Ce se află de partea cealaltă?

— Capătul lumii, după mine, răspunse Garam. Nu sunt sigur dacă există o cale de a trece dincolo, spuse el ezitând. Aiellii Jenn au cu ei femei Aes-Sedai. Cu zecile, am auzit. Nu te simți neliniștit să călătorești atât de aproape de niște femei Aes-Sedai? Am auzit că lumea era altfel cândva, dar că ele au distrus-o.

Femeile Aes-Sedai îl nelinișteau foarte tare pe Rhodric, deși nu i se vedea asta pe chip. Erau doar patru, nu cu zecile, dar destul cât să-i amintească de faptul că Aiellii le înșelaseră încrederea femeilor Aes-Sedai într-un fel pe care nimeni nu-l cunoștea. Femeile Aes-Sedai trebuiau să știe; rareori se despărțiseră acestea de căruțelor Aiellilor Jenn în anul ce se împlinea de la sosirea lor, dar când o făcuseră, priviseră spre Aieli cu tristețe. Rhodric nu era singurul care încerca să le evite.

— Noi îi păzim pe Aiellii Jenn, zise Jeordam. Ei sunt cei ce călătoresc alături de Aes-Sedai.

Garam dădu din cap, de parcă asta ar fi însemnat ceva, apoi se aplecă din nou și zise cu vocea scăzută:

— Tatăl meu are ca sfetnic o Aes-Sedai, dar încearcă să țină asta secret față de oamenii din oraș. Ea spune că trebuie să părăsim dealurile astea și să ne îndreptăm spre răsărit. Spune că râurile secate vor curge din nou, și că vom construi un nou oraș lângă unul dintre ele. Spune o mulțime de lucruri.

Le aud pe Aes-Sedai plănuind construirea unui oraș – au găsit Ogieri ca să îl construiască. Ogieri! zise el și scutură din cap, desprinzându-se de lumea legendelor și revenind la realitate. Crezi că pun la cale să stăpânească lumea din nou? Femeile Aes-Sedai? Eu zic că ar trebui să le ucidem înainte să ne distrugă din nou.

— Trebuie să faci ceea ce crezi tu de cuviință, zise Jeordam, fără ca vocea sa să-i trădeze gândurile. Trebuie să-mi pregătesc oamenii de călătoria peste munții de acolo.

Bărbatul cu păr negru se îndreptă în șa, vădit dezamăgit. Rhodric bănuia că Garam urmărise ajutor din partea Aielilor, pentru a le putea ucide pe Aes-Sedai.

— Osia Lumii, zise Garam dintr-odată. Mai are un nume. Unii îi zic Zidul Dragonului.

— Un nume potrivit, spuse Jeordam.

Rhodric se holbă la munții ce se înălțau în depărtare. Un nume potrivit pentru Aieli. Numele lor secret, nespus nimănui, era Neamul Dragonului. Nu știa de ce, atâta vreme cât nu se rostea cu voce tare, mai puțin atunci când își primeau sulile. Ce se afla de partea cealaltă a acestui Zid al Dragonului? Măcar acolo aveau să fie oameni împotriva cărora să lupte. Totdeauna erau. În toată lumea erau doar Aieli, Aieli Jenn și dușmani. Doar atât. Aieli, Aieli Jenn și dușmani.

Rand trase adânc aer în piept, de parcă n-ar fi respirat de ore întregi. Coloanele din jurul său fură învăluite de inele de lumină orbitoare. Cuvintele îi răsunau încă în urechi. Aieli, Aieli Jenn și dușmani; asta era lumea. Nu fuseseră în Pustie, cu siguranță. Văzuse și trăise într-o lume dinainte ca Aieli să ajungă în Ținutul Întreit. Era acum mai aproape de Muradin. Ochii Aielului se mișcau agitați și părea că se străduiește să nu mai facă nici un pas. Rand înaintă.

Jeordam se lipi de pătura albă ce căptușea coasta dealului, fără a lua în seamă frigul și îi privi pe cei cinci oameni care veneau spre el. Trei bărbați purtând mantii, două femei îmbrăcate în rochii voluminoase, care își făceau drum

prin zăpadă. Iarna trebuia să se termine demult, după spusele celor mai în vârstă, dar pe de altă parte ei povesteau despre cum anotimpurile se schimbau și nu mai erau cum fuseseră cândva. Spuneau că pământul obișnuia să se zguduie și munții se ridicau sau se scufundau precum apa dintr-un iaz atunci când arunci o piatră în el vara. Jeordam nu credea toate astea. Avea optsprezece ani, se născuse în corturi, și asta era singura viață pe care o știa. Zăpada, corturile și datoria de a păzi.

Își dădu jos vâlul, se ridică încet și se sprijini în sulita lungă, pentru a nu-i speria pe oamenii din căruță, dar aceștia tot se opriră brusc și se holbară la sulită, la arcul agățat de spate și la tolba de la brâu. Nici unul nu arăta mai bătrân decât el.

— Aveți trebuință de noi, Aieli Jenn? strigă el.

— Ne spui așa ca să ne batjocorești, strigă un bărbat înalt și cu nasul lung ascuțit. Dar e adevărat. Noi suntem singurii Aieli adevărați. Voi ați renunțat la Cale.

— Minciuni! sări Jeordam. Nu am ținut o sabie în mână niciodată! zise el și trase aer în piept pentru a se liniști; nu venise aici pentru a se enerva din cauza unor Aieli Jenn. Dacă v-ați rătăcit, aflați că au luat-o într-acolo căruțele voastre, spuse el și îndreptă sulita către miazăzi.

O femeie îl luă de braț pe năsos și vorbi încet. Ceilalți încuviințară dând din cap, și, în final, făcu la fel și năsosul, chiar dacă fără tragere de inimă. Femeia era frumoasă; de sub șalul negru ce îi înfășură capul ieșeau şuvițe de păr blond. Se întoarse către Jeordam și spuse:

— Nu ne-am rătăcit.

Femeia îl privi de parcă atunci îl vedea pentru prima dată, și își înfășură șalul mai strâns. El dădu din cap; nici el nu crezuse că se rătăciseră. Aieli Jenn reușeau întotdeauna să se ferească de cei din corturi, chiar și atunci când aveau nevoie de ajutor. Cei puțini care nu făceau așa veneau doar din disperare când nu puteau găsi ajutor în altă parte.

— Urmați-mă.

Aveau de străbătut cale de o milă peste dealuri, până la corturile tatălui său, niște siluete joase, parțial acoperite de

ultima zăpadă, răsfirați pe povârnișuri. Oamenii săi priveau cu băgare de seamă la nou-sosiți, dar nu se opreau din ceea ce făceau, fie că era vorba de gătit, de îngrijirea armelor sau de o bătaie cu bulgări cu un copil. Jeordam era mândru de septul său de aproape două sute de oameni, cel mai mare dintre cele zece tabere împrăștiate la miazănoapte, dincolo de căruțe. Cu toate acestea, Aielii Jenn nu păreau prea impresionați. Pe Jeordam îl enerva faptul că erau mult mai mulți Aieli Jenn decât Aieli.

Lewin ieși din cortul său; era un bărbat înalt, cu părul cărunt și cu un chip aspru. Se spunea că Lewin nu zâmbea niciodată, și Jeordam, cu siguranță, nu-l văzuse niciodată. Poate că obișnuia să zâmbească înainte să moară mama lui Jeordam, dar nu credea asta.

Femeia blondă – numele ei era Morin – se porni să spună o poveste, așa cum se și așteptase Jeordam. Aielii Jenn făcuseră schimb cu un sat, un loc împrajuit de un zid de trunchiuri de copac, dar bărbații din acel sat se întorseseră în timpul nopții, luând înapoi ceea ce dăduseră la schimb, luând mai mult decât. Aielii Jenn crezuseră întotdeauna că puteau avea încredere în oamenii care locuiau în case, crezuseră întotdeauna că îi va ocroti Calea. Se pronunțară numele morților – părinții, o mamă, frați dintâi. Captivii – surori dintâi, o soră-mamă, o fiică. Cea din urmă îl impresionează pe Jeordam; Morin vorbea cu amărăciune despre o fiică de cinci ani care fusese luată pentru a fi crescută de o altă femeie. Privind-o cu mai multă atenție, mai adăugă câțiva ani la vârsta sa.

— Îi vom aduce înapoi, promise Lewin și apucă un mănunchi de sulite pe care le înfipse în pământ. Puteți rămâne cu noi dacă doriți, atâta vreme cât sunteți pregătiți să vă apărați atât pe voi, cât și pe noi. Dacă veți rămâne, nu veți mai fi primiți niciodată să trăiți printre ai voștri.

Auzind una ca asta, bărbatul cu nasul ascuțit se întoarse și se grăbi să plece înapoi de unde veniseră.

— Aceia care vor să rămână alături de noi în acest sat să apuce o suliță. Dar luați aminte – dacă luați sulița ca să o folosiți împotriva oamenilor, va trebui să rămâneți cu noi, zise el cu vocea aspră și cu privirea severă. Veți fi ca și morți în

amintirea Aielilor Jenn.

Unul dintre ultimii bărbați nehotărâți șovăi, dar în final apucară toți câte o sulită. La fel făcu și Morin. Jeordam o privi uimit, și până și Lewin clipi.

— Nu trebuie să iei sulita doar ca să poți rămâne, îi zise Lewin, sau doar ca noi să-ți aducem înapoi oamenii. Apucarea sulitei înseamnă că accepți să lupți, nu doar să te aperi. O poți lăsa jos. Nu e nici o rușine.

— Mi-au răpit fiica, zise Morin.

Spre uimirea lui Jeordam, Lewin încuviință imediat.

— Există un început pentru orice. Pentru orice. Fie!

Jewin începu să atingă oamenii pe umeri, mergând prin tabere, numindu-i pe cei ce trebuiau să viziteze acest sat înconjurat de trunchiuri de copaci. Jeordam fu primul atins pe umăr; tatăl său îl alegea mereu pe el primul, din prima zi în care fusese destul de mare să mânuiască o sulită. Nici nu ar fi putut fi altcumva.

Morin avea probleme cu sulita, întrucât mânerul i se încurca în fuste.

— Nu e nevoie să mergi, îi zise Jeordam. Nici o femeie nu a mai făcut-o vreodată. Îți vom aduce fiica.

— Mi-am pus în gând să o scot pe Kirin de acolo cu mâinile mele, zise ea cu sălbăticie. Nu mă puteți opri!

— În cazul ăsta, trebuie să te îmbraci așa, zise el și arătă spre surtucul și pantalonii săi. Nu poți străbate ținuturile astea noaptea îmbrăcată într-o rochie. Îi luă sulita înainte să poată riposta. Mânuierea sulitei nu se învață ușor.

Cei doi bărbați care veniseră cu ea primiseră instrucțiunile cu stângăcie, iar faptul că aproape se împiedicară în propriile picioare confirmau acest lucru. Căută o secure și tăie cam de-un picior din mânerul sulitei. Astfel mai rămâneau vreo patru picioare, vârful fiind numai el de aproape un picior.

— Înjunghie cu asta. Doar atât. Înjunghie. Mânerul se folosește pentru a bloca loviturile, dar îți voi găsi ceva pentru cealaltă mână, să folosești pe post de scut.

Morin îl privi ciudat.

— Câți ani ai? întrebă ea, chiar mai ciudat.

El îi spuse, iar ea dădu din cap cu un aer gânditor. După o

clipă, Jeordam zise:

— Unul dintre bărbații aceia e cumva soțul tău; bărbații încă se împiedicau în sulite.

— Soțul meu o jelește deja pe Kirin. Îi pasă mai mult de copaci, decât de fiica lui.

— Copaci?

— Copacii Vieții, zise ea, iar când Jeordam o privi din nou nedumerit, Morin clătină din cap. Trei copăcei plantați în niște butoaie. Le pasă de aceștia aproape cât le pasă de sine. Când vor găsi un loc sigur, îi vor planta; se spune că atunci se vor întoarce vremurile de altădată. Ei. Am spus ei. Prea bine. Nu mai sunt Aiel Jenn, spuse ea și apucă sulita scurtată de mâner. Acesta va fi soțul meu de acum încolo, și privindu-l cu atenție pe Jerodam, continuă... Dacă ți-ar răpi cineva copilul ai vorbi despre Calea Frunzei și despre suferința care s-a abătut asupra noastră pentru a ne pune la încercare? El clătină din cap, iar ea zise: Așa credeam și eu. Vei fi un tată bun. Învață-mă să mânuiesc sulita!

O femeie ciudată, dar frumoasă. Luă sulita și începu să-i arate femeii, care încerca și ea odată cu el. Cu mânerul scurt era rapidă și îndemânică. Morin îl privea cu zâmbetul acela straniu, dar el era absorbit de ceea ce făcea cu sulita.

— Ți-am văzut chipul în vis, spuse ea încet, dar el nu prea auzi.

Cu o astfel de sulită putea fi mai rapid decât un bărbat cu o sabie. În mintea sa îi vedea pe Aieli învingându-i pe toți bărbații cu săbii. Nimeni nu îi putea sta în cale. Nimeni.

Lumina sclipi printre coloanele de sticlă, aproape orbindu-l pe Rand. Muradin era la doar un pas sau doi în față, privind drept înainte, cu dinții încleștați, mârâind încet. Coloanele îi duceau în istoria pierdută în timp a Aielilor. Picioarele lui Rand o luară din loc. Înainte. Și înapoi în timp.

Lewin își aranjă vâlul de praf peste chip și privi în jos la mica tabără, unde cărbunii unui foc pe terminate încă luceau sub o oală de fier. Vântul purtă până la el un miros de tocană pe jumătate arsă. Cărbunii erau înconjurați de mormane de

pături. Nu se vedea nici un cal. Lewin își dorea să fi luat cu el niște apă, însă doar copiii aveau voie să bea apă, mai puțin cea folosită la mâncare. Își amintea vag de vremurile când fusese mai multă apă, când zilele nu erau atât de fierbinți și prăfuite și când vântul nu bătea tot timpul. Noaptea era o alinare prea mică, soarele cel roșu și arzător făcând schimb cu frigul. Se înfășură mai tare în pelerina din piele de capră sălbatică pe care o folosea drept pătură.

Tovarășii săi se îngrămădiră mai aproape de el, înfofolit cum era, lovind pietrele cu picioarele și bombănind, încât Lewin fu sigur că aceștia aveau să-i trezească pe bărbații de jos. Nu se plânse; era la fel de puțin obișnuit cu așa ceva ca și ei. Chipurile le erau acoperite cu vălurile de praf, dar își putu da seama cine era fiecare. Luca, cu umerii aproape cu încă o jumătate mai lați decât ai altcuiva; îi plăcea să joace feste. Gearan, deșirat ca o barză și cel mai bun alergător dintre căruțași. Charlin și Alijha, care semănau mult, doar că primul avea obiceiul de a-și apleca ușor capul atunci când era îngrijorat, cum era și acum; sora lor Colline era jos în tabără. La fel și Mairgran, sora lui Lewin.

Când sacii pentru cules ai fetelor fuseseră găsiți sfâșiați în urma unei încăierări, toți ceilalți erau gata să le jelească și să plece mai departe, așa cum făcuseră de multe ori. Chiar și bunicul lui Lewin. Dacă Adan ar fi știut ce puseseră ei cinci la cale, i-ar fi oprit. Tot ce făcea Adan acum era să bombăne despre cum trebuiau să fie credincioși femeilor Aes-Sedai pe care Lewin nu le văzuse niciodată, asta și să aibă grijă să rămână în viață Aielii. Neamul Aielilor, și nu un Aiel anume. Nici măcar Maigran.

— Sunt patru, șopti Lewin. Fetele sunt de partea asta a focului. Le voi trezi eu, încet, și ne vom strecura cât dorm bărbații.

Prietenii lui Lewin priviră unul la celălalt și dădură din cap. El se gândi că ar fi fost mai bine dacă făceau un plan înainte de asta, dar singurul lucru la care reușiseră să se gândească era cum să vină și să le salveze pe fete, și cum să plece de lângă căruțași fără a fi văzuți. Nu fusese sigur că puteau să-i prindă din urmă pe acești bărbați sau să-i găsească înainte să

ajungă în satul din care veneau – o adunătură de colibe grosolane, de unde Aielii fuseseră alungați cu pietre.

— Și dacă se trezesc, totuși? întrebă Gearan.

— Nu o las pe Colline, sări Charlin, chiar atunci când fratele lui zise puțin mai încet:

— Le luăm înapoi, Gearan!

— Așa-i, zise Lewin, iar Luca îl înghionti în coaste pe Gearan, după care Gearan dădu din cap aprobator.

Să-și croiască drum în jos prin întuneric nu era un lucru ușor. Vreascuri uscate de secetă le trosneau sub picioare; pe povârnișul prăfuit din fața lor curgeau șiroi bolovani și pietricele. Cu cât Lewin încerca mai tare să se miște în liniște, cu atât părea să facă mai multă gălăgie. Luca se prăbuși într-un tufiș de măracini care trosni zgomotos, dar reuși să iasă. Charlin alunecă și se rostogoli până la jumătatea drumului. Dar nimic nu se mișca dedesubt.

În apropierea taberei, Lewin se opri și schimbă priviri îngrijorate cu prietenii săi, după care se furișă înăuntru. Chiar și propria respirație îi părea un tunet, la fel de gălăgioasă ca și sforăiturile ce veneau de la unul dintre cele patru siluete adormite. Acesta înlemni când văzu că grohăiturile se opriseră și una dintre movile se ridică. Se așeză la loc, sforăiturile începură din nou, iar Lewin reîncepu să respire.

Se aplecă încet peste una dintre siluetele mai mici și dădu la o parte o pătură aspră de lână, țeapănă de praf. Maigran privi fix la el, cu fața vânătă și umflată și cu rochia aproape ferfeniță. Își încleștă o mână peste gura ei pentru a nu scoate vreun țipăt, dar fata continuă să-l privească pierdută, fără măcar să clipească.

— Am să te tai ca pe-un porc, băiete!

Una dintre siluetele mai mari se aruncă într-o parte, și un bărbat cu barba vâlvoi și haine jechoase se ridică în picioare, iar în mână cuțitul îi strălucea ușor în lumina lunii. Bărbatul lovi cu piciorul în siluetele din lături, iscând mormăituri și agitație.

— Exact ca pe un porc. Știi să guiți, băiete, sau voi, ăștia, știți doar să fugiți?

— Fugi, zise Lewin, dar sora sa îl privi tâmp.

O apucă de umeri cu disperare, o trase, încercând să o ridice în picioare pentru a ajunge în locul în care așteptau ceilalți.

— Fugi!

Fata ieși greoi de sub pătură, aproape ca un stârv fără viață. Colline era trează - o auzea cum scâncea -, dar părea că adună păturile murdare în jurul său mai tare, încercând să se ascundă sub ele. Maigran stătea și privea în gol, nu vedea nimic.

— Se pare că nici măcar asta nu știți să faceți.

Rânjind, bărbatul mergea în jurul focului și ținea cuțitul în jos. Ceilalți erau acum în picioare, înfășurați în pături și râzând, privind distracția. Lewin nu știa ce să facă. Nu putea să-și abandoneze sora. Tot ce putea face era să moară. Poate că asta i-ar fi dat lui Maigran o șansă să fugă.

— Fugi, Maigran! Te rog, fugi!

Dar ea nu se mișcă. Părea că nici măcar nu îl aude. Ce îi făcuseră? Bărbosul veni mai aproape, fără a se grăbi, chicotind, savurând momentul.

— Nuuuuuuuuuuuuuuuuu!

Charlin se năpusti din noapte, aruncându-se peste bărbatul care avea cuțitul în mână, doborându-l. Ceilalți bărbați îi apucară de picioare. Unul dintre ei, cu capul ras lucind în lumina palidă, ridică o sabie în aer, gata să-l lovească pe Charlin.

Lewin nu fu sigur cum se întâmplase. Cumva, apucase ceaunul de mânerul de metal. Îl roti și lovi capul ras cu o pocnitură puternică. Bărbatul se prăbuși de parcă oasele i se topiseră. Lewin își pierdu echilibrul, se clătină în timp ce încerca să evite focul, și căzu lângă el, scăpând oala. Un bărbat cu părul împletit în cozi ridică o altă sabie în aer, gata să-l facă bucăți. El se târî pe spate ca un păianjen, privind vârful ascuțit al sabiei, mâinile sale căutând cu disperare ceva cu care să se apere, un băț, orice. Palma îi căzu pe un lemn rotund. Lewin smuci lemnul și îl împinse către bărbat. Ochii acestuia din urmă se deschiseră larg, sabia îi căzu din strânsoare, sângele îi țâșni din gură. Nu era un băț. Ci o suliță.

Lewin îi dădu drumul de îndată ce văzu ce era. Prea târziu. Se târî înapoi pentru a se feri de bărbat în timp ce acesta căzu, și îl privi tremurând. Un om mort. Un om pe care îl omorâse el. Dintr-odată, vântul părea foarte rece.

După o vreme îi veni să se întrebe de ce unul dintre ceilalți bărbați nu îl omorâse. Fu surprins să-i vadă și pe ceilalți prieteni ai săi acolo lângă cărbuni. Gearan, Luca și Alijha, cu toții gâfâiau și li se vedeau ochii speriați printre vâlul de praf. Colline încă suspina încet sub pături, iar Maigran stătea în continuare și privea în gol. Charlin era ghemuit în genunchi. Iar cei patru bărbați, sătenii... Lewin privi de la un trup însângerat la altul.

— I-am ucis, strigă Luca. I-am... Lumina să se îndure de noi acum.

Lewin se târî până la Charlin și îl atinse pe umăr.

— Ești rănit?

Charlin se rostogoli. Avea mâinile roșii în jurul mânerului pumnalului pe care îl avea înfipt în stomac.

— Doare, Lewin, șopti el.

Tremură puțin, după care lumina din ochi i se stinse.

— Ce facem acum? Întrebă Gearan. Charlin e mort, iar noi... Pe Lumină, ce am făcut? Ce facem?

— Le vom duce pe fete înapoi la căruțe.

Lewin nu putea să-și ia ochii de la privirea sticloasă a lui Charlin.

— Asta vom face.

Adunară tot ce le putea fi de folos; oala și cuțitele. Obiectele de metal se găseau greu.

— De ce nu? zise Alijha tăios. Cu siguranță că le-au furat de la cineva ca noi.

Totuși, când Alijha dădu să ridice o sabie, Lewin îl opri.

— Nu, Alijha. Acea e o armă făcută doar pentru a omorî oameni. Nu are nici o altă folosință.

Alijha nu spuse nimic, doar își trecu privirea peste cele patru cadavre, se uită la sulițele pe care Luca le înfășură în pături pentru a-i căra leșul lui Charlin. Lewin refuza să îi privească pe săteni.

— O suliță poate să pună hrană pe masă, Alijha. O sabie

nu. Calea o interzice.

Alijha tăcea în continuare, dar lui Lewin i se păru că acesta zâmbea disprețuitor. Totuși, când porniră în noapte, săbiile rămaseră lângă focul ce se stingea și lângă cei patru morți.

Urmă un drum lung prin întuneric, în timp ce cărau targa improvizată în care era așezat Charlin, cu vântul care se stârnea din când în când ridicând nori de praf. Maigran se poticnea, privind drept înainte; nu știa unde se afla, sau cine erau ei. Colline părea pe jumătate înspăimântată, chiar și de propriul frate, tresărind dacă o atingea cineva. Nu așa își imaginase Lewin întoarcerea lor la căruțe; trebuiau să râdă cu toții, nu să care cadavrul lui Charlin.

Focurile pentru gătit apărură, și apoi căruțele, cu hamurile deja pregătite pentru oamenii care aveau să le conducă la răsărit. Nimeni nu părăsea refugiul căruțelor după lăsarea întunericului, astfel că Lewin fu surprins să vadă trei siluete venind repede spre ei. Părul alb al lui Adan strălucea în noapte. Ceilalți doi erau Nerrine, mama lui Colline, și Saralin, mama lui și a lui Maigran. Lewin își desfăcu vâlul pentru a vesti nenorocirea.

Femeile alergară către fiicele lor cu îmbrățișări calde, murmurând. Colline se aruncă în brațele mamei sale suspinând; Maigran părea că aproape nu vede cum Saralin mai avea puțin și izbucnea în lacrimi la vederea vânătăilor de pe fața fiicei sale. Adan se încruntă la tinerii bărbați, cu chipul brăzdat de îngrijorare.

— În numele Luminii, ce s-a întâmplat? Când ne-am dat seama că și voi ați plecat... Se opri când dădu cu ochii de targa pe care era întins Charlin. Ce s-a întâmplat? Întrebă din nou, de parcă i-ar fi fost frică să audă răspunsul.

Lewin își deschise ușor gura, dar Maigran i-o luă înainte.

— L-au omorât, zise ea privind în depărtare, cu vocea firească a unui copil. Oamenii vicleni ne-au făcut rău. Ei... Apoi a venit Lewin și i-a omorât.

— Nu trebuie să spui astfel de lucruri, copila mea, zise Saralin mângâietoare. Tu... Se opri, uitându-se în ochii fiicei sale, apoi se întoarse pentru a-l privi cu neîncredere pe Lewin.

E...? E adevărat?

— A trebuit să o facem, zise Alijha cu o voce îndurerată. Au încercat să ne omoare. Pe Charlin l-au omorât.

Adan făcu un pas înapoi.

— Ați... ucis? Ați ucis *oameni*? Cum rămâne cu Jurământul? Noi nu facem rău nimănui. Nimănui! Nu există nici un motiv destul de bun pentru a justifica uciderea unei alte ființe umane. Nici unul!

— Au luat-o pe Maigran, bunicule, spuse Lewin. Le-au luat pe Maigran și pe Colline, și le-au făcut rău. Le-au...

— Nu există nici un motiv! Țipă Adan și se cutremură de furie. Trebuie să acceptăm ceea ce ne așteaptă. Suferințele sunt abătute asupra noastră pentru a ne pune credința la încercare. Acceptăm și îndurăm! Nu ucidem! Nu doar te-ai abătut de la Cale, ai abandonat-o de tot. Nu mai ești Da'shain de acum încolo. Ești pervertit, și nu vreau să îi pervertești pe Aieli. Plecați de lângă noi, străinilor! Ucigașilor! Nu sunteți bine-veniți în căruțele Aielilor.

Le întoarse spatele și se îndepărtă cu pași repezi, de parcă nu mai existau. Saralin și Nerrine porniră după el, călăuzindu-le pe fete.

— Mamă? zise Lewin, și se înfioră când văzu că ea îl privi cu ochi reci. Mamă, te rog...

— Cine ești tu ca să mi te adresezi astfel? Ascunde-ți chipul de mine. Am avut un fiu, cândva, cu acest chip. Nu vreau să văd un ucigaș la față, zise femeia și o conduse pe Maigran după ceilalți.

— Sunt încă Aiel, Țipă Lewin, dar ei nu priviră înapoi. I se păru că îl aude pe Luca plângând. Vântul se porni, stârnind praful, iar el își acoperi fața cu vâlul. Sunt Aieli!

Lumini frenetice țâșniră în ochii lui Rand. Durerea pierderii pe care o surprinse Lewin încă stătea agățată de el, iar mintea i se agita furios. Lewin nu purtase armă niciodată. Nu știuse cum să folosească o armă. Îl îngrozea să ucidă. Nu avea nici o noimă.

Era aproape de Muradin acum, dar bărbatul nu îi simți prezența. Mârâitul lui Muradin era o grimasă; fața îi era

acoperită de broboane de sudoare; tremura de parcă ar fi vrut să o ia la goană. Picioarele îl purtaseră pe Rand înainte, și înapoi.

26 Cei devotați

Înainte și înapoi.

Adan zăcea în scobitura plină cu nisip și îi ținea strâns pe copiii înlăcrimați ai fiului său mort, care își acoperiseră ochii cu mantaua lui zdrențuroasă. Lacrimile se prelingeau și pe chipul său, dar în liniște, în timp ce privea cu grijă peste marginea scobiturii. La vârsta de cinci, respectiv șase ani, lui Maigran și lui Lewin le revenea dreptul de a plânge; iar Adan se întreba cum de mai avea el de unde vărsa lacrimi.

Câteva dintre căruțe erau în flăcări. Morții zăceau acolo unde fuseseră răpuși. Caii deja fugiseră, mai puțin cei care încă erau legați de niște căruțe, ce fuseseră golite. Pentru prima dată, Adan nu mai luă în seamă lucrurile încărcate în lăzi cedate în luptă de către Aes-Sedai, și care acum stăteau claie peste grămadă în nisip. Nu era prima dată când văzuse așa ceva, nici prima dată când văzuse Aieli morți, dar acum nu-i mai păsa. Bărbații înarmați cu sulite și arcuri, bărbații care îi uciseseră pe toți încărcau acum căruțele goale. Cu femei. Adan privea cum Rhea, fiica sa, era împinsă într-o căruță alături de celelalte, înghesuite ca niște animale de către acei ucigași ce se amuzau copios. Cei din urmă copii ai săi. Elwin mort de foame la zece ani, Sorelle la douăzeci, de febra ce i se arătase fetei în vise, și Jaren, care se aruncase de pe marginea unei stânci cu un an în urmă, la nouăsprezece, când aflate că poate conduce. Murind, chiar în acea dimineață.

Voia să urle. Voia să alerge și să-i oprească; să nu-i ia și ultimul copil. Să-i oprească. Și dacă se ridica și alerga la ei? L-ar fi omorât și ar fi luat-o pe Rhea oricum. Puteau chiar să-i omoare și pe copii. Câteva dintre trupurile ce zăceau acoperite de sânge erau micuțe.

Maigran îl ținea strâns, de parcă fata ar fi simțit că Adan avea de gând să o părăsească, iar Lewin împietri de parcă ar fi vrut să se țină și mai strâns de Adan, dar se gândi că era prea mare pentru asta. Bunicul le netezi părul și le ținu fețele lipite de pieptul său. Și totuși, se forță să privească în

continuare, până când căruțele se îndepărtară, înconjurate de călăreți foarte înalți, care mergeau în urma cailor ce aproape că nu se mai vedeau deja, în timp ce se îndreptau spre munții încețoșați de la orizont.

Abia atunci se ridică în picioare și le dădu drumul copiilor.

— Așteptați-mă aici, le zise el. Așteptați până mă întorc.

Ținându-se unul de celălalt, cu fețele pline de lacrimi, copiii se uitară la el și dădură din cap cu nesiguranță.

Adan se duse lângă unul dintre cadavre și îl rostogoli ușor. Putea spune că Siedre dormea, având chipul exact așa cum îl vedea el când se trezea alături de ea în fiecare dimineață. Întotdeauna era surprins să vadă fire albe în părul ei roșu-auriu; ea era dragostea lui, viața lui, și mereu tânără și proaspătă pentru el. Încercă să nu privească la sângele ce îi acoperea partea din față a rochiei sau la rana adâncă de sub pieptul ei.

— Ce vei face acum, Adan? Răspunde! Ce?

Adan îi dădu părul din ochi lui Siedre – femeii îi plăcea să fie aranjată – și se ridică în picioare, întorcându-se încet pentru a înfrunta grupul de bărbați furioși și înspăimântați. Sulwin era căpetenia lor; un bărbat înalt cu ochii înfundați în orbite. Își lăsase părul să crească, Sulwin adică, de parcă voia să ascundă faptul că era Aiel. Mai mulți bărbați o făcuseră. Dar nici ultimii invadatori nu luaseră asta în seamă, și nici cei dinainte.

— Voi îngropa morții și voi merge mai departe, Sulwin, zise el și ochii îi alunecară înapoi la Siedre. Ce altceva aș putea face?

— Să mergi mai departe, Adan? Cum să mergem mai departe? Nu avem cai. Nu mai avem aproape deloc nici apă, nici mâncare. Tot ce ne-a mai rămas sunt căruțele pline cu lucruri pentru care nu se va întoarce nici o Aes-Sedai. Ce sunt ele, Adan? Ce sunt ele să ne dăm viața pentru a le căra în toată lumea, fiindu-ne frică să le atingem măcar? Nu mai putem continua ca până acum!

— Ba putem! strigă Adan. O vom face! Avem picioare; avem spinări. Vom târî căruțele dacă va fi nevoie. Vom fi credincioși datoriei noastre!

Adan fu uimit să-și vadă pumnul încleștat. Un pumn. Mâna îi tremură, în timp ce slăbi pumnul, și o lăsă să cadă. Sulwin făcu un pas înapoi și rămase ferm pe poziții alături de tovarășii lui.

— Nu, Adan. Trebuie să găsim un loc sigur, și unii dintre noi au de gând să facă asta. Bunicul meu obișnuia să-mi spună povești pe care le auzise când era copil; povești despre vremea în care trăiam în siguranță și oamenii veneau să ne audă cântând. Vrem să găsim un loc unde să fim în siguranță, și să cântăm din nou.

— Să cântăm? zise Adan batjocoritor. Și eu am auzit poveștile astea vechi, că Aieli care cântau erau un lucru minunat, dar acele cântece sunt le fel de puțin știute și de mine, și de tine. Cântecele nu mai sunt, și nici vremurile de altădată nu mai sunt. Nu vom renunța la datoria noastră față de Aes-Sedai, ca să alergăm după ceea ce nu va mai fi niciodată.

— Unii dintre noi o vor face, Adan, zise Sulwin, iar cei din spatele său aproară din cap. Vom găsi locul acela sigur. Și cântecele. O vom face!

O bufnitură îl făcu pe Adan să se întoarcă. Alți tovarăși de-ai lui Sulwin descărcau una dintre căruțe, și o ladă mare căzuse și se crăpase pe jumătate, dezvăluind ceea ce părea a fi un toc de ușă din piatră roșie șlefuită. Și alte căruțe erau golite, și nu numai de către prietenii lui Sulwin. Aproape un sfert dintre oamenii pe care îi putea vedea munceau din greu pentru a curăța căruțele de tot, mai puțin de hrană și apă.

— Să nu încerci să ne oprești! îl avertiză Sulwin pe Adan.

Cel din urmă își slăbi pumnul din nou.

— Nu sunteți Aieli, zise el. Voi trădați totul. Orice ați fi, nu mai sunteți Aieli!

— Urmăm Calea Frunzei la fel de mult ca și tine, Adan!

— Plecați! urlă Adan. Plecați! Nu sunteți Aieli! Sunteți răătăciți! Rătăciți! Nu vreau să vă văd în fața ochilor! Plecați!

Sulwin și ceilalți nu știură cum să plece mai repede de lângă el. Inima lui Adan se strânse din ce în ce mai mult, când privi căruțele și morții care zăceau printre lucrurile aruncate de-a valma. Atâția morți, atâția răniți care gemeau în timp ce

primeau îngrijiri! Sulwin și rătăciții săi descărcau căruțele cu grijă. Bărbații care purtau săbii deschiseseră lăzi până când își dăduseră seama că nu era aur în ele, și nici hrană. Hrana era mai prețioasă decât aurul. Adan privi cu atenție tocul de ușă din piatră; figurine de piatră răsturnate, forme ciudate acoperite în cristal erau aruncate printre butașii de chora de care oamenii lui Sulwin n-aveau nici o folosință. Există oare vreo trebuință pentru ceva? Oare? Pentru asta erau ei credincioși? Dacă era așa, atunci așa să fie. Unele lucruri puteau fi salvate. Nu avea cum să-și dea seama ce anume era foarte important pentru femeile Aes-Sedai, dar unele lucruri puteau fi salvate.

Adan îi văzu pe Maigran și pe Lewin ținându-se de fusta mamei lor. Era mulțumit că Saralin era în viață ca să poată avea grijă de ei; cel din urmă fiu al său, soțul ei și tatăl copiilor, fusese ucis de prima săgeată din acea dimineață. Unele lucruri puteau fi salvate. Trebuia să-i salveze pe Aieli, oricâte sacrificii trebuia să facă. Se așeză în genunchi și o luă pe Siedre în brațe.

— Păstrăm credința încă, Aes-Sedai, șopti el. Câtă vreme mai trebuie oare să fim credincioși?

Își așeză capul pe pieptul nevestei sale și începu să plângă.

Ochii îl usturau pe Rand din cauza lacrimilor; rosti încet: „Siedre”. Calea Frunzei? Asta nu era o credință de-a Aielilor. Nu putea gândi limpede; abia putea gândi, de fapt. Luminile se roteau din ce în ce mai tare. Lângă el, Muradin ținea gura deschisă de parcă ar fi vrut să urle; Ochii Aielului se bulbucaseră de parcă ar fi văzut moartea a tot ce există. Făcură un pas înainte împreună.

Jonai stătea pe marginea unei stânci și privea în depărtare spre apus, peste apa ce lucea în lumina soarelui. La o sută de leghe în acea direcție se afla Cornelie. Mai degrabă se aflase Cornelie. Cornelie fusese cioplit în munții ce dădeau spre mare. La o sută de leghe înspre apus, unde se întindea marea. Dacă Alnora ar mai fi fost în viață poate că ar fi fost

mai ușor să pornească la drum. Fără visele ei nu prea știa pe unde să o ia și ce să facă. Fără ea nu-i mai venea să trăiască. Își simți fiecare fir de păr alb când se răsuci pentru a se întoarce la căruțele care îl așteptau la o milă depărtare. Acum erau mai puține căruțe, toți oamenii dădeau semne de oboseală, și erau mai puțini; unde fuseseră câteva zeci de mii acum mai rămăseseră doar câteva mii. Chiar și așa erau prea mulți pentru căruțele rămase. Nimeni nu stătea în ele, mai puțin copiii care erau prea mici să meargă pe jos.

Se întâlni cu Adan în dreptul primei căruțe, un tânăr înalt cu ochi albaștri îngrijorați. Jonai se aștepta mereu să-l vadă pe Willim când se uita în jur. Dar Willim fusese alungat, desigur, cu mulți ani în urmă, când începuse să conducă, deși încercase din răputeri să nu o facă. Erau deja prea mulți oameni pe lume care puteau conduce; trebuiau să-i alunge pe copiii care dădeau semne. Trebuiau să facă asta. Dar își dorea să-i fi avut din nou pe copiii săi alături. Când murise oare Esole? Prea micuță ca să zacă într-o groapă săpată în grabă; după o boală pentru care nu se găsisese nici o Aes-Sedai să o tămăduiască.

— Sunt Ogieri, tată, zise Adan emoționat, iar tatăl său bănuia că băiatul gândise mereu că poveștile lui despre Ogieri nu erau nimic altceva decât povești. Au venit de la miazănoapte.

Adan îl duse la o adunătură mizerabilă, nu mai mulți de cincizeci la număr, cu obrajii trași, privirea pierdută, și urechile pleoștite. Jonai se învățase cu fețele supte și hainele ponosite și peticite ale semenilor săi, dar văzând același lucru și la un Ogier, se îngrozi. Avea însă oameni în grijă și datorii față de Aes-Sedai. Cât timp trecuse de când văzuse o Aes-Sedai? Chiar după moartea lui Alnorei. Prea târziu pentru Alnora. Femeia îi Tămăduise pe cei bolnavi, luase puțin din sa'angreal și își văzuse de drum, râzând cu amărăciune când el o întrebase unde se poate găsi un loc sigur. Avea rochia ei peticită și roasă la capete. Nu era sigur că femeia fusese în toate mințile. Susținuse că unul dintre Rătăciți nu era întru totul întemnițat sau poate chiar deloc; Ishamael încă atingea lumea, spusese ea. Femeia trebuia să fi fost la fel de nebună

ca și ultimii bărbați Aes-Sedai care mai rămăseseră.

Jonai își îndreptă din nou gândurile către Ogierii care stăteau în fața lui, nesiguri pe picioarele lor mari. Gândurile îi fugeau aiurea prea des de când murise Alnora. Aveau pâine și castroane în mâini. Lui Jonai nu-i veni să creadă că simțise un ghiont de furie, pentru că împărțise cineva cu Ogierii rezerva lor săracă de hrană. Câți dintre ai săi puteau mânca din cât ar fi consumat cincizeci de Ogieri? Nu. Să împartă era calea cea mai bună. Să dea cu generozitate. O sută de oameni? Două sute?

— Aveți butași de chora, zise unul dintre Ogieri, în timp ce, cu degetele sale groase, mângâie ușor frunzele plantelor din două ghivece legate de marginea unei căruțe.

— Câteva, spuse Adan scurt. Se tot ofilesc, dar bătrânii taie mereu vlăstare înainte de asta. Adan nu avea timp să discute despre copaci. Trebuia să-și apere oamenii. Cât de grav e la miazănoapte?

— Grav, răspunse o femeie Ogier. Mana Pustiitoare se întinde până la miazăzi, și sunt Myrddraali și troloci.

— Credeam că sunt morți cu toții.

Deci nu spre miazănoapte. Nu puteau cota spre miazănoapte. Spre miazăzi? Marea Jeren era la zece zile distanță spre miazăzi. Sau, oare mai era așa? Era obosit. Atât de obosit!

— Veniți de la răsărit? Întrebă un alt Ogier, după care își șterse castronul cu un colț de pâine pe care îl înfulecă. Cum e la răsărit?

— Grav, răspunse Jonai. Poate nu chiar atât de grav pentru voi. Acum zece – nu, douăsprezece zile, niște bărbați ne-au furat o treime din cai înainte să fugim. A trebuit să lăsăm o parte din căruțe în urmă.

Asta îl întrista pe Jonai. Căruțe lăsate în urmă, și tot ce era în ele. Lucrurile pe care femeile Aes-Sedai le lăsaseră în grija lor, abandonate. Și faptul că nu era prima dată făcea ca totul să fie și mai rău.

— Aproape toți cei pe care îi întâlnim ne fură lucrurile; tot ce vor. Dar poate că nu se vor purta așa cu niște Ogieri.

— Poate, spuse o femeie Ogier, de parcă n-ar fi crezut că

era așa, și nici Jonai nu era sigur; nu exista nici un loc sigur. Știți cumva pe unde s-ar găsi un stedding?

— Nu. Nu, nu știu. Dar cu siguranță că veți găsi un stedding, zise Jonai, privind-o lung pe femeie.

— Am fugit atât de departe, și atât de multă vreme, zise un Ogier din grup.

— Pământurile s-au schimbat atât de mult! adăugă un altul cu o voce jalnică.

— Mă gândesc că ar trebui să găsim un stedding cât mai curând, ori vom muri, spuse prima femeie. Simt un... dor... în oase. Trebuie să găsim un stedding. Trebuie.

— Nu vă pot ajuta, zise Jonai întristat.

Simți cum îl apăsa ceva în piept. Pământurile se schimbaseră atât de mult, încât erau de nerecunoscut, și se schimbau încă, astfel că, dacă într-un an trecea pe o câmpie, anul următor acolo puteau fi munți. Mana Pustiitoare se întindea din ce în ce mai mult. Myrddraalii și trolocii erau încă în viață. Oameni care furau, oameni cu fețe de animal, oameni care nu recunoșteau Da'shain și care nu-i cunoșteau. Jonai abia putea respira. Ogierii erau pierduți. Aieli erau pierduți. Totul era pierdut. Se chirci de durere, căzu în genunchi și își duse o mână la piept. Parcă i-ar fi strâns cineva inima în pumn.

— Tată, ce s-a întâmplat? zise Adan cu îngrijorare, așezându-se lângă el. Ce-ai pățit? Ce pot face?

Jonai reuși să-l apuce pe fiul său de gulerul uzat și îl trase mai aproape.

— Du oamenii către miazăzi, spuse el forțând cuvintele printre convulsii care păreau a-i smulge inima din piept.

— Tată, tu ești cel care...

— Ascultă. Ascultă! Du-i spre miazăzi. Du-i pe Aieli într-un loc sigur. Păstrați Jurământul. Păziți lucrurile pe care... ni le-au lăsat femeile Aes-Sedai – până când vor veni după ele. Calea Frunzei. Trebuie...

Încercase. Solinda Sedai trebuia să înțeleagă asta. Încercase. Alnora.

Alnora. Numele pieri din auz, iar pe Rand îl mai lăsă

durerea din piept. Nici un sens. N-avea nici un sens. Cum puteau fi Aieli acești oameni?

O lumină orbitoare pulsa în coloane. Aerul începu să se agite și să se învâртеjească. Lângă el, Muradin stătea cu gura deschisă parcă dorind să țipe. Aielul își smulse vălul, își zgârie chipul lăsând în urmă dăre adânci de sânge. Înainte.

Jonai străbătea în grabă străzile pustii, și încerca să nu privească la clădirile distruse și la copacii de chora morți. Totul murise. Măcar ultimele căruțe de mult abandonate fuseseră luate din timp. Simțea cum încă se zguduia pământul de la replicile cutremurului. Era îmbrăcat în hainele de lucru, în cadin'sor desigur, cu toate că nu era pregătit pentru munca pe care trebuia să o facă. Avea șaizeci și trei de ani, era în floarea vârstei, nu era încă atât de bătrân încât să aibă fire albe, dar se simțea ca unul.

Nimeni nu îl întrebă de ce intrase în Sala Slujitorilor; nu era nimeni la marea intrare cu coloane care să pună întrebări sau să-i întâmpine pe cei veniți acolo. O mulțime de oameni alergau prin încăpere, cu brațele pline de hârtii și cufere, cu privirile îngrijorate, dar nimeni nu îi aruncă lui Jonai nici măcar o privire. Oamenii păreau tot mai panicați, odată cu fiecare nouă zguduitură. Speriat, străbătu coridorul și urcă în fugă scările mari. Piatra alb-argintie era murdară de noroi. Nimeni nu avea timp de pierdut. Poate că nimănui nu-i păsa.

Jonai observă că nu fusese nevoie să bată la ușă. Nu era vorba de nici una dintre ușile aurite ce dădeau spre o sală de adunare, ci doar de o ușă simplă, care nu sărea în ochi. Totuși, se strecură încet în încăpere și se bucură că procedase așa. Șase Aes-Sedai stăteau în jurul unei mese rotunde și discutau aprins, părând să nu bage de seamă cum se cutremura clădirea. Toate erau femei.

Jonai se înfioră și se întrebă dacă bărbații aveau să mai participe vreodată la o astfel de întâlnire. Când văzu ce se afla pe masă, se înfioră și mai tare. O sabie de cristal – poate un obiect al Puterii, poate doar un ornament; nu avea cum să-și dea seama – era așezată pe flamura Dragonului Lews Therin Ucigașul-de-Neam, care era întinsă ca o față de masă

ce cădea de pe masă. Inima i se făcu mică. Ce căuta așa ceva aici? De ce nu fusese distrusă, împreună cu amintirea acestui om blestemat?

— Cu ce ne ajută Prorocirea ta dacă nu ne poți spune și când se va întâmpla? strigă Oselle; cu părul negru fluturând în timp ce ea tremura de furie. Soarta lumii stă în asta! Viitorul! Roata în sine!

— Nu sunt Creatorul. Vă pot spune doar ceea ce Prorocesc, o înfruntă cu un calm obișnuit Deirdre cea cu ochii negri.

— Pace, surorilor, zise Solinda, care era cea mai calmă dintre toate.

Părul roșu-auriu al Solindei, care îi cădea până la brâu, aproape că avea aceeași culoare cu părul lui Jonai. Bunicul lui o slujise în tinerețe, și totuși femeia arăta mai tânără decât el; era o Aes-Sedai.

— Vremea discordiei între noi a trecut. Jaric și Haindar vor fi aici mâine.

— Asta înseamnă că nu ne permitem să ne înșelăm, Solinda.

— Trebuie să știm...

— Există vreo șansă să...?

Jonai nu le mai ascultă. Aveau să-l primească atunci când erau pregătite. El și Aes-Sedai nu erau singurii din încăpere. Pe peretele de lângă ușă, care avea forma interesantă a unei împletituri din frunze și vițe, stătea sprijinit Someshta, cu puțin mai înalt decât Jonai. O dâră închisă la culoare îi străbătea chipul Nymului și îi brăzda desișul părului. Iar când îl privi pe Jonai, privirea lui păru îngrijorată.

— Te cunosc? zise el încet.

— Sunt prietenul tău, răspunse Jonai mahnit.

Nu îl mai văzuse pe Someshta de ani de zile. El auzise că majoritatea Nymiilor erau morți.

— Când eram mic mă duceai în cârcă. Nu îți amintești chiar deloc?

— Se cânta, zise Someshta. Se cânta? Au dispărut atât de multe amintiri? Se spune că unele se vor întoarce. Ești Fiul Dragonului, nu-i așa?

Jonai tresări. Numele acela era primejdios, cu toate că nu era adevărat. Dar câți cetățeni credeau, oare, că acest Aiel Da'shain îl slujise cândva pe Dragon și pe nici un alt Aes-Sedai?

— Jonai?

Auzind glasul Solindei, se întoarse și se plecă într-un genunchi când femeia se apropie. Ceilalți încă se certau, dar mai încet.

— Totul este pregătit, Jonai? zise ea.

— Totul, Aes-Sedai. Solinda Sedai... zise el, șovăind, după care trase aer în piept. Solinda Sedai, unii dintre noi ar dori să rămână. Putem încă să vă slujim.

— Știi ce au pățit Aielii la Tzora? întrebă femeia, dar Jonai clătină din cap, iar ea oftă și întinse mâna pentru a-i netezi părul scurt, de parcă ar fi fost un copil. Sigur că știi. Tu, Da'shain, ai mai mult curaj decât... Zece mii de Aieli care își unesc armele și cântă, încercând să-i amintească unui nebun cine erau ei și cine fusese el, încercând să-l facă să-și vină în fire prin trupurile lor și printr-un cântec. Jaric Mondoran i-a omorât. A stat acolo și a privit ca la o enigmă, și i-a omorât, iar ei au continuat să își strângă rândurile și să cante. Mi s-a spus că l-a ascultat pe ultimul Aiel timp de aproape o oră înainte să-l distrugă. Iar apoi Tzora a ars; o flacăra enormă care a înghițit și piatra, și oțelul, și carnea. În locul în care cândva a fost al doilea cel mai mare oraș din lume se află o întindere de sticlă.

— Mulți oameni au avut timp să fugă, Aes-Sedai. Aielii Da'shain le-au câștigat timp să fugă. Nouă nu ne este frică.

Mâna Solindei se încleștă dureros în părul lui.

— Cetățenii au fugit deja din Paaran Disen, Jonai. Și pe lângă asta, Aielii Da'shain mai au încă un rol de îndeplinit, dacă Deindre ar reuși să vadă destul de departe încât să ne spună care e acel rol. În orice caz, vreau să păstrez ceva aici, și acel ceva ești tu.

— Cum doriți, zise el șovăielnic. Vom avea grijă de lucrurile cu care ne-ați însărcinat până când le veți dori înapoi.

— Desigur. Lucrurile pe care vi le-am dat, zise ea

zâmbindu-i, după care îi dădu drumul la păr, i-l netezi din nou și își încrucișă brațele. Veți duce... lucrurile... într-un loc sigur, Jonai. Să mergeți mereu, mereu să mergeți, până când veți găsi un loc sigur, unde nimeni nu vă poate face rău.

— Cum doriți, Aes-Sedai.

— Ce se aude de Coumin, Jonai? S-a liniștit?

Nu știa ce altceva să facă decât să-i spună; ar fi preferat să-și muște limba.

— Tatăl meu se ascunde undeva în oraș. A încercat să ne convingă să... ne împotrivim. Nu a vrut să asculte, Aes-Sedai. Nu a vrut să asculte. A găsit o lance de foc veche undeva, și...

Jonai nu putu să zică mai departe. Se aștepta ca femeia să fie furioasă, dar ochii ei erau podidiți de lacrimi.

— Să păstrezi Jurământul, Jonai. Dacă Aielii Da'shain pierd totul, îngrijește-te să păstreze Calea Frunzei. Promite-mi!

— Sigur că da, Aes-Sedai, zise el uimit.

Jurământul era Aielii, iar Aielii erau Jurământul; a abandona Calea însemna a abandona ceea ce erau. Coumin era o greșeală. Fusesse ciudat încă de când era mic, se spunea; aproape că nu era ca un Aiel, deși nimeni nu știa de ce.

— Acum pleacă, Jonai! Te vreau departe de Paaren Disen până mâine. Și ține minte – să mergi mereu. Ține-i pe Aieli în siguranță.

El făcu o plecăciune din genunchi, dar femeia se întorsese deja la discuția aprinsă de la masă.

— Putem avea încredere în Kodam și ai lui, Solinda?

— Trebuie, Oselle. Sunt tineri și lipsiți de experiență, dar abia dacă sunt atinși de puterea spurcată, și... Și nu avem de ales.

— Atunci vom face ce trebuie să facem. Sabia trebuie să aștepte. Someshta, avem o sarcină pentru ultimul dintre Nymi, dacă vrei să o îndeplinești. Am cerut prea multe de la tine; acum trebuie să îți cerem și mai mult.

Jonai făcu o plecăciune solemnă și ieși, în timp ce Nymul se ridică, aproape atingând tavanul. Deja cufundați în planuri, nu îl priveau, dar le adusesese acest ultim onor oricum. Nu credea că mai avea să le vadă vreodată.

Alergă tot drumul din Sala Slujitorilor până la ieșirea din oraș, unde aștepta Marea Adunare. Mii de căruțe așezate în zece rânduri se întindeau pe aproape două leghe, căruțe încărcate cu mâncare și butoaie cu apă, căruțe încărcate cu lucruri așezate în cufere, pe care Aielii le primiseră în grijă de la Aes-Sedai; angreal și sa'nagreal și ter'angreal, toate lucrurile ce trebuiau ținute departe de oamenii care mânuiau Puterea Supremă. Cândva ar fi existat alte mijloace pentru a le transporta, căruțele și săltăreții, planoarele și păsările mecanice. Acum, căruțele și caii adunați cu greu trebuiau să fie de ajuns. Printre căruțe stăteau oamenii, destui cât să populeze un oraș, dar poate chiar toți Aielii încă în viață din lume.

O sută veniră să-l întâmpine, femei și bărbați, trimișii care cerură să știe dacă primiseră acordul de la Aes-Sedai ca unii dintre ei să rămână.

— Nu, le spuse el; unii se încruntară șovăielnic, iar Jonai adăugă: Trebuie să ne supunem. Suntem Aielii Da'shain și Aes-Sedai sunt stăpânii noștri.

Oamenii se împrăștiară încet pe la căruțele lor, iar lui Jonai i se păru că aude numele lui Coumin, dar nu avea timp să-și facă griji pentru asta acum. Se grăbi să ajungă la căruța sa, în capul uneia dintre coloanele din mijloc. Caii erau toți agitați, deoarece pământul se cutremura la intervale scurte de timp.

Fiii săi erau deja așezați la locurile lor – Willim, de cincisprezece ani, ținea frâul, iar Adan, de zece ani, stătea lângă el, și amândoi zâmbeau emoționați. Esole stătea deasupra pânzei legate peste bunurile lor – și cel mai important, peste lucrurile date în grijă de către Aes-Sedai, și se juca cu o păpușă. Nu era loc în căruțe decât pentru cei mici și cei foarte bătrâni. O duzină de butași de chora așezați în ghivece de lut erau puse în spatele băncuței de la căruță, gata să fie plantați atunci când aveau să găsească un loc sigur. Poate că era o nerozie să care așa ceva după ei, dar nici unei căruțe nu îi lipsea ghiveciul cu butași. Era ceva din vremuri de mult apuse; un simbol al unor vremuri mai bune în viitor. Oamenii aveau nevoie de speranță și de simboluri.

Alhora aștepta lângă restul, cu părul ei negru căzut peste umeri; îi aminti lui Jonai de prima dată când o văzuse, când era doar o fetiță. Dar acum grijile îi lăsaseră urme în jurul ochilor. El reuși să-i zâmbescă și își ascunse grijile ce le purta în inimă.

— Totul va fi bine, soață a inimii mele, spuse Jonai, însă ea nu răspunse. Ai visat?

— Despre vremuri foarte apropiate, murmură ea. Totul va fi bine, totul va fi bine, și toate lucrurile vor fi în bună-rânduială, zise femeia cu un zâmbet tremurător, apoi îi atinse obrazul. Alături de tine, știu că totul va fi bine, soț al inimii mele.

Jonai flutură brațul deasupra capului, și semnalul se răspândi printre rânduri. Încet, căruțele începură să se miște, și Aielii plecară din Paaren Disen.

Rand scutură din cap. Era prea mult. Amintirile se înghesuiau unele în altele. Aerul părea brăzdat de fulgere. Vântul forma vârtejuri de praf nisipos. Muradin își zgâriase adânc fața; acum ajunsese la ochi. Înainte.

Coumin se așează în genunchi la marginea terenului arat, îmbrăcat în hainele sale de lucru – o haină gri-maronie și pantaloni la fel, și cizme din piele moale cu șireturi – așezat într-un rând cu alții îmbrăcați la fel, zece bărbați dintre Aielii Da'shain aflați la două lungimi de braț distanță și apoi un Ogier, peste tot pe unde priveai. Coumin putea vedea celălalt câmp, organizat la fel, dincolo de soldații cu lănci de foc în mâini și care stăteau în căruțe mecanice cu armătură. Un săltăreț aflat în patrulare trecu pe deasupra capului său, o viespe din metal negru și ucigător, în care stăteau doi bărbați. El avea șaisprezece ani, și femeile hotărâseră că vocea îi era destul de groasă încât să poată lua parte la cântecul semințelor.

Soldații îl fascinau, atât oamenii, cât și Ogierii, la fel cum l-ar fi fascinat un șarpe veninos. Aceștia *ucideau*. Bunicul tatălui său, Charn, zicea că nu existaseră soldați cândva, dar Coumin nu îl crezuse. Dacă nu ar fi fost soldați, cine i-ar fi

oprit pe Călătorii Noptii și pe troloci, când veneau să-i omoare pe toți? Sigur că Charn zicea că nu existaseră nici Myrddraali sau troloci pe atunci. Nici Rătăciți, nici Născute-din-Umbră. Bătrânul știa multe povești care ziceau că sunt de pe vremea când nu fuseseră Călători ai Noptii și troloci, când, spunea el, Stăpânul Întunecat al Mormintelor fusese întemnițat, și nimeni nu-i cunoștea nici numele și nici cuvântul „război”. Coumin nu-și putea imagina o astfel de lume; războiul era un lucru vechi de când se născuse.

Îi plăceau poveștile lui Charn chiar dacă nu reușea să le creadă, iar unele îi aduceau bătrânului încruntări și ocări. Ca atunci când zicea că slujise pe unul dintre Rătăciți, odată. Dar nu pe oricare Rătăcit, ci pe Lanfear însăși. Era la fel ca și când ar fi spus că îl slujise pe Ishamael. Dacă tot inventa povești, Charn ar fi vrut să spună că îl slujise pe Lews Therin, marele comandant. Sigur că toți ar fi întrebat de ce nu îl mai slujea încă pe Dragon, dar asta ar fi fost mai bine decât felul în care se găseau lucrurile. Lui Coumin nu-i plăcea felul în care Charn era privit atunci când zicea că Lanfear nu fusese mereu nefastă.

Agitația de la capătul câmpului îi dădu de veste că se apropia un Nym. Înfățișarea aceea grozavă, cu umerii și capul și pieptul mai înalte decât ale oricărui Ogier, pași pe pământul înșămânțat, și Coumin nu trebui să vadă cu ochii lui ca să-și dea seama că lăsa urme pline de vietăți ce încolțeau. Era Someshta, înconjurat de nori de fluturi albi, albaștri și galbeni. Un freamăt de emoție începu să se audă din partea sătenilor și de la stăpânii acestor câmpuri, toți adunați să privească. Fiecare câmp urma să aibă propriul Nym acum.

Coumin se gândi dacă îl putea întreba pe Someshta despre poveștile lui Charn. Îi vorbise o dată, iar Someshta era destul de bătrân cât să știe dacă Charn spunea adevărul; Nymii erau mai bătrâni decât oricine. Unii spuneau că Nymii nu mureau niciodată, nu atâta timp cât plantele creșteau. Dar acum nu era vremea să se gândească dacă îl putea lua la întrebări un Nym.

Ogierul începu cântecul, așa cum se obișnuia, ridicându-se în picioare pentru a cânta, cu tonuri grozave de bas, de

parcă ar fi cântat pământul. Aielii se ridicară, și vocile bărbaților porniră și ele în cântecul lor, chiar cele mai groase voci fiind cu o octavă mai sus decât Ogierii. Și totuși, cântecele se împleteau, iar Someshta lua acele fire și le urzea în dansul său, plutind de-a lungul câmpului cu pași săltăreți, cu brațele deschise, în timp ce fluturii se roteau în jurul său și i se așezau pe vârful degetelor.

Coumin auzea cântecul semințelor de pe celelalte câmpuri, auzea cum femeile băteau din palme pentru a-i încuraja pe bărbați; ritmul lor era bătaia inimii unei noi vieți, dar născute din vechime. Cântecul îl prinse din urmă, iar el aproape că simți că acest cântec era el, nu sunetele pe care le scotea, pe care Someshta le urzea în țărână și în semințe. Deși cu semințele terminase. Câmpul era acoperit de lăstari de Zemai, care creșteau din ce în ce mai înalți în locurile unde călca Nymul. Acele plante nu aveau să fie atinse de nici o mână, și de nici o insectă; această sămânță cântătoare avea să crească într-un final de două ori mai înaltă decât un om și avea să umple hambarele satului. Pentru asta se născuse, pentru acest cântec și pentru celelalte cântece ale semințelor. Nu îi părea rău că fusese dat mai departe de către Aes-Sedai când avea zece ani, cu mențiunea că nu avea acea sclipire care trebuia. Ar fi fost ceva extraordinar să fi fost instruit ca Aes-Sedai, dar cu siguranță cu nimic mai presus decât acel moment.

Cântecul păli ușor, în timp ce Aielii îl conduseră spre sfârșit. Someshta mai dansă câțiva pași după ce vocile încetară, și se părea că acel cântec încă mai atârna în aer atâta vreme cât el se mișca. Apoi se opri, și totul se termină.

Coumin fu surprins să vadă că toți sătenii plecaseră, dar nu avu timp să se gândească unde se duseseră sau de ce. Femeile veneau râzând să-i felicite pe bărbați. El era unul dintre bărbați acum, nu mai era un băiețaș, deși femeile nu se hotărâseră între a-l săruta pe buze și a-i ciufuli părul roșu și scurt.

Atunci îl văzu pe soldatul care îl privea, la numai câțiva pași distanță. Acesta își lăsase undeva lancea de foc și pelerina de luptă din pânză schimbătoare, dar încă purta

coiful, care arăta precum capul monstruos al unei insecte; mandibulele îi ascundeau chipul, cu toate că avea viziera ridicată. De parcă ar fi realizat că era încă în centrul atenției, soldatul își scoase coiful, descoperind un tânăr brunet care nu era decât cu vreo cinci ani mai mare ca el. Ochii căprui ce nu clipeau îi întâlniră pe ai lui Coumin, care se înfioră. Chipul îi era cu nu mai mult de patru-cinci ani mai în vârstă, însă ochii aceia... Și soldatul probabil fusese ales de la zece ani să-și înceapă pregătirea. Coumin era fericit că Aielii erau scutiți de așa o alegere.

Unul dintre Ogieri, Tornada, veni lângă soldat, cu urechile ciulite înainte.

— Ai vești, războinicule? Am văzut că era agitație în jurul căruțelor mecanice când noi cântam.

— Bănuiesc că îți pot spune, zise soldatul șovăitor, deși încă nu e sigur. Am primit vești că Lews Therin i-a condus pe tovarăși într-o luptă la Shayol-Ghul în această dimineață, la apusul soarelui. Ceva întrerupe legătura, dar veștile sunt că Bore a fost întemnițat, alături de mare parte dintre Rătăciți.

— Atunci s-a sfârșit, zise Tornada respirând ușurat. În sfârșit s-a terminat, Lumina fie binecuvântată!

— Da, zise soldatul și începu dintr-odată să se uite în jur, de parcă s-ar fi rătăcit. Da, cred că așa e. Cred... spuse el cu o voce ce părea istovită, și își privi mâinile, apoi le lăsă să-i cadă din nou pe lângă trup. Localnicii abia așteaptă să sărbătorească. Dacă veștile sunt adevărate, s-ar putea să dureze zile în șir. Mă întreb dacă...? Nu, nu vor dori să li se alăture un soldat. Dar voi?

— Poate doar în seara asta, zise Tornada. Dar mai avem încă trei sate de vizitat până când ne terminăm turul.

— Desigur. Mai aveți încă de lucru. Aveți asta, zise soldatul și privi din nou în jur. Încă mai sunt troloci. Chiar dacă nu mai sunt Rătăciții, mai sunt încă trolocii. Și Călătorii Noptii.

Soldatul dădu din cap pentru sine și porni înapoi spre căruțele mecanice.

Tornada nu părea deloc încântat, desigur, însă Coumin era la fel de uimit ca tânărul soldat. Se terminase războiul?

Cum avea să fie lumea fără război? Brusc simți nevoia să-i vorbească lui Charn.

Sunete de veselie îl întâmpinară pe Coumin înainte de a ajunge în sat – se râdea, se cânta. Clopotele din turn începură să răsunе. Sătenii dansau pe străzi, bărbați, femei și copii. Coumin își croia drum printre ei și căuta. Charn se hotărâse să rămână la unul dintre hanurile în care stăteau Aielii, în loc să vină la cântat – nici măcar un Aes-Sedai nu prea mai avea ce să-i facă pentru durerile din genunchii lui bătrâni –, dar sigur ieșise pentru așa ceva.

Brusc, ceva îl lovi pe Coumin în gură și picioarele îi cedară; se ridică în genunchi înainte să-și fi dat seama că fusese la pământ. O mână care îi fusese așezată la gură se retrase însângerată. Privi în sus și văzu un sătean cu fața cuprinsă de furie și cu pumnul pregătit.

— De ce ai făcut asta? întrebă Coumin.

— Rătăciții sunt morți, zise săteanul scuipându-l. Morți, mă-nțelegi? Lanfear n-o să vă mai protejeze de-acum încolo. O să vă stârpim pe toți cei care i-ați slujit pe Rătăciți în timp ce vă prefăceați că sunteți de partea noastră, și o să vă tratăm pe toți la fel cum l-am tratat și pe nebunul ăla bătrân.

O femeie îl trase pe bărbat de mână.

— Haide, Toma! Haide, și ține-ți gura aia neghioabă! Vrei să vină Ogierul după tine?

Dintr-odată speriat, bărbatul se lăsă tras de femeie în mulțime. Coumin se ridică greu în picioare și începu să alerge, fără să dea atenție sângelui care îi curgea de pe bărbie. Hanul era gol, și era liniște. Nici măcar hangiul nu era acolo sau bucătarul, sau ajutoarele. Coumin începu să alerge prin clădire și să urle.

— Charn? Charn? *Charn?*

Poate că era în spate. Lui Charn îi plăcea să stea sub merii din spatele hanului și să povestească întâmplări din tinerețea sa. Coumin ieși în fugă pe ușa din spate, se împiedică și căzu cu fața în jos. Se lovise de o cizmă. Una din cizmele pe care le purta Charn mereu, acum că nu mai participa la cântat. Ceva îl împinse pe Coumin să privească în sus. Trupul acoperit de păr alb al lui Charn atârna de o funie aruncată peste grindă,

cu un picior desculț, pentru că îi zburase cizma din picioare, iar degetele uneia din mâini era prinsă la gât, pentru că încercase să desfacă funia.

— De ce? zise Coumin. Suntem Da'shain. De ce?

Nu era nimeni care să-i răspundă. Strânse cizma la piept, căzu în genunchi, și privi în sus la Charn, în timp ce zaiafetul se dezlănțui deasupra.

Rand tremură. Lumina din coloane lucea ca o ceață albăstruie, ce părea solidă, ce părea că-i smulge nervii de sub piele. Vântul vuia; un mare vârtej care trăgea totul în el. Muradin reușise să se acopere cu vâlul; orbitele priveau orbește și însângerate din spatele vâlului. Aielul molfăia ceva, iar peste piept i se prelingea spumă însângerată. Înainte.

Charn își croi drum pe marginea străzii largi, dar aglomerate, pe sub copacii de chora, ale căror frunze în formă de trifoi răspândeau pace și armonie printre umbrele clădirilor argintii ce se împreunau cu cerul. Un oraș fără copaci de chora ar fi fost la fel de pustiu ca în sălbăticie. De-a lungul străzii treceau în liniște căruțele, iar pe cer țâșni o pasăre mecanică care transporta cetățeni către Cornelie sau Tzora, sau altundeva. El rareori mergea cu păsările mecanice – dacă trebuia să meargă foarte departe, un Aes-Sedai plutea de obicei cu el dar în acea seară trebuia, pentru a ajunge în M'jinn. În acea zi era cea de-a douăzeci și cincea sa zi de nume, iar în acea seară avea de gând să accepte ultima urare a Naltei. Se întreba dacă femeia avea să fie uimită; o tot amânase vreme de un an, pentru că nu voia să se așeze la casa lui. Asta însemna că trebuia să treacă în serviciul lui Zorelle Sedai, pe care Nalla o slujea, dar Mierin Sedai deja îi dăduse binecuvântarea sa.

Când tocmai dădea colțul unei străzi, abia avu timp să-l vadă pe bărbatul lat în umeri și cu o barbă subțire, la modă, care îl lovi cu umărul și îl doborî pe spate, făcându-l să se izbească atât de tare cu capul de pământ, încât văzu stele verzi. Rămase întins acolo, amețit.

— Ai grijă pe unde mergi, zise în ciudat bărbatul, în timp

ce își aranja manșetele de la surtucul său roșu și își lega șireturile.

Părul negru până la umeri al bărbatului era prins la spate. Și aceea era ultima modă, atât cât putea imita cineva care nu făcuse Jurământul un Aiel. Femeia blondă care îl însoțea îl apucă de braț, iar rochia ei albă strălucitoare din streith deveni mai întunecată când femeia fu cuprinsă de rușine.

— Jom, privește la părul lui. E Aiel, Jom.

Charn își pipăi capul, pentru a vedea dacă era spart, trecându-și degetele prin părul său roșu-auriu tuns scurt. Trase de coada mai lungă de după ceafă, în loc să-și scuture capul. „O vânătaie, și nimic mai mult”, gândi el.

— Așa e, zise bărbatul, în timp ce iritarea dispăru și fu înlocuită de spaimă. Iertați-mă, Da'shain! Eu sunt cel care trebuie să am grijă pe unde merg. Dați-mi voie să vă ajut să vă ridicați, zise el, începând deja să-și caute cuvintele, în timp ce îl ridica pe Charn. Sunteți bine? Dați-mi voie să chem un săltăreț, pentru a vă duce unde aveți nevoie.

— Nu sunt rănit, zise Charn cu blândețe. Într-adevăr, a fost vina mea.

Chiar era, să se grăbească așa. L-ar fi putut răni pe acel bărbat.

— V-am lovit? Vă rog să mă iertați!

Bărbatul își deschise gura pentru a protesta - mereu făceau așa; păreau a crede că Aielii sunt făcuți din fier -, dar, înainte să apuce să vorbească, pământul pulsă sub picioarele lor. Și aerul pulsă, în valuri mari. Omul privi în jur cu nesiguranță, și își trase surtucul la modă din pânză schimbătoare în jurul său și al doamnei sale, astfel încât capetele lor păreau a pluti fără trup.

— Ce este, Da'shain?

Și alții care observaseră părul lui Charn începură să se adune în jurul său, punând neliniștiți aceleași întrebări, însă el nu le luă în seamă, fără a se gândi măcar că ar putea fi nepoliticos din partea lui. Ba chiar începu să-și croiască drum prin mulțime, cu ochii țintă la Sharom; globul alb, care avea o mie de picioare împrejur, și care plutea cât se putea de sus, deasupra cupolelor argintii de pe Collam Daan.

Mierin spusese că aceea avea să fie ziua. Afirmase că găsisese un izvor nou al Puterii Supreme. Femeile și bărbații Aes-Sedai ar fi putut să atingă același izvor, nu jumătăți diferite. Ceea ce ar fi făcut acum bărbații și femeile împreună ar fi fost și mai grozav, dacă nu mai erau diferențe. Și în această zi, ea și Beidomon aveau să îl atingă pentru prima dată – ultima dată când bărbații și femeile ar fi lucrat împreună, mânuind o Putere diferită. În acea zi.

Ceea ce părea ca o fâșie mică de albeață se îndepărtă de Sharom într-un șuvoi de foc negru; coborî, înșelător de încet, aproape de neobservat. Apoi, o sută de șuvoaie țâșniră în toate părțile în jurul uriașei sferei albe. Sharomul se desfăcu precum un ou și începu să se prăvălească, la fel ca un vulcan infernal. Cerul fu cuprins de întuneric, soarele fiind înghițit de o noapte nefirească, de parcă lumina acelor flăcări ar fi fost întunericul. Oamenii țipau. Țipau din toate direcțiile.

Odată cu primul șuvoi de foc, Charn o luă la goană spre Collam Daan, dar știa că era prea târziu. Jurase să-i slujească pe Aes-Sedai, și era prea târziu. Pe chip îi șiroiau lacrimile în timp ce alerga.

Rand clipi pentru a alunga petele ce îi încetșosau vederea și își strânse capul între mâini. Imaginea încă se plimba prin fața sa, globul acela uriaș, negru care ardea și cădea. „Oare chiar am văzut spărtura care a fost făcută în temnița Celui Întunecat? Oare chiar am văzut-o?” Stătea la marginea coloanelor de sticlă, privind la Avendesora. „Un copac de chora. Un oraș e ca în sălbăticie fără copaci de chora. Și acum a mai rămas doar unul.” Coloanele străluceau în lumina albastră ce venea de la cupola de ceață de deasupra, dar încă o dată lumina păru o simplă splendoare de reflexii. Nu era nici urmă de Muradin; gândi că Aielul nu ieșise din pădurea de sticlă. Sau că nu avea să mai iasă vreodată.

Brusc ceva îi atrase atenția, ceva printre crengile joase ale Copacului Vieții. O siluetă care se clătina încet. Un bărbat, care atârna de o sfoară prinsă în jurul gâtului, legată de un țărș agățat între două crengi.

Rand scoase un răget, alergă spre copac, atinse *saidin*,

sabia de foc îi apăru în mâini în timp ce făcu o săritură și tăie sfoara. El și Mat se loviră de dalele albe și prăfuite în același timp. Țărușul se eliberă și căzu lângă ei; nu era un țăruș, ci o sulită ciudată cu mâner negru și cu o lamă scurtă de sabie în loc de vârf, ușor curbată și cu un singur tăiș. Lui Rand nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi fost făcută din aur și cuendillar bătut cu safire și picături de foc.

Dând drumul sabiei și Puterii, rupse sfoara din jurul gâtului lui Mat și își puse urechea la pieptul prietenului său. Nimic. Smulse cu disperare pantalonii și surtucul lui Mat, rupând un șiret de piele de care atârna un medalion de argint pe pieptul acestuia. Aruncă medalionul într-o parte și ascultă din nou. Nimic. Nici o bătaie. Mort. „Nu! N-ar fi pățit nimic dacă nu l-aș fi lăsat să mă urmeze în locul ăsta. Nu-l pot lăsa să fie mort!”

Își înfipse pumnul în pieptul lui Mat cât de tare putu, ascultă. Nimic. Lovi din nou, ascultă. Da. Acolo. O bătaie slabă. Așa era. Atât de slabă, atât de înceată. Și încetinea și mai tare. Dar Mat *era* încă în viață în ciuda urmei vineții din jurul gâtului. Putea fi ținut încă în viață.

Rand își umplu plămânii cu aer, și se aruncă lângă Mat pentru a-i sufla aer în gură cât de tare putea el. Din nou. Din nou. Apoi sări peste Mat, îl apucă de talia pantalonilor și trase în sus, ridicându-i șoldurile de jos. În sus și în jos, de trei ori, apoi îi suflă din nou aer în gură. Ar fi putut să conducă; poate că ar fi reușit să facă ceva în felul acesta. Amintirea fetei din Stâncă îl opri. Voia ca Mat să trăiască. Să trăiască, nu să fie o păpușă mânuită de Putere. Cândva, văzuse în Emond's Field cum jupân Luhhan reînviase un băiat care fusese găsit plutind pe Izvorul de Vin. Așa că respira și-și făcea vânt, respira și-și făcea vânt și se ruga.

Brusc Mat tresări, tuși. Rand îngenunche lângă el, în timp ce își puse ambele mâini la gât și se întoarse pe o parte, trăgând aer în piept și horcăind chinuitor.

Mat apucă bucata de sfoară cu mâna și începu să tremure.

— Nenorociții ăia de pui de capre, murmură el răgușit. Au încercat să mă omoare.

— Cine? Întrebă Rand și privi în jur cu îngrijorare.

Palatele pe jumătate terminate din jurul pieței acoperite de gunoaie îl priveau. Rhuidean pesemne că era pustiu în afară de ei doi. Doar dacă nu cumva mai era în viață Muradin, pe undeva.

— Aia - din partea aialaltă - a ușii, zise Mat înghițind cu durere, apoi se ridică în picioare și trase nesigur o gură de aer. E unul pe-aici, Rand, zise el, cu o voce care suna în continuare de parcă i s-ar fi pilit gâtul.

— Ai reușit să treci prin ea? Au răspuns la întrebări?

Asta putea fi ceva folositor. Avea nevoie cu disperare de mai multe răspunsuri. O mie de întrebări, și prea puține răspunsuri.

— Nici un răspuns, zise Mat cu vocea înecată. Țștia trișează. Și-au încercat să mă omoare.

Apucă medalionul de pe jos, un cap de vulpe din argint care aproape că îi umplea palma, și după câteva clipe îl băgă în buzunar și zâmbi strâmb.

— Măcar am scos ceva de la ei.

Mat trase sulița ciudată către el și își petrecu degetele peste mânerul ei negru. Pe lungimea sa era scris ceva, între două perechi de păsări lucrate într-un metal chiar mai întunecat decât lemnul. „Corbi”, se gândi Rand că erau. O altă pereche era gravată pe lamă. Cu un hohot de râs sec, Mat se ridică în picioare, pe jumătate sprijinindu-se în suliță, lama fiind la același nivel cu capul său. Nu se mai deranjă să își lege bluza sau să-și încheie nasturii de la surtuc.

— Am să păstrez și asta. Gluma lor, dar am s-o păstrez.

— O glumă? Întrebă Rand, iar Mat dădu din cap.

— Uite ce spune.

Așa se-ncheie pactul nostru, așa rămâne înțeleș.

Gândul e-o săgeată a timpului; amintirea nu dispare niciodată.

Ce-a fost cerut dat fu. Prețul s-a plătit.

— O glumă bună, înțelegi. Am să le vin de hac cu propriul haz, dacă se ivește vreodată ocazia. Le dau eu „gând și

amintire”, zise el și tresări, trecându-și mâna prin păr. Pe Lumină, dar ce mă mai doare capul! Se învârte, ca o mie de frânturi de vise, și fiecare ca un ac. Crezi că Moiraine o să-mi facă ceva pentru asta dacă o rog?

— Sunt sigur că da, răspunse Rand încet.

Mat trebuia să fi fost rănit grav dacă voia ajutorul femeii Aes-Sedai. Privi din nou mânerul negru al sulitei. Mare parte din acea scriere era sub mâna lui Mat, dar nu tot. Orice era, Rand n-avea nici o idee ce însemna. Cum reușise Mat? Ferestrele orașului Rhuidean îl priveră batjocoritor. „Ascundem încă multe secrete, parcă spuneau ele. Mai multe decât crezi tu. Mai rele decât crezi tu.”

— Acum hai să ne întoarcem, Mat. Nu îmi pasă dacă trebuie să traversăm valea în timpul nopții. După cum ziceai și tu, o să fie mai răcoare. Nu vreau să mai rămân aici nici o clipă.

— Mie îmi sună bine, zise Mat tușind. Atâta timp cât reușim să mai bem o gură de apă la fântâna aia.

Rand ținea pasul cu Mat, care la început de-abia se târa cu ajutorul ciudatei sulite pe post de cârjă. Se opri pentru a privi figurinele unui bărbat și a unei femei care țineau în mâini globuri de cristal, însă le lăsă acolo. Nu încă. Ba chiar nu încă pentru multă vreme, dacă era norocos.

Când lăsaseră piața în urmă, palatele neterminate de pe străzile pe care de asemenea le lăsau în urmă aveau o înfățișare amenințătoare, cu vârfurile lor ascuțite arătând ca zidurile unor mari cetăți. Rand atinse *saidin*, deși nu vedea nici un pericol real. Dar îl simțea, de parcă ochii unui ucigaș l-ar fi sfredelit în ceafa. Rhuidean era pașnic și pustiu, lipsit de umbră din cauza lucirii albastre a acoperișului său de ceață. Praful de pe străzi se unduia în bătaia vântului... Vântul. Nu bătea vântul.

— Arde-m-ar focul, murmură Mat. Cred c-am dat de belea, Rand. Așa-mi trebuie, dacă stau mereu în preajma ta. Întotdeauna mă bagi în belele.

Unduirile se întetiră, și se apropiară formând linii mai groase, tremurătoare.

— Poți merge puțin mai repede? întrebă Rand.

— Să merg? Ce mama mă-sii, pot să alerg.

Ca să-i demonstreze, Mat trase sulia la piept și împleticindu-se o zbughi la fugă. Alergând pe lângă el, Rand chemă sabia înapoi, deși nu prea știa cum ar fi putut să o folosească împotriva liniilor tremurătoare de praf, deși nu prea știa dacă era cu adevărat nevoie. Era doar praf. „Ba nu e nici un praf. E una dintre nenorocitele alea de bule. Veninul Celui Întunecat plutind prin Pânză, în căutare de nenorociți de ta'veren. Sunt sigur că asta e.”

În jurul lor praful fremăta și tremura din ce în ce mai tare, adunându-se. Dintr-odată, chiar în fața lor, o siluetă ieși din bazinul unei fântâni secate, o siluetă solidă a unui bărbat, întunecat și fără trăsături, cu degetele ca niște gheare ascuțite. Se năpusti fără zgomot asupra lor.

Rand se mișcă din instinct – lovitura Luna-Răsare-Deasupra-Apei –, iar sabia Puterii trecu prin silueta întunecată. Cât ai clipi, se transformă într-un nor de praf, plutind spre sol.

Deși fu înlocuită de altele, siluete negre fără chip, venind din toate părțile, nici una la fel, dar toate cu ghearele întinse. Rand dănuia cu sabia printre ele, lama făcând mișcări complicate în aer și lăsând fire de praf plutitor în urmă. Mat mânuia sulia sa ca pe un baston, rotindu-l amețitor, însă înfigea tăișul de parcă folosisese dintotdeauna acea armă. Creaturile mureau – sau cel puțin se întorceau înapoi în praf –, dar erau multe, și iuți. Pe chipul lui Rand se prelingea sângele, și vechea rană din șold îl ustura, parcă gata să plesnească. Și chipul lui Mat era acoperit de roșeață, și pieptul de asemenea. Prea multe, prea rapide.

„Nu faci nici măcar a zecea parte din ce-ai putea face.” Asta îi spusese Lanfear. Râsese în timp ce executa mișcările. Să învețe de la unul dintre Rătăciți. Putea face asta, dacă nu cumva exact așa cum dorise ea. Da, ar fi putut. Începu să conducă, țesu fire ale Puterii și trimise un vârtej în mijlocul fiecărei siluete. Acestea explodară în nori de praf, care îl făcură să tușească. Din câte putea vedea Rand, praful începuse să se așeze.

Lovind și respirând greu, Mat se sprijini în sulia cu mâner

negru.

— Tu ai făcut asta? zise el cu răsuflarea întretăiată și își șterse sângele din ochi. Era și timpul. Dacă știai cum, de ce mama mă-sii n-ai făcut-o de la început?

Rand începu din nou să râdă – „Pentru că nu m-am gândit până acum. Pentru că n-am știut cum se face până n-am făcut-o” –, dar cuvintele îi înghețară pe buze. Praful începu să cadă și, când se așează pe pământ, începu să tremure.

— Fugi, zise el. Trebuie să scăpăm de-aici. Fugi!

Unul lângă altul, alergară spre ceață, tăind orice linie de praf care părea a se înteți, ba chiar le loveau, orice numai să nu se închege. Rand trimitea vârtejuri care se învâteau nebunește în toate direcțiile. Praful împrăștiat începea să tremure din nou, chiar înainte să atingă pământul. Ei continuă să alerge, spre ceață și prin ea ieșind într-o lumină palidă, cu umbre mari.

Chinuit de durerea din șold, Rand se roti, gata să încerce fulgere sau foc, orice. Nimic nu veni după ei din ceață. Poate că ceața era un zid pentru acele siluete întunecate. Poate că le ținea de cealaltă parte. Poate... Nu știa. Și nici nu-i prea păsa, atâta vreme cât creaturile acelea nu-i puteau urmări.

— Arde-m-ar focul, murmură Mat răgușit, am fost acolo toată noaptea. Aproape că a răsărit soarele. Nu mi-am dat seama că a durat atât de mult.

Rand privi cerul. Soarele nu se ivise deasupra munților încă; un nimb grozav de sclipitor contura vârfurile crestate. Fundul văii era acoperit de umbre lunguiețe. „Va veni din Rhuidean în zori și vă va lega împreună cu legături ce nu le veți putea rupe. Vă va lua cu sine și vă va distruge.”

Haide să ne întoarcem pe munte, zise el încet. Ne așteaptă, „*Mă așteaptă.*”

27 Prin Căile de Taină

Întunericul Căilor strângea din toate părțile lumina felinarului lui Perrin, făcând-o să dispară deodată, la doar câțiva pași de el și de Gaul. Scârțâitul șei și tropotul copitelor pe piatră nu păreau să răzbată nici ele mai departe decât lumina felinarului. Aerul nu purta nici un miros, nici o urmă. Aielul mergea cu ușurință alături de calul lui Perrin, urmărind lucirea stinsă a felinarelor din grupul lui Loial, care le-o luase înainte. Perrin nu l-ar fi numit grupul lui Faile. Căile nu păreau să îl sperie în vreun fel pe Gaul, cu toată faima rea pe care o aveau. Perrin, pe de altă parte, își ținea urechile ciulite neîncetat de aproape două zile – lui atâta i se părea că se scursese în acel loc lipsit de lumină. Urechile lui ar fi cunoscut primele acel sunet care însemna că moartea sau chiar ceva mult mai rău era aproape, acel șuierat de vânt stârnindu-se în locul unde alte vânturi nu băteau niciodată – alte vânturi în afară de Machin Shin, Vântul Negru care mânca suflete. Se tot gândea că era nebunie curată să călătorească prin Căi, dar știa că nevoia făcea nebunia să pară mai neînsemnată.

Lumina slabă pe care o urmau dispăru dintr-odată, iar Perrin trase de hățuri în mijlocul a ceva ce părea să fie un pod de piatră de demult, care se arcuia prin beznă. Cât de vechi era se putea ghici după crăpăturile din margini și gropile din drum. Se prea putea să fi stat în acel loc de aproape trei mii de ani, însă acum părea gata să cadă. Poate chiar în acea clipă...

Animalul de povară se trase mai aproape de Trăparu: cei doi nechezau și se uitau speriați la întunericul din jur. Perrin știa prea bine ce simțeau caii. Dacă i-ar fi însoțit măcar alți câțiva oameni, noaptea aceea fără sfârșit ar fi fost mai ușor de îndurat. Nu s-ar fi apropiat totuși de felinarele din față nici dacă ar fi fost singur. Nu își dorea ca tot ceea ce se întâmplase după ce intraseră în Căi să se repete. Își scărpină barba creată cu neastâmpăr. Nu știuse la ce să se aștepte, însă nu se așteptase deloc ca lucrurile să se petreacă astfel...

Lumina felinarului începu să tremure atunci când el descălecă și porni cu Trăparu și calul de povară înspre Călăuzire, o lespede înaltă de piatră albă acoperită de intarsii argintii care aminteau de frunze și mlădițe, dar ciupită din loc în loc ca și cum ar fi fost mâncată de o molimă. Nu o putea citi, se înțelege – aceea era treaba lui Loial, căci scrisul era cel al Ogierilor. După câteva clipe, începu să se învârtă în jurul lepezii și să cerceteze Insula. Era la fel ca toate cele de până atunci, cu un perete de piatră albă care le venea până în dreptul pieptului, decorat cu cercuri și linii curbe aranjate straniu. Din loc în loc, câte un pod se zărea într-o parte, întrerupând peretele și pornind înainte prin întuneric, iar scări lipsite de balustradă și care se țineau în nu-se-știe-ce o porneau nu se știa încotro. Peste tot se vedeau crăpături, puțuri fără fund sau gropi mai puțin adânci, ca și cum piatra ar fi putrezit. Atunci când porneau caii, copitele lor scoteau un sunet nisipos – piatra se rodea din ce în ce mai tare sub copitele lor. Gaul privea întunericul fără să dea dovadă de teamă, însă el nu știa totuși ce se putea ascunde în acel întuneric. Perrin, pe de altă parte, știa prea bine.

Atunci când Loial împreună cu ceilalți îi ajunseră din urmă, Faile sări imediat de pe iapa sa neagră și porni cu pași mari spre Perrin, privindu-l tot acest timp în față. Deja îi părea rău că îi dăduse motive de neliniște, însă fata nu părea să fie deloc îngrijorată. Nu ghicea ce simțea ea de fapt; Faile avea o privire încremenită.

— Te-ai hotărât, în sfârșit, să vorbești cu mine, și nu peste capul me...?

Chiar în clipa aceea primi o palmă strașnică, de începu să vadă stele verzi.

— Ce ai gândit când te-ai repezit înainte ca un mistreț înfuriat? îi scuipe ea în față. Chiar nu îți pasă. Dar chiar deloc?

— Te rugasem eu mai demult să nu faci asta niciodată, spuse Perrin respirând adânc.

Ochii ei negri și mijiți se făcură mari ca și cum ar fi auzit un lucru îngrozitor. Perrin încă își freca obrazul când o a doua palmă i se lipi de celălalt, încât aproape că îi mută falca din loc. Cele două tinere Aiel priveau cu interes, iar lui Loial i se

pleoștiseră urechile de tot.

— Doar ce ți-am spus să nu faci asta, mârâi el. Faile îi trase pe neașteptate un pumn în coaste, scoțându-i tot aerul din piept și făcându-l să se îndoiaie de mijloc. Tocmai când își trase pumnul înapoi pentru a-l mai lovi o dată, Perrin o apucă rânjind de ceafă, iar apoi...

La urma urmelor, fusese vina ei. Chiar fusese. Doar el o rugase să nu îl lovească, i-o spusese răspicat. Doar vina ei. Cu toate astea, Perrin se mirase că nu încercase să scoată la el vreun cuțit; părea mereu să aibă la ea cel puțin la fel de multe ca și Mat.

Bineînțeles că apoi Faile fusese furioasă. Furioasă pe Loial pentru că încercase să se bage; nu avea nevoie de nici un ajutor. Iar pe Bain și pe Chiad era furioasă pentru că nu se băgaseră; nu îi venea să creadă când le auzise spunând că ele crezuseră că nu și-ar fi dorit să intervină într-o bătaie pe care ea însăși o începuse. „Atunci când lupta e aleasă de tine, spusese Bain, trebuie să primești fără cârteală victoria sau înfrângerea.” Însă măcar nu mai părea să fie furioasă pe el. Asta îl neliniștea. Nu făcuse decât să se holbeze la el, cu ochii umezi, iar pentru asta se simțea vinovat. Și pe deasupra, vinovăția îl înfuria. De ce să se simtă el vinovat? Putea să stea locului și să primească oricâte lovituri i-ar fi cășunat ei să îi dea? Faile încălecase și stătea cu spatele foarte drept, privindu-l cu o expresie greu de descifrat. Era atât de neliniștit, încât mai că regreta că Faile nu scosese un cuțit.

— Au pornit din nou, spuse Gaul.

Perrin se întoarse în prezent. Se vedea că lumina din față se îndepărta. Apoi se opri o clipă. Cineva observase că felinarul lui și al lui Gaul nu îi urma. Probabil Loial fusese acela. Poate că Faile nici nu s-ar fi întristat prea tare dacă el se pierdea, iar cele două Aiel încercaseră de două ori să îl convingă să le urmeze într-o direcție necunoscută. Nu trebui să vadă semnul făcut de Gaul din cap ca să le refuze. Îi dădu piteni lui Trăparu, iar calul de povară îi urmă.

Călăuzirea acesta era mai mâncată de vreme decât cele mai multe de până atunci, însă trecu pe lângă el fără să

zăbovească. Lumina felinarelor din față începuse deja să coboare una din acele scări domoale, iar el o urmă cu un suspin. Nu putea să sufere scările. De o parte și de alta era numai întuneric. Scara începea să facă o curbă, în jos și înapoi. Mai departe de punctul până în care răzbătea lumina felinarului, nu se mai vedea nimic. Ceva îi spunea că peste margine l-ar aștepta o cădere fără sfârșit. Trăparu și calul de povară mergeau pe mijlocul drumului fără să fie struniți, iar Gaul se ținea și el departe de margine. Atunci când scara se termina și se vedeau pe o altă Insulă, își dădeau seama că aceasta se afla exact sub cea de pe care coborâseră. Faptul că și Gaul se uita în sus cu aceeași nedumerire îl mai liniștea pe Perrin. Măcar nu era singurul care se întreba pe ce se sprijineau Insulele și dacă lucrul acela mai avea multe zile.

Felinarele lui Loial și Faile se opriră din nou înainte de o Călăuzire, așa că Perrin smuci din nou hățurile, chiar după ce ieși de pe scară. De data aceasta însă, nu plecară mai departe. După câteva clipe o auzi pe Faile chemându-l. Perrin și Gaul se uitară unul la altul. Aielul ridică din umeri. Nu mai vorbise cu Perrin de când...

— Vino-ncoace, Perrin! strigă Faile.

Nu îi ordona, însă nici nu îl ruga frumos.

Bain și Chiad stăteau pe vine lângă Călăuzire, iar Loial și Faile ședeau în șa, ținând în mână felinarele. Ogierul ținea și frâul calului de povară. Se uita de la Faile la Perrin, iar smocurile din vârful urechilor îi zvâcneau a neastâmpăr. Faile, pe de altă parte, părea să nu vadă nimic în jurul său în afară de mânușile de călărie pe care și le aranja, niște mânuși verzi de piele moale, pe al căror dos era brodat un șoim auriu. Își schimbase și rochia între timp. Tăietura era la fel cu a celeilalte, mai înaltă pe gât, strâmtă, iar cu partea de jos împărțită în două, însă aceasta era făcută dintr-un brocart verde-închis.

Părea să îi scoată în evidență pieptul. Perrin nu mai văzuse rochia înainte.

— Ce dorești? o întreabă el cu grijă în glas.

Ea își ridică privirea ca și cum ar fi fost surprinsă că îl

vede, apoi își aplecă ușor capul într-o parte și zâmbi ca și cum tocmai îi venise o idee.

— Am vrut doar să văd dacă te pot învăța să vii atunci când te chem.

Zâmbetul i se lărgi, probabil din cauză că îl auzise scrâșnind din dinți.

Perrin se frecă la nas: se simțea un miros mai greoi. Gaul râse pe înfundate.

— Ai putea la fel de bine să încerci a pricepe soarele, Perrin, stă la locul lui și nu e treaba ta să îl înțelegi. Nu poți trăi fără el, însă fiecare lucru își cere prețul său. Așa e și cu femeile.

Bain îi spuse ceva lui Chiad la ureche. Râseră amândouă. Din felul în care cele două îi priveau pe el și pe Gaul, Perrin înțelese că nu și-ar fi dorit să știe de ce râdeau.

— Dar nu pentru asta te-am chemat, rosti Loial cu vocea sa ca un tunet, apoi se uită la Faile cu o privire dojenitoare, care nu părea să o doară câtuși de puțin, căci nu făcu decât să îi zâmbească și apoi se întoarse la mânușile ei.

— Îmi cer iertare, Perrin. A ținut să te strige ea. Și iată de ce: am ajuns, spuse el arătând către baza Călbăuzirii, de unde o linie albă scorojită pornea nu spre vreun pod sau vreo scară, ci de-a dreptul prin întuneric. Ieșirea de la Manetheren, Perrin, continuă Ogierul.

Perrin încuviință din cap fără nici un cuvânt. Nu avea de gând să spună că trebuia să urmeze linia; Faile ar fi urlat la el pentru că încerca să se pună în fruntea grupului. Se frecă din nou la nas fără să bage de seamă; mirosul acela greoi care începuse să se simtă îl deranja. Nu, nu avea să le sugereze nimic. Dacă Faile dorea să fie în frunte, foarte bine. Oricum, ea stătea în șa, jucându-se cu mânușile și așteptându-l să scoată ceva pe gură, astfel încât ea să îi poată răspunde în zeflema. Ei îi plăceau vorbele ticluite, iar lui – cele fără ocolișuri. Furios, trase de frâul lui Trăparu, dorind să o pornească înainte fără ea sau Loial. Linia albă ducea la ieșirea din Căi și putea să scoată și singur frunza de Avendesora care o deschidea.

Deodată auzi tropotul înăbușit al unor copite venind din

întuneric și își aduse aminte ce însemna acel miros greoi.

— Troloci! urlă Perrin.

Gaul se răsuci pe călcâie fără pic de efort și își trecu sulița prin pieptul acoperit de armură neagră al unui troloc cu bot de lup care se repezise în lumină cu sabia ca o coasă ridicată deasupra capului. Continuându-și mișcarea lină, Aielul trase vârful suliței din leșul uriaș și făcu un pas într-o parte, lăsându-l să cadă. Însă din spatele aceluia apărură și mai mulți: numai boturi de capră și colți de mistreț, ciocuri ascuțite și coarne răsucite, toți înarmați cu săbii curbate, topoare cu țepi și sulițe cu vârful încovoiat. Caii tropăiau și nechezau înspăimântați.

Încercând să țină felinarul cât mai sus, căci îl treceau fiorii la gândul că ar fi putut să lupte cu spurcăciunile pe întuneric, Perrin pipăi în jur disperat după o armă. În clipa următoare, izbi o față schimonosită de un bot cu colți ascuțiți. Nu se așteptase să desprindă tocmai ciocanul de la locul lui, dar chiar dacă acesta nu avea ascuțișul toporului, cele câteva kilograme de fier mânuite de brațul fierarului îl trimiseră cu câțiva pași înapoi pe trolocul care urla ținându-și în mâini chipul sfărâmat.

Loial se repezi cu felinarul la o căpățână cu coarne de capră, iar acesta se sfărâmă, improșcând trolocul cu ulei aprins din cap până în picioare și făcându-l să o ia la goană prin întuneric cu un urlet de moarte. Ogierul împlătea tot ce prindea cu prăjina care în mâinile lui părea un bețigaș, însă atunci când se prăvălea făcea oasele nefericitului spurcat să trosnească. Unul din cuțitele lui Faile despică un ochi ca de om de sub care ieșea un bot cu colți de mistreț. Aielii, care apucaseră cumva să își tragă vălurile peste față, dănțuiau cu sulițele lor. Perrin izbea neconținut în dreapta și în stânga. Era ca un vârtej de moarte care nu se știa cât durase... Un minut? Cinci? Păruse să fie un ceas întreg. Însă deodată trolocii fuseseră nimiciți. Cei care nu muriseră deja își dădeau acum ultimele suflări zvârcolindu-se.

Perrin trase aer în piept; simțea că greutatea ciocanului îi va smulge brațul din încheietură. Îl ardea fața, iar pe coaste și pe un picior simțea cum se prelinge ceva, chiar din locurile

unde îl tăiasse oțelul trolocilor. Fiecare dintre Aieli avea cel puțin o pată umedă mai întunecată pe hainele brun-cenușii, iar pe coapsa lui Loial se vedea o tăietură însângerată. Ochii lui Perrin îi ocoliră însă, căci el încerca să o găsească pe Faile. Dacă fusese rănită... Dar ea se afla încă în șa, cu un cuțit pregătit în mână. Reușise chiar să își dea jos mănușile și să le vâre sub cingătoare, la spate. Perrin nu observă să aibă vreo rană. Cu tot acel miros de sânge – de om, Ogier sau troloc – nu ar fi putut să îl simtă pe al ei și să își dea seama dacă sângera, însă îi cunoștea mirosul și nu simțea că ar fi fost amestecat cu mirosul plin de durere al celui rănit. Lumina puternică le făcea rău trolocilor; nu reușeau să își obișnuiască ochii prea repede. Poate că numai din cauza trecerii de la beznă la lumină ajunseseră acei troloci să piardă lupta și ei să fie cei care scăpaseră cu viață.

Nu avură decât o clipă de liniște, atât cât să privească în jur și să tragă aer în piept. Cu un muget asemănător cu sunetul unui munte de oase zdrobite între două pietre uriașe de moară, în globul de lumină se ivi deodată un Pierit, fixându-i ca și cum ar fi avut ochi. Sabia sa neagră scăpăra ca un fulger. Căii necheză înfricoșați și încercară să rupă hățurile.

Gaul abia reuși să se ferească de sabie cu scutul său rotund, din care rămase oricum fără o bucată – lama trecuse prin straturile de piele tăbăcită de parcă ar fi fost hârtie. Îl împunse, apoi se feri cu greu de o lovitură și îl împunse din nou. Pieptul Myrddraalului se umplu de săgeți. Bain și Chiad își agățaseră sulițele în cureaua tolbei pentru arc, iar acum foloseau chiar acel arc scurt din corn. Și mai multe săgeți străpunseră pieptul Jumate-Omului ca acele înfipite într-o pernuță. Sulița lui Gaul țâșnea împungând în toate părțile. Deodată, în mijlocul acelei fețe albe ca o larvă și lipsite de trăsături, răsări unul dintre cuțitele lui Faile. Pieritul nu căzu la pământ și nici nu renunță la tentativa de a-i ucide. Nu ar fi reușit nici unul să scape de sabia lui, dacă nu s-ar fi ferit pe nerăsuflate.

Perrin își încleștă dinții și mârâi fără să își dea bine seama ce face. Ura pentru troloci o avea oricum în sânge, însă pe

Nezămisliți... Ar fi ucis unul chiar dacă ar fi însemnat să moară pentru asta. „Ah, dacă mi-aș înfinge colții în beregata lui!” Fără să îi pese de săgețile celor două, Perrin îl struni pe Trăparu din ce în ce mai aproape de spatele Nezămislitului, deși bietul cal sur încerca să se tragă îndărăt. În ultima clipă, creatura se întoarse cu spatele la Gaul fără să se sinchisească de vârful sulitei care îi intrase între omoplați, ieșindu-i apoi mai jos de gât, și își ridică spre Perrin acea privire care nu avea nevoie de ochi, acea privire care băga groaza în sufletul oricui. Prea târziu. Ciocanul lui Perrin se prăvăli, sfărâmându-i capul și răpindu-i vederea.

Deși căzuse la pământ aproape lipsit de cap, Myrddraalul treiera aerul cu sabia sa călită în Thakan'dar. Trăparu se trase înapoi nechezând agitat, iar Perrin fu brusc cutremurat de un fior rece. Până și o femeie Aes-Sedai ar fi Tămăduit cu greu rana de la una din acele lame negre, iar el nu se păzise deloc. „Cu dinții în beregata... Pe Lumină, trebuie să mă controlez! Trebuie!”

Auza în continuare prin întunerici zgomote înfundate din celălalt capăt al Insulei – picioare terminate în copite pe piatră, cizme târșăite, răsuflări grele și glasuri aspre. Mai erau trolocii de venit; nu ar fi știut să spună câți anume erau. Păcat că nu fuseseră legați de Myrddraal. Se putea însă să nu se urnească prea ușor fără o căpetenie. De obicei trolocii erau lași de felul lor. Le plăcea să atace atunci când puteau să omoare fără prea multă bătaie de cap. Totuși, la un moment dat aveau să își adune curajul chiar și în lipsa Myrddraalului.

— Să o luăm spre ieșire! Trebuie să scăpăm de aici înainte să se hotărască încotro s-o apuce acum că le-am omorât Myrddraalul, spuse el făcându-i un semn lui Faile cu ciocanul plin de sânge. La aceasta, Faile își întoarse în loc iapa cu o smucitură a frâului, iar Perrin fu într-atât de uimit, încât o întrebă: Și n-ai de gând să te împotrivești?

— Nu și atunci când grăiești înțelept! i-o întoarse ea. Nu și atunci când grăiești înțelept. Loial?

Ogierul o luă înainte pe calul lui negru. După ce porniră Faile și Loial, Perrin își îndemnă armăsarul să meargă înapoi, cu ciocanul pregătit, iar cei trei Aieli se retraseră și ei, de o

parte și de alta a sa, cu arcurile încordate. Îi urmă sunetul copitelor sau al cizmelor pe piatră și acele mormăieli într-un grai prea bolovănos pentru buzele omenești. Mergeau înapoi, tot înapoi, în timp ce mormăielile prindeau curaj și se apropiau.

După câteva clipe, Perrin auzi un zgomot ca două fâșii de mătase alunecând una peste cealaltă și simți un fior rece în oase. Zgomotul începu apoi să se întetească, de parcă un uriaș ar fi respirat undeva în depărtare, trăgând aer în piept și apoi dându-l afară, și tot așa din ce în ce mai tare.

— Mai repede! urlă Perrin. Grăbiți-vă!

— Mă grăbesc! se răsti Loial. Dar ce e cu zgomotul ăla? Să fie...? Lumina să ne scalde sufletele și mâna Creatorului să ne păzească! Se deschide. Chiar se deschide! Trebuie să rămân ultimul. Afară! Ieșiți afară! Însă nu vă... Nu, Faile!

Perrin se uită peste umăr. Două porți gemene care păreau făcute din frunze vii se dădeau la o parte, lăsând să se vadă ca printr-o sticlă fumurie un peisaj muntos. Loial descălecuse ca să scoată frunza de Avendesora și să deschidă porțile, iar Faile ținea sforile cailor de povară și frâul calului imens al Ogierului. Faile îi dădu piteni Rândunicii – iar iapa din Tear țâșni spre ieșire – însă asta doar după ce le spusese să o urmeze.

— După ea, le spuse Perrin Aielilor. Grăbiți-vă! Cu asta nu vă puteți lupta.

Aielii fură destul de înțelepți să nu zăbovească mai mult de o clipă, iar Gaul apucă și sfoara calului lor de povară. Perrin îl opri pe Trăparu lângă Loial.

— Poți să o închizi cumva? Să o fereci de tot? Întrebă Perrin.

În mormăitul bolovănos al trolocilor începu să se simtă o urmă de neliniște. Recunoscuseră și ei zgomotul. Sosea Machin Shin. Ca să supraviețuiască, trebuia să iasă din Căi.

— Da, răspunse Loial, pot. Dar plecați acum! Ieșiți!

Perrin îl struni pe Trăparu înapoi spre ieșire, însă, fără să își dea seama ce făcea, își dădu capul pe spate și urlă precum lupii, sfidător, provocându-i pe toți. „Netotule!” își spuse. Scrutând în continuare bezna din față, îl făcu pe Trăparu să

pășească tot înapoi. Fiorul rece îl trecu din cap până-n picioare, iar timpul începu să curgă mai încet. Ajungând de cealaltă parte, se simți zdruncinat. Era ca și cum și-ar fi oprit brusc calul din galop.

Aielii se împrăștiară pe panta dealului, printre tufișuri mici și pini strâmbați de vânt sau brazi și alți arbuști. Aveau săgețile pregătite și nu își luau ochii de pe ieșire. Faile tocmai se ridica din locul unde căzuse din șa, iar iapa neagră își freca botul de ea. Să ieși în galop din Căile de Taină era cel puțin la fel de rău ca și cum ai fi intrat în galop. Avea noroc că nici ea, nici calul nu își frânseseră gâturile. Calul înalt al lui Loial și cei doi cai de povară tremurau de parcă tocmai i-ar fi lovit cineva între ochi. Perrin încercă să spună ceva, iar ea se uită lung la el, provocându-l să scoată ceva pe gură. El tăcu însă cu înțelepciune.

Deodată Loial ieși și el, sărind prin oglinda argintie în care se vedea imaginea sa, din ce în ce mai mare, și rostogolindu-se pe pământ. Chiar în urma lui apărură doi troloci, unul cu coarne și bot de berbec, celălalt cu cioc de vultur și o creastă de pene, însă înainte ca aceștia să iasă măcar pe jumătate, oglinda lucitoare se făcu neagră ca tăciunele, bolborosind și înconjurându-i din toate părțile.

Perrin începu să audă, ca un murmurat în cap, o mie de glasuri turbate care îi zgâriau craniul. „Sânge amar. Așa de amar sângele ăsta! Bea sângele, sfarmă osul. Sfarmă osul și soarbe-i măduva toată. Amară măduvă, dulci-s țipetele. Țipete ca un cântec. Își cântă țipetele. Suflete mititele. Suflete înțepătoare, înfulecă-le! Cât de dulce durerea!” Și tot așa...

Țipând și urlând, trolocii loveau disperați întunecimea care bolborosea în jurul lor și trăgeau cu ghearele încercând să scape. Fură trași înapoi, din ce în ce mai adânc, până când nu mai rămase afară decât o mână păroasă care încerca să apuce aerul. Apoi se mai văzu doar acel întuneric care ieșea spre în afară, căutând sânge, oase și suflete. Încetul cu încetul, ieșirea din Căi fu acoperită de piatră, ca două porți care se apropiau, strângând întunecimea și împingând-o înapoi de unde venise. Glasurile din capul lui Perrin tăcură deodată. Loial se repezi spre peretele de stâncă și puse nu

una, ci două frunze ca trifoiul printre celelalte frunze și mlădițe sculptate. Totul se făcu din nou piatră, ca o bucată din restul zidului așezat în pustietatea unui versant puțin împădurit, iar în mulțimea de frunze se puteau vedea nu una, ci două frunze de Avendesora. Loial o luase pe cea dinăuntru și o pusese afară.

Ogierul slobozi un oftat adânc de ușurare.

— Atât pot face. Acum nu mai poate fi deschisă decât din partea asta, spuse el aruncându-i lui Perrin o privire neliniștită, dar severă în același timp. Aș fi putut să o închid pentru totdeauna dacă nu puneam frunzele la loc, însă nu am de gând să lipsesc Căile de Taină de o intrare, Perrin. Noi le-am făcut să crească și tot noi le-am îngrijit. Poate că într-o bună zi vor fi curățate. Nu pot să ferec o intrare pentru totdeauna.

— E de ajuns, răspunse Perrin, întrebându-se dacă trolocii se îndreptau chiar spre acea ieșire sau dacă întâlnirea fusese întâmplătoare. În orice caz, ieșirea era ferecată.

— Acela a fost...? Încercă Faile să întrebe tremurând, însă se opri ca să înghită în sec. Până și Aielii păreau tulburați.

— Machin Shin, răspunse Loial. Vântul Negru. O creatură a Umbrei sau ceva care s-a născut din pângărirea Căilor, însă nimeni nu știe sigur. Mi-e milă de trolocii aceia. Chiar și de ei.

Lui Perrin nu prea îi era milă, nici măcar de unii care muriseră în felul acela. Văzuse ce făceau trolocii atunci când puneau mâna pe oameni. Spurcăciunile ar fi mâncat orice, numai carne să fie, și uneori le plăcea să își țină prada în viață cât hăcuiau bucată după bucată. Nu putea să îi fie milă de troloci.

Copitele lui Trăparu răscoliră noroiul uscat atunci când Perrin îl întoarse în loc pentru a încerca să se lămurească unde se aflau.

Pe toate părțile se vedeau piscuri învăluite în nori; tocmai de la acești nori care nu dispăreau niciodată se trăgea numele de Munții de Negură. Sus, aerul era răcoros chiar și vara, mai ales față de vremea din Tear. Soarele după-amiezii târzii se odihnea peste piscurile dinspre apus, aruncând raze care scânteiau atunci când întâlneau câte unul din multele

pâraie care curgeau către râul din vale. După ce ieșea din munți, călătorind mai departe spre apus și miazăzi, râului i se spunea Manetherendrelle, însă Perrin crescuse numind acea porțiune de râu de la marginea dinspre miazăzi a satului, cu pragurile și vârtejurile sale care făceau din apă o spumă albă, Râul Alb. Manetherendrelle.

Steuriile de piatră răspândite prin vale sau pe costișele care coborau de jur împrejur străluceau precum sticla. Odată, peste vale și peste munții din împrejurimi se întindea un oraș. Manetheren, orașul turlilor avântate spre cer și al fântânilor arteziene jucăușe, capitala unui neam care îi purta numele, poate cel mai frumos oraș din lume după cum spuneau poveștile Ogierilor. Acum nu mai rămăsese nici o urmă din oraș, în afară de acea intrare a Căilor de Taină, pe care nimic nu reușise să o distrugă. Cu mai mult de două mii de ani în urmă, pe vremea Războaielor Troloce, orașul arsese până nu mai rămăsese decât piatra. După ce Aemon al'Caar al'Thorin, ultimul său rege, murise în ultima sa luptă împotriva Umbrei, orașul fu distrus de Puterea Supremă. Locului i se spusese Aemon's Field, iar satul care se găsea acum aici se numea Emond's Field.

Perrin se scutură. Toate acelea se întâmplaseră cu mult timp în urmă. Trolocii se mai arătaseră o singură dată de atunci, chiar de Noaptea Iernii, cu mai mult de un an înainte. Chiar după acea noapte fusese nevoit, împreună cu Rand și Mat, să pornească cu Moiraine prin întuneric. Și asta părea să se fi întâmplat cu multă vreme în urmă. Dar cum intrarea Căilor fusese ferecată, asta nu se mai putea întâmpla. „Acum trebuie să am grijă la Mantiile Albe, nu la troloci.”

O pereche de șoimi cu aripile albe dădeau roată deasupra capătului mai îndepărtat al văii. Ochii lui Perrin de abia dibuiră traiectoria unei săgeți. Unul dintre șoimi mai făcu un rotocol și apoi căzu. Perrin se încruntă. De ce ar trage cineva într-un șoim tocmai aici în munți? Un șoim care zboară deasupra unei gospodării, cu găini sau găște – se înțelege. Însă să tragi în unul acolo sus? Și de ce ar veni cineva tocmai până acolo? Oamenii din Ținutul celor Două Râuri nu prea umblau prin munți.

Cel de al doilea șoim țâșni întinzându-și aripile spre locul unde căzuse perechea sa, însă deodată începu să urce disperat. Un nor negru de corbi apăru din copaci și începu să îl atace din toate părțile. Atunci când se așezară la loc pe ramuri, nu se mai văzu nici urmă de șoim.

Perrin încercă să respire adânc. Mai văzuse înainte corbi sau alte păsări atacând un șoim care se apropiase prea mult de cuibul lor, însă nu putea crede că de această dată lucrurile erau la fel de simple. Păsările porniseră cam din același loc ca săgeata. Corbi. Uneori, Umbra trimitea animale ca iscoade. De obicei erau șobolani și alte spurcăciuni care mănâncă stârvuri. Corbii nu erau neobișnuiți. Își amintea bine cum fugise de stoluri de corbi care îl urmăreau, lăsându-se mai jos din când în când, ca și cum ar fi avut minte.

— La ce te uiți? întrebă Faile, punând mâna streășină la frunte pentru a putea privi mai bine în zare. Alea au fost păsări?

— Da, doar niște păsări, îi răspunse. „Poate că doar asta au fost. Nu pot să le bag tuturor frica în sân până nu sunt sigur. Nu atâta timp cât încă mai tremură după întâlnirea cu Machin Shin.”

Își dădu seama că încă mai ținea în mână ciocanul plin de sângele negru al Myrddraalului, care îl făcea să lucească. Trecându-și degetele peste obraz, simți că începuse să i se usuce sângele în barbă. Atunci când descălecă simți arsuri în coaste și în picior. În coburi găsi o cămașă cu care curăță ciocanul înainte ca sângele Pieritului să apuce să roadă metalul. Într-o clipă avea să știe dacă era ceva de care să se teamă în munți. Dacă nu erau numai oameni, lupii aveau să știe.

Faile începu să îl descheie la haină.

— Ce faci? îi ceru el socoteală.

— Îți oblojesc rănile, îl repezi ea. Nu o să te las să sângerezi de moarte. Mă și aștept de la tine să mori și să mai și trebuiască să te îngrop. Chiar nu îți pasă. Hai, nu te mai mișca!

— Mulțumesc, spuse el încet, iar Faile păru surprinsă.

Îl puse să își dea jos toate hainele în afară de izmene,

pentru a putea să îi spele rănila și să le frece cu o alifie pe care o scosese din coburi. Deși nu putea să vadă ce tăietură avea pe față, i se părea că e mică și nu foarte adâncă, chiar dacă eram cam aproape de ochi. Tăietura din partea stângă, chiar de-a lungul unei coaste, era mai lungă de o palmă, iar rana pe care i-o făcuse o suliță în coapsă era adâncă. Faile trebui să coase totul cu ac și ață din cutiuța ei. El îndură fără să crâcnească; ea tresări la fiecare împunsătură. Faile bombăni furioasă tot timpul cât lucră, mai ales atunci când îi frecă obrazul cu o cremă închisă la culoare care ustura. Arăta de parcă ar fi fost durerile ei și vina lui. Cu toate astea, îi obloji coasta și pulpa cu blândețe. Între mâinile ei blânde și bombănitul furios era o potriveală îndoielnică. Nu se putea înțelege.

Cât timp el căută prin coburi o cămașă curată și o pereche curată de pantaloni, Faile cercetă tăietura din haina lui, trecându-și degetele prin ea. Dacă ar fi fost două degete mai la dreapta Perrin nu ar fi scăpat de pe acea Insulă. După ce își vârî picioarele în cizme, Perrin întinse mâna după haină, iar Faile i-o aruncă.

— Să nu crezi că o să ți-o cos. Am cusut destul! M-ai auzit Perrin Aybara?

— Nici nu te rugasem.

— Și nici să nu te gândești! Ți-a ajuns!

Faile se îndepărtă și îi ajută pe Aieli să se îngrijească pe ei înșiși și pe Loial. Ce adunătură mai erau și ei! Ogierul își dăduse jos pantalonii largi, Gaul și Chiad se uitau unul la altul ca două pisici curioase, iar Faile își întindea alifiile și lega bandaje și în tot timpul acesta se uita cu reproș la Perrin. Ce ar fi trebuit să mai facă acum?

Perrin clătină din cap. Gaul avea dreptate; ai putea la fel de bine încerca să înțelegi soarele.

Chiar și acum că știa ce are de făcut nu îi venea ușor, mai ales după ce se întâmplase în Căi cu Pieritul. Odată văzuse un om care uitase că nu e decât om. Putea să i se întâmple și lui. „Netotule! Trebuie să mai ai grijă câteva zile. Doar până dai de Mantiile Albe.” Trebuia să afle. Corbii aceia...

Își trimise gândurile să rățăască prin vale în căutarea

lupilor. În locurile unde nu erau oameni se găseau întotdeauna lupi și, dacă aceștia se aflau pe aproape, atunci putea să vorbească cu ei. Lupii se fereau de oameni, încercau să îi bage în seamă pe cât de puțin posibil, însă pe troloci îi urau, căci erau spurcați, iar pe Myrddraali îi disprețuiau de moarte. Dacă se aflau Făpturile Umbrei în Munții de Negură, atunci lupii știau cel mai bine.

Însă nu găsi lupi. Nici unul. Ar fi trebuit să fie măcar câțiva în acea sălbăticie. Vedea căprioare păscând în vale. Poate că nu erau lupi destul de aproape să-i simtă. Puteau vorbi la o oarecare depărtare, însă chiar și o milă ar fi fost deja prea departe. Poate că în munți îi putea simți doar de la o distanță mai mică. Poate că asta era.

Își plimbă privirea peste piscurile acoperite de nori și apoi rămase cu ea ațintită spre capătul văii, spre locul de unde se ridicaseră corbii. Poate că avea să găsească lupi în următoarea zi. Nu voia să se gândească la ce ar fi însemnat dacă nu îi găsea.

28 Spre Turnul din Ghenjei

Cum noaptea se apropia, nu le mai rămânea altceva de făcut decât să își așeze tabăra chiar acolo pe munte, aproape de intrarea Căilor. Se împărțiră în două. Faile era neînduplecată.

— Ar fi trebuit să termini cu asta, tună Loial nemulțumit. Am ieșit din Căi, iar eu m-am ținut de cuvânt. S-a terminat.

Faile își puse mâinile în șolduri și ridică bărbia în sus, cu încăpățănare.

— Renunță, Loial, îi spuse Perrin. O să îmi așez tabăra puțin mai încolo.

Loial se uită la Faile, care se întorsese spre cele două femei Aiel de cum auzise vorbele lui Perrin, apoi clătină din capul său uriaș și se îndreptă spre Perrin și Gaul, ca și cum ar fi dorit să stea în tabăra lor. Perrin îl făcu însă să se întoarcă cu un gest pe care spera că femeile nu îl luaseră în seamă.

Nu se așează departe, poate la nici douăzeci de pași. Chiar și cu intrarea Căilor de Taină ferecată, rămânea să se teamă de corbi și de orice ar fi putut prevesti ei. Voia să fie aproape dacă ar fi fost nevoie. Dacă Faile începea să se plângă, nu avea decât.

Era atât de hotărât să nu îi ia în seamă împotrivirile, încât aproape îl supăra când Faile nu comentă nimic.

Fără să ia în seamă zvâcnetul din pulpă și dintre coaste, îi dădu jos șaua lui Trăparu și scăpă caii de povară de încărcătura lor. Perrin priponi apoi animalele și le legă la bot saci cu ovăz. Fără îndoială că aici nu era nimic de păscut. Și dacă erau totuși alte lucruri, asta nu mai știa... Luă apoi arcul căruia tocmai îi pusese coarda și îl așează peste tolă, lângă foc. Nu îi mai rămase decât să își desfacă securea de la cingătoare.

Gaul îl ajută să facă un foc, după care se ospătară în tăcere cu pâine, brânză și pastramă de vită, potolindu-și setea cu apă. Soarele se ascunse în spatele munților, făcând piscurile să pară umbre și pictând norii în roșu. Valea fu învăluită în umbre și aerul începu să se răcească.

După ce își scutură câteva firimituri de pe mâini, Perrin scormoni în coburi după mantaua lui verde de lână. Poate că se obișnuise mai mult decât ar fi crezut cu căldura din Tear. Se vedea bine că femeile așezate la un foc care arunca umbre în jur nu mâncau tocmai pe tăcute. Le auzea râzând, iar ceea ce putea desluși pe alocuri îi ardea urechile. Femeile vorbesc vrute și nevrute; nici acestea nu cunoșteau vreo opreliște. Loial se îndepărtase de ele cât îi fu cu putință, dar încercase să nu iasă de tot din lumina focului – încerca să se piardă într-o carte. Probabil că ele nici nu își dădeau seama cât de prost îl făceau să se simtă pe Ogier; credeau probabil că nici nu le aude.

Mormăind ca pentru sine, Perrin se așează la loc, față în față cu Gaul, de cealaltă parte a focului. Aielul nu părea să simtă răcoarea.

— Cunoști vreo istorioară hazlie? îl întreabă Perrin.

— Istorioară hazlie? Nu îmi vine nici una, așa, deodată. Gaul își întoarce ochii spre celălalt foc, de unde se auzeau râsete. Dar dacă mi-ar veni vreuna, ți-aș spune. Mai ții minte ce ți-am zis eu despre priceputul soarelui?

Perrin începu să râdă tare, vrând să fie sigur că îl vor auzi.

— Chiar că da. Femeile astea!

În cealaltă tabără râsul se mai domoli preț de câteva clipe, apoi reizbucni. Să le fie învățătură de minte. Și alții puteau să râdă. Perrin se uită posac la flăcări. Rănile îi dădeau ghes.

— Acest loc începe să arate tot mai mult ca Ținutul Întreit. Totuși, e prea multă apă și copacii sunt prea mulți și prea mari, dar nu e la fel de ciudat ca locurile acelea numite păduri, zise Gaul.

În locul unde Manetheren fusese înghițită de foc, pământul era sărac, iar copacii rari și noduroși, răsucii în forme stranii, nu erau nici unul mai înalt de treizeci de picioare. Perrin se gândi că era cel mai pustiu loc pe care îl văzuse vreodată.

— Mi-ar plăcea să ajung odată prin Ținutul ăla întreit al tău, Gaul.

— Poate că vei ajunge după ce ne terminăm treaba aici.

— Poate, încuviință Perrin, deși nu credea că avea să fie așa. Chiar nu avea cum să mai ajungă. I-ar fi putut spune și Aielului, însă nu dorea să vorbească despre asta acum, nici măcar să se gândească la asta.

— Prin locurile astea se întindea odată Manetheren? Îți curge sânge de Manetheren prin vine?

— Acesta a fost odată Manetheren, răspunse Perrin. Și presupun că îmi curge.

Îi venea greu să creadă că în micuțele cătune și fermele liniștite din Ținutul celor Două Râuri se găseau ultimele rămășițe ale sângelui din Manetheren, însă Moraine așa îi spusese. „Sângele vechi pulsează cu putere în Ținutul celor Două Râuri”, zisese ea.

— Asta s-a întâmplat demult, Gaul. Acum suntem fermieri, păstori; nu suntem un popor măreț, nu avem războinici străluciți.

Gaul schiță un zâmbet.

— Dacă spui tu. Te-am văzut luptând, și pe Rand al'Thor, și pe acela căruia i se spune Mat. Dar dacă așa spui tu.

Perrin se foi stânjenit. Cât se schimbase de când plecase de acasă? El și Rand, și Mat? Nu era vorba de ochii lui sau de lupi, sau de harul de a conduce al lui Rand. Însă cât din el mai rămăsese neschimbat? Mat era singurul care părea să fi rămas el însuși.

— Știi despre Manetheren?

— Noi știm mai multe despre lumea voastră decât vă închipuiți. Și mai puțin decât am fi crezut. Cu mult timp înainte să trec Zidul Dragonului am citit cărți aduse de negustori ambulanți. Știam totul despre „corăbii” și „râuri” și „păduri”, sau cel puțin așa îmi închipuiam. Gaul le pronunța de parcă ar fi fost cuvinte într-o limbă ciudată. Așa mi-am închipuit eu o „pădure”. Făcu un semn către copacii răzleți, pitici pe lângă înălțimea pe care ar fi trebuit s-o aibă. Să crezi într-un lucru nu înseamnă să îl faci să fie adevărat. Cum rămâne cu Gonacii Umbrei și Mană-n-Frunze? Crezi că doar din întâmplare s-au apropiat de Calea asta de Taină?

— Nu, oftă Perrin. Am văzut corbi jos în vale. Poate că asta nu înseamnă nimic, însă nu vreau să risc, nu după ce s-a

întâmpat cu trolocii.

Gaul dădu din cap.

— Ar fi putut fi Iscoade ale Umbrei. Dacă te pregătești pentru ce e mai rău, toate surprizele sunt plăcute.

— Mi-ar prinde bine o surpriză plăcută. Perrin cercetă din nou după lupi și tot nu găsi nimic. S-ar putea să reușesc să aflu ceva în noaptea asta. Poate. Dacă se întâmplă ceva aici, va trebui să-mi dai un ghionț și să mă trezești.

Asta sunase cam ciudat, dar Gaul nu făcu altceva decât să dea din nou din cap.

— Gaul, n-ai adus niciodată vorba de ochii mei, nici măcar nu te-ai uitat la ei mai cu luare-aminte. Nimeni dintre Aieli nu s-a uitat.

Știa că aveau o lucire aurie în lumina flăcărilor.

— Lumea se schimbă, zise Gaul cu glas potolit. Rhuarc și Jheran, chiar căpetenia tribului meu – până și înțelepții – au încercat să ascundă asta, însă erau tulburați atunci când ne-au trimis dincolo de Zidul Dragonului ca să-l căutăm pe Cel Care Vine cu Zorile. Cred că schimbarea nu va fi cea pe care ne-am închipuit-o dintotdeauna. Nu știu în ce fel va fi diferită, dar va fi. Creatorul ne-a adus în Ținutul Întreit ca să ne călească și să ne pedepsească pentru păcatul nostru, dar oare pentru ce am fost căliți? Clătină din cap cu tristețe. Colinda, Înțeleapta din Sălașul Izvoarelor Calde, mi-a spus că gândesc prea mult pentru un Câine de piatră, iar Bair, cea mai bătrână dintre Înțeleptele din Shaarad, m-a amenințat că mă trimite la Rhuidean atunci când moare Jheran, fie că îmi place sau nu. Pe lângă toate astea, Perrin, ce importanță mai are culoarea ochilor unui om?

— Mi-aș dori să gândească toată lumea ca tine.

La celălalt foc, petrecăreții se potoliseră în sfârșit. Una dintre femeile Aiel – Perrin nu putea să își dea seama care anume – se pregătea să stea de veghe, cu spatele la foc, iar toți ceilalți se cuibăriseră pe jos să doarmă. Fusese o zi istovitoare. Somnul ar fi trebuit să-i vină ușor, la fel ca și visul de care avea nevoie. Se întinse lângă foc, trăgându-și mantaua peste el.

— Nu uita! Dacă e nevoie, lovește-mă ca să mă trezești.

În timp ce Gaul încuviința din cap, îl și cuprinse somnul, iar visul i se înfățișă de îndată.

Era ziuă și se afla singur la intrarea Căilor de Taină, care arăta ca un zid frumos sculptat, urcând inegal pe coasta muntelui. În afară de asta, nu mai exista nici o urmă că picior de om călcase vreodată costișa aceea. Cerul era luminos și senin, iar o adiere ușoară dinspre vale îi aduse în nări mirosul de căprioare și iepuri, pitpalaci și porumbei, o mie de izuri diferite, de apă și pământ, și copaci. Era visul lupului.

Pentru o clipă, fu cuprins de senzația că *era* un lup. Avea labe și... „Nu!” Se pipăi și fu ușurat să constate că se afla încă în propriul corp, în hainele și mantaua lui. Și încins cu centura lată de care își atârna de obicei toporul, dar de data asta în locul lui se afla ciocanul pe jumătate vârat prin agățătoare.

Se încruntă și, în mod surprinzător, toporul apăru în locul lui pentru o fracțiune de secundă, obscur și imaterial. Deodată se transformă din nou în ciocan. Își linse buzele sperând în sinea lui să rămână așa. Poate că toporul ar fi fost o armă mai bună, dar el prefera ciocanul. Nu își amintea să i se mai fi întâmplat așa ceva vreodată, o astfel de schimbare, însă știa cât de ciudat era locul acesta. Dacă puteai să îl numești loc. Era visul lupului, iar în el se întâmplau de obicei lucruri stranii, la urma urmei la fel de stranii ca în orice fel de vis.

De parcă însuși gândul la ciudățeniei ar fi declanșat alta, un petec de cer deasupra munților se întunecă dintr-odată și se transformă într-o fereastră către altceva. Rand se afla acolo, înconjurat de vârtejuri de vânt, râzând sălbatic, aproape ca un nebun, cu brațele ridicate, iar vântoasele erau călărite de niște figuri mici, stacojii-aurii, ca acelea ciudate de pe flamura Dragonului; ochi tainici îl urmăreau pe Rand și nu puteai ști dacă el își dădea seama de asta. „Fereastră” bizară se închise, doar pentru a fi înlocuită de alta mai încolo, unde Nynaeve și Elayne se furișau cu grijă printr-un peisaj sălbatic cu umbre de clădiri răsucite, vânând cine știe ce jivină primejdioasă. Perrin n-ar fi putut să-și explice cum de știa că era primejdioasă, dar de știut știa. Și acea viziune dispăru și o

altă ruptură neagră se lăți pe cer. Mat, stând în fața unui drum bifurcat. Dădu cu banul, o porni pe o potecă și, dintr-odată, se trezi purtând o pălărie cu boruri largi, înaintând cu ajutorul unui toiag și având la cingătoare o sabie scurtă. O altă „fereastră” unde Egwene alături de o femeie cu părul lung și alb îl privea uluită în timp ce în spatele lor Turnul Alb se prăbușea piatră cu piatră. Apoi dispărură și ei.

Perrin trase adânc aer în piept. Mai văzuse lucruri ca acestea, aici în visul lupului, și bănuia că viziunile erau adevărate într-un fel sau că însemnau ceva. Orice-ar fi fost, lupii nu le vedeau niciodată. Moiraine sugerase că acest vis era ceva numit Tel'aran'rhiod, însă mai mult de-atât nu voise să-i spună. Le auzise și pe Egwene, și pe Elayne vorbind despre vise odată, însă Egwene știa deja prea multe despre el, poate la fel de mult ca și Moiraine. Nu putea să vorbească despre așa ceva, nici măcar cu ea.

Exista o persoană cu care ar fi putut vorbi. Și-ar fi dorit să îl găsească pe Elyas Machera, cel ce îi spusese despre lupi. Elyas cunoștea probabil lucrurile acestea. Când se gândi la bărbat, avu pentru un moment senzația că își auzea numele șoptit în vânt, dar când își ciuli urechile nu auzi decât vântul. Era un sunet al singurătății. Se afla aici singur.

— Sarsar! strigă el, și repetă numele în gând.

Lupul era mort și totuși aici nu era tocmai mort. Visul lupului era locul unde veneau lupii după ce mureau, ca să aștepte să se nască din nou. Pentru lupi, era mult mai mult decât atât; chiar și când erau treji păreau într-un fel să fie legați de vis. Pentru ei, visul era aproape la fel de adevărat – poate chiar la fel de adevărat – ca realitatea.

— Sarsar!

„Sarsar!” Dar Sarsar nu se arătă.

Era zadarnic. Se afla aici cu un scop, așa că era mai bine să se apuce de treabă. Îi trebuiau câteva ore până să ajungă în locul de unde văzuse înălțându-se corbii.

Făcu un pas – peisajul în jurul lui deveni confuz – și piciorul dădu de malul unui pârau, între cucuta pitică și salcia de munte, deasupra înălțându-se piscuri învăluite în nori. Pentru o clipă se holbă uluit. Se afla la celălalt capăt al văii.

De fapt, se afla chiar acolo unde voise să ajungă, locul de unde apăruseră corbii și săgeata care ucisese primul șoim. Nu i se mai întâmplase niciodată asta. Oare învăța mai multe despre visul lupului – Sarsar îi spusese dintotdeauna că știa prea puține – sau de data asta era altfel?

Fu mai grijuliu când pași a doua oară, dar nu făcu decât un pas. Nu era nici urmă de arcaș, de corbi, nu se vedeau nici urme de pași, nici pene, nu putea adulmeca nimic. Nu știa precis la ce se așteptase. Nu putea să existe vreun semn decât dacă apăruseră și în vis. Dar dacă ar fi putut găsi lupi în vis, ar fi putut să-l ajute să-i găsească pe frații și pe surorile lor din lumea reală, iar acei lupi i-ar fi putut spune dacă existau Făpturi ale Umbrei în munți. Poate dacă se aflau mai sus i-ar fi auzit strigarea.

Cu ochii ațintiți asupra celui mai înalt pisc de sub pătura de nori, pași. Contururile lumii deveniră din nou confuze și se trezi pe costișă, la mai puțin de cinci palme de talazurile albe de ceață. Râse fără să vrea. Era de-a dreptul distractiv. De aici vedea toată valea întinzându-se jos.

— Sarsar!

Nici un răspuns.

Sări pe muntele următor strigând, apoi pe următorul și pe următorul, spre răsărit, spre Ținutul celor Două Râuri. Sarsar nu răspundea. Mai îngrijorător era faptul că Perrin nu simțea nici prezența altor lupi. Întotdeauna se aflau lupi în visul de lup. Întotdeauna.

Din pisc în pisc se repezea cu mișcări distorsionate, chemând, căutând. Sub el munții erau pustii, cu excepția căprioarelor sau a altor feluri de vânat. Totuși, din când în când mai apăreau semne de prezență umană. Semne străvechi. De două ori siluete masive, sculptate, apărură ocupând aproape în totalitate o costișă; în alt loc, niște litere ciudate, ascuțite, de două palme, fuseseră scrijelite pe o stâncă un pic prea netedă și perpendiculară. Chipurile siluetelor fuseseră măcinate de vreme, iar o privire mai puțin ageră ca a lui ar fi confundat literele cu niște zgârieturi făcute de vânt și ploi. După munți și stânci apărură Dealurile Nisipoase, dâmburi mari și rotunde, acoperite cu iarbă aspră

și arbuști sterpi, odată malul unei mări imense, înainte de Frângere. Și, dintr-odată, zări un om pe vârful unui deal nisipos.

Bărbatul era prea departe ca să îl poată vedea limpede, doar o figură înaltă cu părul negru, dar nici vorbă să fi fost vreun troloc sau ceva asemănător; cu o haină albastră și un arc în spate, stătea aplecat asupra unui lucru de pe pământ ascuns în desișul pitic. Totuși, ceva i se părea cunoscut la el.

Se stârni un vânt care îi aduse lui Perrin mirosul vag al omului. Un iz rece, numai așa putea să îl descrie. Rece și nu tocmai omenesc. Dintr-odată se trezi în mâini cu propriul arc, cu o săgeată în el și o tolbă plină atârându-i de cingătoare.

Celălalt ridică privirea și îl zări. Șovăi o fracțiune de secundă, apoi se răsucii și se transformă într-o linie fulgerătoare tăind dealurile în goană.

Perrin făcu un salt către locul unde fusese acesta, se holbă la ceea ce se afla în desiș și fără să se gândească de două ori o porni pe urma arătării, lăsând acolo cadavrul pe jumătate jupuit al unui lup. Un lup mort în visul de lup. Era de neconceput. Ce ar fi putut ucide un lup aici? Ceva malefic.

Prada lui alerga înainte cu pași care acopereau mile întregi, de-abia vizibil în depărtare. Ieșind dintre dealuri și tăind de-a curmezișul Pădurii de la Apus încâlcită cu fermele sale risipite și răzlețe, peste pământ defrișat, o întindere peticită de câmpuri îngrădite și tufăriș mărunț, trecând de Dealul Străjii. Era ciudat să vezi sătucurile de case din paie acoperind dealurile, însă fără oameni pe ulițe, și fermele parcă părăsite. Însă Perrin își ținu ochii ațintiți asupra omului care gonea în fața lui. Se obișnuise atât de mult cu această urmărire, încât nu fu câtuși de puțin mirat când ajunse dintr-o săritură pe malul dinspre miazăzi al râului Taren, și din încă un salt între niște dealuri sterpe, fără copaci sau iarbă. Alerga spre miazănoapte și apoi spre apus, peste pârauri și drumuri și sat și râuri, concentrat numai asupra celui ce fugea în față. Pământul deveni neted și plin de ierburi, presărat pe ici, pe colo cu desișuri, fără nici o urmă de oameni. Apoi ceva licări în față, lucind în lumina soarelui, un turn de metal. Prada lui se repezi către el și dispăru. Din două sărituri, Perrin ajunse și

el la fața locului.

Turnul era înalt de vreo două sute de picioare și gros de vreo patruzeci, scânteind ca oțelul lustruit. Ar fi putut la fel de bine să fie și o coloană de metal plină. Perrin îi dădu ocol de două ori fără să observe nici o deschizătură, nici măcar o spărtură, nici cea mai mică zgârietură pe acel perete neted. Mirosul totuși zăbovea în aer, izul acela rece, neomenesc. Urmele se sfârșeau aici. Omul – dacă era într-adevăr un om – reușise cumva să intre. Acum trebuia să găsească o metodă de a-l urma.

„Oprește-te!” Era un val de emoție pură căruia mintea lui Perrin îi atribui un cuvânt. „Oprește-te!”

Se întoarse să vadă un lup mare, cenușiu, înalt până la talia lui, pestriț și plin de cicatrice care aterizase lângă el de parcă s-ar fi pogorât din cer. Poate că așa făcuse. Sarsar îi invidiase întotdeauna pe vulturi pentru zborul lor și iată că acum zbura și el. O pereche de ochi galbeni se încrucișară cu altă pereche de ochi galbeni.

— De ce să mă opresc, Sarsar? A ucis un lup.

„Oamenii au mai ucis lupi și lupii oameni. De ce te îneacă jarul mâniei de data asta?”

— Nu știu, zise Perrin rar. Poate pentru că s-a întâmplat aici. Nu știam că se poate să ucizi un lup aici. Credeam că lupii sunt în siguranță în vis.

„Îl urmărești pe Ucigaș, Tăurașule. Se află aici în carne și oase și e în stare să ucidă.”

— În carne și oase? Vrei să zici că nu visează și el? Cum poate să fie aici în carne și oase?

„Nu știu. E o amintire vagă de demult, ca multe altele, de fapt. Făpturile Umbrei pătrund și în vis, acum. Creaturile lui Mușcă-Inimă. Nimic nu mai e sigur.”

— Păi, acum a intrat, zise Perrin privind cu luare-aminte turnul neted de metal. Dacă îmi dau seama cum a intrat, pot să îi vin de hac.

„Pui nechibzuit care scormonești cuibul de viespi. Locul acesta e malefic. Toți știu asta. Iar tu vrei să urmărești răul în lăcașul său. Ucigașul poate să omoare.”

Perrin tăcu. Cuvântul „a ucide” în mintea lui era învăluit

într-o aură de finalitate.

— Sarsar, ce se întâmplă cu un lup care moare în vis?

Lupul rămase tăcut un răstimp.

„Dacă murim aici murim pentru totdeauna, Tăurașule. Nu știu dacă și pentru tine e la fel, dar eu cred că este.”

— Un loc primejdios, arcașule. Turnul din Ghenjei e un loc blestemat pentru omenire.

Perrin se răsuci pe călcâie, dând să ridice arcul înainte să o observe pe femeia care se afla la câțiva pași depărtare; avea părul împletit într-o coadă groasă care îi cădea până la talie, aproape la fel cum îl purtau femeile din Ținutul celor Două Râuri, dar cu o împletitură mai complicată. Hainele ei aveau un croi ciudat, o haină scurtă albă, pantaloni largi dintr-un material subțire, galben pal, strânși la glezne deasupra unor cizme scurte. Pelerina ei neagră părea să ascundă ceva ce licărea argintiu.

Femeia se mișcă, iar sclipirea metalică dispăru.

— Ai niște ochi ageri, arcașule. Mi-am dat seama de când te-am văzut prima oară.

De când îl privea? Era jenant faptul că reușise să se strecoare fără ca el să o audă. Măcar Sarsar ar fi putut să îl avertizeze. Lupul se lungise în iarba înaltă până la genunchi, privindu-l stând cu botul pe labelle din față.

Femeia avea o înfățișare cunoscută, deși Perrin era convins că și-ar fi adus aminte de ea dacă ar mai fi văzut-o. Cine era ea, de se afla în visul lupului? Sau era cumva Tel'aran'rhiod al lui Moiraine?

— Ești Aes-Sedai?

— Nu, arcașule, râse ea. Am venit doar să te previn, în ciuda Rânduielilor. Chiar în lumea oamenilor, odată ce intri în Turnul lui Ghenjei e foarte greu să mai ieși. Aici, e aproape imposibil. Ai curajul celui care aleargă pe câmpul de bătălie fluturând flamura, despre care unii spun că nu poate fi deosebit de nechibzuință.

— Imposibil de ieșit din el? Tipul acela - Ucigașul - sigur intrase. De ce ar fi făcut asta dacă știa că nu poate ieși?

— Și Sarsar a zis că e primejdios. Turnul din Ghenjei? Ce este?

Ochii femeii se măriră și îl privi pe Sarsar care stătea tot acolo întins pe iarbă, nebăgând-o în seamă și privindu-l pe Perrin.

— Poți să vorbești cu lupii? Ce putere de legendă! Deci de aceea de afli aici. Ar fi trebuit să îmi dau seama. Turnul? Este o poartă, arcașule, către Tărâmul Aelfinnilor și Eelfinnilor.

Rosti numele de parcă el ar fi trebuit să le recunoască. Când o privi nedumerit, ea îl întrebă:

— Ai jucat vreodată jocul acela numit Șerpi și Vulpi?

— Toți copiii îl joacă. Cel puțin în Ținutul celor Două Râuri. Dar renunță la el când cresc destul de mari ca să-și dea seama că nu pot să câștige.

— Doar să încalce regulile, zise ea. „Curaj și putere, foc să orbești, cu fierul să legi și să uluiești.”

— Sunt versuri din joc. Nu înțeleg. Ce legătură are cu turnul ăsta?

— Așa poți să câștigi împotriva șerpilor și a vulpilor. Jocul e o amintire a vechilor tertipuri. Nu contează, atâta timp cât stai departe de Aelfinni și de Eelfinni. Acestea nu sunt malefice așa cum e Umbra, însă ar putea la fel de bine să fie, la cât de diferite sunt de omenire. Nu poți avea încredere în ele, arcașule. Ține-te departe de Turnul din Ghenjei. Evită Lumea Viselor dacă poți. Bântuie ființe întunecate.

— Ca omul pe care îl urmăream? Ucigașul?

— Un nume potrivit pentru el. Acest Ucigaș nu e bătrân, arcașule, dar răul din el e străvechi.

Părea că se sprijină pe ceva invizibil; poate acel obiect argintiu pe care parcă îl zărise.

— Se pare că îți spun cam multe. Nu înțeleg de ce ți-am vorbit de la bun început. Desigur. Ești ta'veren, arcașule?

— Cine ești tu?

Părea să știe foarte multe despre turn și despre visul de lup. „Dar s-a mirat că puteam vorbi cu Sarsar.”

— Cred că te-am mai întâlnit undeva.

— Deja am încălcat prea multe Rânduieli, arcașule.

— Rânduieli? Ce Rânduieli?

În spatele lui Sarsar ateriză o umbră și Perrin se răsucii brusc, furios că din nou fusese luat prin surprindere. Nu era

nimeni. Dar o văzuse; umbra unui bărbat cu mânerile a două săbii ițindu-se deasupra umerilor lui. Priveliștea îi răscoli din nou amintirile.

— Are dreptate, zise femeia din spatele lui. N-ar trebui să vorbesc cu tine.

Când se întoarse spre ea, femeia dispăruse. În jurul lui nu vedea decât iarbă și tufișuri. Și tumul argintiu, scânteietor.

Se încruntă la Sarsar, care ridică în sfârșit capul de pe labe.

— E de mirare că nu te atacă și veverițele, bombăni Perrin. Ce părere ți-ai făcut despre ea?

„Ea? O ea?” Sarsar se ridică uitându-se împrejur. „Unde?”

— Cea cu care am vorbit. Chiar aici. Chiar acum.

„Ai scos sunete în vânt, Tăurașule. N-a fost nici o ea aici. Nimeni în afară de noi doi.”

Perrin își scărpină barba enervat. Fusesse chiar aici. Doar nu vorbise de unul singur.

— Lucruri ciudate se întâmplă aici, spuse mai mult pentru sine. A fost de acord cu tine, Sarsar. Mi-a spus să mă țin departe de turnul ăsta.

„E Înțeleaptă.” Gândul avea o umbră de îndoială; Sarsar încă nu credea că existase vreo „ea”.

— M-am abătut de la ceea ce voisem, mormăi Perrin.

Explică faptul că trebuia să găsească lupi în Ținutul celor Două Râuri sau în munții de acolo, povești despre corbi și despre trolocii din Căi.

Când isprăvi, Sarsar rămase tăcut multă vreme, ținându-și coada stufoasă în jos, țeapănă. Într-un sfârșit... „Stai departe de vechiul tău ținut, Tăurașule.” În mintea lui Perrin „vechiul lui ținut” se înfățișa ca un pământ însemnat de o haită de lupi. „Nu mai sunt lupi acolo. Aceia care erau acolo și nu au fugit sunt morți. Acolo Ucigașul se preumblă în vis.”

— Trebuie să mă întorc acasă, Sarsar, trebuie.

„Ai grijă, Tăurașule. Ziua Ultimei Vânători se apropie. Vom goni împreună la Ultima Vânătoare.”

— Într-adevăr, zise Perrin cu tristețe.

Ar fi fost frumos să se poată retrage aici când avea să moară; deja era pe jumătate lup, cel puțin așa părea

câteodată.

— Acum trebuie să plec, Sarsar.

„Să ai parte de o vânătoare bună, Tăurașule, și de lupoalice care să îți dăruiască mulți pui.”

— Cu bine, Sarsar.

Deschise ochii în lumina scăzută a cărbunilor care de-abia mai pâlpâiau pe munte. Gaul ședea ghemuit în penumbră, cercetând întunericul. În grupul celălalt Faile se trezise, venindu-i rândul să stea de veghe. Luna strălucea peste vârfurile munților, transformând norii în umbre sidefii. Perrin socoti că dormise vreo două ore.

— Stau eu de veghe un timp, zise aruncându-și pelerina de pe el. Gaul dădu din cap și se cuibări pe jos unde stătuse el. Gaul?

Aielul întoarse fața către el.

— S-ar putea să fie mai rău în Ținutul celor Două Râuri decât mi-am închipuit.

— Lucrurile stau de obicei mai rău decât ni le închipuim, răspunse Gaul liniștit. Așa e viața.

Aielul puse capul pe pământ.

Ucigașul. Cine era? Ce era? Făpturi ale Umbrei în Căi, corbi în Munții de Negură, și omul acesta numit Ucigașul în Ținutul celor Două Râuri. Nu putea să fie o întâmplare, oricât de mult și-ar fi dorit.

29 Din nou acasă

Călătoria prin Pădurea de la Apus îi luase poate șase pași mari în visul cu lupi, ieșind din zona munților și traversând Dealurile Nisipoase și durase trei zile lungi călare. Aielilor nu le fusese greu să țină pasul mergând pe jos, dar nici măcar animalele nu reușeau să atingă o viteză prea mare din cauza terenului denivelat. Rănila care se vindecau îl iritau groaznic pe Perrin; alifia lui Faile părea să-și facă efectul.

Călătoria fusese una liniștită, singurele zgomote ce-o întrerupeau fiind mai ades lătratul unei vulpi ieșite la vânătoare sau ecoul țipătului unui șoim decât vreo vorbă a cuiva. Măcar n-au mai văzut corbi. Nu o dată i s-a părut că Faile era gata să-și mână iapa aproape de el, gata să spună ceva, dar de fiecare dată ea se abținea. Pe el îl bucura; își dorea să îi vorbească mai mult decât orice, dar dacă s-ar fi trezit împăcându-se cu ea? Se simțea vinovat pentru dorința de a-i vorbi. Ea îi înșelase pe Loial și pe el. Ea urma să înrăutățească și să îngreuneze întreaga situație. Își dorea s-o poată săruta din nou. Își dorea ca ea să decidă că se săturase de el și să plece. De ce trebuia să fie atât de încăpățânată?

Ea și cele două femei Aiel erau reținute, Bain și Chiad pășeau pe de-o parte și pe de alta a Rândunicii când nici una din ele nu o lua înainte. Câteodată cele trei șușoteau între ele, după care îl priveau în așa fel, încât ar fi putut la fel de bine să arunce și cu pietre după el. Loial călărea alături de ei la cererea lui Perrin, deși situația îl supăra teribil. Urechile lui Loial tresăreau de parcă și-ar fi dorit să nu fi auzit niciodată de oameni. Gaul părea să găsească toată situația nemaipomenit de amuzantă; ori de câte ori Perrin îi arunca vreo privire, pe fața sa se lățea câte un rânjet.

Cât despre Perrin, călătoria învăluit în griji și-și ținea arcul întins sprijinit de partea din față a șei. Oare acest bărbat pe nume Ucigașul hălăduia în Ținutul celor Două Râuri numai în visul lupului sau și în lumea reală? Așa bănuia Perrin. Și probabil că Ucigașul era acela care ucisese șoimul fără vreun motiv. Aceasta era încă o complicație fără de care s-ar fi

descurcat bucuros pe lângă problemele cu Copiii Luminii.

Familia lui locuia la o fermă aflată la mai mult de o jumătate de zi depărtare de Emond's Field, aproape lângă Pădurea Îmbibată. Tatăl și mama sa, surorile sale, fratele lui cel mic. Paetram ar trebui să aibă nouă ani acum, fără îndoială găsind pricină ori de câte ori cineva îi spunea „micuțul”, Deselle, o rotofeie de doisprezece ani, și Adora, de șaisprezece, probabil pregătită să-și îndeplinească părul. Unchiul Edward, fratele tatălui său, mătușa Magde, greoaie și arătând aproape la fel, și copiii lor. Mătușa Neain, care mergea la mormântul unchiului Carlin în fiecare dimineață, și copiii lor, și strămătușa Ealsin care nu se căsătorise niciodată, cu nasul ei ascuțit și cu ochiul ei ager pentru a descoperi ce făcea fiecare cale de câteva mile. Odată intrat sub oblăduirea jupânului Luhhan, îi mai văzuse doar în zilele de sărbătoare; distanța era prea mare pentru călătorii dese, și mereu era de muncă. Dacă Mantiile Albe porniseră să îi vâneze pe cei din neamul Aybara, erau ușor de găsit. Răspunderea lui erau ei, nu Ucigașul ăsta. Măcar atât putea să facă. Să-și protejeze familia și pe Faile. Asta înainte de toate. Și pe urmă venea satul, și lupii, iar Ucigașul ăsta – ultimul. Un singur om nu se poate ocupa de toate.

Pădurea de la Apus creștea pe teren pietros mărăcinos, pământ tare, acoperit cu copaci deși, cu gospodării și cărări puține. Rătăcise prin aceste păduri adânci pe când era copil, singur sau alături de Rand și Mat, vânând cu arcul sau cu praștia, punând capcane pentru iepuri sau pur și simplu hoinărind de dragul hoinăritului. Veverițe cu coada stufoasă flecărint prin copaci, sturzi pătați care scoteau triluri pe ramuri imitați de coțofenele cu aripi negre, potârnichea cu spinare albastră țâșnind din tufiș în fața drumeților – toate îi vorbeau despre casă. Însuși mirosul țărânei răscolite de copitele cailor era un semn cunoscut.

Ar fi putut-o lua drept spre Emond's Field, în schimb o cotiră mai spre miazănoapte prin pădure, străbătând în sfârșit drumeagul larg, cu șleauri, numit Calea Carierei pe când soarele cobora spre vârfurile copacilor. De ce „carieră”, nu știa nimeni din Ținutul celor Două Râuri, și apoi de-abia

aducea cu un drum, nu era decât o fâșie buruienoasă pe care nici măcar n-o observai, era lipsită de copaci până dădeai cu ochii de făgașurile acoperite cu ierburi lăsate de generații de care și căruțe. Câteodată se strecurau la suprafață fragmente de pavaj. Poate că dusesse la vreo carieră pentru Manetheren.

Ferma pe care o căuta Perrin se întindea nu departe de drum, dincolo de șiruri de meri și peri în care se înfiripau fructele. Simți mirosul fermei înainte de a o vedea. Era un iz de tăciune; nu părea să fi ars nimic de curând și totuși nici un an întreg nu ar fi putut să alunge mirosul acela.

Trase de hățuri și se opri cu privirea ațintită înainte de a mâna spre ceea ce fusese odată gospodăria al'Thor, cu calul de povară după el în spatele surului. Nu mai stătea în picioare decât saivanul cu pereți de piatră, cu poarta de zăbrele deschisă și atârând de o singură balama. Coșul înnegrit de funingine arunca o umbră oblică de-a latul grinzilor arse și răsturnate ale casei. Din hambar și șopronul pentru păstrarea tutunului nu mai rămăsese decât cenușa. Buruienile sugrumau câmpul de tutun și straturile de zarzavat, iar grădina arăta călcată în picioare; mai tot ce nu era ulm sau iarbă zăcea stricat și putred.

Nici măcar nu îi trecu prin minte să pună o săgeată în arc. Focul era vechi de săptămâni întregi, iar lemnul – arsalunecos și tocit de ploile trecute. Cârceii de viță sălbatică aveau nevoie de aproape o lună să se înalțe atât. Învăluiseră până și plugul și grapa care zăceau lângă câmp; rugina se ițea pe sub frunzele palide, înguste.

Aielii cercetară totuși locul cu atenție, cu sulile la îndemână și cu ochii în patru, răscolind țărâna și împungând prin cenușă. Când Bain se cățăra afară din ruinele casei, îi aruncă o privire lui Perrin și clătină din cap. Măcar Tam al'Thor nu murise acolo.

„Ei știu. Știu, Rand. Ar fi trebuit să vii.” Aproape că nu se putu opri să-l împingă pe Trăparu la galop și să-l țină într-o întinsoare până la ferma familiei. Adică, măcar ar fi încercat – până și Trăparu s-ar fi prăbușit înainte să ajungă până acolo. Poate că trolocii erau de vină. Dacă ei erau, atunci poate ai lui munceau în gospodărie, încă în siguranță. Trase adânc aer în

piept, dar cenușa ștersese orice alt miros.

Gaul se opri lângă el.

— Oricine a făcut-o, a plecat de mult. Au omorât câteva oi și le-au împrăștiat pe celelalte. A venit cineva mai târziu ca să adune turma și s-o mîne spre miazănoapte. Doi bărbați, zic eu, dar urmele sunt prea vechi ca să fiu sigur.

— E vreun semn cine-a făcut-o?

Gaul clătină din cap. Ar fi putut fi trolocii. Ce ciudat să-ți dorești așa ceva! Și ce prostie! Mantiile Albe știau cum îl cheamă și pe el, și pe Rand, după câte se părea. „Știu cum mă cheamă.” Privi cenușa gospodăriei lui al’Thor, iar Trăparu fornăi când frâul îi tremură în mână.

Loial se dăduse jos din șa la marginea șirului de pomi fructiferi, dar capul tot îi ajungea printre ramuri. Faile înaintă pe cal spre Perrin, privindu-i chipul cu luare-aminte, iapa ei pășind delicat.

— Este...? Îi cunoșteai pe ai casei?

— Rand și tatăl lui.

— Ah, mă gândeam eu că s-ar putea... Ușurarea și blândețea din glasul ei erau destul ca să încheie propoziția. Ai tăi stau prin apropiere?

— Nu, răspunse el scurt, iar ea tresări, ca plesnită peste față, dar cu ochii încă la el, în așteptare.

Ce trebuia să facă s-o alunge de-acolo? Mai mult decât era în stare, dacă nu reușise deja.

Umbrele se alungeau, iar soarele ajunsese la coroanele copacilor. Îl struni pe Trăparu să meargă și-i întoarse grosolan spatele.

— Gaul, va trebui să așezăm tabăra pe aproape în seara asta. Vreau s-o pornesc devreme mâine-dimineață. Aruncă o privire peste umăr; Faile călărea înapoi spre Loial, țeapănă în șa. În Emond’s Field, au să știe... Mergea acolo unde erau Mantiile Albe, ca să se poată preda înainte să le facă vreun rău alor lui. Dacă erau sănătoși. Dacă ferma unde se născuse nu arăta deja ca aceasta. Nu. Trebuia să ajungă la timp să împiedice așa ceva.

— O să știe cum stau lucrurile în Emond’s Field.

— În zori, atunci. Gaul ezită. N-ai s-o alungi. Fata asta e

aproape Far Dareis Mai și, dacă te iubește o Fecioară, n-ai cum să scapi, oricât ai fugi.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji cu Faile. Își înmuie glasul; nu de Gaul voia el să scape: În zori. Înainte să se trezească Faile.

Amândouă taberele, ridicate sub meri, fură tăcute în acea noapte. De mai multe ori, una sau alta din femeile Aiel se ridică, privind țință spre focul mic la care stăteau el și Gaul, dar țipătul unei bufnițe și cail care băteau din copite erau singurele zgomote. Perrin nu putea dormi și mai era un ceas până se crăpa de ziuă, luna plină apunea când el și Gaul se furișară de acolo, cele două Aiel rămânând tăcute, iar cizmele lui moi și copitele cailor abia dacă făceau zgomot. Bain, sau poate Chiad, îi urmări plecând. Nu-și putea da seama care era, dar n-o trezise pe Faile, iar el îi fu recunoscător.

Soarele se ridicase bine la ieșirea din Pădurea de la Apus, puțin mai jos de sat, printre urme și cărări de căruțe, cele mai multe din ele mărginite de garduri vii sau ziduri scunde de piatră necioplită. Fumul se ridica în dâre cenușii, plutitoare, pe deasupra coșurilor din gospodării, după miros, gospodinele roboteau cocând pâinea de dimineață. Bărbații erau presărați prin câmpurile de tutun sau ovăz, iar băieții păzeau turmele de oi. Câțiva oameni îi observară trecând, dar Perrin îl ținu pe Trăparu la trap, sperând că nici unul dintre ei nu era de-ajuns de aproape ca să-l recunoască sau să se mire de ciudățenia hainelor lui Gaul sau de sulیțele lui.

Oamenii aveau să se afle la treabă și în Emond's Field, așa că înconjură pe departe satul spre răsărit, departe de străzile de pământ tare, bătătorit și de acoperișurile de șindrilă adunate ciorchine în jurul Pajiștii, unde Izvorul de Vin însuși țâșnea dintr-o ieșitură stâncoasă, cu suficientă putere ca să doboare un om, și se aduna în Apa Izvorului de Vin. Pagubele din Noaptea lernii de care își aducea aminte de anul trecut, case-le arse și acoperișurile pârjolite erau toate refăcute și reparate. Era ca și cum trolocii nici nu s-ar fi întors atunci. Se rugă, ca nimeni să nu mai fie nevoit să treacă din nou prin așa ceva. Hanul de la Izvorul cu Vin se găsea de fapt la capătul dinspre Răsărit al lui Emond's Field, între Podul de

Căruțe, pod solid de lemn peste Izvorul țâșnitor de Vin și o veche și uriașă fundație de piatră, cu un stejar măreț care creștea prin mijlocul ei. Acolo, la mesele de sub ramurile groase, stăteau oamenii în după-amiezile frumoase și priveau jocul cu bilele. La ora aceasta matinală, mesele erau goale, desigur. Mai departe, la răsărit, nu mai erau decât câteva case. Hanul însuși avea primul cat construit din piatra de râu, cel de al doilea, dat cu var, ieșind în afară de jur împrejur și cu o duzină de coșuri care se înălțau deasupra unui acoperiș roșu din țiglă, singurul acoperiș de țiglă pe o rază de multe mile.

Legându-i pe Trăparu și calul de povară de un par de lângă ușa bucătăriei, Perrin aruncă o privire spre grajdul acoperit cu șindrilă. Se auzeau bărbați lucrând înăuntru, probabil Hu și Tad, muruind acolo unde jupân al'Vere își ținea atelajul de cai de Durrham uriași pe care îi închiria pentru cărat. Se auzeau zgomote și din partea cealaltă a hanului, murmurul glasurilor de pe Pajiște, gâgâit de găște și uruitul unei căruțe. Nu descărcă nimic din spinarea cailor; oprirea avea să fie scurtă. Îi făcu semn lui Gaul să-l urmeze și se grăbi să intre, purtându-și arcul, înainte să iasă vreunul dintre grăjdari.

Bucătăria era goală, amândouă plitele de fier reci și doar o vatră caldă, deși mirosul de copt plutea încă în aer. Pâine și prăjituri cu miere. La han erau rareori oaspeți cu excepția vremurilor când veneau negustori de la Baerlon ca să cumpere lână sau tutun, sau când sosea câte un negustor ambulant atunci când ninsoarea nu stricase drumurile sau veneau sătenii pentru o dușcă sau o masă mai târziu în cursul zilei, acum fiind toți prinși cu truda prin propriile gospodării. Se putea totuși să fie cineva acolo, așa că Perrin păși în vârful picioarelor de-a lungul holului scurt care ducea din bucătărie spre camera de zi și crăpă ușa ca să tragă cu ochiul.

Văzuse de mii de ori încăperea pătrată, cu căminul lui din piatră de râu, întins pe jumătate din lungimea camerei, al cărui pervaz îți ajungea până la umăr și pe a cărui poliță se găsea cutia de tablă pentru tutun a jupânului al'Vere și ceasul pe care-l iubea atât. Nu știa cum, dar toate i se păreau mai

mici decât altădată. Pe scaunele cu spătare înalte din fața vetrei se întrunea Sfatul Satului. Cărțile lui Brandelwyn al'Vere stăteau pe un raft din fața căminului – fusese o vreme în care Perrin nu era în stare să-și închipuie mai multe cărți adunate la un loc decât cele câteva duzini de volume, cele mai multe dintre ele uzate, și butoiașe cu bere și vin care se aliniau de-a lungul altui perete. Ca de obicei, pisica galbenă de la han, se întindea în somn pe unul dintre butoiașe.

În afară de Bran al'Vere însuși și de soția sa, Marin, care purta un șorț lung și alb, lustruind vasele de argint și cositor la una din mese, nu mai era nimeni în camera de zi. Jupânul al'Vere era un bărbat lat, rotund, cu un breton firav de păr cărunt; jupâneasa al'Vere era zveltă și mămoasă și își purta coada de păr încărunțit aruncată peste un umăr. Mirosea a copt și a trandafiri. În amintirea lui Perrin rămăseseră ca niște oameni zâmbitori, dar acum arătau amândoi îngândurați, iar încruntătura de pe fruntea Starostelui n-avea cu siguranță nici o legătură cu cana de argint pe care o ținea în mână.

— Jupân al'Vere? Împinse ușa și intră. Jupâneasă al'Vere. Sunt eu, Perrin.

Aceștia săriră în picioare, răsturnându-și scaunele și făcând pisica să sară cât colo. Jupâneasa al'Vere își plesni palmele peste gură; și ea, și soțul ei căscară ochii la el și la Gaul în aceeași măsură, destul cât să-l facă să-și treacă stingherit arcul din mână în mână. Mai ales când Bran să grăbi spre una din ferestrele din față – se mișca surprinzător de ușor pentru un om de mărimea lui – și dădu cu o mișcare scurtă perdelele la o parte ca să tragă cu ochiul afară, ca și cum ar fi căutat mai mulți Aieli în curte.

— Perrin? murmură jupâneasa al'Vere fără să-i vină să creadă. Chiar *tu* ești. Aproape nu te-am cunoscut, cu barba aia și... Obrazul tău. Ai fost...? Egwene e cu tine?"

Perrin își atinse rana pe jumătate vindecată care-i tăia de-a curmezișul obrazul, dorind să se fi curățat sau măcar să fi lăsat arcul și toporul în bucătărie. Nu se gândise că s-ar putea speria de înfățișarea lui.

— Nu. N-are nimic de-a face cu ea. Ea e în siguranță. Mai în siguranță poate pe drumul de întoarcere la Tar Valon decât

dacă ar fi rămas în Tear cu Rand. În siguranță, în orice caz. Crezu că mamei lui Egwene trebuia să-i dea mai mult decât un răspuns sec. Jupâneasă al'Vere, Egwene e instruită de Aes-Sedai. Și Nynaeve la fel.

— Știu, spuse ea încet, punându-și mâna pe șorț. Am trei scrisori de la ea din Tar Valon. Din câte scrie, a trimis mai multe, iar Nynaeve cel puțin una, dar numai trei din scrisorile lui Egwene au ajuns la noi. Îmi spune câte ceva despre ce și cum învață, și mie mi se pare, zău, foarte greu.

— Asta vrea ea.

„Trei scrisori?” Sentimentul de vinovăție îl făcu să ridice jenat din umeri. Nu scrisese nimănui nici un rând, cel puțin nu de la biletele lăsate pentru ai lui și pentru jupânul Luhhan din noaptea în care Moiraine îl luase din Emond's Field. Nici măcar unul singur.

— Așa se pare, deși nu e tocmai ce-am visat eu pentru ea. Nu-i un lucru pe care să-l pot spune multora, nu? Oricum, zice că și-a făcut prieteni, fete de treabă după cum se pare. Elayne și Min. Le cunoști?

— Am făcut cunoștință cu ele. Cred că poți să le numești și de treabă.

„Cât le spusese Egwene în scrisorile acelea? Evident, nu multe. Să creadă jupâneasa al'Vere ce-o vrea; el n-avea de gând să-i dea motiv de îngrijorare pentru lucruri cărora nu avea ce le face. Trecutul era trecut. Egwene era în suficientă siguranță acum.”

Dându-și brusc seama că Gaul era și el acolo, făcu grăbit prezentările. Bran clipi când Gaul fu prezentat ca făcând parte din neamul Aiel și aruncă o privire încruntată la sulilele lui și la vâlul negru care-i atârna pe piept din *shoufa*, dar soția lui se mulțumi să spună:

— Bine ai venit în Emond's Field, jupâne Gaul, și la Hanul de la Izvorul cu Vin.

— Să ai totdeauna parte de apă și umbră, stăpână a acestui acoperiș, răspunse Gaul politico, cu o plecăciune. Cer voie să vă apăr acoperișul și gospodăria.

Ezitănd doar un pic, aceasta răspunse ca și cum exact așa se obișnuise să i se vorbească:

— Prea bine. Numai să mă lăsați pe mine să hotărâsc când va fi nevoie.

— După cum dorești, stăpână a acoperișului. Onoarea dumneavoastră este și a mea. De pe sub haină, Gaul scoase o solniță de aur, un mic recipient aflat în echilibru pe spinarea unui leu iscusit făcut, și i-o întinse. Ofer acest mic dar ca oaspete sub acoperișul vostru.

Marin al'Vere se întinse după el ca la orice alt cadou, mirarea de-abia citindu-i-se pe chip. Perrin se îndoia că în Ținutul celor Două Râuri mai exista vreo piesă ca aceea și cu siguranță nu din aur. De-abia mai existau monede de aur în Ținut, dar-mi-te ornamente. Spera să nu afle niciodată că fusese prăduită din Stânca din Tear; cel puțin el ar fi vârat mâna în foc că așa era.

— Fiule, zise Bran, poate ar trebui să spun: „Bine ai venit acasă”, dar de ce te-ai întors?

— Am auzit despre Mantiile Albe, domnule, răspunse Perrin simplu.

Starostele și soția lui schimbară o privire întunecată, iar Bran spuse:

— Te mai întreb o dată: De ce te-ai întors? Nu, n-ai cum să oprești sau să schimbi nimic, băiete. Cel mai bine e să pleci. Dacă n-ai cal, o să-ți dau eu. Dacă ai, suie-te înapoi în șa și ia-o spre miazănoapte. Eu credeam că Mantiile Albe păzesc Taren Ferry... Ei te-au procopsit cu decorația aia de pe față?

—Nu. E...

— Atunci n-are importanță. Dacă ai trecut pe lângă ei pe drum încoace, poți să treci și încolo. Tabăra lor principală e sus pe Dealul Străjii, dar patrulele lor pot fi oriunde. Fă cum îți spun, fiule!

— Nu aștepta, Perrin, adăugă repede, dar hotărât jupâneasa al'Vere, cu vocea aceea care de obicei îi făcea pe ceilalți să i se supună. Nici un singur ceas nu mai sta. O să-ți fac o boccea s-o iei cu tine. Niște pâine proaspătă și brânză, niște șuncă și friptură de vită, murături. Trebuie să pleci, Perrin!

— Nu pot. Știți că sunt pe urmele mele, altfel n-ați vrea să plec. Iar ei nu făcuseră nici un comentariu despre ochii lui,

nici măcar cât să întrebe dacă era bolnav. Jupâneasa al'Vere aproape nici nu fusese uimită. Știau. Dacă mă predau, pot să mai opresc câte ceva. Pot să-mi țin familia... mai apucă să zică și deodată ușa se scutură la intrarea lui Faile, urmată de Bain și Chiad.

Jupânul al'Vere își trecu o mână peste capul pleșuv; chiar văzând straiile femeilor Aiel și făcând desigur legătura între ele și Gaul, nu părea decât un pic buimăcit că erau femei. Arăta mai ales iritat de intrarea lor nedorită. Pisica se așează pe coadă ca să arunce priviri bănuitoare către toți acești străini. Perrin se întrebă dacă pisicii i se părea că și el era dintre ei. Se miră și cum de-l găsiseră și unde era Loial. S-ar fi gândit la orice ca să evite să se întrebe cum avea să se descurce acum cu Faile.

Aceasta nu-i lăasă prea mult timp de gândit, proțâpindu-se dinaintea lui cu pumnii în șold. Reușea cumva trucul acela al femeilor de a părea mai înalte atunci când tremură de furie.

— Să te predai? Să te predai! Aveai de gând de la-nceput să faci asta? Ți-a înghețat creierul de tot, Perrin Aybara! Erai de la început numai mușchi și păr, iar acum nici atât nu mai ai. Dacă te vânează Mantiile Albe, o să te spânzure atunci când te predai. De ce te-ar căuta?

— Pentru că am omorât Mantii Albe. Privind în jos spre ea, nu luă în seama icnetul jupânesei al'Vere. Cei din noaptea în care te-am întâlnit și alți doi înainte. Ei știu despre aceia, Faile, și cred că sunt o Iscoadă a Celui Întunecat. Oricum, avea să afle destul de curând toate astea. Că venise vorba de asta, poate că i-ar fi spus de ce, dacă ar fi fost numai ei doi. Cel puțin două Mantii Albe, Geofram Bomhald și Jaret Byar, bănuiau ceva despre legătura lui cu lupii. Nici pe departe toți, ci doar câțiva, dar pentru ei era de ajuns. Un om care alerga cu lupii n-avea cum să nu fie o Iscoadă a Celui Întunecat. Poate că unul dintre ei era cu Mantiile Albe de aici sau chiar amândoi. Ei o iau de bună, adăugă Perrin.

— Ești tot atât de mult Iscoadă a Celui Întunecat cât sunt și eu, șopti ea sever. Mai curând soarele ar fi o Iscoadă a Celui Întunecat.

— N-are nici o importanță, Faile, trebuie să fac ce trebuie.

— Animal smintit ce ești! Nu ești *obligat* să faci așa o tâmpenie! Creier de găină! Dacă încerci, te spânzur cu mâna mea!

— Perrin, spuse încet Jupâneasa al'Vere, nu vrei să mă prezinți acestei tinere care are o părere atât de bună despre tine?

Obrazul lui Faile se îmbujoră când își dădu seama că-i tratase cu indiferență pe jupânul și pe jupâneasa al'Vere și începu să facă plecăciuni complicate și să spună tot felul de scuze înflorite. Bain și Chiad procedară ca Gaul, cerând permisiunea să apere acoperișul jupânesei al'Vere și oferindu-i un mic vas de aur frumos lucrat și o râșniță de piper făcută din argint și împodobită, mai mare decât pumnii lui Perrin, cu un capac înfățișând o creatură, jumătate cal, jumătate pește.

Bran al'Vere le fixă cu privirea și se încruntă, scărpînându-se în cap și murmurând pentru sine. Perrin prinse cuvântul „Aiel” rostit de mai multe ori, pe un ton neîncrezător, în plus, Starostele se tot uita la ferestre, însă nu ca să se întrebe dacă nu vor veni mai mulți Aieli; fusese surprins când aflase că Gaul era din neamul Aiel. Poate că își făcea griji în legătură cu Mantiile Albe.

Marin al'Vere, pe de altă parte, luă totul firesc, tratându-le pe Faile, Bain și Chiad la fel ca pe orice alte tinere călătore care veneau la han, întrebându-le de oboseala adunată pe drum, făcându-i complimente lui Faile pentru costumele de călărie - mătase de un albastru-închis, în acea zi și mărturisindu-le femeilor Aiel cât de încântată era de culoarea și strălucirea părului lor. Perrin bănuia că Bain și Chiad, cel puțin, nu știau ce să creadă despre ea, dar, cât ai bate din palme, cu un fel de hotărâre calmă de mamă, le așezase pe cele trei la o masă, cu prosoape umede care să șteargă de pe mâni și fețe praful adunat pe drum, sorbind ceai turnat dintr-un ceainic mare cu dungi roșii pe care Perrin îl cunoștea bine.

Ar fi putut fi amuzantă imaginea acelor aprige femei - și cu siguranță aici o cuprindea și pe Faile, dintr-odată doritoare s-o asigure pe jupâneasa al'Vere că se instalaseră mai mult decât confortabil și s-o întrebe dacă nu o puteau ajuta cu

ceva, că se obosea prea mult, tustrele făcând ochii mari precum copiii și având tot atâtea șanse să-i țină piept. Ar fi fost amuzant dacă aceasta nu le-ar fi aplicat și lor același tratament, adică lui și lui Gaul, mânându-i tot atât de ferm la masă, insistând să fie curați pe mâini și pe față înainte de a bea o ceașcă de ceai. Gaul se hlizea tot timpul; neamul Aiel avea un ciudat simț al umorului.

În mod surprinzător, ea nu aruncă nici o privire către arcul și toporul lui ori spre armele Aielilor. Oamenii din Ținutul celor Două Râuri rareori purtau până și un arc, iar ea insistă întotdeauna ca astfel de obiecte să fie lăsate deoparte când se așeza cineva la una din mesele ei. Întotdeauna. Însă acum nu le băgă pur și simplu în seamă.

Încă o surpriză se ivi atunci când Bran așeză în fața lui Perrin un pocal de argint pe jumătate plin cu rachiu de mere, și nu un păhărel, din cele din care beau de obicei bărbații la han. Când plecase i s-ar fi oferit cidru, dacă nu lapte, sau poate un vin bine îndoit cu apă, ceva de-ale gurii sau poate chiar un pahar plin la o zi de sărbătoare. Îl mulțumea să fie privit ca bărbat, însă nu făcu decât să ridice paharul. Era obișnuit cu vinul, însă arareori bea ceva mai tare.

— Perrin, spuse jupânul așezându-se lângă nevasta lui, nimeni nu își închipuie că ești o Iscoadă a Celui Întunecat. Nici un om întreg la cap. Nu ai de ce să te lași spânzurat.

Faile încuviință din cap cu convingere, dar Perrin o ignoră.

— Nu mă veți convinge, jupân al'Vere. Mantiile Albe mă vor și, dacă nu vor pune mâna pe mine, s-ar putea îndrepta către primul Aybara pe care îl găsesc. Mantiile Albe n-au nevoie de multe dovezi ca să creadă pe cineva vinovat. Nu sunt oameni binevoitori.

— Știm, spuse jupâneasa al'Vere delicat.

Soțul ei își privea fix mâinile așezate pe masă.

— Perrin, familia ta nu mai e.

— Nu mai e? Vrei să spui că ferma a fost deja arsă? Mâna lui Perrin se încleștă pe pocalul de argint. Speram să fi ajuns la timp. Cred că ar fi trebuit să-mi închipui. Am aflat prea târziu. Poate pot să-l ajut pe tata și pe unchiul Edward să o reconstruiască. Cu cine stau? Vreau să-i văd în sfârșit înainte

de orice.

Bran făcu o grimasă și soția sa îi mângâie umărul alinător. Dar ochii ei se fixaseră straniu pe Perrin într-o privire tristă și mângâietoare.

— Au murit, fiule, spuse Bran cu grabă.

— Au murit? Nu. Nu se poate să fi... Perrin se încruntă și simți umezeală prelingându-i-se peste mână. Țintui cu privirea pocalul strivit ca și cum s-ar fi întrebat de unde apăruse. Îmi pare rău. N-am vrut să... încercă să tragă de metalul boțit ca să îl readucă la forma inițială, împingându-l cu degetele. Nu mergea. Bineînțeles că nu. Cu mare grijă puse pocalul distrus pe masă. Am să vi-l înlocuiesc. Pot să... își șterse mâna de haină și se trezi brusc mângâind securea care îi atârna la cingătoare. De ce se uitau toți la el atât de ciudat? Sunteți sigur? mai întrebă el. Vocea îi suna îndepărtată. Adora și Deselle? Paet? Mama?

— Toți, îi spuse Bran. Și mătușile și unchii tăi, chiar și verii tăi. Toată lumea de la fermă. Am ajutat la îngroparea lor, fiule. Pe dealul acela jos, cel cu meri.

Perrin își băgă degetul mare în gură. Se tăiase prostește în propria secure.

— Mamei îi plac florile de măr. Mantiile Albe. De ce...? Arde-m-ar, Paet avea numai nouă ani. Fetele...

Vocea lui era ștearsă. Se gândi că ar fi trebuit să strecoare puțină emoție în acele vorbe. Măcar puțină.

— A fost mâna trolocilor, spuse jupâneasa al'Vere repede. S-au întors, Perrin. Nu cum sosiseră când ai plecat tu, nu să atace satul; acum s-au întors să atace toate satele. Majoritatea fermelor care nu aveau vecini apropiați au fost abandonate.

Nimeni nu se încumetă să iasă afară seara, nici măcar în apropierea satului. E la fel de jos din Devon Ride și până sus pe Dealul Străjii, poate și până la Taren Ferry. Mantiile Albe, așa răi cum erau, sunt singura noastră pază adevărată. Au salvat două familii din câte știu, când trolocii le-au atacat fermele.

— Doream... Speram... Nu prea era în stare să-și aducă aminte ce anume dorise. Ceva legat de troloci. Nu voia să-și

amintească. Mantiile Albe apărau Ținutul celor Două Râuri? Aproape că-i venea să râdă. Tatăl lui Rand. Gospodăria lui Tam. Și acolo, tot trolocii au fost?

Jupâneasa al'Vere deschise gura, dar Bran o întrerupse:

— Are dreptul să știe adevărul, Marin. Acolo au fost Mantiile Albe, Perrin. Acolo și la Cauthon.

— Va să zică și ai lui Mat. Ai lui Rand, ai lui Mat și ai mei. Ciudat. Glasul lui suna ca și cum ar fi fost vorba despre șansele de ploaie în acea zi. Și ei au murit?

— Nu, fiule. Nu. Abell și Tam se ascund undeva prin Pădurea de la Apus. Iar mama și surorile lui Mat... trăiesc și ele.

— Se ascund?

— Nu-i nevoie să mai vorbim și despre asta, spuse iute Jupâneasa al'Vere. Bran, mai adu-i o cană de rachiu. Iar tu bea-o pe asta, Perrin. Soțul ei rămase pe loc, dar ea nu făcu altceva decât să se încrunte și apoi să continue: Ți-aș da și un pat de dormit, dar nu ești în siguranță. Sunt unii care vor merge direct la Seniorul Bomhald dacă află că ești aici. Eward Congar și Hari Coplin se dau pe lângă Mantiile Albe ca niște câini, nerăbdători să le facă pe plac și să acuze pe oricine, iar Cenn Buie nici el nu-i mai breaz. Wit Congar o să ducă și el vorba dacă nu-l oprește Daise. Ea e Meșterea acum. Ai face cel mai bine să pleci, Perrin. Crede-mă!

Perrin clătină încet din cap. Prea multe lucruri noi trebuiau înghițite deodată. Daise Congar – Meșterea? Femeia aia era ca un taur. Mantiile Albe care apărau Emond's Field. Hari și Eward și Wit care ajutau dușmanul. N-aveai la ce te aștepta de la cei din neamul Congar sau Copli, dar Cenn Buie făcea parte din Sfatul Satului. Seniorul Bomhald. Vasăzică, Geofram Bomhald era acolo. Faile îl pândeau, cu ochii mari și umezi. De ce oare aproape îi dăduseră lacrimile?

— Mai ai și altele de spus, Brandelwyn al'Vere, zise Gaul. Ți se citește pe chip.

— Mai am, aprobă Bran. Nu, Marin, adăugă el hotărât când ea clătină ușor din cap. Are dreptul să știe adevărul. Tot adevărul.

Marin al'Vere se impunea mai totdeauna, cu excepția

dăților când Bran avea chipul împietrit, ca acum, cu sprâncenele lăsate în jos.

— Care adevăr? întrebă Perrin. Mamei lui îi plăceau florile de măr.

— Mai întâi, Padan Fain e de partea Mantiilor Albe, spuse Bran. Își spune Ordeith acum și nu vrea să răspundă deloc când îl strigi pe nume, dar el e, oricât ar privi el de sus.

— E o Iscoadă a Celui Întunecat; spuse Perrin cu mintea în altă parte. Adora și Deselle își puneau în păr totdeauna flori de măr primăvara. A recunoscut el cu gura lui. El i-a adus pe troloci, în Noaptea Iernii. Lui Paet îi plăcea să se cațäre în pomi și avea obiceiul să arunce cu mere în tine, când priveai în altă parte.

— Nu mai spune! zise Starostele încruntat. Interesant. Are oarecare trecere la Mantiile Albe. Prima oară când am aflat că sunt aici a fost după ce-au pus foc gospodăriei lui Tam. Acolo a fost mâna lui Fain; el era în fruntea Mantiilor Albe care au făcut-o. Tam i-a nimerit pe patru sau cinci cu săgeți înainte s-o ia spre pădure și a ajuns la gospodăria Cauthon la țanc ca să-i oprească să-l înșface pe Abell. Dar tot le-au luat pe fete și pe Natti. Și pe Haral Luhhan, și pe Alsbet. Cred că Fain i-ar fi spânzurat, numai că Seniorul Bomhald nu i-a dat voie. Dar nici nu le-a dat drumul. N-au pățit nimic, după câte am aflat, dar sunt ținuți în tabăra Mantiilor Albe de sus, de pe Dealul Străjii. Din cine știe ce motive, Fain vă urăște, și pe tine, și pe Rand, și pe Mat. A pus o sută de bucăți de aur pe capul oricărei rude de-ale voastre și două sute pentru Tam și Abell. Iar Seniorul Bomhald pare și el interesat de tine. De câte ori vine pe aici vreo patrulă de Mantii Albe, de obicei apare și el și pune întrebări despre tine.

— Da, spuse Perrin. Sigur. Cred și eu. Perrin din Ținutul celor Două Râuri, care alerga cu lupii. Iscoadă a Celui Întunecat. Fain le-ar fi putut spune restul. „Fain cu Copiii Luminii?”

Era un gând îndepărtat, dar tot mai bine decât să se gândească la troloci. Își privi mâinile și se strâmbă la ele, făcându-le să stea nemișcate pe masă.

— Vă apăra de troloci.

Marin al'Vere se aplecă spre el, încruntându-se.

— Perrin, avem nevoie de Mantiile Albe. Da, au ars gospodăria lui Tam și pe cea a lui Abell, au luat prizonieri și se învârt pe aici ca și cum tot ce vezi ar fi al lor, dar Alsbet și Natti și ceilalți sunt teferi, doar prizonieri, și așa ceva se poate rezolva în vreun fel. Pe câteva uși a apărut mângălit semnul Colțul Dragonului, dar nimeni nu dă atenție acestui fapt, decât cei din neamul Congar și Coplin, deși tocmai ei se pare că sunt făptașii. Tam și Abell pot rămâne în ascunzătoare până pleacă Mantiile Albe, căci odată și odată tot trebuie să plece. Dar atâta timp cât trolocii sunt aici, avem nevoie de ei. Te rog să înțelegi. Nu înseamnă că am prefera să fie ei cu noi, și nu tu, dar avem nevoie de ei și nu vrem să te spânzure.

— Asta numești dumneata apărare, stăpână a acoperișului? Întrebă Bain. Dacă-i ceri leului să te apere de lupi, n-ai făcut altceva decât să-ți alegi sfârșitul într-o altă burtă.

— Voi nu vă puteți apăra singuri? interveni Chiad. L-am văzut luptându-se pe Perrin și pe Mat Cauthon, și pe Rand al'Thor. Sunteți de același sânge.

Bran oftă adânc.

— Noi suntem țărani, oameni simpli. Seniorul Luc vorbește să adunăm oameni care să se bată cu trolocii, dar asta înseamnă să-ți lași familia lipsită de apărare în timp ce o pornești cu el, și nimeni nu se dă în vânt după ideea asta.

Perrin nu știa ce să creadă. Cine era Seniorul Luc? Puse întrebarea, iar Jupâneasa al'Vere îi răspunse:

A venit cam în același timp cu Mantiile Albe. E Corniat. Știi povestea cu „Marea vânătoare a Cornului”? După părerea Seniorului Luc, Cornul lui Vaiere se află undeva în Munții de Negură, deasupra Ținutului celor Două Râuri. Dar a renunțat la vânătoare din cauza greutăților noastre. Seniorul Luc e un mare nobil, cu cele mai alese purtări.

Netezindu-și părul, zâmbi aprobator; Bran îi aruncă o privire piezișă și mormăi.

Vânători ai Cornului. Troloci. Mantii Albe. Ținutul celor Două Râuri abia dacă mai semăna cu locul de unde plecase.

— Faile este și ea Corniat. Îl cunoști pe acest Senior Luc,

Faile?

— Mi-a ajuns, anunță aceasta.

Perrin se încruntă când ea se ridică în picioare și veni spre el la masă. Ridicându-i capul, îl trase cu fața spre pânțele ei.

— Mama ta a murit, spuse ea încet. Tatăl tău a murit. Surorile ți-au murit, la fel și fratele. Toți ai tăi au murit și n-ai cum să schimbi lucrurile. Cu siguranță, nici dac-ai muri și tu. Lasă-te în voia durerii! N-o ține închisă în tine, acolo de unde te poate roade.

O luă de brațe, cu gândul s-o dea deoparte, dar dintr-un motiv sau altul mâinile i se încleștară până când nu-l mai ținea în picioare decât strânsoarea aceea. Abia atunci își dădu seama că plângea, suspinând în rochia ei ca un copil. „Oare ce o crede despre el?” Deschise gura să-i spună că n-are nimic, să se scuze că nu se abținuse, dar tot ce-i ieși din gură fu:

— N-am putut ajunge mai repede. N-am putut... N-am.

Scrâșni din dinți ca să tacă.

— Știu, murmură ea, mângâindu-l pe cap întocmai ca pe un copil. Știu.

Perrin voia să se poată abține, dar cu cât ea îi șoptea mai multe vorbe de alinare, cu atât el plângea mai tare, ca și cum mâinile ei, pe care le simțea moi pe cap, storceau lacrimile din el.

30 Dincolo de Stejar

Cu capul pe pieptul lui Faile, Perrin nu mai știa câtă vreme trecuse, tot plângând. Imagini ale familiei sale îi treceau prin minte, tatăl lui zâmbind când îi arăta cum se ține un arc, mama lui cântând în timp ce torcea lâna, Adora și Deselle tachineându-l când se bărbierise întâia oară, Paet cu ochii căscați la un menestrel într-o duminică de demult. Priveliștea unor morminte, rânduite, reci și singuratice. Plânse până ce nu mai avu lacrimi. Când se ridică într-un final, ei doi erau singuri în afară de pisică, care se spăla deasupra butoiului cu bere. Se simți ușurat de faptul că toți ceilalți plecaseră. Că îl văzuse Faile era îndeajuns de rău. Într-un fel, era încântat că ea rămăsese; și-ar fi dorit doar să nu poată vedea ori auzi.

Luându-i mâinile într-ale sale, Faile se așeză pe celălalt scaun. Era atât de frumoasă, cu ochii ei puțin oblici, mari și negri, cu pomeții înalți! Nu știa cum avea să se revanșeze pentru felul în care se purtase cu ea în ultimele zile. Fără îndoială că ea îl va face să plătească într-un fel sau altul.

— Ai renunțat la gândul de a te preda Mantiilor Albe? întrebă ea.

Nimic în vocea ei nu trăda faptul că tocmai îl văzuse bocind ca un copilaș.

— S-ar părea că nu ajută cu nimic. O să fie pe urmele tatălui lui Rand, și al lui Mat, orice aș face. Familia mea... Slăbi repede strânsoarea asupra mâinilor ei, dar ea zâmbi în loc să și le tragă înapoi. Trebuie să îi eliberez pe jupânul Luhhan și pe soția lui, dacă îmi stă în putință. Și pe mama și pe surorile lui Mat; i-am promis că o să am grijă de ele. Și că o să fac tot ce pot în legătură cu trolocii. Poate că Senior Luc ăsta avea ceva idei. Cel puțin intrarea Căilor de Taină era ferecată; nu va mai sosi nimeni prin Căi. Voia mai ales să facă ceva împotriva trolocilor. Nu o să reușesc să fac nimic din acestea dacă îi las să mă spânzure, continuă el.

— Tare mă bucură să aud asta! îi spuse ea sec. Mai ai gândul prostesc să mă gonești?

—Nu.

Se îmbărbătă în fața furtunii, dar ea încuviință ca și cum doar acea vorbă era tot ce aștepta. Un lucru mic, pentru care nu merită să iște ceartă. Poate că avea să-l facă să plătească în aur.

— Suntem cinci, Perrin, șase dacă Loial va fi dornic. Și dacă i-am găsi pe Tam al'Thor și pe Abell Cauthon... Sunt la fel de pricepuți cu arcul ca și tine?

— Mai buni, spuse el fără ascunzișuri. Mult mai buni.

Faile încuviință din cap încet, neîncrezător.

— Asta face opt. E un început. Poate că ni se vor alătura și alții. Și apoi, mai este și Senior Luc. Probabil va dori să preia el conducerea, dar dacă el nu e un neghiob, nu va conta atât de mult. Nu toți cei care au depus Jurământul Corniatului sunt înțelepți, totuși. Am întâlnit unii care credeau că știu totul, și mai sunt și încăpățânați ca niște asini, pe deasupra.

— Știu, îi răspunse Perrin. Faile se uită la el sever, iar el izbuti să-și șteargă zâmbetul de pe buze. Vreau să spun, știu că i-ai cunoscut pe unii care erau așa. Am văzut și eu vreo doi, îmi aduc aminte.

— Ah, aceia! Ei bine, putem să sperăm că Senior Luc nu e un mincinos filfizon. Ochii ei deveniră ficși, iar ea îi strânse mâinile mai tare, fără să-l stânjenească, ci doar încercând să îi dea putere. Vei vrea să-ți vizitezi ferma familiei, casa ta, continuă Faile. Am să vin cu tine, dacă mă lași.

— Când voi putea, Faile. Nu acum, însă. Nu încă. Dacă s-ar uita acum la acele morminte de sub meri... Era ciudat. Mereu își luase propria putere de bună, dar acum se dovedea că nu era puternic deloc. Ei bine, terminase cu plânsetele de copil. Era târziu deja și ceva se cerea făcut. Să începem cu începutul. Ar trebui să-i găsim pe Tam și pe Abell, mă gândesc.

Jupânul al'Vere își băgă capul pe ușa sălii mari, și intră de tot atunci când îi văzu stând separați.

— E un Ogier în bucătărie, îi spuse lui Perrin cu o privire pierdută. Un Ogier. Care bea ceai. Cea mai mare cană arată... Ținu două degete ca și cum ar fi apucat un degetar. Poate că Marin e în stare să își închipuie Aieli intrând pe ușa asta în fiecare zi, dar aproape a leșinat când l-a văzut pe Loial ăsta. I-

am dat o dușcă îndoită de coniac, și a dat-o pe gât ca pe apă. Mai că s-a înecat de atâta tuse; de obicei nu bea nimic mai tare decât vinul. Cred că ar mai fi luat un gât, dacă i-aș mai fi dat. Își strânse buzele prefăcându-se interesat de o pată inexistentă de pe șorțul lui alb. Ești în regulă acum, băiete?

— Sunt bine, domnule, spuse Perrin în grabă. Jupâne al'Vere, nu putem să rămânem aici prea mult. Cineva le-ar putea spune Mantiilor Albe că m-ai adăpostit.

— Dar nu sunt mulți care ar face asta. Nu toți Coplinii, și nici măcar unii Congari.

Totuși, nu îi pofti să mai stea.

— Știți unde îi pot găsi pe jupânul al'Thor și pe jupânul Cauthon?

— Pe undeva prin Pădurea de la Apus, de obicei, spuse încet Bran. Asta e tot ce știu sigur. Se plimbă mult. Prinzându-și mâinile deasupra burții proeminente, își înclină într-o parte capul chelios. Nu plecați, nu-i așa? Eh! I-am spus lui Marin că nu o să faceți asta, dar ea nu mă crede. Ea crede că ați face mai bine să plecați - cel mai bine pentru voi - și, ca multe alte femei, e sigură că veți vedea lucrurile cum le vede ea, dacă vă vorbește îndeajuns de mult.

— Păi, jupâne al'Vere, spuse Faile cu dulceață, eu una am găsit mereu că bărbații sunt ființe înțelepte care nu au nevoie să le fie arătată calea cea dreaptă decât o singură dată pentru a o urma.

Starostele îi făcu pe plac cu un zâmbet amuzat.

— Așadar, ai să-l convingi pe Perrin să plece, dacă înțeleg bine. Are dreptate Marin; este cel mai înțelept lucru, dacă vrea să scape de ștreang. Uneori oamenii nu pot să fugă și de asta rămân. Nu-i așa? Ei bine, fără îndoială că voi știți mai bine, mai spuse Bran fără să îi bage în seamă căutătura urâtă. Vino după mine, băiete! Hai să-i dăm lui Marin vestea cea bună. Strânge din dinți și ține-te bine de hotărârea ta, fiindcă sigur o să încerce să te întoarcă din drum.

În bucătărie, Loial și Aielii stăteau turcește pe podea. Cu siguranță că nu exista în tot hanul vreun scaun suficient de mare pentru Ogier. Se sprijinea cu un braț de pe masa de bucătărie, fiind destul de înalt pentru a o privi în ochi pe Marin

al'Vere din poziția aceasta. Bran exagerase micimea cării din mâinile lui Loial, dar la a doua privire, Perrin văzu că era un castron alb de supă.

Jupâneasa al'Vere încă se chinuia să se poarte ca și cum prezența Aielilor și a Ogierului era normală și se plimba cu o tavă cu pâine, brânză și murături, asigurându-se că toată lumea mânca, doar făcea ochii mari de fiecare dată când se uita la Loial, deși acesta încerca s-o liniștească, lăudându-i aluatul delicios. Urechile lui stufoase se zbăteau ori de câte ori femeia îl privea, iar ea tresărea de fiecare dată când se întâmpla asta, după care clătina din cap, coada groasă și încărunțită unduindu-se viguros. Dacă ar fi ținut-o așa câteva ore, amândoi ar fi căzut la pat cu frisoane.

Loial scăpă un oftat adânc de ușurare la vederea lui Perrin și își așază cana – castronul – de ceai pe masă, dar în clipa următoare fața lui lătrăreață se întristă.

— Îmi pare rău să aud de pierderea suferită, Perrin. Îți împărtășesc durerea. Jupâneasa al'Vere... Urechile îi zvâcniră sălbatic chiar și fără să se uite la ea, iar ea tresări din nou.... Îmi spune că ai să pleci, pentru că nu te mai leagă nimic de locurile acestea. Dacă asta dorești, am să le cânt merilor înainte de plecarea ta.

Bran și Marin schimbă priviri speriate, iar Starostele chiar se scărpină în ureche cu degetul.

— Îți mulțumesc, Loial. Are să mă bucure gestul tău atunci când va fi timpul. Dar am o datorie de îndeplinit înainte de a pleca.

Jupâneasa al'Vere așază tava pe masă cu un clinchet ascuțit și se holbă la el, dar acesta continuă, înfățișându-și planurile, așa cum erau: să-i găsească pe Tam și pe Abell și să salveze oamenii ținuți prizonieri de Mantiile Albe. Nu pomeni nimic despre troloci, deși avea ceva planuri și pentru asta. Deși poate nu atât de vagi. Nu dorea să plece câtă vreme mai era vreun troloc ori vreun Myrddraal în viață în Ținutul celor Două Râuri. Își vârî degetele mari în spatele cingătoarei, ca să le țină departe de tăișul securii.

— Nu va fi ușor, încheie el. Am să îți apreciez tovarășia, dar am să înțeleg dacă vei dori să pleci. Nu este lupta ta, și ai

avut deja destule necazuri și numai stând alături de oamenii din Emond's Field. Și nu vei scrie prea mult din cartea ta aici.

— Aici ori acolo, mi se pare aceeași luptă, cred, răspunse Loial. Cartea poate să aștepte. Poate că o să scriu un capitol despre tine.

— Am spus că voi veni cu tine, adăugă Gaul fără să fi fost întrebat. Nu am spus că te urmez doar până începe greul. Îți sunt dator pe viață.

Bain și Chiad se uitară întrebător la Faile, iar atunci când ea încuviință, își anunțară dorința de a rămâne și ele.

— Sunteți niște încăpățânați, spuse jupâneasa al'Vere, toți până la unul. Foarte probabil, toți o să sfârșiți spânzurați, dacă mai trăiți până atunci. Știți asta, nu? Când ei numai ce se uitară la ea, își desfăcu șorțul și îl ridică deasupra capului. Ei bine, dacă sunteți suficient de nesăbuiți încât să rămâneți, ar fi bine să vă arăt unde să vă ascundeți.

Șorțul ei păru uimit, dar își reveni repede.

— Mă gândeam la vechea infirmerie, Marin. Nimeni nu mai trece pe acolo, și cred că încă are acoperișul aproape întreg.

Ceea ce încă era numit noua bolniță, unde oamenii cu boli contagioase erau trimiși spre îngrijire, fusese înălțată la răsărit de sat, după moara jupânului Thane, încă de când Perrin era un băiețel. Cea veche, din Pădurea de la Apus, fusese aproape distrusă de un viscol năprasnic pe vremuri. Perrin își amintea că era pe jumătate acoperită de iederă și mărăcini, cu păsări cuibărite în ce mai rămăsese din paiele de pe acoperiș și un bârlog de bursuc sub scările din spate. Ar face un ascunziș bun.

Jupâneasa al'Vere îi aruncă lui Bran o privire încrâncenată, parcă speriată că el se gândise la asta.

— Cred că va fi de ajuns. Cel puțin pentru diseară. Acolo am să-i duc.

— Nu-i nevoie să faci tu asta, Marin. Pot să-i conduc eu, dacă Perrin a uitat drumul.

— Câteodată uiți că ești Starostele, Bran. Atragi privirile; oamenii o să se-ntrebe unde mergi și ce învârți. Mai bine ai face să rămâi aici, și, dacă vine cineva, să îi faci să plece

crezând că totul este așa cum ar trebui să fie. Avem tocană de miel în cratiță și supă de linte care trebuie doar încălzită. Și să nu spui nimănui despre infirmerie, Bran. Cel mai bine ar fi ca nimeni să nu-și amintească de existența ei.

— Nu sunt un nerod, Marin, spuse el jignit.

— Știi că nu ești, dragule. Îl bătui pe soțul ei pe obraz, dar privirea ei drăgăstoasă se înăspri când se mută asupra celorlalți. Voi chiar aduceți necazuri, murmură ea înainte de a le da instrucțiunile.

Aveau să călătorească în grupuri mai mici, ca să nu atragă atenția. Ea va traversa satul de una singură și se va întâlni cu ei de partea cealaltă a pădurii. Aielii o asigurară că erau în stare să găsească stejarul despicat de trăsnet despre care le spusese, și se strecurară pe ușa din spate. Perrin știa de el, un copac imens, la o milă de marginea satului, care părea despărțit în două cu o secure, dar încă trăia și chiar înflorea. Era sigur că ar fi putut merge drept la bolniță fără vreo problemă, dar jupâneasa al'Vere insistă ca toată lumea să se întâlnească la stejar.

— Dacă rățăcești de unul singur, Perrin, Lumina știe peste ce poți să dai. Ridică ochii spre Loial – acum în picioare, cu părul ciufulit măturând grinzile – și oftă. Tare mi-aș dori să se poată face ceva în legătură cu statura ta, jupâne Loial. Știu că este cald, dar te-ar deranja să îți pui mantia, cu gluga pe cap? Până și astăzi cei mai mulți oameni sunt în stare să se convingă că nu au văzut de fapt ceva ce nu se așteptau să vadă, dar dacă îți mai văd și chipul... Nu că n-ai fi chipeș, sunt sigură, dar nu ai putea vreodată să pari din Ținutul celor Două Râuri.

Zâmbetul lui Loial îi împărți chipul în două de sub nasul lui lătareț.

— Nu pare c-ar fi prea cald pentru mantie, jupâneasă al'Vere.

Cu o lampă în mână și înfășurată într-un șal croșetat cu ciucuri albaștri, ea îi întovărăși pe Perrin, Faile și Loial până la grajduri, ca să îi trimită la drum și, pentru o clipă, toate eforturile lor părură să fie în zadar. Cenn Buie, arătând ca și cum ar fi fost făcut din rădăcini vechi și răsucite, cerceta caii

cu ochii negri și lucioși. Cu precădere calul înalt al lui Loial, la fel de mare ca și unul din caii de Dhurram ai lui Bran. Cenn se scărpină în creștet, holbându-se la șaua imensă de pe calul cel uriaș.

Ochii lui Cenn se deschiseră larg la vederea lui Loial și bărbia începu să-i tremure.

— T-t-troloc! reuși el să îngâne în cele din urmă.

— Nu fi neghiob, Cenn Buie, spuse Marin răspicat, pășind în lături pentru a atrage atenția meșterului de acoperișuri către sine.

Perrin își țină capul aplecat, studiindu-și arcul, și nu se mișcă.

— Aș sta eu în pragul casei mele cu un troloc alături? Strâmbă din nas disprețuitor. Jupânul Loial este un Ogier, după cum ar trebui să știi dacă nu ai fi un găscan arțăgos care mai degrabă se smiorcăie decât să se uite la ce are sub nas. Sunt în trecere și nu am timp de pierdut cu cei ca tine. Tu vezi-ți în continuare de treabă și lasă-ne oaspeții în pace! Știi prea bine că de luni de zile Corin Ayellin e pe urmele tale pentru treaba de mântuială pe care i-ai făcut-o la acoperiș.

Cenn rosti încet cuvântul „Ogier”, clipind din ochi. Pentru o clipă s-ar fi zis că voia să își apere meșteșugul, dar ochii i se mutară asupra lui Perrin și se subțiară.

— El e! El e! Ești urmărit, tâlharule, ticălosule, ai fugit cu o Aes-Sedai și te-ai făcut Iscoadă pentru Cel Întunecat. Ai fugit chiar atunci când veniseră trolocii peste noi. Acum te-ai întors, și ei la fel. Să nu-mi spui mie că asta e din întâmplare! Și la ochi ce ai? Ești bolnav? Ai vreo boală pe care ai adus-o din depărtări ca să ne omoare, de parcă nu ne ajungeau trolocii? Copiii Luminii o să aibă grijă de tine. Să îi vezi dacă nu.

Perrin o simți pe Faile încordată și își puse în grabă mâna pe brațul ei când băgă de seamă că scoate un cuțit. Ce credea că face? Cenn era un moș neghiob și irascibil, nu era cazul să se ajungă la cuțite. Ea își dădu capul pe spate exasperată, dar măcar se mulțumi cu atât.

— E de ajuns, Cenn, spuse Marin tăios. Ține asta pentru tine. Sau ai început și tu să le vinzi povești Mantiilor Albe, ca

Hari și frati-su Darl? Am bănuielile mele pentru ce au venit Mantiile Albe să-și bage nasul prin cărțile lui Bran. Au luat cu ei șase din ele și i-au ținut morală lui Bran în casa lui despre blasfemie. Taman despre blasfemie! Pentru că nu au fost de acord cu ce scria într-o carte. Ai noroc că nu te pun să-i dai în loc cărțile acelea. Au săpat prin tot hanul ca nevăstuicile. Vănuau alte scrieri blasfemiatoare cică, de parcă ar ascunde cineva o carte. Au răsturnat saltelele de pe paturi, mi-au răvășit sertarele cu lenjerie. Ai noroc că nu te-am târât încoace să punem totul la punct.

Cenn se retrase câte puțin cu fiecare propoziție, până ce păru că încearcă să își înfunde capul între umerii osoși.

— Nu le-am spus nimic, Marin, se împotrivi el. Doar fiindcă pomeneste... Adică, am spus doar așa întrucât... Se scutură, încă ferindu-se de ochii ei, dar revenindu-și cât de cât în fire. Vreau să vorbesc despre asta în Sfat, Marin. Despre el, vreau să spun. Arată cu degetul strâmb spre Perrin. Suntem toți în pericol câtă vreme el stă aici. Dacă află Copiii că îl adăpostim, s-ar putea să dea vina pe noi, ceilalți. Și atunci n-o să se termine doar cu dulapuri răvășite.

— Asta e treaba Soborului Femeilor.

Marin își strânse mai bine șalul în jurul umerilor și se așeză ca să-l privească drept în ochi pe meșterul de acoperișuri. Era cu puțin mai înalt decât ea, dar ținuta ei demnă o făcea să îl domine. El bolborosi ceva, dar femeia îi tăie brusc orice intenție de a vorbi.

— Treaba Soborului, Cenn Buie. Dacă tu crezi că nu-i așa - dacă măcar îndrăznești să crezi că aș fi mincinoasă - dă-i înainte și pâraște. Să rostești tu un cuvântel despre treburile Soborului Femeilor cuiva, inclusiv Sfatului Sătesc...

— Soborul nu are vreun drept să se bage în afacerile Sfatului, zbieră el.

— ... Și să vezi pe urmă dacă soția ta nu te pune să dormi în șură. Și să mănânci ce rămâne de la vacile de lapte. Crezi că Sfatul e mai important decât Soborul? Am să ți-o trimit pe Daise Congar să te facă să te răzgândești, dacă ai nevoie să te răzgândești.

Cenn tresări, cum era de așteptat. Dacă Daise Congar era

Meștereașă, probabil că îl va forța să înghită tot felul de amestecuri oribile timp de cel puțin un an, iar Cenn era prea pricăjit ca să-i stea împotriva. Alsbet Luhhan era singura femeie din Emond's Field mai zdravănă decât Daise, iar Daise era; răutăcioasă de fel, și aprigă pe deasupra. Perrin nu și-o putea închipui pe post de Meștereașă; Nynaeve probabil se va înfuria; la culme când va afla cine a înlocuit-o. Nynaeve se crezuse mereu o ființă bună și rațională.

— Nu e bine să ajungem la răutăți, Marin, murmură Cenn împăciuitor. Dacă vrei să-mi țin gura, o să-mi țin gura. Dar cu tot Soborul Femeilor, tot riști să asmuți Copiii asupra noastră, a tuturor.

Marin abia dacă ridică din sprâncene, și după o clipă își luă tălpășița, mormăind sub mustață.

— Bine ai făcut, spuse Faile când Cenn dispăru după colțul hanului. Cred că am multe de învățat de la dumneata. Nu mă descurc nici pe jumătate la fel de bine cu Perrin cum te descurci dumneata cu jupânul al'Vere și cu ăsta. Îi zâmbi lui Perrin ca să îi arate că glumește. Cel puțin el speră ca asta voise să sugereze.

— Trebuie să știi când să strângi hățurile, răspunse distrată femeia mai în vârstă, și când nu trebuie decât să-i lași de capul lor. Dacă îi lași să-și facă voia când nu e important, va fi mai ușor să-i strunești când contează. Se încruntă în urma lui Cenn, nefiind prea atentă la ce spune, poate doar când adăugă: Iar unii ar trebui legați în grajd și lăsați acolo.

Perrin interveni în grabă. Faile sigur nu avea trebuință de astfel de sfaturi.

— Credeți că va tăcea, jupâneasă al'Vere?

Șovăind, spuse:

— Cred că da. Cenn s-a născut așa și s-a înrăutățit cu trecerea vremii, dar nu e ca Hari Coplin și ceilalți.

Totuși, șovăise.

— Am face bine să ne mișcăm, spuse Perrin. Nimeni nu se împotrivi.

Soarele era mai sus decât se așteptau, deja mai departe de amiază, deci oamenii erau în case, stând la cină. Puținii

care mai rămăseseră afară, cei mai mulți dintre ei băieți care aveau grijă de oi sau vaci, erau ocupați să mănânce ce își aduseseră cu ei înfășurat într-o cârpă, cu ochii prea lipiți de merinde pentru a mai fi atenți la cine trecea prin preajmă. Totuși, Loial primi câteva priviri chiorăse, în ciuda glugii mari care îi acoperea chipul. Chiar și călare pe Trăparu, Perrin nu ajungea decât până la pieptul Ogierului, cu toată înălțimea calului. Pentru oamenii care îi vedeau din depărtare trebuie să fi arătat ca un adult cu doi copii, toți călare pe ponei, ținând de dârlogi ponei de povară. Cu siguranță, nu era o priveliște obișnuită, dar Perrin spera că asta credeau și ei. Vorbitul ar atrage atenția. Trebuia să se ferească până ce îi scăpa pe jupâneasa Luhhan și pe ceilalți. Măcar dacă Cenn ar sta liniștit. Și el își ținea gluga pe cap. Și asta ar putea să le pară ciudat oamenilor, dar nu la fel cum ar fi părut barba lui, care în mod sigur nu era a unui copil. Cel puțin vremea nu era chiar așa de caldă. Era mai degrabă o zi de primăvară, decât de vară față de cum ar fi fost în Tear.

Găsi fără bătai de cap stejarul despicat, cu cele două jumătăți ale sale atârând bifurcate larg, având lemnul pe dinăuntru înnegrit și întărit ca fierul, cu coroana deasă ramificată deasupra pământului deschis la culoare. Simpla traversare a satului fu mai iute decât ocolușul, așa că jupâneasa al'Vere îi aștepta deja, așezându-și șalul puțin neliniștită. Aielii erau și ei acolo, ghemuiți pe covorul de frunze uscate de stejar și coji de ghinde mestecate de veverițe, Gaul separat de cele două femei.

Fecioarele și Gaul se uitau unii la alții cu aproape la fel de multă atenție ca la pădurea din jur. Perrin nu se îndoia că reușiseră să ajungă până aici neobservați. Și-ar fi dorit și el să poată; putea destul de bine să se pitească în pădure, însă Aielii nu păreau să facă diferența între pădure, sat și oraș. Când nu voiau să fie văzuți, găseau o cale să nu fie văzuți.

Jupâneasa al'Vere insistă să meargă restul de drum pe jos, poteca fiind prea plină de bălării după spusele ei. Perrin nu fu de acord, dar descălecă oricum. Fără îndoială că nu va fi lesne să conducă oameni călare, dacă el mergea pe jos. În orice caz, capul îi era plin de planuri. Trebuia să arunce o

privire asupra taberei de Mantii Albe de pe Dealul Străjii înainte de a se hotărî cum îi va salva pe jupâneasa Luhhan și pe ceilalți. Și unde se ascundeau Tam și Abell? Nici Bran, nici jupâneasa al'Vere nu îi spusese; poate nici nu știau. Dacă Tam și Abell nu au scos deja prizonierii afară, nu va fi o sarcină ușoară. Trebuia să reușească într-un fel, totuși. Apoi va putea să se ocupe și de troloci.

Nimeni din sat nu venise pe drumul acesta de ani buni, iar cărarea nu era de găsit, totuși copacii înalți nu lăsau buruienile să crească prea mult. Aielii pășeau în tăcere alături de ceilalți, fiind de acord cu insistențele jupânesei al'Vere că ar trebui să rămână laolaltă. Loial murmură aprobator către stejari, pini înalți și saxifragi. Din când în când o mierlă sau un măcăleandru ciripea printre crengi și odată Perrin mirosi o vulpe care îi privea trecând.

Deodată prinse miros de om, care nu era acolo cu o clipă în urmă, și auzi un foșnet vag. Aielii se încordară, ghemuindu-se cu sulile pregătite. Perrin întinse mâna spre tolbă.

— Fiți pe pace, spuse repede jupâneasa al'Vere, făcând semn să coboare armele. Vă rog, fiți pe pace!

Din senin doi oameni le apărură în față, unul înalt, zvelt și oacheș, și celălalt scurt, îndesat și încărunit pe partea dreaptă. Amândoi țineau arcuri cu săgețile pregătite pentru a fi ridicate și slobozite, iar săbiile le atârnavă peste tolbe la șold. Amândoi purtau mantii care păreau că se confundă cu frunzișul din jur.

— Străjeri, izbucni Perrin. De ce nu ne-ai spus că sunt Aes-Sedai aici, jupâneasă al'Vere? Nici jupânul al'Vere nu ne-a spus. De ce?

— Pentru că el nu știe, spuse ea cu repeziciune. Nu am mințit când am spus că este treaba Soborului Femeilor. Își îndreptă atenția spre cei doi Străjeri, dintre care nici unul nu se relaxase vreun pic. Tomas, Ihvon, mă cunoașteți. Lăsați arcurile jos. Știți bine că n-aș aduce aici pe nimeni care să vrea rău.

— Un Ogier, spuse omul cărunt, Aieli, un bărbat cu ochii galbeni – cu siguranță cel pe care îl caută Mantiile Albe – și o femeie feroasă cu un cuțit.

Perrin se uită la Faile; ținea lama în mână, gata să o arunce. Fu de acord cu ea de data asta. Poate că aceștia erau Străjeri, dar nu dădeau semne că ar vrea să-și coboare arcurile; fețele lor păreau cioplite în nicovale. Aiellii păreau gata să-și folosească sulitele și să își tragă vălurile.

— Un grup curios, jupâneasă al'Vere, continuă Străjerul mai în vârstă. Vom vedea. Ihvon?

Bărbatul zvelt încuviință și dispăru în frunziș. Perrin abia dacă îi auzi pașii îndepărtându-se. Străjerii se deplasau ca moartea însăși atunci când doreau.

— Ce vrei să spui cu treaba Soborului Femeilor? spuse el. Știu că Mantiile Albe v-ar face necazuri dacă ar ști despre Aes-Sedai, așa că n-aș vrea să afle Hari Coplin, dar să ascunzi asta Starostelui? Și nouă?

— Așa am căzut de acord, rosti nervoasă jupâneasa al'Vere.

Iritarea părea împărțită între Perrin și Străjerul care încă îi păzea – nu se putea spune altfel – și poate puțină și față de Aes-Sedai.

— Ele se aflau pe Dealul Străjii înainte de sosirea Mantiilor Albe. Nimeni de acolo nu știa cine sunt în afara Soborului, care ni le-a încredințat nouă spre a le ascunde. De toți, Perrin. Este cel mai bun mod de a ține un secret. Să știe puțini. Lumina să mă aibă în pază, cunosc două femei care au încetat să împartă patul cu soții lor, de teamă să nu vorbească în somn. Am căzut de acord să păstrăm secret.

— De ce ai hotărât să schimbi asta? întrebă cu o voce dură Străjerul încărunțit.

— Din motive care pentru mine sunt drepte și suficiente, Tomas. După felul în care își aranja șalul, Perrin bănuia că speră că Soborul – și femeile Aes-Sedai – credeau la fel. Umbla zvonul că femeile din Sobor ar putea fi chiar mai dure între ele decât erau cu restul sătenilor. Unde să te ascund mai bine, Perrin, decât cu Aes-Sedai? Sigur nu ai teamă de ele, după ce ai plecat de aici împreună cu una. Și... Vei afla cât de curând. Trebuie doar să ai încredere în mine.

— Sunt fel și fel de Aes-Sedai, îi spuse Perrin. Dar cele pe care le considera cele mai rele, Ajah Roșii, nu țineau Străjeri;

Ajah Roșii nu îngăduiau bărbații defel. Acest Tomas avea ochii negri neclintiți. L-ar fi putut lua prin învăluire sau ar fi putut pur și simplu să plece, dar cu siguranță Străjerul l-ar fi găurit cu o săgeată pe primul care ar face ceva ce nu i-ar conveni, iar Perrin putea să pună rămășag că bărbatul avea mai multe săgeți la îndemână. Aielii păreau să fie de acord; încă păreau pregătiți să sară în orice direcție într-o clipă, dar arătau ca și cum ar putea și să stea acolo până ce soarele avea să înghețe. Perrin o bătu pe Faile pe umăr.

— Totul va fi bine, spuse el.

— Sigur că va fi, răspunse ea, zâmbind. Pusese cuțitul la loc. Dacă jupâneasa al'Vere spune așa, eu o cred.

Perrin spera ca ea să aibă dreptate. Nu mai avea atâta încredere în oameni câtă avusese odată. Cu atât mai puțin în Aes-Sedai. Și poate nici în Marin al'Vere. Dar poate aceste Aes-Sedai l-ar putea ajuta să se lupte cu trolocii. Ar fi avut încredere în oricine făcea asta. Dar cât se putea bizui pe Aes-Sedai? Făceau ce făceau pentru scopurile proprii; Ținutul celor Două Râuri era casa lui, dar pentru ei era un careu pe tabla de șah. Faile și Marin al'Vere păreau încrezătoare, totuși, iar Aielii așteptau. Pentru moment, se părea că nu are de ales.

31 Încredințări

După câteva minute, Ivhon se întoarse și, înainte de a dispărea fără zgomot în desiș împreună cu Tomas, mai spuse:

— Poți să o iei înainte, jupâneasă al'Vere!

— Se pricep de minune să se ascundă, mormăi Gaul uitându-se în jur și nevenindu-i să creadă.

— Și un copil s-ar putea ascunde în desișul ăsta, spuse Chiad, jucându-se cu o ramură de mure.

Totuși, se uita la desiș cu aceeași neîncredere ca și Gaul.

Nici unul dintre Aieli nu părea nerăbdător să meargă mai departe. Nu ezitau și în nici un caz nu se temeau, dar nici nu erau nerăbdători. Perrin spera că într-o zi va înțelege ce anume simțeau Aielii față de femeile Aes-Sedai. În acea zi însă, nici el nu era prea nerăbdător.

— Hai atunci să ne întâlnim cu femeia asta Aes-Sedai a dumatăle, îi spuse el tăfnos jupânesei al'Vere.

Vechea bolniță era chiar mai dărăpănată decât își amintea el: un singur cat, și acela strâmb, cu jumătate dintre odăi lipsite de acoperiș. Din una dintre cămăruțe se înălța un copac înalt de patruzeci de picioare. Nu era decât pădure pe toate părțile. O încrengătură deasă de lujeri și măracini care șerpuiau în sus pe pereți acoperise ca într-o plasă verde paie care mai rămăseseră din acoperiș. Perrin se gândea că poate doar plantele cățărătoare mai țineau zidurile în picioare. Ușa de la intrare era totuși curățată de măracini. Îi mirosea a cai și puțin a fasole și pastramă, însă, în mod ciudat, nu se simțea miros de fum.

După ce prigoniră caii de niște ramuri mai joase, o urmară înăuntru pe jupâneasa al'Vere. Ferestrele acoperite de mlădițe nu lăsau să intre multă lumină. Camera din față era largă și lipsită de mobilă. În colțuri se vedeau grămezi de țărână și pânze de păianjen care scăpaseră de curățenia ce fusese făcută, după cum se vedea, în grabă. Pe podea erau așezate patru pături făcute sul, iar șeile, coburii și boccelele legate cu grijă erau puse lângă perete. Mirosul de mâncare venea de la un vas mic așezat pe vatra de piatră, deși nu se

vedea nici un foc. Într-un ceainic mai mic părea să se găsească apă pentru ceai, care aproape fierbea. Îi așteptau două femei Aes-Sedai. Marin al'Vere făcu o plecăciune grăbită și începu agitată să îi prezinte pe oaspeți.

Perrin își sprijini bărbia în arc. Le recunosc pe Aes-Sedai. Verin Mathwin, cea mai rotofeie, și care avea șuvițe cărunte în părul său castaniu în ciuda faptului că arăta la fel de neîmbătrânită ca oricare altă Aes-Sedai, era Ajah Brună și, ca toate cele Brune, părea să își piardă timpul în căutarea cunoașterii, fie lucrurile pe care le descoperea erau uitate de mult, fie cu totul noi. Însă uneori ochii ei negri își pierdeau aerul visător, așa cum se întâmpla și acum, când îl priveau fix, ca și cum cineva l-ar fi pironit în cuie. Era una din cele două Aes-Sedai, în afară de Moiraine, care, din câte cunoștea el, mai știa de Rand. Perrin avea o presimțire că știa și despre el mai multe decât lăsa să se vadă. Ascultând-o în continuare pe Marin, ochii ei își redobândiră aerul acela visător. Însă pentru o clipă, acei ochi fuseseră ocupați să îl cerceteze pe Perrin și să vadă cum se potrivea cu socotelile ei. Trebuia să aibă mare grijă când se afla în preajma ei.

Cealaltă era o femeie smeadă și zveltă, îmbrăcată într-o rochie de călărie din mătase verde-închis care bătea la ochi pe lângă rochia maro, pătată cu cerneală la manșete a lui Verin. Nu o mai văzuse decât o singură dată. Alanna Mosvani era Ajah Verde, dacă își amintea el bine – o femeie frumoasă, cu părul lung și negru și ochi sfredelitori, negri și ei. Și acei ochi îl cercetau în timp ce o asculta pe Marin. Își aminti un lucru pe care i-l spusese Egwene. „Niște Aes-Sedai care nu ar trebui să știe despre Rand par să îi dea prea multă atenție. Elaida, printre altele, și Alanna Mosvani. Nu cred că am încredere în nici una dintre ele.” Poate că era de preferat să se încreadă în vorbele lui Egwene până se lămurea singur.

Perrin o auzi pe Marin spunând, încă neliniștită:

— Ai întrebat de el, Verin Sedai. Adică de Perrin. Adică ai întrebat de toți cei trei băieți, dar se număra și Perrin printre ei. Mi s-a părut că lucrul cel mai ușor ar fi să îl păzesc de moarte aducându-l la dumneata. Nu am mai avut timp să întreb mai întâi. Sper să înțele...

— Înțeleg foarte bine, jupâneasă al'Vere, o întrerupse Verin cu un glas liniștitor. Ai făcut ce trebuia. Perrin se află acum pe mâini bune. Îmi va face, de asemenea, plăcere să învăț mai multe despre Aieli, iar să vorbesc cu un Ogier este întotdeauna o bucurie. O să mă folosesc de cunoștințele tale, Loial. Am găsit niște lucruri fascinante în cărțile Ogierilor.

Loial îi zâmbi încântat. Îl bucura tot ce era legat de cărți. Gaul însă schimbă priviri ferite cu Bain și Chiad.

— Atâta timp cât nu mai aduci și alții fără să întreb, continuă Alanna cu hotărâre. Doar dacă... Ai venit singur? Îl întrebă ea pe Perrin cu un glas poruncitor. Ceilalți doi s-au întors și ei?

— Dar tu ce cauți aici? o întrebă el în loc de răspuns.

— Perrin! îl mustră jupâneasa al'Vere. Ai grijă cum vorbești! Se poate să te fi pricopsit cu niște deprinderi rele cât timp ai umblat prin lumea cea largă, dar acum, că ești din nou acasă, ai putea să te descotorosești de ele.

— Fii pe pace, o liniști Verin. Perrin și cu mine suntem prieteni vechi. Îl înțeleg, mai spuse ea, iar ochii săi negri scăpărară pentru o clipă.

— Vom avea noi grijă de el, adăugă Alanna cu un glas rece.

Vorbele ei puteau însemna multe.

Verin zâmbi și o bătu pe Marin pe spate.

— Ai face bine să te întorci în sat. Nu am vrea să se întrebe careva ce cauți singură în pădure.

Jupâneasa al'Vere încuviință dând din cap. Înainte să plece, se opri lângă Perrin și îl atinse pe braț.

— Știi că îți vreau doar binele, îi spuse ea cu blândețe. Ține minte doar că nu ajută la nimic dacă mori. Ascultă-le pe femeile Aes-Sedai!

El mormăi ceva ce nu suna tocmai a făgăduială, însă Marin păru să fie mulțumită.

După ce jupâneasa al'Vere se îndepărtă, Verin spuse:

— Nici noi nu îți vrem decât binele, Perrin. Dacă ar fi fost în puterile noastre să facem ceva, nu ne-am fi dat în lături.

Însă el nu dorea să se gândească la familia lui în acea clipă.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Perrin! îl mustră Faile, reușind să imite îndeaproape glasul jupânesei al'Vere, însă lui nu îi păsa.

— Ce cauți aici? Să fie o întâmplare? Cum ați ajuns voi două aici în același timp cu Mantiile Albe și trolocii?

— Ba nu e deloc o întâmplare, îi răspunse Verin. Ah, iată că a fiert apa de ceai.

În acea clipă apa se opri din fiert, iar ea începu să se învârtă pe lângă ceainic, aruncând înăuntru o mână de frunze și trimitând-o pe Faile după cămile de fier care se aflau într-una din boccele. Alanna, care își ținea brațele încrucișate, nu își lua ochii arzători de la Perrin, deși chipul ei rămase impasibil.

— Cu fiecare an care trece, continuă Verin, găsim tot mai puține fete pe care să le putem învăța să conducă. Sheriam crede că în ultimele trei veacuri am cernut bărbații care pot să conducă până ce neamul omenesc a început să piardă acest har. Din câte spune ea, dovada e că acum mai găsim doar puțini bărbați care să aibă harul. Chiar și acum un veac, după cum stă scris, găseam în fiecare an câte doi sau trei, iar acum cinci veacuri...

Alanna își dresе glasul și zise:

— Și ce altceva am fi putut face, Verin? Să îi lăsam să înnebunească? Să urmărim planul nebunesc al Celei Albe?

— Nu la asta mă gândeam, îi răspunse Verin cu un glas calm. Chiar dacă am găsi femei care să poarte de bunăvoie copiii unor bărbați domoliți, nu putem ști dacă acei copii vor putea conduce, sau dacă vor fi fete. Eu chiar am zis că, dacă doresc să găsească mai mulți copii de felul ăsta, Aes-Sedai însele ar trebui să fie cele care îi poartă în pânтеce. Lui Alviarin nu i-a plăcut deloc gândul ăsta.

— Se înțelege că nu, răsе Alanna. Felul în care chipul i se luminase de încântare, făcând ca ochii ei negri să-și piardă pentru o clipă privirea arzătoare, era neliniștitor. Mi-aș fi dorit să îi pot vedea fața în clipa când te-a auzit.

Încercând să scape de privirea ei sfredelitoare, Perrin se așeză pe podea, cu arcul lângă el și cu o cană de fier plină cu ceai tare în mână. Toți stăteau în cerc în mijlocul odăii. Alanna

se apucă să lămurească ce căutau în Ținutul celor Două Râuri, poate pentru a o împiedica pe cealaltă să mai vorbească vrute și nevrute.

— Aici în Ținutul celor Două Râuri, pe unde eu cred că nu a mai trecut nici o Aes-Sedai de o mie de ani, Moiraine a dat peste două femei care nu numai că au învățat să conducă, dar se născuseră cu acest dar. A mai auzit și de una care murise nereușind să se învețe de una singură să conducă.

— Ca să nu mai vorbim de cei trei ta'veren, murmură Verin cu nasul în cana sa cu ceai.

— Aveți idee, continuă Alanna, prin câte sate sau orașe trebuie să trecem până reușim să adunăm trei fete care să fie născute cu înzestrarea? Străvechiul sânge este încă puternic aici în Ținutul celor Două Râuri. Eram pe Dealul Străjii numai de o săptămână, atunci când au apărut Copiii Luminii, și pe deasupra nu spuseseam nimănui cine suntem – doar celor din Soborul Femeilor. Chiar și așa am găsit patru copile care pot fi instruite, iar una dintre ele cred că s-a născut cu înzestrarea.

— Nu am putut să fim sigure de la început, adăugă Verin. Nu are decât doisprezece ani. Nici una dintre ele nu se poate compara cu Egwene sau Nynaeve, însă numărul lor este de-a dreptul greu de crezut. S-ar putea să mai găsim două sau trei doar prin împrejurimile Dealului Străjii. Nu am apucat până acum să cercetăm fetele de aici sau mai dinspre miazăzi. Trebuie să recunosc că Taren Ferry a fost o dezamăgire. Cred că sângele lor s-a amestecat prea mult cu neamuri din afară.

Perrin trebuia să le dea dreptate că lucrurile se legau, însă asta nu îi răspundea la toate întrebările și nici nu îl scăpa de îndoieli. Se foi, întinzându-și un picior. Începuse să îl doară rana de sulită din pulpă.

— Nu înțeleg de ce v-ați ascuns aici. Mantiile Albe umblă după oameni nevinovați, iar voi nu faceți nimic. După câte se pare, trolocii umblă de colo până colo prin Ținut, iar voi stați ascunse aici.

Loial mormăi ceva din care Perrin nu înțelese decât „să înfurii o Aes-Sedai” și „cuib de viespi”, însă el nu-l luă în seamă:

— De ce nu faceți nimic? continuă el. Sunteți Aes-Sedai! Arde-m-ar, de ce nu faceți nimic?

— Perrin, șuieră Faile muștrător înainte de a zâmbi către Verin și Alanna ca și cum le-ar fi cerut iertare. Vă rog să îl iertați! Moiraine Sedai l-a răsfățat. Îmi pare că ea nu se supără ușor, așa că nu i-a reproșat anumite lucruri. Vă implor să nu vă supărați pe el. Nu va mai face așa ceva pe viitor, mai spuse ea aruncându-i lui Perrin o privire severă în semn că și el trebuia să ia aminte sau chiar mai mult. El îi răspunse cu o încruntătură. Nu avea nici un drept să se bage.

— Moiraine nu se supără ușor? se miră Verin clipind. Nu mi-am dat seama.

Alanna îi făcu lui Faile un semn să tacă.

— Se vede că nu înțelegi, îi spuse femeia Aes-Sedai lui Perrin. Nu știi la câte îngrădiri trebuie să ne supunem? Cele Trei Legăminte nu sunt doar vorbe. Am adus cu mine doi Străjeri – din câte știa Perrin doar Ajah Verde puteau să lege mai mult de un Străjer; auzise că puține dintre ele aveau chiar trei sau patru. Copiii Luminii l-au prins pe Owein traversând un câmp. Am simțit cum îl străpungea fiecare săgeată. Am simțit cum a murit. Dacă aș fi fost acolo, aș fi putut să îl apăr și să mă apăr și pe mine, folosind Puterea. Însă pentru răzbunare nu o pot folosi. Legămintele nu mă lasă. Copiii sunt aproape la fel de răi ca niște Iscoade ale Celui Întunecat, însă nu sunt Iscoade, și din această cauză nu aș putea să folosesc Puterea împotriva lor decât pentru a mă apăra. Oricât aș vrea să întorc regulile, anumite lucruri nu se pot ocoli.

— Cât despre troloci, adăugă Verin, am nimicit o parte din ei și vreo doi Myrddraali pe deasupra, însă avem și noi limite. Jumate-Oamenii îi simt după o vreme pe cei care conduc. Dacă facem să vină o sută de troloci asupra noastră, nu putem decât să fugim.

Perrin se scărpină în barbă. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. O văzuse pe Moiraine înfruntând troloci și își făcuse o idee despre ce putea și ce nu putea face. Își dădu seama că el își amintise cum omorâse Rand toți trolocii din Stâncă, numai că Rand era probabil mai puternic decât oricare din cele două

Aes-Sedai, și chiar mai puternic decât ele laolaltă. Ei bine, chiar dacă ele aveau să îl ajute sau nu, el își pusese în gând să scape Ținutul celor Două Râuri de troloci. Asta după ce va fi scăpat familia lui Matt și pe Luhhani. Trebuia să găsească o cale dacă socotea bine lucrurile. Durerea din pulpă nu îl ierta.

— Ești rănit, spuse Alanna punând cana pe podea, iar apoi se așeză lângă el în genunchi și îi luă capul în mâini. Perrin simți o furnicătură. Înțeleg, continuă ea. Se pare că nu ai căpătat tăietura asta bărbierindu-te.

— A fost mâna trolocilor, Aes-Sedai; ne-au atacat atunci când am ieșit din Căile de Taină, în munți, spuse Bain, însă Chiad o atinse pe braț, oprind-o.

— Însă acum intrarea e ferecată, adăugă Loial degrabă. Nu o mai poate folosi nimeni, dacă nu este deschisă din partea asta.

— Mă gândeam eu că trebuie să fi sosit prin Căi, murmură Verin ca pentru sine. Moiraine spusese și ea că trolocii folosesc Căile. Mai devreme sau mai târziu, asta o să ne dea bătăi de cap.

Perrin se întreba ce voise Verin să spună.

— Căile! exclamă Alanna în timp ce îi ținea în continuare capul între mâini. Ta'veren! Tineri eroi!

Rostise vorbele încât să pară deopotrivă laudă și dojană.

— Nu sunt erou, îi răspunse el îndârjit. Căile sunt cel mai scurt drum încoace. Asta e tot.

Sora Verde continuă ca și cum nu l-ar fi auzit:

— Nu voi înțelege niciodată cum se face că Suprema Înscăunată v-a lăsat pe toți trei s-o luați care încotro ați vrut. Din pricina voastră Elaida s-a dat de ceasul morții. Nu că ar fi fost singura, însă ea a fost cea mai îndârjită. Acum că Pечеțile au început să slăbească și Ultima Bătălie e aproape, trei ta'veren umblând de capul lor e tot ce ne mai lipsea. Eu v-aș fi legat pe fiecare cu o sfoară, ba chiar v-aș fi legat de mine. Perrin dădu să se tragă înapoi, însă ea îi zâmbi fără să-și slăbească strânsoarea. Totuși, respect suficient de mult datina, încât să nu leg de mine un bărbat împotriva voinței sale. Deocamdată.

Nu era sigur cât mai avea până acolo. Zâmbetul Alannei

nu i se citea și în ochi. Își trecu degetul peste tăietura pe jumătate vindecată care îi brăzda obrazul.

— E o rană prea veche. Acum nici Tămăduirea nu te mai scapă de o cicatrice.

— N-am nevoie să fiu frumos, mormăi el.

Avea nevoie doar de suficientă putere pentru a face ce avea de făcut.

— Și pe asta cine ți-a mai spus-o? zise Faile după ce se opri din râs.

Spre mirarea lui, cele două își zâmbeau.

Perrin se încruntă, întrebându-se dacă nu cumva râdeau pe seama lui, însă, înainte de a apuca să mai spună ceva, fu izbit de Tămăduire și se simți ca și cum ar fi înghețat bocnă. Abia mai apucă să icnească. Cele câteva clipe care trecură până când Alanna îl slobozi i se părură nesfârșite. Când putu să respire din nou normal, Sora Verde ținea capul roșcovan al lui Bain între mâini, Verin se ocupa de Gaul, iar Chiad își încerca brațul stâng, legănându-l înainte și înapoi cu mulțumirea întipărită pe chip.

Faile luă locul Alannei alături de Perrin și îl mângâie pe obraz cu un deget, urmând cicatricea de sub ochiul lui.

— Un semn de frumusețe, spuse ea schițând un zâmbet.

— Un ce?

— Ei, doar un obicei de-al femeilor Domani. Ziceam și eu așa...

În ciuda zâmbetului, sau poate tocmai din cauza lui, Perrin se încruntă bănuitor. Era clar că își bătea joc de el, doar că nu pricepea în ce fel anume.

Ihvon se strecură în cameră, șopti ceva în urechea Alannei și dispăru iar la o șoaptă a acesteia. Pașii lui abia dacă se auzeau pe podeaua de lemn. Câteva clipe mai târziu, sunetul cizmelor pe trepte vesti sosirea unui nou rând de oaspeți.

Perrin sări în picioare când în cadrul ușii își făcură apariția Tam al'Thor și Abell Cauthon, amândoi înarmați cu arcuri, având hainele boțite și bărbile înspicate nerase de două zile ale unor oameni care nu dormiseră sub un acoperiș. Fuseseră la vânătoare. Patru iepuri atârnavă la cingătoarea lui Tam și trei la cea a lui Abell. Era clar că se așteptau să dea de Aes-

Sedai și de oaspeții lor, dar se uitară cu uimire la Loial, care era cu mult mai înalt decât toți ceilalți, având urechile terminate în smocuri și nasul lătareț. Un semn de recunoaștere trecu peste chipul sincer și ridat al lui Tam la vederea Aielilor.

Privirea lui Tam se opri gânditoare asupra lor pentru o clipă înainte de a reveni asupra lui Perrin cu o surpriză aproape la fel de mare ca în cazul lui Loial. Era un bărbat vânos, lat în umeri, însă părul îi încărunțise aproape complet. Un om pe care nici un cutremur nu ar fi putut să îl doboare, necum să îl descumpănească.

— Perrin, băiete! izbucni el. Rand e cu tine?

— Dar Mat? adăugă Abell nerăbdător.

Părea să fie un Mat încărunțit, însă cu o privire mai hotărâtă. Vârsta nu părea să îl fi atins prea mult, căci avea încă pasul ușor.

— Sunt bine amândoi. Sunt în Tear, le răspunse Perrin, prinzând cu coada ochiului căutătura lui Verin. Ea știa prea bine ce însemna Tear pentru Rand. Alanna abia părea să le dea vreo atenție. Ar fi venit amândoi cu mine, continuă el, însă nu știam cât de rău stau lucrurile. Mat joacă zaruri – și câștigă – și sărută fetișcane. Iar Rand... Ei bine, ultima oară când l-am văzut purta o haină dichisită, iar la brațul lui mergea o fată frumușică cu părul auriu.

— Nu mă așteptam la altceva de la Mat al meu.

— Poate e mai bine că nu au venit, spuse Tam ceva mai poticnit. De când cu trolocii și Mantiile Albe... Ridică din umeri și continuă: Știai că trolocii s-au întors?

Perrin încuviință din cap.

— Până la urmă avea dreptate acea Aes-Sedai, Moiraine? Chiar după voi veniseră trolocii în Noaptea Iernii? Ați aflat de atunci sau nu?

Sora Brună se uită spre Perrin cu o privire menită să-l prevină. Alanna părea să nu vadă nimic în afară de coburii prin care scotocea, însă el știa că probabil asculta. Totuși, nu din cauza lor nu îndrăznea. Pur și simplu nu putea să îi spună lui Rand că fiul său putea să conducă, că era chiar el Dragonul Renăscut. Cum ar fi putut să îi spună cuiva un lucru

ca acela?

— Va trebui să o întrebi tu însuși pe Moiraine. Femeile Aes-Sedai nu obișnuiesc să îți împărtășească mai mult decât le folosește lor, spuse Perrin în loc de ceea ce gândea.

— Am văzut, îi răspunse Tam sec.

Ambele Aes-Sedai îi ascultau și nu păreau să ascundă lucrul acesta. Alanna ridică din sprânceană cu severitate către Tam, iar Abell se mută de pe un picior pe altul de parcă ar fi vrut să spună că Tam era prea îndrăzneț, însă nu se speria el doar din atât.

— Putem vorbi afară? îi întrebă Perrin pe cei doi. Trebuie să iau o gură de aer.

Dorea să vorbească fără a fi auzit de Aes-Sedai, însă nu ar fi putut spune asta.

Tom și Abell nu se împotrivoră. Poate că și ei erau nerăbdători să scape de privirile celor două Aes-Sedai. Mai întâi însă, trebuia să se ocupe de iepuri. Îi înmânară Alannei pe toți.

— Aveam de gând să păstrăm doi dintre ei, zise Abell, dar se pare că voi aveți mai multe guri de hrănit.

— Nu e nevoie, spuse Sora Verde fără patimă.

— Ne place să plătim pentru ceea ce primim la rândul nostru, îi răspunse Tam, tot fără patimă. Mâinile femeilor Aes-Sedai au Tămăduit pentru noi, îi explică el lui Perrin, și nu dorim decât să fim siguri că și altă dată vor da dovadă de la fel de multă bunătate.

Perrin încuviință dând din cap. Înțelegea de ce nu doreau să primească un dar de la femeile Aes-Sedai. „Darul de la Aes-Sedai ascunde un cârlig, precum momeala pentru pești”, era o vorbă veche, și nu că nu ar fi aflat-o pe pielea lui. Cu toate astea, fie că alegeai să primești darul, fie că îl plăteai, femeile Aes-Sedai reușeau să te prindă în cârlig întotdeauna. Verin îl privea cu o jumătate de zâmbet, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

Atunci când cei trei se îndreptară spre ieșire, luându-și arcurile cu ei, Faile se ridică, dorind parcă să îi urmeze. Perrin o opri scuturând din cap, iar spre surprinderea lui ea se așeză la loc. Îl făcea să se întrebe dacă nu cumva era bolnavă.

După cele câteva clipe cât Tam și Abell îi admiraseră pe Trăparu și pe Rândunica, o porniră toți trei pe sub bolți. Soarele începuse să se rostogolească spre apus, lungindu-le umbrele. Cei doi, care erau mai în vârstă decât Perrin, glumiră pe seama bărbii lui, însă nu pomeniră nimic despre ochi. Era straniu, însă pe el nu îl deranja câtuși de puțin tăcerea lor. Avea griji mai mari decât felul în care îl privea lumea.

Atunci când Abell întrebă dacă barba era măcar bună la strecurat supă, Perrin își plimbă degetele peste ea și răspunse că lui Faile îi place. Tam spuse râzând:

— Aia să fie fata? E strașnică muierușca, băiete! O să stai treaz nopți întregi pe seama ei și n-o să mai știi încotro e susul și încotro e josul.

— Nu poți să te descurci decât într-un singur fel cu cele ca ea, spuse Abell încuviințând din cap. Las-o să creadă că lucrurile merg după placul ei. În felul ăsta, atunci când ceva contează cu adevărat, iar tu zici altfel decât ea, o să îi ia ceva vreme până îi vine să creadă. În timpul ăsta tu ai aranjat treburile pe placul tău, iar ea nu mai are cum să te facă să schimbi ceva.

Lui Perrin asta îi suna cam cu ceea ce îi zisese jupâneasa al'Vere lui Faile despre bărbați. Se întreba dacă Abell și Marin schimbaseră vreodată impresii. Greu de crezut. Poate că ar fi putut să încerce sfaturile acelea pe Faile, numai că ea părea să facă oricum după bunul ei plac.

Perrin privi înapoi peste umăr. Bolnița aproape că nu se mai vedea de copaci. Nu trebuia să fie auziți de Aes-Sedai. Își ciuli urechile și trase aer în piept. Undeva în depărtare se auzea cadența unei ciocănituri, iar în frunzișul de deasupra capetelor lor țopăiau veverițe. Nu cu multă vreme în urmă, pe acolo trecuse o vulpe care își căra în bot iepurele vânat. În afară de ei trei, Perrin nu mai mirosea nici un om. Nu părea să se ascundă nici un Străjer în desiș. Poate că le dădea prea mare importanță, însă, chiar dacă acesta era sau nu un prilej de îngrijorare, întâmplarea de a se întâlni cu două Aes-Sedai pe care le cunoștea îl neliniștea. Într-una din ele nu avea Egwene încredere, iar în cealaltă nu știa nici el dacă să aibă.

— Stați aici, împreună cu Verin și Alanna? îi întrebă.

— Nu aş zice chiar așa, îi răspunse Abell. Cum ar putea vreun bărbat să doarmă cu două Aes-Sedai sub același acoperiș, dacă ăla se poate numi acoperiș?

— Ne gândiserăm că e o ascunzătoare bună, adăugă Tam, dar ne-au luat-o înainte. Cred că Străjerii aceia ne-ar fi omorât, dacă nu s-ar fi aflat acolo Marin și altele din Soborul Femeilor.

Abell se încruntă.

— Cred că am scăpat pentru că femeile Aes-Sedai au auzit cine suntem, adică cine sunt fii noștri. Nu îmi place că vă urmăresc, spuse el poticnit, trecând cu degetele peste coarda arcului. Alanna asta a zis ceva cum că ați fi ta'veren. Toți trei. Iar eu știam că ele nu pot să mintă.

— Eu nu am văzut vreo urmă de ta'veren în mine, spuse Perrin cu prefăcătorie. Și nici în Mat.

Tam îi aruncă o privire când văzu că nu pomenise nimic de Rand. Trebuia să învețe să ascundă mai bine secretele sale și pe ale celorlalți. Cu toate astea, cel mai în vârstă dintre ei nu spuse decât:

— Poate nu știi ce fel de urme să cauți. Cum de călătorești alături de un Ogier și de trei Aieli?

— Ultimul neguțător ambulant pe care l-am întâlnit zicea că au apărut Aieli în partea asta a Osiei Lumii, mai spuse Abell. Nu mi-a venit să-l cred. Zicea că, din câte auzise el, sunt Aieli tocmai în Murandy sau poate în Altara. Nu știa nici el prea bine unde, dar oricum era departe de Pustie.

— Dar asta nu are de-a face cu ta'veren, spuse Perrin. Loial îmi e prieten și a venit să mă ajute. Gaul cred că îmi este, de asemenea, prieten. Bain și Chiad o însoțesc pe Faile, nu pe mine. Sunt încurcate ițele, însă așa a fost să fie. Nu are de-a face cu ta'veren.

— Ei bine, oricare ar fi motivul pentru care pe Aes-Sedai le interesează soarta voastră, spuse Abell, eu și Tam am mers până la Tar Valon anul trecut, până la Turnul Alb, încercând să dăm de voi. Abia dacă am reușit să o facem pe una să ne destăinuie că auzise de voi, însă vedeam și noi că ne ascunde ceva.

Păstrătoarea ne-a pus într-o barcă și ne-a dat drumul pe râu în jos, după ce ne burdușise buzunarele cu aur și încercase să ne liniștească cu vorbe nu foarte limpezi. Nu am fi apucat nici să ne strunim arcurile la cât de repede s-a mișcat. Nu îmi place să mă gândesc că Turnul s-ar putea folosi de Mat în vreun fel.

Perrin și-ar fi dorit să îi spună tatălui lui Mat că nici nu era vorba de așa ceva, însă nu era sigur că ar putea să mintă într-un asemenea hal fără să se dea de gol. Moiraine nu îl urmărea îndeaproape pe Mat pentru că i-ar fi plăcut rânjetul lui. Mat avusese și el de a face cu Turnul, poate chiar mai mult decât Perrin. Ei trei erau legați unul de altul, iar Turnul îi juca pe toți ca pe sfori, ca și cum ar fi fost păpuși.

Se lăsă tăcerea. Apoi Tam spuse încet:

— Băiete, am ceva să îți zic despre familia ta. Vești rele.

— Știu, spuse Perrin în grabă și tăcerea se lăsă din nou.

Fiecare se uita în pământ. Era nevoie de puțină liniște.

Aveau nevoie de câteva clipe ca să uite durerea și faptul că aceasta li se citea pe chipuri.

Se auzi un fâlfâit de aripi și Perrin, uitându-se în sus, văzu un corb mare care se lăsase într-un stejar la cincizeci de pași depărtare și își ațintise ochii negri și strălucitori asupra celor trei. Mâna îi țâșni spre tolă, dar până să apuce să își încordeze măcar arcul, două săgeți doborâseră deja pasărea. Tam și Abell deja își pregăteau cea de-a doua săgeată, iar ochii lor cercetau desigur și cerul pentru a vedea dacă mai apare vreo pasăre neagră. Nu se vedea nimic.

Săgeata lui Tam nimerise corbul prin cap, iar aceasta nu era o întâmplare. Perrin nu mințise atunci când îi spusese lui Faile că cei doi erau mai buni decât el la tras cu arcul. Nici un om din Ținutul celor Două Râuri nu se putea măsura cu Tam.

— Spurcăciuni, mormăi Abell ținându-și pasărea la pământ cu piciorul pentru a-și scoate săgeata. După ce îi curăță vârful în țărână o puse înapoi în tolă. Au început să apară peste tot, mai adăugă el.

— Femeile Aes-Sedai ne-au spus că păsările astea sunt Iscoadele Pieriților, iar noi le-am spus și altora. Și Soborul Femeilor a povestit mai departe. Dar nu i-a păsat nimănui

până nu au început să atace oi. Au scos ochii unora și chiar au omorât. Și așa lână va fi proastă anul ăsta. Nu că ar mai conta. Cu Mantiile Albe și trolocii în ogradă, nu prea cred să avem parte anul ăsta de negustori veniți după lână.

— Poate din pricina asta a și înnebunit un om, adăugă Abell. Sau mai mulți. Am dat peste tot soiul de animale moarte. Iepuri, căprioare, vulpi, chiar și un urs. Le-a ucis și apoi le-a lăsat să putrezească. Celor mai multe nu li se luase nici măcar pielea. E mână de om, nu de troloci. Am găsit noi urme de cizme. Trebuie să fie un bărbat mare, dar nu chiar cât un troloc. Cât păcat și câtă risipă...

Ucigașul. Ucigașul era aici, nu doar în visul de lup. Ucigașul, alături de troloci. I se păruse cunoscut bărbatul din vis. Perrin împrăstie țărână și frunze moarte peste stârvul corbului. Pentru troloci va avea destul timp mai târziu – întreaga viață, dacă ar fi avut nevoie.

— I-am promis lui Mat că voi avea grijă de Bode și Eldrin, jupâne Cauthon. Cât de greu va fi să îi eliberăm pe ei și pe toți ceilalți?

— Greu, oftă Abell cu un chip lipsit de speranță. Dintr-odată trăsăturile îi oglindeau adevărata vârstă. Arăta chiar mai bătrân decât era cu adevărat. Va fi greu de tot, continuă el. M-am apropiat de tabără destul cât să o pot vedea pe Natti după ce au luat-o. Se plimba pe lângă cortul în care îi țin pe toți ceilalți, între noi erau vreo două sute de Mantii Albe. Nu am fost destul de grijuliu, iar unul m-a străpuns cu o săgeată. Dacă Tam nu m-ar fi cărat înapoi până la femeile Aes-Sedai...

— E o tabără destul de mare, spuse Tam. E chiar sub Dealul Străjii și are vreo șapte sau opt sute de oameni, care patrulează zi și noapte. Cei mai mulți sunt între Dealul Străjii și Emond's Field. Dacă s-ar mai răspândi puțin, ne-ar face treaba mai ușoară, însă ei stau la un loc. Mai sunt vreo sută la Taren Ferry, dar în rest au lăsat Ținutul pe mâna trolocilor. Aud că pe lângă Deven Ride oamenii o duc cel mai rău. Arde câte o gospodărie pe noapte. Și nici între Dealul Străjii și râul Taren nu e mai bine. Nu o să ne fie ușor să îi scăpăm pe Natti și pe ceilalți, și apoi nu putem decât spera că cele două Aes-Sedai o să îi primească. Am văzut că nu doresc să se afle

unde stau.

— Nu se poate să nu le primească cineva, să nu le ascundă, protestă Perrin. Nu voi crede că v-a întors spatele chiar toată lumea. Doar nu or crede că sunteți Iscoade ale Celui Întunecat! se supără el amintindu-și de Cenn Buie.

— Nu așa stau lucrurile, îi răspunse Tam. Poate doar câțiva netoți... Mai sunt mulți care ne oferă câte o masă caldă sau ne primesc în șopron peste noapte, sau ne dau chiar un pat, însă trebuie să înțelegi că nu le e ușor să ajute oameni căutați de Mantiile Albe. Nu pot să îi judec pentru asta. Viața e grea și cei mai mulți dintre bărbați nu încearcă decât să le poarte de grijă familiilor. Dacă i-am ruga să le primească pe Natti și pe fete, Haral și Alsbet... Ei bine, le-am cere cam mult.

— Aveam o părere mai bună despre oamenii din Ținutul celor Două Râuri, mormăi Perrin.

Abell abia dacă reuși să zâmbescă.

— Cei mai mulți se simt prinși între două pietre de moară, Perrin. Nu mai speră decât să nu fie făcuți făină între Mantiile Albe și troloci.

— Ar trebui să nu mai spere și să facă ceva, se răzvrăti Perrin. Pentru o clipă se simți mic și rușinat. Nu mai trăia aici de o vreme. Nu mai știa cum e viața. Totuși, știa că are dreptate. Atâta timp cât oamenii se ascundeau în spatele Copiilor Luminii, erau nevoiți să facă tot ce li se cerea. Trebuia să îi lase să ia cărți sau să le aresteze nevestele și fiicele. Măine am să arunc o privire la tabăra asta a lor, continuă Perrin. Trebuie să fie o cale să îi scăpăm, iar apoi vom avea grijă și de troloci. Un Străjer mi-a spus odată că trolocii îi spun Pustiului Aiel Tărâmul Morții. Am de gând să îi fac să numească astfel și Ținutul celor Două Râuri.

— Perrin, începu Tam, apoi tăcu.

Ceva îl tulburase. Perrin știa că ochii îi străluceau în umbra stejarilor. Se simțea ca și cum chipul i-ar fi fost cioplit în piatră. Tam oftă.

— Pentru început, să vedem ce putem face cu Natti și ceilalți. Apoi ne vom hotărî ce e de făcut cu trolocii.

— Să nu lași durerea să te roadă, băiete, îi spuse Abell cu blândețe. Ura crește până te mistuie cu totul.

— Nu mă roade nimic, răspunse Perrin fără pic de tremur în glas. Vreau doar să fac ce trebuie făcut, mai spuse el plimbându-și degetul de-a lungul tăișului securii.

Dain Bomhald se ținea drept în șa. Se apropia, împreună cu patrula sa de o sută de oameni, de Dealul Străjii. Acum nu mai erau totuși o sută. De-a curmezișul a unsprezece dintre șei fuseseră așezate trupuri învelite în mantii. Douăzeci și trei dintre ei își îngrijeau rănile. Trolocii le întinseseră o cursă pregătită ca la carte. Niște soldați mai puțin instruiți și nu la fel de dârji ca Mantiile Albe nu ar fi scăpat atât de ușor. Îl tulbura faptul că aceasta era a treia patrulă condusă de el pe care o atacau cu bună știință. Nu era o întâmplare. Nu dăduseră peste troloci ieșiți la prădat. Aceștia îi așteptau chiar pe ei. Așteptau numai patrulele conduse de el însuși. Trolocii nu prea se atinseseră de alții. De aici porneau niște întrebări îngrijorătoare, iar răspunsurile nu ofereau și soluții.

Soarele cobora. În satul cu acoperișuri de paie răspândite pe deal se aprinseseră deja câteva lumini. Singurul acoperiș de țiglă era cel al hanului din vârf, Mistrețul Alb. Poate că în altă seară ar fi urcat până acolo ca să bea o cupă de vin, chiar dacă de îndată ce intra pe ușă un bărbat purtând mantia albă cu soare auriu se lăsa o tăcere grea. Nu obișnuia să bea, însă îi plăcea să mai stea din când în când printre oameni care nu erau dintre Copiii Luminii. După o vreme, uitau că era acolo și reîncepeau să râdă și să vorbească între ei. Dar asta s-ar fi întâmplat în alte seri. De data aceasta dorea să stea de unul singur și să cugete.

Printre cele cam o sută de căruțe colorate care se adunaseră la mai puțin de jumătate de milă de poala dealului era hărmălaie. Bărbați și femei îmbrăcați în pânze chiar mai țipătoare decât căruțele cercetau caii și frâiele sau își strângeau catrafusele împrăștiate prin tabără de săptămâni întregi. Se părea că Seminția Pribegilor aveau de gând să pornească în zori.

— Farran! Sutașul îi dădu pinteni calului, aducându-l mai aproape, iar Bomhald făcu un semn din cap către tabăra

Thuata'anilor. Dă-i de știre Căutătorului că, dacă dorește să își mute oamenii, ar face bine să plece spre miazăzi, continuă el. Hărțile lui nu arătau altă trecere peste Taren în afară de cea de la Taren Ferry, însă atunci când încercase să treacă râul aflate cât de veche era și aceasta. Nu avea de gând să lase oameni să părăsească Ținutul celor Două Râuri lăsându-l pe el fără vreun pod pe care să își scape oamenii în caz de nevoie. Farran? mai adăugă el. Nu e nevoie să îți folosești pumnii sau picioarele, ai înțeles? Vorbele sunt de ajuns. Raen asta are urechi de auzit.

— Din ordinele tale, Senior Bomhald.

Sutașul nu părea să fie chiar dezamăgit. Ducându-și la inimă pumnul înmănușat în fier, se îndreptă spre tabăra Tuatha'anilor. Nu îi făcea prea multă plăcere, însă avea să se supună. Oricât ar fi urât el Seminția Pribegilor, tot era un soldat bun.

Uitându-se la propria tabără, Bomhald se simți mândru pentru o clipă. Rândurile lungi de corturi albe cu acoperișurile în pantă și țăruii de care se priponeau caii erau bine rânduite. Chiar și în colțul acela de lume uitat de Lumină, Copiii se îngrijeau de toate, iar disciplina nu era niciodată lăsată deoparte. Chiar că era uitat de Lumină locul acela! Trolocii o dovedeau. Dacă ajungeau să ardă ferme era doar pentru că unii oameni mai erau curați. Doar unii dintre ei. Ceilalți făceau temenele și îngânau: „Da, Seniore. Precum dorești, Seniore”, doar pentru a-și vedea mai departe de treburile lor de îndată ce el se întorcea cu spatele. Pe lângă asta, mai ascundeau și o femeie Aes-Sedai. La două zile spre miazăzi față de râul Taren omorâseră un Străjer. I-o dovedise mantia în culori schimbătoare. Bomhald disprețuia femeile Aes-Sedai, care se jucau cu Puterea Supremă de parcă nu le ajungea că deja Frânseseră Lumea o dată. Puteau să o frângă din nou dacă nu le oprea nimeni. Clipa sa de mândrie se spulberă la fel cum zăpada se topește odată cu venirea primăverii.

Căută din priviri cortul în care erau ținuți prizonierii, în afară de acele câteva clipe când erau scoși, unul câte unul, să facă mișcare. Nici unul dintre ei nu ar fi fugit știind că i-a lăsat

pe ceilalți în urmă. Nu că fugind ar fi putut face mai mult de zece pași – la fiecare capăt al cortului era câte un paznic, iar dacă ar mai fi făcut încă zece pași în oricare parte ar fi dat peste Copii cu zecile. Totuși, el își dorea cât mai puține încurcături, căci lucrurile ar fi putut merge din rău în mai rău. Dacă ar fi ajuns să aibă nevoie să chinuie prizonierii, cei din sat s-ar fi putut răscula, iar atunci ar fi trebuit să se ocupe și de asta. Byar era nechibzuit. El, alături de alții precum Farran, își doreau să scoată de la prizonieri ceea ce doreau să afle. Bomhald nu era un Inchizitor și nu îi plăcea să folosească metodele acelora. Și nici nu avea de gând să îl lase pe Farran să se apropie de fetele acelea, chiar dacă ar fi fost Iscoade ale Celui Întunecat, așa cum credea Ordeith.

Iar dacă ele erau sau nu Iscoade ale Celui Întunecat, el urmărea de fapt o singură Iscoadă a Celui Întunecat. Mai mult decât pe troloci sau pe femeile Aes-Sedai, dorea să pună mâna pe Perrin Aybara. Nu îi venea ușor să creadă poveștile lui Byar despre cum acel Perrin alerga alături de lupi, însă povestea despre cum Aybara îl făcuse pe tatăl său să intre într-o capcană a Iscoadelor Celui Întunecat era de netăgăduit. Geofran Bomhald își pierduse viața pe Capul Toman, de mâna Iscoadelor din Seanchan și a aliatelor lor, Aes-Sedai. Poate că dacă nici unul dintre Luhhani nu îi spunea în curând ce dorea să afle, avea să îl lase pe Byar să îi facă fierarului orice dorea el. Dacă bărbatul nu avea să cedeze, măcar nevasta avea să spună tot ce știa, numai văzându-l cum se chinuie. Cumva tot avea să dea de Perrin Aybara.

Atunci când descălecă în fața cortului, Byar, țeapăn și lung ca o sperietoare, îl aștepta deja acolo. Bomhald privi cu scârbă spre un grup mai mic de corturi, la o parte de celelalte. Vântul bătea chiar din acea direcție, purtând cu el mirosul micii tabere. Nu spălau nici după cai, nici după ei înșiși.

— Mi se pare că s-a întors Ordeith.

— Da, Seniore Bomhald. Byar ezită și Bomhald se uită la el întrebător. Au zis că a avut loc o luptă cu trolocii mai spre miazăzi. Doi morți. Șase răniți, așa au zis.

— Și cine sunt morții? Întrebă Bomhald încet.

— Copilul Joelin și Copilul Gomanes, Seniore Bomhald.

Chipul cu obraji supti al lui Byar nu îi trăda niciodată gândurile.

Bomhald își scoase gânditor mânușile întărite cu fier. Cei doi fuseseră trimiși să îl însoțească pe Ordeith pentru a vedea ce face în expedițiile sale la miazăzi. Având grijă să nu își ridice vocea, spuse:

— Spune-i din partea mea jupânului Ordeith cele cuvenite, Byar... Ba nu! Nu i se cuvine nimic. Spune-i întocmai că poruncesc să-și înfățișeze ciolanele înaintea mea chiar acum. Așa să îi spui, Byar, și să-l aduci aici chiar dacă pentru asta e nevoie să îl iei împreună cu netrebnicii care fac de ocară Copiii. Pleacă!

Bomhald își stăpâni mânia până ajunse în cort și trase perdeaua în urma lui, iar apoi, mârâind, mătură cu brațul hărțile și uneltele de scris. Ordeith trebuie să își închipuie că era un neisprăvit. Mai trimisese odată oameni care să îl însoțească, însă și aceia fuseseră singurii care își pierduseră viața într-o „ciocnire neașteptată cu trolocii”, pe când ceilalți nu se aleseseră cu o rană măcar. Se întâmplase de fiecare dată la miazăzi. Omul avea ce avea cu Emond's Field. Ei bine, poate că și el și-ar fi pus tabăra acolo, dacă n-ar fi fost... Dar ce mai conta? Îi avea pe Luhhani chiar acolo. Până la urmă tot i-l vor da pe Perrin Aybara. Dealul Străjii era un loc mult mai bun dacă ar fi avut nevoie să îi mute pe toți la Taren Ferry pe nepregătite. Motivele astea veneau înaintea celor personale.

Se întrebă pentru a mia oară de ce Seniorul Căpitan Comandant îl trimisese aici. Oamenii nu erau cu nimic mai neobișnuiți decât cei pe care îi văzuse prin alte părți. Neobișnuită era doar râvna oamenilor din Taren Ferry în a scăpa de Iscoadele Celui Întunecat din mijlocul lor, spre deosebire de toți ceilalți, care se încăpățâneau să nu facă altceva decât să se uite lung atunci când mai apărea câte un Colț al Dragonului pe vreo ușă. Într-un sat se știa întotdeauna cine erau oile negre ale obștii. Cu puțin ajutor, toți erau dornici să facă curățenie, iar Iscoadele Celui Întunecat erau prinse de fiecare dată între cei de care obștea dorea să scape. Aici însă, nu. Oamenii se uitau la un colț negru și

ascuțit mâzgălit pe ușă cam la fel cum s-ar fi uitat la o ușă proaspăt muruită. Și neobișnuiți mai erau și trolocii. Oare știa Pedron Niall că vor apărea troloci atunci când așternuse ordinele pe hârtie? Cum ar fi putut ghici? Însă dacă nu știa, atunci de ce trimisese atât de mulți Copii, încât ar fi putut înăbuși o răscoală? Și pentru ce îi pusese în cârcă Seniorul Căpitan Comandant un nebun ucigaș?

Perdeaua cortului se dădu în lături și Ordeith păși greoi înăuntru. Mândra sa haină cenușie era brodată cu fir de argint, dar întinată de pete mari. Gâtul lui uscățiv era și el murdar, cum se ițea de sub guler făcându-l să semene cu o broască țestoasă.

— Seara bună, Seniore Bomhald. O seară bună îți doresc, și blândă, și plină de splendoare.

În vorbele sale se simțea graiul din Lugard.

— Ce s-a întâmplat cu Copilul Joelin și Copilul Gomanes, Ordeith?

— Ce nenorocire, Seniore! Atunci când ne-am întâlnit cu trolocii, Copilul Gomanes, cu toată vitejia...

Bomhald îi tăie vorba lovindu-l cu mânușile peste obraz. Clătinându-se, bărbatul osos își duse mâna la buza crăpată și apoi se uită lung la sângele de pe degete. Zâmbetul lui nu mai era batjocoritor. Acum era de-a dreptul înveninat.

— Ai uitat cumva cine e cel care m-a trimis aici, boiernașule? îl întreabă Bomhald. Pedron Niall o să te spânzure cu mațele maică-tii dacă scot o vorbă, și asta doar după ce v-a jupuit de vii pe amândoi.

— Dar ca să scoți o vorbă trebuie să fii în viață, nu-i așa? îi răspunse Ordeith, mârâind și ghemuindu-se ca o sălbăticiune, cu spume ieșindu-i pe la colțurile gurii. Apoi se scutură și începu să se îndrepte de spate. Trebuie să lucrăm împreună, zise el. Glasul său nu mai amintea de graiul din Lugard, ci era mai poruncitor. Bomhald ar fi preferat să audă vorba zeflemitoare din Lugard decât disprețul alunecos, abia ascuns, care se simțea acum. Umbra ne înconjoară pe toate părțile, continuă Ordeith, și nu vorbesc doar de troloci și Myrddraali. Aceia nici nu contează. În locurile acestea au fost prăsite trei Iscoade ale Celui Întunecat, iar menirea lor e să

cutremure lumea. Cel Întunecat îi prăsește de mai bine de o mie de ani. Rand al'Thor. Mat Cauthon. Perrin Aybara. Le cunoști numele. În aceste locuri umblă nestingheriți aceia care vor duce lumea la pierzanie. Făpturile Umbrei umblă în noapte, pângărind inimile oamenilor și otrăvind-le visele. Trece ținuturile acestea prin foc și sabie. Atunci vor veni. Și ei. Rand al'Thor. Mat Cauthon. Perrin Aybara, spuse el la urmă, aproape alintând numele.

Bomhald trase aer în piept cu greutate. Nu știa sigur cum aflase Ordeith ce căuta el acolo. Într-o bună zi bărbatul dăduse pe față ceea ce știa.

— Am acoperit ce lăsaseși în urmă la gospodăria familiei Aybara...

— Trece-i prin foc și sabie, continuă Ordeith cu glasul acela nebunesc și cu sudoarea prelingându-i-se pe frunte. Biciuiește-i, iar cei trei vor veni la tine.

Bomhald ridică vocea și spuse:

— A trebuit să acopăr ce lăsaseși în urmă. Era adevărat, nu avusese de ales. Dacă adevărul ar fi ieșit la iveală, ar fi avut de a face cu lucruri mai rele decât privirile amărâte. Ultimul lucru de care avea nevoie era o răskoală în toată regula. Însă nu voi fi de acord cu uciderea oamenilor mei, continuă Bomhald. M-ai auzit? Ce ascunzi tu de Copii?

— Te îndoiești că Umbra va face orice e nevoie pentru a mă opri?

—Cum?

— Te îndoiești? spuse Ordeith aplecându-se înainte. I-ai văzut și tu pe Vineții.

Bomhald ezită. Se afla atunci chiar în mijlocul taberei, fiind înconjurat de cincizeci de Copii. Nici unul dintre ei nu îi observase pe cei doi care purtau pumnale. Chiar el se uitase înspre ei și nu își dăduse seama. Iar apoi Ordeith îi ucise. Din acea zi bărbatul slăbănog era admirat de oameni. Mai apoi, Bomhald îngropase adânc cele două pumnale. Lamele păreau să fie din oțel, însă la atingere ardeau de parcă ar fi fost încinse. Primul pumn de pământ pe care îl aruncase peste ele începuse să sfârâie și să scoată fum.

— Crezi că pe tine te urmăreau?

— Chiar pe mine, Seniore Bomhald. Vor face orice e nevoie ca să mă oprească. Umbra însăși vrea să mă oprească.

— Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că au fost uciși...

— Ceea ce fac eu trebuie făcut în taină, șopti el șuierând aproape ca un șarpe. Umbra poate pătrunde în mințile și în visele oamenilor pentru a da de mine. Dorești să mori într-un vis? Se poate întâmpla.

— Ești... smintit.

— Dă-mi dezlegare și ți-l voi da pe Perrin Aybara. Asta dorește și Pedron Niall. Dă-mi dezlegare și ți-l dau în mână pe Perrin Aybara.

Bomhald tăcu vreme îndelungată.

— Nu vreau nici să te mai văd în fața ochilor, spuse el într-un târziu. Ieși afară!

După ce Ordeith ieși, Bomhald începu să tremure. Ce dorea Seniorul Căpitan Comandant să facă cu acest om? Însă dacă asta i-l aducea pe Perrin Aybara... După ce își aruncă mânușile începu să își scormonească prin lucruri. Trebuia să aibă pe undeva o ploscă de tărie.

Omul care își spunea Ordeith, și chiar credea uneori că este Ordeith însuși, se furișa printre corturile Copiilor Luminii, privind cu neîncredere la bărbații care purtau mantii albe. Erau niște unelte folositoare, niște unelte care nu aveau habar de nimic, însă nu putea avea încredere în ei. Și mai ales în Bomhald nu putea avea încredere. Dacă îi făcea prea multe greutăți trebuia să scape de el. Cu Byar avea să se descurce mai ușor. Dar încă nu venise vremea. Până atunci trebuia să aibă grijă de treburi mai importante. Unii dintre soldați înclinau respectuos din cap atunci când trecea pe lângă ei. Când el le arăta dinții, oamenii aveau impresia că le zâmbește cu prietenie. Niște unelte fără minte.

Își plimba ochii cu lăcomie peste cortul în care erau ținuți prizonierii. Puteau să mai aștepte o vreme. Încă puțin. Nu erau decât niște bucățele gustoase, care nu i-ar fi ajuns pe-o măsea. Momeală. Ar fi trebuit să se stăpânească la gospodăria acelor Aybara, însă Con Aybara îi râsese în față, iar Joslyn îl numise „nătărău cu mintea spurcată” atunci când

el zisese că fiul ei este Iscoadă a Celui Întunecat. Într-un final își învățaseră lecția, printre țipete și flăcări. Nu putu să nu chicotească la gândul ăsta. Bucățele gustoase.

Îl simțea pe unul dintre aceia pe care îi ura atât de mult, înspre miazăzi, înspre Emond's Field. Dar care să fi fost? Nu mai conta. Rand al'Thor era singurul care conta cu adevărat. Și-ar fi dat seama dacă era al'Thor. Încă nu fusese atras de zvonuri, însă avea să se întâmple și asta. Ordeith tremura de nerăbdare. Trebuia să se întâmple. Trebuia să mai lase poveștile să circule, ocolind gărzile lui Bomhald de la Taren Ferry. Povești despre cum Ținutul celor Două Râuri este trecut prin foc și sabie aveau să îi ajungă la urechi și să îi chinuie gândurile lui Rand al'Thor. Mai întâi al'Thor, iar apoi Turnul, pentru ceea ce îi luaseră. Trebuia să recâștige ce era de drept al lui.

Totul mersese strună, chiar și cu Bomhald care se tot băga, până atunci când apăruse acela cu oamenii lui Vineții. Ordeith își trecu degetele osoase prin părul lui unsuros. De ce nu putea să fie stăpân măcar peste visele sale? Nu mai era de mult păpușa pe care să o joace alții, Myrddraali și Rătăciți, sau Cel Întunecat însuși. Acum el trăgea toate sforile. Nu îl mai puteau opri, și nu îl mai puteau omorî.

— Nimic nu mă poate omorî, mormăi el schimonosindu-se. Nu, nu. Eu am scăpat din Războaiele Troloce.

Cel puțin o parte din el mai trăia. Acum râdea ascuțit și auzea nebunia din glasul său. O știa prea bine, însă nu îi păsa.

Un ofițer mai tânăr dintre Mantiile Albe se încruntă la el. De data aceasta, felul în care Ordeith își arată dinții nu se mai confundă cu un zâmbet, iar flăcăul încă lipsit de barbă se dădu un pas înapoi. Ordeith se grăbi mai departe târșându-și picioarele, furișându-se.

Muște bâzâiau în jurul corturilor sale și ochi plini de neîncredere se fereau de ai lui. Mantiile Albe de aici erau întinate, însă spadele erau încă ascuțite și supunerea – desăvârșită. Bomhald credea că oamenii aceștia încă erau ai lui. Și Pedron Niall mai credea lucrul ăsta. Credea chiar că Ordeith era animalul său domesticit. Niște netoți.

Dând la o parte perdeaua de la intrarea cortului, Ordeith

Începu să-l cerceteze pe prizonierul întins între doi țăruși înfipti în pământ. Erau atât de groși încât ar fi ținut în loc până și o pereche de cai de trăsură. Lanțul de oțel ținea bine – socotise cam cât avea nevoie și apoi pusese de două ori pe atât. Făcuse foarte bine. Dacă lanțul nu ar fi fost dat pe din două atunci verigile ar fi început să crape.

Se așeză cu un oftat pe marginea patului. Lămpile erau deja aprinse, mai mult de zece, și nu mai rămăsese urmă de umbră în cort. Era lumină ca în plină zi.

— Te-ai mai gândit la propunerea mea? Dacă primești, atunci te eliberez. Dacă nu primești... Eu știu cum să îi fac să sufere pe cei ca tine. Pot să te fac să ții de o moarte fără sfârșit. Vei muri și vei țipa pentru totdeauna.

Lanțurile pârlăiau. Țărușii înfipti adânc de asemenea.

— Fie precum dorești. Îi răspunse Myrddraalul cu un glas care amintea de o piele uscată de șarpe ce începe să se fărâmițeze. Primesc, numai dă-mi drumul.

Ordeith zâmbi. Îl credea prost. Dar avea să învețe. Toți aveau să învețe.

— Mai întâi să vedem cum ne... înțelegem? Pe măsură ce vorbea. Myrddraalul începu să nădușească.

32 Întrebări de neocolit

— Ar fi bine să plecăm repede spre Dealul Străjii, așa că nu pierde timpul, anunță Verin în dimineața următoare, când soarele de-abia arunca o strălucire perlată pe cer.

Perrin ridică privirea din terciul rece și întâlnește o pereche de ochi hotărâți; femeile Aes-Sedai nu stăteau la tocmeală. După o clipă, Verin adăugă gânditoare:

— Să nu crezi că asta înseamnă că am să te ajut cu neghiobiile tale. Ești tare șiret, tinere! Cu mine să nu încerci!

Tam și Abell rămaseră cu lingurile în aer, aruncându-și priviri uimite; se vedea că nu avuseseră prea mult de-a face cu Aes-Sedai până atunci. Apoi își continuă masa, deși tot se mai încruntau de îngrijorare. Orice nemulțumiri vor fi avut, nu spuseră nimic. Chiar și așa, Tomas, care deja își pusese mantia de Străjer în desagi, le aruncă o uitătură aspră, care părea să anticipeze și să dărâme cu totul orice împotrivire. Străjerii făceau orice era nevoie ca să-i lase cale liberă unei Aes-Sedai.

Firește, Verin n-avea de gând să stea deoparte – doar era Aes-Sedai –, dar era probabil mai bine s-o aibă sub ochi decât să nu știe ce face. Era de-a dreptul imposibil să te ții la distanță de Aes-Sedai când își puneau în gând să se amestece; n-aveai altă soluție decât să încerci să te folosești de ele în timp ce și ele se folosesc de tine, să fii atent și să speri că le poți scăpa printre degete dacă se hotărăsc să te arunce în vizuina iepurelui ca pe un dihor dresat. Uneori, în loc de vizuina de iepure era un bârlog de bursuc, ceea ce nu era prea bine pentru dihor.

— Și eu îți mulțumesc, îi spuse Perrin Alannei, dar privirea înghețată cu care îi răspunse îl opri pe loc.

Refuzase terciul și acum stătea în picioare la o fereastră acoperită de iederă, pândind de după perdeaua de frunze.

Nu-și dădea seama dacă era mulțumită de planurile lui de a pleca să iscodească. Părea aproape imposibil să-i citești reacțiile. Se credea despre Aes-Sedai că sunt pacea și stăpânirea întruchipată, iar Alanna nu făcea excepție, doar că

avea izbucniri de furie aprinsă și umor imprevizibil când te așteptai mai puțin, ca niște fulgere arzătoare, care lovesc și apoi dispar. Uneori, felul cum îl privea îl făcea să creadă că, dacă n-ar fi fost Aes-Sedai, l-ar fi admirat. Alteori se uita la el ca la o mașinărie pe care avea de gând să o facă bucăți ca să-și dea seama cum funcționează. Nici Verin nu era mai brează; de cele mai multe ori era pur și simplu de necitit. Situația era exasperantă uneori, dar măcar Perrin n-avea nevoie să se întrebe dacă Alanna avea să se priceapă să pună bucățile la loc.

Ar fi vrut să reușească s-o convingă pe Faile să rămână acolo – nu că ar fi lăsat-o în urmă, voia doar s-o apere de Mantii Albe –, dar ea strângea din dinți cu încăpățănare, iar în ochi îi juca o sclipire periculoasă.

— M-aș bucura să văd ținuturile unde ai crescut. Și tata are oi.

Glasul îi era hotărât; era clar că n-avea să rămână pe loc decât dacă o lega de ceva.

Pentru o clipă, se gândi destul de serios să încerce. Dar Mantiile Albe n-aveau cum să fie atât de periculoși acum; deocamdată, nu voia decât să arunce o privire.

— Credeam că e negustor, îi răspunse el.

— Are și oi.

Se îmbujoră; poate că de fapt tatăl ei era un om sărac, nu negustor. Nu știa ce motive ar avea să-l mintă, dar, dacă așa voia ea, n-avea de gând s-o oprească. În orice caz, jenată sau nu, rămânea la fel de încăpățănată.

Își aminti de metoda jupânului Cauthon.

— Nu știu dacă o să vezi mare lucru. Poate la unele ferme se tund oile. Probabil aceleași lucruri pe care le vezi și la tatăl tău.

Uimirea care i se zugrăvi pe față când își dădu seama că nu i se împotriva aproape că merita riscul de a o lua cu el. Poate că Abell avea dreptate.

Cu Loial, lucrurile stăteau cu totul altfel.

— Dar vreau să vin și eu! protestă Ogierul aflând că trebuia să rămână. Vreau să fiu de ajutor, Perrin.

— Ai atrage atenția, jupâne Loial, spuse Abell.

— Trebuie să trecem cât mai neobservați, adăugă și Tam. Loial oftă amărât, cu urechile pleoștite.

Perrin îl luă la o parte, pe cât de departe îi îngăduia spațiul din încăpere. Părul ciufulit al lui Loial ștergea grinzile tavanului, până când Perrin îi făcu semn să se așeze. Zâmbi, încercând să-l îmbărbăteze. Spera să-i păcălească și pe ceilalți.

— Vreau să stai cu ochii pe Alanna, îi spuse el, aproape în șoaptă.

Loial tresări, iar Perrin îl trase de mânecă, zâmbind în continuare ca un bufon.

— Zâmbește larg, Loial. Doar nu vorbim despre lucruri importante, nu?

Ogierul reuși să imite un zâmbet șubred. Mergea și așa.

— Aes-Sedai au motivele lor să facă ce fac, Loial.

Iar motivele lor erau uneori tocmai cele la care te așteptai mai puțin; alteori nu erau ce credeai.

— Cine știe ce idei îi mai vin? Am avut destule surprize de când m-am întors acasă și nu vreau să-mi mai aducă ea altele. Nu-ți cer s-o împiedici, doar să fii atent dacă se întâmplă ceva neobișnuit.

— Mulțumesc, mârâi Loial, scuturând din urechi. Nu crezi c-ar fi mai bine să le lăsăm pe Aes-Sedai să facă ce vor?

Lui îi era ușor să vorbească; Aes-Sedai nu puteau să conducă în steddindul Ogierilor. Perrin se uită lung la el și după o clipă Ogierul oftă.

— Mă gândeam eu că nu. Ei, fie. Nu se poate spune că viața cu tine prin preajmă nu e... interesantă.

Se îndreptă, se frecă sub nas cu un deget gros și spuse către ceilalți:

— Cam așa e. Ei, așa o să am timp să-mi pun ordine în notițe. De zile întregi n-am mai lucrat la carte.

Verin și Alanna schimbă niște priviri de nedescifrat, apoi, fără să clipească și cu expresii identice, își întoarseră ochii spre Perrin. Era de-a dreptul imposibil să-ți dai seama ce le trecea prin minte.

Animalele de povară trebuiau lăsate acolo, bineînțeles. Caii de povară ar fi dat de bănuiră că pleacă la drum lung; nici

măcar în vremuri de pace, lumea din Ținutul celor Două Râuri nu călătorea prea departe de casă. Văzându-i cum înșeauau caii, Alanna lăsa să-i scape un ușor zâmbet satisfăcut; fără îndoială, își închipuia că animalele și coșurile de nuiiele îl legau de vechea bolniță, de ea și de Verin. În orice caz, o aștepta o surpriză. De când plecase de acasă, i se întâmplase de destule ori să trăiască doar cu ce avea în desagi. Ba chiar, uneori, doar cu ce avea în săculețul de la cingătoare și în buzunare.

Se îndreptă, dându-și seama că avea mâinile încleștate pe chingile șeiilor lui Trăparu, și tresări. Verin îl privea cu un aer atotcunoscător, limpede ca lumina zilei, de parcă ar fi știut ce gândea și s-ar fi amuzat. Nu era deloc plăcut nici când o vedea pe Faile făcând așa; venind de la o Aes-Sedai era de o sută de ori mai rău. Părea totuși s-o mire ciocanul prins de desagi împreună cu pătura. Se bucura că mai erau și lucruri pe care nu le înțelegea. Pe de altă parte, îl enerva și surprinderea ei. Era doar un ciocan, ce putea să i se pară așa de fascinant unei Aes-Sedai?

Cum n-aveau de pregătit decât caii de călărie, fură gata în câteva minute. Verin avea un murg destul de obișnuit, care, ca și hainele, n-ar fi atras un ochi necunoscător, dar pieptul lat și crupa puternică trădau tot atâta rezistență cât arăta și surul înalt și zvelt, cu ochi sălbatici, al Străjerului ei. Trăparu fornăi spre celălalt armăsar, dar se opri când Perrin îl bătu pe grumaz. Surul era mai disciplinat – și la fel de pus pe luptă, dacă-i îngăduia Tomas. Străjerul își stăpânea animalul din genunchi ca și din hățuri, părea aproape una cu el.

Jupân Cauthon se uită cu interes la calul lui Tomas – caii dresați pentru bătlie erau destul de rari prin părțile acelea –, dar al lui Verin păru să-i placă de la prima privire. Nu exista om mai priceput la cai decât el în tot Ținutul celor Două Râuri. Se vedea că și calul lui, și al lui al'Thor erau aleși tot de el – animale cu părul aspru, mai scunde decât ceilalți cai, dar solide, a căror postură trăda iuțime, forță și rezistență.

Porniră spre miazănoapte, iar cei trei Aieli zburară înainte, într-un ritm care îi și ascunse vederii în desișul pădurii, pătat în lumina răsăritului cu umbre ascuțite și lungi. Din când în

când se mai ițea printre copaci un licăr de cenușiu și cafeniu, probabil intenționat, pentru ca toți ceilalți să știe unde sunt. Tam și Abell, cu arcurile agățate de oblâncul șeii, trecură în frunte, urmași de Perrin și Faile; Verin și Tomas erau în ariergardă.

Perrin tare ar fi vrut să nu mai simtă privirea lui Verin pironită pe spatele lui. O simțea între omoplați. Se întrebă dacă știa și ea despre lupi. Nu era un gând prea plăcut. Se credea că surorile Brune știau mai multe decât celelalte Ajah – lucruri întunecate, cunoștințe străvechi. Poate știa cum putea să-și separe conștiința, partea umană, de lup. Dacă nu-l mai găsea pe Elyas Machera, se prea putea ca ea să-i fie singura șansă. Nu trebuia decât să se încreadă în ea. Era de presupus că avea să se folosească de tot ce știa, în mod sigur în apărarea Turnului Alb și probabil în apărarea lui Rand. Singurul necaz era că ajutorul dat lui Rand putea să aibă urmări nedorite pentru el. Viața ar fi fost mult mai simplă fără Aes-Sedai.

Călăreau în tăcere, întreruptă rareori și doar de sunetele pădurii, de veverițe, ciocănituri și de câte un ciripit de păsări. La un moment dat, Faile aruncă o privire în urmă și spuse cu o voce blândă care contrasta cu sclipirea dură din ochi:

— Nu-ți va face nici un rău.

Perrin clipi scurt. Faile voia să-l apere. De Aes-Sedai. Simți că n-avea să ajungă vreodată s-o înțeleagă sau să știe la ce să se aștepte de la ea. Uneori era aproape la fel de bizară ca Aes-Sedai.

Ieșiră din Pădurea de Apus la vreo patru mile și ceva mai la miazănoapte de Emond's Field, când soarele se ridicase binișor deasupra copacilor dinspre răsărit. Printre pâlcurile de copaci risipite, cei mai mulți pini și stejari, se întrevedeau nu departe câmpurile de orz și ovăz, tutun și otavă, despărțite de garduri vii. Ciudat era că nu se vedea nici picior de om, iar din hornurile caselor de dincolo de câmpuri nu se ridica fum. Perrin îi cunoștea pe cei care locuiau acolo, familia al'Loras, în două dintre casele mai mari, și familia Barstere, în celelalte. Oameni harnici. Dacă ar fi fost cineva acasă, ar fi început demult munca. Gaul făcu semn cu mâna de lângă un desiș,

apoi dispăru printre copaci.

Perrin îl mână pe Trăparu lângă Tam și Abell. Caii mergeau la pas întins.

— N-ar fi mai bine să ne ascundem cât mai putem? Șase oameni călare n-o să treacă neobservați.

— Nu prea are cine să ne vadă, băiete, răspunse jupân al'Thor, atâta timp cât nu ne apropiem de drumul de miazănoapte. Cele mai multe ferme de la poala pădurii sunt părăsite. Oricum, în ziua de azi nu mai călătorește nimeni de unul singur dacă pleacă prea departe de casă. Acum n-ar fi de mirare să vezi nici zece oameni laolaltă, deși cei mai mulți călătoresc rar și atunci cu căruța.

— Și-așa o să ajungem la Dealul Străjii de-abia spre seară, spuse jupânul Cauthon, darămite dacă încercăm să mergem prin pădure. Pe drum am ajunge ceva mai repede, dar ar crește și primejdia să ne întâlnim cu Mantiile Albe. Sau să ne dea de gol cineva de dragul recompensei.

Tam dădu din cap aprobator.

— Dar avem și prieteni prin părțile astea. Ne-am gândit să ne oprim pe la miezul zilei la ferma lui Jac al'Seen ca să lăsăm caii să se odihnească și să ne mai întindem picioarele. Ajungem la Dealul Străjii pe lumină.

— Lumină o să fie destulă, spuse Perrin absent; pentru el oricând era destulă lumină.

Se răsuci în șa ca să se uite la case. Părăsite, dar nu arse sau jefuite, din câte vedea. Ferestrele încă mai aveau perdele. Geamurile nu erau sparte. Trolocilor le plăcea să distrugă, iar casele goale erau ocazia perfectă. Prin lanurile orz și ovăz creșteau buruieni înalte, dar recolta nu era doborâtă la pământ.

— La Emond's Field au atacat?

— Nu, răspunse jupân Cauthon pe un ton recunoscător. Și să știi că nu le-ar fi prea moale dacă ar încerca. Încă de la penultima Noapte a Iernii, oamenii au învățat că trebuie să stea cu ochii în patru. Toată lumea ține după ușă arcu, sulita și ce mai poate. Și-apoi, Mantiile Albe trec prin Emond's Field o dată la câteva zile. Nu-mi place mie să recunosc, dar țin trolocii la distanță.

Perrin dădu din cap.

— Știți cam câți troloci sunt prin preajmă?

— Prea mulți, bombăni Abell.

— Vreo două sute, spuse Tam. Poate mai mulți. Probabil mai mulți.

Jupânul Cauthon păru surprins.

— Ia gândește-te mai bine, Abell. Nu știu câți au omorât Mantiile Albe, dar Străjerii zic că ei și Aes-Sedai au omorât aproape cincizeci, plus vreo doi Pieriți. Dar tot nu s-au împuținat veștile despre case arse. Cred că sunt mai mulți, dar gândește-te și singur.

Celălalt bărbat aprobă trist.

— Atunci, de ce n-au atacat Emond's Field? întrebă Perrin. Dacă ar veni într-o noapte două-trei sute, sigur ar putea să dea foc la tot satul și să și plece înainte măcar să ajungă vorba la Mantiile Albe de pe Dealul Străjii. La Deven Ride le-ar fi și mai ușor să atace. Spuneți că Mantiile Albe nu umblă atât de departe la miazăzi.

— Noroc, aia e, mormăi Abell, dar cu glas tulburat. Am avut noroc. Altceva ce să fie? Ce vrei să spui, băiete?

— Că există un motiv, asta vrea să spună, zise Faile, apropiindu-se. Rândunica îi depășea în înălțime pe cei doi cai din Ținutul celor Două Râuri atât de mult, încât tânăra îi putea privi în ochi pe Tam și pe Abell – iar privirea îi era hotărâtă. Am văzut în Saldaea ce prăpăd lasă trolocii în urmă. Ce nu ard fac bucăți, omoară sau iau cu ei oamenii și animalele, nenorocesc orice ființă sau lucru fără apărare. În câte un an greu au șters de pe fața pământului sate întregi. Caută locurile cele mai slabe, unde pot uide cel mai mult. Tata... Se opri, trase adânc aer în piept, apoi continuă: Dacă trolocii nu v-au atacat satele, au ei un motiv.

— M-am gândit și eu, spuse Tam molcom, dar nu-mi dau seama de ce. Până nu știm mai multe, nu putem decât să presupunem că am avut noroc.

— Poate pregătesc o momeală, spuse Verin alăturându-se grupului.

Tomas rămăsese tot în urmă, scrutând împrejurimile cu ochii lui întunecați, la fel de neobosit ca orice Aiel. Străjerul se

uita și la cer; nu se știa niciodată când putea apărea un corb. Verin adăugă aproape fără pauză, privindu-i în treacăt pe Perrin și cei doi bărbați mai în vârstă:

— Dacă se răspândesc zvonuri despre probleme care nu se mai termină și atacuri de troloci, ar atrage atenția spre Ținutul celor Două Râuri. Probabil că ar veni oșteni din Andor, poate și din alte locuri, la vestea că trolocii au lovit atât de departe spre miazăzi. Asta, bineînțeles, în cazul în care Copiii lasă să scape vreo veste. Presupun că gărzile reginei Morgase n-ar avea bucurie mai mare decât să găsească pe lângă troloci Mantii Albe.

— Război, murmură Abell. Nici acum nu stăm prea bine, dar ce spui tu acolo înseamnă război.

— Se prea poate, spuse Verin îngăduitoare. Se prea poate. Cu o încruntătură îngrijorată, scoase dintr-un săculeț o peniță de oțel și un carnet legat în pânză, apoi deschise cutiuța de piele de la cingătoare, în care ținea o călimară cu cerneală și una cu nisip, își șterse absentă penița de mânecă și începu să scrie repezit, fără să pară că o deranjează scrisul călare. Părea să nici nu-și dea seama că vorbele ei ar fi pricinuit îngrijorare. Poate așa și era.

Jupân Cauthon tot murmură înăbușit: „Război”. Faile, cu ochi triști, puse o mână pe brațul lui Perrin să-l liniștească.

Jupân al'Thor nu scoase decât un mormăit; din câte auzise Perrin, mai văzuse el război, deși nu se știa unde sau ce fel. Undeva nu departe de Ținutul celor Două Râuri, unde călătorise în tinerețe și de unde se întorsese, câțiva ani mai târziu, cu nevastă și copil – Rand. Puțini localnici părăseau Ținutul celor Două Râuri. Perrin se gândi că aproape nici unul dintre ei nu știa ce înseamnă un război, cel mult auziseră povești de la negustorii ambulanți și gărzile lor, sau de la căruțași. El însă știa. Văzuse războiul la Capul Toman. Abell avea dreptate. Nu era viața lor prea ușoară, dar nici nu se compara cu războiul.

Încercă să se calmeze. Poate că Verin avea dreptate. Sau poate urmărea doar să îi liniștească bănuielile. Dacă trolocii care bântuiau prin Ținutul celor Două Râuri erau momeala din

capcană, capcana trebuia să fie întinsă pentru Rand, iar Aes-Sedai trebuiau să știe. Aici era necazul cu Aes-Sedai, printre altele: erau în stare să te învârtă cu „dacă” și „poate” până rămâneai convins că ți-au spus sigur un lucru pe care de fapt doar îl sugeraseră. Ei bine, dacă trolocii – sau mai degrabă cine îi trimitea; să fi fost unul dintre Rătăciți – voiau să-l prindă pe Rand în laț, atunci să facă bine să se mulțumească cu Perrin – un simplu fierar, în loc de Dragonul Renăscut –, iar el unul n-avea de gând să le cadă în plasă.

Își continuă drumul în tăcere tot restul dimineții. Fermele erau risipite, uneori la mai mult de o milă distanță. Toate, fără excepție, erau părăsite, câmpurile erau năpădite de buruieni, câte o pală de vânt rătăcită legăna ușile hambarelor. Doar una fusese arsă: nu mai rămăseseră din ea decât hornurile, ca niște degete înnegrite de funingine ridicate din cenușă. Cei morți – din neamul Ayellin, verii celor din Emond's Field – erau îngropați sub perii din spatele casei. Asta în cazul puținelor cadavre care chiar fuseseră găsite. Pe Abell trebui să-l tragă de limbă ca să obțină ceva de la el, iar Tam nu scoase o vorbă. Păreau să creadă că l-ar îndurera. Știa el bine ce mănâncă trolocii. Orice fel de carne. Își mângâie neatent securea până când Faile îl luă de mână. Din cine știe ce motive, ea era singura care nu părea deloc afectată. N-ar fi crezut că știa atât de puține despre troloci.

Aielii reușeau să se ascundă chiar și pe întinderile dintre crânguri, mai puțin atunci când chiar voiau să se lase văzuți. Când Tam începu să tragă spre răsărit, Gaul și cele două Fecioare urmară noua direcție.

Așa cum spusese jupân Cauthon, ferma al'Seen se ivi înainte de crucea zilei. Altă fermă nu se mai vedea, deși spre mieznoapte și spre răsărit se ridicau firicele cenușii de fum din hornuri nevăzute. De ce rămăseseră pe loc, izolați cum erau?

Dacă veneau trolocii, singura lor nădejde era ca vreo patrulă de Mantii Albe să se afle prin apropiere.

Înainte să se apropie prea mult de ferma stingheră, Tam își opri calul și le făcu semn Aielilor să li se alăture, propunându-le să găsească un loc unde să aștepte până

plecau ei de la fermă.

— Despre mine sau despre Abell n-o să vorbească, dar dacă vă văd pe voi trei o să se împrăştie vestea ca vântul şi ca gândul, spuse el.

Mai pe ocolite de-atât nici n-ar fi putut vorbi, dacă te gândeai la hainele şi suliţele ciudate, unde mai pui că două erau femei. De tolbele fiecăruia atârna câte un iepure, deşi Perrin nu-şi dădea seama cum de găsiseră timp să vâneze fără să rămână în urma cailor. Ba chiar păreau mai odihniţi decât caii.

— Nu-i rău, spuse Gaul. Am să-mi găsesc un loc unde să mănânc şi de unde să vă pot vedea când plecaţi.

Se întoarse şi o luă la picior imediat. Bain şi Chiad se întrebară din priviri. După o clipă Chiad ridică din umeri şi plecară amândouă pe urma lui.

— Cum, nu sunt împreună? întrebă tatăl lui Mat, scărpinându-se în creştet.

— Povestea e lungă, răspunse Perrin.

Era mai bine aşa decât să-i spună că Chiad şi Gaul ar fi fost în stare să se omoare pentru o ceartă veche. Spera să nu încalce vreunul Legământul Apei. Îşi reaminti să-l întrebe pe Gaul ce însemna Legământul Apei.

Ferma al'Seen era printre cele mai mari din Ținutul celor Două Râuri; avea trei hambare mari şi cinci magazii pentru uscatul tutunului. Târla cu ziduri de piatră era plină de oi cu botul negru şi mare cât o păşune, iar gardurile de bulumaci despărţeau vacile bălţate, de lapte, de cele negre, de carne. Porcii grohăiau mulţumiţi în cocină, găinile umblau peste tot, iar pe iazul măricel se bălăceau găşte albe.

Primul lucru neobişnuit care-i sări în ochi lui Perrin fu că pe acoperişul casei şi pe hambare erau cocoţaţi opt sau nouă băieţi cu arcuri şi tolbe de săgeţi. De cum îi văzură pe călăreţi, dădură alarma, iar femeile adunară copiii înăuntru, apoi îşi umbriră ochii cu mâinile ca să vadă cine vine. Bărbaţii se adunară în ocol, unii cu arcuri, alţii cu furci şi tesle pe post de arme. Prea mulţi. Mult prea mulţi, chiar şi pentru o fermă atât de mare. Perrin îl întrebă din priviri pe jupânul al'Thor.

— Jac i-a primit la el pe-ai vărului lui, Wit, explică Tam,

fiindcă ferma lui Wit era prea aproape de Pădurea de la Apus. I-a primit și pe ai lui Flann Lewin, după ce le-au atacat trolocii ferma. Mantiile Albe i-au gonit până să apuce să-i ardă hambarele, dar Flann s-a hotărât că a venit vremea să plece. Jac e un suflet mare.

Când intrară în ocol, cei de la fermă îi recunoscuseră pe Tam și pe Abell și se strânseseră în jurul lor cu zâmbete și urări de bun venit cât timp descălecară. Văzând cum stau lucrurile, copiii o zbughiră din casă, urmați de femeile care aveau grijă de ei și de cele care tocmai ieșeau din bucătărie, ștergându-și mâinile de șorțuri. Erau din toate generațiile, de la Astelle al'Seen cea cu părul nins, încovoiată de vârstă, dar care-și folosea toiagul mai mult ca să împungă pe cine-i stătea în cale decât ca să se ajute la mers, până la un prunc înfășat, ținut în brațe de o tânără mai mult decât solidă, cu un zâmbet strălucitor.

Perrin trecu peste ea cu privirea; apoi se întoarse brusc. Când plecase el din Ținutul celor Două Râuri, Laila Deam era o zvârlugă de fată care schimba trei parteneri de dans și tot nu obosea. Nu-i rămăseseră neschimbați decât zâmbetul și ochii. Îl străbătu un fior. Într-o vreme visa să se căsătorească cu ea, iar Laila părea să-i împărtășească sentimentele. Adevărul era că inima ei fusese mai statornică decât a lui. Din fericire era prea atentă la copil și la bărbatul de lângă ea, chiar mai lat în umeri decât ea, ca să-l observe. Perrin îl recunoscuse și pe el. Natley Lewin. Deci Laila intrase în clanul Lewin. Ciudat. Nat nu fusese niciodată în stare să danseze. Perrin mulțumi Luminii că-l scăpase, apoi o căută din ochi pe Faile.

O găsi jucându-se absentă cu căpăstrul lui Rândunica, care o împungea cu botul în umăr. Dar ea n-o observa, ocupată cum era să-i zâmbească admirativ lui Wil al'Seen, un văr de-al lui de prin părțile Deven Ride, care-i zâmbea la rândul lui. Tare chipeș băiatul! În fine, era cu un an mai mare decât Perrin, dar arăta prea bine să nu pară mai tânăr. Când venea el la câte un dans în Emond's Field, fetele suspinau cu ochii lipiți de el. Așa cum făcea și Faile chiar acum. Adevărat, ea nu suspina, dar zâmbetul ei era aprobator, nu încăpea

îndoială.

Perrin se apropie și o înconjură cu brațul, odihnindu-și mâna liberă pe secure.

— Cum mai merge, Wil? întrebă, zâmbind cu gura până la urechi.

Nu cumva să-și închipuie Faile că era gelos. Nu că ar fi fost.

— Bine, Perrin. Wil îi ocoli privirea și aruncă un ochi spre secure, în timp ce pe față i se zugrăvea o expresie necăjită. Foarte bine.

După care plecă să se alăture mulțimii din jurul lui Verin, evitând s-o mai privească pe Faile.

Faile privi în sus la Perrin, țuguindu-și buzele, apoi îl apucă de barbă cu o mână și-i scutură ușor capul.

— Perrin, Perrin, Perrin, murmură ea blând.

Nu era prea sigur ce voia să spună, dar se gândi că-i mai înțelept să nu întrebe. Părea că nici ea nu-și dă seama dacă e furioasă sau - amuzată, oare? Mai bine să n-o ajute să se decidă.

Firește, nu era Wil singurul care se uita pieziș la ochii lui. Părea că toată lumea, tineri sau bătrâni, bărbați sau femei, tresăreau prima dată când îl observau. Bătrâna jupâneasă al'Seen îl împunse cu toiagul, iar ochii ei bătrâni și negri se lărgiră de uimire când îl auzi mârâind ca răspuns. Poate crezuse că nu e real. Cu toate astea, nimeni nu spunea nimic.

În scurtă vreme, caii fură duși într-unul din grajduri - Tomas își duse singur surul; animalul nu părea dispus să lase pe altcineva să-i atingă hăturile - și toată lumea se îngrămădi în casă, care se umplu până la refuz, cu excepția băieților de pe acoperișuri. Adulții se așezară pe două rânduri pe lângă pereții din camera din față, într-un amestec dezordonat de Lewins și al'Seen, iar copiii rămaseră în brațele mamelor sau trăgând cu ochiul pe lângă picioarele adulților care se îngrămădeau în ușă să arunce o privire.

Nou-veniților li se aduse ceai tare și scaune cu spătarul înalt și fundul din împletitură de țipirig; Verin și Faile primiră și perne brodate. Verin, Tomas și Faile iscară oarecare tevatură, în cameră domnea o zarvă care suna a gâgâit de

gâște și toată lumea se holba la cei trei de parcă ar fi purtat coroane sau de parcă s-ar fi așteptat să-i vadă făcând scamatorii dintr-o clipă în alta. Străinii întotdeauna erau o curiozitate în Ținutul celor Două Râuri. Sabia lui Tomas dădu naștere la o furtună de vorbe aproape șoptite, pe care Perrin le auzea cu ușurință. Nu se vedeau prea des săbii prin părțile locului, cel puțin nu înainte de venirea Mantiilor Albe. Unii erau de părere că Tomas e unul din Mantiile Albe, alții credeau că e un Senior. Un băiețel care de-abia le ajungea adulților până la brâu spuse ceva de Străjeri, dar închise gura când cei mai în vârstă râseră de el.

Odată oaspeții așezați, Jac al'Seen se proțăpi în fața vetrei mari de piatră. Era un bărbat îndesat, lat în umeri, cu părul mai rar decât al jupânului al'Vere și la fel de cărunț. Pe policioara căminului, în spatele lui, ticăia un ceas așezat între două potire de argint, dovadă a bunăstării fermei lui. Zgomotele se potoliră când ridică mâna, dar vârul lui Wit, care-i semăna leit doar că n-avea nici fir de păr, și Flann Lewin, deșirat, ciolănos și încărunțit, își țistuiră și ei neamurile, cerând liniște.

— Jupâneasă Mathwin, Domniță Faile, începu Jac, cu câte o plecăciune stângace spre fiecare, sunteți bine-venite să rămâneți aici cât vă dorește inima. Trebuie însă să vă previn. Știți ce necazuri avem pe-aici, în câmp. Mai bine ar fi să mergeți drept la Emond's Field sau la Dealul Străjii și să rămâneți acolo. Sunt prea mulți ca să-i înfrunțați. Eu v-aș sfătui să plecați din Ținutul celor Două Râuri de fapt, dar aud că acești Copii ai Luminii nu lasă pe nimeni să treacă Tarenul. Nu știu de ce, dar așa stau lucrurile.

— Dar pe la ferme se aud atâtea povești frumoase, spuse Verin, clipind blând. Dacă aș merge în sat, n-aș afla nici una.

Fără să spună vreo minciună, reușise să lase impresia că venise în Ținutul celor Două Râuri în căutare de povești vechi, cum făcuse și Moiraine în vremea aceea care părea acum atât de îndepărtată. Inelul ei cu Marele Șarpe era în săculețul de la cingătoare, deși, se gândi Perrin, nimeni din cei adunați n-ar fi știut ce înseamnă.

Elisa al'Seen își netezi șorțul alb și zâmbi grav spre Verin.

Deși părul nu-i era la fel de cărunt ca al soțului, chipul ridat și duios o făcea să pară mai bătrână decât Verin. Era probabil convinsă că așa și e.

— E o cinste să găzduim sub acoperișul nostru o persoană atât de învățată; cu toate astea, Jac are dreptate, spuse ea hotărâtă. Sunteți într-adevăr bine-venită, dar când plecați trebuie să vă îndreptați fără ocol spre un sat. Drumurile nu-s sigure. La fel și Domnița, adăugă ea către Faile. Două femei nu pot da piept cu trolocii apărute doar de o mână de bărbați.

— Mă voi mai gândi, spuse Faile liniștită. Vă mulțumesc pentru grijă. Sorbi din ceai, la fel de calmă ca Verin, care începuse iar să scrie în cărticica ei, oprindu-se doar cât să-i zâmbească Elisei și să murmure: „Sunt atât de multe povești la câmpie!” Faile acceptă un fursec cu unt de la o tânără al’Seen, care făcu o reverență și roși ca racul, fără să-și ia ochii plini de admirație de la Faile.

Perrin zâmbi în sinea lui. În hainele ei de călărie din mătase verde, Faile le părea neam de nobil și trebuia să recunoască și el că titlul i se potrivea de minune. Asta doar când voia ea. Fata n-ar fi admirat-o atâta dacă ar fi văzut-o când o apucau furiile și avea limba așa de ascuțită că ar fi despicat și pielea unui căruțaș.

Jupâneasa al’Seen se întoarse spre bărbatul ei, dând din cap; se vedea că Faile și Verin nu se lăsau convinse. Jac se uită la Tomas.

— Dumneata poți să le lămurești?

— Eu merg unde îmi spune ea, spuse Tomas. Chiar și în încăperea aceea, așezat și cu ceașca de ceai în mână, Străjerul părea gata să scoată sabia din teacă.

Jupânul al’Seen oftă și își mută atenția la următorul.

— Perrin, cei mai mulți dintre noi te-au întâlnit cel puțin o dată pe la Emond’s Field. Cât de cât te cunoaștem. Cel puțin te cunoșteam înainte să pleci de-aici, anul trecut. Am auzit niște zvonuri tulburătoare, dar nu cred că Tam și Abell ar mai umbla cu tine dacă ar fi adevărate.

Soția lui Flann, Adine, o femeie plinuță cu privire încrezută, pufni aspru.

— Am auzit eu niște lucruri și despre Tam și Abell. Și

despre băieții lor care și-au luat tălpășița cu niște Aes-Sedai. Cu Aes-Sedai! Douăsprezece, nici mai multe, nici mai puține! Țineți și voi minte cum a ars din temelii Emond's Field. Numai Lumina știe în ce s-au băgat. Am auzit că au furat-o pe fata al'Vere.

Flann dădu din cap resemnat și îi ceru iertare lui Jac din priviri.

— Dacă tu crezi așa ceva, ești în stare să crezi orice, răspunse Wit amar. Am stat de vorbă cu Marin al'Vere acum două săptămâni și mi-a spus că fata lui a plecat de capul ei. Și nu era decât o singură Aes-Sedai.

— Ce vrei tu să spui, Adine? întrebă Elisa al'Seen, proptindu-și pumnii în șolduri. Spune deschis. Din tonul ei se înțelegea limpede un „dacă îndrăznești” nerostit.

— Eu n-am spus că așa crede, protestă tare Adine, doar că am auzit. Aici e ceva necurat. Nu i-au ales ei Copiii la nimereală pe băieții ăștia trei.

— Dacă ai mai și asculta, s-ar putea să afli și niște răspunsuri, spuse Elisa ferm. Adine se apucă să-și netezească fustele, dar, deși bombănea ca pentru ea, altceva nu mai adăugă.

— Mai are cineva ceva de spus? întrebă Jac cu vădită nerăbdare. Văzând că toată lumea tace, continuă: Perrin, nu crede nimeni că ai fi o Iscoadă, cum nu credem nici despre Tam și Abell. Îi aruncă lui Adine o privire grea, iar Flann puse o mână pe umărul nevestei lui; femeia tăcu, dar pe buze îi tremurară cuvintele stăpânite. Jac mormăi printre dinți, apoi continuă: Totuși, Perrin, cred că avem dreptul să ne spui de ce spun Mantiile Albe ce spun. Vă acuză pe tine, pe Mat Cauthon și pe Rand al'Thor că ați fi Iscoade ale Celui Întunecat. De ce?

Faile deschise gura, furioasă, dar Perrin îi făcu semn să tacă. Rămase atât de surprins că fata se supuse, încât, preț de o clipă, rămase tăcut, holbându-se la ea. Poate era bolnavă de-adevăratelea.

— Mantiilor Albe nu le trebuie mult ca să-și dea drumul la gură, jupâne al'Seen. Dacă nu le faci temenele și le tai calea se cheamă că ești Iscoadă a Celui Întunecat. Dacă nu spui și

nu gândești cum vor ei se cheamă că ești Iscoadă a Celui Întunecat. Nu știu de ce îi cred Iscoade pe Rand și pe Mat.

Era adevărul adevărat. Dacă Mantiile Albe ar fi știut că Rand era Dragonul Renăscut, nu le-ar mai fi trebuit altceva, dar n-aveau cum să știe. Mat îi încurcase de-a binelea. Trebuie că era mâna lui Fain aici.

— Cât despre mine, am omorât câțiva de-ai lor.

Se miră singur că nici icnetele de uluire care umplură încăperea, nici gândul la ce făcuse nu-i aduceau nici o durere.

— Mi-au ucis un prieten și m-ar fi ucis și pe mine. Dacă-l lăsam în viață, nu mai aveam cale de scăpare. Asta-i tot.

— Te înțeleg, spuse Jac molcom.

Chiar și de când cu trolocii, oamenii din Ținutul celor Două Râuri nu erau obișnuiți cu omorurile. Cu câțiva ani în urmă, o femeie își omorâse bărbatul fiindcă voia să se mărite cu altul; de atunci, după câte știa Perrin, nu mai murise nimeni de mâna altuia în Ținutul celor Două Râuri. Asta până când îi călcaseră trolocii.

Verin spuse:

— La un lucru, Copiii Luminii sunt neîntrecuți; anume să semene bănuiala între oameni care au fost vecini buni toată viața.

Toți localnicii o priviră și, după o clipă, unii dintre ei aprobară dând din cap.

— Aud că au cu ei pe un anume Padan Fain. Negustorul ambulant.

— Am auzit, zise Jac. Se pare că acum își spune altfel.

Perrin dădu din cap.

— Ordeith. Dar fie Fain, fie Ordeith, tot Iscoadă e. A recunoscut cu gura lui că e de-ai lor și că a adus trolocii aici de Noaptea Iernii anul trecut. Și umblă cu Mantiile Albe.

— Ușor îți mai e să-i terfelești pe alții, spuse tăios Adine Lewin. Tu poți să spui despre oricine că e Iscoadă a Celui Întunecat.

— Și pe cine ai crede mai degrabă? răspunse Tomas. Pe cei care au venit acum câteva săptămâni, ți-au pus în fiare cunoscuții și le-au ars fermele? Sau pe un om care a crescut aici?

— Nu sunt Iscoadă, jupâne al’Seen, spuse Perrin, dar dacă dumneata vrei să plec, plec.

— Nu, spuse Elisa repede, aruncând o privire grăitoare spre bărbatul ei, apoi alta rece ca gheața spre Adine, care rămase cu vorbele în gât. Nu. Ești bine-venit să rămâi la noi cât vrei.

Jac șovăi, apoi dădu din cap în semn că da. Elisa se apropie de Perrin și îl privi de sus în jos, cu mâinile pe umerii lui.

— Suntem de partea ta, spuse ea blând. Tatăl tău era un om bun. Mama ta mi-era prietenă, o știu femeie de nădejde. Știu că ea ar vrea să rămâi la noi, Perrin. Copiii nu trec pe-aici prea des, iar dacă trec, băieții de pe acoperiș ne vor spune cu mult înainte și o să ai destul timp să te ascunzi în pod. Aici ești în siguranță.

Vorbea serios. Vorbea cum nu se poate mai serios. Iar când Perrin se uită spre jupân al’Seen, omul dădu din nou din cap aprobator.

— Vă mulțumesc, spuse Perrin, simțind un nod în gât. Dar am... lucruri de făcut. Mă așteaptă multe treburi.

Elisa oftă, bătându-l ușor pe umăr.

— Da, da. Numai vezi să nu-ți faci... rău treburile astea ale tale. Ei, măcar să te pun pe cale cu burta plină.

Nu se găseau destule mese în casă ca să fie loc pentru toată lumea, așa că blidele cu tocăniță de miel trecură din mână în mână, împreună cu feliile de pâine cu coaja crocantă și avertismente ferme să nu se verse nici o picătură, și fiecare mănca pe unde putu. Nu apucară să termine că se năpusti înăuntru un băiat cu încheieturile ieșindu-i din mâneci și cu un arc mai înalt decât el. Lui Perrin i se păru că ar fi Win Lewin, dar nu-și putea da bine seama; era la vârsta când băieții cresc repede.

— Seniorul Luc! strigă agitat băiatul slăbuț. Vine Seniorul Luc.

33 Un nou fir în Urzeală

Seniorul apăru aproape imediat după băiat; era un bărbat în floarea vârstei, înalt, cu umeri lați, față dură, colțuroasă, și păr roșcat-închis, cu tâmplele albite. Ochiul de un albastru-întunecat aveau în ei ceva trufaș și totul în el îi trăda stirpea nobilă, până la veșmântul verde cu croială fină, brodat ca și mănușile, în fir de aur, cu rotocoale discrete de-a lungul mânecilor. Teaca sabiei era și ea acoperită cu lucrătură de aur, ca și vârfurile cizmelor bine lustruite. Reușea să facă un act măreț până și din simplul fapt de a intra pe ușă. Perrin simți un dispreț instantaneu pentru el, de la prima vedere.

Toți membrii celor două familii de la fermă se îngrămădiră să-i dea binețe Seniorului; bărbați, femei și copii se strânseseră ciorchine în jurul lui cu zâmbete, plecaciuni și reverențe, vorbind fără oprire, unii peste alții, despre ce mare onoare era să le calce pragul un Corniat. Asta părea să-i încante cel mai tare. Era formidabil și să aibă sub același acoperiș un Senior, dar să mai fie și dintre cei legați prin jurământ să caute legendarul Corn al lui Vaiere – era de-a dreptul de poveste. Perrin nu-și amintea să-i fi văzut pe localnicii din Ținutul celor Două Râuri făcând atâta tevatură pentru cineva, dar de data asta nu erau departe.

Se vedea de la o poștă că Seniorului Luc i se părea că toate astea i se cuvin de drept și poate și ceva mai mult. Unde mai pui că-l mai și plictiseau. Gazdele nu păreau să vadă sau poate nu recunoșteau expresia ușor obosită, zâmbetul vag deferent. Poate pur și simplu credeau că așa se poartă Seniorii. Adevărat, mulți așa se și purtau, dar pe Perrin îl enerva să-i vadă – pe ei, rudele și prietenii lui – cum îl suportă.

Când se mai potoli agitația, Jac și Elisa îi prezentară pe ceilalți oaspeți – mai puțin pe Tam și pe Abell, care îl cunoșteau – Seniorului Luc de Chiendelna, spunându-le că el îi sfătuia cum să se apere de troloci, că-i încuraja să le țină piept Mantiilor Albe și să-și apere drepturile. Restul celor de față murmurară aprobator. Dacă s-ar fi ales un rege în Ținutul

celor Două Râuri, Seniorul Luc s-ar fi bucurat de toată susținerea clanurilor al'Seen și Lewin. O știa și el. Dar îngăduința lui plictisită și deloc ascunsă nu dură mult.

De cum dădu cu ochii de fața netedă a lui Verin, Luc mai că înțepeni, iar ochii îi săgetară spre mâinile ei atât de repede că mișcarea trecu aproape neobservată. Era gata-gata să-și scape pe jos mânușile brodate. Plinuță, în haine de rând, Verin ar fi putut trece drept una dintre nevestele de la fermă, dar se vede că Luc știa cum arată chipul fără vârstă al unei Aes-Sedai. Și nu se topea de bucurie s-o știe de față. Când jupâneasa al'Seen o prezentă „jupâneasa Mathwin, o învățată venită de departe”, colțul ochiului stâng al lui Luc tresări ușor.

Verin îi adresă un zâmbet parcă somnoros și murmură:

— Încântată. Casa Chiendelna. Unde se află? Îmi sună a loc dinspre Ținuturile de la Hotare.

— Nu suntem atât de importanți, răspunse Luc iute, cu o frântură de plecăciune prudentă. De fapt suntem din Murandy. O Casă mică, dar veche. Nu păru prea bucuros să-și ia ochii de la ea ca să-i fie prezentați restul oaspeților.

La Tomas de-abia dacă se uită. Trebuie că-și dădea seama că e Străjerul „jupânesei Mathwin”, dar era clar ca lumina zilei că se prefăcea că nu-l vede. Lucru tare ciudat! Oricât de bine ar fi mânuit Luc sabia pe care-o purta la brâu, nimeni nu era atât de bun încât să ignore un Străjer. Îngâmfare. Era îngâmfat cât zece. Lui Perrin i se păru și mai evident când îi fu prezentată Faile.

Zâmbetul pe care i-l aruncă Luc era mai mult decât sigur pe sine; era chiar familiar și plin de căldură. De fapt, era mult prea admirativ și cald. Îi luă mâna între mâinile lui, se aplecă peste ea și o privi adânc în ochi, de parcă ar fi încercat să-i vadă ceafa prin ei. Pentru o clipă, Perrin crezu că fata se va întoarce să se uite la el, dar Faile îi întoarse privirea Seniorului cu o imitație de calm, deși obrajii îi erau îmbujorați, și o ușoară aplecare a capului.

— Și eu sunt Corniată, Seniore, spuse ea, cu un glas ușor întretăiat. Credeți că-l veți găsi aici?

Luc clipi și îi lăsă mâna.

— Se poate, Domniță. Cine poate ști unde se află Cornul?

Faile păru ușor surprinsă – și poate dezamăgită – văzând că Luc își pierdu brusc interesul pentru ea.

Perrin păstră o expresie neutră. Dacă ea voia să se hlizească la Wil al’Seen și să roșească în fața seniorilor caraghioși, n-avea decât. N-avea decât să se facă de râs în ce fel îi convenea și să rămână cu ochii lipiți de toți bărbații. Deci Luc voia să știe unde e Cornul lui Vaiere? Ascuns în Turnul Alb, acolo era. Fu ispitit să-i spună doar ca să-l vadă scrâșnind din dinți de neputință.

Dacă se mirase să afle cine erau ceilalți nou-veniți la ferma al’Seen, Luc reacționează cel puțin ciudat când îl văzu pe Perrin. Fața lui îl făcu să tresară puternic; în ochi i se citi pentru o clipă șocul. Într-o clipă, totul dispăru în spatele măștii de trufie nobiliară, lăsând doar o vagă zbatere la colțul ochiului. Necazul era că reacția lui n-avea sens. Nu ochii galbeni îl speriaseră; Perrin era sigur. Părea mai degrabă că individul îl cunoștea de undeva și rămăsese uluit să-l vadă acolo, numai că el nu-l mai văzuse pe Luc în viața lui. Mai mult, ar fi putut jura că Luc se temea de el. N-avea nici un sens.

— Seniorul Luc ne-a învățat să-i trimitem pe băieți pe acoperiș, spuse Jac. Nu se apropie nici un troloc fără să prindem de veste.

— Cât de repede? spuse Perrin sec. „Astea erau sfaturile marelui Senior Luc?” se întrebă el, apoi urmă: Trolocii văd noaptea ca pisicile. O să vă spargă ușile până să apuce băieții să strige.

— Facem și noi ce putem, lătră Flann. Nu mai încerca să ne sperii. Te aud copiii. Măcar Seniorul Luc ne dă sfaturi folositoare. Cu o zi înainte să mă calce trolocii, a trecut pe la mine și a verificat dacă e toată lumea la posturi. Sângele și cenușa lor! Dacă nu era el, ne-ar fi omorât pe toți.

Luc păru să nici nu audă lauda. Îl privea atent pe Perrin și tot frământa în mâini mânușile, trecându-le pe sub catarama de aur în formă de cap de lup de la cureaua sabiei. Faile era și ea cu ochii pe el, ușor încruntată. O ignoră.

— Credeam că v-au scăpat Mantiilor Albe, jupâne Lewin. Înțelesesem că a trecut o patrulă de Mantii Albe tocmai la

timp ca să-i gonească.

— Ei, da, așa a fost. Flann își trecu o mână prin părul cărunt. Dar Seniorul Luc... Dacă n-ar fi venit Mantiile Albe la timp am fi... Măcar el nu încearcă să ne sperie, mormăi bărbatul.

— Deci nu vă sperie, spuse Perrin. Pe mine mă sperie trolocii. Iar Mantiile Albe vă apără de ei. Atât cât pot și ei.

— Vrei să spui că meritul aparține Mantiilor Albe? Luc îl săgetă cu o privire rece, parcă repezindu-se să profite de o slăbiciune. Cine crezi că e de vină că vezi Colțul Dragonului mâzgălit pe uși? A, sigur că ei nu se ating de cărbune, dar aici e mâna lor. Intră prin casele oamenilor de treabă, pun întrebări și cer răspunsuri de parcă ar fi la ei în casă. Eu spun că oamenii de aici sunt stăpâni pe soarta lor, nu câinii Mantiilor Albe ca să fie chemați și puși în lanț. Să vegheze în câmp deschis – foarte bine –, dar când ajung la ușă să știe bine pe pământurile cui calcă. Asta e părerea mea. Dacă tu vrei să fii câinele Mantiilor Albe, n-ai decât, dar nu le-o lua în nume de rău oamenilor de treabă doar fiindcă sunt liberi.

Perrin îi răspunse lui Luc cu o privire la fel de înverșunată:

— Nu mi-s dragi Mantiile Albe. Vor să mă spânzure sau n-ai auzit?

Nobilul înalt clipi mărunț, de parcă nu știa sau uitase în graba lui de a sări la ceartă.

— Și atunci, ce anume propui?

Perrin îi întoarse spatele și făcu vreo câțiva pași până la vatră. N-avea de gând să se ia la ceartă cu Luc. N-avea decât să-l audă toată lumea. Era sigur că stăteau toți cu ochii pe el. Voia să spună ce gândește și gata.

— Trebuie să depindeți de Mantiile Albe, trebuie să sperați că-i vor ține la respect pe troloci, trebuie să sperați că vor veni la timp dacă vă atacă. De ce? Fiindcă fiecare încearcă să-și apere ferma lui, dacă e în stare, sau măcar să rămână prin preajmă, dacă nu. Sunteți adunați într-o sută de ciorchini mici, ca strugurii copti. Atâta timp cât rămâneți așa, atâta timp cât trebuie să vă rugați ca Mantiile Albe să reușească să-i împiedice pe troloci să vă zdrobească precum strugurii în teasc, n-aveți încotro, trebuie să-i lăsați să pună câte întrebări

au chef și să ceară câte răspunsuri vor. Trebuie să stați cu mâinile în sân și să vă uitați cum aruncă în temniță oameni nevinovați. Doar nu crede vreunul dintre voi că Haral și Alsbet Luhhan sunt Iscoade ale Celui Întunecat? Natti Cauthon? Bodewhin și Eldrin?

Abell mătură încăperea cu privirea de parcă provoca pe oricine să spună da, dar nu era nevoie. Chiar și Adine Lewin îl asculta pe Perrin. Luc se încruntă la el, cântărind în același timp reacțiile celor de față.

— Știu eu că n-ar fi trebuit să-i ia pe Natti și Alsbet, spuse Wit, dar ce-a fost a fost. Își frecă țeasta cheală cu palma și se uită încurcat la Abell. Poate numai dacă i-am face să le dea drumul la toți. De-atunci n-au mai prins pe nimeni, așa am auzit.

— Și crezi că asta înseamnă că s-a terminat? Întrebă Perrin. Chiar credeți că se vor mulțumi cu Cauthon și Luhhan? Cu două ferme arse? Cine va urma? Poate fiindcă ați spus ceva ce nu le vine lor la socoteală, sau poate doar ca să-i învețe minte pe ceilalți. S-ar putea să vă dea foc la casă Mantiile Albe, nu trolocii. Sau poate într-o dimineață o să vă treziți cu Colțul Dragonului pe ușă. Și întotdeauna se găsește câte cineva să creadă lucrurile astea.

Câteva perechi de ochi se ațintiră pe Adine, care se legănă de pe un picior pe altul și se încovoie din umeri.

— Da, poate nu trebuie decât să le cântați în strună Mantiilor Albe de câte ori dați ochii cu ei, dar așa vreți să trăiți? Și copiii voștri? Sunteți la mila trolocilor, la mila Mantiilor Albe și la mila oricui vă poartă pică. Atâta timp cât vă are la mână unul din ei, vă au la mână toți trei. Stați ascunși în pivnițe și trageți nădejdea că un câine turbat vă va apăra de alt câine turbat și că n-o să se strecoare nici un șobolan prin beznă să vă muște.

Jac le aruncă priviri îngrijorate lui Flann, lui Wit și celorlalți bărbați de față și spuse măsurat:

— Atunci, dacă spui că nu facem bine, ce-ai vrea să facem?

Perrin nu se aștepta la întrebare – fusese sigur că aveau să se înfurie –, dar le spuse din nou ce gândea.

— Adunați-vă oamenii. Adunați-vă oile și vacile, găinile, toate vietățile. Adunați-le și duceți-le la adăpost. Mergeți la Emond's Field. Sau la Dealul Străjii, care e mai aproape, deși acolo veți fi chiar sub nasul Mantiilor Albe. Cât timp sunt douăzeci de inși aici și treizeci dincolo, sunteți pradă ușoară pentru troloci. Dacă vă adunați câteva sute, aveți o șansă fără să fie nevoie să plecați capetele în fața Mantiilor Albe.

De data asta veni răbufnirea la care se așteptase.

— Să-mi las ferma de izbeliște?! strigă Flann, acoperindu-l pe Wit care tocmai exclama: „Ai înnebunit!” Toți frații și verii se repeziră în același timp.

— Să mă duc la Emond's Field? Și de-aici sunt prea departe ca să văd de câmpuri în fiecare zi!

— O să năpădească buruienile tot!

— Și-așa nu știu cum o să mai strâng recolta!

— ... Dacă vin ploile...!

—... încercăm să reclădim...!

— ... O să putrezească tutunul...!

— ... Rămân oile netunse...!

Tăcură pe loc când pumnul lui Perrin izbi polița de deasupra vetrei.

— N-am văzut recolte arse sau culcate la pământ și nici case și hambare arse decât acolo unde erau oameni. După oameni vin trolocii. Și dacă le ard, ce? Grâul se seamănă la loc. Pereții se ridică la loc cu piatră și mortar și lemn. Dar așa ceva puteți să faceți la loc? Și arată spre bebelușul Lailei, care strânse copilul la piept, arzându-l cu privirea de parcă l-ar fi amenințat chiar el.

Dar ochii pe care îi întoarse spre soțul ei și spre Flann erau speriați. Se ridicară murmure îngrijorate.

— Să plecăm zici... mormăi Jac, dând din cap. Nu știu ce să spun, Perrin.

— Tu alegi, jupâne al'Seen. Pământul o să-l găsiți tot aici când vă întoarceți. Trolocii n-au cum să-l ia cu ei. Dar familia pot să ți-o ia.

Murmurul se preschimbă în zarvă. Câteva femei se certau cu soții, mai ales cele cu un copil sau doi pe lângă fuste. Bărbații nu păreau să spună nimic.

— Interesant plan, spuse Luc, măsurându-l din ochi pe Perrin. Nu i se putea citi pe față dacă era sau nu de acord cu el. Voi aștepta să văd ce se mai întâmplă. Iar acum, jupâne al'Seen, trebuie să plec. Am trecut pe-aici doar ca să văd cum vă merge.

Jac și Elisa îl conduseră până la ușă, dar ceilalți nu-i dădură prea mare atenție, ocupați cu discuțiile. Luc plecă strângând din buze. Lui Perrin îi lăsă impresia că era obișnuit cu plecări la fel de pline de pompă ca sosirile.

De la ușă, Jac veni drept la Perrin.

— Îndrăzneț planul tău. Drept e că nici eu n-aș fi prea bucuros să-mi las ferma, dar ai dreptate. Nu știu însă ce părere o să aibă Copiii. Mi se par tare bănuitori. Dacă ne adunăm la un loc, ar putea crede că urzim ceva împotriva lor.

— Las' să creadă, făcu Perrin. Dacă sunteți adunați într-un sat, o să fiți în stare să faceți cum zice Luc și să le spuneți să-și vadă de treabă prin alte părți. Sau ți se pare că e mai bine să rămâneți fără apărare numai ca să vă înțelegeți bine, sau măcar nu rău, cu Mantiile Albe?

— Nu. Nu, eu te înțeleg. M-ai convins. Și, din câte văd, nu numai pe mine.

Așa se părea. Murmurul discuțiilor se mai potolise, dar numai fiindcă toată lumea părea să fi căzut de acord. Chiar și Adine, care-și strunea fiicele strigându-le ordine pentru strânsul bagajelor. Ba chiar dădu din cap spre Perrin aprobator, deși cu jumătate de inimă.

— Când aveți de gând să plecați? îl întrebă Perrin pe Jac.

— Imediat ce suntem toți gata. Până la apus putem să ajungem la ferma lui Jon Gaelin, dinspre Drumul de miazănoapte.

O să-i transmit ce mi-ai spus tu, și lui, și tuturor din Emond's Field. Mai bine acolo decât la Dealul Străjii. Dacă vrem să scăpăm și de sub călcâiul Mantiilor Albe, nu numai al trolocilor, mai bine să nu le stăm chiar sub nas. Jac se frecă prin ce-i mai rămăsese din păr cu un deget. Perrin, nu cred eu că le-ar face Copiii rău lui Natti Cauthon și fetelor sau soților Luhhan, dar mi-e teamă. Dacă ne bănuiesc de rășcoală, cine știe?

— Am de gând să-i eliberez cât mai repede, jupâne al’Seen. Pe ei și pe toți cei din temnițele Mantiilor Albe.

— Îndrăzneț plan, repetă Jac. Ia mai bine să pun eu oamenii la treabă, dacă vrem să ajungem la Jon până la apus. Mergi cu Lumina, Perrin!

— Foarte îndrăzneț plan, repetă și Verin, apropiindu-se după ce jupânul al’Seen se îndepărtă în fugă, strigând să se scoată căruțele în curte și punând pe fiecare să ia doar ce poate căra.

Îl studie pe Perrin cu interes, înclinând capul pe un umăr, iar Faile, care o urmasese, nu se lăsă mai prejos. Faile îl privea de parcă atunci îl vedea întâia dată.

— Nu știu de ce îi spuneți toți la fel, se miră el. De ce îi spuneți plan, adică. Luc al lor vorbea tâmpenii. Auzi, să sfideze Mantiile Albe cu piciorul în prag. Să pună băieți pe acoperiș ca să dea de veste când vin trolocii. Parcă ar aștepta nenorocirea cu brațele deschise. Eu n-am făcut altceva decât să le spun cum stau lucrurile. Așa trebuia să fi făcut singuri, de la bun început. Omul ăsta...

Voia să spună că Luc îl scotea din sărite, dar se opri. Nu de față cu Faile. Să nu cumva să înțeleagă greșit.

— Firește, admise Verin liniștită. N-am mai avut ocazia să observ fenomenul. Sau poate am avut-o și n-am observat-o.

— Ce spui acolo? Ce să observi?

— Perrin, când am ajuns aici, oamenii erau hotărâți să reziste cu orice preț. Tu le-ai deschis ochii și le-ai întărit inimile, dar crezi că eu sau Tam sau Abell am fi reușit? Ar trebui să știi mai bine ca oricare din noi cât sunt de încăpățânați oamenii din Ținutul celor Două Râuri. Ai schimbat cursul lucrurilor venind aici. Și doar cu câteva cuvinte spuse... la mânie? Deci e adevărat că ta’veren atrag viețile altora în urzeala propriei vieți. Fascinant! Sper să mai am ocazia să-l studiez pe Rand.

— Orice-ar fi, mârâi Perrin, e de bine. Cu cât mai mulți se adună la un loc, cu atât sunt mai în siguranță.

— Desigur. Înțeleg că e adevărat că Rand are sabia?

Perrin se încruntă, dar nu avea de ce să nu-i spună. Știa despre Rand și știa ce era cu Tear.

—Da.

— Perrin, ai grijă cu Alanna!

— Ce? începea să-l încurce obiceiul Aes-Sedai de a schimba vorba dintr-odată. Mai ales când Verin îi spunea să facă ceva ce el deja hotărâse și voia să-i ascundă. De ce?

Chipul lui Verin rămase neschimbat, dar ochii negri căpătară brusc o strălucire dură.

— În Turnul Alb se Țes multe... planuri. Nu sunt toate rele, nici pe departe, dar uneori e greu de spus înainte să fie prea târziu. Și chiar și cei mai binevoitori mai lasă adesea să se rupă câte un fir din urzeală sau o trestie din împletitura coșului și atunci trebuie aruncate. Un ta'veren ar fi o trestie folositoare pentru împletit orice fel de plan.

Dintr-odată, căpătă un aer confuz în mijlocul agitației din jur, ca o ființă mai obișnuită cu cărțile sau cu propriile gânduri decât cu lumea reală.

— Ia te uită! Jupân al'Seen nu stă cu mâinile în sân, văd. Am să-l întreb dacă se poate lipsi de cineva care să ne scoată caii din grajd.

Când Sora Brună le întoarse spatele, Faile se înfioră.

— Uneori Aes-Sedai mă cam... neliniștesc, murmură ea.

— Te neliniștesc, zici? spuse Perrin. Pe mine mă sperie de moarte mai tot timpul.

Faile râse încet și începu să se joace cu un nasture de la haina lui, de la care nu-și mai lua ochii.

— Perrin, m-am... m-am... m-am purtat prosteste.

— Ce vrei să spui? Faile se uită în sus la el – cât pe ce să rupă nasturele de atâtarăsucit – așa că adăugă repede: Din toți oamenii pe care-i cunosc, pot să spun că tu nu te porți prosteste.

Închise repede gura înainte să-i scape un „aproape niciodată” și se bucură că tăcuse la timp când o văzu zâmbind.

— Frumos din partea ta să spui asta, dar nu glumesc. Bătu ușor nasturele cu palma și începu să-i îndrepte haina – care era deja dreaptă – și să-i netezească reverele – care nu erau deloc mototolite. Apoi reîncepu să vorbească foarte repede: Te-ai purtat așa ridicol doar fiindcă s-a uitat băiatul

acela la mine – zău, e mult prea copilăros; nu ca tine – că m-am gândit să te fac gelos – numai un picuț – și să mă prefac – numai să mă prefac – că-mi place Seniorul Luc. N-ar fi trebuit să fac așa ceva. Mă ierți?

Încercă să deslușească vorbele amestecate. Era bine că i se părea prea copilăros Wil – dacă ar fi încercat să-și lase barbă probabil că n-ar fi avut mai mult de trei fire –, dar nu spusese nimic de felul cum îi răspunsese la otheadă. Și dacă doar se prefăcuse atrasă de Luc, de ce roșise așa?

— Sigur că te iert, mărturisi el. În ochii fetei apăru o sclipire primejdioasă. Vreau să spun că nu-i nimic de iertat. Sclipirea se aprinse și mai tare. „Ce voia să audă de la el?” Iartă-mă, te rog! Când încercam să te conving să nu vii cu noi am spus niște lucruri care n-ar fi trebuit spuse. Ai vrea să mă ierți, te rog?

— Ai spus tu ceva ce trebuie iertat? se miră ea dulce, iar Perrin își dădu seama că intrase în bucluc. Nu-mi dau seama ce ar putea fi, dar am să fiu atentă.

„Are să fie atentă?” Acum chiar că vorbea ca o doamnă; poate că tatăl ei era în slujba vreunui senior și avusese ocazia să învețe cum vorbesc doamnele. Habar n-avea ce voia să spună. Și nici nu se grăbea prea tare să afle.

Se simți ușurat să încalece din nou pe Trăparu, în mijlocul mulțimii care înhăma caii la căruțe și se certa pe ce să ia și ce să lase, în timp ce copiii fugăreau găinile și găștele și le legau picioarele ca să le urce în căruțe. Niște băieți deja mânau vitele spre răsărit, iar alții scoteau oile din târlă.

Faile nu suflă o vorbă despre ce-i spusese. Ba chiar îi zâmbi și începu să compare creșterea oilor acolo și în Saldaea, iar când o fetiță îi aduse un buchet de flori roșii și mărunte de inimă-n-floare, încercă să-i împletească în barbă câteva, râzând când dădu s-o oprească. Cu alte cuvinte, purtarea ei îl scotea din minți de teamă pentru ce avea să urmeze. Avea nevoie să vorbească din nou cu jupânul Cauthon.

— Mergi cu Lumina, îi spuse din nou jupânul al'Seen când fură gata de plecare, și ai grijă de băieții noștri.

Patru dintre tinerii de la fermă hotărâseră să vină cu ei,

călare pe cai cu părul aspru care însă nu se comparau cu cei ai lui Tam și Abell. Perrin nu prea știa de ce i se cerea tocmai lui să aibă grijă de ei. Toți erau mai mari decât el, deși nu cu mult. Era vorba de Wil al'Seen, vărul lui, Ban – unul din fiii lui Jac, care moștenise din familie coatele ascuțite –, și doi frați Lewin, Tell și Dannil, care semănau cu Flann atât de mult, că i-ar fi putut fi fii, nu nepoți. Perrin încercase să-i facă să se răzgândească, mai ales când îi spusese sus și tare că ei vor să-l ajute să-i scoată pe Cauthoni și pe Luhhani din mâinile Mantiilor Albe. Păreau să aibă impresia că trebuia doar să intre călare în tabăra Copiilor și să le ceară să li-i dea pe toți înapoi. „Să ne arătăm fățiș disprețul”, așa spusese Tell, iar lui Perrin i se făcuse părul măciucă auzindu-l. Ascultasera prea multe balade de-ale menestrelilor și prea multe vorbe goale de-ale nătărăilor ca Luc. Pe Wil îl bănuia de alte motive, deși băiatul încerca să pretindă că nici n-o vede pe Faile, dar nici ale celorlalți nu erau motiv de bucurie.

Nu mai protestă nimeni altcineva. Lui Tam și lui Abell nu părea să le pese decât dacă știau să se folosească de arcurile pe care le luaseră cu ei și dacă erau în stare să se țină pe cal, iar Verin nu făcu altceva decât să-i observe în timp ce lua notițe. Tomas păru amuzat, iar Faile începu să-și facă de lucru împletind o coroniță din inimă-n-floare, care se dovedi a fi pentru Perrin. Oftând, o agăță la oblânc.

— O să am grijă de ei pe cât pot, jupâne al'Seen, făgădui el.

La o milă de fermă crezu că o să piardă vreo doi pe loc, când Gaul, Bain și Chiad se iviră brusc dintr-un desiș, alergându-le în întâmpinare. Pierduți, adică, de sulilele Aiel. De cum dădură cu ochii de ei, Wil și prietenii lui se grăbiră să pună săgețile în arcuri; fără să încetinească, Aieli deja aveau sulilele pregătite și fețele acoperite. Descurcatul poveștii dură câteva minute. Când înțeleseră, lui Gaul și celor două Fecioare situația li se păru tare hazlie și râseră în hohote răsunătoare, ceea ce îi tulbură pe cei patru nou-veniți la fel de mult ca știrea că aveau în față Aieli, dintre care două femei. Wil schiță un zâmbet spre Bain și Chiad, iar cele două se priviră una pe alta și dădură scurt din cap. Perrin nu

pricepea ce se întâmplă, dar se hotărî să lase lucrurile așa cum erau atâta timp cât Wil nu risca să se aleagă cu beregata tăiată. Dacă vreuna din cele două Aiel chiar scotea cuțitul, avea să vadă el cât timp avea s-o oprească. Poate așa se învăța minte să mai zâmbească.

Avea de gând să se îndrepte spre Dealul Străjii cât mai repede, dar cam la o milă de gospodăria al'Seen văzu la una din ferme firicelele împrăștiate de fum din hornuri. Tam îi ținea departe de case, așa că oamenii de acolo nu se vedeau decât ca niște siluete vagi. Mai puțin pentru ochii lui Perrin; el vedea copiii din curte. Iar cel mai apropiat vecin era Jac al'Seen. Sau fusese, până de curând. Șovăi, apoi îl mână pe Trăparu spre fermă. Nu că ar fi avut cine știe ce speranțe de izbândă, dar trebuia să încerce.

— Ce faci? întrebă Tam încruntat.

— Vreau să le dau sfatul pe care i l-am dat și lui jupân al'Seen. Nu zăbovim mult.

Tam aprobă din cap, iar ceilalți îi urmară. Verin îl studia gânditoare pe Perrin. Aielii se despărțiră de ei în apropierea fermei ca să-i aștepte mai la miazănoapte; Gaul alerga la o oarecare depărtare de Fecioare.

Perrin nu se cunoștea cu familia Torfinn, dar, spre mirarea lui, odată ce se termină cu agitația provocată de orice străin și cu holbatul la Tomas, și Verin, și Faile îl ascultară și începură să înhame caii la două căruțe și încă două telegi cu roți înalte încă înainte să plece de la ei.

Când drumul îi duse în apropierea altor ferme, mai făcură trei opriri, dintre care una la un pâlc de cinci. Povestea se repeta. Oamenii protestau că nu-și pot lăsa fermele părăsite, dar de fiecare dată îi lăsa strângând lucrurile pentru drum și adunând animalele.

Și nu era numai asta. Nu-i putea împiedica pe Wil, pe vărul lui și pe frații Lewin să vorbească cu tinerii de la ferme. La grupul lor se mai adăugară treisprezece inși, din familiile Torfinn, al'Dai, Ahan și Marwin, înarmați cu arcuri și călare pe ponei, cai de plug și ce se mai nimerea, toți arzând de nerăbdare să-i salveze pe prizonierii Mantiilor Albe.

Bineînțeles că lucrurile nu mergeau lin. Wil și ceilalți de la

ferma al'Seen erau de părere că ar fi nedrept ca Perrin să-i avertizeze din timp pe nou-veniți despre Aieli, fiindcă sperau să vadă cum reacționează. Reacționau chiar mai mult decât i-ar fi fost pe plac lui Perrin, iar din felul cum scotoceau cu privirea fiecare tufiș, ca să nu mai vorbim de pâlcurile de copaci, era limpede că-și închipuiau că mai sunt și alți Aieli, indiferent de ce le spunea el. La început, Wil încercase să facă pe șeful cu frații Torfinn și cu ceilalți pe motiv că el i se alăturase primul lui Perrin – bine, măcar printre primii, recunoscuse el când Ban și frații Lewin se uitară urât la el –, iar ei erau doar niște nou-veniți.

Perrin încheie discuțiile împărțindu-i în două cete aproape egale, una condusă de Dannil și cealaltă de Ban, deși existară discuții și despre alegerea lui. Frații al'Dai erau de părere că căpeteniile de ceată ar trebui aleși după vârstă – Bili al'Dai fiind cu un an mai mare decât toți –, iar alții îl susțineau pe Hu Marwin, fiindcă citea cel mai bine urmele, pe Jaim Torfinn, fiindcă era cel mai bun arcaș, pe Kenley Ahan, fiindcă mai fusese la Dealul Străjii înainte de venirea Mantiilor Albe și știa locul. Toți păreau să creadă că pleacă la o plimbare. Repetau cu mare drag vorbele lui Tell despre cum urmau să-și „arate fățiș disprețul”.

Până la urmă, cu o furie rece, Perrin îi luă la rost, oprind toată trupa pe întinderea înierbată dintre două crânguri.

— Nu ne jucăm aici și nici nu mergem la dansul Bel Tine. Ori faceți ce vi se spune, ori stânga împrejur. Oricum nu știu la ce sunteți buni și n-am de gând să-mi pierd viața fiindcă aveți voi impresia că știți cu ce se mănâncă toate astea. Și-acum toată lumea în ordine și gura! Parcă ați fi Soborul Femeilor adunat în odaia de taină.

Îl ascultară și se alinară în două șiruri în spatele lui Ban și Dannil. Wil și Bili aveau fețe încruntate și deloc mulțumite, dar își înghițiră obiecțiile. Faile și Tomas dădură din cap aprobator spre Perrin. Verin privi totul cu o expresie neutră, de nedescifrat, gândindu-se fără îndoială că era martoră la ce putea face un ta'veren. Lui Perrin nu i se păru necesar să-i spună că încercase doar să se gândească la ce ar fi spus un Shienaran pe care-l cunoștea el, un soldat pe nume Uno, deși

nu se îndoia că Uno n-ar fi fost atât de delicat.

Pe măsură ce se apropiau de Dealul Străjii, fermele deveneau tot mai dese, până când ajunseră să se țină una de alta ca prin împrejurimile lui Emond's Field - o întindere pestriță de câmpuri mărginite de garduri vii sau de piatră, printre care șerpuiau căi înguste, poteci și drumuri de căruțe. Deși se opriseră de patru ori, soarele încă nu ajunsese la apus, oamenii încă mai munceau pe câmp, iar băieții aduceau înapoi vitele de la pășune. Pe asemenea vremuri nimeni nu-și lăsa animalele afară.

Tam îi propuse lui Perrin să nu mai avertizeze pe nimeni, iar tânărul fu de acord. Cei din zonă s-ar fi îndreptat spre Dealul Străjii, atrăgându-le atenția Mantiilor Albe. Și-așa era destul de ciudat să vezi douăzeci și ceva de oameni călărind împreună și ferindu-se de drumul mare, deși cei mai mulți păreau prea adânciți în treburi ca să le arunce mai mult de o privire. Oricum trebuiau să înceteze să avertizeze lumea mai devreme sau mai târziu; cu cât mai repede, cu atât mai bine. Atâta timp cât mai rămâneau oameni pe la ferme care să aibă nevoie de apărarea Mantiilor Albe, aceștia aveau în continuare un picior de pod în Ținutul celor Două Râuri și probabil că aveau să dorească să-l păstreze.

Perrin stătea cu ochii în patru după semne de patrulare de ale Mantiilor Albe, dar, în afară de un norișor de praf undeva spre Drumul de miazănoapte, nu văzu nimic. După o vreme, Tam propuse să descalece. Pe jos aveau mai multe șanse să treacă neobservați, iar gardurile vii și chiar zidurile joase de piatră îi mai ascundeau vederii cât de cât.

Tam și Abell cunoșteau o pădurice cam cât pământurile a trei-patru ferme, din care se vedea bine tabăra Mantiilor Albe, o încâlceală de stejari, copaci cu frunze vineții și alți arbuști la vreo milă mai la miazăzi de Dealul Străjii, pe teren drept. Intrară în pădurice dinspre miazăzi, încercând să meargă cât mai repede. Perrin spera să nu-i vadă nimeni intrând, să se întrebe de ce nu mai ieșeau și să discute despre asta.

— Rămâneți aici, le spuse lui Wil și celorlalți tineri care tocmai își legau caii. Țineți-vă arcurile la îndemână și fiți gata să fugiți dacă mă auziți strigând. Dar nu vă mișcați decât

dacă strig. Iar dacă scoate vreunul un zgomot, îl bat ca pe nicovală.

Am venit să aruncăm o privire, nu să ne aducem Mantiile Albe pe cap tropăind ca o cireadă de bivoli orbi.

Ceilalți dădură din cap a aprobare, făcându-și de lucru cu arcurile. Poate începeau să-și dea seama cam în ce intraseră. Copiii Luminii n-aveau cum să fie prea bucuroși dacă dădeau de o ceată de bărbați din Ținutul celor Două Râuri cu armele în mâini.

— Ai fost vreodată soldat? Întrebă Faile încet, mirată. Le-am auzit vorbind așa pe... gărzile tatei.

— Sunt fierar, râse Perrin. Am auzit și eu cum vorbesc soldații. Dar văd că merge.

Chiar și Wil și Bili se uitau în jur îngrijorați și de-abia dacă îndrăzneau să miște.

Strecurându-se de la un trunchi la altul, el și Faile îi urmară pe Tam și pe Abell până în locul unde Aieli așteptau deja, ghemuiți la marginea dinspre miazănoapte a păduricii. Cu ei era Verin și, firește, Tomas. Copacii le ofereau o pavăză subțire de frunziș, destul cât să-i ascundă, dar nu cât să nu poată vedea prin ea.

Tabăra Mantiilor Albe se întindea la poalele Dealului Străjii ca un sat adevărat. Sute de bărbați, unii dintre ei împlătoșați, mergeau printre șirurile lungi și drepte de corturi albe, iar pe marginile dinspre răsărit și apus erau rânduți caii, în linii de câte cinci. Se vedeau oameni care deșeau și țesălu niște cai, semn că patrulele tocmai se întorseseră, iar un grup de vreo sută de călăreți, înșiruiți ordonat câte doi și disciplinați, se îndepărtau la trap spre Pădurea Îmbibată; toate lăncile erau ridicate la același unghi. La intervale regulate, gărzi cu mantii albe patrulau tabăra, cu lăncile pe umăr și coifurile lustruite scânteind în ultimele raze de soare.

Perrin auzi un ropot slab. Departe, spre apus, douăzeci de călăreți veneau în galop dinspre Emond's Field, grăbiți să ajungă la corturi. Din aceeași direcție de unde veniseră și ei. Câteva minute și i-ar fi văzut. La sunetul unui corn, toată lumea începu să se adune pe lângă focuri pentru cină.

Alături, era așezată o tabără mult mai mică, cu corturi dezordonate. Unele se lăsaseră, prost prinse în funii. Locatarii, oricine vor fi fost, păreau plecați mai toți. Doar câțiva cai legați unul lângă altul de-a lungul unei funii scurte, care se apărau de muște cu cozile, stăteau mărturie că mai era cineva acolo. Nu erau Mantii Albe. Copiii Luminii erau prea țepeni și ordonați pentru o asemenea tabără.

Între pădurice și cele două tabere se afla o întindere de iarbă și flori de câmp, folosită cu siguranță de localnici ca pășune. Nu și acum. Terenul era ca-n palmă. O patrulă în galop, ca aceea care se apropia, ar fi putut-o călca sub copite cât ai clipi.

Abell îi atrase atenția lui Perrin la tabăra mare.

— Vezi cortul de-acolo, aproape de mijloc, păzit de câte un om în față și unul în spate? Îl vezi bine? Perrin dădu din cap. Soarele tot mai jos arunca umbre ascuțite spre răsărit, dar vedea destul de bine. Acolo sunt Natti și fetele. La fel și soții Luhhan. I-am văzut intrând și ieșind. Numai câte unul și însoțiți de paznici, chiar și la latrine.

— De trei ori am încercat să ne strecurăm înăuntru noaptea, adăugă Tam, dar stau cu ochii pe marginile taberei. Ultima dată de-abia am reușit să scăpăm.

— La fel de bine ai fi putut încerca să bagi mâna într-un furnicar fără să te muște nici o furnică. Perrin se așează cu spatele rezemat de un copac înalt, cu arcul peste genunchi.

— Vreau să mă gândesc nițel. Jupâne al'Thor, îi potolești tu pe Will și pe ai lui? Vezi să nu-i treacă vreunui prin cap să-și ia tălpășița spre casă. Nu m-ar mira deloc dacă s-ar duce drept spre Drumul de miazănoapte, fără să se gândească deloc ce fac, și s-ar pomeni pe cap cu vreo cincizeci de Mantii Albe veniți să vadă ce se-ntâmplă. Dacă s-a gândit vreunul din ei să ia mâncare la el, vezi să și cineze. Dacă va trebui să fugim, s-ar putea să petrecem toată noaptea în șa.

Dintr-odată, își dădu seama că dădea ordine, dar, când încercă să-i ceară iertare, Tam rânji și spuse:

— Perrin, tu ai luat comanda la ferma lui Jac. Nu e prima dată când ascult de unul mai tânăr care înțelege ce trebuie făcut.

— Faci bine ce faci, Perrin, adăugă Abell.

Apoi cei doi dispărură printre copaci.

Perrin se scărpină în creștet, uimit. „Luase el comanda?”
Acum că se gândea, de când plecaseră de la ferma al’Seen,

Tam și Abell nu luaseră nici o hotărâre, doar veniseră cu
idei și îl lăsaseră să decidă. Tot de atunci, nici unul nu-i mai
spusese „băiete”.

— Interesant, spuse Verin.

Își scoșese carnetul.

Tare ar fi vrut Perrin să vadă ce scrisese în el!

— Iar vii cu mustări că sunt nehibzuit? Întrebă el.

În loc de răspuns, Verin spuse gânditoare:

— Va fi încă și mai interesant de văzut ce faci de-aici
încolo. Nu pot spune că miști lumea din temelii, cum face
Rand al’Thor, dar măcar Ținutul celor Două Râuri sigur îl miști.
Mă întreb dacă-ți dai singur seama încotro.

— Am de gând să-i eliberez pe alde Luhhan și Cauthon, îi
răspunse el furios. Asta e tot!

Dar mai erau și trolocii. Își lăsă capul pe spate,
rezemându-l de trunchiul copacului și închise ochii.

— Nu fac decât ce trebuie să fac. Ținutul celor Două Râuri
va rămâne tot unde a stat și până acum.

— Firește, spuse Verin.

O auzi îndepărtându-se împreună cu Tomas; condurii ei și
cizmele lui de-abia dacă se auzeau pe pământul acoperit de
frunze moarte. Deschise ochii. Faile se uita lung după cei doi;
nu părea prea mulțumită.

— Nu te lasă deloc în pace, bombăni ea.

Legăna în mână coronița de inimă-n-floare pe care o
lăsase agățată de șa.

— Așa sunt femeile Aes-Sedai, spuse el.

Faile se întoarse spre el cu o privire arțăgoasă.

— Și ai de gând să-ncerci să-i scoți de-acolo în noaptea
asta?

Acum trebuia făcut. Fiindcă răspândise avertismentul pe
la ferme și oamenii știau cu cine stătuseră de vorbă. Poate că
Mantiile Albe n-aveau să rănească prizonierii. Poate. Te puteai
aștepta la milă din partea Mantiilor Albe cum te puteai

aștepta să vezi cai zburând. Se uită spre Gaul, care dădu din cap și spuse:

— Tam al'Thor și Abell Cauthon se mișcă iute pentru niște Udari, iar Mantiile Albe sunt prea îngâmfați ca să dea atenție la orice se foiește în beznă, zic eu. Cred că se așteaptă la dușmani numeroși și în câmp deschis.

Chiad își întoarse privirea amuzată spre bărbatul Aiel.

— Vrei să spui că tu ai de gând să te miști ca vântul și ca gândul, Câine de piatră? O să fie mai mare râsul să vezi un Câine de piatră cum încearcă să umble ușor. După ce-i salvez pe prizonieri împreună cu Surioara mea, poate ne întoarcem și după tine, dacă ești prea bătrân să mai găsești calea.

Bain îi atinse brațul și Chiad se întoarse mirată spre femeia cu pletele ca flacăra. După o clipă obrajii bronzăți îi roșiră puternic. Amândouă se uitară spre Faile, care era tot cu ochii la Perrin, cu bărbia sus și brațele încrucișate.

Perrin trase aer adânc în piept. Dacă-i spunea că nu voia să vină cu el era aproape sigur că n-aveau să vină nici Bain și Chiad. În continuare, făceau tot posibilul să-i aducă aminte că veniseră pentru ea, nu pentru el. Poate era mai bine să nu insiste. Poate că ar fi reușit să-i scape doar împreună cu Gaul, dar nu vedea cum s-o facă să rămână dacă ea nu voia. Știind de ce era în stare, se aștepta să se strecoare pe urmele lor.

— Tu să stai cât mai aproape de mine, spuse el răspicat. Vreau să scot prizonierii de acolo, nu să las alții în urmă.

Faile se așeză lângă el râzând și își trecu umărul pe sub brațul lui.

— Nu-mi sună rău deloc să stau cât mai aproape de tine.

Îi aruncă pe cap coronița de flori roșii; Bain se puse pe chicotit.

Se uită în sus pe sub sprâncene; vedea marginea năzdrăvăniei de coroniță cum îi atârna pe frunte. Probabil arăta ca un nătărău. Dar o lăsă așa.

Soarele se afunda spre orizont ca o mărgea în miere. Abell aduse niște pâine și brânză – după cum se așteptau, mai bine de jumătate dintre viitorii eroi nu aduseseră merinde – și mâncară împreună, așteptând. Se lăsă noaptea, luminată de o lună înălțată deja sus pe cer, dar ascunsă de nori

nestatornici. Perrin aștepta. În tabăra Mantiilor Albe și pe Dealul Străjii luminile se stinseră una câte una, lăsând lacul presărat doar cu pătratele ferestrelor slab luminate. Îi adună cât mai aproape pe Tam, Faile și pe Aieli. Vedea toate chipurile limpede. Verin stătea destul de aproape cât să-i audă. Abell și Tomas erau cu ceata din Ținutul celor Două Râuri, ca să se asigure că nu fac zgomot.

Nu se simțea în largul lui cu ordinele, așa că vorbi cât mai simplu. Tam trebuia să-i pregătească pe toți de plecare, ca să fugă de cum se întorcea el cu prizonierii. Mantiile Albe aveau să gonească după ei de îndată ce se lămureau ce se petrecuse, așa că aveau nevoie de o ascunzătoare. Tam știa un loc potrivit, o fermă părăsită la poalele Pădurii de la Apus.

— Încercați să nu omorâți pe nimeni, dacă puteți, le aminti Perrin Aielilor. Mantiile Albe o să fie și-așa destul de furioși că le-am luat prada. Dacă mai pierd și oameni, o să vină după noi cu o falcă-n cer și cu una-n pământ.

Gaul și Fecioarele dădură din cap de parcă de-abia așteptau. Ciudată lume! Se făcură nevăzuți în noapte.

— Umblă cu grijă, îi spuse încet Verin, privindu-l cum își pune arc peste umăr. Ta'veren nu înseamnă nemuritor.

— Nici Tomas n-o să stea cu mâinile în sân.

— Crezi că mai contează unul? spuse ea, căzută pe gânduri. În plus, am alte planuri pentru el.

Perrin dădu din cap și ieși din pădurice, înaintând pe coate și pe genunchi de cum părăsi adăpostul frunzișului, aproape una cu pământul. Faile se mișca la fel ca el, alături. Iarba și florile de câmp erau destul de înalte ca să-i ascundă. Se bucură că fata nu-i putea vedea fața. Îi era o frică de moarte. Nu pentru el, dar dacă pățea ea ceva...

Se târâră ca două umbre tremurătoare în noapte pe câmpul deschis și se opriră la semnul lui Perrin la vreo zece pași de zona unde patrulau gărzile, cu mantiile strălucind în lumina lunii, nu departe de primul rând de corturi. Doi se întâlneau chiar în fața lor și se opriră brusc.

— Noaptea e în pace, spuse unul. Lumina să ne înconjoare și să ne apere de Umbră!

— Noaptea e în pace, răspunse celălalt. Lumina să ne

înconjoare și să ne apere de Umbră!

Apoi făcură stânga-mprejur și se îndepărtară, fără să privească în dreapta sau în stânga.

Perrin îi lăsă să facă doisprezece pași fiecare, apoi o atinse pe Faile pe umăr și se ridică, neîngăduindu-și nici să respire. De-abia dacă auzea și răsuflarea ei. Se strecurară printre corturi, mergând aproape pe vârfuri, și se culcară la pământ de cum trecură de primul rând. Dinăuntru răzbăteau sforăituri sau mormăieli de oameni adormiți. Altfel, nu se auzea nici o voce în tabără. Scrâșnetul cizmelor gărzilor se auzea limpede. În aer se simțea miros de focuri acoperite, de pânză de cort, de cai și de oameni.

Îi făcu un semn tăcut lui Faile să-l urmeze. Un picior neatent s-ar fi prins în funiile corturilor ca în laț. Dar el le vedea ca-n palmă și alese un drum sigur.

Își însemnase bine în minte locul cortului cu prizonierii și porni într-acolo prudent. Aproape de mijlocul taberei. Mult de mers până acolo, mult de mers înapoi.

Zgomotul de pași și geamătul lui Faile îl făcură să se răsucească la timp ca să primească în față izbitura unei siluete uriașe cu mantie albă, un bărbat la fel de voinic ca jupânul Luhhan. În gât i se înfipseră degete de fier în timp ce se rostogolea împreună cu dușmanul. Perrin îl apucă de bărbie cu o mână, împingându-i capul pe spate în încercarea de a se descleșta de el. Trase de mâinile care-l strângeau de gât și își repezi pumnul în coastele celuiilalt, dar de-abia reuși să-l facă să icnească. Inima îi bubuia în urechi; vederea îi dispărea, înconjurată de negru din toate părțile. Își căută pe pipăite securea, dar parcă nu-și simțea degetele.

Deodată, omul se smuci și căzu moale peste el. Perrin dădu la o parte corpul inert și își umplu plămânii de aerul dulce al nopții.

Faile dădu drumul rețevii de lemn de foc și își frecă tâmpla.

— S-a gândit că, dacă mă îmbrâncește, nu mai e nevoie să-și facă griji din partea mea, șopti ea.

— Prostul, îi răspunse Perrin tot în șoaptă. Dar un prost

puternic. Zile întregi avea să-i simtă degetele în jurul gâtului. Ai pățit ceva?

—Nimic, bineînțeles. Nu-s o păpușă de porțelan.

Nici prin cap nu-i trecea s-o asemenea cu așa ceva.

Îl trase repede pe bărbatul inconștient lângă un cort, unde spera să nu-l găsească nimeni prea curând, îi luă mantia și-i legă mâinile și picioarele cu coarde de arc de rezervă. Încropi un căluș dintr-o batistă găsită în buzunarele insului. Nu era ea prea curată, dar tot vina lui era. Perrin își trecu arcul peste cap și își potrivi mantia pe umeri. Dacă-i mai vedea cineva, poate ar fi putut trece drept unul de-ai lor. Sub emblema cu roata soarelui, mantia avea un nod auriu, semn al rangului înalt. Un căpitan. Și mai bine.

Acum umbla printre corturi repede, fără ascunziș. Îl pusese la loc ferit, dar omul putea fi găsit din clipă în clipă și atunci s-ar fi dat alarma. Faile alerga lângă el ca umbra lui, scrutând tabăra la fel de atentă ca el în căutare de semne de trezire. Umbrele mișcătoare îl împiedicau chiar și pe el să vadă ce se ascundea între corturi.

Când se apropie de țință își încetini pașii ca să nu dea de bănuiră gărzilor; la intrare stătea un bărbat cu mantie albă, iar peste vârful țuguiat al cortului se vedea sclipind vârful unei alte lănci.

Dintr-odată, vârful pieri. Nu se auzi nimic. Pur și simplu dispăru.

O clipită mai târziu, două pete de întuneric se preschimbară deodată în Aieli cu fețele acoperite, nici una destul de înaltă ca să fie Gaul. Până să se miște paznicul, una sări în sus și-l lovi cu piciorul în față. Omul se legănă și cealaltă Fecioară se răsuci, lovindu-l în același fel. Paznicul căzu ca o cârpă. Fecioarele se ghemuiră la pământ, cu sulițele gata să lovească, așteptând să vadă dacă treziseră pe cineva.

Zărimdu-l pe Perrin în mantia lui albă, fură gata să se repeadă la el, dar dădură cu ochii de Faile. Una îi făcu semn din cap și îi șopti ceva celeilalte, apoi părură să râdă împreună în tăcere.

Perrin își spuse că n-are de ce să fie nemulțumit, dar Faile

Îl salvase mai întâi de la sugrumare, apoi de o suliță în ficat. Nu se descurca deloc rău, pentru unul care pretindea că ar conduce ceata de salvatori.

Trase într-o parte ușa cortului și își vârî capul înăuntru; era și mai întuneric decât afară. Jupân Luhhan dormea de-a latul intrării, iar femeile erau cuibărite la un loc mai în fund. Perrin îi puse o mână pe gură lui Haral Luhhan și, când îl văzu că holbează ochii, își puse un deget la buze.

— Trezește pe toată lumea, spuse Perrin în șoaptă. În liniște. Vă scoatem de-aici. În ochii jupânului Luhhan se citea că-l recunoscuse; dădu din cap.

Perrin ieși din cort cu spatele, apoi dezbracă de mantie paznicul căzut. Omul încă mai respira – hârâit și scoțând bule pe nasul sfărâmat dar mișcărilor lui Perrin nu-l treziră. De acum trebuiau să se grăbească. Gaul venise și el, aducând mantia celuiilalt paznic. Cei trei Aieli supravegheau atent celelalte corturi. Faile mai că juca pe loc de nerăbdare.

Când jupânul Luhhan ieși din cort cu nevasta și celelalte femei, privind în jur îngrijorate în lumina lunii, Perrin îi aruncă iute pe umeri fierarului una din mantii. Nu-l acoperea de tot – Haral Luhhan părea făcut din trunchiuri de copac –, dar altceva n-avea ce-i face. Cealaltă mantie i-o dădu lui Alsbet Luhhan. Nu era la fel de mare cât omul ei, dar tot nu rămânea mai prejos de un bărbat obișnuit. Mai întâi, fața ei rotundă păru mirată, dar apoi dădu din cap a înțelegere; îi luă coiful de pe cap paznicului căzut și și-l puse, apăsându-l peste coada groasă, împletită strâns. Cei doi paznici fură legați și încălugați cu fâșii de pătură, apoi îi puseră în cort.

Nu se puteau întoarce pe drumul pe care veniseră, cum bine știuse Perrin încă de la început. Chiar dacă soții Luhhan s-ar fi putut mișca fără zgomot – lucru de care se îndoia – Bode și Eldrin stăteau încleștate una de alta, înlemnite, nevenindu-le să creadă că scăpaseră din cort. Și așa, doar cuvintele murmurate blând de mama lor le ținea în loc lacrimile de ușurare. Se gândise și la asta. Aveau nevoie de cai, nu numai ca să se îndepărteze cât mai repede de tabără, dar și mai târziu, pentru ceilalți. La marginea taberei erau priponiți caii.

Aielii lunecau în fruntea tuturor, el îi urma, în spatele lui veneau Faile și familia Cauthon, iar Haral și Alsbet închideau șirul. Pentru orice privitor, sau măcar pentru unul neatent, păreau să fie trei Mantii Albe care escortau patru femei.

Caii erau păziți, însă numai în partea mai îndepărtată de corturi. În fond, de ce i-ar fi păzit de oamenii care-i călăreau? Astfel, lui Perrin îi era mult mai ușor. Merseră pur și simplu spre primul șir de cai de lângă corturi, legați doar cu o piedică de funie, și dezlegară câte unul pentru fiecare, mai puțin pentru Aieli. Partea cea mai grea fu s-o urce pe jupâneasa Luhhan pe un cal fără șa; Perrin și jupânul Luhhan trebuiră să se opintească amândoi, în timp ce ea tot încerca să-și tragă fustele în jos peste genunchi. Natti și fetele ei încălecară ușor, ca și Faile. Mantii Albe care trebuiau să aibă grijă de cai își continuau drumurile bine măsurate, anunțându-se unii pe alții că noaptea e în pace.

— Când dau eu semn... începu Perrin, apoi cineva din tabără răcni o dată și încă o dată, mai tare; răsună un corn și din corturi începură să se reverse oameni care strigau. Nu conta dacă descoperiseră că lipseau prizonierii sau dacă-l găsiseră pe căpitanul care-l atacase pe el.

— După mine! strigă Perrin, înfigându-și călcâiele în coastele calului negru pe care-l alesese. Înainte!

Fuga era dezordonată, dar încercă să vadă de toți. Jupân Luhhan călărea aproape la fel de prost ca nevasta lui; cei doi se smuceau încoace și-ncolo, mai-mai să cadă în fuga cailor. Bode, sau poate Eldrin, țipa cât o ținea gura, ori de bucurie, ori de groază. Din fericire, gărzile nu se așteptaseră la necazuri din partea dinspre corturi. Un bărbat care scruta întunericul din afara taberei se întoarse tocmai la timp ca să sară la o parte din calea cailor, strigând aproape la fel de ascutit ca fata jupânesei Cauthon. Din urmă se auzeau mai mulți corni și noaptea fu sfâșiata de strigăte pe tonul ferm cu care se dau ordine, mult înainte să ajungă ei la marginea păduricii. Nu că le-ar mai fi slujit de adăpost acum.

Tam îi pusese pe toți să încălece, așa cum îi spusese Perrin. Sau cum îi ordonase. Sări de pe spatele calului de împrumut drept în șaua lui Trăparu. Verin și Tomas erau

singurii care se țineau liniștiți pe cai; doar animalele lor nu trepidau de agitația călăreților. Abell încerca să-și îmbrățișeze nevasta și cele două fiice deodată și toată familia râdea și plângea. Jupân Luhhan încerca să strângă toate mâinile de prin preajmă. În afară de Aieli, Verin și Străjerul ei, toată lumea felicita pe toată lumea de parcă nu mai rămăsese altceva de făcut.

— la te uită, Perrin, tu-mi erai! exclamă jupâneasa Luhhan. Fața ei rotundă arăta ciudat sub coiful aplecat pe-o ureche din cauza cozii. Ce-i tufișul ăla pe fața ta, băiete? Ți sunt îndatorată din toată inima, dar la mine la masă să nu-mi vii arătând ca un...

— N-avem timp acum, spuse el, nedând nici o atenție uluirii care i se zugrăvi pe față. Nu era ea femeia căreia să-ți tai vorba, dar din urmă se auzea cum cornii Mantiilor Albe sunau ceva ce nu era doar alarma, ci o chemare repetată, scurtă, ascuțită și insistentă. Un ordin.

— Tam, Abell, duceți-i pe jupân Luhhan și pe femei la ascunzătoarea voastră. Gaul, mergi cu ei. La fel și tu, Faile. — Asta însemna că aveau să plece și Bain și Chiad. Cu încă doi, aveau să fie în siguranță. Hu și Haim, și voi. Nu faceți prea mult zgomot. Mai bine în liniște decât repede, măcar o bucată de drum. Dar acum plecați.

Cei pe care-i numise se întoarseră spre apus fără o vorbă, deși jupâneasa Luhhan, care se ținea de coama calului cu amândouă mâinile, îi aruncă o privire grea ca plumbul. Ce-l uimi fu lipsa de împotrivire din partea lui Faile — o uimire atât de puternică încât la început nici nu-și dădu seama că le spusese pe numele mici jupânilor al'Thor și Cauthon.

Verin și Tomas rămaseră în urmă; Perrin îi aruncă femeii o privire severă.

— Să sper cumva că aveți de gând să ne ajutați?

— Poate nu în felul în care vrei tu, îi răspunse ea liniștită, de parcă nu s-ar fi aflat la o milă depărtare de tabăra Mantiilor Albe, agitată ca un stup. Nu mi-am schimbat gândurile de ieri până azi. Dar cred că s-ar putea să înceapă ploaia în... hm... vreo jumătate de oră. Poate mai puțin. Aș

spune că va fi furtună chiar.

O jumătate de oră. Perrin gemu și se întoarse spre băieții din Ținutul celor Două Râuri care rămăseseră pe loc. Tremurau de nerăbdare să fugă și strângeau arcurile în mâini atât de tare că li se albiseră încheieturile. Spera că-și amintiseră toți să ia cu ei coarde de arc de rezervă, acum că venea ploaia.

— Noi o să atragem după noi Mantiile Albe ca jupânesele Cauthon și Luhhan și ceilalți să poată scăpa. O să-i momim spre miazăzi, pe Drumul de miazănoapte, până reușim să ne pierdem urma în ploaie. Dacă vrea cineva să renunțe, să plece acum.

Câteva mâini frământară hățurile, dar rămaseră toți pe loc, cu ochii la el.

— Bine dar. Urlați ca nebunii, ca să ne audă. Nu tăceți decât când ajungem la Drum.

Îl întoarse pe Trăparu în loc, strigând din răspuseri, și țâșni în galop spre Drum. În prima clipă se întrebă dacă aveau să-l urmeze sau nu, dar răcnetele lor sălbatice acoperiră și glasul lui, și ropotul tunător al copitelor. Dacă Mantiile Albe n-auzeau așa ceva se chema că erau surzi.

Nu se opriră din strigat decât când ajunseră la pământul bătătorit al Drumului de miazănoapte și se întoarseră spre miazăzi, gonind nebunește prin noapte. Unii râdeau și aclamau.

34 Cel Care Vine cu Zorile

Umbrele dimineții se împrăștinară cât timp Rand și Mat alergau pe fundul văii pustii și încă întunecate, lăsând în urmă orașul Rhuidean învăluit în ceață. Aerul secetos dădea de crezut că avea să fie cald, dar adierea ușoară îi părea chiar răcoroasă lui Rand, care nu era îmbrăcat în surtuc. Asta nu avea să țină prea mult; lumina orbitoare avea să-i prindă din urmă în curând. Cei doi se grăbeau cât puteau de repede, cu speranța că poate reușeau să o întreacă, dar Rand credea că nu vor reuși. Cât de repede puteau ei nu era, de fapt, prea repede.

Mat își târșâia picioarele chinuite; pe jumătate de față avea o dâră neagră de sânge, și era desfăcut la surtuc, lăsând la vedere bluza sa nelegată, care îi era lipită de piept cu și mai mult sânge uscat. De câteva ori pipăi încet vânătaia pe care o avea în jurul gâtului, care acum era aproape neagră, și mârâi printre dinți, împiedicându-se de multe ori, și priponindu-se în sulita ciudată cu mâner negru, și apucându-se cu mâinile de cap.

Rand simțea cum parcă în vechea lui rană pe jumătate vindecată ceva îl sfredelea, și tăieturile pe care le avea pe chip și pe cap îl usturau, dar se târâia mai departe, aplecat pe partea care îl durea, și abia dacă se gândea la propriile suferințe. Era cât se poate de conștient de faptul că soarele răsărea în urma lor, și că Aielii așteptau pe colina stearpă din față. Acolo era apă și umbră, și ajutor pentru Mat. Soarele răsărea în urmă, iar Aielii erau în față. Zorile și Aielii.

Cel Care Vine cu Zorile. Femeia Aes-Sedai pe care o văzuse, sau pe care o visase, înainte să meargă în Rhuidean – vorbise de parcă știa despre Prorocie. „Vă va lega împreună. Vă va lua cu el și vă va distruge.” Cuvinte care parcă erau rupte din profeție. Să-i distrugă. Profeția spunea că avea să Frângă Lumea din nou. Gândul acesta îl îngrozea. Poate că reușea să scape măcar de asta, dar războiul, moartea și masacrul deja îl prindeau din urmă. După ceea ce părea multă vreme, Tear fusese singurul loc în care nu lăsase în

urmă haos, oameni pe moarte și sate în flăcări. Îl miră gândul de a încăleca pe Jeade'en și de a o lua la goană cât putea calul. Nu era prima dată. „Dar nu pot fugi, se gândi el. Trebuie să o fac pentru că nu e nimeni altcineva care să o poată face. Ori o fac, ori învinge Cel Întunecat.” Grea tocmeală, dar singura care se putea face. „Dar de ce i-aș distrage pe Aieli? Cum?” Acest ultim gând îl înfioră. I se părea că prea suna ca și cum era gata să o facă, că avea să o facă. Nu voia să facă nici un rău Aielilor.

— Pe Lumină, zise el cu asprime, nu vreau să distrug pe nimeni.

Își simți gura acoperită cu praf.

Mat îi aruncă o privire în liniște. O privire precaută.

„Nu mi-am pierdut mințile încă”, se gândi Rand posomorât.

Pe colină, Aielii mișunau între trei tabere. Adevărul era că avea nevoie de ei. De aceea începuse să se gândească la asta când descoperise pentru prima dată că Dragonul Renăscut și Cel Care Vine cu Zorile puteau fi unul și-același. Avea nevoie de oameni în care se putea încrede, oameni care să îl urmeze nu din frică sau lăcomie pentru putere. Oameni care nu aveau de gând să-l folosească doar pentru scopurile lor haine. Pentru că trebuia s-o facă. Nu-și pierduse mințile încă – cel puțin așa i se părea –, dar mulți aveau să zică același lucru înainte să-și găsească sfârșitul.

Lumina orbitoare a soarelui îi ajunsese pe cei doi bărbați înainte să înceapă urcușul pe Chaendaer. Rand urca povârnișul abrupt, plin de gropi și movile și buruieniș aspru cât de repede putea; gâtlejul său nu-și amintea ultima înghițitură de apă, și soarele îi zvânta cămașa de îndată ce sudoarea apărea pe ea. Mat nu avea nici el nevoie să fie împins de la spate. Era apă acolo sus. Bair stătea în fața corturilor Înteptelor, cu un burduf cu apă în mână, acoperit de picături strălucitoare. Lingându-și buzele crăpate, Rand fu sigur că vede picăturile acelea strălucitoare.

— Unde e? Ce i-ați făcut?

Acest urlet îl opri pe Rand în loc. Bărbatul cu părul ca focul, Couladin, stătea în vârful unei stânci mari de granit

care ieșea din marginea muntelui. Alți Aieli Shaido stăteau în jurul stâncii, cu toții privindu-i pe Rand și pe Mat. Câtiva aveau vălurile puse.

— Despre cine vorbești? Întrebă Rand cu o voce hârâită de sete.

— Muradin, udarule! zise Couladin cu ochii umflați de furie. A intrat cu două zile înaintea voastră, și totuși voi ați ieșit primii. Dacă voi ați supraviețuit, el nu avea cum să dea greș! Cu siguranță l-ați ucis!

Lui Rand i se păru că aude un strigăt dinspre corturile Înțeleptelor, dar nici nu apucă să clipească măcar, că îl și văzu pe Couladin cum își face vânt și aruncă o suliță către el. Încă două îi urmară din spate, de la Aieli din jurul stâncii de granit.

Din instinct, Rand apucă *saidin* și sabia făurită din foc. Lama se răsuci - Vârtejul de pe Munte; un nume potrivit - seceră două dintre sulițe în două. Sulița neagră a lui Mat abia dacă reuși să oprească una dintre ele.

— Iată dovada! urlă Couladin. Au intrat în Rhuidean înarmați! Nu e permis! Priviți sângele de pe ei! L-au ucis pe Muradin!

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte aruncă încă o suliță, și de data asta fu doar una din vreo douăsprezece.

Rand se trase într-o parte, abia dându-și seama că Mat sărise în direcția cealaltă, și totuși chiar înainte să atingă pământul, sulițele se loviră una de cealaltă chiar în locul în care stătuse Rand. Se ridică în picioare și văzu cum sulițele intraseră în pământul stâncos. Și formau un cerc perfect în jurul locului din care sărise el. Vreme de o clipă, până și Couladin păru împietrit de uimire.

— Opriți-vă! țipă Bair, alergând spre ei chiar în acel moment.

Fusta ei lungă și umflată nu o încurca mai mult decât vârsta; goni pe povârniș în jos precum o fetiță, cu toate că avea părul alb, ba chiar precum o fetiță furioasă.

— Pacea din Rhuidean, Couladin! spuse ea cu o voce subțire care tăia ca prin oțel. E deja a doua oară când ai încercat să o încâlci. Încă o dată și vei fi izgonit! Ai cuvântul

meu! Tu și oricine altcineva care ridică mâna împotriva lor!

Femeia se opri alunecând înaintea lui Rand, cu fața spre Aielii Shaido și cu burduful de apă ridicat în aer, de parcă voia să-i lovească cu acesta.

— Cei ce nu mă cred să ridice arma! Aceia vor fi lipsiți de umbră, așa cum spune înțelegerea din Rhuidean, li se va interzice să mai țină arma în mână, să mai stea în cort. Chiar septul lor îi va vâna ca pe niște animale sălbatice.

Câțiva își dădură vălurile jos de grabă – câțiva dintre ei – însă Couladin nu era convins.

— Poartă armă, Bair! Au purtat armă în Rhuidean! Asta e...!

— Liniște! zise Bair și îi arăta pumnul. Ai curaj să pomeniști de arme? Tu care aveai de gând să încalci Pacea din Rhuidean, și să ucizi cu fața descoperită? Nu au luat nici o armă cu ei; pun eu chezășie pentru asta.

Femeia îi întoarse intenționat spatele, însă privirea care trecu peste Mat și Rand nu fu cu nimic mai blândă decât cea pe care i-o dăduse lui Couladin. Zâmbi strâmb când văzu ciudata sulită-sabie a lui Mat, și murmură:

— Ai găsit asta în Rhuidean, băiete?

— Mi-a fost dată, *bătrâno*, mormăind Mat cu glasul răgușit. Am plătit-o și am de gând să o păstrez.

— Arătați amândoi de parcă v-ați fi tăvălit prin iarbă tăioasă. Ce...? Nu, îmi puteți spune mai târziu, zise ea, în timp ce privi cu coada ochiului la sabia făurită de Putere, și se cutremură. Scapă de aia! Și arată-le însemnele înainte ca netrebnicul de Couladin să îi stârnească pe toți din nou. Așa înfuriat cum e, ar fi în stare să își lase întregul clan izgonit fără să se gândească înainte. Repede!

Vreme de o clipă, Rand rămase holbat la ea. „Însemne?” Apoi își aminti ce îi arătase Rhuarc cândva, însemnele unui bărbat care supraviețuise orașului Rhuidean. Lăsă sabia să dispară, își desfăcu șireturile de la manșeta dreaptă a cămășii și își trase mâneca până la cot.

În jurul antebrațului avea o făptură ca aceea de pe flamura Dragonului, o făptură ca un șarpe, cu o coamă aurie și cu solzi stacojii și aurii. Fără doar și poate că se aștepta la

asta, dar tot era uimit. Arăta de parcă ar fi făcut parte din pielea sa, de parcă acea creatură ireală chiar intrase în el. Nu își simțea brațul altcumva, și totuși solzii străluceau în lumina soarelui precum oțelul lustruit; i se părea că, dacă ar fi atins coama aurie de sub încheietură, ar fi simțit fiecare fir de păr.

Rand își ridică brațul în aer imediat ce o descoperi, sus ca să vadă Couladin și semenii săi. Printre Aieli Shaido începură să se audă mormăituri, iar Couladin mârâi fără să zică nimic. Rândurile celor din jurul stâncii de granit începură să se mărească în timp ce și mai mulți Aieli Shaido veneau în fugă de la corturile lor. Rhuarc stătea puțin mai în sus pe povârniș alături de Heim și de semenii săi din septul Jindo; îi priveau cu grijă pe cei din clanul Shaido, și pe Rand cu un aer care dădea de înțeles că se așteptau la ceva de la Rand, mai ales că acum ținea mâna ridicată. Lan se afla la jumătatea drumului dintre cele două grupuri, cu mâna pe mânerul sabiei, cu fața întunecată ca un nor de furtună.

Chiar atunci când Rand își dădu seama că Aieli doreau ceva mai mult, Egwene și celelalte trei Înțelepte ajunseră lângă el, coborând muntele în fugă. Femeile Aiel nu arătau prea mulțumite de faptul că trebuiau să se grăbească și erau măcar la fel de furioase ca Bair. Amys își îndreptă privirea către Couladin, în timp ce Melaine cea cu părul auriu îl privi acuzator pe Rand. Seana arăta de parcă ar fi fost gata să mestece pietre. Egwene, cu un fular înfășurat în jurul părului și peste umeri, se holba la Mat și Rand pe jumătate îngrozită, și pe jumătate de parcă se aștepta să nu-i mai vadă niciodată.

— Om netrebnic, murmură Bair. *Toate semnele.*

Îi aruncă burduful cu apă lui Mat, apucă mâna dreaptă a lui Rand și îi suflecă mâneca, scoțând la vedere o imagine geamănă în oglindă a creaturii de pe antebrațul lui stâng. Respirația i se opri, apoi se termină cu un oftat lung. Ceva între ușurare și teamă. Nici nu se putea altfel; sperase să găsească și al doilea semn și totuși îi era teamă. Amys și cu celelalte Înțelepte îi urmară oftatul întocmai. Era ciudat să vezi Aieli cărora le era teamă.

Rand aproape că izbucni în râs. Nu că i s-ar fi părut amuzant. „De două ori îi este semnul.” Așa spuneau Profețiile

Dragonului. Un bătlan înfierat în fiecare palmă, și apoi asta. Una dintre creaturile ciudate – Dragonii, cum le spuneau Profețiile – trebuia să fie „pentru-amintiri pierdute.” Rhuidean se ocupase de asta negreșit, istoria pierdută a obârșiei Aielilor. Iar cealaltă era „pentru-a plăti ce-i este dat.” „Cât de curând trebuie oare s-o plătesc? se gândi el. Și câți alții trebuie să plătească alături de mine?” Alții trebuiau s-o facă oricum, chiar și dacă ar fi încercat să plătească singur.

Temătoare sau nu, Bair nu se opri înainte să-i împingă acea mână deasupra capului și să spună cu voce tare:

— Priviți la ceea ce nu s-a mai văzut niciodată. A fost ales un Car'a'carn, un conducător al conducătorilor. Născut dintr-o Fecioară, a venit din Rhuidean cu zorii, cum vestește profeția, pentru a-i uni pe Aieli! Împlinirea profeției a început!

Reacțiile celorlalți Aieli se dovediră a nu fi cele la care se aștepta Rand. Couladin privi în jos la el, chiar cu mai multă ură decât înainte, dacă acest lucru era posibil, apoi sări de pe stâncă și urcă povârnișul făcându-se nevăzut în corturile Aielilor Shaido. Și chiar Aielii Shaido începură să se împrăstie, privindu-l pe Rand cu niște chipuri de nedescris, apoi se risipiră pe la corturile lor. Heim și cu războinicii septului Jindo, fără a șovăi prea mult, făcură același lucru. În câteva clipe rămase doar Rhuarc, cu ochii îngrijorați. Lan se duse la căpetenia de clan; din câte se vedea pe chipul lui, Străjerul ar fi putut la fel de bine să nu-l fi văzut pe Rand. Rand nu era sigur la ce se așteptase acesta, dar, cu siguranță, la orice altceva decât la asta.

— Arde-m-ar! murmură Mat.

Lui Mat i se păru că ține pentru prima dată în mână burduful cu apă. Smulse dopul, ridică sacul de piele în aer și lăsă să-i cadă la fel de multă apă atât pe față, cât și în gură. Când în final lăsă burduful jos, se uită din nou la semnele de pe brațele lui Rand și scutură din cap, zicând din nou:

— Arde-m-ar! în timp ce îi întinse lui Rand burduful leoarcă.

Rand se holba la Aieli năucit, dar fu mai mult decât fericit să bea apă. Prima înghițitură îi răni gâtulejul.

— Ce ați pățit? întrebă Egwene. V-a atacat Muradin?

— E interzis să se vorbească despre cele ce se petrec în Rhuidean, zise Bair cu asprime.

— Nu Muradin. Unde e Moiraine? Mă așteptam ca ea să fie prima care să ne întâmpine, zise Rand în timp ce își frecă fața; coji negre de la sângele uscat i se lipiră de mână. Pentru prima dată, nu îmi pasă dacă mă ia la întrebări înainte să mă Tămăduiască.

— Nici mie, zise Mat răgușit, apoi se clătină, ridicându-se în sulită, și-și apăsă cu dosul palmei fruntea. Mi se învârt creierii în cap.

— Pesemne că se află încă în Rhuidean, zise Egwene zâmbind. Dar dacă voi ați ieșit în sfârșit, poate că și ea va face la fel. A plecat chiar după voi. Și Aviendha la fel. Ați fost plecați multă vreme.

— Moiraine a plecat în Rhuidean? spuse Rand cu neîncredere. Și *Aviendha*? De ce...? Brusc își dădu seama ce mai zisese femeia. Cum adică „multă vreme”?

— Asta e a șaptea zi, zise ea. A șaptea zi de când ați coborât toți în vale.

Burduful cu apă îi căzu din mână. Seana îl apucă din nou, înainte ca mai mult din conținutul, atât de prețios în Pustie, să se prelingă pe povârnișul stâncos. Rand abia dacă își dădu seama. Șapte zile. S-ar fi putut întâmpla orice în șapte zile. „Poate că sunt deja pe urmele mele și poate că deja și-au dat seama de planul meu. Trebuie să mă mișc. Repede. Trebuie să le-o iau înainte. Nu am bățut atâta drum ca să dau greș.”

Cu toții se holbau la el, chiar și Rhuarc și Mat, iar pe chipuri li se putea citi limpede îngrijorarea. Și băgarea de seamă. Nu era de mirare. Cine putea ști de ce era el în stare, sau cât de sănătos la cap era încă. Numai Lan nu își schimbă privirea furioasă.

— Ți-am zis că aia era Aviendha, Rand. Așa cum a făcut-o mama ei.

Vocea lui Mat scrâșni dureros, iar picioarele nu îi păreau cu nimic mai sigure.

— Cât mai durează până se întoarce Moiraine? întrebă Rand.

Dacă ea chiar intrase în același timp, ar fi trebuit să se

întoarcă în curând.

— Dacă nu se va întoarce după a zecea zi, răspunse Bair, nu se va mai întoarce deloc. Nimeni nu s-a întors niciodată după zece zile.

Poate că peste vreo trei zile. Încă trei zile, după ce el pierduse deja șapte. „Trebuie să se întoarcă acum. Nu voi da greș!” Rand abia dacă reuși să-și rețină un mârâit.

— Puteți conduce. Mă rog, una dintre voi. Am văzut cum l-ați aruncat pe Couladin. Îl puteți Tămădui pe Mat?

Amys și Melaine făcură schimb de priviri, pe care Rand nu le putea numi altfel decât mârșite.

— Drumurile noastre au mers în alte direcții, zise Amys cu regret. Există Înțelepte care ar putea face ce ne ceri, după obicei, dar noi nu suntem dintre ele.

— Ce vrei să spui? sări el furios. Puteți conduce ca o Aes-Sedai. De ce nu puteți să Tămăduiți la fel? Nu ați vrut de la bun început ca el să meargă în Rhuidean. Credeți că îl puteți lăsa să moară din pricina asta?

— Am să supraviețuiesc, zise Mat, deși ochii i se îngustară de durere.

Egwene își așeză mâna pe brațul lui Rand.

— Nu toate femeile Aes-Sedai pot Tămădui așa cum se cuvine, zise ea cu o voce liniștitoare. Cele mai bune Tămăduitoare sunt din Ajah Galbenă. Sheriam, Mai-marea peste novice, nu poate Tămădui nimic mai mult decât o vânătăie sau o tăietură mică. Nu există două femei care să aibă aceleași înzestrări sau priceperi.

Vocea ei îl irita pe Rand. Nu era un copil supărăcios care să fie luat cu binișorul. Se încruntă la Înțelepte. Ori că nu puteau, ori că nu voiau, el și Mat tot trebuiau să o aștepte pe Moiraine.

Asta dacă nu fusese omorâtă de bula de venin, de acele creaturi ale prafului. Trebuia să se fi risipit deja; cea din Tear dispăruse. „Nu aveau cum s-o oprească. Ar fi condus și și-ar fi croit drum printre ele. Știe ea ce face; nu trebuie să ghicească după fiecare pas, așa cum fac eu.” Atunci de ce nu se întorsese? De ce plecase de la bun început și de ce nu o văzuse? O întrebare neghioabă. Puteau fi o sută de oameni

nevăzuți în Rhuidean. Prea multe întrebări și nici un răspuns până când se întorcea ea, bănuia el. Sau poate nici atunci.

— Avem ierburi și pomadă, spuse Seana. Veniți din soare și ne vom ocupa de rănilile voastre.

— Din soare, mormăi Rand. Da.

Se purta grosolan, dar nu-i păsa. De ce plecase oare Moiraine în Rhuidean? Nu avea încredere că femeia avea să se oprească vreodată din a-l împinge în direcția în care dorea ea, pe când Cel Întunecat îi citea gândurile. Dacă fusese și ea înăuntrul, reușise oare să schimbe ceea ce văzuse el? Să schimbe totul cumva? Dacă femeia măcar bănuia ce plănuia el...

Rand porni spre corturile Aielilor Jindo - semenii lui Couladin nu aveau să-i ofere un loc de odihnă - însă Amys îl întoarse către platoul de mai sus, unde se aflau corturile Înțeleptelor.

— S-ar putea să nu fie prea încântați să te aibă printre ei încă, zise ea, iar Rhuarc se apropie și dădu din cap aprobator.

Melaine îi aruncă o privire lui Lan.

— Asta nu e treaba ta, Aan'allein. Tu și Rhuarc luați-l pe Matrim și...

— Nu, o întrerupse Rand. Îi vreau alături de mine.

Pe de o parte, își dorea asta pentru că avea nevoie de răspunsuri de la căpetenia de clan și, pe de alta, pentru că era pur și simplu încăpățânat. Toate Înțeleptele astea aveau în gând să-l conducă de parcă ar fi fost prins în lesă, la fel cum făcea și Moiraine. Nu avea de gând să îngăduie așa ceva. Femeile se priviră una pe alta, apoi dădură din cap de parcă ar fi consimțit unei cereri. Dacă ele credeau că avea să fie un băiat bun pentru că îi dăduseră ceva dulce, se înșelau.

— Mă așteptam să fii cu Moiraine, îi zise el lui Lan, fără a le băga în seamă pe Înțelepte.

Pe chipul Străjerului se văzu o urmă de rușine.

— Înțeleptele au reușit să-i ascundă plecarea până aproape de răsărit, zise el cu răceală. Apoi m-au... convins că ar fi fost inutil să o urmez. Și mi-au spus că, dacă aș fi făcut-o, nu aș fi putut să o găsesc până când nu era deja pe drum înapoi, și că nu va avea nevoie de mine atunci. Nu mai sunt

sigur dacă am făcut bine că am ascultat sau dacă trebuia să nu fi ascultat.

— Să nu fi ascultat! zise Melaine pe nas, iar brăţările sale din aur şi fildeş zăngăniră în timp ce femeia îşi aranja supărată şalul. Bărbaţii mereu ştiu să pară chibzuiţi. Cu siguranţă că ai fi fost ucis şi poate ai fi omorât-o şi pe ea.

— Eu şi Melaine a trebuit să îl ţinem jumătate de noapte ca să îl facem să înţeleagă, zise Amys, iar zâmbetul ei subtil parcă era puţin amuzat, puţin prefăcut.

Chipul lui Lan putea fi comparat cu norii unei furtuni. Nu ar fi fost de mirare dacă Înţeleptele folosiseră Puterea asupra sa. Ce căuta Moiraine acolo?

— Rhuarc, zise Rand, cum ar trebui să-i unesc eu pe Aieli? Nici măcar nu vor să mă privească. Îşi ridică braţul gol preţ de o clipă; solzii Dragonului străluciră în lumina puternică a soarelui. Astea îmi spun că sunt Cel Care Vine cu Zorile, însă toată lumea parcă s-a evaporat de îndată ce le-am scos la vedere.

— Una e să ştii că se va împlini profeţia la un moment dat, zise căpetenia de clan încet, şi alta e să vezi că aceasta se împlineşte chiar sub ochii tăi. Se spune că vei face ca toate clanurile să fie din nou acelaşi neam, ca în vremuri de mult apuse, însă noi ne războim de aproape la fel de multă vreme de când ne războim şi cu restul lumii. Şi mai e ceva, pentru unii dintre noi.

„Vă va lega împreună şi vă va distruge.” Trebuia să fi auzit şi Rhuarc de asta. Şi celelalte căpetenii de clan, şi Înţeleptele, dacă intraseră şi ei în pădurea de coloane din sticlă strălucitoare. Asta dacă nu cumva Moiraine îi pregătise o viziune specială.

— Toţi văd aceleaşi lucruri în spatele acelor coloane, Rhuarc?

— Nu! sări Melaine, cu ochii precum oţelul înroşit. Țineţi gura ferecată sau trimite-i de aici pe Aan’allein şi pe Matrim. Trebuie să pleci şi tu, Egwene!

— Nu e permis, zise Amys cu o voce doar puţin mai blândă, să se vorbească despre cele ce se petrec în Rhuidean, în afara celor care au fost acolo. Chiar şi atunci, puţini

vorbesc despre asta, și rareori, zise ea, poate chiar puțin mai blând.

— Am de gând să schimb ceea ce e permis și ceea ce nu e, le spuse Rand în același fel. Obişnuieți-vă cu asta.

O auzi pe Egwene mormăind ceva despre cum ar trebui el să fie luat de-o ureche, iar el îi zâmbi.

— Și Egwene poate să rămână, de vreme ce m-a întrebat atât de frumos.

Femeia îi scoase limba, apoi roși după ce-și dădu seama ce făcuse.

— Schimbarea, zise Rhuarc. Știi că aduce cu el schimbarea, Amys. Când ne gândim la ce fel de schimbare și cum, suntem ca niște copii lăsați singuri în întuneric. Dacă trebuie să fie așa, atunci să lăsăm totul să înceapă. Nici măcar două căpetenii de clan dintre cele cu care am vorbit nu au văzut chiar prin aceiași ochi, Rand, sau aceleași lucruri, până când au ajuns la împărțirea apei, și la întâlnirea la care s-a făcut înțelegerea din Rhuidean. Dacă e la fel pentru Înțelepte, nu știu, dar bănuiesc că e. Mă gândesc că are a face cu legăturile de sânge. Eu cred că am văzut prin ochii strămoșilor mei, și tu la fel.

Amys și celelalte Înțelepte se încruntară aspru, dar nu ziseră nimic. Mat și Egwene purtau pe chip priviri la fel nedumerite. Doar Lan nu părea să asculte toate astea; ochii lui priveau spre interior, fără îndoială, făcându-și griji pentru Moiraine.

Și Rand se simțea puțin ciudat. Să vadă prin ochii strămoșilor săi. Știuse de ceva vreme că Tam al'Thor nu era tatăl său adevărat, că fusese găsit ca nou-născut pe povârnișurile de pe Piscul Dragonului după ultima mare bătălie a Războiului cu Aielii. Un nou-născut alături de mama sa moartă, o Fecioară a Lăncii. Zisese că are sânge de Aiel pentru a obține accesul în Rhuidean, dar abia acum pricepea ce însemna acest lucru. Strămoșii săi. Aielii.

— Atunci înseamnă că și tu ai văzut cum Rhuidean era abia la temelii, zise Rand. Și cele două Aes-Sedai. Ai... auzit ce a zis una din ele? „Vă va distruge.”

— Am auzit, spuse Rhuarc cu o privire resemnată, ca un

bărbat care aflase că piciorul trebuia să-i fie tăiat. Știu.

Rand schimbă subiectul:

— Ce a fost cu „împărțirea apei”?

— Nu ți-ai dat seama ce e? zise căpetenia clanului, ridicând din sprâncene. Dar până la urmă nu văd cum să-ți fi dat seama; nu ai crescut cu istoriile. După poveștile cele mai vechi, din ziua în care a început Frângerea Lumii până în ziua în care am intrat în Ținutul Întreit, numai un singur neam nu ne-a atacat. Un singur neam ne-a dat dreptul liber la apă atunci când am avut nevoie de ea. Ne-a luat multă vreme să ne dăm seama cine erau. Înțelegerea a fost distrusă. Nu au respectat înțelegerea de pace. Ucigașii-de-Copaci ne-au scuipat în față.

— Cairhien, zise Rand. Vorbești despre Cairhien, și despre Avendoraldera, și Laman care a tăiat Copacul.

— Laman a pierit în urma pedepsei primite, zise Rhuarc cu o voce neutră. S-a zis cu cei care au rupt legămintele; îl privi pe Rand pieziș. Unii, cum e Couladin, o iau drept dovadă că nu putem avea încredere în nimeni care nu e Aiel. Țsta e unul dintre motivele din care te urăște. Doar unul dintre motive, îți va lua chipul și descendența drept minciuni. Sau cel puțin așa va pretinde.

Rand scutură din cap. Moiraine vorbea uneori despre cât de complicată era Marea Dantelă, Pânza unei Vârste, țesută de Roata Timpului din firul vieților umane. Dacă strămoșii celor din Cairhien nu i-ar fi lăsat pe Aieli să aibă apă cu trei mii de ani în urmă, atunci Cairhien nu ar fi primit niciodată dreptul de a folosi Drumul Mătăsii din Pustie, cu o crenguță tăiată din Avendesora drept jurământ. Fără jurământ, Regele Laman nu ar fi avut ce copac să taie; nu ar fi existat nici un Război Aiel; iar el nu s-ar fi născut la marginea Piscului Dragonului, ca mai apoi să fie dus și crescut în Ținutul celor Două Râuri. Câte astfel de momente nu existaseră, când o singură hotărâre afectase Pânza într-un fel sau altul vreme de o mie de ani? De o mie de ori o mie de încrengături, atâtea de o mie de ori, toate lucrând Pânza într-o altă țesătură. Chiar și el era o încrengătură mergătoare, și poate chiar și Mat, și Perrin. Ceea ce făceau sau nu făceau avea să trimită valuri

de-a lungul anilor, de-a lungul Vârstelor.

Îl privi pe Mat, care se târâi în sus pe povârniș cu ajutorul sulitei, cu capul plecat și ochii mijiți de durere. „Creatorul cred că nu a gândit când a lăsat viitorul pe mâinile a trei fermieri. Nu pot să îi dau drumul. Trebuie să port povara, indiferent de preț.”

Lângă corturile joase și fără de pereți ale Înțeleptelor, femeile se lăsară în jos murmurând ceva despre apă și umbră. Mai că nu-l traseră pe Mat după ele; ca dovadă de cât de tare îl dureau gâtul, nu numai că se supuse, dar o făcu în liniște.

Rand porni după ei, însă Lan îl prinse de umăr cu o mână.

— Ai văzut-o acolo? întrebă Străjerul.

— Nu, Lan. Îmi pare rău; nu am văzut-o. Dintre toți ea va ieși în siguranță.

Lan mârâi și își trase mâna înapoi.

— Ai grijă la Couladin, Rand! Am mai văzut eu și pe alții ca el. Arde dorința în el. Ar sacrifica și lumea ca să o îndeplinească.

— Aan’allein grăiește adevărul, zise Rhuearc. Dragonii de pe brațele tale nu vor avea nici o importanță, dacă mori înainte să afle căpeteniile de clan de ele. Mă voi asigura că vor fi mereu pe lângă tine câțiva dintre Aielii Jindo a lui Heim, înainte să ajungem la Stâncile Reci. Chiar și atunci, Couladin pesemne că va încerca să-ți facă necazuri, și cel puțin Aielii Shaido îl vor urma. Poate chiar și alții. Profeția din Rhuidean zice că vei fi crescut de cei care nu se trag din acest sânge, și totuși Couladin s-ar putea să nu fie singurul care să te vadă doar ca pe un udar.

— Am să încerc să mă păzesc, zise Rand sec.

În poveștile în care cineva îndeplinea o profeție, toți ceilalți ziceau: „Iată!” sau ceva de genul acesta, și cu asta se termina totul, mai puțin când trebuiau învinși și ticăloșii. În viața reală nu părea să fie așa.

Când intrară în cort, îl găsiră pe Mat deja așezat pe o pernă roșie cu ciucuri aurii, fără cămașă și surtuc. O femeie îmbrăcată într-o robă albă cu glugă tocmai îi spălase chipul de sânge și începuse să-i spele pieptul. Amys apucă între

genunchi un mojar de piatră, amestecând o pomadă cu pistilul, în vreme ce Bair și Seana își uniră mințile lângă o oală în care fierbeau niște ierburi.

Melaine le zâmbi lui Lan și lui Rhuarc, apoi rămase cu ochii ei calmi și verzi către Rand.

— Dezbracă-te până la brâu, zise ea scurt. Tăieturile pe care le ai la cap nu par atât de serioase, dar stai să văd ce te ține cocoșat.

Femeia lovi un mic gong din alamă, și o altă femeie în robă albă veni din spatele cortului, cu un lighean de argint din care ieșeau aburi și cârpe în jurul brațului. Rand se așează pe o pernă, forțându-se să stea drept.

— Nu trebuie să-ți faci tu griji de asta, o asigură el.

Femeia în alb se lăsa grațios în genunchi lângă el, se împotrivi încercărilor lui de a lua cârpa umedă pe care ea o storsese în lighean, și începu să-i spele fața încet. Rand se întreba cine putea fi ea. Arăta ca o femeie Aiel, dar nu se purta deloc așa. Ochii ei cenușii purtau în ei o supunere hotărâtă.

— E o rană veche, îi zise Egwene Înțeleptei cu părul auriu. Moiraine nu a reușit încă să o tămăduiască așa cum trebuie.

Privirea pe care i-o aruncă ar fi trebuit să-i dea de înțeles lui Rand că din politețe s-ar fi convenit să spună măcar atât. Totuși, după schimburile de priviri dintre Înțelepte, el se gândi că ea spusese deja destul. O rană pe care nu o putea tămădui o Aes-Sedai; acesta era un mister pentru ele. Moiraine părea că știe mai multe despre Rand decât știa chiar el, și îi venea greu să o înfrunte. Poate că avea să meargă mai ușor cu Înțeleptele dacă trebuiau să ghicească ce era cu el.

Mat tresări când Amys începu să întindă alifia peste creștăturile de pe pieptul lui. Dacă durea la fel de tare cum mirosea, Rand gândi că avea motiv să tresară. Bair îi întinse o cupă de argint.

— Bea, tinere! Rădăcină de timsin și frunza de argint te vor ajuta cu durerile de cap mai mult decât orice.

Nu se sfii să o dea pe gât; apoi se cutremură și se strâmbă.

— Parcă ar fi cizmele mele, zise el, dar făcu o plecăciune,

așa așezat pe scaun cum era, destul de solemn pentru un locuitor din Tear, mai puțin că nu avea cămașa pe el, și apoi cam strică totul cu un rânjet subit. Îți mulțumesc, Înțeleapto! Și n-am să te-ntreb dacă ai pus ceva în ea ca să-i dea acel gust... vrednic de ținut minte.

Bair și Seana râseră pentru că fie făcuseră acest lucru, fie nu îl făcuseră; dar se părea că Mat reușise, ca de obicei, să treacă de partea bună a femeilor. Chiar și Melaine zâmbi puțin.

— Rhuarc, zise Rand, dacă își pune Couladin în gând să îmi dea bătaie de cap, trebuie să fiu cu un pas înaintea lui. Cum fac să le spun și celorlalte căpetenii de clan? Despre mine. Despre astea.

Întoarse brațele cu Dragonii gemeni pe ele. Femeile în robe albe de lângă el, care acum îi curățau tăietura mare pe care o avea în păr, evită să intenționeze să privească în acea direcție.

— Nu există un fel anume, zise Rhuarc. Cum ar putea să fie, pentru un lucru care se va întâmpla o singură dată? Când trebuie să aibă loc o întâlnire între căpeteniile de clan, sunt locuri în care ceva ca Pacea din Rhuidean e respectată. Cel mai apropiat loc de Stâncile Reci, cel mai apropiat de Rhuidean, e Alcair Dai. Ai putea să arăți dovada căpeteniilor de clan și șefilor de sept de acolo.

— Alcair Dai? se miră Mat, dându-i o sonoritate puțin diferită. Canionul de Aur?

— Un canion rotund, încuviință Rhuarc dând din cap, deși nu are nimic de-a face cu aurul. Există o margine la capătul acestuia, și un om care stă acolo poate fi auzit de oricine care se află în canion, fără a-și ridica vocea.

Rand se încruntă la Dragonii de pe brațul său. Nu era singurul care fusese însemnat într-un fel sau altul în Rhuidean. Mat nu mai știa doar câteva cuvinte din Limba Veche, fără a ști ce spune. Înțelegea, de când se întorsese din Rhuidean, deși părea că nu-și dădea seama. Egwene îl privea pe Mat. Gânditoare. Petrecuse prea mult timp pe lângă Aes-Sedai.

— Rhuarc, poți trimite soli la căpeteniile de clan? Întrebă

Rand. Cât va dura să le spunem tuturor să se adune la Alcair Dai? Ce trebuie făcut să fim siguri că vor veni?

— Să trimitem soli ar dura săptămâni întregi, și chiar mai multe săptămâni ca toată lumea să se adune, zise Rhuarc făcând un semn care era pentru toate cele patru Înțelepte. Ele pot vorbi cu fiecare căpetenie de clan în vise într-o singură noapte, cu fiecare șef de sept. Și fiecare dintre Înțelepte, ca să fim siguri că nimeni nu o va lua doar ca pe un vis.

— Prețuiesc încrederea ta că putem muta munții, umbră a inimii mele, zise Amys cu prefăcătorie, așezându-se lângă Rand cu pomada sa, dar nu e adevărat. Ne-ar lua câteva nopți să facem ceea ce ne ceri, cu puțină odihnă în tot acest timp.

Rand o apucă de mână când începu să-i întindă pe obraz alifia puternic mirositoare.

— Vreți să o faceți?

— Dorești chiar atât de mult să ne distrugi? întrebă ea, și își mușcă supărată buza, în timp ce femeia cu glugă albă de cealaltă parte a lui Rand începu să-l maseze.

Melaine bătu din palme de două ori.

— Lăsați-ne, zise ea cu o voce ascuțită, și femeile în alb făcură o plecăciune în timp ce ieșeau cu lighenele și cârpele în mâini.

— Mă îmboldești mai rău ca pe un animal, îi zise Amys lui Rand cu amărăciune. Indiferent ce li se spune, acele femei vor vorbi acum despre ceva ce n-ar trebui să știe.

Femeia își trase mâna înapoi și începu să întindă pomada poate cu mai multă forță decât era nevoie. Usturimea era mai puternică decât mirosul.

— Nu vreau să te îmboldesc, spuse Rand, dar nu avem timp. Rătăciții sunt liberi, Amys, și dacă află unde sunt sau ce pun la cale...

Femeile Aiel nu păreau prea surprinse. Știau oare deja?

— Mai sunt încă nouă în viață. Prea mulți, iar cei care nu doresc să mă omoare se gândesc că mă pot folosi. Nu mai am timp. Dacă aș ști o cale prin care să-i aduc aici pe toate căpeteniile de clan acum și să-i fac să mă recunoască, aș face-o.

— Care este planul tău? Întrebă Amys cu o voce care era la fel de rece ca și chipul ei.

— Vreți să le cereți – spuneți – căpeteniilor de clan să vină la Alcair Dai?

Pentru ceva vreme privirea ei o întâlnește pe a lui. Când în final ea dădu din cap, Rand simți că femeia parcă o făcuse din răutate. Din răutate sau nu, mai dispăru puțin din încordarea ce o purta în el. Nu avea cum să ia înapoi șapte zile pierdute, dar poate că reușea să nu mai piardă și altele. Totuși, Moiraine, încă în Rhuidean cu Aviendha, îl ținea aici. Nu o putea abandona pur și simplu.

— Ai cunoscut-o pe mama mea, zise el.

Egwene se aplecă în față, la fel de interesată ca și el, iar Mat scutură din cap. Amys rămase cu mâna pe fața lui.

— Am cunoscut-o.

— Spune-mi despre ea. Te rog!

Femeia își mută atenția către tăietura pe care Rand o avea deasupra urechii; dacă o încruntare ar fi putut să Tămăduiască, nu ar fi avut nevoie de pomada ei. În sfârșit ea zise:

— Povestea lui Shaiel, așa cum o cunosc eu, începe din vremea în care eu încă eram Far Dareis Mai, cu mai mult de un an înainte să renunț la lance. Câteva dintre noi călătoriserăm împreună până aproape de Zidul Dragonului. Într-o zi am zărit o femeie, o tânără udar cu părul auriu, îmbrăcată în mătăsurii, alături de cai de povară și o iapă strașnică pentru călărit. Un om pe care l-am fi omorât desigur, dar ea nu aveau nici o armă asupra sa în afară de un simplu cuțit la cingătoare. Unele voiseră să o alergăm dezbrăcată până înapoi la Zidul Dragonului...

Egwene clipi; părea mereu surprinsă de cât de aspri erau Aielii. Amys continuă...

— Și totuși, ea părea să caute ceva cu multă hotărâre. Fiind curioase, am urmărit-o, zi după zi, fără să o lăsăm să ne vadă. Caii i-au murit, a rămas fără mâncare, fără apă, dar nu s-a întors din drum. A mers pe jos cu pașii împleticiți, până când în final s-a prăbușit și nu s-a mai putut ridica. Ne-am decis să-i dăm apă, și să întreb care îi era povestea. Era

aproape pe moarte, și a durat o zi întreagă până când a putut vorbi.

— O chema Shaiel? spuse Rand când femeia șovăi. De unde era? De ce a venit aici?

— Shaiel, zise Bair, era numele pe care și-l luase. Nu a pronunțat un altul în vremea cât am cunoscut-o eu. În Limba Veche ar însemna Femeia Care este Devotată.

Mat dădu din cap aprobator, fără a-și da seama ce face; Lan îi privi gânditor de după cupa sa de argint plină cu apă.

— În Shaiel am simțit amărăciune la început, termină ea.

Așezându-se pe călcâie lângă Rand, Amys dădu din cap.

— Ne-a vorbit despre un copil abandonat, un fiu pe care îl iubea. Un soț pe care nu îl iubea. Unde erau, nu a vrut să ne spună. Nu cred că s-a iertat vreodată că abandonase copilul. Ne-a spus puține, în afară de ceea ce trebuia să facă. Pe noi ne căutase, pe Fecioarele Lăncii. O femeie Aes-Sedai numită Gitara Moroso, care avea darul Prorocirii, îi spusese că nenorocirile aveau să se abată asupra pământurilor și poporului ei, poate chiar asupra lumii, dacă nu pleca să locuiască alături de Fecioarele Lăncii, fără a vorbi nimănui de plecarea ei. Trebuia să devină Fecioară, și nu se putea întoarce singură pe meleagurile ei până când Fecioarele nu se întorceau înapoi în Tar Valon. Trebuie să înțelegi cum ni se părea nouă atunci, zise femeia dând din cap cu mirare. Să meargă Fecioarele în Tar Valon? Nici un Aiel nu mai trecuse de Zidul Dragonului din ziua în care sosiserăm în Ținutul Întreit. Aveau să mai treacă încă patru ani până când crima lui Laman ne-a condus în ținuturile udarilor. Și, cu siguranță, nimeni care nu era Aiel nu devenise niciodată Fecioară a Lăncii. Unele dintre noi o credeam nebună din cauza soarelui, dar avea o voință încăpățânată, și nu știu cum ne-am trezit dându-ne acordul să o lăsăm să încerce.

Gitara Moroso. O Aes-Sedai cu darul Prorocirii. Undeva auzise de numele acesta, dar unde? Și avea un frate. Un frate vitreg. În copilărie, se tot gândise cum ar fi fost să aibă un frate sau o soră. Cine și unde? Dar Amys zise mai departe:

— Aproape orice fată visează să devină Fecioară, și învață măcar primele îndeletniciri ale arcului și suliței, și despre

lupta cu mâinile și picioarele. Chiar și așa, cele care fac ultimul pas și se logodesc cu lancea descoperă că nu cunosc nimic. A fost mai greu pentru Shaiel. Arcul îl cunoștea bine, dar nu alergase niciodată măcar o milă, și nici nu trăise vreodată doar din ceea ce putea găsi cu mâinile proprii. Chiar și o fetiță de zece ani o putea snopi în bătaie, și nici măcar nu știa care plante indică apa. Și cu toate astea, ea nu s-a dat bătută. Într-un an își depunea jurămintele către lance, o Fecioară, adoptată în septul Chumai din clanul Taardad.

Și până la urmă plecase în Tar Valon cu Fecioarele, ca să moară pe povârnișurile Piscului Dragonului. Doar jumătate de răspuns, stârnind noi întrebări. Dacă măcar i-ar fi văzut și el chipul.

— Ai ceva din trăsăturile ei, zise Seana de parcă i-ar fi citit gândurile; femeia se așezase cu picioarele încrucișate și cu o cupă mică de argint plină cu vin în mână. Mai puțin din Janduin.

— Janduin? Tatăl meu?

— Da, spuse Seana. Era pe vremea aceea căpetenia de clan al Aielilor Taardad, cel mai tânăr din amintirile noastre. Și totuși, avea ceva în el, o forță. Oamenii îl ascultau și îl urmau, chiar și cei care nu erau din clanul său. El a pus capăt dușmăniei vechi dintre Taardad și Nakai, după două sute de ani, și a făcut alianță nu numai cu Aielii Nakai, dar și cu Aielii Reyn, iar cei din clanul Reyn nu duceau lipsă de dușmani vechi. Aproape că a reușit să pună capăt dușmăniei dintre Shaarad și Goshien, și poate că ar fi reușit să-l convingă pe Laman să nu taie Copacul. Tânăr cum era, el a fost cel care i-a condus pe Aielii Taardad și Nakai, Reyn și Shaarad, pentru a-l ucide pe Laman.

Era. Deci și el era mort. Pe chipul lui Egwene se vedea mila. Rand nu o luă în seamă; nu avea nevoie de milă. Cum de putea simți pierderea unor oameni pe care nu-i cunoscuse niciodată? Și totuși, așa era.

— Cum a murit Janduin?

Înțeleptele schimbară priviri șovăitoare. În sfârșit, Amys zise:

— Era începutul celui de-al treilea an al căutării lui Laman,

când Shaiel căzu grea. După legi, ar fi trebuit să se întoarcă în Ținutul Întreit. Unei Fecioare îi este interzis să poarte lancea în timp ce poartă un copil în pânțece. Însă Janduin nu îi putea interzice nimic; dacă i-ar fi cerut luna pusă pe un șirag de mărgele, el ar fi încercat să i-o aducă. Astfel că ea a rămas, și în ultima bătălie, înainte de Tar Valon, a fost pierdută, și copilul a fost pierdut. Janduin nu s-a putut ierta că nu o obligase să respecte legile.

— A renunțat la rangul său de căpetenie de clan, spuse Bair. Nimeni nu mai făcuse asta înainte. I s-a spus că nu o poate face, dar el a plecat pur și simplu. A plecat spre mieznoapte cu doi tineri, ca să vâneze troloci și Myrddraali în Mana Pustiitoare. Tinerii sălbatici fac așa ceva, și Fecioarele cu mai puțină minte decât o capră. Totuși, cei care s-au întors au zis că fusese ucis de un bărbat. Au zis că Janduin spusese că acest bărbat semăna cu Shaiel, și nu putuse să-și ridice sulita când bărbatul îl înjunghiasse.

Așadar, mort. Morți amândoi. Nu avea să-și piardă niciodată dragostea pentru Tam, să se oprească vreodată din a se gândi la el ca la un tată; însă își dorea să-i fi văzut măcar o dată pe Janduin și pe Shaiel.

Egwene încercă să-l consoleze, desigur, așa cum știau să o facă femeile. Nu avea rost să încerce să o convingă că lucrul pierdut de el era ceva ce nu știuse niciodată. Amintirea părinților se găsea în râsul ușor al lui Tam al'Thor și vaga aducere-aminte a mâinilor blânde a lui Kari al'Thor. Mai mult de atât nu își dorea și nu avea nevoie nici un om. Femeia păru dezamăgită, chiar puțin supărată din pricina lui, și Înțeleptele păreau a-i împărtăși sentimentul până la un punct, de la încruntarea dezaprobatoare a lui Bair până la pufăitul și mișcarea agitată a șalului lui Melaine. Femeile nu înțelegeau niciodată. Rhuarc și Lan și Mat înțelegeau; îl lăsară singur.

Din cine știe ce pricină, Rand nu simți nevoia să mănânce când Melaine aduse mâncare, astfel că se așeză la marginea cortului, cu o pernă sub cot, de unde putea privi povârnișul și muntele învăluit în ceață. Soarele inundase valea și munții din jur, topind umbrele. Aerul care își făcea loc în cort parcă ieșea dintr-un cuptor.

După o vreme, Mat veni lângă el, purtând o cămașă curată. Se așeză lângă Rand fără a vorbi, privind la valea de dedesubt, cu sulița ciudată sprijinită pe genunchi. Din când în când atingea scrisul cioplit în mânerul negru.

— Ce-ți mai face capul? Întrebă Rand, iar Mat tresări.

— Nu... mă mai doare, zise Mat, își trase înapoi degetele de pe mâner și își încrucișă intenționat mâinile în poală. Oricum, nu la fel de tare. Oricum au amestecat ele acolo a fost de leac.

Mat se liniști din nou, și Rand îl lăsă în pace. Nici el nu voia să vorbească. Aproape că simțea cum trece timpul, ca firele de nisip dintr-o clepsidră care curgeau foarte încet. Dar totul din jur parcă tremura, nisipurile fiind gata să plesnească. Ce prostie! Era doar din cauza valului tremurător de căldură care se ridica din spatele munților golași. Căpeteniile de clan nu ar fi putut ajunge în Alcair Dai cu nici măcar o zi mai devreme, chiar și dacă Moiraine ar fi răsărit în fața lui în acea clipă. Oricum, erau doar unii dintre ei, și poate chiar cei mai puțin importanți. După o vreme, Rand îl văzu pe Lan ghemuit deasupra aceleiași stânci de granit pe care stătuse și Couladin, fără a lua în seamă soarele. Străjerul privea și el către vale. Alt bărbat care nu dorea să vorbească.

Rand refuză și prânzul, cu toate că Egwene și Înțeleptele încercară pe rând să îl convingă să mănânce. Și se părea că acceptaseră cu mult calm refuzul său, dar când el propuse întoarcerea în Rhuidean pentru a o căuta pe Moiraine – și pe Aviendha, cu această ocazie – lui Melaine îi sări țandăra:

— Om nehibzuit! Nimeni nu poate să meargă de două ori în Rhuidean. Nici chiar tu nu te-ai întoarce viu! N-ai decât să mori de foame!

Femeia îi aruncă în față o felie rotundă de pâine. Mat o prinse din zbor și începu să mănânce în liniște.

— De ce vrei ca eu să trăiesc? o întrebă Rand. Știi prea bine ce au spus femeile Aes-Sedai în fața orașului Rhuidean. Vă voi distruge. De ce nu plănuiești alături de Couladin cum să mă uideți?

Mat se înecă, iar Egwene își propti pumnii în șolduri, gata să-i bage mințile în cap, însă Rand rămase cu privirea la

Melaine. În loc să-i răspundă, femeia îi aruncă o privire și ieși din cort. Bair fu aceea care vorbi:

— Toți cred că știi Profeția din Rhuidean, dar ceea ce știu de fapt e ceea ce le-au spus de câteva generații încoace Înțeleptele și căpeteniile de clan. Nu minciuni, dar nici întregul adevăr. Adevărul l-ar putea frânge chiar și pe cel mai puternic bărbat.

— Care e întregul adevăr? insistă Rand.

Femeia îl privi pe Rand, apoi zise:

— În acest caz, întregul adevăr, cunoscut doar de Înțelepte și de căpeteniile de clan dinaintea noastră, este că tu ești sfârșitul nostru. Sfârșitul și salvarea noastră. Fără tine, nimeni din neamul nostru nu va supraviețui Ultimei Bătălii. Poate nici măcar până la Ultima Bătălie. Aceasta este profeția și adevărul. Iată ce se spune despre tine... „Va vărsa sângele celor cărora li se zice Aieli, precum apa pe nisip, și îi va frânge ca pe niște crengi uscate, dar va salva fărâma dintr-o fărâamă, iar ei vor trăi.” O profeție crudă, dar aceste ținuturi oricum nu au fost niciodată blânde.

Ochii ei îi întâlneau pe ai lui fără să clipească. Ținuturi aspre și o femeie aspră. Rand se întoarse înapoi și privi din nou către vale. Ceilalți plecară, mai puțin Mat. La mijlocul după-amiezii, văzu o siluetă urcând muntele, târându-se sleită de puteri. Aviendha. Mat avusese dreptate; chiar *era* la fel ca atunci când se născuse. Și cu ceva urme de la soare, de asemenea, cu toate că era Aiel; doar mâinile și chipul le avea arse de soare, dar în rest arăta convingător de roșie. Era bucuros să o vadă. Nu o plăcea, însă doar pentru că ea credea că se purtase necuviincios cu Elayne. Cel mai simplu dintre motive. Nu din cauza profeției sau a sfârșitului, nu din cauza Dragonilor pe care îi avea pe brațe sau pentru că era Dragonul Renăscut. Dintr-un motiv cât se poate de uman. Aproape că abia aștepta să vadă acea privire calmă, provocatoare.

Când fata îl văzu, încremeni, și nu găsi nimic calm în ochii ei albaștri-verzui. Privirea ei dădea impresia că soarele era rece; ar fi trebuit să se prefacă în cenușă pe loc.

— Hmm... Rand? zise Mat încet. Eu nu m-aș întoarce cu

spatele la ea, dacă aş fi în locul tău.

Lui Rand îi scăpă un oftat mohorât. Desigur. Dacă şi ea fusese în spatele coloanelor de sticlă, ştia. Bair, Melaine, ceilalţi – cu toţii avuseseră destul timp să se înveţe cu asta. Pentru Aviendha era o rană proaspătă fără cicatrice. „Nici nu mă mir că mă urăşte.”

Înțeleptele ieşiră în grabă afară ca să o întâmpine pe Aviendha, şi o băgară repede într-un alt cort. Când Rand o văzu din nou, purta o fustă largă maronie şi o cămaşă albă deschisă, cu un şal înfăşurat în jurul braţelor. Nu părea prea încântată de aceste haine. Îl văzu că o priveşte, şi mânia de pe chipul ei – o furie absolut animalică – fu destul cât să îl facă să se întoarcă.

Umbrele începură să se întindă până la munţii din depărtare când Moiraine apăru, căzând şi ridicându-se înapoi în picioare în timp ce urca, la fel de arsă de soare ca şi Aviendha. Rand fu surprins să vadă că nici ea nu avea haine. Femeile erau nebune, doar atât.

Lan sări de pe stâncă şi alergă până la ea. O luă în braţe, urcă povârnişul, poate chiar mai repede decât la coborâre, şi înjură, şi ţipă după Înțelepte. Capul lui Moiraine se legăna pe umărul Străjerului. Înțeleptele ieşiră să o ia, iar Melaine se puse în faţa lui Lan când el încercă să le urmeze în cort. Lan rămase să se plimbe de sus în jos, lovindu-se cu pumnul în palmă.

Rand se așeză pe spate şi privi în sus la acoperişul cortului. Trei zile salvate. Ar fi trebuit să fie fericit că Moiraine şi Aviendha se întorseseră tefere, dar el se simţea uşurat doar din pricina zilelor salvate. Timpul era totul. Trebuia să aleagă locul întâlnirii. Poate că avea să reuşească.

— Ce ai de gând să faci acum? îl întreabă Mat.

— Ceva ce ar trebui să-ţi placă. Am să încalc legile.

— De fapt, voiam să ştiu dacă ai de gând să mănânci ceva. Mie unuia mi-e foame.

Rand râse fără să vrea. Să mănânce ceva? Nu-i păsa nici dacă n-ar mai fi mâncat niciodată. Mat se holbă la el de parcă acesta îşi pierduse minţile, dar asta îl făcu doar să râdă mai tare. Nu şi le pierduse. Pentru prima dată *cineva* avea să vadă

ce însemna să fii Dragonul Renăscut. Avea să încalce legile
așa cum *nimeni* nu se aștepta.

35 Învățăături aspre

Inima Stâncii din Tel'aran'rhiod era exact așa cum și-o amintea Egwene; coloane uriașe din piatră roșie care se înălțau până în tavanul îndepărtat și, sub uriașa cupolă, Callandor era împinsă în podea. Doar oamenii lipseau. Lămpile aurii nu erau aprinse și totuși era un fel de lumină, cumva palidă și puternică în același timp, care părea că vine din toate direcțiile, dar și de nicăieri. Adeseori era așa înăuntru în Tel'aran'rhiod.

Ceea ce nu se aștepta Egwene să vadă era o femeie care stătea în spatele sabiei de cristal strălucitor, privind umbrele palide dintre coloane. Felul în care era îmbrăcată o sperie pe Egwene. Cu picioarele goale, pantaloni largi din brocart galben. În afară de o eșarfă de un galben mai închis, era destul de goală, și îi atârnau de gât lanțuri aurii. În urechi avea rânduri de cercei mici de aur strălucitor, și cel mai uimitor lucru, avea un altul în nas legat cu un lanț subțire acoperit de medalioane de unul dintre cerceii din urechea ei stângă.

— Elayne? spuse Egwene fără suflu, și își înfășură șalul în jurul ei de parcă ea ar fi fost cea fără haine; acum se îmbrăcase ca o Înțeleaptă, fără un motiv anume.

Domnița-Moștenitoare tresărise și, când ajunsese lângă Egwene, purta o rochie modestă de un verde-deschis, cu un guler înalt brodat și mâneci lungi care îi atârnau peste mâini. Nici un cercel. Nici un inel în nas.

— Așa se îmbracă femeile din Seminția Mării când se află pe mare, zise ea în grabă, roșind furioasă. Am vrut să văd cum e, și aici părea locul cel mai potrivit. Nu puteam să o fac pe vas, până la urmă.

— Și cum e? o întreabă Egwene curioasă.

— Rece, zise Elayne privind la coloanele din jur. Și te face să simți că oamenii se holbează la tine, chiar și atunci când nu e nimeni acolo, spuse ea și râse dintr-odată. Bieții Thom și Juilin! Nu știi în ce direcție să privească de cele mai multe ori. Femeile sunt jumătate din echipaj.

Privind și ea coloanele, Egwene ridică din umeri neliniștită. Chiar se simțea de parcă ar fi fost privită. Pesemne pentru că erau singurele persoane din Stâncă. Nimeni dintre cei care puteau intra la Tel'aran'rhiod nu s-ar fi așteptat să găsească aici pe cineva la care să privească.

— Thom? Thom Merrilin? Și Juilin Sandar? Sunt cu voi?

— Ah, Egwene, Rand i-a trimis. Rand și cu Lan. Ei, de fapt, Moiraine l-a trimis pe Thom, dar Rand l-a trimis pe jupân Sandar. Ca să ne ajute. Nynaeve e destul de supărată din cauza asta, din cauza lui Lan, deși nu o arată.

Egwene schiță un zâmbet. *Nynaeve* era supărată? Chipul lui Elayne strălucea, și îmbrăcămintea i se schimbase din nou, în ceva cu un guler mai scurt; se părea că asta se întâmplase fără să-și fi dat Egwene seama. Acel ter'angreal, acel inel răsucit, o ajuta pe Domnița-Moștenitoare să ajungă în Lumea Viselor la fel de ușor ca și Egwene, dar nu îi dădea puterea să facă nimic. Așa ceva trebuia învățat. Gândurile fugare – cum era cel despre cât de mult ar fi vrut să-l caute pe Rand – puteau să schimbe totul pentru Elayne.

— Cum se simte? zise Elayne cu o voce în care se simțea un amestec ciudat de solemnitate silită și teamă.

— Păi, zise Egwene. Cred că e...

Femeia povesti totul. Despre Pietrele de Trecere și despre Rhuidean – atât cât știa din ceea ce auzise; ceea ce reușise să înțeleagă din cele povestite prin ochii strămoșilor – creatura ciudată de pe flamura Dragonului însemnată pe brațele lui Rand, faptul că Bair descoperise că el însemna sfârșitul Aielilor, chemarea căpeteniilor de clan la Alcair Dai. Amys și celelalte Înțelepte probabil că făceau acest lucru chiar atunci; cel puțin așa spera ea. Egwene îi spuse chiar și ciudata poveste a părinților lui Rand, într-o formă mai scurtă.

— Deși nu știu ce să zic. Se poartă mai ciudat ca niciodată, și Mat la fel. Nu vreau să zic că și-a pierdut mințile, dar... E la fel de rece ca Rhuarc sau Lan, măcar într-un anume fel; poate chiar mai rece. Bănuiesc că plănuiește ceva – ceva ce nu vrea să afle nimeni – și se grăbește să ajungă acolo. E îngrijorător. Uneori, cred că nu mai vede oameni, doar piese pe o tablă de pietre.

Elayne nu părea îngrijorată sau cel puțin nu din acest motiv.

— E cine e până la urmă, Egwene. Un rege sau un general nu își permite să vadă mereu oameni. Când un conducător trebuie să facă ce-i mai bine pentru un popor, sunt momente în care unii vor fi răniți pentru binele tuturor. Rand este un rege.

Egwene pufni. Cu toate că părea drept, nu trebuia să-i și placă. Oamenii erau oameni și trebuiau să fie priviți ca oameni.

— Cam atât. Unele dintre Înțelepte pot conduce. Nu știu câte dintre ele, dar bănuiesc că nu mai mult de câteva, până la un punct. Din ce mi-a spus Amys, ele găsesc fiecare ultimă femeie în care arde scânteia asta. Nici o femeie Aiel nu murise pentru că încercase să învețe singură cum să conducă fără a ști ceea ce fac; nu exista o așa-zisă sălbăticiune printre Aieli. Bărbații care aflau că pot conduce aveau de suportat un destin mai sumbru; se duceau spre miazănoapte, în Mana Pustiitoare și poate chiar mai departe, în Ținuturile Pârjolite sau la Shayol-Ghul. „Drumul către pierzania Celui Întunecat”, îi spuneau ei. Nimeni nu trăia cât să ajungă să-și piardă mințile. Aviendha e cea cu scânteia în ea, se pare. Va fi foarte puternică. Așa cred. Și Amys are aceeași impresie.

— Aviendha, repetă Elayne uimită. Desigur. Trebuia să-mi fi dat seama. Cu ea am simțit aceeași legătură de sânge la prima vedere, ca și cu Jorin. Și cu tine la fel.

— Jorin?

— Am promis să păstrez secretul, zise Elayne zâmbind. Și cu prima ocazie las să-mi scape. Ei, bănuiesc că n-o să-i faci nici un rău ei sau surorilor. Jorin e Călăuză a Vânturilor pe *Joacă-n val*, Egwene. Știe să conducă, la fel ca și alte câteva dintre Călăuze.

Femeia privi la coloanele din jur, și gulerul i se ridică dintr-odată înapoi până sub bărbie. Începu să-și așeze un șal negru, care nu fusese acolo cu un minut înainte, și care îi acoperea părul și îi umbrea chipul.

— Egwene, nu trebuie să spui nimănui. Jorin se teme că Turnul le-ar putea obliga să devină Aes-Sedai sau să le

controleze cumva. Am promis că voi face tot ce îmi stă în putere să previn asta.

— N-am să spun, zise Egwene încet.

Înțeleptele și Călăuzele Vântului. Femei care puteau să conducă și de-o parte și de cealaltă, și nici una nu era supusă celor Trei Legăminte, legată de Scepтрul Legămintelor. Legămintele trebuiau să-i facă pe oameni să aibă încredere în Aes-Sedai, sau cel puțin să nu se teamă de puterea lor, dar femeile Aes-Sedai tot trebuiau să se miște în secret adeseori. Înțeleptele – și Egwene era gata să pună rămășag că și Călăuzele Vântului – aveau locuri de onoare în societățile lor. Fără a fi obligate să le apere. Aceasta îi dădea de gândit.

— Nynaeve și cu mine suntem înainte cu programul, Egwene. Jorin m-a învățat să mânuiesc vremea – nu ți-ar veni să crezi ce unde de Aer poate să țeasă! – și fie între noi, am reușit să facem pe *Joacă-n val* să meargă mai repede ca oricând și asta chiar înseamnă *repede*. Ar trebui să fim în Tanchico peste încă trei zile, poate două, după cum zice Coine. Ea e Căpităneasa. Poate că la zece zile distanță de Tear sau Tanchico. Asta dacă ne oprim să vorbim cu fiecare dintre navele Atha'an Miere pe care le vedem. Egwene, cei din Semînția Mării cred că Rand este Coramoor al lor.

— Serios?

— Coine a înțeleș greșit unele lucruri petrecute în Tear mai întâi că bănuiește că femeile Aes-Sedai îl slujesc pe Rand acum; Nynaeve și cu mine ne-am gândit că n-ar fi bine să o înștiințăm despre asta dar odată ce va spune unei alte Căpitănese, vor fi cu toții gata să răspândească vorba și să-l slujească pe Rand. Mi se pare că vor face orice le va cere.

— Mi-aș dori să fie și Aielii atât de înțelegători, oftă Egwene. Rhuarc crede că unii dintre ei vor refuza să îl recunoască. Cu sau fără Dragonii din Rhuidean. Unul dintre ei, un bărbat pe nume Couladin, sunt sigură că l-ar uide în jumătate de minut dacă ar avea măcar jumătate de șansă.

Elayne făcu un pas înainte.

— Vei vedea că asta nu se va întâmpla, zise ea, deși nu suna nici a întrebare, nici a cerere; în ochii albaștri îi sclipea o lumină puternică, iar în mâini ținea un pumnal.

— Voi face tot ce îmi stă îmi puteri. Rhuec îi va da gârzi.
Elayne păru să vadă pentru prima dată pumnalul și tresări.

Lama dispăru.

— Trebuie să mă înveți ce te învață Amys, Egwene. E derutant să tot văd lucruri care apar și dispar sau să-mi dau seama brusc că port alte haine. Se întâmplă pur și simplu.

— Așa voi face. Când voi avea timp, zise ea și se gândi că deja stătuse cam mult în Tel'aran'rhiod. Elayne, dacă nu voi fi aici data viitoare când ar trebui să ne întâlnim, nu te îngrijora. Voi încerca, dar s-ar putea să nu pot veni. Asigură-te că îi spui lui Nyaneeve. Dacă nu vin, verifică în fiecare noapte după aceea. Nu voi întârzia cu mai mult de una sau două, sunt sigură de asta.

— Cum crezi, zise Elayne neîncrezătoare. Cu siguranță va dura săptămâni întregi să aflăm dacă Liandrin și ceilalți sunt în Tanchico. Thom pare să creadă că în oraș va fi foarte multă zăpăceală.

Femeia își mută privirea către Callandor, împinsă pe jumătate în podea.

— De ce crezi că a făcut asta?

— A zis că astfel îi va ține pe cei din Tear legați de el. Câtă vreme știu că e acolo, trebuie să știe că el se va întoarce. Poate că știe ce zice. Eu așa sper.

— Ah, mă gândeam... că poate... a fost furios... dintr-un motiv anume.

Egwene se încruntă. Această sfială bruscă nu îi stătea deloc în fire lui Elayne.

— Furios din ce motiv?

— Ah, nimic. Era doar un gând. Egwene, i-am dat trei scrisori înainte să plece din Tear. Știi cum le-a luat?

— Nu, nu știu. Ai zis ceva care crezi că l-ar fi putut mânia?

— Sigur că nu, râse Elayne zgomotos, dar fals.

Rochia i se schimbă dintr-odată în lână neagră, destul de groasă pentru o iarnă gree.

— Ar trebui să fiu nebună să-i scriu lucruri care să-l mânie.

Părul i se ridică în toate direcțiile, precum o coroană de parcă era nebun. Ea nu știa asta.

— Doar încerc să-l fac să mă iubească. Încerc pur și simplu să-l fac să mă iubească. Ah, de ce nu pot fi bărbații mai ușor de controlat? De ce trebuie să provoace atâtea probleme? Măcar e departe de Berelain.

Lâna se transformă din nou în mătase, tăiată chiar mai jos ca până atunci; părul îi strălucea căzut pe umeri, astfel încât frumusețea rochiei era eclipsată. Femeia șovăia, mușcându-și buza de jos.

— Egwene? Dacă ai ocazia, îi spui, te rog, că am vorbit sincer în... Egwene? Egwene?

Ceva o apucase pe Egwene. Inima Stâncii se pierdu în întuneric de parcă ar fi fost trasă înapoi de guler.

Gâfâind, Egwene tresări și se trezi, în timp ce inima îi bătea tare. Privi la acoperișul cortului învăluit de noapte. Lumina lunii pătrundea doar puțin din laterale. Ea stătea sub pături – în Pustie, noaptea, frigul era la fel de năprasnic cum era căldura ziua, și sobița care emana mirosul dulceag al bălegarului arzând dădea puțină căldură – sub pături, exact cum se așezase să doarmă. Dar ce o trăsese înapoi?

Dintr-odată o simți pe Amys, care stătea cu picioarele încrucișate lângă ea, ascunsă în umbră. Chipul obscur al Înțeleptei părea la fel de întunecat și rău prevestitor ca și noaptea.

— Tu ai făcut asta, Amys? zise ea cu furie. Nu ai nici un drept să mă învârti cum vrei tu. Sunt o Aes-Sedai din Ajah Verde; minciuna îi veni acum foarte ușor... și nu ai nici un drept...

Amys o opri cu o voce înfiorătoare:

— De cealaltă parte a Zidului Dragonului, în Turnul Alb, ești Aes-Sedai. Aici ești o elevă neștiutoare, o copilă prostuță care se târăște printr-un bârlog plin cu vipere.

— Știu că am zis că nu voi merge în Tel'aran'rhiod fără tine, spuse Egwene, încercând să pară chibzuită, dar...

Ceva o apucă de glezne, o ridică cu picioarele în sus; păturile se împrăștiară, își simți picioarele la subsuori. Era atârnată cu capul în jos, lângă chipul lui Amys. Furioasă, apucă *saidar* – și rămase înțepenită.

— Aveai de gând să pleci singură, zise Amys sâsâind ușor.

Ai fost prevenită, dar tot a trebuit să te duci; ochii parcă îi străluceau în întuneric, din ce în ce mai tare. Fără să te gândești la ce te-ar putea aștepta. În vise se găsesc lucruri care pot frânge și cele mai curajoase inimi.

În jurul ochilor ca niște cărbuni încinși, fața lui Amys începu să se topească, să curgă. Începură să-i crească solzi în loc de piele; gura i se lărgi și se umplu cu dinți ascuțiți.

— Lucruri care pot *mânca* și cele mai curajoase inimi, mârâi ea.

Țipând, Egwene lovi zadarnic în scutul ce o ținea departe de Adevăratul Izvor. Încercă să lovească figura îngrozitoare, acea creatură care nu putea fi Amys, dar ceva o înșfăcă de încheietură, o strânse tare, iar ea începu să tremure așa în aer cum era. Putu doar să țipe în timp ce acele fălci se îndreptau către chipul ei.

Țipând, Egwene se ridică în picioare și apucă păturile. Făcu un efort și reuși să-și închidă gura, dar nu putea face nimic în privința tremurăturilor care o cuprinseseră. Se afla în cort – sau poate că nu? Acolo era și Amys, cu picioarele încrucișate, strălucind de la *saidar* – sau poate că nu? Se aruncă nebunește către Izvor și aproape că urlă când se lovi din nou de piedică. Aruncă păturile într-o parte, se târî în mâini și genunchi peste straturile de covoare. Avea un pumnal pe care-l ținea la cingătoare. Unde era? Unde? Acolo!

— Stai jos, zise Amys cu asprime, până nu te adorm la loc. Și, crede-mă, n-o să-ți placă.

Egwene se roti în genunchi, ținând cuțitul cu lamă scurtă cu ambele mâini; ar fi tremurat dacă nu le-ar fi ținut strâns în jurul mânerului.

— Chiar ești tu de data asta?

— Sunt eu, și acum, și altă dată. Învățăturile aspre sunt cele mai bune învățături. Ai de gând să mă înjunghii?

Șovăind, Egwene băgă cuțitul în teacă.

— Nu ai nici un drept să...

— Am tot dreptul! Mi-ai dat cuvântul. Nu știam că femeile Aes-Sedai pot minți. Dacă vrei să te învăț, trebuie să știu că vei asculta ce îți spun. N-am de gând să văd cum o elevă de-a

mea își taie gâtul singură.

Amys oftă. Strălucirea din jurul ei dispăru, la fel și piedica dintre Egwene și *saidar*.

— Nu te pot împiedica mai mult de atât. Ești mult mai puternică decât mine. Te găsești în Puterea Supremă. Aproape că mi-ai distrus scutul. Dar dacă nu te poți ține de cuvânt, nu știu dacă doresc să te învăț.

— Mă voi ține de cuvânt, Amys. Promit să o fac. Dar trebuie să mă întâlnesc cu prietenii mei, în Tel'aran'rhiod. Și lor le-am promis. Amys, s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul meu, de sfaturile mele.

Chipul lui Amys nu era ușor de dibuit în întuneric, dar Egwene nu văzu nimic blând în el.

— Te rog, Amys! M-ai învățat deja atât de multe. Cred că i-aș putea găsi oriunde acum. Te rog, nu te opri acum când mai am atâtea de învățat. Orice vei dori să fac eu voi face.

— Împletește-ți părul, zise Amys pe un ton sec.

— Părul? se miră Egwene.

Cu siguranță, n-ar fi fost o problemă, dar de ce? Ea își purta părul desfăcut în acea vreme, căzut pe umeri, dar nu cu mult timp în urmă se simțise copleșită de mândrie în ziua în care Soborul Femeilor de acasă îi spusese că era destul de mare ca să-și împletească părul, așa cum încă îl purta Nynaeve. În ținutul celor Două Râuri să ai cosițe însemna că erai destul de în vârstă ca să fii văzută ca o femeie.

— O cosiță după fiecare ureche, zise Amys cu o voce care încă suna ca o stană de piatră. Dacă nu ai fundă ca să legi cosițele între ele, îți pot da eu câteva. Așa poartă părul fetițele aici. Fetițele care sunt prea mici ca să se țină de cuvânt. Când îmi vei dovedi că poți să te ții de cuvânt, vei putea să nu mai porți părul așa. Dar dacă mă mai minți, te voi face să îți tai fustele, ca pe niște rochițe, și îți voi găsi o păpușă. Când te vei hotărî să te porți ca o femeie, vei fi tratată ca o femeie. Trebuie să fii de acord ori nu te voi mai învăța nimic.

— Sunt de acord doar dacă mă acompaniezi când trebuie să mă întâlnesc cu...

— Acceptă, Aes-Sedai! Nu mă tocmesc cu copiii sau cu cei

care nu se pot ține de cuvânt. Vei face așa cum îți zic, vei accepta ce îți dau, și nimic mai mult. Sau poți pleca de capul tău și să te omori singură. Nu-te-voi-ajuta!

Lui Egwene îi păru bine că era întuneric; îi ascundea privirea furioasă. Își dăduse cuvântul, dar totul era atât de nedrept! Nimeni nu încerca să îl pună la colț pe Rand cu reguli prostești. Ei bine, poate că el *era* diferit. Nu era sigură, dar poate că ar fi preferat să schimbe decretul lui Amys cu dorința lui Couladin de a o străpunge cu sulita. Mat cu siguranță nu ar fi acceptat regulile altuia. Și totuși, ta'veren sau nu, Mat nu avea nici o învățătură de tras; tot ce avea el de făcut era să stea în viață. Pesemne că ar fi refuzat să învețe ceva dacă i s-ar fi oferit șansa, poate doar dacă ar fi fost ceva legat de jocuri de noroc sau despre cum să facă pe prostul. Egwene voia să învețe. Uneori i se părea că are o sete nestăvilită pentru asta; nu conta cât de multe învăța, pentru că tot nu reușea să o potolească. Și totuși, nu era drept deloc. „Așa sunt orânduie lucrurile”, gândi ea mâhnită.

— Accept, zise ea. Voi face așa cum spui, voi primi tot ce îmi ceri, și nimic mai mult.

— Prea bine.

După o pauză lungă, de parcă ar fi așteptat să vadă dacă Egwene dorea să adauge ceva – deși ea își ținea gura cu înțelepciune – Amys spuse:

— Am de gând să fiu aspră cu tine, Egwene, dar nu fără motiv. Faptul că tu crezi că te-am învățat deja multe lucruri îmi spune cât de puține știai de la bun început. Ai un har puternic pentru vis; pesemne că ne vei depăși pe fiecare dintre noi cu mult, într-o bună zi. Dar dacă nu înveți ce te pot învăța eu – ce putem noi patru să te învățăm – nu vei reuși niciodată să-ți dezvoltă această înzestrare până la capăt. Pesemne că nu vei trăi destul cât să ajungi acolo.

— Voi încerca, Amys.

Egwene se gândi că reușise să fie destul de supusă. De ce nu spusese femeia ce voia ea să audă? Dacă Egwene nu putea merge în Tel'aran'rhiod singură, atunci trebuia să vină și Amys, data viitoare când trebuia să se vadă cu Elayne. Sau poate că avea să fie Nyaneve acum.

— Prea bine. Mat ai altceva de zis?

— Nu, Amys.

Pauza fu mai lungă de data aceasta; Egwene așteptă cu multă răbdare, cu mâinile încrucișate pe genunchi.

— Așadar, poți ține dorințele în tine atunci când dorești, zise Amys în sfârșit, chiar dacă asta te face să tresari ca o capră râioasă. Mă înșel oare în privința motivului? Dorești o pomadă? Nu? Prea bine. Te voi urma când va trebui să te întâlnești cu prietenele tale.

— Îți mulțumesc, zise Egwene agitată; întocmai ca o capră râioasă.

— În caz că nu ai auzit prima dată, învățatul nu va fi nici ușor și nici de scurtă durată. Dacă ai avut impresia că ai lucrat zilele acestea, fii pregătită să sacrifici mult timp și efort de data aceasta.

— Amys, voi învăța tot ce îmi poți arăta și voi munci cât de mult doriți, dar între Rand și Iscoadele Celui Întunecat... Timpul sacrificat pentru învățat s-ar putea dovedi a fi o desfătare.

— Știu, zise Amys cu îngrijorare. Deja ne dă bății de cap. Vino! Ai pierdut deja destulă vreme cu copilăriile tale. Avem de discutat treburi femeiești. Vino! Celelalte așteaptă.

Pentru prima dată, Egwene își dădu seama că sub păturile lui Moiraine nu era nimeni. Se întinse după rochie, dar Amys zise:

— Nu vei avea nevoie de ea. Mergem cale scurtă. Aruncă-ți o pătură peste umeri și vino! Am făcut deja foarte multe pentru Rand al'Thor, și va trebui să fac și mai multe după ce vom isprăvi.

Egwene își aruncă zgribulită o pătură pe ea, șovăind, și o urmă pe femeia mai în vârstă. Era rece afară. Pielea i se făcu de găină, începu să sară cu picioarele goale de pe un picior pe altul peste pământul stâncos care parcă era gata să înghețe. După căldura din timpul zilei, noaptea era parcă la fel de rece ca mijlocul iernii în Ținutul celor Două Râuri. Respirația se făcu precum ceața, fiind absorbită de aer imediat. Rece sau nu, aerul tot era uscat.

La marginea taberei Înțeleptelor se afla un cort pe care

Egwene nu îl mai văzuse până atunci, micuț ca și celelalte, dar bine înfipt în pământ de jur împrejur. Spre mirarea ei, Amys începu să se dezbrace și îi făcu semn să facă la fel. Își încleștă dinții, ca să nu îi tremure, și îi urmă încet exemplul lui Amys. Când femeia Aiel termină de lepădat totul, rămase pe loc, de parcă noaptea nu era ca de gheață, și trase aer în piept lovindu-se cu mâinile înainte de a intra sub cort. Egwene o urmă cu mult interes.

Căldura și umezeala o lovira în frunte. Sudoarea începu să i se prelingă din tot corpul.

Moiraine se afla deja acolo, la fel și celelalte Înțelepte, și Aviendha, cu toate în pielea goală și pline de sudoare, așezate în jurul unui mare ceaun plin până la buză cu pietre negricioase. Atât ceaunul, cât și pietrele emanau căldură. Femeia Aes-Sedai arăta ca și cum aproape că își revenise după calvarul prin care trecuse, deși avea ochii încordați, iar înainte nu fusese așa. În vreme ce Egwene încerca să găsească cu băgare de seamă un loc unde să se așeze – nu erau covoare aici; doar pământul stâncos – Aviendha luă un pumn cu apă dintr-un ceaun mai mic aflat lângă ea și îl aruncă în cel mare. Apa sfârâi și se prefăcu în aburi, fără să lase nici măcar o urmă de umezeală pe pietre. Aviendha avea o privire acră pe chip. Egwene știa cum se simte. Și novicele din Turn primeau sarcini; nu era sigură dacă urâse mai mult să spele podelele sau oalele. Această sarcină nu părea la fel de neplăcută.

— Trebuie să vorbim despre ce vom face cu Rand al'Thor, zise Bair după ce se așează și Amys.

— Ce vom face cu el? spuse Egwene speriată. Poartă însemnele. El e cel pe care îl căutați.

— Chiar el e, spuse Melaine sever și înlătură mici fire de păr roșu-auriu de pe fața sa umedă. Trebuie să încercăm să vedem cum putem face să supraviețuiască venirii lui cât mai mulți semeni de ai noștri.

— La fel de important, zise Seana, e să ne asigurăm că el va supraviețui ca să ducă până la capăt profeția.

Melaine îi aruncă o privire Seanei, iar ea adăugă cu o voce răbdătoare:

— Altfel nu va supraviețui nici una dintre noi.

— Rhuarc a promis că va pune câțiva din septul Jindo pe post de gărzi, zise Egwene încet. S-a răzgândit?

Amys scutură din cap.

— Nu s-a răzgândit. Rand al'Thor doarme în corturile Aielilor Jindo, cu o sută de oameni treji, ca să se asigure că și el se va trezi. Dar adeseori bărbații văd lucrurile altfel decât noi. Rhuarc îl va urma, poate chiar îl va contrazice în hotărâri pe care el le va considera greșite, dar nu va încerca să îl îndrume.

— Crezi că are nevoie de îndrumare? zise Egwene fără a o lua în seamă pe Moiraine, care-și arcuise sprâncenele. A făcut totul fără îndrumare până acum.

— Rand al'Thor nu ne cunoaște obiceiurile, răspuse Amys. Sunt o sută de greșeli pe care le poate face, și poate întoarce o căpetenie sau un întreg clan împotriva lui, care să îl vadă ca pe un udar, în loc de Cel Care Vine cu Zorile. Soțul meu e un om bun și o căpetenie iscusită, dar nu e un om pașnic, care să zică unei adunături de bărbați furioși să-și țină sulile în frâu. Trebuie să ținem pe cineva aproape de Rand al'Thor, care să-i șoptească în ureche atunci când pare gata să facă un pas greșit.

Amys îi făcu semn Aviendhei să mai arunce puțină apă peste pietre; femeia mai tânără se supuse cu grație posacă.

— Și trebuie să fim cu ochii pe el, zise Melaine aspru. Trebuie să ne facem o idee despre ce are de gând, înainte să o facă. Îndeplinirea Profeției din Rhuidean a început – nu poate fi oprită înainte de sfârșit, fie cum o fi –, dar vreau să mă asigur că vor supraviețui cât mai mulți oameni posibil. Cât de bine putem îndeplini acest fapt depinde de ce are de gând Rand al'Thor.

Bair se aplecă spre Egwene. Arăta de parcă ar fi fost toată numai piele și os.

— Îl cunoști încă din copilărie. Va avea încredere în tine?

— Mă îndoiesc, îi spuse Egwene. Nu mai are încredere în oameni ca înainte; ocoli privirea lui Moiraine.

— Oare ea ne-ar spune dacă el ar avea încredere? întrebă Melaine. Nu vreau să mâinii pe nimeni, dar Egwene și Moiraine

sunt Aes-Sedai. Ceea ce caută ele ar putea să nu fie ceea ce căutăm și noi.

— Le-am slujit pe femeile Aes-Sedai cândva, spuse Bair. Le-am înșelat încrederea atunci. Poate că ne e dat să le slujim și acum.

Rușinată, Melaine se roși toată. Moiraine nu dădu nici un semn că văzuse sau că auzise vorbele de mai înainte ale femeilor. În afară de ochii încordați, ea arăta rece precum gheața.

— Voi ajuta cu tot ce pot, zise ea calm, dar am puțină trecere la Rand. În acest moment el țese Pânza după bunul plac.

— Atunci va trebui să îl urmărim îndeaproape și să sperăm, oftă Bair. Aviendha, tu îl vei întâmpina pe Rand al'Thor în fiecare dimineață când se trezește și nu vei pleca de lângă el până când nu se va băga în pat seara. Vei sta la fel de aproape de el ca și părul ce îl are pe cap. Pregătirea ta va trebui să vină odată cu asta, mă tem; va fi o povară pentru tine să faci ambele lucruri în același timp, dar nu ne putem feri de asta. Când vei vorbi cu el – și mai ales când îl vei asculta – n-ar trebui să ai probleme să stai în preajma lui. Puțini bărbați vor alunga o femeie tânără și frumoasă care îi ascultă. Poate că îi va scăpa ceva.

Aviendha se încrunta din ce în ce mai tare cu fiecare cuvânt. Când Bair termină, ea izbucni:

— N-am s-o fac!

Se lăsă o liniște mormântală și toate privirile se întoarseră către ea, dar ea privi înapoi sfidătoare.

— N-ai s-o faci? zise Bair cu blândețe. N-ai s-o faci, zise ea din nou, de parcă aceste cuvinte ar fi avut un gust ciudat.

— Aviendha, spuse Egwene încet, nimeni nu îți cere să o trădezi pe Elayne, doar să vorbești cu el.

Fosta Fecioară a Lăncii le privi de parcă era gata să-și caute o armă.

— Aceasta e disciplina pe care o învață Fecioarele în zilele astea? întrebă Amys cu asprime. Dacă e așa, vei afla că noi suntem mai aspre. Dacă e vreun motiv din care nu poți sta în preajma lui Rand al'Thor, spune-l.

Privirea sfidătoare a lui Aviendha se mai domoli puțin, și tânăra mormăi ceva. Vocea lui Amys se făcu precum tăișul unui cuțit:

— Am zis spune-ne!

— Nu-l pot suferi! izbucni Aviendha. Îl urăsc! Îl urăsc!

Dacă Egwene nu ar fi cunoscut-o, ar fi crezut că o podidiseră lacrimile. Dar cuvintele o speriaseră; cu siguranță că Aviendha nu credea în ce spune.

— Nu îți cerem să-l iubești sau să îl iei în patul tău, zise Seana tăios. Noi îți *cerem* să îl *ascuți* pe omul acesta, iar tu te vei supune!

— Copilării! mormăi Amys. Ce fel de tinere sunt pe lume acum? Chiar *nici una* dintre voi nu se maturizează?

Bair și Melaine se dovediră chiar mai aspre, femeia mai în vârstă amenințând că o va lega pe Aviendha de calul lui Rand, în loc de șa – și părea că vorbește adevărul – și Melaine spuse că, în loc de somn Aviendha ar fi putut să-și petreacă noaptea săpând gropi pe care să le umple apoi la loc, ca să-și limpezească mintea. Egwene își dădu seama că amenințările nu erau ca să-i forțeze mâna; aceste femei se așteptau și aveau de gând să fie ascultate. Orice munci nefolositoare pe care le căpăta Aviendha aveau să fie pentru că era încăpățânată. Încăpățânarea ei parcă începu să scadă, în timp ce patru perechi de ochi de Înțelepte o sfredeleau – se ghemui într-o poziție mai defensivă, în genunchi dar rezistă în continuare. Egwene se aplecă înainte și o apucă pe Aviendha de umăr.

— Mi-ai zis că suntem surori apropiate, și eu cred că suntem. Vrei să o faci pentru mine? Gândește-te că ai grijă de el pentru Elayne. Știu că și pe ea o placi. Îi poți spune că ea a vorbit sincer în tot ce i-a scris. Îi va plăcea să audă asta.

Aviendha tresări.

— Am s-o fac, zise ea cedând. Voi avea grijă de el pentru Elayne. Pentru Elayne.

Amys se scutură.

— Aiureli. Vei avea grijă de el pentru că ți-am zis noi, fetițo. Dacă tu crezi că ai vreun alt motiv, vei găsi că te înșeli amarnic. Mai multă apă. Se pierde aburul.

Aviendha mai aruncă o mână de apă peste pietre, de parcă ar fi aruncat o suliță. Egwene era fericită că îi revenise spiritul, dar se gândi să o prevină când aveau să fie singure. Spiritul era un lucru, dar erau unele femei – precum aceste patru Înțelepte, și Siuan Sanche – care credeau de cuviință să-ți ții în frâu spiritul. Puteai să urli la Soborul Femeilor toată ziua, și tot ajungeai să faci ce îți spuneau ele, și îți doreai să-ți fi ținut gura ferecată.

— Acum, că am hotărât acest lucru, zise Bair, haideti să ne bucurăm de abur în liniște cât mai putem. Unele dintre noi mai au destule de făcut în această noapte, și în nopțile ce urmează, dacă vrem să facem adunare la Alcair Dai pentru Rand al'Thor.

— Bărbații mereu caută să le dea de lucru femeilor, spuse Amys. De ce ar fi Rand al'Thor altfel?

Liniștea se lăsă peste cort, auzindu-se doar pietrele sfârâind când Aviendha aruncă apă peste ele din nou. Înțeleptele stăteau cu mâinile pe genunchi și respirau adânc. Era foarte plăcut, chiar liniștitor; căldura și umezeala, sudoarea alunecoasă, de parcă ar fi făcut o baie. Egwene se gândi că meritase să piardă câteva ore de somn.

Totuși, Moiraine nu părea liniștită. Se holba la ceaunul aburind de parcă ar fi văzut altceva, undeva în depărtare.

— A fost periculos? Întrebă Egwene încet, ca să nu le deranjeze pe Înțelepte. În Rhuidean, vreau să spun?

Aviendha ridică privirea dintr-odată, însă nu zise nimic.

— Amintirile pălesc, zise Moiraine la fel de încet.

Nu se clinti de la viziunea ei din depărtare, iar vocea îi era aproape într-atât de rece, încât ar fi putut lua căldura din aer:

— Mai toate au dispărut deja. Pe unele le cunoșteam deja. Pe altele... Roata țese așa cum voiește, iar noi suntem doar firul din Pânză. Mi-am dăruit viața găsirii Dragonului Renăscut, găsirii lui Rand, și să-l văd gata de Ultima Bătălie. Mă voi îngriji să fie așa, indiferent de mijloace. Nimic și nimeni nu poate fi mai important.

Egwene închise ochii, tremurând, deși era asudată. Femeia Aes-Sedai nu voia să fie alinată. Era un bulgăre de gheață, nu o femeie. Egwene încercă să revină la sentimentul

plăcut de dinainte. Bănuia că puține aveau să fie acele momente în zilele următoare.

36 Pe drumul greșit

Aielii strânsesă tabăra devreme, fiind deja departe de Rhuidean când soarele-care-nu-răsărise încă se afla în spatele munților din depărtare. Se împărțiseră în jurul lui Chandaer în trei grupuri, coborând pe platouri abrupte, tăiate de dealuri și turnuri înalte de piatră, maronii și cenușii și toate nuanțele dintre ele, unele dungate cu vârtejuri lungi de roșu sau ocru. Din când în când răsărea și câte o boltă naturală, în vreme ce ei mergeau înspre miazănoapte și către apus, sau pereți uriași de piatră stranie care păreau mereu gata să cadă. Oriunde privea, Rand vedea munți ascuțiți în depărtare. Toate urmele Frângerii Lumii parcă se adunaseră aici în locul numit Pustiul Aiel. Unde pământul nu era lut crăpat, gălbui ori maroniu ori ceva între, era pietros și sterp, și peste tot era despicat de bălți uscate și gropi. Vegetația săracă era alcătuită din tufe de spini și arbuști mici fără frunze; puținele plante cu flori, albe, roșii sau galbene erau dezolante. Din loc în loc, pământul era acoperit cu fâșii de iarbă aspră, și foarte rar întâlneau și câte un copac pipernicit care pesemne că era tot plini de spini. În comparație cu Chaendaer și valea orașului Rhuidean, era aproape o vegetație bogată. Aerul era atât de curat, pământurile erau atât de pustiite, încât lui Rand i se părea că vede la mile distanță.

Aerul nu era, însă, mai puțin uscat, căldura nu era cu mai puțin necruțătoare, iar soarele era un cocoloș de aur topit cocoțat pe un cer fără nori. Rand își înfășurase în jurul capului o *shoufa* căutând să țină soarele departe, luând adeseori câte o gură de apă din burdof, în timp ce stătea proptit în șaua lui Jeade'en. Ciudat era că surtucul de pe el părea să-l ajute; nu asuda mai puțin, însă cămașa îi era destul de umedă sub lâna roșie, răcorindu-l puțin. Mat își înfășurase o bucată mare de cârpă albă în jurul capului, care îi atârna pe ceafă, în timp ce își ferea ochii de lumina puternică. Ținea sabia-suliță, însemnată cu corbi, precum o lance, cu capătul băgat în scărița de la șa.

Grupul lor era alcătuit din patru sute de Aieli Jindo; Rand

și Mat călăreau în frunte, alături de Rhuarc și Heim. Aieli mergeau pe jos, desigur, corturile și o parte din prada din Tear fiind așezate pe catări și pe cai de povară. Câteva Fecioare din septul Jindo mergeau înaintea lor pe post de cercetași, iar în urmă stăteau de gardă Câinii de Piatră, rândul din mijloc fiind păzit de ochi atenți, sulite pregătite și arcuri cu săgețile încărcate. Pesemne că Pacea din Rhuidean se prelungise până când cei care merseseră în Chaendaer se întorseseră în fortărețele lor, dar după cum îi zisese Rhuarc lui Rand, se mai făcuseră greșeli, iar scuzele și prețul sângelui nu aveau să-i scoată din morminte pe cei morți. Rhuarc se gândea că acum se putea greși cel mai mult, în parte, desigur, din pricina grupului de Aieli Shaido.

Ținuturile clanului Shaido se întindeau după cele ale septului Jindo al clanului Taardad, în aceeași direcție de la Chaendaer și erau paralele cu cele ale Aielilor Jindo cale de aproape jumătate de milă. Couladin ar fi trebuit să mai aștepte încă o zi pentru întoarcerea fratelui său, zicea Rhuarc. Nu conta că Rand îl văzuse în timp ce-și scotea ochii singur; timpul acordat era de zece zile. Să pleci mai devreme însemna să-l părăsești pe cel intrat în Rhuidean. Și totuși, Couladin le ordonase Aielilor Shaido să strângă corturile de îndată ce văzuse că se încărcaseră animalele de povară ale Aielilor Jindo. Cei din clanul Shaido mergeau acum cu propriii cercetași și gardă în urmă, parcă neluându-i în seamă pe Aieli Jindo, dar distanța dintre ei nu se mărea cu mai mult de trei sute de pași. Era un lucru obișnuit să fie martori din poate vreo șase dintre septurile mai mari, atunci când un bărbat dorea să devină căpetenie de clan, iar oamenii lui Couladin îi întreceau ca număr pe cei din septul Jindo cu măcar doi la unu. Rand bănuia că al treilea grup, la jumătatea drumului între Shaido și Taardad, era pricina din care distanța nu se micșora dintr-odată.

Înțeleptele mergeau ca toți ceilalți Aieli, alături de ciudații bărbați și femei îmbrăcați cu robe albe, pe care Rhuarc îi numea gai'shain, care conduceau caii de povară. Nu erau tocmai slujitori, dar Rand nu era sigur că înțeleșese explicația lui Rhuarc despre onoare, datorie și prizonieri; Heim îl

zăpăcise și mai tare, de parcă ar fi încercat să-i explice de ce era apa udă. Moiraine, Egwene și Lan călăreau alături de Înțelepte, sau cel puțin asta făceau cele două femei. Străjerul își ținea calul de luptă puțin mai spre Aielii Shaido și le urmărea pe femei la fel de atent cum scruta împrejurimile neiertătoare. Uneori, Moiraine sau Egwene, ori amândouă coborau de pe cai pentru a merge pe jos o vreme, și vorbeau cu Înțeleptele. Rand și-ar fi dat și ultimii bani să audă ce spuneau. Priveau spre el adeseori, aruncându-i ocheade scurte pe care el n-ar fi trebuit să le observe. Dintr-un motiv anume, Egwene avea părul împletit în două cosițe, legate cu multe panglici roșii, de parcă ar fi fost o mireasă. Rand nu știa de ce. Îi atrase atenția femeii în această privință, înainte să plece din Chaendaer – le menționase pur și simplu iar ea aproape că îl lăsase fără cap.

— Elayne e femeia potrivită pentru tine.

Privi în jos zăpăcit la Aviendha. Privirea aceea provocatoare se afla din nou în ochii ei verzi-albaștri, dar ea tot nu îl putea suferi. Îl așteptase lângă cort când se trezise în acea dimineață, și de atunci nu se îndepărtase la mai mult de trei pași de el. Era limpede că Înțeleptele o numiseră să îl spioneze și era limpede că el nu ar fi trebuit să-și dea seama. Fata era frumoasă, și el era considerat destul de prost cât să nu vadă mai departe de acest lucru. Pesemne că acela era adevăratul motiv pentru care ea purta fuste acum, având doar un pumnal la cingătoare. Femeile gândeau că bărbații erau prostănaci. Până la urmă, nici unul dintre ceilalți Aieli nu comentaseră nimic în legătură cu hainele ei, dar până și Rhuarc se ferise să o privească pentru prea multă vreme. Pesemne că ei știau de ce se afla ea acolo sau își făcuseră o idee despre planul Înțeleptelor și nu voiau să vorbească despre asta.

Rhuidean. Rand tot nu știa de ce plecase ea acolo; Rhuarc mormăise ceva despre „treburi femeiești”, nefiind nicicum dispus să discute despre asta în preajma ei. După felul în care se ținea după Rand, n-ar fi trebuit să discute despre asta deloc. Căpetenia de clan cu siguranță asculta acum, la fel și Heim, și fiecare Jindo din apropiere. Cu Aielii era greu să fie

sigur, dar avea impresia că erau amuzați. Mat fluiera încet, privind intenționat la orice altceva decât la ei doi. Chiar și așa, ea îi vorbise pentru prima dată de la începutul zilei.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

Fustele umflate nu o deranjau pe femeie, care mergeau alături de Jeade'en. Nu, nu mergea. Pândeau. Dacă ar fi fost pisică, ar fi dat din coadă.

— Elayne e din neamul udarilor, din neamul tău, zise Aviendha ridicând capul cu înfumurare.

Coadă scurtă pe care o purtau Aielii războinici la ceafă nu era la locul ei. Fularul înfășurat în jurul tâmpelor îi acoperea aproape tot părul.

— Femeia potrivită pentru tine. Nu-i așa că e frumoasă? Are spatele drept, brațele subțiri și puternice, buzele împlinite. Are păr ca de aur și ochi ca două safire. Pielea ei e mai catifelată decât cea mai de seamă mătase, pieptul ei e plăcut și bine rotunjit. Șoldurile ei...

Rand o opri disperat, cu obraji roșii.

— Știi că e inimoasă. Dar tu ce crezi că faci?

— O descriu pentru tine, zise Aviendha încruntată. Ai văzut-o când se îmbăiază? Nu trebuie să o mai descriu, dacă ai văzut-o...

— Nu am văzut-o!

Ar fi vrut să nu aibă vocea atât de găuită. Rhuarc și cu ceilalți ascultau, cu fețele prea senine ca să nu se vadă că erau amuzați. Mat dădu ochii peste cap, rânjind ștregărește. Femeia doar ridică din umeri și își așază șalul din nou.

— Ar fi trebuit să facă în așa fel încât să o vezi. Dar eu am văzut-o, și mă voi purta ca sora ei apropiată, zise ea, iar cuvântul răstit părea că înseamnă „sora lui apropiată”; obiceiurile Aielilor erau ciudate, dar asta era o nebunie! Șoldurile ei...

— Oprește-te!

— Ea e femeia potrivită pentru tine, zise Aviendha aruncându-i o privire dintr-o parte. Elayne și-a pus inima la picioarele tale ca să îți faci cunună din ea. Crezi că în Stâncă era cineva care nu știa?

— Nu doresc să vorbesc despre Elayne, îi zise el convins.

Sigur că nu voia dacă ea avea de gând să o tot țină așa.

Gândul acesta îl făcu să roșească din nou. Femeii parcă nu îi păsa de ce zicea el sau de cine îi asculta!

— E foarte bine că roșești, după ce ai dat-o la o parte când ea ți-a dăruit inima, spuse Aviendha cu o voce severă și plină de dispreț. Ți-a scris două scrisori, și-a vărsat sufletul de parcă s-ar fi dezbrăcat de toate hainele în casa mamei tale. O ademenești prin unghere ca să furi sărutări de la ea și apoi o respingi. Ți-a vorbit sincer în acele scrisori, Rand al'Thor! Mi-a zis Egwene. Ți-a vorbit sincer. Ce ai de gând cu ea, udarule?

Rand își trecu o mână prin păr și trebui să-și așeze din nou *shoufa*. Elayne vorbise sincer? În ambele scrisori? Era cu totul imposibil. Una o contrazicea pe cealaltă. Dintr-odată tresări. *Egwene* îi zisese? Despre scrisorile lui Elayne? Femeile discutau lucrurile astea între ele? Oare și plănuiau cum să zăpăcească de tot un bărbat?

Se trezi că îi duce lipsa lui Min. Min nu îl făcuse niciodată să pară un prostănac. Ei, nu mai mult de o dată sau de două ori. Și nu îl batjocorise niciodată. Ei, mă rog, îl făcuse „oier” de vreo câteva ori. Dar se simțea în largul lui când era cu ea, afectuos într-un fel. Nu îl făcea niciodată să se simtă idiot, ca Elayne sau Aviendha.

Tăcerea lui parcă o supărase și mai tare pe femeia Aiel, dacă se putea așa ceva. Mormăi ceva pentru ea, mergând cu pași apăsați de parcă ar fi vrut să calce ceva în picioare și își așeză șalul de vreo șase ori. În sfârșit nu se mai auziră mormăiturile ei. În schimb, femeia începu să se holbeze la el. Ca un vultur. El nu se putea dumiri cum de ea nu se împiedica.

— De ce mă privești așa? întrebă el.

— Ascult, Rand al'Thor, dacă tot dorești să fiu tăcută, spuse ea scrâșnind din dinți. Nu îți place să ai pe cineva care să te asculte?

Rand privi în spatele ei, la Mat, care scutură din cap. Nu avea cum să înțeleagă femeile. Încercă să se gândească la ce trebuia să aștepte, dar îi era greu cu ochii femeii ațintiți asupra sa. Ochi drăguți, dacă nu ar fi fost plini de dușmănie, și totuși el dorea ca femeia să fi privit în altă parte.

Mat își umbri ochii împotriva luminii soarelui și făcu tot posibilul să nu îi privească pe Rand și pe femeia Aiel, care mergea cu pași mari între caii lor. Nu înțelegea de ce Rand o suporta. Sigur că Aviendha era frumoasă – ba chiar mai mult decât frumoasă, acum că purta ceva care semăna a haine normale dar avea o limbă ca de viperă și un comportament care o făcea pe Nynaeve să pară blândă. Era fericit că măcar stătea pe capul lui Rand, și nu al lui.

Desfăcu bucata de cârpă din jurul frunții, își șterse sudoarea de pe față, apoi o legă la loc. Oare nu era umbră deloc în tot acel ținut? Rănila îl usturau din cauza sudorii. Refuzase să fie Tămăduit cu o noapte înainte, când Moiraine îl trezise chiar după ce adormise în sfârșit. Câteva tăieturi erau un preț mic de plătit pentru a evita să se folosească Puterea pe el, iar ceaiul cu gust oribil al Înțeleptelor îi calmase durerea de cap. Ei, mă rog, într-un anume fel. De celelalte supărări nu credea că ar fi putut să-l vindece Moiraine, și nu intenționa să-i spună până când nu înțelegea la rândul său. Poate nici atunci. Nici măcar nu voia să se gândească la asta.

Moiraine și Înțeleptele îl priveau. Îl urmăreau pe Rand de fapt, bănuia el, dar se simțea la fel. În mod surprinzător, cea cu părul auriu, Melaine, se urcase pe Aldieb în spatele femeii Aes-Sedai, călărind într-un mod straniu, în timp ce vorbea cu Moiraine și o ținea de brâu. El știa că Aielii nu trebuiau să stea pe cai. O femeie destul de frumoasă, Melaine, cu ochii ei de un verde aprins. Desigur, în afara faptului că putea conduce. Un bărbat trebuia să fie un mare prostănac să se încurce cu o astfel de femeie. Mat se foi în șaua lui Cimpoiăș și își aduse aminte că nu îi păsa ce făceau Aielii.

„Am fost în Rhuidean. Am făcut ce mi-au zis șerpilor ăia.” Și ce avea drept dovadă? „O sulită nenorocită, un medalion de argint, și... aș putea pleca acum. Dacă am măcar puțină minte-n cap, chiar așa am să fac.”

Putea să plece. Să încerce să găsească singur ieșirea din Pustie – înainte să moară de sete sau de insolație. Ar fi putut, dacă Rand nu ar fi tras de el încă, dacă nu l-ar fi ținut încă legat. Cel mai ușor era să încerce să plece și gata. Privi la

peisajul dezolant și rânji. Se porni vântul – părea că bate deasupra unei sobe fierbinți – și vârtejuri mici de praf se rotiră deasupra pământului crăpat. Aerul care pâlpâia din pricina căldurii făcea munții din depărtare să tremure. Poate că era mai bine să rămână prin preajmă o vreme.

Una dintre Înțelepte, care stătea în față pe post de cercetaș, veni înapoi în fugă lângă Rhuarc, vorbindu-i doar lui. Femeia îi zâmbi lui Mat după ce termină, iar el își găsi de treabă cu un scaiete prins în coama lui Cimpoiăș. Își aducea prea bine aminte de ea, o femeie cu părul roșu pe nume Dorindha, cam de aceeași vârstă cu Egwene. Dorindha era una dintre cele care îl convinseseră să joace Sărutul Fecioarelor. Ea dăduse prima pedeapsă. Nu că nu ar fi vrut să-i întâlnească privirea sau că nu putea; dar să-i ții pe cai departe de scaieți și alte buruieni era o treabă importantă.

— Neguțători ambulanti, zise Rhuarc după ce Dorindha plecă înapoi în direcția din care venise. Căruțe de neguțători, care vin dintr-acolo.

Vocea ei nu părea mulțumită. Însă Mat se luminează destul de mult la față. Un neguțător putea fi exact ce avea nevoie. Dacă unul dintre ei știa intrarea, știa și ieșirea. Se întrebă dacă Rand bănuia la ce se gândea el; omul ăsta devenise la fel de greu de citit ca orice Aiel.

Aielii grăbiră puțin pasul – oamenii lui Couladin urmau exemplul celor din septul Jindo și al Înțeleptelor aproape fără să crâcnească; și cercetașii lor pesemne că le dăduseră deja de veste. Soarele nu îi deranja pe Aieli chiar deloc, nici măcar pe gai'shain, care erau îmbrăcați în robe albe. Parcă pluteau peste pământul crăpat.

După mai puțin de două mile, zăriră căruțele, vreo optsprezece, mergând în linie dreaptă. Toate purtau semnele unor călătorii grele, cu roți atârdate peste tot. În ciuda unui strat de praf gălbui, primele două arătau ca două cutii vopsite în alb așezate pe roți, sau ca niște căsuțe, cu tot cu scări de lemn în spate și cu câte un burlan de metal care ieșea din acoperiș. Ultimele trei, trase de douăzeci de catâri agitați, arătau ca niște butoaie enorme, tot albe, cu siguranță pline cu apă. Cele din mijloc puteau fi căruțe de neguțători din

Ținutul celor Două Râuri, cu roți mari rezistente spițate și grămezi de oale și lucruri adunate sub plase mari legate pe toată lungimea pânzei rotunde.

Căruțașii traseră de frâie imediat ce îi văzură pe Aieli și așteptară ca gloata să ajungă la ei. Un bărbat greoi îmbrăcat cu un surtuc cenușiu și pălărie neagră cu boruri largi coborî din căruța din față și așteptă, dându-și din când în când jos pălăria cu vârful turtit și ștergându-și fruntea cu o batistă mare albă. Dacă era emoționat fiindcă avea în față o mie cinci sute de Aieli, Mat nu îl putea învinui. Era ciudată privirea Aielilor de lângă Mat. Rhurarc, galopând înaintea lui Rand, arăta întăritat, iar Heim avea o privire care ar fi putut zdrobi și pietre.

— Nu înțeleg, zise Mat. Arăți de parcă ești gata să omori pe cineva; asta cu siguranță i-ar fi ridicat speranțele lui Mat. Credeam că sunt trei feluri de oameni pe care voi, Aielii, îi lăsați să vină aici în Pustie; neguțători ambulanți, menestreli și Seminția Pribegilor.

— Neguțătorii și menestrelii sunt bine-veniți, răspunse Heim tăios.

Dacă asta însemna că sunt bine-veniți, Mat nu voia să știe cum erau Aielii când erau neprimitori.

— Și Seminția Pribegilor? Întrebă el curios.

Cum Heim rămase tăcut, el adăugă:

— Spoitori? Tuatha'an?

Chipul căpeteniei de sept se înăspri și mai tare înainte să-și întoarcă din nou privirea spre căruțe. Aviendha îl lovi pe Mat cu o privire care îi dădea de înțeles că era un neghiob.

Rand veni cu Jeade'en mai aproape de Cimpoiăș.

— Eu nu aș vorbi de Spoitori în preajma Aielilor, dacă aș fi în locul tău, zise el încet. Sunt... un subiect delicat.

— Dacă zici tu, spuse Mat gândindu-se de ce ar fi Spoitorii un subiect delicat. Mi se pare că sunt destul de sensibili la treaba asta cu neguțătorii ambulanți! Neguțători ambulanți! Mi-aduc aminte când au venit neguțători în Emond's Field și aveau mai puține căruțe.

— A venit în Pustie, zise Rand chicotind, iar Jeade'en ridica agitat capul și dănțui câțiva pași. Mă întreb dacă va mai ieși

de aici vreodată.

Rânjetul strâmb a lui Rand nu i se reflecta și în ochi. Uneori Mat aproape că își dorea ca Rand să se hotărască dacă își pierduse sau nu mințile și să termine odată. Aproape.

La trei sute de pași distanță de căruțe, Rhuarc făcu semn să se oprească, iar el și Heim plecară înainte singuri. Cel puțin asta păru a fi intenția lui, însă Rand dădu bice armăsarului său bălțat și merse după ei, iar cele o sută de gărzi Jindo îl urmară. Și Aviendha, desigur, ținându-se aproape de parcă era legată de calul lui Rand. Mat li se alătură. Dacă Rhuarc avea să-l alunge pe acest bărbat, nu voia să piardă ocazia de a pleca și el.

Couladin veni în fugă dinspre Aielii Shaido. Singur. Poate că avea de gând să facă același lucru ca și Rhuarc și Heim, însă Mat bănuia că bărbatul voia să arate că unde Rhuarc venise cu o sută de gărzi, el venise singur. La început parcă se îndrepta într-acolo și Moiraine, dar după ce schimbă câteva vorbe cu Înțeleptele, rămaseră toate pe loc. Privind, totuși. Femeia Aes-Sedai descălecă și începu să se joace cu un obiect mic, strălucitor, iar Egwene și Înțeleptele se adunară în jurul ei.

Deși avea un chip posomorât, bărbatul cu surtucul cenușiu nu părea să fie neliniștit, deși tresări când văzu cum se iviră ca din pământ multe Fecioare care înconjurară căruțele. Căruțașii, bărbați cu chipuri aspre, care purtau destule cicatrice și nasuri sparte, păreau gata să se ascundă sub scaune; arătau ca niște cățeluși în comparație cu lupii de Aieli. Neguțătorul își veni repede în fire. Deși voinic, nu era gras; ci mai degrabă plin de mușchi. Rand și Mat, cocoțați pe cai, îi atraseră atenția, dar rămase cu privirea doar la Rhuarc. Nasul său ca un cioc de pasăre și ochii negri și oblici făceau ca fața lui pătrată și oacheșă să semene cu a unui animal de pradă, lucru care nu se schimbă când zâmbi cu gura până la urechi și făcu o plecăciune, dându-și jos pălăria cu boruri largi.

— Eu sunt Hadnan Kadere, zise el, neguțător ambulant. Caut Sălașul Stâncile Reci, oameni buni, dar fac troc cu toată lumea. Am multe...

— Să te ții departe de Stâncile Reci, îl tăie vorba Rhuarc cu o voce ca un cuțit de gheață, și de orice alt sălaș. Cum se face că ați ajuns atât de departe de Zidul Dragonului fără să vă luați o călăuză?

— Nu prea știu cum, oameni buni. Kadere zâmbi în continuare, deși își încordă puțin colțurile gurii. Am călătorit liber. Aceasta e prima mea vizită atât de departe spre miazăzi în Ținutul Întreit. M-am gândit că poate nu există călăuze.

Couladin mârâi și roti încet una dintre sulile sale. Kadere se cocoșă de parcă ar fi simțit deja oțelul trecând prin trupul său mare.

— Mereu există călăuze, zise Rhuarc cu răceală. Aveți noroc că ați ajuns atât de departe fără o călăuză. Bine că nu sunteți morți sau că nu mergeți înapoi spre Zidul Dragonului în pielea goală.

Kadere zâmbi cu toți dinții, neliniștit, iar căpetenia de clan continuă:

— Noroc că ne-ați întâlnit pe noi. Dacă ați fi mers așa în continuare, ați fi ajuns în Rhuidean.

— Am auzit... zise neguțătorul, cu fața palidă, oprindu-se să înghită în sec. Nu am știut, oameni buni. Trebuie să mă credeți că nu aș face dinadins așa un lucru. Și nici din greșeală, adăugă el în grabă. Lumina să îmi scalde vorbele, căci sunt adevărate, oameni buni; nu aș face așa ceva!

— Bine, îi zise Rhuarc. Pedepsele sunt aspre. Puteți merge alături de mine până la Pietrele Reci. Nu ar fi bine să vă rătăciți din nou. Ținutul Întreit poate fi un loc primejdios pentru cei care nu îl cunosc.

— De ce nu alături de mine, rosti Couladin cu o voce ascutită, ridicând capul sfidător. Aielii Shaido sunt cei mai numeroși de aici, Rhuarc. După obicei, el trebuie să meargă alături de mine.

— Ai devenit căpetenie de clan când nu eram eu aici?

Aielul din clanul Shaido roși, dar Rhuarc nu dădu nici un semn că ar fi fost mulțumit, și continuă cu aceeași voce:

— Neguțătorul caută Stâncile Reci. Va merge alături de mine. Cei din clanul Shaido pot face troc cu el pe drum. Cei din clanul Taardad nu se dau în vânt atât de mult după

neguțatori ambulanți, încât să încerce să îi țină doar pentru ei.

Chipul lui Couladin se întunecă și mai mult, dar coborî vocea, chiar dacă îi venea să izbucnească din cauza asta.

— Voi așeza tabăra lângă Stâncile Reci, Rhuarc. Cel Care Vine cu Zorile îi privește pe toți Aielii, și nu numai pe cei din clanul Taardad. Cei din clanul Shaido au și ei locul lor. Și cei din clanul Shaido îl vor urma pe Cel Care Vine cu Zorile.

Mat observă că bărbatul nu menționase că acela era Rand. Privind căruțele, Rand părea că nu-i ascultă. Rhuarc tăcu pentru o clipă.

— Aielii Shaido vor fi bine-veniți ca oaspeți în ținuturile Taardad, dacă îl vor urma pe Cel Care Vine cu Zorile, zise el, iar asta putea însemna două lucruri.

Kadere stătuse cu fața posomorâtă în tot acest timp, pesemne crezând că se află în mijlocul unei confruntări între Aieli. Acceptă invitația lui Rhuarc cu un oftat de ușurare.

— Vă mulțumesc, oameni buni! Vă mulțumesc, zise el, probabil bucuros că nu îl omorâseră. Poate că doriți să vedeți ce au de oferit căruțele mele? Vreun lucru anume pe care îl doriți?

— Mai târziu, spuse Rhuarc. Vom înnopta în Refugiul Imre și ne poți arăta atunci.

Couladin deja se îndepărta cu pași repezi, după ce auzise de Refugiul Imre, orice-ar fi fost și asta. Kadere vru să-și pună pălăria înapoi pe cap.

— O pălărie, zise Mat, ducând calul mai aproape de neguțător.

Dacă trebuia să mai stea în Pustie încă puțin, măcar putea să-și apere ochii de soarele acela nenorocit.

— Îți dau o monedă de aur pentru o pălărie ca asta.

— S-a făcut, se auzi vocea răgușită, dar melodioasă a unei femei.

Mat privi în jur și tresări. Singura femeie, în afară de Aviendha și Fecioarele Lăncii pe care o putea vedea, veni dinspre a doua căruță. Dar cu siguranță nu i se potrivea vocea, care era una dintre cele mai frumoase voci pe care le auzise vreodată. Rand se încruntă la ea și scutură din cap, și

pe bună dreptate. Ochii negri ai femeii aproape că erau ascunși după cocloașe de grăsime, deci nu își putea da seama dacă erau sau nu oblici, însă nasul ei era precum o secure în comparație cu cel al neguțătorului. Îmbrăcată într-o rochie de mătase crem-deschis, cu un șal alb de dantelă așezat deasupra capului în niște piepteni lucrați din fildeș, înfipți în părul ei lung și aspru, femeia se mișca cu o ușurință ciudată, aproape ca o Fecioară.

— O ofertă bună, zise ea pe acel ton muzical. Sunt Keille din Shaogi, neguțătoare ambulantă.

Femeia îi smulse pălăria lui Kadere și i-o întinse lui Mat.

— Rezistentă, domnul meu, și aproape nouă. Vei avea nevoie de așa ceva ca să treci cu bine prin Ținutul Întreit. Aici, un om poate să moară... zise ea, pocnindu-și degetele grase ca pe un bici, uite-așa. Râsul ei răsună la fel de cristalin ca și vocea. Sau o femeie. O monedă de aur, spuse ea, iar când Mat șovăi, ochii ei adânciți îi sclipiră ca ai unui corb. Rareori fac aceeași ofertă de două ori.

O femeie cel puțin curioasă. Kadere nu se împotrivi, doar se strâmbă foarte puțin. Dacă această Keille era partenera lui, era clar cine era seniorul. Și dacă pălăria îl ajuta pe Mat să nu-i fiarbă capul, chiar merita prețul, după părerea lui. Femeia mușcă moneda înainte să dea drumul pălăriei. În mod surprinzător, se potrivea. Și chiar dacă nu era mai răcoare sub borurile acelea largi, măcar era mult mai umbră. Mat băgă cârpa în buzunarul de la surtuc.

— Ceilalți nu doriți nimic? zise femeia solidă, și trecu cu privirea peste Aieli. Ce fetiță frumoasă, murmură ea către Aviendha, rânjind într-un fel care ar fi putut fi luat drept un zâmbet. Și dumneata, domnule? îi susură ea dulce lui Rand.

Vocea aceea era chiar enervantă, mai ales când căpăta și tonul acela mios.

— Ceva care să te apere de acest ținut neiertător?

Rand întoarse pe Jeade'en ca să poată privi la căruțași și scutură din cap. Cu acea *shoufa* peste față, chiar arăta ca un Aiel.

— În această seară, Keille, zise Kadere. Facem troc în seara asta, într-un loc numit Refugiul Imre.

— Chiar așa?

O vreme, femeia privi la coloanele de Aieli Shaido, și apoi la Înțelepte. Dintr-odată se întoarse către căruța ei și zise peste umăr celui alt neguțător:

— Atunci, de ce îi ținem aici pe oamenii aceștia buni? Haide, Kadere! Haide!

Rand privi după ea, și scutură din nou din cap. Lângă căruța ei era un mestrel. Mat clipi, crezând că i se urcase căldura la cap, dar bărbatul nu dispăru; un om cu părul negru, între două vârste, îmbrăcat cu o manta peticită. Bărbatul privi adunarea până când Keille îl împinse înaintea ei pe scara căruței. Kadere se uită la căruța albă a acesteia cu chipul mai lipsit de expresie decât al unui Aiel, după care merse la căruța lui. O adunătură foarte ciudată.

— Ai văzut mestrelul? îl întrebă Mat pe Rand, care dădu puțin din cap, privind la căruțe, de parcă n-ar mai fi văzut o căruță în viața lui.

Rhuarc și Heim plecaseră deja înapoi spre ceilalți Jindo. Cei o sută care îl înconjurau pe Rand așteptau răbdători și priveau ba la el, ba la orice ar fi putut ascunde și cel mai mic șoricel. Căruțașii începură să tragă de hățuri, dar Rand nu se mișcă din loc.

— Oameni ciudați acești neguțători ambulanți, nu-i așa Rand? Dar pesemne că trebuie să fii ciudat ca să vii în Pustie. Uită-te la noi!

Asta o făcu pe Aviendha să zâmbească, dar Rand părea că nu auzise. Mat voia să-l audă spunând ceva. Orice. Tăcerea lui era descurajatoare.

— Ai fi crezut că să călăuzești un neguțător e o atât de mare onoare încât Rhuarc și Couladin să se certe din pricina asta? Tu înțelegi ceva din treaba asta cu ji'e'toh?

— Ești un nesăbuit, murmură Aviendha. N-are a face cu ji'e'toh. Couladin încearcă să facă pe căpetenia de clan. Rhuarc nu îi poate da voie să facă asta până când nu va merge în Rhuidean. Aieli Shaido ar fura până și oase de la un câine – de fapt ar fura și oasele, și câinele –, dar până și ei merită o căpetenie adevărată. Și din pricina lui Rand al'Thor trebuie să lăsăm o mie dintre ei să își așeze corturile pe

pământurile noastre.

— Ochii lui, zise Rand și întoarse privirea dinspre căruțe. Un om primejdios.

— Ai cui ochi? se încruntă Mat. Ai lui Couladin?

— Ochii lui Kadere. A asudat mult, s-a schimbat la față, însă privirea nu i s-a schimbat deloc. Trebuie să te uiți mereu la ochi. Nu la ce ți se pare ție că e important.

— Sigur că da, Rand, zise Mat, se foi în șa și ridică frâiele parcă gata să plece; poate că tăcerea nu era un lucru atât de rău. Trebuie să te uiți la ochi.

Rand își îndreaptă privirea către colinele cele mai apropiate, întorcându-și capul dintr-o parte în alta.

— Timpul e primejdios, murmură el. Timpul pune capcane. Trebuie să mă feresc de capcanele lor de vreme ce le așez pe ale mele.

Nu era nimic acolo sus din câte putea vedea Mat, în afară de un tufiș ori un copac solitar. Aviendha se încruntă și privi spre acele înălțimi, apoi spre Rand, și își așează șalul.

— Capcane? se miră Mat. „Pe Lumină, sper să-mi dea un răspuns care nu e nebunesc.” Cine pune capcane?

Preț de o clipă, Rand îl privi de parcă nu înțelegea întrebarea. Căruțele neguțătorilor porniseră alături de un grup de Fecioare de fiecare parte și se întorseseră ca să-i urmeze pe Jindo, urmați de Shaído. Și mai multe Fecioare merseră în față pe post de cercetași. Doar Aieli din jurul lui Rand nu se clinteau, iar Înțeleptele se opriră și ele și îi priviră; iar după semnele pe care le făcea Egwene, Mat se gândi că femeia voia să vină să vadă ce-i cu ei.

— Nu se vede, și nici nu se simte, spuse Rand în sfârșit; se aplecă puțin spre Mat și șopti cu voce tare, de parcă s-ar fi prefăcut. Călătorim cu răul acum, Mat. Fii cu băgare de seamă!

Rand avea din nou acel zâmbet strâmb pe față, în timp ce privea cum trec căruțele pe lângă el.

— Crezi că acest Kadere e un om *rău*?

— Un om primejdios, Mat - ochii te dau mereu de gol - și totuși cine poate ști? Dar de ce să-mi fac eu griji, dacă Moiraine și Înțeleptele au grijă de mine? Și să nu uităm de

Lanfear. A mai fost vreodată un bărbat sub grija atâtor priviri? zise Rand așezându-se drept în șa. A început. Sper să am norocul tău, Mat. A început și nu mai există cale de întoarcere acum, indiferent cum cade sabia.

Dădu din cap pentru sine și își mână calul bălțat după Rhurc, cu Aviendha alături, și cu cei o sută de Jindo în urmă.

Mat era destul de bucuros că poate și el să-i urmeze. Era mai bine decât să rămână acolo. Soarele ardea pe mijlocul cerului de un albastru perfect. Mai era mult de mers până la apus. Începuse? Ce voia el să zică cu începușe? Începuse încă din Rhuidean; sau mai bine zis din Emond's Field, în Noaptea lernii, cu un an în urmă. „Călătorim cu răul acum” și „nu mai există cale de întoarcere”? Și Lanfear? Rand era pe punctul de a-și pierde mințile acum. Fără îndoială. Trebuia să fie o cale de a ieși din Pustie înainte să fie prea târziu. Din când în când Mat privea spre căruțele neguțătorilor. Înainte să fie prea târziu. Dacă nu cumva era deja prea târziu.

37 Refugiul Imre

Soarele încă se afla la orizont când Rhuarc anunță că Refugiul Imre, locul în care avea de gând să înnopteze, se afla la aproape o milă înaintea.

— De ce să ne oprim? întrebă Rand. Mai sunt ore bune de lumină.

Îi răspunse Aviendha, care mergea alături de Jeade'en, pe tonul ei sfidător pe care Rand deja îl cunoștea.

— La Refugiul Imre se găsește apă. Cel mai bine e să ne ridicăm tabăra lângă apă ori de câte ori avem ocazia.

— Și căruțele neguțătorilor nu mai pot merge mult, adăugă Rhuarc. Când umbrele se vor mări vor trebui să se oprească, altfel vor rămâne fără roți sau catării își vor frânge picioarele. Nu vreau să-i las în urmă. Nu mă pot lipsi de nimeni care să aibă grijă de ei, dar Couladin poate.

Rand se răsuci în șa. Înconjurat acum de Duadhe Mahdi'in din septul Jindo, Fântânari, căruțele se mișcau greu, mutându-se la o sută de pași într-o parte, ridicând un nor de praf gălbui. Cele mai multe fâgașe erau prea adânci sau prea abrupte și îi obligau pe căruțași să le ocolească, așa că șirul se unduia precum un șarpe beat. Din șirul șovăitor se ridicau înjurături, cele mai mult dând toată vina pe catări. Kadere și Keille se aflau încă în căruțele lor vopsite în alb.

— Nu, spuse Rand, nu vrei să faci asta.

Râse încet și necăjit. Mat îl privea cu multă curiozitate, de sub borurile largi ale noii sale pălării. Zâmbi într-un chip care el dorea să pară încurajator, dar fața lui Mat nu se schimbă. „Va trebui să-și poarte singur de grijă, se gândi Rand. Sunt prea multe în joc.”

Și apropo de purtat grija, Rand începu să simtă privirea Aviendhei, care avea un șal înfășurat în jurul capului ca o *shoufa*. Se îndreptă din nou în șa. Cu toate că Moiraine o trimisese să-l dădăcească, el avea impresia că femeia aștepta să-l vadă căzând. I-ar fi plăcut să creadă că pur și simplu nu îi plăcea să fie îndesată într-o rochie și pusă să-l vegheze, însă strălucirea din ochii ei spunea că era ceva mai personal.

Pentru prima dată, Moiraine și Înteptele *nu* îl pândeau. La jumătatea drumului dintre Aielii Jindo și Aielii Shaido, Moiraine și Egwene mergeau alături de Amys și de celelalte șase femei, care priveau la ceva aflat în mâna femeii Aes-Sedai. Obiectul prindea lumina soarelui care tocmai apunea, precum o bijuterie strălucitoare; toate păreau la fel de curioase ca niște fete. Lan merse înapoi între gai'shain și caii de povară, de parcă ar fi fost alungat.

Scena aceasta îl neliniștea pe Rand. Era obișnuit să fie în centrul atenției acestui mic grup. Ce găsiseră ele mai interesant? Cu siguranță nimic ce l-ar fi bucurat, nu când era și Moiraine acolo, și Amys, și celelalte. Toate aveau planuri pentru el. Egwene era singura dintre ele în care chiar avea încredere. „Pe Lumină, sper că încă pot avea încredere în ea.” Singura persoană în care chiar putea avea încredere era el. „Când te vede mistrețul, mai ești doar tu și sulita ta.” Râse cu amărăciune de data aceasta.

— Ți se pare că Ținutul Întreit e un loc amuzant, Rand al'Thor? zise Aviendha, cu un zâmbet scurt. Râzi câtă vreme mai poți, udarule! Când acest pământ va începe să te frângă, îți vei primi pedeapsa pentru felul în care te-ai purtat cu Elayne.

„De ce nu voia femeia asta să se dea bătută?”

— Nu ai arătat nici un pic de respect pentru Dragonul Renăscut, se răsti el, dar ai putea să arăți puțin pentru Car'a'carn.

— O căpetenie de clan nu e ca un rege udar, Rand, zise Rhuarc chicotind, și nici Car'a'carn nu e. Respect există – deși, în general, femeile dau dovadă de cât mai puțin –, dar oricine poate vorbi unei căpetenii.

Chiar și așa, Rhuarc se încruntă la femeia de lângă calul lui Rand.

— Unele femei forțează limitele respectului.

Aviendha pesemne că își dădu seama că ultima remarcă fusese pentru ea; chipul îi era ca de piatră. Mergea însă cu pași mari, fără a scoate nici un cuvânt, cu pumnii încleștați pe lângă trup.

Două dintre Fecioarele-cercetași se apropiară în fugă. Nu

erau împreună; una se îndreptă spre Aielii Shaido și alta spre Aielii Jindo. Rand o recunoscuse; o femeie cu părul blond pe nume Adelin, frumoasă, dar cu fața aspră, cu o cicatrice de-a lungul obrazului ei ars de soare. Era una dintre cele care fuseseră în Stâncă, deși mai în vârstă decât mare parte dintre Fecioarele de acolo, poate cu zece ani mai mare decât el. Privirea fugară pe care o aruncă Aviendhei înainte de a veni lângă Rhuarc, o amestecătură de curiozitate și compătimire, îl supăra pe Rand. Dacă Aviendha acceptase să facă pe spionul, așa cum îi ceruseră Înțeleptele, nu merita cu siguranță compătimire. Compania lui nu era atât de împovăraătoare. Pe el Adelin îl ignoră.

— Necazuri la Refugiul Imre, îi spuse ea repede lui Rhuarc. Nu se vede nimeni. Am stat ascunse și nu ne-am apropiat.

— Bine, răspunse Rhuarc. Vestește-le pe Înțelepte.

Fără să-și dea seama că ridicase sulitele, Rhuarc se întoarse în mijlocul coloanei de Aielii Jindo. Aviendha mormăi ceva pentru sine, smulgându-și fustele, cu dorința limpede de a merge și ea cu el.

— Cred că ele știu deja, zise Mat în timp ce Adelin se grăbi către grupul Înțeleptelor.

După agitația din jurul lui Moiraine, Rand se gândi că Mat avea dreptate. Păreau că vorbesc toate în același timp. Egwene ținea o mână streășină la ochi, privind ba la Adelin, ba la el, iar pe cealaltă la gură. Cum aflaseră era o întrebare care trebuia păstrată pentru mai târziu.

— Despre ce fel de necazuri poate fi vorba? o întrebă el pe Aviendha.

Femeia încă mormăia pentru sine, deci nu răspunse.

— Aviendha? Ce fel de necazuri?

Nimic.

— Arde-te-ar, femeie, poți răspunde la o simplă întrebare! Ce fel de necazuri?

Femeia roși, dar răspunse cu o voce normală:

— Pesemne că e vorba de un jaf, de capre sau oi; la Refugiul Imre sunt păstorite și de unele, și de celelalte, dar cel mai sigur capre, din pricina apei. Pesemne că au fost Aielii Chareen, septul Munților Albi sau Aielii Jarra. Ei se află cel mai

aproape. Sau ar putea fi un sept din Goshien. Aielii Tomanelle sunt prea departe. Așa cred.

— Va trebui să ne luptăm?

Rand atinse *saidin*; dulcele val al Puterii îl cuprinse. Forța spurcată curgea prin el, și din fiecare por țâșni sudoare proaspătă.

— Aviendha?

— Nu. Adelin ar fi spus dacă hoții ar fi încă acolo. Turma și *gai'shain* sunt deja la mile distanță. Nu putem recupera turma pentru că trebuie să mergem cu tine.

Se gândi de ce oare nu pomenise nimic despre recuperarea ostaticilor, *gai'shain*, dar nu se gândi prea mult. Efortul pe care trebuia să-l facă pentru a sta drept în timp ce se ținea de *saidin*, pentru a nu leșina, nu îi lăsa prea mult timp de gândit.

Rhuarc și Aielii Jindo goneau înainte, deja acoperindu-și fețele, iar Rand îi urmă încet. Aviendha se încruntă nerăbdătoare la el, dar Rand îl ținu pe Jeade'en la pas. Nu voia să alerge cu capul înainte în capcana altcuiva. Măcar Mat nu se grăbea; acesta șovăia, în timp ce privea la căruțele neguțătorilor, și îl ținea pe Cimpioiaș la pas. Rand nu privea deloc către căruțe.

Aielii Shaido rămaseră în urmă, mergând din ce în ce mai încet, până când Înțeleptele începură să se urnească din nou. Desigur. Acesta era ținutul Aielilor Taardad. Lui Couladin nu-i păsa dacă cineva făcea furtișaguri aici. Rand spera că totuși căpeteniile de clan puteau fi adunați repede la Alcair Dai. Cum putea să unească niște oameni care păreau că se luptă mereu? Aceasta era acum cea mai puțin importantă grijă a sa.

Când Refugiul Imre apărură în sfârșit în depărtare, Rand rămase puțin surprins. Câteva grămezi de capre albe cu părul lung molfaiau petice de iarbă aspră și chiar frunzele tufelor cu spini. La început, el nu văzu construcția simplă din piatră așezată în fața unui deal cu vârful turtit; lucrarea grosolană din piatră se potrivea foarte bine cu ce era în jur, și câteva tufe cu spini prinseră rădăcini pe acoperișul de pământ. Nu era prea mare, avea ferestruici înguste prin care se putea

trage cu arcul și o singură intrare, din câte putea vedea el. După o clipă mai zări o clădire, la fel de mare, așezată pe o margine de stâncă, aflată la vreo douăzeci de pași mai sus. O crăpătură adâncă ducea până sus la stâncă și chiar puțin mai departe, din spatele casei de piatră de jos; nu părea să fie nici o altă cale de a ajunge la marginea de stâncă.

Rhuarc stătea la vreo patru sute de pași de dealul turtit, cu vâlul desfăcut, fiind singurul Aiel Jindo din jur. Asta nu însemna că toți ceilalți nu erau acolo, desigur. Rand opri calul lângă el și descălecă. Căpetenia de clan continuă să scruteze clădirile din piatră.

— Caprele, zise Aviendha, cu o voce care părea îngrijorată. Niște hoți nu ar fi lăsat capre în urmă, dar turma parcă ar fi fost lăsată să hoinărească de capul ei.

— De multe zile, zise Rhuarc aprobator, fără a-și lua ochii de la clădiri, altfel ar fi mai multe. De ce nu iese nimeni afară? Ar trebui să-mi fi văzut chipul până acum și să mă recunoască.

Porni înainte și nu se împotrivi când Rand i se alătură, cu Jeade'en după el. Aviendha ținea mâna pe cuțitul de la cingătoare, iar Mat, aflat în urmă pe cal, ținea sulita cu mâner negru de parcă se așteptă să o folosească.

Ușa era făcută din lemn tare, din scânduri scurte și înguste. Câteva dintre întăriturile de fier erau rupte, tăiate de o secure. Rhuarc șovăi preț de o clipă, apoi o deschise. Abia dacă se uită înăuntru, după care se întoarse și-și plimbă ochii peste împrejurimi.

Rand vârî capul înăuntru. Nu era nimeni acolo. Interiorul, în care lumina țâșnea prin ferestruici, era o singură încăpere și se vedea prea bine că nu era o locuință, ci doar un loc unde se puteau adăposti păstorii. O vatră deschisă se afla sub o gaură pentru fum făcută în acoperiș. În crăpătura mare din spate erau tăiate scări în piatra cenușie. Locul fusese prădat. Paturile, păturile, oalele, toate erau aruncate pe podeaua de piatră, printre perne tăiate. Se turnase un soi de lichid peste tot, pe pereți, chiar și pe acoperiș, și când se uscaseră se făcuse negru.

Când își dădu seama ce era, Rand se trase înapoi, sabia

făurită de Putere îi apăru în mână fără ca el să se gândească măcar la asta. Sânge. Atât de mult sânge! Aici fusese un măcel, pe cât se putea de barbar. Nimic nu se mișca afară, mai puțin caprele.

Aviendha ieși la fel de repede cum intrase.

— Cine, întrebă ea cu neîncredere, cu ochii ei verzi-albăstrui plini de ură. Cine ar face asta? Unde sunt morții?

— Troloci, murmură Mat. Mie-mi miroase a treabă de troloci.

— Trolocii nu vin în Ținutul Întreit, udarule, mârâi femeia cu dispreț. Cel puțin nu mai departe de câteva mile după Mana Pustiitoare, și asta rareori. Am auzit că numesc Ținutul Întreit Tărâmul Morții. Noi vânăm trolocii, udarule; nu ne vânează ei pe noi.

Nimic nu se mișca. Rand dădu drumul sabiei, și împinse *saidin* înapoi. Era greu. Plăcerea Puterii era aproape de ajuns cât să copleșească mizeria atingerii spurcate, simpla euforie destul cât să-l facă să nu-i mai pese. Mat avea dreptate, indiferent de ce spunea Aviendha, dar se întâmplase demult, și trolocii pleaseră de mult. Troloci în Pustie, într-un loc în care venise el. Nu era atât de prost încât să creadă că era o coincidență. „Dar dacă ei cred că sunt, poate n-o să le mai pese.”

Rhuarc le făcu semn Aielilor Jindo să vină – parcă ieșiră din pământ – și după o vreme se iviră și ceilalți, Aielii Shaido, și căruțele neguțătorilor, și grupul Înțeleptelor. Vestea despre ce se găsisese se răspândi repede, și printre Aieli neliniștea deveni limpede. Se mișcau de parcă se așteptau să fie atacați chiar atunci, poate chiar de unul dintre ei. Cercetașii se împrăștiară în toate direcțiile. Fără să lege catârrii, căruțașii se uitară în jur tremurând, parcă gata să sară sub căruțe la primul strigăt.

Pentru o vreme atmosfera fu ca într-un stup de albine întărâtat. Rhuarc se îngrijii ca neguțătorii să-și așeze corturile la marginea taberei Jindo. Couladin privea furios, pentru că astfel orice Shaido care dorea să facă troc trebuia să meargă la Aielii Jindo, dar nu se împotrivi. Poate și el își dăduse seama că în acel moment asta ar fi însemnat să sară toată lumea și

să dănțuiască cu sulițele. Aiellii Shaido își așezară corturile la mai puțin de un sfert de milă distanță, cu Înțeleptele, ca de obicei, la mijloc. Înțeleptele cercetară clădirea pe dinăuntru, la fel și Moiraine și Lan, dar dacă descoperiseră ceva nu ziseseră nimănui.

Apa de la Refugiul Imre se dovedi a fi un pârlăiaș aflat în spatele crăpăturii, care curgea într-un bazin adânc – ceea ce Rhuarc numea rezervor – lat de mai puțin de doi pași. Destul pentru niște păstori, destul cât să-și umple Aiellii Jindo câteva burdufuri. Nici un Shaido nu veni în apropiere; pe pământul Taardad, Aiellii Jindo aveau întâiul drept la apă. Se părea că acele capre își luau apa din frunzele groase ale tufelor cu spini. Rhuarc îl încredință pe Rand că avea să fie mai multă apă la următorul popas de noapte.

Kadere făcu ceva uimitor în vreme ce căruțașii își dezlegau măgarii și scoteau gălețile din căruțe. Coborî din căruța sa urmat de o femeie tânără cu părul negru, îmbrăcată cu o rochie din mătase roșie și încălțări din catifea roșie, potrivite mai degrabă pentru un palat decât pentru Pustie. Un fular roșu transparent, înfășurat ca o *shoufa* sau ca un vâl, nu o ferea de soare, și cu siguranță nu îi ascundea frumosul chip palid în formă de inimă. Ținându-se de brațul gros al neguțătorului, se mișca provocator, în timp ce el o ducea spre încăperea acoperită cu sânge; Moiraine și celelalte plecaseră spre locul în care tabăra Înțeleptelor era pregătită de către gai'shain. Când cei doi ieșiră, femeia tremura încet. Rand era sigur că se prefăcea doar, la fel cum era sigur că femeia ar fi fost în stare să ceară să vadă camera de lucru a măcelarului. Spectacolul scârbei ei nu dură mai mult de două secunde, după care femeia rămase să se uite curioasă la Aieli.

Se părea că Rand era unul dintre lucrurile pe care voia să le vadă. Kadere dădu să o ducă înapoi în căruță, dar se răzgândi și se îndreptară spre Rand, în vreme ce femeia continua să zâmbească pe sub vâlul ei diafan.

— Hadnan îmi povestea despre tine, zise ea cu o voce joasă.

Cu toate că îl ținea de braț pe neguțător, îl scrută cu privirea pe Rand, cu foarte mult curaj.

— Tu ești cel despre care vorbesc Aielii. Cel Care Vine cu Zorile.

Keille și menestrelul coborâra din cea de-a doua căruță și rămaseră la distanță pentru a privi.

— Se pare că da, zise el.

— Ciudat, spuse femeia cu un zâmbet care deveni răutăcios. Mă gândeam că ești mai chipeș. Căldura asta oribilă e atât de obositoare, zise femeia și îl bătu pe Kadere pe obraz, după care oftă. Să nu dureze prea mult.

Kadere nu zise nimic până când femeia nu urcă treptele înapoi în căruță. Pălăria o înlocuise cu un șal alb lung, legat în jurul capului, capetele atârându-i pe ceafă.

— Trebuie să o iertați pe Isendre, domnule. E... prea directă, uneori, zise bărbatul cu o voce liniștită, dar cu niște ochi de pasăre de pradă; șovăi, apoi continuă: Am auzit și alte lucruri. Am auzit că ați scos sabia Callandor din Inima Stâncii.

Privirea omului nu se schimbă deloc. Dacă el știa despre Callandor, știa că Rand era Dragonul Renăscut, știa că putea mânui Puterea Supremă. Și privirea nu i se schimbă deloc. Un om primejdios.

— Mi s-a zis, îi spuse Rand, că n-ar trebui să crezi nimic din ce auzi, și doar jumătate din ce vezi.

— O regulă înțeleaptă, admise Kadere după o clipă. Dar ca un om să atingă măreția, trebuie să creadă în ceva. Credința și cunoașterea construiesc calea către măreție. Cunoașterea e poate cea mai importantă dintre toate. Cu toții căutăm să cunoaștem. Mă iertați, domnule! Isendre nu e o femeie răbdătoare. Poate vom avea o altă ocazie să vorbim.

Nici nu făcu omul trei pași, că Aviendha îi zise cu o voce gravă și aspră:

— Tu îi aparții lui Elayne, Rand al'Thor. Te holbezi în halul ăsta la fiecare femeie care îți trece prin fața ochilor sau doar la cele care sunt pe jumătate despuiate? Dacă îmi lepăd toate hainele, o să te holbezi și la mine așa? Tu îi aparții lui Elayne!

Uitase că femeia era acolo.

— Nu aparțin nimănui, Aviendha. Elayne? Mi se pare că ea nu se prea poate hotărî în legătură cu ce gândește.

— Elayne și-a descărcat sufletul în fața ta, Rand al'Thor.

Dacă tot nu ți-a arătat asta în Stânca din Tear, nu ți-ai dat seama din cele două scrisori ce simte ea? Ești al ei și al nimănui altcuiva.

Rand ridică mâinile în aer și se îndepărtă de ea. Cel puțin încercă. Ea îl urmă ca o umbră dezaprobatoare în lumina soarelui.

Săbii. Poate că Aielii uitaseră de ce nu purtau săbii, dar le disprețuiau încă. Poate că o sabie ar fi convins-o să îl lase în pace. Îl căută pe Lan în tabăra Înțeleptelor și îl rugă pe Străjer să-l urmărească în timp ce lucra la poziții. Bair era singura dintre cele patru care se vedea și ridurile de pe chip cu siguranță i se încrețiră mai tare când îl zări. Nici Egwene nu era prin preajmă. Moiraine parcă avea pe chip o mască liniștită, cu ochii negri blânzi; nu putea să-și dea seama dacă era sau nu de acord.

Nu voia să-i insulte pe Aieli, așa că se duse cu Lan între corturile Înțeleptelor și ale Aielilor Jindo. Se folosi de una dintre săbiile pentru antrenament pe care le purta Lan în bagaje, cu un mănunchi de corzi legate între ele în loc de lamă. Greutatea și echilibrul erau totuși potrivite, și putea uita de dansul pe care îl făcea de la o mișcare la alta, cu sabia pentru antrenament vie în mâinile sale, parcă parte din el.

Așa era de obicei. Astăzi soarele era ca un cuptor așezat pe cer, care îl secătuia de putere. Aviendha se ghemui într-o parte cu genunchii la piept și îl privi.

În sfârșit, respirând din greu, își lăsă mâinile să cadă.

—Ți-ai pierdut concentrarea, îi zise Lan. Trebuie să ții strâns de asta chiar dacă mușchii ți se fac ca apa. Când o vei pierde, aceea va fi ziua în care vei muri. Și pesemne că așa va păți un fermier care a pus pentru prima dată mâna pe o sabie, zise el cu un zâmbet brusc, ciudat pe chipul lui ca de piatră.

— Da. Păi, nu mai sunt fermier, nu-i așa?

Aveau și public acum, deși stăteau la distanță. Aielii se așezară atât la marginea taberei Shaido, cât și la marginea taberei Jindo. Trupul înfășurat în alb a lui Keille ieșea în evidență printre Aielii Jindo, iar menestrelul stătea lângă ea acoperit cu pelerina sa cu petice multicolore. Ce să facă? Nu

voia ca ei să-și dea seama că el îi urmărea.

— Cum se luptă Aielii, Lan?

— Dârz, zise Străjerul sec. Nu-și pierde niciodată concentrarea. Privește aici!

Bărbatul făcu un cerc și niște săgeți pe pământul tare și crăpat.

— Aielii își schimbă tactica în funcție de situație, dar iată una pe care o preferă. Înaintează într-o coloană împărțită în patru. Când întâlnesc un inamic, prima coloană se năpustește asupra lor. A doua și a treia se dau într-o parte și îi lovesc din lături și din spate. Ultima coloană așteaptă, de cele mai multe ori fără a privi lupta, mai puțin conducătorul lor. Când se ivește o ocazie – o breșă, orice – cei care așteaptă lovesc acolo. Și îi termină!

Vări sabia în cercul în care erau deja înfipte săgeți.

— Cum faci față la așa ceva? Întrebă Rand.

— Cu greutate. La primul contact – n-o să vezi când te vor lovi Aielii decât dacă ai noroc – trimiți imediat călăreți care să rupă sau măcar să țină pe loc atacurile lor din lături. Dacă îți păstrezi mare parte din forțe și oprești primul atac, poți apoi să te năpustești asupra celorlalți pe rând și să-i învingi și pe ei.

— De ce vrei să înveți să te lupți ca un Aiel? se răsti Aviendha. Nu ești Cel Care Vine cu Zorile, care trebuie să ne lege pe toți și să ne aducă la gloria de altădată? Și oricum, dacă vrei să știi cum să te lupți cu Aielii, întreabă un Aiel, nu un udar. Calea lui nu va merge.

— A mers destul de bine cu oamenii din Ținuturile de la Hotare din când în când, zise Rhuarc, ale cărui cizme moi nu făcuseră prea mult zgomot pe pământul tare; avea un burduf la subraț.

— Mereu se fac excepții când cineva suferă o pierdere, Aviendha, dar poți fi bosumflată până la o limită. Ai renunțat la suliță pentru obligația pe care o ai față de semenii tăi și față de sângele tău. Cu siguranță că într-o zi vei putea sili vreo căpetenie de clan să facă ce vrei tu, în loc de ce vrea el, dar dacă ești înțeleaptă pentru cel mai mic sălaș din cel mai mic sept din Taardad, obligația e aceeași, și nu poate fi

îndeplinită dacă ești supărată.

O Înțeleaptă. Rand se simțea ca un prostănac. Sigur că de asta fusese în Rhuidean. Dar nu se gândise niciodată că Aviendha ar putea renunța la suliță. Cu siguranță asta explica de ce fusese aleasă să îl spioneze. Dintr-odată se întrebă dacă femeia putea conduce. I se părea că Min fusese singura femeie din viața lui, de la acea Noapte a Iernii, care nu putea conduce.

Rhuarc îi aruncă burduful. Apa călduță îi curse în gâtleej ca vinul rece. Se strădui să nu verse deloc pe față, ca să nu o risipească, dar era greu.

— Mă gândeam că poate ai vrea să înveți să mânuiești sulița, zise Rhuarc când Rand lăsă jos burduful pe jumătate gol.

Rand își dădu seama că căpetenia de clan avea cu el două sulițe și două scuturi. Nu erau sulițe pentru antrenament, dacă exista așa ceva, ci sulițe cu vârfuri din oțel lungi de un picior.

Că era vorba de oțel sau de lemn, mușchii săi cereau odihnă. Picioarele îl îndemnau să stea jos, la fel și capul. Keille și menestrelul nu mai erau acolo, dar Aielii încă priveau din ambele tabere. Îl văzuseră când se antrenase cu sabia pe care o urau atât de mult, fie ea și de lemn. Ei erau semenii lui. Nu îi cunoștea, dar erau ai lui, în multe privințe. Și Aviendha îl privea încă, încruntată de parcă ar fi fost vina lui Rhuarc că ea nu mai era războinic. Nu că ar fi avut ea de-a face ceva cu această hotărâre, desigur. Aielii Jindo și Shaido îi priveau; asta era tot.

— Muntele acela poate deveni foarte greu uneori, oftă el, luând o suliță și un scut de la Rhuarc. Când apuci să îl mai lași jos puțin?

— Când mori, zise Lan simplu.

Rand își urni picioarele – încercând să nu o ia în seamă pe Aviendha – și se pregăti de lupta cu Rhuarc. Nu avea de gând să moară încă. Nu, nu pentru multă vreme încă.

Aplecat pe una dintre roțile înalte, la umbra căruțelor negustorilor, Mat aruncă o privire șirului de Aieli Jindo care se

uitau la Rand. Acum le vedea doar spatele. Omul ăsta era un neghiob să ȋopăie în căldura aceea. Orice om cu mintea la cap ar fi căutat ceva care să-l apere de soare, ceva de băut. Își așeză scaunul la umbră, se holbă în halba cu bere pe care o cumpărase de la unul dintre căruțași și rânji. Berea pur și simplu avea un gust rău când era la fel de caldă ca supa. Măcar era udă. Singurul lucru pe care îl mai cumpărase, în afară de pălărie, era o pipă scurtă cu capătul lucrat din argint, îndesată acum în buzunar alături de punguța sa cu tutun. Acum nu-i stătea mintea la troc. Doar dacă nu era pentru a ieși din Pustie, o marfă pe care neguțatorii se părea că nu o aveau la vânzare în acel moment.

Negustoria le mergea bine, mai puțin berea. Pe Aieli nu-i deranja căldura, dar parcă se gândeau că era cam slăbuță. Mai toți erau dintre Aieli Jindo, dar era și un șuvoi neîntrerupt de Aieli Shaido din cealaltă tabără. Couladin și Kadere se tocmiră mult, dar nu ajunseră la o înțelegere, având în vedere că Couladin plecă cu mâna goală; pesemne că lui Kadere nu-i conveni că pierduse clientul; se holbă în urma lui Couladin cu ochii aceia ca de vultur, și un Jindo care voia să-i atragă atenția fu nevoit să vorbească de trei ori înainte să fie auzit.

Aieli nu aveau prea mulți bani de aruncat, dar neguțatorii erau gata să accepte cupe de argint sau figurine de aur sau ornamente delicate, care fuseseră furate din Tear, iar punguțele Aielilor dezvăluiau pepite de aur sau argint care îl făcură pe Mat să se ridice în picioare. Însă un Aiel care pierdea la zaruri putea cu siguranță să întindă mâna după suliță. Se întrebă unde puteau fi oare minele. Unde un om putea găsi aur, putea și un altul. Deși pesemne că era muncă grea să cauți aur. Luă o gură zdravănă de bere caldă și se rezemă cu spatele de roata căruței.

Ce se vindea și ce nu, și cu ce preț era interesant. Aieli nu erau niște prostănaci, gata să dea o solniță de aur pentru o bucată de material. Cunoșteau valoarea lucrurilor și se tocmeau bine, deși aveau și ei dorințele lor. Cărțile se terminară imediat; nu le voia toată lumea, dar cei interesați luară și ultima carte din căruțe. Panglicile și catifeaua se făcură nevăzute de îndată ce fură puse la vânzare, pentru

cantități uimitoare de aur și argint, și brâiele nu se vândură nici ele mai ieftin, însă cele mai fine mătăsuri rămaseră acolo. Mat auzi un Shaido zicându-i lui Kadere că mătasea era mai ieftină spre răsărit. Un neguțător îndesat cu nasul spart încercă să convingă o Fecioară din septul Jindo să cumpere o brățară din fildeș. Femeia scoase din săculeț una mai mare, mai groasă și mai frumos ornamentată și se oferă să se bată cu el pentru amândouă. Bărbatul șovăi înainte să o refuze, lucru care-i arătă lui Mat că acesta era chiar mai prost decât părea. Acele de toate felurile se vândură foarte bine, dar oalele și mare parte dintre cuțite treziră zâmbete batjocoritoare; fierarii Aieli lucrau mai frumos. Toate lucrurile își schimbă proprietarul, de la sticlute cu parfum și săruri de baie, până la butoiașe de coniac. Vinul și coniacul se vândură la prețuri bune. Mat fu uimit să-l audă pe Heim cum cere tutun din Ținutul celor Două Râuri. Neguțătorii nu aveau așa ceva.

Unul dintre căruțași tot încerca să-i atragă pe Aieli să cumpere o arbaletă mare lucrată în aur, dar fără succes. Arbaleta îi atrase atenția lui Mat, având ciopliți în ea niște lei aurii cu ochi ce păreau a fi rubine. Micuțe, dar tot rubine. Desigur, un arc bun din Ținutul celor Două Râuri putea să tragă cu șase săgeți deodată, în timp ce o arbaletă abia putea fi încărcată cu a doua săgeată. Deși o arbaletă atât de mare putea trage la o distanță mai mare; cu o sută de pași mai mult. Cu doi bărbați care nu făceau nimic altceva decât să țină arbaleta pregătită în mâinile fiecărui arcaș, și sulizași solizi care să țină cavaleria departe...

Tresărind, Mat își lăsa capul să cadă pe spițe. Se întâmplase din nou. Trebuia să iasă din Pustie, departe de Moiraine, departe de orice femeie Aes-Sedai. Poate înapoi acasă pentru o vreme. Poate că ar fi reușit să ajungă acolo la timp ca să ajute în necazurile pe care le făceau Mantiile Albe. „Slabe șanse, doar dacă folosesc nenorocitele de Căi de Taină sau o altă Piatră de Trecere.” Oricum asta nu ar fi rezolvat problema. În primul rând că nu ar fi găsit nici un răspuns în Emond's Field la ce ziseseră acei șerpi despre înșurătoarea cu Fiica celor Nouă Luni sau despre moartea și renașterea lui.

Sau despre Rhuidean.

Pe sub haină, Mat frecă medalionul din argint cu cap de vulpe, care îi atârna la gât. Pupilele ochilor de vulpe erau niște cerculețe tăiate de câte o linie șerpuită, cu una din jumătăți strălucitoare și cealaltă încetoșată, dintr-un motiv anume. Simbolul strămoșesc al neamului Aes-Sedai, dinainte de Frângere. Luă sulita cu mâner negru, vârful ca de sabie însemnat cu doi corbi, din locul în care o rezemase și o așeză pe genunchi. Altă lucrătură de-a Aes-Sedai. În Rhuidean nu găsisese nici un răspuns, doar alte întrebări, și...

Înainte de Rhuidean, memoria lui fusese plină de găuri. Dacă era să se gândească la cum era atunci, și-ar fi amintit cum se ducea în fața unei uși dimineața și cum pleca seara, dar nimic între. Acum era ceva între, care umplea toate găurile acelea. Vise pe care le avea în mijlocul zilei, sau ceva de genul acesta. Era de parcă și-ar fi amintit de dansuri și bătlaii și străzi și orașe, pe care nu le văzuse niciodată, care nici nu era sigur că existaseră vreodată; ca o sută de frânturi de amintiri de la o sută de oameni diferiți. Poate că era mai bine să-și închipuie că sunt vise, și uneori îl luau prin surprindere, ca mai înainte arbaleta. Se trezea privind în pământ și plănuiind o ambuscadă, sau cum să se apere de una, sau cum să pregătească o armată de luptă. Era o nebunie.

Fără a privi, desenă următoarele cuvinte care erau cioplite în mânerul sulitei negre. Acum le putea citi la fel de bine ca pe orice carte, deși îi luase tot drumul din Chaendaer ca să-și dea seama. Rand nu zisese nimic, dar Mat bănuia că se dăduse de gol acolo, în Rhuidean. Cunoștea Limba Veche acum, trasă din acele vise. „Pe Lumină, ce mi-au făcut, oare?”

— *Sa souvraya niende miasin ye!* zise el cu voce tare. Sunt pierdut în propria minte.

— Un om învățat, pentru aceste vremuri și această Vârstă.

Mat privi în sus și îl văzu pe menestrel, care se uita la el cu niște ochi negri, adânciți în orbite. Dacă Moiraine se gândea să îl trimită la Turnul Alb pentru studiu, nu l-ar mai fi lăsat să plece de acolo niciodată.

— Auzi tot felul de lucruri și le ții minte. Știi câteva zicale.

Asta ar fi trebuit să-l acopere dacă avea să se scape ca un prostănac.

— Eu sunt Jasin Natael. Menestrel.

Natael nu își flutură mantia, așa cum făcea Thom; ar fi putut la fel de bine să spună că era tâmplar sau rotar.

— Te superi dacă stau și eu lângă tine?

Mat dădu din cap, iar menestrelul își încrucișă picioarele și își așează mantia sub el. Părea foarte interesat de cum Aielii Jindo și Shaido se agitau în jurul căruțelor, mare pare dintre ei încă purtând sulițele și scuturile.

— Aieli, murmură el. Nu e tocmai la ce mă așteptam. Aproape că încă nu îmi vine să cred.

— Sunt alături de ei deja de săptămâni întregi, zise Mat, și nici eu nu știu dacă îi cred. Sunt oameni ciudați. Dacă vreuna dintre Fecioare te roagă să joci Sărutul Fecioarelor, eu te sfătuiesc să refuzi. În mod politic.

— Se pare că duci o viață interesantă aici, zise Natael încruntându-se la el întrebător.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Mat precaut.

— Cu siguranță, nu crezi că e un secret, nu? Nu găsești prea mulți bărbați care să călătorească în compania... unei Aes-Sedai. Femeia Moiraine Damodred. Și iată-l și pe Rand al'Thor. Dragonul Renăscut. Cel Care Vine cu Zorile. Cine poate spune câte profeții trebuie el să îndeplinească? Negreșit un tovarăș de călătorie neobișnuit.

Firește că Aielii vorbiseră. Oricine ar fi făcut la fel. Totuși, era puțin neliniștit să asculte un străin care vorbea atât de calm despre Rand.

— Deocamdată, e un tovarăș bun. Dacă te interesează, vorbește cu el. Eu unul prefer să nu fiu menționat.

— Poate că așa voi face. Mai târziu poate. Să vorbim despre tine. Înțeleg că ai fost în Rhuidean, unde nu a mai fost nimeni, în afară de Aieli, de trei mii de ani. Ai găsit asta acolo? zise el și întinse mâna după sulița de pe genunchii lui Mat, dar își lăsă mâna să cadă după ce Mat o trase puțin înapoi. Prea bine. Spune-mi ce ai văzut.

— De ce?

— Sunt menestrel, Matrim.

Natael își ținea capul aplecat într-o parte într-un mod straniu, dar se simțea în vocea lui că îl deranja să dea explicații. Ridică unul din colțurile mantiei sale peticite ca dovadă.

— Ai văzut ceea ce n-a mai văzut nimeni, în afară de o mână de Aieli. Gândește-te ce povești aș putea născoci cu lucrurile pe care le-au văzut ochii tăi. Dacă dorești, pot chiar să te fac pe tine eroul.

— Nu vreau să fiu erou, ce mama mă-sii, mârâi Mat.

Totuși, nu avea nici un motiv să stea tăcut. Amys și celelalte puteau să-și bată gura cât voiau repetând că nu trebuia să vorbească despre Rhuidean, dar el nu era Aiel. Altminteri putea fi de ajutor să aibă pe cineva dintre neguțatori care să manifeste puțină bunăvoință față de el, cineva care să pună o vorbă bună atunci când era nevoie.

Povesti totul din momentul când ajunseseră la zidul de ceață până la ieșirea din oraș, dar lăsa unele lucruri deoparte. Nu avea de gând să spună nimănui despre trecerea prin ter'angreal, și prefera să uite de praful care se prefăcuse în creaturi și încercase să-l omoare. Orașul cu palatele uriașe era fără îndoială de ajuns, și Avendesora.

Peste Copacul Vieții Natael sări repede, dar îl trecu pe Mat prin poveste din nou și din nou, cerându-i detalii cât mai multe, de la cum se simțise când trecuse prin ceață până la ultimele lucruri pe care Mat și le amintea despre piața mare din inima orașului. Despre toate acestea, Mat vorbi cu grijă; dacă îi scăpa ceva se putea trezi vorbind despre ter'angreal, și cine știa unde putea ajunge cu asta. Chiar și așa, bău toată berea, și tot vorbi până i se uscă gâtul. Suna plictisitor așa cum povestea el, de parcă intrase înăuntru și așteptase să plece Rand, apoi ieșise afară, dar Natael părea pornit să scoată și ultimul detaliu de la el. Chiar îi amintea lui Mat de Thom; uneori Thom se concentra asupra ta de parcă ar fi vrut să te stoarcă de toate amintirile.

— Asta ar trebui să faci tu aici?

Mat tresări când auzi vocea lui Kille, aspră cumva sub tonurile ei melodioase. Femeia îl speriasse, iar acum părea gata să-i smulgă inima din piept, și lui, și menestrelului.

— Acest tânăr mi-a povestit cele mai fascinante lucruri despre Rhuidean, zise el ridicându-se în picioare. N-o să-ți vină să crezi.

— Nu am venit aici pentru Rhuidean.

Cuvintele se năpustiră afară din gura femeii la fel de ascuțite ca securea ei de nas. Măcar îl privea doar pe Natael acum.

— Dacă îți spun...

— Nu-mi spui nimic.

— Nu încerca să mă faci să tac!

Fără a-l lua în seamă pe Mat, merseră pe lângă căruțe, certându-se încet și gesticulând violent. Keille se părea că fusese redusă la tăcere, până când cei doi se făcură nevăzuți în căruța ei.

Mat se cutremură. Nu-și putea imagina cum era să trăiești în aceeași încăpere cu o femeie. Ar fi fost ca și cum ar fi trăit în același loc cu un urs cu o durere de dinți. Ei, dar Isendre... Chipul ei, buzele ei, mersul ei legănat. Dacă o putea lua de lângă Kadere, poate că și-ar fi găsit și ea un erou tânăr – creaturile de praf putea să fie înalte de treizeci de picioare pentru ea; i-ar fi povestit fiecare detaliu pe care și l-ar fi amintit și ar mai fi inventat pe deasupra – un erou tânăr și chipeș care să-i fie mai mult pe plac decât un neguțător bătrân. Merita să se mai gândească la asta.

Soarele coborî sub linia orizontului, iar printre corturi, focurile mici făcute din crengi cu spini erau ca niște bile de lumină. Miresmele mâncării gătite învăluiră tabăra; capră friptă cu ardei iuți uscați. Și frigul învăluisese tabăra, frigul nopții din Pustie. Soarele parcă luase toată căldura cu el. Mat nu se gândise vreodată că ar avea nevoie de o haină groasă înainte să plece din Stâncă. Poate că aveau neguțătorii una. Poate că ar fi jucat Natael o partidă de zaruri pentru a lui.

Mânca la focul lui Rhurarc, alături de Heim și Rand. Și Aviendha, desigur. Neguțătorii erau și ei acolo, Natael lângă Keille, și Isendre mai că nu era înfășurată în jurul lui Kadere. Pesemne că avea să fie mai greu decât se aștepta să o separe pe Isendre de bărbatul cu nasul ca un cârlig – sau poate mai ușor. Că era sau nu înfășurată în jurul bărbatului,

ea avea ochii încețoșați doar pentru Rand. Te-ai fi gândit că deja îi prinsese însemnul la ureche, ca la o oaie. Nici Rand, și nici Kadere nu păreau să observe asta; neguțătorul abia dacă-și lua ochii de la Rand. Aviendha observase și se holba la Rand. Măcar focul dădea puțină căldură.

Când se sfârși capra friptă – și un soi de terci gălbui care era mai iute decât părea – Rhuarc și Heim își umplură pipele, iar căpetenia de clan îl rugă pe Natael să cante ceva.

— A, desigur, zise menestrelul clipind. Desigur. Stați să-mi aduc harpa.

Mantaua sa flutură în vântul secetos și rece, în timp ce el se făcu nevăzut în căruța lui Kelle. Omul acesta era fără îndoială diferit față de Thom Merrilin. Thom abia dacă se dădea jos din pat fără harpă sau fluier, sau amândouă. Mat își umplu cu tutun pipa lucrată în argint și începuse deja să pufăie mulțumit când Natael se întoarse, așezându-se într-o poziție potrivită pentru un rege. Așa făcea și Thom. Ciupind corzile, menestrelul începu:

Blânde-s vânturile, atingere de primăvară.

Blânde-s ploile, lacrimi din văzduh.

Încet trec anii-n fericire,

și nu vestesc furtuni ce vor veni,

și nu vestesc vifor pustiitor,

nici ploaia de oțel și tunetul de luptă,

nici războiul ce inima va zdrobi.

Era *Pasul lui Midean*. Un cântec vechi; despre Manetheren, și în mod straniu despre războiul dinaintea Războaielor Troloce. Natael cântă destul de frumos; sigur că nu se compara cu recitalurile pline de sonorități ale lui Thom, dar cuvintele recitate adunară o mulțime de Aieli în jurul focului. Aedemon cel mârșav îi conducea pe cei din Safer împotriva celor din Manetheren, pustiind și arzând, distrugând tot ce le stătea în cale până când Regele Buiryn își adună forțele, și cei din Manetheren îi întâlneau pe cei din Safer la Pasul lui Midean. Aceștia îi înfruntară, deși mult mai puțini la număr, într-o luptă neîntreruptă de trei zile, în vreme ce râul

curgea roșu și vulturii năpădeau cerul. În a treia zi, cu din ce în ce mai puțini oameni, speranța pălind, Regele Buiryn și oamenii săi își croiră drum prin apă, cu disperare, pătrunzând adânc în ceata lui Aedemon, cu gândul de a-l ucide chiar pe el. Dar forțele covârșitoare ale inamicului îi înconjurară, îi prinseră în capcană. Iar ei îl înconjurară pe rege cu tot cu flamura Vulturului Roșu, și continuară să lupte, fără să se predea nici măcar atunci când știură că îi aștepta sfârșitul.

Natael cântă despre cum până și inima lui Aedemon fu atinsă de curajul lor, și despre cum el îi lăsă pe ultimii supraviețuitori să plece, înturnând armata înapoi spre Safer în onoarea lor.

Înapoi prin apa clocotind de sânge,
în pas de marș cu capetele sus.
Nu s-au predat, nici sabia nu au cedat,
nu s-au predat, nici inima nu și-au abandonat.
Onoarea fie a lor mereu,
onoarea ce-n Vârsta asta toți o vor cunoaște.

Cântă ultimul acord, iar Aielii fluierară fericiți, în timp ce băteau cu sulitele în scuturi, unii scoțând țipete ca în luptă. Desigur că lucrurile nu se petrecuseră astfel. Mat își amintea – „Pe Lumină, nu vreau!” Dar se întâmplă oricum – își amintea cum îl sfătuisese pe Buiryn să nu accepte oferta, și primise răspuns că și cea mai mică șansă era mai bună decât nici una. Aedemon, cu barba strălucitoare atârând de sub plasa de oțel ce îi acoperea chipul, își retrăsese sulitașii, așteptase până se așezaseră în rând și până când se apropiară de apă, și apoi arcașii ascunși ieșiseră și cavaleria se aruncase în luptă. Cât despre întoarcerea în Safer... Mat nu prea credea că se întâmplase așa. Ultima sa amintire de la Pasul lui Midean era cum încerca să se țină pe picioare, până la brâu în apă, cu trei săgeți înfipite în el, dar mai era ceva mai încolo, o frântură. Aedemon, acum cu barba albă, pierind într-o luptă crâncenă într-o pădure, căzând de pe calul său cabrat, cu o sulită înfipită în spate de un băiat fără armură, fără barbă. Toate astea erau mai rele decât atunci când avea găuri în

amintiri.

— Nu v-a plăcut cântecul? întrebă Natael.

Lui Mat îi luă puțin să-și dea seama că bărbatul vorbea cu Rand, nu cu el. Rand își frecă mâinile și privi în focul micuț înainte de a răspunde.

— Nu sunt sigur dacă e un lucru înțelept să te lași la mila inamicului. Tu ce crezi, Kadere?

Neguțătorul șovăi, privind-o pe femeia agățată de brațul lui.

— Nu mă gândesc la astfel de lucruri, zise el în sfârșit. Eu mă gândesc la câștiguri, nu la lupte.

Keille râse grosolan. Asta până îi văzu zâmbetul lui Isendre, potrivit unei femei care făcea cât trei; apoi ochii ei negri îi străluciră primejdios în spatele cocoloașelor de grăsime.

Dintr-odată se auziră strigăte de avertizare din spatele corturilor. Aielii își traseră vălurile peste față, și într-o clipită se iviră din noapte troloci, cu râturi și coarne, mult mai înalți decât oamenii, ținând și învârtind săbiile ca niște coase, sulilele încârligate, tridentele ghimpate și securile țintate. După ei urmară Myrddraalii, ca niște șerpi fără ochi. Nu dură o clipă și Aielii luptau de parcă ar fi fost avertizați deja cu o oră înainte, înfruntând atacul cu sulilele lor strălucitoare.

Mat își dădu oarecum seama că Rand ținea acum în mână sabia de foc, dar apoi fu tras și el în vârtej, mânuind sulița atât ca pe o suliță, cât și ca pe un baston, tăind și înjunghiind. Pentru prima dată îi părea bine că avea acele vise; felul în care mânuia arma îi părea cunoscut și avea nevoie de fiecare fărâma de îndemânare. Totul era o nebunie.

Trolocii îi ieșiră înainte și fură doborâți de sulița lui sau de o suliță de Aiel, sau se pierdură în acea zăpăceală, cu urlete și țipete și sunetul de oțel încleștat. Îi ieșiră înainte Myrddraalii, săbiile lor negre lovindu-se de sulița însemnată cu corbi și scoțând scânteii, îl înfruntară și se făcură nevăzuți într-o clipă. De două ori îi trecu pe lângă frunte o suliță care doborî troloci care voiau să-l înjunghie pe la spate. Mat își înfipse sulița în pieptul unui Myrddraal și crezu că va muri când văzu că acesta nu cade, ci zâmbește cu buzele pline de sânge – o

privire fără ochi care îi băgă frica în oase – și își trage înapoi sabia neagră. O clipă mai târziu, Jumate-Omul se zbătea în timp ce era străpuns de săgețile Aielilor. Mat trebui să sară imediat de lângă creatură, în timp ce aceasta cădea și încă încerca să înfigă sabia în el, în orice.

De câteva ori, mânerul ca de oțel abia dacă făcu față atacului unui troloc. Era lucrătură de Aes-Sedai, și el se bucura de asta. Capul de vulpe din argint de pe pieptul său parcă pulsa rece ca să îi aducă aminte că și el purta însemnul Aes-Sedai. Dar chiar atunci nu prea îi păsa; dacă era nevoie de lucrătură de Aes-Sedai ca să rămână în viață, era gata să o urmeze pe Moiraine ca un cățeluș.

N-ar fi putut spune dacă durase câteva minute sau ore întregi, dar dintr-odată nu mai văzu nici un troloc sau Myrddraal în picioare, deși urletele din întuneric anunțau o urmărire.

Morții și cei pe moarte acopereau pământul, atât Aieli, cât și Făpturile Umbrei, Jumate-Oamenii încă agitându-se. De peste tot se auzeau gemete de durere. Dintr-odată, Mat își dădu seama că mușchii lui erau precum apa, iar plămânii îi luaseră foc. Respirând din greu, alunecă în genunchi și se ținu de sulită. Trei dintre căruțele acoperite cu pânză erau în flăcări, lângă una dintre ele fiind un căruțaș înfipt într-o sulită de troloc; și câteva dintre corturi luaseră foc. Țipetele care se auzeau dinspre tabăra Shaido și două flăcări prea mari ca să fie focuri de tabără anunțau că și ei fuseseră atacați.

Cu sabia de foc încă în mână, Rand veni unde se afla Mat.

— Ești bine?

Aviendha îl urmă. Undeva, femeia găsisese o sulită și un scut, își trăsese un colț al șalului peste chip. Chiar și îmbrăcată în fuste arăta ucigătoare.

— Ah, n-am nimic, murmură Mat, ridicându-se cu greu în picioare. Nu-i nimic mai bun decât să dănțuiești puțin cu trolocii înainte să te duci la culcare. Nu-i așa, Aviendha?

Femeia-și descoperi fața și îi zâmbi scurt. Ei pesemne că îi plăcuse. Mat era plin de sudoare; i se păru că avea să înghețe de frig.

Moiraine și Egwene se iviră de undeva alături de două

dintre Înțelepte, Amys și Bair, trecând printre răniți. Convulsiile Tămăduirii o urmau pe Aes-Sedai, cu toate că uneori doar scutura din cap și mergea mai departe.

Rhuarc veni cu pași repezi și cu chipul posomorât.

— Vești proaste? zise Rand încet.

— Pe lângă troloci într-un loc în care n-ar trebui să fie, murmură căpetenia de clan, cel puțin nu la mai mult de două sute de leghe? Poate. Niște spurcați de troloci au atacat tabăra Înțeleptelor. Destul cât să o facă să cedeze, dacă n-ar fi fost Moiraine Sedai și soarta. Deși se pare că Aielii Shaido au fost loviți mai puțin decât noi; dar având în vedere că ei sunt mai numeroși, ar fi trebuit să fie invers. Mi se pare că au fost atacați doar ca să nu ne ajute. Nu că s-ar fi întâmplat asta în mod sigur, când e vorba de Aielii Shaido, dar trolocii și Gonacii Umbrei nu aveau cum să știe asta.

— Și dacă au știut că alături de Înțelepte era o Aes-Sedai, zise Rand, atunci atacul asupra lor poate că a fost ca să o țină și pe ea departe de noi. Aduc dușmani cu mine, Rhuarc. Ține minte asta! Oriunde m-aș duce, dușmanii nu sunt prea departe.

Isendre își strecură capul afară din căruța din față. După o clipă, Kadere coborî pe lângă ea, iar femeia se băgă înapoi înăuntru și închise ușa albă în urma lui. Bărbatul se opri și privi măcelul din jur, în timp ce lumina de la căruțele în flăcări îi desena pe chip umbre unduitoare. Grupul din jurul lui Mat îi atrase atenția cel mai mult. Căruțele parcă nu îl interesau deloc. Natael coborî și el din căruța lui Keille, vorbind cu femeia care încă se afla înăuntru, și îi privi pe Mat și pe ceilalți.

— Neghiobilor, murmură Mat, pe jumătate pentru sine. Credeați că, dacă v-ascundeți în căruțe, n-o să vă găsească trolocii. Ați fi putut arde de vii, într-o clipită.

— Sunt încă în viață, zise Rand, și Mat își dădu seama că îi văzuse și pe ei. Asta e mereu important, Mat, cine rămâne în viață. E ca la zaruri. Nu poți câștiga dacă nu joci, și nu poți juca dacă ești mort. Cine poate ști ce jocuri joacă neguțătorii, râse el încet, iar sabia de foc îi dispăru din mână.

— Eu mă duc să dorm, zise Mat, deja pornind din loc.

Treziți-mă dacă mai apar troloci. Sau mai bine lăsați-i să mă omoare în somn. Sunt prea obosit să mă trezesc acum.

Rand chiar că se afla pe muchie. Poate că noaptea aceea avea să-i convingă pe Keille și pe Kadere să se întoarcă. Dacă aveau să facă asta, el avea să se ducă cu ei.

Rand o lăsă pe Moiraine, care mormăi ceva pentru sine, să se uite la el, deși nu căpătase nici o rană. Cu atât de mulți răniți, în schimb, nu avea destulă forță să-l scape de oboseală cu Puterea Supremă.

— Tu ai fost ținta, îi zise ea, înconjurată de gemetele răniților.

Trolocii erau atrași în întuneric de caii de povară și de catării neguțătorilor. Aielii se părea că aveau de gând să lase Myrddraalii acolo unde se aflau până când nu se mai mișcau, ca să fie siguri că erau morți. Se porni vântul, ca un fior de gheață uscată.

— Chiar așa? zise el.

Ochii femeii luciră în lumina focului înainte să se întoarcă înapoi la răniți. Și Egwene veni la el, doar ca să-i șoptească încet, dar aspru:

— Orice-ai face să o superi, oprește-te!

Privirea pe care i-o aruncă Aviendhei îl lămurii despre cine vorbea, iar ea plecă să le ajute pe Bair și pe Amys înainte să apuce să-i spună că el nu făcuse nimic. Egwene arăta caraghios cu cele două cosițe legate cu panglici. Și Aielii se părea că gândeau la fel, pentru că unii dintre ei zâmbiseră după ce femeia se întorsese cu spatele.

Se împiedică, tremurând tot, și își caută cortul. Nu fusese niciodată atât de obosit. Sabia aproape că nu venise. Rand spera că asta era din pricina oboselii. Uneori nu era nimic acolo când se întindea după Izvor, și uneori Puterea nu voia să facă ce-i cerea el, dar încă de la început sabia venise fără să se gândească măcar. Chiar atunci să i se întâmple asta... Trebuia să fie din pricina oboselii.

Aviendha insistase să îl urmeze până la cort și, când se trezi în dimineața următoare, ea stătea afară cu picioarele încrucișate, deși fără sulită și scut. Spion sau nu, îi părea bine

să o vadă. Măcar știa cine și ce era ea, și ce simțea pentru el.

38 Chipuri ascunse

Grădina Adierilor Argintii nu era câtuși de puțin o grădină, ci o uriașă vinărie – de fapt, era mult prea mare pentru a fi numită chiar și așa – așezată pe o colină de pe Calpene, peninsula aflată cel mai la apus dintre cele trei care alcătuiau Tanchico, sub Marele Cerc. În parte, cel puțin, numele se trăgea de la adierile care pătrundeau prin arcada de coloane de marmură cu vinișoare verzi și balustrade care înlocuia unul dintre pereți, la toate caturile, mai puțin cel mai de sus. Dacă ploua, printre coloane puteau fi coborâte perdele din mătase unse cu ulei. Pe latura aceea, dealul cobora într-o pantă abruptă, iar mesele așezate de-a lungul balustradelor aveau o vedere bună, peste domuri și turnulețe albe, către marele port, în care se aflau mai multe corăbii ca niciodată. Tanchico avea nevoie deznădăjduită de fel și fel de lucruri – și un om se putea îmbogăți, până ce și aurul, și răgazul, se isprăveau.

Tanchico

Râul
Andahar

Palatul
Panarhului

Cercul
Panarhului

Peninsula
Verana

Cercul Regelui

Peninsula
Maseta

Marele
Cerc

Peninsula
Calpene

Golful
Tanchico

Oceanul Aryth

Grădina Adierilor Argintii, cu lămpile sale suflate cu aur și tavanele cu incrustații de alamă, lustruite până ajunseseră să sclipească, cu bărbații și femeile care serveau la mese, aleși pentru grația, frumusețea și discreția lor, fusesse cea mai scumpă vinărie chiar și înainte să înceapă necazurile. Acum, prețurile erau de-a dreptul revoltătoare. Dar cei cărora le treceau prin mână sume mari de bani tot acolo veneau, ca și cei care se ocupau cu negoțul puterii și cu jocul uneltirilor oculte, sau cel puțin așa credeau. Pe de o parte, era mai puțin negoț ca înainte. Pe de alta, mai mult.

Fiecare masă era împrejmuită de ziduri joase, ca niște insulițe răspândite pe podeaua din lespezi verzi și aurii. Fiecare perete, dantelat pentru ca nimeni să nu poată trage cu urechea nevăzut, se înălța numai atât cât trebuia pentru a-i ascunde de privirile întâmplătoare ale trecătorilor pe cei care se întâlneau. Chiar și așa, cei mai mulți oameni veneau acolo mascați, mai ales în ultima vreme, iar unii își luau și câte o gardă de corp, care să stea lângă masa lor, încercând să pară cât mai nepăsători. Dacă oamenii care le plăteau simbria erau chibzuiți, și aceștia umblau mascați. Și, din câte se zvonea, nu aveau nici limbi – dacă aceia care-i nămiseră erau din cale afară de chibzuiți. Nici unul dintre ei nu purta arme la vedere – stăpâna Grădinii, o femeie căreia nu i se putea ghici vârsta, pe nume Selindrin, nu mai îngăduia nimănui să pătrundă acolo cu armele la el. Cuvântul ei era lege – cel puțin atâta cât se vedea.

De la masa ei obișnuită, lipită de balustradă, Egeanin privea corăbiile din port, mai ales pe cele cu pânzele ridicate, dorindu-și să fie din nou pe punte, dând porunci. Nici prin cap nu i-ar fi trecut vreodată că datoria avea să-i ceară să facă ceea ce făcea acum. Fără să se gândească, își potrivea masca de catifea, care-i acoperea jumătatea de sus a feței. Se simțea de-a dreptul caraghioasă cu ea, dar era nevoie să se amestece printre ceilalți, într-o oarecare măsură. Mai mult decât să poarte masca – albastră, pentru a se potrivea cu rochia de mătase, cu decolteul ridicat – rochia însăși și părul lăsat pe umeri, nu avea ce face. Nu era musai să treacă drept o femeie din Tarabon – Tanchico era plin de refugiați, cei mai

mulți străini, aduși de valurile de necazuri – și oricum nu putea. Oamenii aceia erau niște animale, nu cunoșteau disciplina, ordinea.

Cu multă părere de rău, își întoarse privirea de la port către tovarășul ei de masă, un bărbat cu chipul îngust și cu zâmbetul avid, ca de nevăstuică. Cu gulerul său zdrențuit și cu palmele umede, pe care și le tot ștergea de surtuc, Floran Gelb nu avea ce căuta în Grădină. Numai că acela era locul obișnuit unde ea se întâlnea cu prăpădiții și avarii cu care era silită să aibă de-a face. Era, pentru ei, o răsplată, dar și o cale de a nu-i lăsa să se simtă în largul lor.

— Deci, jupâne Gelb, ce ai pentru mine?

Ștergându-și încă o dată palmele, el ridică pe masă o boccea grosolană și își aținti privirea îngrijorată asupra ei. Egeanin luă bocceaua, și-o puse în poală și o deschise. Înăuntru se afla un a'dam din metal argintiu – o zgardă și o brățară legate printr-o lesă meșteșugit lucrată. Strânse bocceaua și o așeză jos. Cu asta, Gelb găsisese deja trei – mai multe decât oricare altul.

— Foarte bine, jupân Gelb, spuse ea, întinzându-i peste masă o pungă plină, pe care el o făcu să dispară sub surtuc atât de iute, de parcă înăuntru se ascundea coroana împărătesei, și nu o mână de arginți. Și altceva?

— Femeile acelea. Cele după care mi-ați spus să mă uit?

Egeanin se obișnuise într-o câțiva cu vorbirea repezită a oamenilor de acolo, dar și-ar fi dorit să nu-l mai vadă lingându-și buzele. Nu că asta l-ar fi făcut mai greu de înțeles, dar era de-a dreptul scârbos. Mai că-i venea să-i spună că nu mai era interesată. Dar, la urma urmelor, și de asta se afla în Tanchico – poate, de-acum, numai de asta.

— Ce-i cu ele?

Gândul că-i trecuse măcar prin cap să nu-și facă datoria până la capăt o făcu să vorbească mai aspru decât ar fi vrut, iar Gelb clipi speriat.

— Cred... cred că am mai găsit una.

— Ești sigur? Au mai fost și... greșeli.

Cuvântul era mult prea blând. Aproape o duzină de femei care aduceau, de departe, cu cele descrise nu fuseseră decât

niște băți de cap pe care le putea uita, după ce le văzuse. Dar mai fusese una – o femeie de origine nobilă, refugiată de la moșia sa, care arsese în război. Gelb o răpise de pe stradă, nădăjduind să ia mai mult pe ea decât dacă le-ar fi dezvăluit apropiatilor unde era. Pe de altă parte, era drept că Domnița Leilwin semăna bine cu una dintre femeile căutate de Egeanin, cu toate că ea îi spusese de la bun început că nu avea să le audă vorbind cu vreun accent pe care-l putea recunoaște, oricum nu unul din Tarabon. Egeanin n-ar fi vrut s-o omoare, dar, până și în Tanchico s-ar fi putut găsi cineva care să plece urechea la povestea ei, așa că Leilwin, legată și cu căluș la gură, fusese imbarcată, în miez de noapte, pe o bărcuță de marfă; era tânără și drăguță, așa că avea să i se găsească un loc, fără să fie nevoie să i se taie beregata. Dar Egeanin nu se afla în Tanchico pentru a aduna slujitoare pentru cei de Sânge.

— Fără greșeli, jupâneasă Elidar, se grăbi să răspundă Gelb, rânjind și arătându-și toți dinții. De data asta, fără greșeli. Dar am nevoie de ceva aur. Ca să fiu sigur. Să mă pot apropia. Patru sau cinci coroane?

— Eu plătesc numai pentru ceva sigur, îi spuse, hotărâtă, Egeanin. După... greșelile din trecut, ai mare noroc că încă-ți mai dau câte ceva.

— Dar ați spus... făcu Gelb, umezindu-și, nervos, buzele. La început, ați spus că va fi o mică răsplată pentru cei care fac treburi... speciale.

Pe obraz, îi tresări un mușchi. Își întoarse ochii, de parcă se temea să nu-i asculte cineva dindărătul zidului dantelat care împrejmuia masa pe trei laturi, și coborî glasul, într-o șoaptă răgușită:

— Pentru cei care... seamănă necazuri, cum ar veni. Am auzit un zvon de la un oarecine care face pe valetul Seniorului Brys – despre Adunare și despre alegerea noului Panarh. Cred că poate fi adevărat. Omul era beat și, când și-a dat seama ce-a spus, mai că n-a făcut pe el. Și chiar dacă nu-i, Tanchico tot se va rupe-n două, dacă se răspândește.

— Chiar crezi că am nevoie să plătesc pentru a isca necazuri în orașul ăsta?

Tanchico era ca un fruct prea copt, gata să cadă de pe ram la prima adiere. Așa era blestematul de regat în întregime. O clipă, se simți ispitită să cumpere „zvonul”. Treaba ei era să pună stăpânire pe orice bunuri sau vești s-ar fi ivit. Câteva le și vânduse. Dar gândul de-a avea de-a face cu Gelb o scârbea și propriile îndoieli o înspăimântau.

— Asta-i tot, jupân Gelb. Dacă mai găsești din astea, știi cum să dai de mine, sfârși ea, atingând bocceaua grosolană; dar el, în loc să se ridice, rămase cu ochii la ea, încercând să vadă prin mască.

— Dar Domnia Voastră de unde sunteți, jupâneasă Elidar? După cum vorbiți, așa, să mă iertați, târăgănat și încet... nu vreau să vă jignesc, dar... nu izbutesc să-mi dau seama.

— Am zis că asta-i tot, Gelb.

Poate din pricină că-i vorbise așa cum vorbea pe puntea de comandă sau poate din pricină că masca nu-i ascundea privirea rece, Gelb sări în picioare, tot făcându-i plecăciuni și cerându-și, bâlbâit, iertare, în vreme ce căuta să deschidă ușa din zidul dantelat. După ce el plecă, Egeanin se așeză la loc, ca să-i lase timp să plece din Grădină. Cineva avea să-l urmărească, pentru a fi siguri că nu o aștepta, ca să se țină el după ea. Tot jocul ăsta de-a v-ați ascunselea o scârbea; aproape că-și dorea ca vreunul să o recunoască, pentru a avea parte de o luptă cinstită, față în față.

Jos, în port, pătrundea o nouă corabie – un brăzdar-de-ape de-al Seminției Mării, cu catargele sale uriașe și pânzele ca niște nori umflați. Avusese prilejul să cerceteze un brăzdar căzut în mâinile lor, și ar fi dat orice să aibă unul în stăpânire, chiar dacă, pesemne, pentru a scoate tot ce era mai bun din el, ar fi fost nevoie de un echipaj de Atha'an Miere. Aceștia se lăsau greu, când venea vorba de jurăminte; iar, dacă era vorba să cumpere un echipaj, ar fi fost și mai rău. Să-l cumpere! Pesemne că banii care-i soseau cu bărcuțele și pe care-i arunca în stânga și-n dreapta îi luaseră mințile.

Luând bocceaua, dădu să se ridice, apoi se așeză în grabă, la vederea unui bărbat masiv, cu umeri lați, de la o altă masă. Chipul rotund al lui Bayle Domon era înconjurat de pletele unsuroase, care-i ajungeau până la umeri, și de o

barbă care-i lăsa buza de sus descoperită. Nu era mascat, firește. Avea vreo duzină de bărci și corăbii, cu care tot intra și ieșea din Tanchico, și, pesemne, nu-i păsa cine știa unde se află. Masca. Îi trecu prin cap că el nu avea cum s-o recunoască așa, totuși așteptă să-l vadă plecat, înainte să se ridice și ea de la masă. Poate că, până la urmă, avea să trebuiască să se ocupe de el, dacă devenea un pericol.

Selindrin luă aurul care-i era oferit, cu un zâmbet mios și urându-i s-o vadă și mai departe pe acolo. Stăpâna Grădinii își purta părul negru împletit în zeci de coșite mici, și mătăsurii albe, strânse pe trup, aproape la fel de subțiri precum cele ale unei slujnice, și un vâl străveziu, la fel ca atâtea altele pe care le văzuse Egeanin pe străzile din Tarabon – și, la vederea cărora, îi venea de fiecare dată să le întrebe pe acele femei ce știau să danseze, căci dansatorii Shea purtau văluri aproape aidoma, și cam atât. Și totuși, se gândi Egeanin, pornind spre ieșire, femeia nu era proastă, altfel ar fi eșuat în apele mici din Tanchico și n-ar fi izbutit să joace pe degete fiecare grup, fără să-și câștige dușmănia nici unuia.

De pildă, iată-l pe bărbatul înalt, cu mantie albă, cărunt pe la tâmple, dar cu un chip sever și priviri neiertătoare, care trecu de ea și primi salutul respectuos al lui Selindrin. Pe pieptul mantiei lui Jaichim Carridin se afla brodat un soare auriu, cu patru noduri în aceeași culoare dedesubt, și o cârjă păstorească, stacojie, în spate. Inchizitor din Brațul Luminii, ofițer de rang înalt în rândul Copiilor. Până și gândul la aceștia o îmbolnăvea pe Egeanin, care nu înțelegea cum de o armată putea avea îngăduința de a nu da socoteală decât sieși. Dar Carridin și cele câteva sute de soldați ai săi aveau, într-un fel, putere în Tanchico, unde, de cele mai multe ori, păreau să nu existe adevărați stăpânitori. Garda Cetățenească nu mai patrula pe străzi, iar armata – câtă mai rămăsese credincioasă Regelui – era prea prinsă cu ocuparea fortărețelor din jurul orașului. Egeanin observă că Selindrin nici măcar nu trăsese cu ochiul la sabia de la șoldul lui Carridin. Era limpede că bărbatul avea putere.

De îndată ce ieși în stradă, apărură și hamalii cu lectica, desprinzându-se din grupul celor care-și așteptau stăpânul,

iar gărzile de corp se adunară împrejurul ei, cu sulile pregătite. Nu prea semănau între ei – unii aveau tichii de oțel, trei purtau cămăși de piele pe care erau cusuți solzi grosolani de oțel, dar toți erau bărbați cu chipuri aspre, care, pesemne, fugiseră din armată; măcar își dădeau seama că, atâta vreme cât ea era în siguranță, ei nu aveau să rămână fără mâncare și bani de cheltuială. Până și hamalii purtau cuțite zdrene și măciuci petrecute prin eșarfele de la brâu. Nici un om care părea să aibă avere nu îndrăznea să iasă pe străzi nepăzit. Cât despre ea, mai avea și altă pricină să nu o facă – nu voia să atragă atenția.

Grupul își croi drum prin mulțime fără vreo greutate. Gloatele se foiau și se răsuceau pe străzile înguste care șerpuiau printre colinele orașului, lăsând loc liber împrejurul lecticiilor înconjurate de gărzi. Nu se prea vedeau călești – prețul cailor creștea fără încetare. Cât despre oamenii înșiși, cuvintele potrivite pentru ei erau chinul și sminteala. Fețe chinute, haine ponosite și ochi prea sclipitori, smintiți, sperați, care, totuși, nu încetau să spere chiar și atunci când nu mai exista speranță. Mulți se dăduseră bătuți și acum ședeau sprijiniți de ziduri, înghesuți sub arcade, strângându-și în brațe soțiile, bărbații, copiii, nu doar răpuși de oboseală, ci și zdrențăroși și albi la față. Din când în când, se mai trezeau îndeajuns pentru a striga la vreun trecător, cerându-i ceva bani, o coajă de pâine, orice. Egeanin își ținea privirea îndreptată înainte, silită să aibă încredere în gărzile de corp, care să simtă orice amenințare. Dacă prindea privirea unui singur cerșetor, în clipa următoare vreo douăzeci aveau să se înghesuie împrejurul lecticii ei. Dacă arunca o monedă, aveau să se adune cu sutele, înghiontindu-se și plângând. Deja folosea o parte din banii care-i soseau cu bărcuțele pentru o bucătărie pentru săraci, ca și cum ar fi fost de Sânge. Gândindu-se ce-ar fi însemnat dacă se descoperea cât de trufaș ajunsese să se poarte, se înfioră. Era ca și cum și-ar fi pus pe ea robe de brocart și și-ar fi ras părul.

Toate puteau fi îndreptate după ce orașul cădea – cu toții aveau să fie hrăniți și puși la locurile lor. Iar ea avea să scape de rochiile cu care nu era obișnuită și care nu-i plăceau și să

se întoarcă pe corabie. Tarabonul, cel puțin, dar pesemne că și Arad Doman erau gata să cadă la cea mai mică atingere, ca mătasea arsă. De ce oare Înalta Doamnă Suroth întârzia? De ce?

Jaichim Carridin ședea tolănit în scaun, cu mantia întinsă peste brațele sculptate, cercetându-i din ochi pe nobilii din Tarabon care se mai aflau în acea sală retrasă. Aceștia ședeau țepeni, cu surtucele lor brodate cu aur, cu buzele strânse pe sub măștile meșteșugit făurite pentru a aduce cu chipurile de șoimi, lei și leoparzi. El unul avea mai multe frământări ca ei, dar tot izbutea să pară liniștit. Trecuseră două luni de când primise veste despre un văr care fusese găsit jupuit de viu în odaia sa, trei de când sora sa cea mai mică, Dealda, fusese răpită de la sărbătoarea nunții sale de către un Myrddraal. Vechilul familiei sale scria de parcă nu-i venea să creadă, scos din minți de toate nenorocirile căzute asupra Casei Carridin. Două luni. Nădăjduia că Dealda avusese parte de o moarte iute. Se spunea că femeile își pierdeau mințile repede, în mâinile Myrddraalilor. Două luni întregi. Oricare alt om, în afară de Jaichim Carridin, ar fi asudat până la sânge.

Toți bărbații de acolo aveau pocale aurite, pline cu vin, dar nu era nici un slujitor de față. Îi servise Selindrin, care apoi se retrăsese, făgăduindu-le că nu aveau să fie deranjați. De fapt, acolo, la catul cel mai de sus al Grădinii Adierilor Argintii, nu se mai afla nimeni. Doi bărbați sosiți împreună cu nobilii – pesemne că făceau parte din Straja Vieții Regelui, din câte credea Carridin – stăteau la piciorul scării ca să aibă grijă să nu urce nimeni. Carridin sorbi din vin – nici unul dintre ceilalți nu se atinsese de pocale.

— Deci, spuse el, părând netulburat, Regele Andric dorește ca oștile noastre, ale Copiilor Luminii, să dea o mână de ajutor pentru a readuce ordinea în oraș. Nu se întâmplă prea des ca noi să ne amestecăm în treburile unui regat. „Nu pe față, cel puțin.” Nu-mi amintesc să ne fi cerut cineva, vreodată, așa ceva. Nu știu ce va spune Seniorul Căpitan Comandant.

Pedron Niall avea să-i spună să facă ce trebuia, astfel încât cei din Tarabon să știe că le erau îndatorați Copiilor, și să plătească prețul convenit.

— Nu e vreme pentru a cere vești din Amador, rosti, nerăbdător, un bărbat cu o mască de leopard cu pete negre – nici unul nu-și spusese numele, dar Carridin nu avea nevoie să le știe.

— Ceea ce vă cerem nu suferă amânare, se răsti altul, cu o mască de șoim, pe sub care i se vedea mustața groasă, ceea ce-l făcea să semne cu o bufniță ciudată. Trebuie să înțelegeți că nu v-am fi rugat, dacă nu era musai. Altă cale nu există. Trebuie să fim uniți, nu învrăjbiți, da? Sunt mulți care bagă zâzanie, chiar și aici, în Tanchico. Trebuie opriți, altfel nu avem nici o nădejde să readucem pacea în regat.

— Moartea Domniței-Panarh a făcut ca totul să fie și mai greu, adăugă primul.

— Ați aflat cine a omorât-o? întrebă Carridin, ridicând dintr-o sprânceană.

Părerea sa era că Andric însuși era vinovatul – credea, pesemne, că Domnița-Panarh se dăduse de partea unuia dintre răzvrătiții care voiau tronul. Poate că avea dreptate, dar, după ce-i adunase pe Seniorii care-i mai rămăseseră – mulți dintre ei se alăturaseră unuia sau altuia dintre grupurile răzvrătite care bântuiau prin țară – descoperise că aceștia erau cum nu se poate mai încăpățânați, când venea vorba să-și dea încuviințarea pentru alegerea făcută. Chiar dacă Domnița Amathera nu ar fi fost ibovnica lui Andric, alegerea Regelui și a Panarhului era singura putere adevărată pe care-o avea Adunarea, și, din câte se părea, Seniorii nu aveau de gând să se lase ușor. Greutățile legate de Domnița Amathera nu ar fi trebuit cunoscute de nimeni altcineva. Până și Adunarea își dădea seama că veștile puteau stârni revolte.

— Unul dintre nebunii și vagabonzii Dragonului, firește, spuse bărbatul cu față de bufniță, trăgându-se zdravăn de mustață. Nici un tarabonez credincios nu i-ar face rău Panarhului, da?

Vorbea de parcă, într-adevăr, ar fi crezut-o.

— Firește, încuviință liniștit Carridin, sorbind iarăși din vin. Dacă este să-mi trimit soldații să apere Palatul Panarhului, pentru încoronarea Domniței Amathera, trebuie să primesc poruncă de la Regele însuși. Altfel, lumea poate crede că noi, Copiii Luminii, căutăm să punem mâna pe putere în Tarabon – când, de fapt, așa cum ați spus chiar Domniile Voastre, nu vrem decât să punem capăt neînțelegerilor și să readucem pacea Luminii.

Un leopard ceva mai în vârstă, fălcos, cu fire cărunte amestecate printre pletele blond-închis, zise, cu răceală în glas:

— Am auzit că Pedron Niall le cere tuturor să se unească împotriva celor jurați Dragonului. Să se unească sub conducerea lui, nu-i așa?

— Seniorul Căpitan Comandant nu vrea putere, răspunse Carridin, la fel de rece. Copiii slujesc Luminii, la fel ca toți oamenii de bună-credință.

— Să ne înțelegem bine, se auzi, din nou, primul leopard. Nu e vorba aici ca Tarabonul să fie, în vreun fel, supus Amadorului. Nici vorbă!

Aproape toți ceilalți mormăiră, arătând că erau de aceeași părere.

— Firește că nu, spuse Carridin, de parcă nu i-ar fi trecut niciodată prin minte așa ceva. Dacă doriți ajutorul nostru, am să vi-l ofer – cu condițiile pe care vi le-am spus. Dacă nu, nu-i nimic – Copiii au mereu ceva de făcut. Viața în slujba Luminii nu îngăduie, niciodată, răgaz, căci Umbra este peste tot.

Veți avea porunci scrise, semnate și cu pecetea Regelui, interveni un bărbat cărunt, cu mască de leu, care nu mai vorbise niciodată până atunci.

Era Andric însuși, firește, deși Carridin n-ar fi trebuit s-o știe. Dacă se afla că Regele se întâlnise cu un Inchizitor din Brațul Luminii sau că vizitase o vinărie – fie ea și Grădina Adierilor Argintii – s-ar fi stârnit vorbe. Carridin încuviință.

— Atunci când le voi avea, am să ocup Palatul Panarhului, și Copiii îi vor stârpi pe cei care încearcă să... semene zăzanie... și să se împotrivească înscăunării. Jur pe Lumină!

Dintr-odată, ceilalți nu mai păreau așa încordați. Își goliră

pocalele, de parcă încercau să se amețească – până și Andric. Din câte nădăjduiau ei, Copiii aveau să fie învinuiți pentru crimele care nu puteau fi ocolite, nu Regele sau armata din Tarabon. După ce Amathera primea Coroana și Toiagul Noduros, era cu putință ca încă niște Seniori să fugă pentru a li se alătura răzvrătiților, însă, dacă cei rămași recunoșteau pe față că nu fusese alegerea lor, Tanchico avea să explodeze. Cât despre poveștile răspândite de cei fugiți – se știa bine că răzvrățiții și trădătorii erau gata să spună orice minciună. Iar Regele și Domnița-Panarh din Tarabon aveau să atârne frumușel de sforile pe care Carridin i le putea dăruia lui Pedron Niall, ca să facă tot ce voia cu ele.

Firește, ar fi fost mult mai bine ca Regele din Tarabon să aibă putere asupra unei părți mai mari din regat, nu doar cele câteva sute de mile dimprejurul orașului însuși, dar și asta era cu putință, până la urmă. Cu ajutorul Copiilor – era nevoie de o legiune, dacă nu două, nu doar de cei cinci sute pe care-i avea Carridin – cei jurați Dragonului puteau fi distruși, laolaltă cu răzvrătiții. Și războiul cu Arad Doman încă mai putea fi câștigat. Asta, dacă vreunul din cele două regate își mai dădea seama că este în război cu celălalt. În Arad Doman, lucrurile stăteau și mai rău decât în Tarabon, din câte auzise Carridin.

De fapt, lui nu-i prea păsa dacă Tarabonul ajungea la mâna Copiilor, sau Tanchico, sau oricare alt loc din lume. Erau lucruri cu care trebuia să se îndeletnicească, lucruri pe care le făcuse dintotdeauna, dar îi venea greu să se gândească la altceva decât la clipa în care avea să i se taie și lui beregata. Poate că avea să se roage pentru sosirea acelei clipe. Trecuseră două luni întregi de la ultimele vești pe care le primise.

Nu rămase să bea împreună cu cei din Tarabon, ci își luă rămas-bun cât de repede izbuti. Chiar dacă asta-i jignise, aveau mult prea mare nevoie de el, ca să i-o arate. Selindrin îl văzu coborând – când ajunsese în stradă, un grăjdar era deja acolo, ținându-i calul de căpăstru. Aruncându-i băiatului o monedă, își îmboldi juganul negru într-un trap iute. Zdrențăroșii de pe străzi se traseră la o parte din calea lui –

ceea ce era bine; pesemne că nici n-ar fi observat dacă-l strivea pe vreunul sub copite. Nu că asta ar fi fost o pierdere. Orașul era plin de cerșetori – de-abia putea să răsuflă fără să simtă mirosul de murdărie, sudoare acră și noroi. Regele ar fi trebuit să-i adune și să-i dea afară din oraș, lăsându-i în mâinile răzvrătiților.

Dar nici măcar aceștia nu-l preocupau, atât cât norodul însuși. De ei se putea ocupa cu ușurință, răspândind zvonul că unul sau altul erau Iscoade ale Celui Întunecat. După ce izbutea să-i dea pe unul sau doi în puterea Brațului Luminii, aveau să se ridice în fața tuturor și să mărturisească totul – cum îl venerau pe Cel Întunecat, mâncau copii, tot ce li se spunea. După asta, Răzvrățiții nu aveau să mai scape nevătămați multă vreme – cei care nu-și plecau frunțile aveau să rămână singuri. Dar cei jurați Dragonului, bărbații și femeile care se dădeau drept supușii Dragonului Renăscut, nu aveau să se sperie la gândul de a fi crezuți Iscoade. Oricum, cam asta se spunea despre ei, după ce se pusese în slujba unui bărbat care putea conduce.

Tocmai acest bărbat era piedica cea mai importantă, bărbatul al cărui nume ei nici nu-l cunoșteau. Rand al'Thor. Unde era? Prin regat bântuiau sute de cete de oameni jurați Dragonului – cel puțin două dintre ele erau îndeajuns de numeroase pentru a fi numite oști – luptându-se cu oamenii Regelui, câți mai erau, cu nobilii răzvrățiți, care se mai băteau și între ei, dar Carridin nu avea habar care dintre cete îl adăpostea pe Rand al'Thor. Putea fi pe Șesul Almoth sau în Arad Doman, unde lucrurile stăteau la fel ca aici. Dacă era așa, atunci el, Jaichim Carridin, era ca și mort.

Ajuns la palatul pe care-l alesese drept cartier general al Copiilor, aruncă frâiele unuia dintre străjerii cu mantii albe și pătrunse înăuntru cu pași mari, fără să le răspundă la salut. Stăpânul acestei uriașe clădiri, numai cupole, turnulețe și grădini tănuite, fusese unul dintre претенdenții la Tronul Luminii, așa că nimeni nu se plânsese, după ce Copiii pusese mîna pe el, mai ales că, din omul însuși, nu mai rămăsese decât țeasta aproape fără carne, înfiptă într-o țepușă deasupra Treptelor Trădătorilor, aflate pe o colină de

pe Maseta.

De data aceasta, Carridin aproape că nici nu văzu covoarele fine din Tarabon, nici mobilele incrustate cu aur și fildeș, nici fântânile care susurau răcoroase. Coridoarele largi, luminate cu lămpi aurii, cu tavanele lor înalte acoperite cu spirale aurii, delicate, nu-l interesau câtuși de puțin. Palatul era aproape la fel de somptuos precum cele din Amadicia, chiar dacă nu la fel de mare, însă el nu se gândea decât la lichiorul tare care-l aștepta, în încăperea pe care și-o alesese drept cancelarie.

Străbătuse, pe jumătate, covorul neprețuit, cu modele albastre, de un roșu aprins și aurii, cu ochii ațintiți asupra dulăpiorului sculptat în care se afla o carafă de argint cu lichiorul tare, care-i ardea gâtul, când își dădu dintr-odată seama că nu era singur. O femeie îmbrăcată cu o rochie strânsă pe trup, de un roșu pal, stătea în picioare lângă ferestrele înalte și înguste care dădeau într-o grădină plină de copaci. Avea părul de culoarea mierii, împletit în multe coșite care-i cădeau pe umeri. Vălul subțire pe care-l purta de-abia îi ascundea chipul. Era tânără și drăguță, cu gura ca un boboc de trandafir și ochii căprui, mari. După cum era îmbrăcată, nu putea fi slujnică.

— Cine ești? o întrebă, mânios. Cum ai intrat aici? Pleacă imediat sau pun să te arunce în stradă.

— Mă ameninți, Bors? Ar trebui să fii mai primitiv cu oaspeții, da?

Numele îl făcu să tresară puternic. Fără să se gândească, scoase sabia și dădu să-i taie gâtul. Ceva îl prinse în chingi – aerul, închegându-se ca o pastă, îl sili să cadă în genunchi, îl strânse de la gât în jos și se îngroșă împrejurul încheieturii sale până ce oasele îi trosniră. El făcu ochii mari și lăsă sabia să cadă. Puterea. Folosea Puterea Supremă împotriva sa. Era o vrăjitoare din Tar Valon. Și, dacă știa acel nume...

— Mai ții minte, zise ea, apropiindu-se, de o întâlnire la care a apărut însuși Ba'alzamon, care ne-a arătat chipurile lui Matrim Cauthon, Perrin Aybara și Rand al'Thor?

Rosti numele cu asprime, mai ales pe ultimul. Privirile sale erau atât de arzătoare, încât puteau găuri oțelul.

— Vezi? Știi cine ești, da? Ți-ai închinat sufletul Marelui Stăpân al Întunericului, Bors.

Încheie cu un hohot de râs cristalin, ca de clopoței. El își simți chipul acoperit de sudoare. Nu doar că era o vrăjitoare din Tar Valon, blestemata! Era din Ajah Neagră. Crezuse că, atunci când îi bătea ceasul, avea să vină după el un Myrddraal. Dar crezuse și că mai avea vreme. Că mai avea răgaz.

— Am încercat să-l omor, bâigui. Pe Rand al'Thor. Am încercat! Dar nu pot să-l găesc, nu pot! Mi s-a spus că familia are să-mi fie omorâtă, unul câte unul, dacă nu izbuteam. Mi s-a făgăduit că aveam să fiu ultimul! Dar mai am încă veri. Nepoți. Nepoate! Mai am o soră! Trebuie să-mi mai dați vreme.

Ea îl privea nemișcată, cu ochii aceia căprui, pătrunzători, zâmbindu-i cu buzele molatice, ascultându-l cum i-o oferea pe sora sa, Vanora, povestindu-i unde putea fi găsită, unde obișnuia să doarmă, cum îi plăcea să călărească singură în pădurea de dincolo de Carmera. Poate, dacă ridica glasul, aveau să vină străjerii. Poate izbuteau s-o omoare. Deschise gura și, chiar în acea clipă, o pastă nevăzută se revărsă înăuntru, silindu-l să caște fălcile până ce-i trosniră în urechi. Cu nărilor umflate, se chinui să răsuflă. Putea, încă, să o facă, dar nu și să strige. Nu izbutea să scoată decât niște gemete înfundate, ca o femeie care jelește în spatele unor ziduri groase. Voia să urle, dar în zadar.

— Ești tare caraghios, spuse, în cele din urmă, femeia. Jaichim. Nume bun pentru un dulău. Vrei să fii dulăul meu, Jaichim? Dacă ești un dulău foarte, foarte de ispravă, poate am să-ți dau voie să-l privești cândva pe Rand al'Thor murind, da?

Avu nevoie de câteva clipe pentru a înțelege ce-i spunea ea. Dacă era să-l vadă pe Rand al'Thor murind, însemna că... că nu avea să-l ucidă, să-l jupoaie de viu sau să-i facă alte lucruri, pe lângă care moartea ar fi fost o ușurare. Începu să suspine, atât cât putea, strâns în capcana nevăzută. Aceasta dispăru pe neașteptate, iar el căzu, sprijinit în palme și genunchi, plângând. Nu izbutea să se oprească. Femeia

îngenunche lângă el și-i înfipse mâna în păr, trăgându-i capul în sus.

— Acum ai să m-asculți, da? Clipa morții lui Rand al'Thor nu a sosit încă și n-ai să ajungi s-o vezi decât dacă ești un dulău bun și cuminte. Ai să-ți duci Mantiile Albe în Palatul Panarhului.

— D-d-de un-nde știi asta?

Ea îi scutură capul într-o parte și în alta, cu putere.

— Un dulău bun nu-i pune întrebări stăpânei sale. Dacă arunc bățul, te duci să-l aduci. Dacă spun: „Omoară”, sari la beregată, da? Da, zise ea, zâmbindu-i fugar. Vezi vreo greutate în a pune mâna pe Palat? Acolo este Legiunea, cam vreo mie de oameni care dorm pe coridoare, în sălile de vedere, în curți. Tu n-ai așa multe Mantii Albe.

— N-au... începu el, apoi se văzu silit să se oprească și să înghită în sec. N-au să se împotrivească. Au să creadă că Amathera a fost aleasă de Adunare. Adunarea este cea care...

— Nu mă plictisi, Jaichim! Nu-mi pasă dacă-i ucizi pe toți Seniorii, câtă vreme stăpânești Palatul Panarhului. Când o pornești?

— O să fie nevoie de trei sau patru zile pentru ca Andric să-mi trimită poruncile.

— Trei, patru zile, șopti ea ca pentru sine. Foarte bine.

O mică întârziere nu poate strica prea mult.

Tocmai se întreba ce voia să spună, când ultima ei poruncă îl zăpăci de tot:

— După ce pui stăpânire pe Palat, ai să-i trimiți de-acolo pe soldații credincioși Panarhului.

— E cu neputință, făcu el, dar femeia îi trase capul pe spate cu atâta forță, încât îl făcu să se întrebe ce avea să-și rupă mai întâi: gâtul sau pielea capului.

Nu îndrăzni să se împotrivească. Mii de ace nevăzute începură să-l înțepe, pe chip, pe piept, pe spate, pe brațe, pe picioare, peste tot. Nevăzute, dar nu închipuite.

— Cu neputință, Jaichim? spuse ea, încet. Nu-mi place să aud asemenea vorbe.

Acele pătrunseră mai adânc; el gemu, dar trebuia să încerce s-o convingă. Îi cerea ceva ce nu putea fi. De grabă,

începu să gâfâie.

— După ce Amathera este încoronată ca Panarh, Legiunea va fi în stăpânirea ei. Dacă încerc să păstrez Palatul, o să-și trimită soldații împotriva mea, iar Andric o va ajuta. Nu am cum să țin piept și Legiunii Panarhului, și soldaților pe care-i adună Andric din fortărețele dimprejur.

Ea îl privi lung, atât de atent, încât el se umplu de sudoare. Nu îndrăznea să se miște, nici să clipească. Miile de înțepături nu-i dădeau voie.

— Ne vom ocupa noi de Domnița-Panarh, spuse femeia, în cele din urmă.

Acele dispărură, iar ea se ridică. Carridin făcu la fel, încercând să se liniștească. Poate izbutea să încheie un soi de târg. Femeia părea dornică să asculte. Picioarele îi tremurau de spaimă, dar izbuti să se stăpânească și să spună:

— Chiar dacă puteți s-o împingeți de la spate pe Amathera...

— Ți-am spus să nu mai pui întrebări, Jaichim, îl întrerupse ea. Un dulău cuminte își ascultă stăpâna, da? Îți făgăduiesc că, dacă nu o faci, ai s-ajungi să mă rogi să-ți găsesc un Myrddraal care să se joace cu tine. Pricepi?

— Pricep, spuse el, cu un glas fără expresie; ea îl sfredelea în continuare cu privirea și, după câteva clipe, adăugă: Am să fac tot ce-mi spui... stăpână.

Zâmbetul ei aprobator îl făcu să roșească. Femeia o porni spre ușă, întorcându-i spatele de parcă era într-adevăr un câine, și încă unul fără colți.

— Cum...? Cum te numești? îndrăzni el.

Ea se întoarse, cu un zâmbet, de astă dată, dulce și batjocoritor.

— Da. S-ar cuveni ca dulăul să cunoască numele stăpânei sale. Sunt Liandrin. Dar numele acesta nu trebuie să ajungă vreodată pe buzele dulăului. Dacă se întâmplă, am să fiu foarte supărată.

Când ușa se închise în urma ei, Carridin se apropie, împleticit, de un jilț cu spătar înalt, și se prăbuși în el. Lăsă lichiorul la locul său - după cum îi tresălta stomacul, l-ar fi făcut să vomite. Ce nevoie putea avea ea de Palatul

Panarhului? Era primejdios să se întrebe, pesemne, dar chiar dacă slujeau aceluiași stăpân, nu putea să se simtă altfel decât scârbit, cu gândul la vrăjitoarele din Tar Valon. Dar nici măcar ea nu știa atât de multe pe cât credea. Cu ajutorul poruncilor Regelui, putea să-i țină departe pe Tamrin și armata sa, precum și pe Amathera, amenințându-i că avea să dea totul pe față. Dar ei puteau încă să stârnească gloatele. Iar Seniorul Căpitan Comandant se putea mânia și el, crezând că, astfel, Carridin încerca să ia puterea pentru sine. Își lăsă capul în palme, văzându-l, parcă, înaintea ochilor pe Niall, semnându-i condamnarea la moarte. Chiar oamenii săi aveau să-l aresteze și să-l spânzure. Dacă ar fi putut s-o omoare pe vrăjitoare... Dar ea îi făgăduise să-l apere de Myrddraal. Îi venea din nou să plângă. Ea nu era nici măcar acolo, de față, dar îl prinsese într-o capcană mai strânsă decât oricare altele, cu fălcile de fier încleștate pe ambele picioare și un laț moale în jurul gâtului.

Trebuia să fie o cale... dar oriunde se uita, nu vedea decât alte și alte capcane.

Liandrin se strecură pe coridoare, ferindu-se cu ușurință de slujitori și de Mantiile Albe. În clipa în care ieși pe o ușiță lăturalnică, într-o alee îngustă din spatele palatului, tânărul străjer înalt de acolo o privi cu un amestec de ușurare și neliniște. Cunoștea ea o mică viclenie prin care, folosind o undă subțire, subțire de Putere să facă pe cineva să o creadă fără crâcnire. Cu Carridin nu fusese nevoie, dar pe prostul ăsta trebuise să-l convingă că avea voie înăuntru. Zâmbind, îi făcu semn să vină mai aproape. Flăcăul deșirat rânji de parcă aștepta un sărut, dar rânjetul îi îngheță pe chip în clipa în care primi o lamă îngustă în ochi. Căzu ca un sac de carne, iar Liandrin sări ușor în lături. Așa, nu avea să mai pomenească de ea, nici măcar din greșeală. Nici o picătură de sânge nu-i sărise pe mână. Își dori o clipă să fi avut înzestrarea lui Chesmal care ucidea cu ajutorul Puterii, sau măcar a Riannei – ceva mai slabă. Ciudat că acest talent, de a omorî cu Puterea, de a face inima să se oprească sau sângele să fiarbă, era atât de asemănător cu Tămăduirea. Ea una nu putea

Tămădui decât zgârieturile și vânătăile. Nu că ar fi interesat-o cine știe ce.

Lectica în care venise, lăcuită în roșu și incrustată cu fildeș și aur, o aștepta la capătul aleii, împreună cu gărzile, o duzină de bărbați masivi, cu chipuri ca de lupi înfometați. Ieșind în stradă, își făcură drum cu ușurință prin gloată, lovindu-i cu latul sulitelor pe toți cei care nu se dădeau în lături îndeajuns de repede. Cu toții erau devotați Marelui Stăpân al Întunericului, firește, și, chiar dacă nu știau limpede cine era ea, știau măcar că aceia care nu-și făceau datoria cum se cuvenea erau în primejdie să dispară fără urmă.

Casa pe care pusese mîna ea și celelalte, o clădire cu două caturi, din piatră, cu acoperișul plat și zidurile văruițe în alb, aflată pe o colină la marginea Veranei, peninsula de răsărit din Tanchico, era a unui neguțător care se legase, și el, cu jurământ de Marele Stăpân. Liandrin ar fi vrut un palat – poate că, într-o bună zi, Palatul Regelui de pe Maseta avea să fie al ei. În copilărie, crescuse privind cu invidie palatele Seniorilor. Poate că unul singur nici nu era îndeajuns. Și totuși, merita să mai stea ascunse încă o vreme. Proastele din Tar Valon nu aveau cum să bănuiască faptul că ele erau în Tarabon, dar pesemne că Turnul le vâna și micuțele credincioase lui Siuan Sanche puteau fi oriunde, adulmecând.

După poartă se afla o curte mică și care avea ferestre numai la ultimul cat. Lăsându-i acolo pe străjeri și pe hamali, se grăbi să intre. Neguțătorul le dăduse pe mîna câțiva servitori – cu toții în slujba Marelui Stăpân, din câte le spusese, dar nu erau îndeajuns de mulți pentru a avea grijă de unsprezece femei care nu prea ieșeau. Una, o femeie chipeșă, dar trușă, cu codițe negre, pe nume Gyldin, tocmai mătura lespezile roșii și albe.

— Unde sunt celelalte? întrebă Liandrin, intrînd.

— În salonul din față, făcu Gyldin, arătînd cu mîna către arcadele duble din dreapta, ca și cum cealaltă nu știa unde se afla încăperea.

Liandrin strânse din buze. Femeia nu făcea plecăciuni și nu i se adresa cu respect. E drept că nu știa cine erau, de fapt, cele unsprezece, dar știa măcar că erau îndreptățite să

poruncească și să fie ascultate, să-l trimită pe neguțătorul cel gras să locuiască, împreună cu familia, în cine știe ce văgăună, și asta în vreme ce el le făcea plecăciuni adânci.

— Treaba ta e să mături, da? Nu să stai degeaba. Ei, mătură, atunci! E praf peste tot. În seara asta, dacă mai găsesc vreun fir de praf, vacă ce ești, am să pun să te bată.

Brusc, strânse din dinți. Se obișnuise de atâta vreme să imite chipul în care vorbeau nobilii și bogătașii, încât, uneori, uita că tatăl său vindea fructe cu roaba. Totuși, într-o clipă de mânie, începuse să vorbească precum o femeie de rând. Prea multă încordare. Prea mult de așteptat. Se mai răsti încă o dată, scurt, la cealaltă, apoi intră și trânti ușa în urma ei.

Tovarășele ei nu erau toate acolo, ceea ce o înfurie și mai tare. Dar erau destule. Eldrith Jhondar, cu chipul ei rotund, ședea la o masă incrustată cu lapislazuli, dedesubtul unei tapiserii atârnată pe peretele văruiat în alb, și lua notițe, cu mare atenție, dintr-un manuscris zdrențuit; din când în când, fără să-și dea seama, își curăța vârful penei pe mâneca rochiei de lână închisă la culoare. Marillin Gemalphin ședea lângă o fereastră îngustă, privind visătoare, cu ochii săi albaștri, către fântâna micuță care clipoceă într-o curtică, scărpinând la urechi, cu mișcări domoale, o pisică galbenă și slăbănoagă, părând să nu-și dea seama că aceasta îi umplea de păr rochia verde de mătase. Și ea, și Eldrith erau Brune, dar dacă Marillin afla vreodată că Eldrith era pricina pentru care pisicile vagabonde pe care ea le tot aduna dispăreau mereu, aveau să apară necazuri.

Fuseseră Brune, de-acum nu mai erau. Câteodată, îi venea greu să-și amintească asta, să țină minte că nici ea însăși nu mai era Roșie. Și totuși, chiar dacă se dăruiseră, pe față, Negrului, le rămăsese mult din vechea fire, atât de potrivită cu Ajah pe care și-o alesese fiecare, la început. Cele două foste Verzi, bunăoară. Jeaine Caide, cu pielea ei arămie și gâtul de lebedă, purta cele mai subțiri și strânse rochii pe care le putea găsi – astăzi avea una albă – și spunea, râzând, că trebuia să se descurce cu rochiile, căci în Tarabon nu mai era nimic de ajutor pentru a atrage privirile bărbaților. Jeaine se trăgea din Arad Doman, iar femeile de acolo erau faimoase

pentru veșmintele lor îndrăznețe. Asne Zeramene, cu ochii ei negri, migdalați, și nasul mare, părea de-a dreptul cuminte în rochia de un cenușiu-deschis, cu croială simplă și decolteu înalt, dar Liandrin o auzise de mai multe ori plângându-se că fusese silită să-și părăsească Străjerii. Cât despre Rianna Andomeran... Pletele negre, cu o șuviță albă ca laptele chiar deasupra urechii stângi, încadrau un chip pe care se oglindea o siguranță rece și trufașă, pe care numai o Albă o putea avea.

— S-a făcut, le spuse Liandrin. Jaichim Carridin își va duce Mantiile Albe în Palatul Panarhului și va pune stăpânire pe el, în locul nostru. Încă nu știe că vom avea oaspeți... firește.

Celelalte se priviră, strâmbându-se. Nici măcar faptul că-și schimbaseră Ajah nu le făcuse să uite ceea ce simțeau pentru bărbații care urau femeile înzestrate pentru a conduce Puterea.

— Dar am aflat ceva interesant. Credea că eram acolo ca să-l ucid. Pentru că nu izbutise să-l omoare pe Rand al'Thor.

— Cum adică? făcu Asne, încruntându-se. Trebuie să-l legăm de noi, să-l stăpânim, nu să-l ucidem. Dacă există vreo cale, râse ea, dintr-odată, un hohot răgușit și înfundat, apoi se lăsă pe spătarul jilțului, pe mine nu m-ar supăra să-l știu legat de mine. Nu l-am văzut decât de puține ori, dar e un tânăr chipeș.

Liandrin pufni – ea una nu avea nici o aplecare pentru bărbați. Rianna clătină îngrijorată din cap.

— Ce înțeleg din asta mă tulbură. Poruncile venite din Turn erau limpezi, dar e la fel de limpede că și Carridin are poruncile lui. Asta nu poate însemna decât neînțelegeri între Rătăciți.

— Rătăciții, îngână Jeaine, încleștându-și brațele la piept; mătasea subțire, albă, i se strânse pe sâni încă și mai mult decât înainte. La ce sunt bune făgăduințele că vom conduce lumea, odată cu întoarcerea Marelui Stăpân, dacă, până atunci, suntem prinse între Rătăciții învrăbiți? Doar nu credeți că putem ține piept vreunuia dintre ei.

— Focul mistuirii, făcu Asne, privind în jur, de parcă încerca să le provoace, cu ochii săi negri și migdalați. Focul

mistuirii poate să-i distrugă chiar și pe ei. Și noi putem să-l folosim.

Unul dintre ter'angrealele luate din Turn, o baghetă neagră, lungă și spiralată, era bun pentru asta. Nici una dintre ele, nici măcar Liandrin, nu știa de ce li se poruncise să-l ia. Fusesse așa cu multe ter'angreale, pe care le luaseră pentru că li se spusese, dar fără să înțeleagă de ce – însă poruncile trebuiau îndeplinite. Liandrin își dori să fi avut măcar un singur angreal.

— Asta dacă-l poate stăpâni vreuna dintre noi, pufni tare Jeaine. Ați uitat, oare, că singura încercare pe care-am îndrăznit s-o facem aproape că m-a ucis? Și am sfredelit și corabia, pe ambele părți, înainte să mă pot opri... Bine ne-ar fi stat să ne înecăm înainte să ajungem în Tanchico!

— Ce nevoie avem de focul mistuirii? zise Liandrin. Dacă-l putem stăpâni pe Dragonul Renăscut, să-i văd eu pe Rătăciți cum o să ne mai înfrunte.

Dintr-odată, își dădu seama că în încăpere mai era cineva. Era Gyldin, care ștergea de praf un scaun cu spătar mic, așezat într-un colț.

— Ce faci aici, femeie?

— Curăț, răspunse femeia cu cosițe negre, privind-o netulburată. Nu asta mi-ați spus?

Liandrin era cât pe ce să o lovească, folosind Puterea. Cât pe ce. Dar Gyldin nu avea de unde să știe că erau Aes-Sedai. Oare cât de mult auzise? Nu erau lucruri prea importante.

— Ai să te duci la bucătar, îi spuse, plină de furie rece, și să-i spui să te bată cu cureaua! Tare de tot! Și n-ai să mănânci nimic până ce nu dispăre tot praful.

Iarăși. Iarăși o făcuse să vorbească precum o femeie de rând. Marillin se ridică, frecându-și nasul de nasul pisicii galbene, și-i dădu animalul lui Gyldin.

— Ai grijă să primească și el o farfuriuță cu smântână, după ce termină bucătarul cu tine. Și niște bucățele bune de miel. Taie-o mărunț, sărmanul nu prea mai are dinți. E ceva ce nu înțelegi? mai spuse, văzând că Gyldin o privea fără să clipească.

— Am priceput totul, răspunse aceasta, strângând din

buze; poate că, într-adevăr, pricepuse în cele din urmă că era o slujnică, și nu egala lor.

Liandrin așteaptă o clipă, după ce pleacă femeia cu pisica în brațe, apoi deschise ușa dintr-o smucitură. Coridorul de la intrare era pustiu. Deci, Gyldin nu trăgea cu urechea. Nu avea pic de încredere în femeia aia. Dar, pe de altă parte, oare în cine avea, cu adevărat?

— Trebuie să ne ocupăm de ceea ce ne privește, spuse, cu asprime, închizând ușa. Eldrith, ai mai găsit ceva în paginile alea? Eldrith?

Femeia cea plinuță tresări, apoi privi în jur, clipind des. Era prima dată când își ridicase fruntea din manuscrisul îngălbenit și zdrențuit. Părea uimită s-o vadă.

— Ce? Ce să găsesc? Nu. A fost și așa foarte greu să pătrund în Biblioteca Regelui. Dacă scoteam fie și numai o pagină, bibliotecarii ar fi aflat pe dată. Iar dacă scăpăm de ei, nu mai găseam nimic. Acolo e un labirint. Cât despre astea, le-am găsit la un vânzător de cărți, lângă Palatul Regal. E un tratat interesant despre...

Sorbind din *saidar*, Liandrin împrăștie paginile pe podea.

— Dacă nu-i vorba de un tratat despre cum să-l stăpânim pe Rand al'Thor, atunci arde-l-ar focul! Ce-ai aflat despre ceea ce căutăm?

— Păi, făcu Eldrith, clipind des la vederea paginilor risipite, este în Palatul Panarhului.

— Asta ai aflat-o de acum două zile.

— Și pesemne că este un ter'angreal. Pentru a stăpâni pe cineva care conduce trebuie Putere, și, de vreme ce este o folosință anume, trebuie să fie un ter'angreal. O să-l găsim în încăperile deschise sau, poate, în colecția Panarhului.

— Vreau ceva nou, Eldrith, făcu Liandrin, izbutind, cu mare greutate, să nu-și ridice vocea. Ai găsit ceva nou? Măcar vreun amănunt...

— Acum că mă întrebi, răspunse femeia rotofeie, clipind nesigură... nu.

— N-are a face, zise Marillin. În câteva zile, după ce și-au înscăunat-o pe această minunată Domniță-Panarh, putem începe căutările. Chiar dacă va trebui să cercetăm fiecare

sfeșnic, până la urmă vom găsi. Liandrin, nu mai avem mult. O să-l legăm cu lesa pe Rand al'Thor și o să-l învățăm să șadă cuminte și să se dea cu picioarele în sus.

— Da, da, spuse Eldrith, zâmbind fericită. Cu lesa.

Liandrin nădăjduia din tot sufletul că avea să fie așa. Obosise să tot aștepte, să se ascundă. Voia ca lumea s-o știe, să-și îndoiaie genunchii în fața ei, așa cum i se făgăduise când își încălcase jurămintele și rostise altele, noi.

De îndată ce intră în casa ei cea mică, pe ușa de la bucătărie, Egeanin își dădu seama că nu era singură. Totuși, își scoase masca și o lăsă, nepăsătoare, pe masă, împreună cu bocceaua, apoi se duse la găleata cu apă aflată lângă căminul de cărămidă. Când se aplecă să ia polonicul de aramă, își vârî mâna dreaptă într-o scobitură dintre două cărămizi din spatele găleții. Pe dată, se ridică și se întoarse, ținând în mână o arbaletă micuță. Nu avea cine știe ce putere și nu trăgea la mare distanță, dar o ținea mereu încordată, iar vârful micii săgeți de oțel era pătat cu un lichid închis la culoare, semn că avea să omoare fără greș, la cea mai mică zgârietură.

Bărbatul care se sprijinea netulburat de perete, într-un colț, nu văzu arbaleta sau, dacă o zărise, nu lăsă să-i scape nici un semn. Avea părul deschis la culoare și ochii albaștri. Era între două vârste și destul de arătos, deși cam prea zvelt pentru gustul ei. Era limpede că o urmărise cum străbătea curtea îngustă, pe fereastra cu bare de fier lângă care se afla.

— Crezi că sunt o primejdie pentru dumneata? o întrebă, după o clipă.

Egeanin recunoscă accentul celor din neamul ei, dar nu lăsă arbaleta în jos.

— Cine ești?

Drept răspuns, el vârî două degete în punga de la cingătoare, cu mișcări domoale – până la urmă, se părea că nu era chiar orb – și scoase ceva mic și plat. Egeanin îi făcu semn să lase obiectul pe masă și să se tragă înapoi. Numai după ce-l văzu la loc, în colț, se apropie să vadă. Cu arbaleta îndreptată spre el, ridică de pe masă o plăcuță de fildeș, cu

chenar auriu, pe care era gravat un corb și un turn. Ochii corbului erau din safire. Corbul - însemnul familiei imperiale; Turnul Corbilor - însemnul celor care împărțeau dreptatea în Imperiu.

— Asta ar trebui să fie îndeajuns, spuse ea, dar suntem departe de Seanchan, într-un loc în care ciudățeniile au devenit aproape firești. Ce dovezi mai ai?

Zâmbind în tăcere, bărbatul își dădu surtucul jos, își dezlegă curelușele de la cămașă și o scoase. Pe fiecare umăr, avea câte un tatuaj cu corbul și turnul. Cei mai mulți Căutători ai Adevărului erau tatuați așa, cu corbi și cu turnul, dar un hoț, chiar și unul îndeajuns de îndrăzneț pentru a fura o plăcuță precum aceea, nu ar fi fost astfel însemnat. Corbii tatuați dădeau de știre că omul aparținea familiei Imperiale. Exista și o poveste veche, despre doi proști, un nobil tânăr și soția sa, care puseseră să fie tatuați pe când erau băuți, cu vreo trei sute de ani înainte. Când aflase împărăteasa, trimisese să-i fie aduși la Curtea celor Nouă Luni și-i pusese să frece podelele. Bărbatul necunoscut putea foarte bine să fie urmașul lor - însemnul corbilor era pentru totdeauna.

— Îmi cer iertare, Căutătorule, spuse Egeanin, lăsând arbaleta jos. De ce ești aici?

Nu-i ceru să-i spună numele, căci răspunsul pe care l-ar fi primit putea, foarte bine, să nu fie adevărat. El o lăsă să admire plăcuța, câtă vreme se îmbracă la loc, cu mișcări domoale. Era un fel prin care-i reamintea că, deși ea era căpitan pe o corabie și el doar un acaret, era, în egală măsură, Căutător - legea spunea că avea dreptul să-i pună întrebări, fără să dea socoteală nimănui altcuiva; ba chiar putea să o trimită să cumpere o funie cu care s-o lege, în vreme ce-i puneă întrebări, fără să-i fie teamă că ea nu avea să se mai întoarcă. Să fugi de Căutători era o crimă. Să te împotrivești lor, de asemenea. Egeanin nu se gândise niciodată, în viața ei, la așa ceva, după cum nici nu visase să trădeze, în vreun fel, Tronul de Cristal. Dar dacă el o întreba despre lucruri care nu trebuiau dezvăluite, dacă-i cerea anumite răspunsuri... Arbaleta era acolo, la îndemână, și erau, amândoi, departe de Cantorin. Gânduri sălbatice.

Gânduri primejdioase.

— O slujesc pe Înalta Doamnă Suroth, pentru gloria Împărătesei. Slujesc Coreenne, spuse el. Am venit să văd ce-au mai izbutit să facă aceia pe care Înalta Doamnă i-a trimis în aceste locuri.

„Să vadă? Ce era de văzut, mai ales de către un Căutător?”

— N-am primit nici o veste despre asta, când au sosit bărcile, zise Egeanin, dar zâmbetul bărbatului se lărgi, făcând-o să roșească; firește că echipajele bărcilor nu aveau cum să-i vorbească despre un Căutător.

— Ar fi fost prea primejdios să călătoresc așa, răspunse el, în vreme ce-și lega cămașa. M-am imbarcat pe corabia unui contrabandist de pe-aici, pe nume Bayle Domon. Vasele lui se opresc oriunde, de aici până în Arad Doman.

— Am auzit de el, spuse, liniștită, Egeanin. E totul bine?

— Acum, da. Mă bucur că dumneata, cel puțin, ai înțeles cum se cuvine poruncile primite. Dintre ceilalți, numai Căutătorii au făcut-o. Păcat că nu sunt mai mulți dintre ei printre Hailene, făcu bărbatul, așezându-și surtucul pe umeri, apoi luându-i plăcuța din mână. S-a iscat ceva vâlvă când s-au întors câteva sul'dam care fugiseră. Veștile despre asemenea lucruri nu trebuie să se răspândească. Ar fi mai bine să dispară cu totul.

Spre norocul ei, avu un răgaz de gândire și izbuti să nu lase să i se citească nimic pe chip. În dezordinea din Faime, unele femei sul'dam nu mai apucaseră să se imbarce – așa i se spusese. Poruncile ei, pe care le primise chiar din gura Înaltei Doamne Suroth, fuseseră să le găsească pe toate cele care puteau fi găsite și să le trimită îndărăt, de voie sau de nevoie. Dacă nu găsea nici o cale, dar nici una, atunci să le ucidă. Acum, din câte înțelesese din vorbele oaspetelui, ceva se schimbaseră.

— Păcat că în aceste ținuturi nu se știe despre kaf, spuse bărbatul, așezându-se la masă. Nici măcar în Cantorin nu mai există, decât pentru cei de Sânge. Sau așa era când am plecat. Poate că, între timp, au mai venit provizii din Seanchan. Trebuie să mă mulțumesc cu ceaiul. Fă-mi ceai!

Egeanin simți că-i venea să-l arunce cât colo, cu scaun cu tot. Era un acaret. Dar, în egală măsură, era Căutător. Fierse ceaiul și i-l aduse, apoi rămase în picioare lângă scaunul său, cu ceainicul, ca să-i mai toarne când era nevoie. De mirare că nu i se ceruse să-și pună și un vâl și să danseze pe masă.

În cele din urmă i se îngădui să șadă, dar numai după ce adusese o pană, cerneală și hârtie, pentru a desena hărți cu Tanchico și fortărețele sale și cu orice alt oraș mai mic sau mai mare pe care-l cunoștea cât de cât. Înșiră pe hârtie feluritele oști din ținut, împreună cu ceea ce știa despre numărul și credința lor, precum și ceea ce aflase despre locurile în care se găseau. După ce termină, bărbatul își îndesă hărțile în buzunar, îi spuse să trimită ceea ce se afla în boccea, cu primele bărcuțe care soseau, și plecă, zâmbindu-i liniștit și spunându-i că era cu puțință să mai treacă s-o vadă peste câteva săptămâni.

După plecarea lui, Egeanin rămase multă vreme la masă. Hărțile pe care o pusese să le facă, precum și toate celelalte vești, fuseseră deja demult trimise în Cantorin, cu bărcuțele. Poate că, punând-o să le refacă sub ochii lui, bărbatul dorise s-o pedepsească pentru că-l silise să-i arate tatuajele. Soldații din Straja Morții se făleau cu însemnele lor, Căutătorii – mai niciodată. Poate că asta fusese. Măcar el nu apucase să coboare în pivniță, înainte de sosirea ei. Sau o făcuse? Poate că așteptase, dându-i răgazul să-i povestească ea, cu gura ei.

Pătrunse în coridorul din spatele bucătăriei. Lacătul mare, de fier, părea neatins, dar se spunea despre Căutători că știau să deschidă lacătele și fără chei. Cheia se afla în punga ei de la brâu. Scoase lacătul și coborî treptele înguste.

Pivnița cu podea de pământ bătătorit era luminată de o singură lampă, așezată pe un raft. Era o încăpere simplă, cu pereți de cărămidă, de unde fuseseră scoase toate lucrurile care-ar fi putut ajuta prizoniera să scape. O găleată, așezată într-un colț, răspândea un miros neplăcut, dar nu foarte puternic. În fața lămpii, pe câteva pături din lână aspră, ședea o femeie îmbrăcată într-o rochie murdară. Auzind pașii lui Egeanin, aceasta ridică ochii întunecați, temători, care cereau

îndurare. Era prima sul'dam găsită de Egeanin. Prima și singura. După ce-o găsisese pe Bethamin, încetase să le mai caute, cu adevărat.

Și Bethamin rămăsese acolo, în pivniță, în vreme ce bărcuțele veneau și plecau neconținut.

— A coborât cineva aici? Întrebă Egeanin.

— Nu. Am auzit pași pe sus, dar... nu. Egeanin, te rog, făcu Bethamin, întinzând brațele spre ea. E o greșeală. Ne cunoaștem de zece ani. Scoate-mi asta!

La gât, femeia purta o zgardă argintie, legată, printr-o lesă groasă, de o brățară din același metal, care atârna într-un cui deasupra capului ei. Se întâmplase ca, atunci când o găsisese, pentru a nu o lăsa să fugă, Egeanin să i-o prindă la gât. O întâmplare, nimic mai mult. Apoi, prizoniera izbutise să o culce la pământ și încercase să se îndepărteze.

— Dacă mi-o aduci, am să-o fac, spuse, mânioasă, Egeanin – era furioasă, dar nu pe Bethamin, ci din multe alte pricini. Adu-o și ți-o scot pe dată.

Bethamin se înfioră și lăsă brațele jos.

— E o greșeală, șopti. O greșeală îngrozitoare.

Și totuși, nu făcu nici o mișcare către brățară. Când încercase pentru prima dată să fugă, se trezise, zvârcolindu-se și vomitând de durere, pe podeaua bucătăriei, ceea ce-o lăsase mută de uimire pe Egeanin. Femeile sul'dam erau cele care le călăuzeau pe damane, femeile care puteau conduce, folosindu-se de a'dam – dar ele, dinspre partea lor, nu stăpâneau Puterea. Totuși, un a'dam nu era de folos decât împotriva unei femei care conducea. La gâtul oricărei alteia, precum și la gâtul unui bărbat – dar cei care se nășteau astfel înzestrați erau uciși de tineri, firește – nu putea face nimic. Pe de altă parte, o femeie care putea conduce, odată ce avea zgarda la gât, nu mai izbutea să facă mai mult de câțiva pași fără o sul'dam cu brățara la mână, care să închidă cercul.

În vreme ce urca scările la loc și închidea ușa cu lacătul, Egeanin se gândi că se simțea foarte obosită. Voia și ea un pic de ceai, dar ceea ce mai rămăsese de la Căutător se răcise, și parcă nu-i venea să mai facă. În loc de asta, se așeză și scoase lesa din boccea. Pentru ea nu era decât o

bucată de metal argintiu, meșteșugit îmbinată – n-o putea folosi și nici nu avea de ce să se teamă că i-ar fi făcut vreun rău, dacă nu cumva cineva îi dădea cu ea peste față.

Nu făcea decât să stea așa, cu lesa în mână, gândindu-se că nu avea nici o putere asupra ei – și tot se cutremură de spaimă. Femeile care puteau conduce nu erau oameni, ci fiare primejdioase. Oameni asemenea lor frânseseră lumea. Dacă nu erau legate, toți ceilalți aveau să cadă în robia lor. Așa fusese învățată, așa se spunea în Seanchan de o mie de ani. Ciudat că, prin locurile în care se afla acum, părea să nu se fi întâmplat nimic de soiul ăsta. Nu. Asemenea gânduri erau prostesti și primejdioase.

Vârî lesa înapoi în boccea și se apucă să spele ceainicul, ca să se liniștească. Îi plăcea ordinea și, făcând curățenie în bucătărie, se simți un pic mai împăcată. Aproape fără să-și dea seama, puse din nou de ceai. Nu voia să se mai gândească la Bethamin, mai ales că nu era deloc bine pentru ea. Așezându-se iarăși la masă, turnă miere într-o cană pe care o umpluse cu un ceai cât se putea de negru. Nu era kaf, dar era bun.

În ciuda plânsetelor și a protestelor ei, Bethamin putea conduce. Oare și celelalte sul'dam la fel? De ce poruncise Înalta Doamnă Suroth ca acelea rămase în Faime să fie ucise? Era de negândit. Era cu neputință. An de an, în Seanchan, fetele care aveau o asemenea înzestrare erau adunate, șterse din rândul cetățenilor și din analele familiilor lor și duse să li se pună zgarda de gât, pentru a deveni damane. De asemenea, prin încercări, erau găsite fetele care puteau învăța să poarte brățara de sul'dam. An de an – și nici o femeie nu scăpa de asta, până când nu ajungea la vârsta la care, dacă ar fi avut scânteia, ar fi început cu siguranță să conducă. Era de neînchipuit ca una, fie și una singură, să fie luată pentru a fi sul'dam când ea era damane! Și totuși, Bethamin era în pivniță, legată de a'dam ca de o ancoră.

Un lucru era sigur. Asemenea dezvăluiri puteau fi foarte primejdioase. Erau lucruri care-i priveau pe cei de Sânge și pe Căutători. Poate chiar și Tronul de Cristal. Oare Înalta Doamnă Suroth ar fi îndrăznit să ascundă asemenea vești de urechile

Împărătesei? O femeie ca Egeanin, căpitan de corabie, putea să moară în chinuri dacă ridica măcar dintr-o sprânceană când se vorbea despre așa ceva, sau se putea trezi, dintr-o prostie, acaret. Trebuia să afle mai multe, dacă era să scape de Moartea celor Zece Mii de Lacrimi.

Pentru început, asta însemna să-i dea mai mulți bani lui Gelb și altor asemenea dihori, care să-i găsească încă o sul'dam sau mai multe, ca să vadă dacă acestea puteau fi stăpânite cu un a'dam. Dincolo de asta... dincolo de asta se afla în ape necercetate. Fără vreun ajutor.

Atingând arbaleta care era încă acolo, pe masă. Încordată și gata să aducă moartea. Își dădu seama că mai era un lucru sigur. Nu avea de gând să le îngăduie Căutătorilor s-o ucidă, ca s-o ajute pe Înalta Doamnă Suroth să păstreze taina. Și nici măcar pentru vreo altă pricină. Asemenea gânduri erau primejdios de aproape de trădare, dar, oricât ar fi încercat nu putea să le alunge.

39 O cupă cu vin

Când Elayne urcă pe punte, cu lucrurile frumos adunate într-o boccea, soarele era chiar deasupra apei, în zare, dincolo de gurile portului din Tanchico, iar marinarii legau ultimele parâme, ca să-l ancoreze pe *Joacă-n val* la mal. Corăbiile erau aliniate una lângă alta de-a lungul debarcaderelor, iar acesta era doar unul din multele docuri înșirate de-a lungul peninsulei din partea de apus a orașului. Unii dintre oamenii din echipaj strângeau ultimele pânze. Dincolo de chei, orașul se întindea pe coline, cu turle și cupole albe strălucitoare și cu moriști de vânt poleite, care scânteiau în lumina apusului. Înspre miazănoapte, la vreo milă depărtare, Elayne zărea un zid înalt, rotund – Marele Cerc, dacă își aducea bine aminte.

Azvărlindu-și boccea pe un umăr, se îndreptă spre pasarelă, să i se alăture lui Nynaeve, care vorbea acolo cu Coine și Jorin. Părea aproape nefiresc să le vadă pe cele două surori îmbrăcate, din nou, cu bluze de mătase tivită cu fir de aur, în aceleași culori vii ca și pantalonii lor largi. Cu cerceii, chiar și cu cei din nas, se obișnuise, iar lăntșorul de aur de pe obrazul ars de soare al fiecăreia dintre cele două femei nici n-o mai făcea să se înfioare.

Thom și Juilin stăteau la o parte, alături de boarfele lor, arătând puțin îmbufnați. Nynaeve avusese dreptate. Bărbații încercaseră să le dea tot felul de sfaturi și se cutremuraseră atunci când, cu două zile înainte, li se dezvăluise adevărata pricină a acestei călătorii; sau, măcar, o parte din această pricină. Nici unul dintre ei nu părea să creadă că amândouă tinerele erau destul de pricepute – pricepute! – în a le urmări pe femeile din Ajah Neagră. Când Nynaeve îi amenințase că o să-i trimită pe altă corabie a Oamenilor Mării, care mergea în direcția opusă, încetaseră cu cicălelile – vorbele ei aprige stârpiseră buruiana de când era lăstar, cum se zice. Vorbele ei sau, mai degrabă, Toram și cei vreo zece-doisprezece marinari, care se adunaseră, gata să-i îmbrâncească până la o barcă și să-i trimită către celălalt vas. Elayne îi cercetă din priviri. Dacă erau îmbufnați, asta însemna că se puteau

răzvrăti; cei doi aveau să le facă și alte necazuri.

— Acum încotro o apucați, Coine? întrebă Nynaeve, chiar când Elayne ajunse în dreptul lor.

— Spre Dantora și spre Aile Jafar, răspunse Căpităneasa, iar apoi mai departe, spre Cantorin și Aile Șomera. Vom răspândi vestea despre Coramoor, dacă binevoiește Lumina. Dar trebuie să-i îngădui și lui Toram să facă negoț pe aici, altfel o să dea pe dinafară.

Bărbatul ei era acum jos, la docuri, fără ramele lui ciudate de sârmă, cu pieptul gol și cu multe inele; vorbea cu niște bărbați în nădragi albi, largi, și surtuțe brodate cu spirale pe la umeri. Toți locuitorii din Tanchico purtau un fes conic, închis la culoare, și un văl străveziu pe față. Vălurile astea arătau tare caraghios, mai ales purtate de bărbați cu mustăți stufoase.

— Fie ca Lumina să vă trimită o călătorie lipsită de primejdii, spuse Nynaeve, potrivitându-și mai bine boccea pe spate. Dacă, înainte să ridicați ancora, dăm noi peste vreo primejdie care să vă pândească aici, vă vom trimite vorbă.

Coine și sora ei arătau uimitor de liniștite. Faptul că aflaseră de Ajah cea Neagră nu le speriase prea tare. Mai însemnat era Coramoor – adică Rand.

Jorin își sărută vârful degetelor și le duse la buzele lui Elayne.

— Dacă binevoiește Lumina, ne vom întâlni din nou.

— Dacă binevoiește Lumina, răspunse Elayne, făcând același gest ca și Călăuza Vânturilor. Încă i se părea ciudat să facă asta, dar era o cinste, și încă una întrebuițată numai față de rudele apropiate și față de iubiți. Avea să îi fie dor de femeia din Seminția Mării. Învățase multe de la ea și o mai îndrumase și ea puțin, la rândul ei. De acum, Jorin putea fără îndoială să țeasă mult mai bine Focul.

Când ajunseră la capătul pasarelei, Nynaeve răsuflă ușurată. Stomacul i se liniștise datorită unei doctorii uleioase pe care i-o dăduse Jorin, însă, din cauza asta, nu putuse să deschidă nici ochii, nici gura, tot drumul până în Tanchico.

Cei doi bărbați le înconjurară imediat, fără să li se zică – Juilin porni în frunte, cu boccea pe spate, ținându-și cu

amândouă mâinile toiagul deschis la culoare, gros cât degetul mare, și aruncându-și ochii negri în toate părțile, cu mare băgare de seamă. Thom mergea ultimul, izbutind cumva să pară primejdios, chiar dacă avea părul alb, șchiopăta și era îmbrăcat într-o mantie de menestrel.

Nynaeve strânse o clipă din buze, dar nu zise nimic, ceea ce lui Elayne i se păru înțelept. Nu făcuseră nici cincizeci de pași de-a lungul cheiului pietruit, că deja văzuse tot atâția oameni cu chipuri înfometate, care îi priveau cercetător, cu ochii mijiți. Pe doc, locuitorii din Tanchico, dar și alții, cărau lăzi, baloturi și saci. Elayne bănuia că oricare dintre ei ar fi fost gata să-i taie gâtul, nădăduind că, dacă era îmbrăcată în mătăsuri, asta însemna că avea și bani în pungă. Nu o speriau. Știa bine că ar fi putut să le țină piept, la doi sau trei odată. Dar ea și Nynaeve își țineau inelele cu Marele Șarpe în buzunare, și n-ar fi avut nici un rost să se mai prefacă străine de Turnul Alb dacă s-ar fi apucat să conducă în fața a o sută de oameni. Cel mai bine era ca Juilin și Thom să arate cât de fioros puteau. Nu s-ar fi supărat să mai fi avut încă vreo zece pe potrivă lor.

Dintr-odată, pe puntea unei corăbii mai mici se stârni zarva.

— Domniile Voastre! Zic că Domniile Voastre sunteți!

Un om mătăhălos, rotund la față, îmbrăcat într-un surtuc verde de mătase, sări pe chei, fără să țină seama de toiagul pe care îl ridicase Juilin, și se holbă la ea și la Nynaeve. După barba fără mustață, precum și după accent, se vedea că este din Illian. Părea, într-un fel, cunoscut.

— Jupân Domon? zise Nynaeve după o clipă, smucindu-și tare cosița. Bayle Domon?

— Așa-i, încuviință omul. Zic că n-am crezut c-o să vă mai văd vreodată. Zic că... zic că am așteptat atâta cât am putut în Faime, dar zic că a venit și vremea când a trebuit ori să ridic ancora, ori să-mi văd corabia arzând.

Elayne îl recunoscuse. Bărbatul se învoise să le scoată din Faime, dar în oraș se stârnisese balamucul înainte să apuce ele să ajungă la corabia lui. Se vedea că îi mersese bine între timp, de vreme ce își permitea să poarte o asemenea haină.

— Îmi pare bine să ne revedem, zise Nynaeve cu răceală, dar, iertare, trebuie să ne găsim găzduire în oraș.

— Asta o să fie greu. Zic că Tanchico a început să ia apă. Cu toate astea, zic că știu eu un loc unde vorba mea poate fi de folos. N-am putut să vă mai aștept în Faime, dar zic că simt că mai am o datorie la Domniile Voastre. Domon se opri, încruntându-se, părând dintr-odată neliniștit. Dacă Domniile Voastre sunteți aici... se va întâmpla și pe-aici ce-a fost în Faime, oare?

—Nu, jupâne Domon, zise Elayne, văzând-o pe Nynaeve că șovăie. Firește că nu. Și vom primi ajutorul Domniei Tale cu cea mai mare bucurie.

Aproape că se aștepta s-o vadă pe Nynaeve împotrivindu-se, însă cealaltă femeie dădu doar din cap și începu să-i prezinte pe bărbați unul celuilalt. La vederea mantiei lui Thom, Domon ridică din sprâncene – pentru o clipă, lui Elayne i se păru chiar că îl recunoscuse cumva pe menestrel –, dar veșmintele din Tear ale lui Juilin îl făcură să se încrunte, la fel cum se încruntase și acesta. Nici unul dintre ei nu zise totuși nimic; pesemne că erau în stare să țină neînțelegerile dintre Tear și Illian departe de Tanchico. Dacă nu erau în stare, avea de gând să le vorbească limpede și apăsător.

Întovărășindu-i în josul cheiului, Domon le povesti ce i se mai întâmplase de când se despărțiseră în Faime; într-adevăr, îi mersese bine.

— De douăzeci corăbii bune, de apă mică, de ele zic că știu perceptorii Panarhului, răsse el, și de încă patru corăbii de apă adâncă, de ele zic că nu știu.

Trecuse atât de puțină vreme, încât n-avea cum să le fi dobândit pe toate pe căi cinstite. Pe Elayne o uimea la culme să-l audă vorbind despre asta în gura mare, într-un doc plin de lume.

— Așa-i, fac contrabandă, și zic că fac câștiguri așa de mari, cum nici nu m-aș mai fi gândit. Dacă verși o zecime din dări în buzunarele vameșilor, zic că le întorci și ochii, le închizi și gura.

Trecură pe lângă doi locuitori din Tanchico, care se plimbau agale, cu vălurile și pălăriile lor rotunde și cu mâinile

la spate. La gâtul fiecăruia atârna câte o cheie grea de alamă, prinsă pe un lanț gros; arăta ca însemnul unei demnități. Îl salutară din cap pe Domon, de parcă se cunoșteau. Thom păru să se amuze, dar Juilin se uită lung la Domon și la cei doi locuitori din Tanchico deopotrivă. Ca prinzaș-de-furi, nu-i îndura deloc pe cei care nu țineau cont de lege.

— Totuși, zic că nu cred că o să mai țină mult, spuse Domon, după ce trecură cei doi. Însă în Arad Doman zic că lucrurile sunt încă și mai rele, și zic că și aici o să fie rău. Seniorul Dragon, poate că nu o să Frângă Lumea încă, dar Arad Doman și Tarabon, zic că le-a și frânt deja.

Lui Elayne îi veni să-i zică vreo două vorbe aprige, dar ajunseseră deja la capătul docului și nu putu decât să privească, în vreme ce el tocmea lectici și hamali, și vreo doisprezece bărbați cu chipurile aspre, înarmați cu doage. La ieșirea din doc stăteau gârzi cu săbii și sulite, părând mai degrabă năimiți, nu ostași adevărați. Sute de oameni cu chipurile scofâlcite, parcă înfrânte, se holbau la gârzi de pe strada largă care ducea la rândurile de docuri. Din când în când, privirile lor se opreau asupra corăbiilor, dar cel mai mult erau îndreptate spre oamenii care îi împiedicau să ajungă la ele. Elayne se cutremură, aducându-și aminte de ce le spusese Coine – că oamenii de aici se înghesuieră la corabia ei, disperați să plătească o călătorie oriunde, numai să plece din Tanchico. Când ochii aceștia înfometăți se uitau la corăbii, în ei se citea o nevoie arzătoare. Elayne nu făcu decât să stea dreaptă în lectică, încercând să nu privească în jur, în vreme ce doagele deschideau calea prin mulțime, dând ghionturi în stânga și-n dreapta. Nu voia să vadă chipurile acelea. Unde le era Regele? De ce nu se îngrijea de ei?

La hanul tencuit cu alb unde îi duse Domon, mai la vale de Marele Cerc, însemnul de deasupra porții arăta că locul se numea Curtea celor Trei Pruni. Singura curte pe care o văzu Elayne era cea din fața hanului, o curte împrejmuată de ziduri înalte și pavată cu dale de piatră. Hanul era pătrat, cu trei etaje – la parter nu erau ferestre deloc, iar cele de mai sus aveau, fiecare, zăbrele frumos meșterite, din fier. Înăuntru, sala mare era plină de lume, bărbați și femei, cei mai mulți în

haine de prin partea locului, iar melodia cântată la un timpanon aproape că se pierdea în zarva de glasuri.

Nynaeve rămase cu gura căscată când dădu cu ochii de hangîță - o femeie frumoasă, nu cu mult mai în vârstă decât ea, cu ochi castanii și coșite de culoarea mierii, al cărei văl nu-i ascundea vederii buzele pline, ca un boboc de trandafir. Și Elayne tresări, dar nu era Liandrin. Era limpede că femeia - pe care o chema Rendra - îl cunoștea bine pe Domon. Zâmbindu-le lui Elayne și lui Nynaeve în semn de bun venit, și dându-i înainte cu cât de tare se bucura că Thom este menestrel, ea le oferă ultimele două odăi, cerându-le, pesemne, mai puțin decât ar fi cerut alții. Elayne se asigură că ea și Nynaeve primesc odaia cu patul mai mare - împărțise și înainte un pat cu Nynaeve, iar femeia nu-și ținea deloc coatele acasă.

Rendra le mai trimise și cina într-o încăpere retrasă, unde serveau doi bărbați tineri, cu văluri pe față. Elayne se pomeni holbându-se în farfurie, la mielul fript, cu peltea de măr condimentată și un fel de păstăi gălbui, gătite cu alune. Nu putea să se atingă de bucate. Toate chipurile acelea flămânde. Domon mânca însă cu plăcere - cu toată contrabanda și aurul lui. Nici Thom și Juilin nu se dădeau deloc înapoi.

— Rendra, spuse Nynaeve încet, este cineva pe aici care să-i ajute pe cei săraci? Aș putea și eu să pun mîna pe o grămadă bunicică de aur, dacă asta ar fi de folos.

— Ați putea să dați ceva pentru bucătăria lui Bayle, răspunse hangîța, dăruindu-i un zâmbet lui Domon. Omul ăsta se ferește de toate dările, dar își impune singur altele. Pentru fiecare coroană pe care o dă ca mită, dă două pentru pâinea și ciorba săracilor. Ba chiar m-a convins și pe mine să dau, iar eu una îmi plătesc dările.

— Zic că e mai puțin decât dările, bombăni Domon, cocoșându-se, ca să se apere de lauda ei. Zic că fac un câștig foarte sănătos, bătu-m-ar Soarta dacă nu.

— E bine că îți place să ajuți oamenii, jupân Domon, spuse Nynaeve, după ce plecară Rendra și slujitorii.

Atât Thom, cât și Juilin se ridicară să vadă dacă plecaseră

cu adevărat sau nu. Făcând o foarte mică plecăciune, Thom îl lăsa pe Juilin să deschidă ușa; coridorul era pustiu.

— Și noi s-ar putea să avem nevoie de ajutorul dumatăle, continuă Nynaeve.

Bărbatul din Illian rămase cu furculița și cuțitul în aer, chiar când acesta era pe cale să taie o bucată de miel.

— Cum? întrebă el, bănuitor.

— Nu știu nici eu chiar foarte bine, jupân Domon. Dumneata ai corăbii. Pesemne că ai și oameni. S-ar putea să ne trebuiască ochi și urechi. Se prea poate ca unele dintre femeile din Ajah cea Neagră să fie în Tanchico, iar, dacă sunt, noi trebuie să le găsim.

Nynaeve își duse furculița cu păstăi la gură de parcă nu ar fi rostit nimic ieșit din comun. Mai nou, părea să spună la toată lumea despre Ajah Neagră.

Domon o privi cu gura căscată, apoi, nevenindu-i să creadă, se holbă la Thom și la Juilin, care tocmai se așezau la loc pe scaune. Când cei doi bărbați încuviințară din cap, el își dădu farfuria la o parte și se culcă cu capul pe brațe. Pentru asta, lui Nynaeve îi veni să-i dea un ghiont – cel puțin, așa părea, după cum strânsese din buze, iar Elayne nu i-ar fi găsit nici o vină. De ce să mai trebuiască să-i confirme și bărbații ceea ce îi spusese ele?

În cele din urmă, Domon se ridică.

— Zic că o să se petreacă iarăși. Exact, ca în Faime. Zic că poate mai am timp să-mi strâng boarfele și să plec. Zic că, dacă duc vasele pe care le am înapoi în Illian, și acolo o să fiu înstărit.

— Mă îndoiesc că ți s-ar părea prea bine în Illian, îi spuse Nynaeve cu hotărâre în glas. Am înțeles că acolo domnește acum Sammael, chiar dacă nu fățiș. Cu unul dintre Rătăciți la cârmă, s-ar putea să nu te poți bucura de averile pe care le-ai strâns. Lui Domon aproape că-i ieșiră ochii din cap, dar ea vorbi mai departe: De-acum, nu mai există locuri lipsite de primejdii. Poți să fugi, ca un iepure, dar de ascuns, nu te poți ascunde. Nu e mai bine să lupți și tu, ca bărbat ce ești?

Nynaeve se purta prea sever; trebuia ea mereu să bage frica în lume. Elayne zâmbi și se aplecă, punându-și o mână

pe brațul lui Domon.

— Jupâne Domon, noi nu vrem să te speriem, dar s-ar putea într-adevăr să avem mare nevoie de ajutorul dumitale. Eu știu că ești om viteaz, că doar altfel nu ne-ai fi așteptat atât de mult, cum ai făcut în Faime. Ți-am rămâne foarte îndatorate.

— Vă pricepeți de minune la asta, bodogăni Domon. Una cu bățul de îndemnat boii la drum, cealaltă cu dulceața unei regine. Of, bine, bine. O să vă ajut și eu cum pot. Dar zic că, de data asta, nu mai îmi dau cuvântul să rămân, dacă se întâmplă ce-a fost și în Faime.

În timp ce mâncau, Thom și Juilin începură să-l ia mai îndeaproape la întrebări despre Tanchico. Cel puțin Juilin, care îi sugera lui Thom ce întrebări să pună despre cartierele pe unde mișunau tâlharii, hoții și pungașii, despre vinăriile pe care le foloseau aceștia, și despre cine cumpăra ce furau ei. Prinzașul-de-furi o ținea sus și tare că oamenii de teapa asta știau adesea mai multe din câte se petreceau într-un oraș decât stăpânitorii. Părea că nu voia să vorbească pe față cu bărbatul din Illian, iar Domon fornăia de fiecare dată când răspundea la câte o întrebare pusă de locuitorul din Tear, prin Thom. Și nici nu răspundea până nu era întrebat de Thom. Întrebările pe care le puneau Thom însuși n-aveau nici o noimă, cel puțin din cauză că erau ale unui menestrel. Întreba de nobili și de clicile lor: Cine cu cine era aliat și cine cu cine era în dușmănie? Cine la ce spunea că țintește? Ce ieșea din faptele lor? Erau deosebiri între ce se credea că vor și ce înfăptuiseră? Nu la întrebări de felul acesta se aștepta de la el, nici măcar după ce discutaseră atâtea pe *Joacă-n val*. Fusesse destul de dispus să vorbească cu ea – pesemne că îi și plăcea dar, cumva, de fiecare dată când i se părea ei că era pe punctul de a scormoni ceva despre trecutul lui, el izbutea chiar atunci să o întoarcă și să schimbe vorba. La întrebările lui Thom, Domon răspundea cu mai mare râvnă. În orice caz, părea să cunoască bine Tanchico, atât nobilimea și demnitarii, cât și scursurile. Din ce spunea el, nu părea să fie o prea mare deosebire între unii și alții.

După ce bărbății smulseseră tot ce putuseră de la

contrabandist, Nynaeve îi ceru Rendrei să le aducă hârtie, toc și cerneală, și făcu o listă cu tot ce știau despre fiecare dintre surorile Negre. Ținând foaia cu mare grijă în mâinile lui mari, Domon se încrunta la descrieri de parcă ar fi fost femeile în carne și oase, dar făgădui să-și pună toți oamenii din port să fie cu băgare de seamă. Când Nynaeve îi aduse aminte că toți vor trebui să aibă cea mai mare grijă, el râse de parcă i s-ar fi spus să se arunce în tăișul unei săbii.

Imediat după Domon plecă și Juilin, rotindu-și toiagul și zicând că pe hoți, și pe cei care trăiesc de pe urma lor, îi găsești cel mai ușor noaptea. Nynaeve spuse că se retrage în camera ei – „a ei”, nu „a lor” – să se întindă puțin. Părea să se țină un pic cam greu pe picioare, iar Elayne își dădu dintr-odată seama și de ce. Nynaeve se obișnuise cu mișcările lui *Joacă-n val*; acum îi era greu când podeaua nu i se mai legăna. Pesemne că stomacul ei nu era un tovarăș de călătorie prea plăcut.

Ea una îl urmă pe Thom în sala mare, unde acesta îi făgăduise Rendrei că avea să țină o reprezentație. Printr-o minune, găsi o bancă la o masă liberă, iar cu câteva priviri pline de răceală izbuti să-i țină la distanță pe bărbații care tocmai atunci se găsiseră să vrea să se așeze acolo. Rendra îi aduse o cupă de argint plină cu vin, și Elayne tot lua câte o guriță, în timp ce-l asculta pe Thom cântând, la harpă și cu vocea. Erau cântece de dragoste, ca *Primul trandafir de vară* și *Vântul printre sălcii*, sau cântecele hazlii ca *Doar o singură ciubotă* și *Bătrâna Gâscă Cenușie*. Ascultătorilor le plăcea și aplaudau bătând în mese. După ceva vreme, Elayne începu și ea să bată în masă.

Nu băuse mai mult de jumătate din vin, dar unul dintre cei care serveau, un tinerel chipeș, îi zâmbea și îi tot umplea cupa la loc. Ciudat, dar era mișcată de tot ce se petrecea în jurul ei. Nu fusese la viața ei în sala mare a vreunui han de mai mult de cinci sau șase ori, și niciodată nu băuse vin și nu se distrase la fel ca oamenii de rând.

Fluturându-și mantia ca să-și facă peticele multicolore să se vălurească, Thom spunea povești – *Mara și cei trei regi neghiobi*, și câteva legende despre Anla, *înțeleptul Sfătuitor* –

și recită o bucată bună din *Marele Alai pornit pe urmele Cornului*, cu atâta măiestrie în recitare, că prin sala mare părea să se audă tropotul cailor și trâmbițele de luptă, iar bărbații și femeile păreau să lupte, să iubească și să moară chiar sub ochii lor. Thom cântă și recită mult și bine, oprindu-se doar din când în când, să-și umezească gâtul cu o dușcă de vin, în vreme ce clienții vociferau că mai vor. Femeia care cântase înainte stătea într-un colț, cu timpanonul pe genunchi, cu o căutătură acră. Oamenii îi tot aruncau monede lui Thom – pusese un băiețaș să se ocupe cu strângerea lor – și pesemne că pentru muzica ei nu dăduseră atât de mult.

Totul părea să i se potrivească lui Thom: și harpa și, mai ales, recitarea. Da, era menestrel, dar părea să fie mai mult de atât. Elayne ar fi putut să jure că-l mai auzise cândva recitând *Marele Alai*, dar în Declamarea Grandioasă, nu în cea simplă. Cum se putea așa ceva? Doar nu era altceva decât un menestrel bătrân.

Într-un sfârșit, târziu în noapte, Thom își flutură mantia cu o ultimă plecăciune și se îndreptă spre scări, în ropotul de aplauze. Elayne bătu și ea în masă, la fel de tare ca toți ceilalți.

Ridicându-se să-l urmeze, ea alunecă și aproape căzu înapoi pe scaun, încruntându-se la cupa de argint. Era plină cu vin. Fără îndoială că băuse ceva. Se simțea oarecum amețită. Da. Tânărul acela dulce, cu ochii ăia căprui după care să te topești, el îi tot umpluse cupa la loc – de câte ori? Nu că ar fi avut vreo importanță. Ea nu bea niciodată mai mult de o cupă cu vin. Niciodată. Era din cauză că tocmai coborâse de pe *Joacă-n val* și era din nou pe uscat. Pățea și ea ca Nynaeve. Atâta tot.

Se ridică în picioare cu băgare de seamă și, refuzând ajutorul pe care tânărul cel dulce se oferise foarte grijuliu să i-l dea, izbuti să urce pe scări, chiar dacă se legăna. Nu se opri la etajul întâi, unde era camera ei și a lui Nynaeve, ci urcă mai departe și bătu la ușa lui Thom. El deschise încet, uitându-se bănuitor cine poate să fie. Părea să aibă un cuțit în mână, apoi acesta dispăru. Ciudat! Elayne îl prinse de una din mustățile lungi și albe.

— Mi-am adus aminte, spuse ea. Limba nu părea s-o asculte cum trebuia – cuvintele păreau... îngăimate. Mă țineai pe genunchi, și eu te trăgeam de mustață... îl smuci mai tare, ca să-i arate cum, iar el se strâmbă.... Și mama se apleca peste umărul tău și râdea de mine.

— Cred că e cel mai bine să te duci la dumneata în cameră, spuse el, încercând să-i desfacă mâna de pe mustața lui. Ai nevoie de somn, pare-mi-se.

Ea nu voi să-i dea drumul. De fapt, îl împinse cumva în cameră. De mustață.

— Și pe mama o țineai pe genunchi. Am văzut. Țin minte.

— Somn, de asta ai nevoie, Elayne. Ai să te simți mai bine dimineață.

Reuși să-și desprindă mustața și încercă să o îndrepte spre ușă, dar ea se strecură cumva pe lângă el. Patul nu avea baldachin. Dacă ar fi avut un stâlp de care să se țină, pesemne s-ar fi oprit și camera, care se tot înclina într-o parte și în alta.

— Vreau să știu de ce o țineai pe mama pe genunchi. El făcu un pas înapoi, iar ea își dădu seama că iar se întinsese spre mustățile lui. Ești menestrel. Mama n-ar sta în brațe la un menestrel.

— Du-te și te culcă, fetițo!

— Nu sunt nici o „fetiță”! Bătu mânioasă din picior, și aproape se prăvăli. Podeaua asta era mai jos decât părea. Nu sunt fetiță. Trebuie să-mi zici. Acum!

Thom suspină și clătină din cap. Până la urmă îi răspunse bățos:

— N-am fost mereu menestrel. Am fost odată și bard. Bard de curte. Chiar în Caemlyn. Pentru Regina Morgase. Dumneata erai copil. Doar că-ți amintești lucrurile greșit, asta-i tot.

— Erai ibovnicul ei, nu-i așa? Tresărirea din privirea lui îi fu de ajuns. Chiar erai! De Gareth Byrne am știut mereu. Sau cel puțin, mi-am dat seama. Dar am sperat mereu că are să se căsătorească cu el. Gareth Bryne, și tu, și Seniorul Gaebril ăsta, la care zicea Mat că se uita topită, și.... Și câți alții? Câți? Cu ce se mai deosebește de Berelain, dacă pe toți bărbații

care îi atrag privirea îi bagă la ea în pat? Nu se deosebește deloc de...

Privirea i se tulbură, iar urechile îi țiuiră. Îi trebuiră câteva clipe să-și dea seama că el îi trăsese o palmă. O palmă! Se adună, dorindu-și să nu se mai legene totul cu ea.

— Cum îndrăznești? Sunt Domnița-Moștenitoare din Andor, și n-am să-ți îngădui să...

— Ești doar o fetiță care a băut un burduf de vin și căreia-i sare acum țandăra, se răsti el. Și dacă te mai aud vreodată că vorbești așa despre Morgase, beată sau trează, îți trag o bătaie cât oi fi tu de pricepută la condus! Morgase e o femeie de ispravă, la fel de cumsecade ca oricare alta.

— Oare? Glasul îi tremura, și-și dădu seama că începuse să plângă. Atunci de ce s-a... De ce...?

Se pomeni cu chipul îngropat în haina lui, iar el îi netezi părul.

— Să fii regină înseamnă multă singurătate, spuse el încetișor. Cei mai mulți dintre bărbații care se uită la o regină văd numai putere, nu o femeie. Eu am văzut o femeie, iar ea a știut asta. Bănuiesc că și Bryne a văzut la fel, și acum și Gaebriel ăsta. Trebuie să înțelegi, fetiço. Toți dorim să avem pe cineva în viața noastră, cineva care să țină la noi, cineva la care să putem și noi ține. Chiar și o regină.

— De ce ai plecat? murmură ea, sprijinită de pieptul lui. Dumneata mă făceai să râd. Îmi aduc aminte. Și pe ea o făceai să râdă. Și mă ridicai pe umeri.

— E o poveste lungă, suspină el dureros. Am să ți-o spun altă dată. Dacă mă întrebi. Cu puțin noroc, până mâine ai să uiți de toate astea. E vremea să te duci la culcare, Elayne.

O conduse până la ușă, iar ea profită de ocazie și-l mai trase o dată de mustață.

— Uite-așa, zise ea, mulțumită. Uite-așa te trăgeam.

— Da, așa. Ești în stare să cobori singură scările?

— Firește că sunt.

Se uită la el cât putu de mândră, dar el părea gata-gata să o urmeze până în hol. Ca să-i dovedească lui că nu era nevoie, merse - cu grijă - până în capul scărilor. Când începu să coboare, el încă se mai uita la ea din ușă, încruntându-se

îngrijorat.

Din fericire, nu se împiedică până nu se îndepărtă îndeajuns încât să n-o mai vadă, dar trecu de ușa ei și trebui să se întoarcă. Pesemne că fusese ceva cu pelteaua aia de măr; știa că n-ar fi trebuit să mănânce atât de multă. Lini zicea mereu că... Nu-și putea aduce aminte ce zicea Lini, dar avea de-a face cu mâncatul prea multor dulciuri.

În cameră ardeau două lămpi, una pe măsuța rotundă de lângă pat, cealaltă, pe polița văruiată în alb de deasupra căminului de cărămidă. Nynaeve stătea întinsă în pat, peste pătură, și nu se dezbrăcase deloc. Și-și ținea coatele îndoite. Elayne zise primul lucru ce-i trecu prin cap:

— Pesemne Rand crede că sunt țicnită, Thom e bard, iar Berelain nu-i maică-mea, până la urmă.

Nynaeve se uită la ea cât se poate de ciudat.

— Nu știu de ce, dar sunt puțin amețită. Un băiat drăguț cu ochi frumoși și căprui s-a oferit să mă ajute să urc.

— Cred și eu că s-a oferit, zise Nynaeve, scuipând cuvintele. Se ridică și o luă pe Elayne pe după umeri. Vino încoace un pic. Cred că trebuie să vezi ceva. Părea să fie o găleată plină cu apă, lângă policioara cu cele trebuincioase pentru spălat. Uite. Ne punem amândouă în genunchi, ca să te uiți.

Elayne îngenunche și se uită, dar în găleată nu era nimic în afară de propriul chip oglindit în apă. Oare de ce rânjea așa? Nu apucă să se întrebe mai multe, că mâna lui Nynaeve o apucă de ceafă, și se și trezi cu capul scufundat în apă.

Dând din mâini, încercă să se ridice, dar Nynaeve parcă avea brațul de fier. Sub apă trebuia să-ți ții răsuflarea. Așa știa Elayne. Dar nu-și putea aduce aminte cum se face asta. Nu putea decât să se zbată, să gâlgâie și să se înece.

Nynaeve îi trase capul afară din găleată, iar ea își umplu plămânii cu aer. Apa îi șiroia pe față.

— Cum îndrăznești? gâfâi ea. Doar sunt... Domnița-Moștenitoare... din....

Izbuti să scoată un țipăt, înainte să fie iar băgată brusc cu capul în apă. N-ajuta la nimic să se țină cu amândouă mâinile de găleată și să împingă. N-ajuta la nimic nici să bată cu

picioarele în podea. Avea să se înece. Nynaeve avea s-o înece.

După o Vârstă întreagă, ajunse din nou la aer. Pe față îi atârnavă numai şuvițe de păr ude.

— Pare-mi-se, zise ea, cu glasul cel mai liniștit cu putință, că mi se face rău.

Nynaeve îi aduse ligheanul mare, smălțuit cu alb, chiar la timp, și apoi îi sprijini capul, în vreme ce ea dădea afară tot ce mâncase vreodată în viața ei. După un an – sau măcar după câteva ore, atâta părea – Nynaeve o spăla pe față și o ștergea la gură, udându-i mâinile și încheieturile. Glasul ei, însă, nu era deloc grijuliu.

— Cum ai putut să faci asta? Ce te-a apucat? De la un neghiob de bărbat m-aș fi așteptat să bea până nu se mai ține pe picioare, dar tu?! Și tocmai în seara asta.

— N-am băut decât o cupă, bălmăji Elayne.

Chiar dacă tânărul acela i-o tot umplea, n-avea cum să fi băut mai mult de două. Fără îndoială că nu.

— Una mare cât o carafă, pufni Nynaeve, ajutând-o să se ridice. Trăgând de ea, mai bine zis. Ești în stare să rămâi trează? Am de gând să o caut pe Egwene și încă nu am încredere că mă pot întoarce din Tel'aran'rhiod dacă nu mă trezește cineva.

Elayne clipi când o auzi. De când dispăruse atât de brusc de la întâlnirea din Stânca din Tear, ele o căutaseră pe Egwene în fiecare noapte, dar în zadar.

— Să rămân trează? Nynaeve, e rândul meu să o caut, și e mai bine să mă duc eu. Știi că nu poți conduce dacă nu te înfurii, și...

Băgă de seamă că femeia cealaltă era înconjurată de strălucirea *saidarului*. Și pesemne că era așa de ceva vreme. Ea își simțea capul plin de câlți – și gândurile abia i se strecurau prin minte. Nici nu prea putea să simtă Adevăratul Izvor.

— Poate că e mai bine să te duci tu. O să rămân eu trează.

Nynaeve se încruntă la ea, dar încuviință în cele din urmă.

Elayne vru s-o ajute să se dezbrace, dar, cumva, degetele

n-o ascultau, când era vorba de nasturii aceia mititei. Pufnind și bodogănind, Nynaeve se descurcă și singură. Numai în cămașă de noapte, ea legă inelul răsucit de piatră pe fâșia subțire de piele pe care o avea atârnată la gât, alături de un inel de bărbat, greu și auriu. Acela era inelul lui Lan; Nynaeve îl purta mereu pe piept.

Elayne trase un scăunel mic de lemn, fără spătar, lângă pat, iar Nynaeve se întinse. Da, îi era cam somn, dar dacă stătea pe scăunelul ăla, n-avea cum să ațipească. Mai greu era să nu cadă de pe el pe podea.

— Am să socotesc un ceas și te trezesc.

Nynaeve încuviință din cap, apoi închise ochii, ținând strâns cele două inele, cu amândouă mâinile. După ceva vreme, începu să răsuflă mai adânc.

Inima Stâncii era pustie. În mijloc, Callandor strălucea, ieșit parcă din lespedea podelei; Nynaeve îl înconjurase deja o dată, cercetând cu privirea întunericul dintre coloanele mărețe, înainte să bage de seamă că era încă în cămașă de noapte, cu cele două inele atârinate de fâșia de piele de la gât. Se încruntă, și după o clipă se pomeni îmbrăcată într-o rochie din Ținutul celor Două Râuri, din lână groasă, maro, și cu niște încălțări trainice în picioare. Pentru Elayne și Egwene, așa ceva părea să fie floare la ureche, dar pentru ea nu era deloc ușor. Când mai venise înainte în Tel'aran'rhiod, fuseseră și situații stânjenitoare, mai ales după ce-i zburase gândul către Lan, dar era nevoie de concentrare ca să-și poată schimba veșmintele atunci când voia. Doar atât îi trebui – să-și amintească – și rochia îi deveni de mătase, și la fel de străvezie ca vâlul Rendrei. Până și Berelain s-ar fi îmbujorat. Nynaeve roși la rândul ei, gândindu-se cum ar fi fost s-o vadă Lan așa. Cu greu, izbuti să aducă înapoi lâna maro.

Și mai rău de atât, îi trecuse mânia. „Neghioaba asta de fată; cum de nu-și dăduse seama ce se întâmplă când bei prea mult vin? Chiar nu mai fusese niciodată singură în sala mare a vreunui han? Ei bine, poate că nu.” Și din cauza asta, pentru Nynaeve era ca și cum Adevăratul Izvor nici n-ar fi existat. Poate că n-avea să conteze. Puțin neliniștită, porni

prin pădurea de coloane uriașe din piatră roșiatică și se opri într-un anumit loc.

„Oare ce o făcuse pe Egwene să plece de aici atât de pe neașteptate?”

În Stâncă era liniște, iar tăcerea părea pustie. Era atât de liniște, că auzea cum îi zvâcnește sângele în urechi. Și totuși, pielea dintre omoplați o furnica simțind parcă o privire sfredelitoare.

— Egwene? În tăcerea dintre coloane, nu-i răspunse decât ecoul. Egwene? Nimic.

Frecându-și mâinile de fustă, se pomeni în mână cu un băț noduros, cu un ciot gros la capăt. N-avea să facă mare lucru cu el. Dar îl apucă totuși mai bine în mână. O sabie ar fi fost mai de folos – pentru o clipă, bățul tremură, preschimbându-se pe jumătate în sabie dar ea nu știa să mânuiască săbii. Râse de ea însăși cu mâhnire. Ciomag, sabie, aici tot aia erau – nici una, nici alta nu erau de vreun folos. Singurul fel de a se apăra era să conducă – sau să o ia la sănătoasa. Din două, în clipa aceasta n-ar fi putut să facă decât una.

Și acum îi venea să fugă, mai ales că i se părea că se uita cineva la ea, dar n-avea de gând să se dea bătută așa de ușor. Dar ce putea să facă? Egwene nu era aici. Era pe undeva prin Pustie. Rhuidean, așa zisese. Oriunde ar fi venit asta.

Nu apucă să facă nici un pas, că se și trezi pe coasta unui munte, cu un soare puternic care pârjolea aerul uscat și se înălța deasupra altor munți zimțați, dincolo de valea de dedesubt. Pustia. Ajunsese în Pustie. Pentru o clipă, faptul că se vedea soarele o surprinse, dar Pustia era totuși îndeajuns de departe, către răsărit, să poată fi dimineată devreme acolo, când în Tanchico era încă noapte. Oricum, în Tel'aran'rhiod n-avea a face. Din câte își dădea ea seama, ziua și noaptea din Lumea Viselor nu erau deloc legate de ceea ce se petrecea în lumea adevărată.

Aproape jumătate din vale era încă acoperită de umbre lungi și, ciudat, acolo jos se mai învălătucea și o pătură groasă de ceață, care, chiar dacă era în bătaia soarelui, nu părea să se subțieze. Din ceață se înălțau niște turnuri

mărețe, unele dintre ele arătând neterminate. Un oraș. În Pustie?

Mijindu-și ochii, izbuti să zărească și un om în vale. Un bărbat, deși, de la o asemenea depărtare, nu putea să vadă decât pe cineva care purta pantaloni și un surtuc de un albastru viu.

Fără îndoială, nu era Aiel. Mergea chiar pe marginea ceții, oprindu-se din când în când să-i dea câte un ghiont. N-avea cum să vadă limpede, dar lui Nynaeve i se păru că, de fiecare dată, mâna omului se lovea de ceva. Pesemne că, până la urmă, nu era ceață.

— Trebuie să pleci de aici, îi spuse un glas grăbit, de femeie. Dacă te vede, mori sau chiar mai rău.

Nynaeve se întoarse dintr-o săritură, ridicându-și ciomagul, cât pe ce să alunece pe povârniș.

Femeia care stătea pe coastă, puțin mai sus decât ea, purta o haină albă, scurtă, și niște pantaloni de un galben-deschis, bufanți, strânși deasupra cizmelor scurte. Mantia i se unduia în bătaia unei rafale uscate de vânt. Dar ceea ce o făcu pe Nynaeve să se gândească dintr-odată la un nume era părul femeii, lung și auriu, meșteșugit împletit, și arcul de argint pe care îl ținea în mână.

— Birgitte? Birgitte, eroină a o sută de legende, și arcul ei de argint, cu care nu dădea niciodată greș. Birgitte, unul dintre eroii morți pe care Cornul lui Vaiere avea să-i cheme înapoi din mormânt, pentru a lua parte la Ultima Bătălie. Așa ceva nu e cu putință. Cine ești?

— N-avem timp, femeie! Trebuie să pleci înainte să te vadă. Făcând o mișcare lină, ea scoase o săgeată din tolba argintie pe care o avea la brâu, o potrivi și încordă arcul. Vârful de argint al săgeții era îndreptat chiar spre inima lui Nynaeve. Du-te!

Nynaeve o luă la fugă.

Nu știa cum, dar se pomeni pe Pajiștea din Emond's Field, chiar în fața hanului Izvorul de vin, cu hornurile și acoperișul de țiglă roșie. În jurul Pajiștii erau acoperișuri de stuf, iar Izvorul de vin țâșnea dintr-o ridicătură de piatră. Aici, soarele era sus pe cer, chiar dacă Ținutul celor Două Râuri era mult

mai la apus decât Pustia. Dar, în ciuda cerului fără pic de nor, peste sat se întindea o umbră adâncă.

De-abia apucă să se întrebe cum se descurcau oamenii fără ea. Prinse cu privirea o mișcare, o licărire argintie și o femeie care se apleca după colțul casei lui Ailys Candwin, dincolo de apa Izvorului. Birgitte.

Nynaeve nu stătu pe gânduri. Alergă spre unul dintre podețele de peste pârâiașul îngust și involburat. Încălțările îi tropăiau pe scândurile de lemn.

— Vino încoace, strigă ea. Vino încoace, am zis, și răspunde-mi! Cine era? Vino încoace, am zis, sau te fac eu eroină de nu te mai vezi! O să-ți trag una de-o să crezi c-ai trăit numai peripeții!

Dând colțul casei lui Ailys, nu se aștepta decât pe jumătate să dea de Birgitte. Dar nu se aștepta deloc să dea peste un bărbat îmbrăcat într-un surtuc negru, care venea cu pași mari pe strada de pământ bătătorit, la nici o sută de pași de ea. Lui Nynaeve i se tăie răsuflarea. Lan. Nu, nu era Lan, dar avea aceeași înfățișare, aceiași ochi. Oprindu-se, el își ridică arcul și trase. Spre ea. Țipând, ea se aruncă la o parte, străduindu-se din toate puterile să se trezească.

Elayne sări în picioare, răsturnând scăunelul, când Nynaeve țipă și se ridică în capul oaselor în pat, făcând ochii mari.

— Ce s-a-ntâmplat, Nynaeve? Ce s-a-ntâmplat?

Nynaeve se cutremură.

— Arăta ca Lan. Arăta ca Lan și a încercat să mă omoare. Își duse mâna tremurândă la brațul stâng, la o tăietură nu prea adâncă, dar din care se prelingea sânge, la o palmă mai jos de umăr. Dacă n-aș fi sărit, săgeata m-ar fi nimerit în inimă.

Așezându-se pe marginea patului, Elayne îi cercetă rana.

— Nu e grav. Ți-o spăl și ți-o bandajez eu.

Își dori să fi știut să Tămăduiască – dacă încerca fără să știe cum, putea să facă mult rău. Dar chiar nu era cu mult mai mult de o zgârietură lungă. Ca să nu mai punem la socoteală că în cap părea să aibă tot numai peltea. Peltea tremurătoare.

— N-a fost Lan. Liniștește-te. Oricine o fi fost, n-a fost Lan.

— Știu, zise Nynaeve acru. Apoi îi povesti ce se întâmplase, la fel de mânioasă. Despre bărbatul care trăsesese spre ea în Emond's Field, și despre cel din Pustie; nu știa dacă fuseseră unul și același. Birgitte însăși părea ceva de necrezut.

— Ești sigură? Întrebă Elayne. Birgitte?

— Singurul lucru de care sunt sigură este că n-am găsit-o pe Egwene, suspină Nynaeve. Și că nu mă mai duc acolo în noaptea asta. Se lovi cu pumnul în coapsă. Unde poate să fie? Ce s-o fi întâmplat cu ea? Dacă a dat peste ăla cu arcul... Of, Lumină!

Elayne încercă să gândească; voia atât de mult să doarmă, iar gândurile nu îi dădeau pace.

— A zis că s-ar putea să nu fie acolo când trebuie să ne întâlnim din nou. Poate că de-asta a plecat așa în grabă. Oare de ce nu poate să... adică...

Nu prea părea să aibă vreo noimă, dar nu putea să găsească vorbe mai potrivite.

— Așa nădăjduiesc, zise Nynaeve, cu oboseală în glas. Uitându-se la Elayne, mai zise: Ar fi mai bine să te băgăm și pe tine în pat. Arăți de parcă stai să pici din picioare.

Elayne era foarte recunoscătoare că o ajuta cineva să se dezbrace. Își aduse aminte să bandajeze brațul lui Nynaeve, dar patul arăta atât de ispititor, că la altceva nu mai putea să se gândească. Dimineață, poate că n-avea să se mai învârtească nici camera în jurul patului. Somnul o cuprinse de cum puse capul pe pernă.

Dimineață, își dori să fie moartă.

Soarele de-abia răsărise, iar în sala mare nu era nici tipenie, în afară de Elayne. Cu capul în mâini, se holba la o cupă pe care i-o pusese Nynaeve pe masă, înainte de a pleca s-o găsească pe hangiță. De fiecare dată când trăgea aer în piept, îi simțea mirosul; îi venea să strângă din nări. Își simțea capul... Nu, n-ar fi putut să spună cum își simțea capul. Dacă s-ar fi oferit cineva să i-l taie, pesemne că i-ar fi mulțumit.

— Te simți bine?

Tresări când auzi glasul lui Thom și de-abia își înăbuși un

scâncet.

— Mă simt chiar bine, mulțumesc. Îi bubuia capul când vorbea. El se juca, nedumerit, cu capătul unei mustăți. Poveștile dumitale de aseară au fost minunate, Thom. Cât îmi amintesc din ele. Cumva, izbuti să râdă ușor, bătându-și joc de ea însăși. Mă tem că nu-mi aduc aminte de altceva, decât că stăteam și te ascultam. Pesemne c-am mâncat niște peltea stricată de măr. N-avea de gând să mărturisească defel că băuse atâta vin – încă n-avea habar cât de mult. Sau că se făcuse de râs la el în odaie.

Orice, dar asta nu. El părea s-o fi crezut, după felul cum își trase un scaun, părând ușurat.

Apăru și Nynaeve, care se așeză și îi dădu o cârpă umedă. Și îi împinse mai aproape cupa cu fiertura aceea groaznică. Elayne își apăsă cârpa pe frunte, recunoscătoare.

— L-a văzut careva din voi pe jupân Sandar în dimineața asta? Întrebă femeia mai în vârstă.

— N-a dormit în camera noastră, răspunse Thom. Lucru de care ar trebui să mă bucur, la cât e patul de îngust.

Ca și cum l-ar fi chemat cuvintele, Juilin intră pe ușa din față, cu chipul obosit și cu surtucul lui strâmt boțit. Avea o vânătaie sub ochiul stâng, iar părul scurt, care de obicei îi stătea lipit de creștet, arăta acum zburlit, dar li se alătură zâmbind.

— Hoții din orașul ăsta sunt la fel de mulți ca plevușcă printre trestii, și vorbesc, dacă le faci cinste cu ceva. Am vorbit cu doi oameni care ziceau că au văzut o femeie cu o șuviță de păr alb deasupra urechii stângi. Pe unul dintre ei mi se pare că-l și cred.

— Deci sunt aici, zise Elayne, dar Nynaeve clătină din cap.

— Poate. Doar n-o fi o singură femeie care să aibă o șuviță albă în păr.

— Nu știa câți ani să-i dea, spuse Juilin, ducând mâna la gură ca să-și ascundă un căscat. Nici n-avea vârstă, așa a zis. Ba chiar a glumit c-ar putea fi Aes-Sedai.

— O iei prea repede, îi spuse Nynaeve, cu glasul sugrumat. Nu ne faci nici un bine dacă ni le aduci înapoi.

Juilin se făcu negru la față.

— Sunt cu băgare de seamă. Nu-mi doresc deloc să pună Liandrin iarăși mâna pe mine. Nu pun întrebări; vorbesc. Și aduc vorba despre femei pe care le cunoșteam. Doi oameni au mușcat momeala când a venit vorba de șuvița albă, și nici unul nu și-a dat seama că e altceva decât o vorbă aruncată în vânt, la o halbă de bere ieftină. În seara asta, poate că o să-mi pice altul în plasă, dar poate c-o să fie vorba de o femeie gingașă din Cairhien, una cu ochii foarte mari, albaștri. „Adică Temaile Kinderode”, se gândi Elayne. Puțin câte puțin, o să restrâng numărul locurilor unde au fost văzute, până aflu unde sunt. Vi le găsesc eu.

— Sau eu, zise încrezător Thom, de parcă el ar fi putut mai bine să le găsească. De ce nu s-ar vâri în lumea nobililor și a celor care trag ițele puterii, mai degrabă decât să se încurce cu hoții? Vreun nobil din orașul ăsta va începe să facă ceva neobișnuit, și mă va pune pe urmele lor.

Cei doi își aruncară câte o privire. Elayne se aștepta din clipă în clipă ca unul din ei să sară la bătaie. Bărbații! Mai întâi Juilin și Domon, acum Juilin și Thom. Pesemne că și Thom, și Domon aveau să se ia la trântă, ca să închidă cercul. Bărbații! Altceva nici nu-i venea să zică.

— Poate că eu și Elayne vom izbuti și fără voi, spuse Nynaeve cu răceală. O să începem și noi să căutăm, chiar de astăzi. Privirea abia i se abătu spre Elayne. Eu cel puțin. Pesemne că Elayne are nevoie de odihnă, să-și revină după... călătorie.

Punând cu grijă cârpa jos, Elayne duse cupa la gură cu amândouă mâinile. Licoarea vâscoasă, verde-cenușie, avea un gust încă și mai rău decât mirosul. Cutremurându-se, se strădui să înghită tot. Când îi ajunse în stomac, se simți pentru o clipă ca o mantie pocnind în bătaia vântului.

— Două perechi de ochi văd mai bine decât una, îi răspunse ea lui Nynaeve, punând cupa înapoi pe masă cu un clinchet.

— O sută de perechi văd încă și mai bine, zise grăbit Juilin, iar dacă țiparul ăla din Illian își trimite oamenii să caute, așa cum a zis, atunci vom avea cel puțin pe-atâția, dacă mai punem la socoteală și hoții, și pungașii.

— Dacă femeile astea pot fi găsite, am să vi le găsesc eu – avem să vi le găsim noi, zise Thom. Nu-i nevoie să ieșiți din han. Și fără Liandrin prin preajmă, orașul ăsta tot primejdios arată.

— Mai mult, adăugă și Juilin, dacă sunt aici, ele vă cunosc. Știu cum arătați. E mult mai bine dacă rămâneți aici la han, unde nu vă poate vedea nimeni.

Elayne se holbă la ei, uimită. Cu o clipă înainte încercaseră să se doboare din priviri, iar acum lucrau umăr la umăr. Nynaeve avusese dreptate – pesemne că aveau să le facă necazuri. Ei bine, Domnița-Moștenitoare din Andor nu avea de gând să se ascundă după jupân Juilin Sandar și jupân Thom Merrilin. Deschise gura să le-o spună, dar Nynaeve i-o luă înainte.

— Aveți dreptate, le zise ea liniștită. Elayne se uită la ea, nevenindu-i să creadă; Thom și Juilin păreau și ei uimiți, dar și îngreșător de mulțumiți. Da, ne cunosc, vorbi mai departe Nynaeve. Dar de asta m-am ocupat în dimineața asta, paremi-se. A, uite-o și pe jupâneasa Rendra, cu micul dejun!

Thom și Juilin se încruntară unul la altul, zăpăciți, dar nu puteau zice nimic, cu hangița acolo, zâmbindu-le larg de pe sub vălul ei.

— Cum rămâne cu ce te-am rugat? o întrebă Nynaeve, în timp ce femeia îi puneă în față o farfurie cu tocăniță îndulcită cu miere.

— A, da. N-o să fie deloc greu să găsim haine pentru amândouă. Cât despre păr – dumneata ai părul așa de frumos, așa de lung – n-o să ne ia mult să-l aranjăm.

Și își pipăi propriile cosițe aurii-închis.

Uitându-se la chipurile lui Thom și Juilin, Elayne zâmbi. Or fi fost ei gata să dea piept cu o ceartă, dar nu știau cum să se apere, când nu erau băgați în seamă. Capul începuse totuși să i se limpezească; poțiunea aia scârboasă a lui Nynaeve părea să meargă. În timp ce Nynaeve și Rendra se târguiau în legătură cu prețul, croiala și țesăturile – Rendra voia să le facă rochii strâmte, ca ale ei; astăzi purta una verde-deschis; Nynaeve se împotrivea, dar părea să șovăie – Elayne luă o lingură din tocăniță, ca să-și spele gustul din gură. Îi aduse

aminte că îi era foame.

Mai era ceva, de care nu adusesse nimeni vorba, ceva de care Thom și Juilin nu știau. Dacă Ajah cea Neagră era în Tanchico, atunci tot aici era și lucrul acela care-l puneă în primejdie pe Rand. Ceva care-l putea înlănțui cu propria Putere. Nu era de ajuns că trebuiau să le găsească pe Liandrin și pe celelalte. Mai trebuia să găsească și lucrul ăsta. Dintr-odată, pofta de mâncare îi dispăru cu totul.

40 Vânătorul de troloci

Picăturile ploii de dimineață încă se mai scurgeau de pe frunzele merilor; un cintezoii purpuriu țopăia pe o ramură ale cărei fructe n-avea să le culeagă nimeni anul acela. Soarele se ridicase de mult, dar stătea ascuns după nori groși, cenușii. Perrin stătea pe jos cu picioarele încrucișate și își încerca atent arcul; coarda întinsă și cernită se slăbea pe vreme umedă. Furtuna pe care o chemase Verin ca să-i ascundă de urmăritori în noaptea fugii fusese atât de înverșunată că o uimise chiar și pe ea; mai plouase de trei ori cu găleata în cele șase zile trecute de-atunci. Nu era sigur că trecuseră șase zile. Din noaptea aceea nu gândise prea mult, doar se lăsase purtat de evenimente, reacționând la ce avea în față. Latul securii îl împungea în coaste, dar nu simțea nimic.

Ridicăturile mici de pământ acoperite cu iarbă aminteau de generațiile de Aybara îngropate aici. Cele mai vechi dintre semnele de lemn cioplit, crăpate și greu de citit, așezate la căpătâiul mormintelor de nedeosebit de pământul din jur, purtau date de acum aproape trei sute de ani. Nu ele îl sfâșiau, ci cele netezite de ploi, dar de-abia acoperite de iarbă. Aici fuseseră îngropate generații de Aybara, dar niciodată câte paisprezece odată. Mătușa Neain lângă mormântul mai vechi al unchiului Carlin, cu cei doi copii alături. Mama ei, Ealsin, în rând cu unchiul Edward, mătușa Magde și cei trei copii ai lor, apoi șirul lung cu mama și tatăl lui, Adora și Deselle, și micuțul Paet. Un șir lung de morminte pe care pământul dezgolit și ud încă se mai vedea de sub iarbă. Își numără pe pipăite săgețile rămase în tolă. Șaptesprezece. Pierduse prea multe, care nu mai meritau adunate decât pentru vârfurile de oțel. N-avea timp să-și facă singur altele; trebuia să meargă curând la fierarul din Emond's Field. Buel Dowtry făcea săgeți bune, chiar mai bune decât Tam.

Auzi un foșnet slab în spatele lui și adulmecă aerul.

— Ce e, Dannil? întrebă, fără să se uite în jur.

Dannil Lewin tresări, apoi răspunse:

— A venit Domnița, Perrin.

Încă nu se obișnuiseră cu faptul că-i recunoștea înaintea să-i vadă sau pe întuneric, dar lui nu-i mai păsa că lor li se părea ciudat. Se încruntă peste umăr. Dannil arăta mai slab; țăranii nu puteau hrăni prea multe guri odată, iar vânătoarea aducea când belșug, când foamete. Mai mult foamete.

— Domnița?

— Domnița Faile. E și Seniorul Luc cu ea. Au venit de la Emond's Field.

Perrin se ridică dintr-o mișcare și plecă cu pași mari. Dannil trebui să se grăbească pentru a ține pasul. Reuși să nu se uite la casă. La grinzile înnegrite și hornurile pline de funingine care făcuseră parte din casa unde crescuse. În loc să le privească, cercetă copacii în căutarea străjilor puse de el mai aproape de fermă. Deși aproape de Pădurea Îmbibată, ținutul era plin de stejari înalți, de cucută și de frasini și dafini măricei. Frunzișul des îi ascundea bine pe băieți – hainele de lucru, în culori șterse, nu-i dădeau de gol încât nici lui nu-i era ușor să-i vadă. Se gândi că trebuia să stea de vorbă cu cei de mai departe; ei trebuiau să dea de veste la apropierea oricui. Chiar și a lui Faile și a lui Luc.

Tabăra, ridicată într-un desiş mare unde odinioară i se păruse a fi inima sălbăticiei, era un petic gloduros printre tufişuri. Nişte scoarţe întinse între copaci slujeau de adăposturi, altele, mai multe, erau împrăştiate pe jos, printre focurile mici la care găteau. Şi aici cădeau picături de pe ramuri. Cei mai mulţi dintre cei cincizeci de oameni din tabără, toţi tineri, erau neraşi, fie pentru că îl imitau pe Perrin, fie pentru că nu le plăcea să se bărbierască cu apă rece. Erau vânători buni – pe cei care nu erau îi trimisese acasă –, dar nu erau obișnuți să rabde mai mult de o noapte-două la rând sub cerul liber. Şi nici să îndure ce-i puneau el să facă.

Se holbau toți la Faile și la Luc; doar patru-cinci aveau arcul în mână. Celelalte arcuri erau împrăştiate printre scoarţe, ca şi tolbele, mai puţin câteva. Luc se juca neatent cu hăţurile unui armăsar mare negru, cu un aer nepăsător şi mulțumit de sine. Ochii lui reci şi albaştri necatadicsind să

arunce nici o privire la cei din jur. Și mirosul i se deosebea de al celorlalți, rece și diferit, de parcă n-ar fi avut nimic în comun cu bărbații din jur, nici măcar faptul că erau cu toții oameni.

Faile se grăbi să-i iasă în întâmpinare lui Perrin zâmbind; mătăsurile cenușii ale fustelor strâmte, despicate, îi foșneau ușor. Mirosea slab a săpun de ierburi dulci și a ea însăși.

— Jupânul Luhann ne-a spus că te-am putea găsi aici.

Vru s-o întrebe ce căuta acolo, dar se pomeni îmbrățișând-o și rostind, cu buzele în părul ei:

— Mă bucur să te văd. Mi-a fost dor de tine.

Ea se trase puțin înapoi ca să-l privească în ochi.

— Arăți obosit.

Se prefăcu a nu auzi; n-avea timp de oboseală.

— I-ai dus pe toți cu bine în Emond's Field?

— Sunt la hanul Izvorul de Vin, spuse ea și zâmbi dintr-odată. Hangiul al'Vere a găsit o halebardă veche și spune că, dacă Mantiile Albe vor să pună mâna pe ei, n-au decât să dea piept cu el întâi. Au ajuns toți în sat, Perrin. Verin și Alanna, Străjerii. Cu alte nume, bineînțeles. Și Loial. Ce agitație a mai stârnit! Mai ceva decât Bain și Chiad. Zâmbetul îi pieri de pe chip și se încruntă. M-a rugat să-ți spun că Alanna a dispărut de două ori fără o vorbă, iar o dată era singură. Loial a zis că Ihvon părea mirat că plecase. M-a sfătuit să nu-ți spun decât ție. Îi scrută fața și îl întrebă: Ce înseamnă asta, Perrin?

— Poate nu înseamnă nimic. Dar nu știu cât trebuie să mă încred în ea. Verin m-a avertizat să fiu cu băgare de seamă, dar oare pot avea încredere în Verin? Spui că Bain și Chiad sunt în Emond's Field? Deci trebuie că știe și el despre ei.

Întoarse brusc capul spre Luc. Câțiva se apropiaseră de el și puneau întrebări șovăitoare, la care el le răspundea cu un zâmbet încrezut.

— Au venit cu noi aici, spuse ea încet. Umblă prin tabără chiar acum. Cred că nu dau doi bani pe străjile tale. Perrin, de ce nu vrei să-i spunem lui Luc despre Aieli?

— Am vorbit cu câțiva din cei care au rămas fără case. Luc era prea departe ca să-i audă, dar vorbi în șoaptă: Luc a trecut pe la cinci dintre ei, dacă numărăm și casa lui Flann

Lewin, ori în ziua când au fost atacați, ori cu o zi înainte.

— Perrin, e adevărat că e un prostănac cu nasul pe sus uneori - l-am auzit că are pretenții la unul dintre tronurile Ținuturilor de la Hotare și spune că e din Murandy însă nu ai putea crede că e o Iscoadă a Celui Întunecat. Ne-a dat sfaturi bune în Emond's Field. Când ți-am zis că au ajuns toți acolo, nu vorbeam numai despre ai noștri. Faile își scutură pletele întunecate, pierdută în gânduri. Au venit sute și sute, de la miazănoapte și de la miazăzi, din toate părțile, cu tot cu vite și oi, și toți vorbesc de înștiințarea lui Perrin Ochi-de-Ambră. Sătucul tău e pregătit să se apere, dacă va fi nevoie, iar Luc a umblat peste tot zilele astea.

— Perrin și mai cum? șopti el, tresărind. Apoi adăugă, încercând să schimbe vorba: Dinspre miazăzi? Dar mai departe de-aici n-am mers. N-am vorbit cu nici un om mai jos de o milă de râul Izvorul de Vin.

Faile îl trase de barbă râzând.

— Veștile umblă repede, mare căpitan. Cred că jumătate din ei așteaptă să-i aduni într-o oaste și să-i gonești din urmă pe troloci până la Mana Pustiitoare. Se va povesti de tine în Ținutul celor Două Râuri o mie de ani de-acum încolo. Perrin Ochi-de-Ambră, vânătorul de troloci.

— Lumină! mormăi el.

Vânător de troloci. Până acum nu făcuse mare lucru să merite numele. La două zile după ce o eliberaseră pe jupâneasa Luhhan și pe ceilalți, în ziua după ce se despărțiseră de Verin și Tomas, ajunsese împreună cu cei cincisprezece oameni din Ținutul celor Două Râuri la ruinele încă fumegânde ale unei ferme. După ce îngropaseră rămășițele din cenușă, nu le fusese greu să ia urma trolocilor, cu înzestrarea lui Gaul pentru găsit urme și cu nasul lui. Duhoarea de putreziciune a trolocilor nu apucase să se piardă, cu atât mai puțin pentru el. Câțiva dintre oameni șovăiseră când își dăduseră seama că nu glumea cu privire la vânatoarea de troloci. Perrin simțise că, dacă ar fi trebuit să urmeze dușmanul până departe, cei mai mulți s-ar fi făcut pierduți pe furiș. Dar urma îi dusesese la un desiș la nici trei mile și jumătate. Trolocii nu se obosiseră să pună străji - n-

aveau nici un Myrddraal cu ei să le mai taie din lene iar vânătorii din Ținutul celor Două Râuri știau să pândească pe tăcute. Muriseră treizeci și doi de troloci, mulți dintre ei în păturile murdare, ciuruiți de săgeți fără să apuce măcar să urle, nici vorbă de pus mâna pe săbii. Dannil, Ban și ceilalți se pregătiseră să sărbătorească marea victorie când își dăduseră seama ce se afla în ceaunul mare de fier din cenușa focului trolocilor. Cei mai mulți o rupseseră la fugă să vomite și destui plânseseră fără să se ascundă. Perrin săpase singur mormântul. Unul singur: nu se putea deosebi ce și cărui trup aparținuse. Își păstrase sângele rece, altminteri nici el însuși nu s-ar fi simțit în stare s-o facă.

Mai apoi, în aceeași zi, nu ezitase nimeni când Perrin găsisse altă urmă de miros putred, deși câțiva mormăiseră că nu înțelegeau după ce umbla, până când Gaul găsisse urme de copite și cizme prea mari ca să fie de oameni. Într-un alt desiș, aproape de Pădurea Îmbibată, se aflau patruzeci și unu de troloci și un Pierit, cu străji, deși cele mai multe sforăiau în post. Gaul îi omorâse pe cei trei, alunecând printre copaci ca o umbră, iar oamenii din Ținutul celor Două Râuri erau aproape treizeci la număr. În plus, și cei care nu văzuseră ceaunul auziseră povestea; trăgeau săgețile strigând, cu o satisfacție aproape la fel de sălbatică precum urletele guturale ale trolocilor. Myrddraalul îmbrăcat în negru murise ultimul, făcut arici de săgeți. Nici unul nu dorise să-și recupereze săgețile, nici măcar după ce încetase în sfârșit să se mai zbată.

În seara aceea venise a doua ploaie, ore întregi de rafale torențiale și un cer plin de nori negri și fulgere. De atunci Perrin nu mai simțise miros de troloc, iar ploaia spălase urmele de pe pământ. Își petreceau mare parte a timpului ocolind patrulele Mantiilor Albe, despre care toată lumea spunea că se îndesiseră. Țăranii cu care vorbea Perrin spuneau că patrulele păreau mai dornice să-i găsească pe prizonieri și pe cei care-i eliberaseră decât să caute troloci.

Un număr de oameni se adunaseră în jurul lui Luc. Era destul de înalt ca părul lui roșcat-auriu să se distingă peste capetele mai întunecate. Părea că vorbește, iar ceilalți

ascultau. Și dădeau din capete aprobator.

— Hai să vedem ce are de spus, îi îndemnă Perrin mohorât.

Oamenii din Ținutul celor Două Râuri le făcură loc lui și lui Faile fără să aibă nevoie să împingă prea mult. Erau cu toții atenți la Seniorul cu veșminte roșii.

— ... Deci acum satul e în siguranță. S-au adunat o mulțime de oameni să-l apere. Sincer să fiu, mă bucur când mai am ocazia să dorm sub un acoperiș. Jupâneasa al'Vere gătește bine. Rareori am mâncat pâine mai bună. Nu e nimic mai bun pe lume ca o pâine proaspăt scoasă din cuptor cu unt proaspăt și o odihnă bună seara, cu o stacană de vin bun sau niște bere brună făcută de jupânul al'Vere.

— Perrin, Seniorul Luc spune că n-ar fi rău să mergem toți la Emond's Field, zise Ahan, frecându-și nasul înroșit cu dosul palmei murdare. Nu era singurul care nu se putuse spăla după pofta inimii, și nici singurul care se alesese cu o răceală zdravănă.

Luc îi zâmbi lui Perrin cam cum i-ar fi zâmbit unui câine de la care aștepta să se gudure.

— E adevărat că satul e în siguranță, dar de brațe puternice e nevoie oricând.

— Noi vânăm troloci, spuse Perrin rece. Nu toate fermele sunt părăsite, deci cu fiecare ceată pe care o prindem și o omorâm scăpăm fermele de foc și le oferim oamenilor șansa să ajungă la adăpost.

Wil al'Seen izbucni în râs. Nu era cine știe ce frumusețe, cu nasul roșu și umflat și barba rară nerasă de șase zile.

— N-am simțit nici *miros* de troloc de zile întregi. Înțelege și tu, Perrin! Poate i-am terminat de omorât pe toți.

Se auziră mormăieli aprobatoare.

— N-aș vrea să semăn zăzanie, spuse Luc, aruncându-și brațele în lături cu un aer sincer. Nu mă îndoiesc că ați avut multe izbânzi mari, mai multe decât cele care au ajuns la urechile noastre. Presupun că ați ucis sute de troloci. Se prea poate să-i fi gonit pe toți. Vă spun, lumea din Emond's Field v-ar primi ca pe niște eroi. La fel și pe Dealul Străjii, pentru cei

care locuiesc pe-acolo. Sunt pe-aici oameni din Deven Ride?

Wil dădu din cap în semn că da, iar Luc îl bătu pe umăr, cu un fals aer de tovarășie.

— Fără îndoială, v-ar primi ca pe niște eroi.

— Cine vrea să meargă acasă n-are decât, spuse Perrin cu glas măsurat.

Faile îl privi încruntată, vrând să-l avertizeze; un conducător de oști nu vorbește așa. Dar Perrin nu voia să aibă alături oameni nehotărâți. Și, la o adică, nici conducător nu voia să fie.

— Eu unul nu cred că ne-am terminat treaba, dar alegerea e a voastră.

Nu se mișcă nimeni, deși Wil și alți câțiva păreau doritori, dar vreo douăzeci dintre ei priviră în pământ și începură să scormonească ușor cu vârful cizmelor prin frunzele moarte de anul trecut.

— Ei, dacă nu v-au mai rămas troloci de vânat, spuse Luc nepăsător, poate a venit vremea să vă ocupați de Mantiile Albe. Nu sunt prea bucuroși că oamenii din Ținutul celor Două Râuri s-au hotărât să se apere. Am înțeles că au de gând să vă spânzure mai întâi și mai întâi pe voi, fiindcă le-ați furat prizonierii.

Mulți dintre cei adunați schimbă priviri încruntate, neliniștite.

Atunci apăru Gaul, făcându-și loc prin mulțime urmat îndeaproape de Bain și Chiad. Nu că Aieli ar fi avut nevoie să împingă; de cum își dădeau seama cine venea, oamenii se trăgeau înapoi. Luc se încruntă gânditor, ușor dezaprobat, la vederea lui Gaul; Aielul îi întoarse privirea, cu chipul împietrit. Wil, Dannil și ceilalți se luminară când dădură cu ochii de Aieli; cei mai mulți dintre ei credeau și acum că alte sute dintre ei se ascundeau undeva în desigur și păduri. Niciodată nu se întrebau de ce stăteau ascunși cei din neamul Aiel, iar Perrin n-avea de gând să aducă vorba. Dacă se simțeau mai curajoși la gândul că existau undeva sute de Aieli gata să le sară în ajutor, foarte bine.

— Ce ați găsit? Întrebă Perrin.

Gaul plecase cu o zi înainte; se mișca la fel de repede de

parcă ar fi fost călare, chiar mai repede dacă era în pădure, și vedea multe lucruri nevăzute de alții.

— Troloci, răspunse Gaul de parcă ar fi fost vorba de oi. Hălăduiesc pe la miazăzi de Pădurea Îmbibată, bine i-a spus cine i-a spus. Nu sunt mai mulți de treizeci și cred că au de gând să facă popas la marginea pădurii și să atace la noapte. N-a plecat toată lumea de la miazăzi. Rânji brusc, ca un lup. Nu m-au văzut. Îi vom lua pe neașteptate.

Chiad se aplecă spre Bain.

— Se mișcă destul de repede pentru un Câine de Piatră, șopti ea îndeajuns de tare, încât să fie auzită de la câțiva metri. De-abia dacă face mai mult zgomot decât un taur rănit.

— Ce zici, Wil? Întrebă Perrin. Vrei să te duci la Emond's Field? O să te poți bărbieri și poate găsești și o fată de sărutat diseară, în timp ce trolocii își iau masa.

Wil se făcu roșu ca sfecla.

— Unde ești tu diseară, Aybara, acolo voi fi și eu, spuse el apăsător.

— N-are nimeni de gând să plece acasă cât timp mai sunt troloci prin preajmă, Perrin, adăugă Kenley.

Perrin se uită în jur la ceilalți și nu văzu decât chipuri aprobatoare.

— Ce părere ai, Luc? Ne-am bucura să avem cu noi un Senior și un Corniat. Ai putea să ne înveți câte ceva.

Luc zâmbi strâmb, un zâmbet ca o crăpătură în piatră, dar care nu-i atinse nici de departe ochii albaștri și reci.

— Cu părere de rău, e nevoie de mine pentru a apăra Emond's Field. Trebuie să vă apăr oamenii dacă se întâmplă să vină o haită de troloci mai mare de treizeci. Sau Copiii Luminii. Domniță Faile?

Întinse mâna s-o ajute să urce în șa, dar ea clătină din cap.

— Eu voi rămâne cu Perrin, Seniore Luc!

— Păcat, murmură el, ridicând din umeri în semn că gusturile femeilor erau de neînțeles. Își trase mânușile brodate cu un lup și încălecă dintr-o singură mișcare pe armăsarul negru. Noroc, jupâne Ochi-de-Ambră! Vă urez tuturor noroc.

Apoi se aplecă scurt spre Faile, își întoarse țintoș calul și țâșni în galop, făcându-i pe câțiva să sară la o parte din calea lui.

Faile se încruntă la Perrin într-un fel care prevestea o discuție despre lipsa lui de politețe. El ascultă tropotul calului lui Luc până sunetul se pierdu, apoi se întoarse spre Gaul.

— Le-o putem lua înainte trolocilor? I-am putea aștepta undeva înainte să ajungă la locul de popas?

— Avem destul timp dacă pornim acum, spuse Gaul. Merg în linie dreaptă și nu se grăbesc. Au cu ei un Gonaci al Umbrei. Va fi mai ușor să-i luăm pe nepregătite când dorm decât dacă sunt treji.

Voia să spună că va fi mai ușor pentru cei din jur, nu pentru el; Perrin nu simțea mirosul fricii.

Îl simțea în schimb dinspre alții, dar nu se opuse nimeni planului de a da piept cu trolocii cât erau treji și cu un Myrddraal după ei. Ridică tabăra de cum le ordonă Perrin, stinseră focurile și împrăștiară cenușa, își adunară cele câteva cratițe și încălecară pe caii și poneii strânși cine știe de pe unde. Cu tot cu străjile care se întorseseră – Perrin își aminti că trebuia să stea de vorbă cu ei – numărau aproape șaptezeci de oameni. Destui pentru o ambuscadă împotriva a treizeci de troloci. Ban al'Seen și Dannil conduceau câte o jumătate fiecare – se părea că altă cale de a termina cu certurile nu era iar Bili al'Dai, Jenley și alți câțiva câte zece, mai mult sau mai puțin. La fel și Wil; nu era un om rău de felul lui, când nu-i stătea mintea doar la fete.

Când porniră spre miazăzi, conduși de Aieli, Faile o aduse pe Rândunica mai aproape de Trăparu.

— N-ai pic de încredere în el, spuse ea. Crezi că e o Iscoadă a Celui Întunecat?

— Eu am încredere în tine, în arc și în securea mea, răspunse el.

Faile păru întristată și în același timp bucuroasă, dar era adevărul curat.

Gaul îi călăuzi spre miazăzi vreme de două ceasuri, înainte de a pătrunde în Pădurea Îmbibată, o încălceală de stejari uriași, pini și frunză-lată, dafini deși și frasini înalți, cu

coroana rotunjită la vârf, afini și salcie neagră cu desișuri de tufe și plante agățătoare la poale. Pe ramuri chițăiau o puzderie de veverițe, iar sturzii, cintezoii și alte păsări mici zburau de colo-colo. Perrin simțea și miros de căprioare, iepuri și vulpi. La fiecare pas apărea un pârâiaș, iar pădurea era presărată cu ochiuri de apă și băltoace, cele mai multe umbrite, dar uneori în bătaia soarelui, cu o lățime între zece și cincizeci de pași. Pământul părea umflat ca un burete după atâta ploaie și plescăia sub copitele cailor.

Între un iaz mare, mărginit de sălcii, și un pârâu lat de un pas, la vreo două mile în adâncul pădurii, Gaul se opri. Aici aveau să vină trolocii dacă-și urmau drumul. Cei trei Aieli se făcură nevăzuți printre copaci, ca să cerceteze și să aducă vești.

Perrin o lăsă pe Faile, împreună cu doisprezece oameni, să vegheze caii și îi răspândi pe ceilalți pe linia unei curbe strânse, ca un buzunar, unde urmau să se adune trolocii. După ce se asigură că fiecare om era bine ascuns și știa ce avea de făcut, se așeză la capătul buzunarului, lângă un stejar mai gros decât înălțimea celui care stătea la pândă.

Își așeză securea la cingătoare, puse o săgeată în arc și se puse pe așteptat. Simțea pe față un vânt slab, care când se întetea, când se liniștea. Era sigur că îi va putea mirosi pe troloci mult înainte să-i vadă. Ar trebui să se îndrepte direct spre el. Își pipăi din nou securea și așteptă. Trecură minute bune. Un ceas. Mai mult. Cât aveau să mai întârzie Făpturile Umbrei? Dacă mai rămâneau mult în umezeala pădurii aveau să fie nevoiți să schimbe corzile arcurilor.

Păsările se făcură nevăzute cu o clipă înainte ca veverițele să amuțească. Perrin trase aer adânc în piept și se încruntă. Nimic. Vântul ar fi trebuit să poarte până la el mirosul trolocilor de cum îi simțiseră animalele.

O pală rătăcită îi aduse duhoarea putredă, de puroi și sudoare veche de veacuri. Se răsuci și strigă:

— Sunt în spatele nostru! Toți la mine! Cei din Ținutul celor Două Râuri, la mine!

În spate. Caii.

— Faile!

Din toate părțile izbucniră strigăte, urlete, răgete sălbatice. Un troloc cu coarne de berbec sări la loc deschis la douăzeci de pași de el, ridicând un arc lung și curb. Perrin întinse coarda până la ureche și trase cu o singură mișcare lină, întinzând mâna după altă săgeată de cum zburase cealaltă din arc. Vârful cu muchii late îl nimeri pe troloc între ochi; creatura scoase un urlet în cădere. Iar săgeata lui, cât o sulică mai mică, îl lovi pe Perrin în coaste cu forța unui ciocan.

Icnind de uimire, se încovoie, scăpând arcul. Durerea se răspândea în valuri din săgeata cu pene negre; când își trăgea răsuflarea, vârful se mișca și fiecare mișcare năștea o durere nouă.

Încă doi troloci săriră peste tovarășul lor mort, creaturi cu bot de lup și coarne de țap, îmbrăcate în zale negre, de două ori mai late în umeri decât Perrin, și încă pe jumătate mai înalte. Se repeziră la el, răgind, cu săbiile încovoiate deasupra capetelor.

Perrin se chinui să se ridice în picioare, scrâșni din dinți, rupse coada săgeții, groasă cât degetul mare, scoase securea și le veni în întâmpinare. Își dădu seama, cu mintea încețoșată, că urla. Urla de furie, o furie care-i puneă un vâl roșu pe ochi. Se înălțau cu mult deasupra lui, platoșele le erau pline de țepi la coate și la umeri, dar Perrin își rotea securea înnebunit, de parcă ar fi încercat să taie un copac la fiecare mișcare. Pentru Adora. Pentru Deselle.

— Mama! urlă el. Mama!

Deodată, își dădu seama că lovea în două siluete însângerate, căzute la pământ. Mârâind, se opri, tremurând de efort și de durere. Nu se mai auzeau atâtea strigăte. Atâtea țipete. Mai rămăsese cineva în afară de el?

— La mine! Cei din Ținutul celor Două Râuri la mine!

— Cei din Ținutul celor Două Râuri! strigă cineva cu disperare, de undeva din adâncul pădurii.

— Ținutul celor Două Râuri!

Doi. Doar doi îi răspunseră.

— Faile! strigă Perrin. O, Lumină, Faile!

O pată neagră întrevăzută printre copaci anunță prezența unui Myrddraal înainte să-l vadă deslușit, cu pieptul acoperit

de o platoșă neagră, ca din piele de șarpe, și cu mantia neagră precum cerneala care nu-i încurca alergarea. Pe măsură ce se apropia, încetini, pășind sigur pe sine; știa că Perrin era rănit, știa că va fi o pradă ușoară. Figura palidă, fără ochi, îl înspăimântă.

— Faile? spuse Myrddraalul în bătaie de joc. Rostit de el, numele suna ca trosnetul unei bucăți de piele scorjite în foc. Faile a ta a fost delicioasă.

Perrin se repezi la el urlând. O sabie cu tăiș negru îi pară prima lovitură. La fel și pe a doua. Și pe a treia. Fața albicioasă a creaturii părea încremenită de concentrare, dar se mișca precum o năpârcă, precum fulgerul. Deocamdată Perrin reuși să-l țină în defensivă. Pentru moment. Sângele îi șiroia din rană; locul îl ardea ca focul. Nu mai rezista mult. Iar când puterea avea să-i șovăie, sabia avea să-i atingă inima.

Piciorul îi alunecă în noroiul frământat sub cizme, lama Pieritului se trase înapoi – și o sabie iute tăie aproape de tot gâtul creaturii, iar capul fără ochi căzu pe un umăr, sub o fântână de sânge negru. Fluturând sabia la întâmplare, Myrddraalul se împletici înainte, se împiedică, se agăță cu dinții de viață, încercând și acum, instinctiv, să omoare.

Perrin se dădu la o parte, dar ochii îi rămăseseră pironiți pe bărbatul care-și ștergea liniștit sabia cu un pumn de frunze. Mantia în culori schimbătoare atârna pe umerii lui Ihvon.

— M-a trimis Alanna după tine. Era cât pe ce să nu te găsesc cum v-ați tot mutat din loc în loc, însă șaptezeci de cai lasă urme. Străjerul întunecat și zvelt părea la fel de stăpân pe sine ca și cum și-ar fi aprins pipa în fața vetrei. Trolocii nu erau legați de... Arată cu sabia spre Myrddraalul care, deși căzut, tot se mai zbătea.... Cu atât mai rău, dar dacă reușești să-ți aduni oamenii, s-ar putea să nu vrea să te înfrunte dacă n-au un Făr-de-Ochi să-i îndemne. Aș zice că erau vreo sută la început. Acum s-au mai împușinat. I-ați lovit sănătos.

Începu să scruteze liniștit umbrele de la poala copacilor; doar sabia din mână trăda că se întâmplase ceva neobișnuit. Preț de o clipă, Perrin rămase cu gura căscată. „Alanna îl căuta? Îl trimisese pe Ihvon după el? Tocmai la timp ca să-i

salveze viața.” Se scutură și-și ridică din nou glasul:

—Ținutul celor Două Râuri la mine! Pentru Lumină, adunarea la mine! Aici! Adunarea! Aici!

De data asta nu se opri până nu văzu că se apropie chipuri familiare, șchiopătând printre copaci. Cele mai multe fețe erau mânjite de sânge. Speriate, cu ochii mari. Se sprijineau unii pe alții, câțiva își pierduseră arcurile. Printre ei erau și Aielii, care păreau teferi, mai puțin Gaul, care șchiopăta ușor.

— N-au venit cum ne așteptam, spuse scurt Aielul. Era ca și cum ar fi zis că: „Noaptea a fost mai rece decât ne așteptam” sau că: „A plouat mai mult decât ne așteptam”.

Faile apăru de nicăieri, cu caii. Cu jumătate din cai, printre care Trăparu și Rândunica, și nouă dintre cei doisprezece bărbați pe care-i lăsase cu ea. Avea o zgârietură pe obraz, dar era în viață. Încercă s-o îmbrățișeze, dar ea îi împinse brațele la o parte, murmurând furioasă ceva despre săgeata ruptă, în timp ce-i ridica ușor surtucul încercând să vadă unde intrase.

Perrin se uită la cei din jur. Nu mai apărea nimeni, iar câțiva lipseau. Kenley Ahan. Bili al'Dai. Teven Marwin. Se forță să-i numească pe cei dispăruți și să-i numere. Douăzeci și șapte. Douăzeci și șapte lipseau.

— Ați adus toți răniții? Întrebă el cu voce plată. A mai rămas ceva în urmă?

Mâna lui Faile tremură pe pielea lui; îi privea încruntată rana, iar pe fața ei se citea un amestec de îngrijorare și furie. Avea tot dreptul să fie furioasă. N-ar fi trebuit s-o amestece în așa ceva.

— Doar morții, răspunse Ban al'Seen cu un glas la fel de întunecat ca și fața lui.

Wil părea să se încrunte la ceva nevăzut.

— L-am văzut pe Kenley. Capul îi era între două ramuri de stejar, dar restul era pe jos. L-am văzut. De-acum n-o să-l mai supere răceala.

Strănută. Părea uimit.

Perrin oftă adânc și regretă numaidecât; durerea care-l săgeta îl făcu să strângă din dinți. Faile, cu o eșarfă de

mătase verde-aurie în mână, încerca să-i scoată cămașa din pantaloni, îi împinse mâinile la o parte, deși părea supărată; nu era timp de îngrijit răni.

— Au venit din spate și au atacat caii, spuse când își regăsi vocea. Ihvon, au să ne atace?

Pădurea părea prea nemișcată.

— Ihvon?

Străjerul apărură, ducând de hățuri un cal cenușiu-închis cu ochi sălbatici. Perrin repetă întrebarea.

— Poate că da. Poate că nu. Când sunt singuri, trolocii îi atacă pe cei mai slabi. Fără un Jumate-Om, probabil că ar fi căutat mai degrabă o fermă decât o ceată de oameni care să-i ciuruiască de săgeți. Toți cei care se mai pot ține pe picioare să poarte un arc cu săgeata pregătită, chiar dacă nu sunt în stare să tragă. Poate se vor gândi că suntem prea greu de prins.

Perrin se înfioră. Dacă totuși atacau, pentru troloci avea să fie floare la ureche. Singurii care mai erau în stare să lupte erau Ihvon și Aielii. Și Faile; ochii ei negri scăpărau de furie. Trebuia s-o ducă la adăpost.

Străjerul nu-și oferă calul pentru răniți și nici n-ar fi slujit la ceva. Animalul nu s-ar fi lăsat călărit de nimeni, iar un cal dresat pentru băătălie avea să fie o armă formidabilă împotriva trolocilor dacă-l avea pe stăpân în șa. Perrin încercă s-o convingă pe Faile să încalece pe Rândunica, dar ea îl opri.

— Ai zis răniții, îi spuse ea blând. Ai uitat?

Deși se opuse, tânăra insistă să încalece pe Trăparu. Se aștepta ca toți ceilalți să protesteze, după ce-i adusese în pragul dezastrului, dar nu se arătă nimeni nemulțumit. Erau destui cai pentru cei care nu se puteau ține pe picioare, ca și pentru cei care nu puteau merge prea mult – și recunosc, nemulțumit, că și el era unul din ei – așa că până la urmă urcă în șa. Jumătate dintre ceilalți trebuiau să se țină bine ca să nu cadă. Se îndreptă, scrâșnind din dinți.

Cei care mergeau sau șchiopătau, ca și câțiva dintre călăreți, strângeau arcurile în mâini de parcă de ele le atârna salvarea. Și Perrin purta unul, la fel și Faile, deși nu părea destul de puternică să tragă nici măcar cu un arc ușor din

Ținutul celor Două Râuri. Acum importante erau aparențele; de iluzie depindea salvarea. Ca și Ihvon, încordat ca un bici încolăcit, cei trei Aieli păreau neschimbați și înaintau ușor, cu sulițele trecute printre curelele tolbelor de pe spate și cu arcurile de corn pregătite, în mâini. Ceilalți, printre care și el, erau o adunătură zdrențuită care nu mai semăna deloc cu trupa pe care o adusese într-acolo, atât de încrezător și plin de mândrie. Dar iluzia era la fel de bună ca realitatea. Încă de la prima milă pe care o străbătură, palele de vânt rătăcite îi aduseră duhoarea trolocilor care pândeau din umbră. Apoi putoarea slăbi încetul cu încetul și dispăru pe măsură ce trolocii rămâneau în urmă, păcăliți de iluzie.

Faile mergea pe lângă Trăparu, cu o mână pe piciorul lui Perrin, de parcă încerca să-l susțină. Din când în când privea în sus cu un zâmbet încurajator, dar fruntea îi era încrețită de griji. Îi răspundea la zâmbet cât de des putea, în încercarea de a o convinge că era teafăr. Douăzeci și șapte. Numele i se învâртеau în cap fără să le poată opri. Colly Garren și Jared Aydaer, Dael al'Taron și Ken Chandin. Douăzeci și șapte din oameni din Ținutul celor Două Râuri, și îi omorâse cu prostia lui. Douăzeci și șapte.

Ieșiră din Pădurea Îmbibată pe calea cea mai scurtă, pe la mijlocul după-amiezii. Era greu de spus cât era ora din cauza cerului cenușiu, acoperit, care umbrea totul la fel. În fața lor se întindea o pășune cu iarbă înaltă, presărată cu copaci, oi împrăștiate și câteva ferme în depărtare. Din nici un horn nu ieșea foc; dacă ar fi fost locuite, ar fi fost aprins focul în vatră pentru gătit. Cel mai apropiat firicel de fum părea să fie la vreo cinci mile distanță.

— Mai bine să găsim o fermă unde să înnoptăm, spuse Ihvon. Un adăpost în caz că începe iar să plouă. Foc. Mâncare. Se uită la ceata rănită și adăugă: Apă și feșe.

Perrin încuviință din cap în tăcere. Străjerul știa mai bine ca el ce trebuia făcut. Probabil că și moș Bili Congar, cu căpățâna lui plină de bere, știa mai bine. Îl lăsa pe Trăparu să-l urmeze pe murgul lui Ihvon.

Nu apucaseră să facă mai mult de o milă când la urechile lui Perrin ajunse un zvon slab de muzică, scripci și fluiere care

cântau melodii vesele. La început crezu că visează, dar apoi le auziră și ceilalți, care schimbă priviri neîncrezătoare, apoi zâmbete ușurate. Unde era muzică erau și oameni, ba chiar oameni veseli după cum părea, oameni care sărbătoreau. Simplul fapt că mai exista cineva care avea motiv de petrecere era un motiv suficient ca să-i îmbărbăteze cât de cât.

41 Printre Tuatha'ani

Le apăru în față, spre miazăzi, o caravană de căruțe ca niște colibe pe roți, cutii de lemn înalte, pictate și lăcuite în nuanțe țipătoare de roșu, albastru, verde, galben, adunate într-un cerc larg, neregulat, în jurul câtorva stejari cu ramuri groase. De acolo venea muzica. Perrin auzise că în Ținutul celor Două Râuri trăiau Spoitori, Seminția Pribegilor, dar nu-i mai văzuse până atunci. Caii împiedicați pășteau iarba înaltă dimprejur.

— Eu îmi caut alt loc de dormit, spuse Gaul țăfnos când văzu că Perrin se îndrepta spre căruțe; apoi se îndepărtă fără o vorbă.

Bain și Chiad începură să-i vorbească lui Faile, încet, dar hotărât. Perrin prinse destule vorbe cât să înțeleagă că încercau s-o convingă să vină cu ele și să înnopteze în vreun desiș bine apărat, și nu cu „Pierduții”. Păreau dezgustați de ideea de a le vorbi, nici vorbă să mănânce sau să doarmă cu ei. Mâna lui Faile i se încleștă pe picior când le refuză, liniștită, dar fermă. Cele două Fecioare se încruntară una la alta, ochii albaștri și cei cenușii se întâlneau și se priviră cu îngrijorare, dar, când se apropiară de căruțele Seminției Pribegilor, Bain și Chiad plecară după Gaul. Păreau totuși să se mai fi înviorat. Perrin o auzi pe Chiad propunând să-l convingă amândouă pe Gaul să joace un joc numit Sărutul Fecioarelor. Le auzi râzând, apoi râsul se pierdu în depărtare.

La locul de popas, bărbații și femeile munceau, coseau și reparau harnașamente, găteau, spălau rufe și copii, ridicau câte o căruță ca să schimbe o roată. Alți copii se alergau în joacă sau dansau pe melodiile cântate la lăută sau flaut de șase bărbați. De la cel mai bătrân la cel mai tânăr, Spoitorii purtau haine chiar mai colorate decât căruțele, în combinații care săreau în ochi, alese parcă de un orb. Nici un bărbat întreg la minte și nici prea multe femei n-ar fi purtat asemenea culori.

Odată cu apropierea cetei suferinde se așternu tăcerea; fiecare se oprea să-i privească cu chipuri îngrijorate, femeile

își strângeau în brațe nou-născuții, copiii alergau să se ascundă după adulți și trăgeau cu ochiul de după câte un picior sau își ascundeau fețele în fustele femeilor. Un bărbat slab, scund, cu părul cărunt, înaintă și făcu o plecăciune gravă, cu amândouă mâinile la piept. Purta un surtuc de un albastru viu, cu guler înalt, și pantaloni largi, de un verde care mai-mai că strălucea, îndesați în cizme înalte.

— Sunteți bine-veniți la focul nostru. Știți cântecul?

Preț de o clipă, Perrin, încercând să nu se încovoie peste săgeata înfiptă în el, rămase cu ochii pironiți la el. Îl cunoștea pe bărbatul din fața lor, pe acest Mahdi, Căutătorul, al caravanei. „Cine s-ar fi așteptat? se întrebă el. Cine s-ar fi așteptat ca, dintre toți Spoitorii din lume, să mă întâlnesc tocmai cu cineva cunoscut?” Îl îngrijorau coincidențele; când Pânza aducea o astfel de întâmplare, Roata părea să grăbească evenimentele. „Vai mie, am început să vorbesc ca o Aes-Sedai!” Nu putu să facă plecăciunea, dar își aminti ritualul.

— Vorbele tale îmi încălzesc sufletul, Raen, așa cum focul îmi încălzește trupul, dar nu știu cântecul.

Faile și Ihvon îi aruncară priviri uimite, dar nici oamenii din ceată nu erau mai puțin surprinși. După mormăielile care se auzeau dinspre Ban, Tell și ceilalți, tocmai părea că le dăduse încă ceva de rumegat.

— Atunci tot căutăm, intonă bărbatul subțire. Cum a fost, așa va fi, dacă ne amintim, căutăm și găsim.

Strâmbându-se, scrută fețele însângerate din fața lui, ocolind cu privirea armele. Seminția Pribegilor nu se atingea de nici un lucru ce putea fi luat drept armă.

— Sunteți bine-veniți la focul nostru. Vă vom da apă fierbinte, feșe și pomezi. Îmi cunoști numele, adăugă el, uitându-se întrebător la Perrin. Firește. Acum îți văd ochii.

Între timp se apropiase și soția lui Raen, o femeie plinuță, cu părul cărunt, dar obrajii netezi, mai înaltă cu un cap decât soțul ei. Bluza roșie, fusta de un galben țipător și șalul cu ciucuri verzi săreau în ochi de la o poștă, dar avea un aer blând, de mamă.

— Perrin Aybara! spuse ea. Mi se părea mie că văd o față

cunoscută. Elyas e cu tine?

Perrin scutură din cap.

— Nu l-am văzut de mult, Ila!

— Duce o viață plină de violență, spuse Raen cu tristețe. Ca și tine de altfel. O viață de violență, oricât ar fi de lungă, e pângărită.

— Nu mai sta acolo să-l înveți despre întoarcerea la Calea Frunzei, Raen, spuse Ila iute, dar fără răutate. E rănit. Toți sunt.

— Unde mi-e capul? mormăi Raen. Apoi, ridicând glasul, chemă: Veniți, oameni buni! Sunt răniți. Veniți de-i ajutați.

Se adună de-ndată un grup de bărbați și femei care, cu murmure prietenoase, îi ajutară pe răniți să descalece, îi chemară la căruțe sau îi purtară pe brațe pe cei care nu puteau merge. Wil și alți câțiva părură neliniștiți la gândul de a se despărți de ceilalți, dar Perrin n-avea nici o grijă. Tuatha'anilor le era cu desăvârșire străină violența. N-ar fi ridicat un deget împotriva nimănui, nici măcar ca să-și apere viața.

Perrin își dădu seama că avea nevoie de ajutorul lui Ihvon ca să se dea jos din șa. Coborârea îi trezi din nou pumnale de durere în coaste.

— Raen, spuse el, aproape fără răsuflare, n-ar trebui să stați pe-aici. Ne-am luptat cu trolocii la cinci mile depărtare. Du-ți oamenii la Emond's Field. Acolo vor fi în siguranță.

Raen șovăi - lucru de care păru el însuși surprins apoi clătină din cap.

— Chiar dacă aș vrea eu să plec, Perrin, n-ar vrea oamenii, încercăm să nu ne apropiem prea mult nici de satele mici, și asta nu fiindcă sătenii ne-ar învinui că am furat lucruri pe care de fapt le-au pierdut, sau că încercăm să le convingem copiii să urmeze Calea. Oriunde construiesc oamenii zece case laolaltă, se poate ivi violența. Noi, Tuatha'anii, o știm încă de la Frângere. Suntem în siguranță doar în căruțele noastre, mereu în mișcare, mereu în căutarea cântecului. Chipul i se întristă. Auzim despre violență peste tot, Perrin. Nu doar aici la voi, în Ținutul celor Două Râuri. În lumea întreagă umblă zvon de schimbare, de distrugere. E

limpede că trebuie să găsim repede cântecul. Dacă nu, nu cred că-l vom mai găsi vreodată.

— Veți găsi cântecul, zise Perrin încet.

Poate că împotrivirea lor la violență era mai puternică decât ta'veren; poate că nici măcar un ta'veren nu putea sta împotriva Căii Frunzei. Și pe el îl atrăsese odinioară.

— Sper din tot sufletul să-l găsiți.

— Ce va fi va fi, spuse Raen. Fiecărui lucru îi vine timpul să moară. Poate chiar și cântecului.

Ila îi puse o mână pe umeri, încercând să-l liniștească, dar ochii îi erau la fel de tulburați ca ai lui.

— Haide să intrăm, spuse ea, încercând să-și ascundă îngrijorarea. Bărbații ar sta la taclale și dacă le-ar arde hainele pe ei. Continuă apoi, către Faile: Tare mai ești frumoasă, copilă! N-ar fi rău să ai grijă cu Perrin. Numai alături de fete frumoase l-am văzut.

Faile îi aruncă lui Perrin o privire scurtă, cercetătoare, apoi încercă să schimbe vorba.

Perrin rezistă până la căruța lui Raen, oprită lângă un foc din mijlocul taberei – galbenă cu modele roșii, cu spițe galbene la roțile înalte, vopsite în roșu, și cufere galbene și roșii prinse în curele pe dinafară –, dar când puse piciorul pe prima treaptă de lemn din spate îl lăsară genunchii. Ihvon și Raen mai că-l cărară pe brațe înăuntru, urmași în grabă de Faile și Ila, și-l întinseră pe patul lipit de peretele din față, pe lângă care rămânea o palmă de loc să urci pe capră.

Căruța chiar semăna cu o colibă, avea până și perdele roz-pal la cele două ferestruici de pe laturi. Rămase întins, cu ochii în tavan. Nici aici nu scăpai de culorile dragi Spoitorilor: tavanul era lăcuit în azuriu, dulapurile înalte în verde și galben. Faile îi scoase cingătoarea și-i puse deoparte securea și tolba, în timp ce Ila scotocea printr-un sertar. Perrin nu se simțea în stare să ia aminte la ce făceau.

— Oricine poate fi luat prin surprindere, spuse Ihvon. Învăță din cele întâmplare, dar nu pune prea mult la inimă. Nici măcar Artur Aripă-de-Șoim nu ieșea de fiecare dată învingător.

— Artur Aripă-de-Șoim. Perrin încercă să râdă, dar râsul se

preschimbă în geamăt. Da, reuși el să spună. E limpede că nu-s Artur Aripă-de-Șoim, nu?

Ila se încruntă la Străjer – de fapt mai mult la sabia lui, care părea să-i fie mai urâtă chiar decât securea lui Perrin – și se apropie de pat cu un teanc de feșe împăturite. Îi ridică încet cămașa din jurul ciotului de săgeată și oftă.

— Nu cred că-s destul de pricepută s-o scot. A intrat adânc.

— Are cârlig în vârf, spuse Ihvon fără patimă în glas. Trolocii nu folosesc prea des arcul, dar când îl folosesc trag cu săgeți cu cârlig.

— Afară cu voi, îi goni femeia rotunjoară, împingându-l. Și tu la fel, Raen. Nu e treaba bărbaților să oblojească răniții. Nu te duci tu mai bine să vezi dacă Moshea și-a terminat de schimbat roata la căruță?

— Bună idee, răspunse Raen. Poate-ar fi mai bine să plecăm mâine. Am umblat mult anul ăsta, îi spuse el lui Perrin. Până la Cairhien, înapoi spre Ghealdan, apoi în Andor. Mâine cred că ne mișcăm din nou.

De îndată ce Raen și Ihvon închiseră ușa după ei, Ila se întoarse îngrijorată spre Faile.

— Dacă are vârful încârligat, nu cred că pot s-o scot. Dacă e neapărată nevoie, pot să încerc, dar dacă e cineva prin împrejurimi care se pricepe mai bine...

— E cineva în Emond's Field, o liniști Faile. Dar nu-i primejdios să lăsăm săgeata în el până mâine?

— Cred că ar fi mai primejdios dacă aș încerca eu să-l tai. Pot să-i prepar o băutură care să-i aline durerea și o pomadă ca să nu se infecteze.

Perrin se uită urât la cele două femei și spuse:

— Ei, de mine ați uitat? Sunt aici. Nu mai vorbiți de parcă n-aș fi.

Îl priviră o clipă. Ila îi spuse lui Faile:

— Ține-l aici. Poți să-l lași să vorbească, dar să nu se miște. S-ar putea să-și lărgească rana.

— Desigur, răspunse Faile.

Perrin strânse din dinți și se strădui să-și scoată haina și cămașa, dar mai mult ele îl dezbrăcară. Se simțea slab ca un

fier prost bătut, gata să cedeze la cea mai mică apăsare. O bucată de săgeată lungă cât palma și groasă cât degetul mare îi ieșeau din piele aproape de ultima coastă, dintr-o despicătură umflată, plină de sânge uscat. Îi împinseră capul jos pe pernă, nevrând să-l lase – cine știe de ce – să vadă. Faile spălă rana în timp ce Ila pregătea amestecul de ierburi într-un mojar de piatră – o piatră simplă, netedă, cenușie, primul lucru din tabăra Spoitorilor care nu era viu colorat. Puseră amestecul în jurul săgeții și îl înfășurară cu bandaje ca să-l țină pe rană.

— Eu și Raen dormim sub căruță în noaptea asta, spuse în cele din urmă femeia Tuatha'an, ștergându-se pe mâini.

Dădu din cap, cu o încruntare spre ciotul de săgeată care ieșea dintre bandaje.

— Odinioară, speram ca în cele din urmă să găsească și el Calea Frunzei. Era un băiat blând, așa-mi amintesc.

— Calea Frunzei nu-i pentru oricine, spuse Faile blând, dar Ila scutură din cap din nou.

— Ba da, e pentru oricine, răspunse ea la fel de blând și cu o undă de tristețe în glas; numai dacă ar ști toți.

Apoi plecă, iar Faile se așeză pe marginea patului, tamponându-i fața cu un prosop împăturit. Nu-și dădea seama de ce, dar asuda mult.

— Am făcut o mare prostie, spuse el după o vreme. Nu, e prea puțin spus. Nu știu cum să-i spun.

— N-ai făcut nici o prostie, spuse ea hotărât. Ai făcut ce părea bine atunci. Chiar *era* bine; nu-mi dau seama cum au ajuns în spatele nostru. Gaul nu e omul care să se încurce când vine vorba să afle unde e dușmanul. Ihvon avea dreptate, Perrin. Oricine se poate întâlni cu împrejurări care s-au schimbat pe nesimțite. Tu ne-ai ținut pe toți laolaltă. Tu ne-ai scos de-acolo.

Perrin scutură din cap cu putere, întețindu-și durerea din coaste.

— Ihvon v-a scos de-acolo. Isprava mea a fost să duc douăzeci și șapte de oameni la moarte, spuse el amar, încercând să se ridice ca să stea față în față cu ea. Unii din ei îmi erau prieteni, Faile. Și i-am dus la moarte.

Faile se lăsă cu toată greutatea pe umerii lui ca să-l împingă înapoi. Atât era de slăbit, că reuși fără prea mare greutate.

— Va fi timp pentru toate mâine-dimineață - spuse ea ferm, fixându-l cu privirea de sus în jos - când va trebui să te suim iar pe cal. Și *nu* Ihvon ne-a scos de-acolo; nu cred că-i păsa dacă nu mai scăpa cu viață și altcineva în afară de voi doi. Dacă nu erai tu, oamenii s-ar fi împrăștiat care încotro și apoi trolocii ne-ar fi vânat unul câte unul. Nu s-ar fi adunat la chemarea lui Ihvon, un străin. Cât despre prietenii tăi...

Faile se așeză din nou, suspinând.

— Perrin, tata spune că un conducător de oști poate și să aibă grijă de cei vii și să-i jelească pe cei morți, dar nu amândouă în același timp.

— Eu nu sunt conducător de oști, Faile. Sunt un fierar nătărău care a crezut că ar putea să-i folosească pe alții ca să-și câștige dreptatea sau poate răzbunarea. Și acum mi-o doresc, dar nu mai vreau să ajung la ea folosindu-mă de alții.

— Crezi că vor dispărea trolocii fiindcă te-ai hotărât că pricinile tale nu sunt destul de cinstite? Furia din vocea ei îl făcu să ridice capul, dar i-l împinse înapoi pe pernă aproape brutal. Sau crezi că sunt mai puțin cruzi din cauza asta? Ce motiv mai curat îți trebuie ca să lupti cu ei decât însuși ceea ce sunt? Și mai spunea tata ceva. Cel mai rău lucru pe care-l poate face un conducător, mai rău decât greșeala sau înfrângerea, mai rău decât orice, e să-i abandoneze pe cei care depind de el.

Cineva bătu la ușă și un tânăr Spoitor zvelt și chipeș, îmbrăcat într-o haină cu dungi roșii și verzi, își vârî capul înăuntru. Îi aruncă lui Faile un zâmbet, tot numai dinți albi și revărsare de farmec, apoi privi spre Perrin.

— Mi-a zis mie bunicul că tu ești. Mi se părea mie că Egwene zisese că se trage din părțile astea. Se încruntă brusc, dezaprobat. Ochii tăi. Văd că până la urmă l-ai urmat pe Elyas și ai fugit cu lupii. Știam eu că n-ai să ajungi să găsești Calea Frunzei.

Perrin îl cunoștea; Aram, nepotul lui Raen și al Ileii. Nu-i plăcea băiatul; zâmbea ca Wil.

— Du-te, Aram. Sunt obosit.

— Egwene e cu tine?

— Egwene e Aes-Sedai acum, Aram, mârâi Perrin, și ți-ar smulge inima din piept cu Puterea dacă ai pofti-o la dans. Pleacă de-aici!

Aram clipi des, apoi închise repede ușa. Pe dinafară.

Perrin își lăsă capul să cadă.

— Zâmbește prea mult, mormăi el. Nu pot să rabd oamenii care zâmbesc prea mult.

Faile scoase un zgomot înfundat; o privi bănuitor. Își mușca buza de jos.

— Mi-a rămas ceva în gât, spuse ea cu glas sugrumat, ridicându-se repede. Se duse iute la rafturile de sub pat, unde lăsase lla pomezile, și îi întoarse spatele în timp ce turna apă dintr-un urcior verde cu roșu într-o cană albastră cu galben.

— Vrei și ceva de băut? lla a lăsat prafurile astea ca să-ți aline durerea. Ai să dormi mai ușor.

— Nu vreau nici un fel de prafuri, spuse el. Faile, cine e tatăl tău?

Faile înțepeni. După o clipă se întoarse, ținând cana în amândouă mâinile, cu o expresie de nedescifrat în ochii pe jumătate închiși. Trecu un minut întreg până întrerupse tăcerea.

— Tatăl meu e Davram din Casa Bashere, Senior de Bashere, Tyr și Sidona, Paznicul Hotarului Manei, Apărătorul Ținutului-de-Mijloc, Mareșal-General al Reginei Tenobia de Saldaea. Și unchiul ei.

— Lumină! Și ce-mi tot spuneai că e negustor de cherestea sau de blănuri? Odată parcă mi-ai spus că făcea și negoț cu ardei de gheață.

— Nu te-am mințit, spuse ea aspru, apoi continuă mai blând: Doar că nu ți-am spus... tot adevărul. Moșiile tatei produc într-adevăr cherestea și lemn prețios, ardei de gheață, blănuri și multe altele. Iar administratorii le vând în numele lui, așa că face într-adevăr negoț cu ele. Într-un fel.

— Și nu puteai să-mi spui pur și simplu? Mi-ai ascuns lucruri. Ai mințit. Ești o Domniță!

Se încruntă la ea cu ciudă. Nu se așteptase la așa ceva.

Că tatăl ei era un negustor mărunț, poate un soldat veteran, asta da, dar nu așa ceva.

— Lumină, și ce cauți aici, bățând lumea ca un Corniat? Să nu-mi spui că Seniorul de Bashere și tot restul te-au trimis așa, în lume, să cauți aventura.

Se așează din nou lângă el, cu cana tot în mâini. Din cine știe ce motiv, părea să-i fixeze atent chipul.

— Perrin, cei doi frați ai mei mai mari au murit, unul în luptă cu trolocii, altul dintr-o căzătură de pe cal la vânătoare. Așa că eu am rămas cea mai mare, ceea ce a însemnat că a trebuit să învăț despre economie și negoț. În vreme ce frații mei mai mici învățau să fie oșteni și se pregăteau pentru aventuri, eu trebuia să învăț cum să conduc moșiile! Asta e datoria celui mai mare vlăstar al familiei. Datoria! E banal, sec și plictisitor. O viață îngropată în hârtoage, printre copiști. Când tata l-a luat pe Maedin cu el la Hotarul Manei – e cu doi ani mai mic decât mine – n-am mai putut răbda. În Saldaea, fetele nu învață lupta cu sabia și nici alte treburi de război, dar tata numise un oștean bătrân, care luptase sub comanda lui în primii ani, să-mi fie slujitor, iar Eran era mai mult decât bucuros să mă învețe oricând cum să lupt cu cuțitul sau cu mâinile goale. Cred că-l amuzam. În orice caz, când tata l-a luat pe Aedin cu el, ne-au venit vești despre Marele Alai, așa că am... plecat. L-am scris mamei un răvaș în care i-am explicat totul, apoi am... plecat. Și am ajuns la Illian la timp ca să depun jurământul de Corniat...

Luă prosopul și îi șterse din nou sudoarea de pe față.

— Ar trebui să încerci să dormi.

— Și îmi închipui că ești Domnița de Bashere sau așa ceva? spuse el. Cum de a ajuns să-ți placă de un fierar de rând?

— Se spune „să iubești”, Perrin Aybara! Tăria vorbelor ei contrasta puternic cu tandrețea din mișcarea prosopului pe fața lui. Și n-aș spune că ești chiar un fierar de rând, mai spuse Faile. Încetă să-l mai șteargă. Perrin, ce-a vrut să zică băiatul când a spus că ai fugit cu lupii? Și Raen a spus ceva despre acel Elyas.

Pentru o clipă rămase încremenit, fără suflu. Dar tocmai

ce-o muștrase că ține secrete față de el. Așa-i trebuia, fiindcă se înfuriase și se pripise. Când dai cu ciocanul și ești repezit, de obicei te lovești la deget. Oftă îndelung și îi spuse totul. Cum îl întâlnise pe Elyas Machera și cum aflase că poate vorbi cu lupii. Cum ochii lui își schimbaseră culoarea, vederea i se ascuțise și la fel și auzul și mirosul, ca ale unui lup. Îi spuse despre visele de lup, despre ce i s-ar întâmpla dacă și-ar pierde legătura cu oamenii.

— E foarte ușor. Uneori, mai ales în vis, uit că sunt om, nu lup. Dacă o dată n-am să-mi amintesc destul de repede, dacă pierd controlul, chiar voi *fi* lup. Cel puțin în mintea mea. Ca imaginea unui lup, doar pe jumătate greșită. Nu va mai rămâne nimic din *mine*.

Se opri, așteptând s-o vadă cum tresare și se trage înapoi.

— Dacă ai auzul atât de ascuțit, spuse ea liniștită, va trebui să am grijă ce spun când sunt prin preajma ta.

O prinse de mână ca să oprească mișcările prosopului.

— Ai auzit vreo vorbă din tot ce ți-am spus? Ce vor crede părinții tăi, Faile? Un fierar pe jumătate lup. Ești o Domniță! Lumină!

— Am auzit fiecare cuvânt. Tata va fi de acord. Întotdeauna a spus că sângele familiei noastre se tot subțiază; că nu mai e cum era în vremurile de demult. Știu că i se pare că sunt prea moale. Îi aruncă un rânjel mai înverșunat decât al oricărui lup. Bine, mama a vrut dintotdeauna să mă mărit cu un rege care spintecă troloci dintr-o singură lovitură de sabie. Cred că se va mulțumi și cu securea ta, dar ai putea, te rog, să-i spui că ești regele lupilor? Nu cred că va veni cineva să se lupte cu tine pentru titlu. De fapt, cred că pentru mama va fi de ajuns și partea cu spintecatul de troloci, dar cred că i-ar plăcea mult și cealaltă.

— Lumină! spuse el răgușit.

Mai-mai că părea să vorbească serios. Nu, chiar părea că vorbește serios. Dacă vorbea serios măcar pe *jumătate*, bănuia că ar fi mai bine să dea ochii cu trolocii decât cu părinții ei.

— Poftim, îi spuse ea, ridicându-i cana cu apă la buze. Mi se pare că ai gâtul uscat.

Înghiți și mai că se înecă simțind gustul amar. Pusese în ea prafurile llei! Încercă să se oprească, dar ea îi umpluse gura, așa că ori înghițea, ori se îneca. Până să reușească să dea cana la o parte, deja îi turnase în gură jumătate. De ce aveau toate leacurile un gust atât de scârbos? Bănuia că femeile o făceau dinadins. Ar fi pus prinsoare că prafurile pe care le luau ele nu aveau un asemenea gust.

— Ți-am spus că nu vreau. Ah, ce gust!

— Așa ai spus? Trebuie că nu te-am auzit. Dar nu contează, ai nevoie de somn. Îi mângâie părul cârlionțat. Dormi, Perrin al meu!

Încercă să-i amintească ce spusese de fapt și că auzise și ea, dar simțea cum cuvintele i se împiedică pe limbă. Ochii voiau să se închidă. De fapt nici nu-i mai putea ține deschiși. Ultimul lucru care-i ajunsese la urechi fu un murmur ușor.

— Dormi, regele meu lup. Dormi.

42 Frunza luată de vânt

Perrin se afla aproape de căruțele Thuata'anilor și nu mai simțea nici o săgeată în trup, nici urmă de durere. Soarele strălucea puternic. Printre căruțe se vedeau ceaune atârinate peste lemne gata să fie aprinse și rufe întinse la uscat; nici urmă de oameni sau cai. Nu purta nici surtuc, nici cămașă, ci ilicul lung de piele care îi lăsa brațele descoperite – ilicul de fierar. Ar fi putut fi un vis oarecare, numai că Perrin știa că e un vis. Și pe deasupra, putea recunoaște visul de lup după felul în care părea să fie aievea. Simțea iarba înaltă pe lângă cizme și vânticelul dinspre apus care îi zburlea buclele. Frasinii răzleți și cucuta păreau să fie de-adevăratele. Numai căruțele țipătoare ale Spoitorilor nu făceau parte cu adevărat din lumea aceea: se înfățișau ca niște umbre gata să se risipească în orice clipă. De altfel, Spoitorii nu zăboveau prea mult în nici un loc. Țărâna nu îi putea ține locului.

Întrebându-se dacă pe el l-ar fi putut ține locului țărâna, Perrin își așează o mână pe secure, apoi se uită în jos nevenindu-i să creadă. La cingătoare îi atârna ciocanul cel greu de fierar, și nu securea. Odată ar fi apucat-o pe acea cale, și la un moment dat nici nu se îndoise de asta, însă nu mai era așa. Securea. Alesese securea. Capul ciocanului se preschimbă deodată într-un tăiș ca o semilună, apoi se văzu din nou un tambur de fier, și tot așa. Într-un sfârșit rămase secure, iar Perrin răsuflă încet. Nu i se mai întâmplase. În locul acela putuse întotdeauna să preschimbe lucrurile după bunul plac. Măcar lucrurile care țineau de el.

— Iar eu voiesc securea, spuse el hotărât. Securea.

Uitându-se în jur, Perrin dibui o gospodărie spre miazăzi și căprioare care pășteau câmpul de orz, împrejmuite cu un zid de piatră. Nu simțea lupi prin apropiere, așa că nu îl chemă pe Sarsar. Lupul putea la fel de bine să sosească sau nu, sau chiar să nu îl audă, însă Ucigașul se prea putea să fie și el în vis. Perrin simți deodată că la cingătoare, în cealaltă parte față de secure, atârna o tolă plină cu săgeți, iar în mână îi apărură un arc cu o săgeată pregătită. O apărătoare lungă din

piele îi acoperea antebrațul stâng. În afară de acele căprioare, nu mai mișca nimic.

— Mă îndoiesc că o să mă trezesc curând, mormăi Perrin pentru sine. Orice ar fi fost prafurile pe care i le băgase Faile pe gât, îl amețiseră de tot. Își amintea scena de parcă s-ar fi uitat peste umărul ei. Mi-a vârat-o în gură ca unui copil, mârâi el. „Femeile!”

Făcând unul din acei pași mari pe care îi putea face doar în visul de lup, Perrin ajunse în curtea gospodăriei. Câteva găini fugiră care încotro de parcă s-ar fi sălbăticit deja. Țarul din piatră al oilor era gol și ambele șoproane cu acoperiș de paie erau ferecate. Chiar dacă la ferestre se mai vedeau perdele, casa cu două caturi arăta pustie. Dacă toate erau astfel și în afara visului – iar visul de lup arăta în mod firesc lucruri aievea oamenii trebuiau să fi părăsit acel loc de zile întregi. Faile avusese dreptate: vorbele lui ajunseseră mai departe decât locurile pe unde trecuse el însuși cu piciorul.

— Faile, murmură el gânditor. Fiica unui Senior. Nu, nu doar un Senior. Întreit Senior, general și unchiul unei regine. Pe Lumină, asta înseamnă că e verișoara unei regine!

Iar ea iubea un fierar oarecare. Mare minunăție și cu femeile...

Căutând să afle până unde se dusesese vorba – și anume că toți ar trebui să o apuce spre Emond's Field – făcu mai mult de jumătate din drumul către Deven Ride, străbătând câte o milă sau chiar mai mult cu fiecare pas, uneori întorcându-se din drum. Cele mai multe dintre gospodăriile pe care le văzuse erau la fel de pustii. Abia dacă una din cinci părea locuită: vedea atunci câte o fereastră sau ușă deschisă, rufe întinse la uscat sau păpuși, căluți de lemn și alte jucării împrăstiate pe lângă vreun prag. Mai ales jucăriile îl făceau să i se strângă inima. Chiar dacă nu crezuseră în avertizarea lui, cu siguranță că în jur erau destule ferme arse care să îi îndemne să plece – grămezi prăbușite de bârne carbonizate și hornuri negre de funingine amintind de niște degete moarte și osoase.

Perrin clipi atunci când se aplecă după o păpușă cu chip zâmbitor și rochia brodată mărunț cu flori – mama trebuia să

își fi iubit mult fata dacă se apucase de așa o lucrătură. Însă, după ce o ridică, Perrin văzu că păpușa rămăsese pe jos. Întinzând din nou mâna după păpușa din țărână, cea pe care o ținea începu să pălească și dispăru.

Cerul fu sfâșiat de dungi negre, iar Perrin își îndreptă privirea în sus. Corbi, câte douăzeci sau treizeci la un loc, zburau spre Pădurea de la Apus. Chiar în partea aceea, către Munții de Negură, îl văzuse el prima oară pe Ucigaș. Îi urmări cu privirea până se micșorară, ca apoi să dispară de tot. Atunci, Perrin porni după ei.

Gonea cu pași mari care îl purtau fiecare câte trei mile, iar în tot acest timp împrejurimile păreau a fi ceață. Trecu prin Pădurea de la Apus, cea pietroasă și plină de copaci groși, peste Dealurile Nisipoase cele acoperite de pomișori pitici, iar apoi intră în munții cu piscurile pierdute în nori, pe ale căror văi și povârnișuri creșteau brazi, pini și frunză-lată, ajungând până în valea unde îl întâlnise prima oară pe cel căruia Sarsar îi zicea Ucigaș, chiar lângă locul unde ajunsese când venise din Tear.

Intrarea Căii de Taină se afla chiar acolo, ferecată, cu frunza de Avendesora părând a fi doar una dintre multele frunze și mlădițe lucrute din daltă. Copaci răzleți, uscați și bătuți de vânturi, creșteau din loc în loc printre rămășițele șlefuite de vremuri ale pietrelor din care fusese zidit Manetheren. Razele soarelui se răsfrângeau pe oglinda apei Manetherendrelle. O adiere de vânt care urca din vale îi aduse miros de căprioare, iepuri și vulpi. Nu zărea nimic care să miște.

Era gata să plece, când se opri. Frunza de Avendesora. „O singură frunză.” Loial ferecase poarta așezând ambele frunze de acea parte. Se întoarse și grijile sale sporiră. Intrarea Căilor era deschisă, iar în oglinda acelei suprafețe argintii se vedea verdeața de afară. Și umbra sa se vedea la fel de limpede. „Dar cum de e cu puțință? se minună Perrin. Loial o ferecase.”

Fără să simtă măcar că pășește, Perrin se trezi în fața intrării. Frunza trifoliată de pe interiorul porților dispăruse. Nu îi venea ușor să creadă că în acea clipă, în lumea aieva, un

om, sau altă ființă, trecea în cealaltă parte. Perrin atinse oglinda și mormăi. Ar fi putut la fel de bine să fie o oglindă adevărată, căci mâna îi alunecase ca pe sticlă.

Zări cu coada ochiului cum frunza de Avendesora apăruse deodată la locul ei, pe dinăuntru, și sări înapoi tocmai când Poarta începea să se închidă. Un om, sau altceva, ieșise, sau intrase. „A ieșit. Trebuie să fi ieșit.” Ar fi vrut să nu creadă că erau troloci și Pieriți îndreptându-se către Ținutul celor Două Râuri. Porțile se lipiră și se făcură din nou una cu zidul sculptat.

Doar senzația că era privit îi dădu de știre că trebuia să se păzească. Sări la o parte destul de iute pentru a vedea cum o săgeată sfredelea aerul chiar în locul unde mai înainte fusese pieptul lui. Sări și făcu un salt care schimbă lucrurile din jur în ceață și dâre, apoi ateriză pe un povârniș îndepărtat și sări mai departe, ieșind din valea vechiului Manetheren și ajungând între niște brazi care se înălțau spre ceruri. În timp ce gonea se tot gândea cu furie, socotind așezarea văii și zborul săgeții. Venise chiar din acea direcție și la acel unghi anume, din câte văzuse el, așa că trebuia să fi venit din...

Făcu un ultim salt și ajunse pe un povârniș mai sus de ruinele din Manetheren. Se lăsă jos printre pinii aplecați de vânturi și își pregăti arcul. Săgeata fusese trasă de undeva mai jos, dintre copaci cu cioturi și bolovani. Ucigașul trebuia să se afle acolo jos... Fără să mai stea pe gânduri, Perrin porni, iar munții se prefăcură într-o țesătură de dâre gri, cafenii și verzi.

— „Aproape că...” mârâi el. Aproape că făcuse din nou greșeala din Pădurea Îmbibată. Crezuse că dușmanul va sta acolo unde dorea el.

De această dată fugi cât putea de tare și ajunse din numai trei salturi fulgerătoare la Dealurile Nisipoase, sperând că nu fusese văzut. De această dată făcu un ocol mare și se opri și mai sus pe povârniș, într-un loc unde aerul era subțiat și rece, iar arbuștii erau butucănoși și răzleți. Se afla mai sus de locul de unde l-ar fi pândit cineva pe acela care dorea să se furișeze spre locul de unde fusese trasă săgeta.

Iată-i prada, la o sută de pași mai jos, cu părul negru și

veșmintele întunecate, un bărbat înalt care se ghemuise lângă o stană mare de granit, cu arcul pe jumătate încordat, și care cerceta răbdător povârnișul. Era prima oară când îl vedea bine. O sută de pași nu erau mare lucru pentru ochii lui. Surtucul cu guler înalt al Ucigașului avea o croială ca în Ținuturile de la Hotare, iar chipul îi semăna atât de bine cu cel al lui Lan că ar fi putut fi frați. Numai că Lan nu avea frați – nu avea de fapt rude în viață, iar Perrin știa asta –, și dacă ar fi avut frați, aceștia nu aveau ce căuta acolo. Poate că era unul din Ținuturile de la Hotare. Poate era unul din Shienar, deși purta părul lung, ținut pe spate de un șnur împletit din piele, la fel ca Lan, și nu ras pe lângă ciuful din vârful. Însă nu putea fi din neamul Malkieri. Lan era ultimul dintre Malkieri.

Dar de oriunde o fi fost, Perrin nu se simțea vinovat să îl săgeteze de la spate. Omul încercase și el să îl omoare pe la spate. Să tragă pe povârniș în jos nu era lucru ușor.

Poate că îi luase prea mult sau poate că omul îi simțise privirea rece, însă deodată Ucigașul se prefăcu într-o umbră care se pierdea către răsărit.

Rostind câteva vorbe grele, Perrin o apucă după el, ajungând din trei salturi la Dealurile Nisipoase și din încă unul în Pădurea de la Apus. Ucigașul se făcuse nevăzut printre stejari, frunză-lată și tufe.

Oprindu-se în loc, Perrin ciuli urechile. Era liniște. Veverițele și păsările tăcuseră. Trase adânc aer în piept. Tocmai ce trecuse pe acolo o ciurdă de căprioare. Mai simțea și un iz ca de om, însă mult mai rece decât al oamenilor, mult prea lipsit de suflet. Era un miros cunoscut. Ucigașul se afla pe aproape. Aerul era la fel de liniștit ca pădurea. Nu simțea nici o adiere care să îi spună dincotro venea mirosul.

— Ai făcut un șiretlic frumos atunci când ai ferecat intrarea în Căi, Ochi-de-Ambră!

Perrin se încordă și își ciuli și mai bine urechile. Nu ar fi putut spune de unde venea vocea în desișul acela. Nu se mișca nici măcar o frunză.

— Ți-ar crește inima dacă ai afla câte dintre Născutele-din-Umbră au murit încercând să iasă din Căi pe acolo. Machin Shin s-a ospătat la ieșirea aceea, Ochi-de-Ambră. Însă

șiretlicul tău nu a ținut până la capăt. Ai văzut și tu: intrarea e deschisă acum.

Era chiar în partea aceea, mai la dreapta. Perrin se furișă printre copaci făcând la fel de puțin zgomot ca atunci când vâna aici.

— La început erau doar puține sute, Ochi-de-Ambră. Ajungeau cât să îi tulbure pe netoții aceia de Mantii Albe și să scape de cel răzvrătit, continuă Ucigașul. Glasul lui era din ce în ce mai plin de furie. Să mă mistuie Umbra dacă răzvrătitul nu are mai mult noroc decât tot Turnul Alb la un loc, spuse el și apoi izbucni scurt în râs. În ceea ce te privește pe tine, Ochi-de-Ambră... Ei bine, numai pe tine nu te așteptam. Iar unii îți vor capul înfipt într-o țeapă. Iubitul tău Ținut al celor Două Râuri va fi trecut prin foc și sabie numai pentru a te scoate afară din vizuina ta. Ce ai de spus, Ochi-de-Ambră?

Perrin se opri deodată lângă trunchiul noduros al unui stejar uriaș. De ce vorbea Ucigașul atât de mult? Ce motiv avea să vorbească? „Vrea să mă aducă la el.”

Rezemându-se cu spatele de trunchiul acela gros, Perrin cercetă codrul. Nu mișca nimic. Ucigașul chiar dorea să îl aducă mai aproape. Fără îndoială că îi pregătise o cursă. Iar el dorea să îl găsească și să îi sfâșie beregata. Totuși, s-ar fi putut să fie el cel care murea, iar atunci nimeni nu avea să afle că intrarea în Căi fusese deschisă. Trolocii puteau sosi cu sutele și chiar cu miile. Nu avea de gând să îi facă jocul Ucigașului.

Zâmbind fără prea multă bucurie, Perrin își spuse că trebuia să se trezească și ieși din visul de lup, iar apoi...

... Faile îl cuprinse cu brațele pe după gât și începu să îi ciugulească barba cu dinții ei mici și albi. Viorile Spoitorilor sunau un cântec plin de foc. „Prafurile Ilei! Nu mă pot trezi!”, mai apucă el să gândească, iar apoi începu să uite că era un vis. Râzând, o luă pe Faile în brațe și o purtă spre un loc întunecos, unde iarba era moale.

Îi luă mult să se trezească și în tot acel timp simți durerea surdă din coastă. Pe ferestrele mici intra lumina zilei. O lumină puternică. Era dimineată. Încercă să se ridice și căzu la loc cu un geamăt.

Faile sări în picioare de pe scăunelul pe care stătea. După ochii ei negri puteai să îți dai seama că nu dormise.

— Stai locului, îi spuse ea. Te-ai agitat destul în somn. Nu am de gând să te las să te întorci pe o parte și să îți vâri săgeata prin tine până la capăt. Te-am păzit toată noaptea să nu faci asta.

Ihvon stătea rezemat de tocul ușii.

— Ajută-mă să mă ridic, spuse Perrin. Îl durea și mai tare atunci când vorbea, însă nici să respire nu îi era prea ușor, iar de vorbit trebuia să vorbească. Trebuie să ajung în munți, continuă el. La intrarea în Căi!

Faile se încruntă și îi puse o mână pe frunte.

— Nu are febră, murmură ea, apoi continuă cu hotărâre în glas: Vei merge la Emond's Field, iar acolo vei fi Tămăduit de una dintre Aes-Sedai. Nu te las să pleci în munți cu săgeata în trup și să mori pe acolo. M-ai auzit? Dacă mai aud un cuvânt despre munți sau Căile de Taină, o pun pe Ila să îți dea o fiertură să te adoarmă de tot, și atunci vei călători pe o targă. Oricum eu așa cred că ar trebui să călătorești.

— Dar trolocii, Faile! Ieșirea din Căi nu mai e ferecată! Trebuie să îi opresc!

Femeia scutură din cap fără să stea pe gânduri și spuse:

— În halul în care ești, nu poți face nimic. Pe tine te așteaptă Emond's Field.

—Dar...!

— Nu te mai împotrivi, Perrin Aybara! Să nu mai aud nici o vorbă!

Perrin scrâșni din dinți. Cel mai rău era că Faile avea dreptate. Dacă nu putea nici să se ridice din pat, cum ar fi putut să stea în șa tot drumul până la Manetheren?

— Emond's Field, încuviință el cu bunăvoință, însă ea tot mormăia vorbe din care se înțelegea doar „încăpățânat”. Oare ce mai dorea? „Eu am avut numai bunăvoință. Încăpățânată e ea, arză-o-ar!”

— Așadar, vor mai sosi troloci, spuse Ihvon dus pe gânduri. Nici nu îl întrebă pe Perrin de unde știa. Apoi scutură din cap ca și cum nu ar fi crezut vestea. Mă duc să le spun celorlalți că te-ai trezit, mai zise el și se strecură afară,

închizând ușa după el.

— Doar eu văd pericolul? mormăi Perrin.

— Eu văd doar o săgeata înfiptă în tine, îi răspunse Faile cu hotărâre.

Amintindu-și de săgeată, Perrin simți un junghi și își înăbuși un geamăt. Faile încuviință din cap aprobator. Era de-a dreptul mulțumită!

Perrin nu dorea decât să plece cât mai repede. Cu cât îl Tămăduiau mai repede, cu atât avea să ajungă mai iute la intrarea în Căi și să o ferece, dar de această dată pentru totdeauna. Faile îi dădu micul dejun cu mâna ei: un terci gros de legume, care ar fi fost bun doar pentru un copilăș fără dinți. Îi dădea fiertura lingură cu lingură, oprindu-se din când în când pentru a-i șterge bărbia. Nu voia să îl lase să mănânce singur. De fiecare dată când Perrin se împotriva sau îi cerea să se grăbească, ea îi închidea gura cu încă o lingură de terci. Nu îl lăsă nici măcar să se spele singur pe față. Până la urmă, Faile ajunse să îi pieptene părul și barba. Încetase de mult să se împotrivească.

— Îți stă bine atunci când ești îmbufnat, îi spuse ea și apoi îl ciupi de nas.

Ila, care în această dimineață purta o bluză verde și o fustă albastră, se sui în căruță, aducând cu ea cămașa și surtucul lui Perrin, ambele spălate și cusute. Nu îi făcu nici o plăcere, însă fu nevoit să le lase pe femei să îl ajute la îmbrăcat. Îl ajutară până și să se ridice. Haina nu i-o încheiară, iar cămașa i-o lăsară să atârne pe lângă ciotul de săgeată.

— Îți mulțumesc, Ila, spuse Perrin trecându-și mâna peste cusăturile îngrijite. Sunt cusute cu meșteșug.

— Într-adevăr, încuviință ea. Faile e tare pricepută la cusut.

Faile roși, iar Perrin rânji larg amintindu-și cu câtă hotărâre îi spusese că nu va mai coase niciodată nimic pentru el. Văzând o anume licărire în ochii ei, înțelese că era mai bine să tacă. Uneori tăcerea e mai înțeleaptă.

— Mulțumesc, Faile, îi spuse el grav, iar ea roși mai tare.

După ce îl ajutară să se ridice în picioare, Perrin ajunse la

ușă fără multă greutate, însă avu nevoie de sprijinul celor două pentru a cobori scările. Caii aveau măcar șei, iar flăcăii din Ținutul celor Două Râuri se adunaseră toți, cu arcurile pe spate. Aveau fețele și veșmintele curate și doar puține bandaje la vedere.

Noaptea petrecută printre Tuatha'ani îi îmbărbătase chiar și pe aceia care nu păreau să fie în stare să meargă măcar. Din groaza care li se citea în ochi doar cu o zi în urmă mai rămăsese doar o umbră. Wil își trecuse fiecare braț pe după gâtul câte unei fete cu ochii mari, cum era și de așteptat, iar Ban al'Seen, cu părul lui negru zburlit de bandaj, se ținea de mână cu alta și zâmbea sfios. Ceilalți înfulecau fiertura de legume din castroane.

— E foarte bun, Perrin, spuse Danii după ce îi înmână castronul gol uneia dintre femeile Spoitorilor. Femeia făcu un gest ca și cum l-ar fi întrebat dacă mai dorește, iar el scutură din cap, șoptindu-i însă lui Perrin: Nu cred că m-aș sătura vreodată. Tu?

— Mie mi-a ajuns, îi răspunse Perrin acru. Un terci zemos de legume.

— Fetele astea au dansat toată noaptea, spuse Tell, vărul lui Dannil, căscând niște ochi mari. Toate cele nemăritate, ba chiar și unele din cele măritate! Mare păcat că nu le-ai văzut și tu, Perrin!

— Le-am mai văzut eu pe femeile Spoitorilor dansând.

Se vedea că nu reușise să ascundă felul în care se simțise privindu-le, căci Faile îl întrebă sec:

— Și zici că ai văzut tiganza? Poate că într-o bună zi, dacă ești cuminte, am să dansez sa'sara pentru tine. Ai să vezi tu atunci cum e un dans adevărat.

Ilei i se tăie respirația atunci când auzi numele, iar Faile roși chiar mai tare decât înainte.

Perrin se uita la ele chiorâș. Dacă sa'sara de care vorbea tulbura inima mai tare decât femeile Spoitorilor cu dansul lor din șolduri – parcă îi zicea tiganza? –, i-ar fi plăcut, fără îndoială, să o vadă pe Faile dansându-l. Încercă să nu se uite înspre ea.

Apăru și Raen, îmbrăcat cu același surtuc verde, dar cu

niște pantaloni mai roșii decât și-ar fi putut Perrin imagina vreodată. Alăturarea celor două culori îi dădea dureri de cap.

— Ai trecut pe la focurile noastre de două ori, Perrin, și pleci încă o dată înainte să apucăm să punem de-un ospăț de rămas-bun. Trebuie să mai treci pe la noi cât mai curând.

Depărtându-se de Faile și Ila, căci măcar să stea în picioare putea și singur, îi puse o mână pe umăr omului slab și vânos.

— Însoțește-ne, Raen! Nici un om din Emond's Field nu o să vă facă rău. Măcar o să fiți mai în siguranță acolo decât în sălbăciile pe unde mișună trolocii.

Raen șovăi pentru o clipă, apoi își veni în fire și mormăi:

— Nu îmi vine să cred că mă faci să iau aminte la astfel de lucruri, spuse el, apoi se întoarse spre oamenii lui și începu să le vorbească cu un glas răsunător: Oameni dragi, Perrin ne-a întrebat dacă dorim să îl însoțim până în satul lui, unde vom fi feriți de troloci. Cine dorește să meargă? Chipuri înlemnite se holbau la el în tăcere. Unele dintre femei își adunau țâncii la ele, iar bieții copii li se ascundeau prin fuste, ca și cum gândul i-ar fi speriat de-a dreptul. Vezi, Perrin? Întrebă Raen. Noi suntem feriți atunci când ne vedem de drum, și nu în sate. Fii sigur că nu rămânem mai mult de o noapte într-un loc, iar între două astfel de opriri nu poposim nici un ceas, ci mergem cât e ziua de lungă.

— S-ar putea să nu fie de ajuns, Raen.

Mahdiul ridică din umeri și spuse:

— Mă încălzește grija pe care ne-o porți, însă, cu voia Luminii, nu vom păți nimic.

— Calea Frunzei nu înseamnă numai să fii pașnic, adăugă Ila cu blândețe, ci și să primești ceea ce ți-e scris. Frunza cade pe pământ atunci când îi vine vremea și nu se împotrivește. Lumina o să ne păzească atât cât ne e scris.

Perrin ar fi vrut să îi convingă, însă pe cât de blânzi erau, pe atât erau de hotărâți. I-ar fi fost mai ușor să le facă pe Bain și pe Chiad – și chiar pe Gaul! – să poarte rochii și să renunțe la sulite, decât să le schimbe Spoitorilor hotărârea.

Nici nu apucă Raen bine să dea mâna cu Perrin, că femeile Spoitorilor începură să îi îmbrățișeze pe flăcăii din

Ținutul celor Două Râuri, și chiar pe Ihvon, iar bărbații strângeau mâini în stânga și în dreapta. Toți râdeau și își urau unii altora drum bun, sperând că se vor mai întâlni. Sau aproape toți. Aram stătea mai la o parte, încruntându-se, cu mâinile îndesate în buzunare. Ultima oară când îl văzuse Perrin, păruse să fie oarecum țăfnos, iar asta nu se mai pomenise vreodată la un Spoitor.

Bărbații nu se mulțumiră să îi strângă mâna lui Faile și o îmbrățișară pe rând. Perrin încercă să nu trădeze nimic atunci când băieții mai tineri se înflăcărau prea tare și scrâșni doar puțin din dinți. Reușea totuși să zâmbească. Pe el nu îl îmbrățișase nici o femeie mai tânără decât Ila. Faile reușea cumva să îl păzească precum un dulău în timp ce era strânsă în brațe cu foc de un băiețandru slăbănog. Ajungea ca femeile mai tinere să se uite o singură dată la Faile și își alegeau pe altul să îl strângă în brațe, între timp Wil părea să se sărute cu toate fetele din tabără. La fel și Ban. Până și Ihvon se simțea bine. Faile ar fi meritat ca unul din flăcăi să-i rupă vreo coastă de atâta drag.

Într-un sfârșit Spoitorii se dădură înapoi, lăsându-i în față doar pe Raen și pe Ila, alături de cei din Ținutul celor Două Râuri. Bărbatul slab cu părul cărunt făcu o plecăciune cu mâinile la piept, așa cum era obiceiul.

— Ați venit în pace. Plecați acum în pace. Veți fi întotdeauna bine-veniți la focurile noastre, în pace. Calea Frunzei înseamnă pace.

— Pacea fie întotdeauna cu tine, îi răspunse Perrin, și cu toată Seminția. „De-ar da Lumina să fie așa!” Voi găsi eu cântecul, și dacă nu eu, atunci altul, dar cântecul va fi cântat, anul acesta sau în anii care o să vie. Perrin se întrebă dacă existase vreodată vreun cântec sau dacă nu cumva Tuatha’anii porniseră după altceva în călătoria lor. Elyas îi spusese că nici ei nu știau cântecul, dar că aveau să-l recunoască atunci când au să-l găsească. „Fie să găsească măcar pace. Măcar atât”, gândi Perrin apoi își continuă vorbele de rămas-bun: Așa cum a fost odată, va fi din nou, lume fără de sfârșit.

— Lumea fără de sfârșit, îi răspunse Tuatha’anul

murmurând solemn. Lume și timpul fără de sfârșit.

După alte câteva îmbrățișări și străngeri de mână, Ihvon și Faile îl ajutară pe Perrin să urce în șa. Wil mai apucă să se bucure de câteva sărutări. La fel și Ban. Alții, care erau mai grav răniți, fură și ei urcați pe cai. În tot acest timp, Spoitorii le făceau cu mâna ca și cum ar fi condus niște vecini.

Raen îi strânse și el mâna lui Perrin, care îl întrebă:

— Chiar nu te vei mai gândi la vorbele mele? Îmi amintesc că odată ai spus că s-a dezlănțuit răul în lume. Acum e și mai rău, Raen, mai ales prin părțile astea.

— Pacea fie cu tine, Perrin, îi răspunse Raen zâmbitor.

— Asemenea.

Aielii apărură de abia după ce alaiul ajunsese la vreo milă depărtare de tabăra Spoitorilor. Bain și Chiad se uitară înspre Faile, iar apoi își reocupară locul lor obișnuit. Perrin nu știa ce credeau cele două că ar fi putut să i se întâmple printre Thuata'ani.

Gaul apăru și el pe lângă Trăparu. Cum aproape jumătate din oameni mergeau pe jos, nu înaintau prea repede. Aielul îl măsură pe Ihvon din priviri ca de obicei, iar apoi se întoarse către Perrin.

— Ce îți mai face rana?

Adevărul era că îl durea de turba. La fiecare pas al calului, vârful săgeții îl împungea mai tare.

— Mi-e bine, răspunse el, reușind să nu scrâșnească din dinți. Poate că vom avea de dănuț la noapte în Emond's Field. Dar ție cum îți mai e? Te-ai simțit bine astă-noapte jucând jocul ală cu Sărutul Fecioarei? La acestea, Gaul se împiedică și mai că nu căzu în nas. Ce s-a întâmplat?

— Pe cine ai auzit vorbind de jocul ăsta? îl întrebă Aielul încet, privind drept în față.

— Pe Chiad. De ce?

— Chiad, mormăi Gaul. Femeia aia e o Goshien. Goshien! Ar trebui să o duc înapoi la Izvoarele Fierbinți ca gai'shain. Vorbele lui păreau să fie pline de furie, însă glasul mai puțin. Chiad...

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat?

Nici Myrddraalii nu sunt la fel de vicleni ca femeile,

răspunse Gaul sec. Și față de ele trolocii luptă mai puțin murdar. Se opri o clipă, apoi continuă: Iar o capră are mai multă minte în cap.

Grăbind pasul, Gaul se alătură celor două Fecioare. Nu vorbeau, din câte putea vedea Perrin, însă încetinisise pentru a merge pe lângă ele.

— Ai înțeles vreo iotă? îl întrebă Perrin pe Ihvon.

Străjerul scutură din cap, iar Faile pufni:

— Dacă are de gând să le supere, îl vor agăța cu capul în jos de o creangă până se liniștește.

— Tu ai înțeles ceva? o întrebă Perrin.

Faile nu scoase nici un sunet și nici măcar nu se uită la el. Însemna că nici ea nu înțelesese mare lucru.

— Cred că va trebui să mai trec pe la Spoitori. Nu am mai văzut de mult timp tiganza. Era de-a dreptul... fascinant.

— Și ție ți-ar prinde bine să fii spânzurat cu capul în jos! mormăi Faile destul de tare ca s-o audă.

— Dar nu va trebui totuși să cauți tabăra lui Raen, continuă el. Mi-ai făgăduit că o să-mi dansezi sa'sara aceea.

Faile se înroși toată.

— Se aseamănă vreun pic cu tiganza? Vreau să zic doar că altfel nu ar avea nici un rost.

— Tântălău cu mușchi în loc de minte ce ești! pufni ea, uitându-se în sus, spre Perrin. S-a auzit de bărbați care și-au lăsat inima și toate avuțiile la picioarele unei femei care le dansase sa'sara. Dacă mama ar bănui măcar că știu...

Gura lui Faile se închise deodată ca și cum ar fi spus mai mult decât avusese de gând. Atât cât i se vedea din pielea albă se făcu stacojie de ciudă.

— Atunci nu ai de ce să dansezi pentru mine, spuse Perrin încet. Inima mea și averile, așa cum or fi ele, sunt deja la picioarele tale.

Faile aproape că uită să pășească, apoi râse încet și își lipi obrazul de piciorul lui.

— Ești prea isteț, murmură ea. Într-o bună zi tot voi dansa pentru tine, iar atunci sângele o să-ți clocotească în vine.

— Deja reușești să faci asta, spuse el, făcând-o să râdă din nou.

Cum mergea alături de calul său, Faile își vârî mâna pe după scara șeii, strângându-i piciorul lui Perrin într-o îmbrățișare.

După o vreme, până și gândul la Faile dansând – socotind după dansul fetelor Tuatha'an – nu mai reușea să îl facă să uite de durere. Fiecare pas al lui Trăparu îl chinuia. Încerca să se țină drept. Așa, părea să îl doară mai puțin. Pe lângă asta, nu ar fi vrut să le strice cheful celorlalți, după noaptea petrecută în tabără. Ceilalți bărbați se țineau și ei drepti în șa, chiar dacă în urmă cu o zi de abia mai puteau să meargă. Iar Ban și Dannil mergeau făloși, cu capul sus. Nu avea de gând să se prăbușească primul.

Wil începu să fluiera *Îndărăt din valea lui Tarwin*, și încă trei sau patru flăcăi se luară după el. După o vreme, Ban începu să cânte cu un glas bărbătesc, răsunător:

M-așteapt-acolo casa mea,
Și mândra mea frumoasă,
Orice comori m-ar aștepta,
Tot ea-i mai prețioasă.
Ai ei ochi sunt voioși, al ei zâmbet e miere,
Și în îmbrățișarea ei uit orișice durere.
Gurița ei ca focul e dulcea mea plăcere.
Pe lume alte daruri nu vreau să mai cunosc.

La a doua strofă i se alăturară alți câțiva, până când ajunseră să cânte toți, chiar și Ihvon. Și Faile de asemenea. Numai Perrin tăcu. I se spusese de destule ori că avea un glas care amintea de orăcăitul unei broaște călcate în picioare. Unii începură să și pășească în ritmul cântecului.

În valea lui Tarwin văzut-am eu,
Cum troloci mii apar.
Jumate-Omului în cale cu trupul meu i-am stat,
Luptatu-m-am cu sete pe-al morții crud hotar.
Dar fetișcana ca-n povești m-așteaptă doar pe mine,
Jucăm, ș-apoi ne sărutăm, sub meri, unde-i mai bine.

Perrin scutură din cap. Cu o zi în urmă fuseseră gata să fugă după ascunziș, iar acum se apucaseră să cânte despre o bătălie atât de veche, încât cântecul acela era singura amintire pe care o lăsase în Ținutul celor Două Râuri. Poate că deveneau ostași. Dacă nu reușea să închidă poarta, aveau să fie nevoiți să devină ostași cu adevărat.

Începură să dea din ce în ce mai des peste ferme, până când ajunseră într-un loc unde mergeau numai pe lângă garduri vii sau de piatră, printre ogoare. Toate gospodăriile erau părăsite. Pe acolo nimeni nu ținuse cu dinții de glie.

Ajunseră la Drumul Vechi, care mergea la miazănoapte de Râul Alb, sau Manetherendrelle, prin Deven Ride, și până la Emond's Field. Începură în sfârșit să dea de turme de oi, de zece ori mai mari decât se obișnuia, păzite de câte zece oameni, când ar fi fost nevoie doar de câte unul. Jumătate din ei erau bărbați în toată firea. Păstorii îi priveau cu gura căscată, cum treceau pe drum cântând.

Perrin nu știa ce să creadă atunci când dădură cu ochii de Emond's Field. Se vedea că și ceilalți erau tulburați, căci se opriră treptat din cântat.

Copacii, gardurile și îngrăditurile de tufișuri de pe lângă sat dispăruseră. Casele cele mai de la apus din Emond's Field fuseseră odată înconjurate de copacii de la marginea Pădurii de la Apus. Stejarii și tufele dintre case rămăseseră, însă acum marginea pădurii era la cinci sute de pași depărtare, cam la cât ar trage un bărbat puternic cu arcul, iar oamenii o împingeau cu topoarele lor și mai departe. Satul era înconjurat de rând după rând de țăruiși înalți până la brâu, înfipți în pământ și aplecați în față. Din loc în loc, bărbați stăteau de strajă printre țăruiși, unii dintre ei purtând bucăți vechi de armură sau cămăși de piele tăbăcită pe care cususeră discuri de fier ruginit. Alții purtau coifuri îndoite de fier, sulite pentru vânat mistreți sau halebarde culese de prin podurile caselor, și chiar cârlige de grădinărit legate în vârful unor prăjini lungi. Alți bărbați, și chiar copii, stăteau de strajă cu arcuri pe acoperișurile de paie. Când văzură alaiul lui Perrin se ridicară în picioare și strigară la cei de jos.

Lângă drum, în spatele țăruișilor, se vedea o mașinărie de

lemn, legată pe toate părțile cu frânghii groase, răsucite, lângă care erau așezate mormane de bolovani. Ihvon văzu că Perrin se încruntase atunci când treceau pe lângă ele.

— Catapulte, îi explică el. Până acum avem șase. Odată ce eu și Tomas le-am arătat ce au de făcut, tâmplarii voștri s-au descurcat de minune. Țărușii vor ține la distanță trolocii sau Mantiile Albe, dacă e să năvălească. Străjerul vorbea în continuare ca și cum ar fi vorbit despre vreme.

— Ți-am spus eu că satul tău o să se pregătească așa cum se cuvine, spuse Faile cu mândrie în glas, de parcă ar fi fost satul ei. Un neam de oameni de ispravă, în locurile astea cu pământ moale. Parcă ar fi oamenii din Saldaea. Moiraine a zis de multe ori că sângele neamului din Manetheren încă vă curge prin vine.

Perrin nu făcu decât să dea din cap.

Ulițele erau pline de oameni, parcă ar fi fost zi de târg. Locurile goale dintre case fuseseră umplute de un zid de care și căruțe, iar prin ușile și ferestrele deschise Perrin vedea din ce în ce mai mulți oameni. Mulțimea se dădu în lături la trecerea lui Ihvon și a Aielilor. Alaiul fu însoțit de glasuri șoptite:

— E chiar Perrin Ochi-de-Ambră!

— Perrin Ochi-de-Ambră.

— Perrin Ochi-de-Ambră.

Ar fi preferat să nu îi audă numindu-l așa. Oamenii ăștia chiar îl cunoșteau, sau măcar unii dintre ei. Oare ce o fi fost în mintea lor? O vedea pe Neysa Ayellin, cu fața ei ca de cal, care îl bătuse la fund atunci când Mat îl convinsese să îi fure o plăcintă de agrișe, pe vremea când avea numai zece ani. Și apoi mai era și Cilia Cole, fata cu ochii mari și obrajii trandafirii, prima pe care o sărutase vreodată. Încă era frumoasă și durdulie. Pel Aydaer cu pipa și capul său chel, și el prin mulțime, îl învățase odată pe Perrin să prindă păstrăvi cu mâna. Mai era acolo și Daise Congar, o femeie înaltă față de care Alsbet Luhhan părea blândă, împreună cu slăbănogul ei de bărbat, Wit. Toți îl priveau și le șopteau altora cine era. Atunci când boșorogul de Cenn Buie ridică în spate un băiețel și arată cu degetul spre Perrin, vorbind cu însuflețire, Perrin

oftă. Înnebuniseră cu toții.

Oamenii din oraș îi urmară pe Perrin și pe ceilalți, dând naștere unui alai murmurător. Găinile fugeau în toate părțile printre picioarele oamenilor. Vițeei care mugeau și porcii care guițau în cotețe aproape că îi întreceau pe oameni. Oile erau înghesuite toate pe Pajiște, iar printre vacile bălțate de lapte se învârteau găște albe și cenușii.

Iar în mijlocul Pajiștii fusese înălțat un stâlp înalt, în vârful căruia flutura flamura albă, cu un chenar roșu și un cap roșu de lup. Perrin se uită la Faile, iar ea clătină din cap, la fel de nedumerită.

— O emblemă.

Perrin nu o simțise pe Verin apropiindu-se, însă la un moment dat începu să audă în jurul lui oameni care șopteau: „Aes-Sedai”. Ihvon nu părea surprins. Lumea se uita la ea cu ochii mari.

— Oamenii au nevoie de embleme, continuă Verin, punând o mână pe Trăparu. Atunci când Alanna le-a spus câtorva săteni că trolocii se tem de lupi, toți au încuviințat că flamura aceasta e cea mai potrivită. Tu nu crezi asta, Perrin?

Ochii ei îl priveau de jos în sus. Erau ca ochii unei păsări care se uită la un vierme.

— Eu mă întreb ce va zice regina Morgase de asta, spuse Faile. Ținutul ăsta face parte din Andor. Nu prea le plac reginelor flamurile străine înălțate în ținuturile lor.

— Nu sunt decât liniile de pe o hartă, îi spuse Perrin, care se simțea un pic mai bine de când calul încetase să îl scuture în șa. Eu nici nu știam că facem parte din Andor până nu am fost la Caemlyn. Mă îndoiesc că mulți dintre noi au vreo idee despre asta.

— Conducătorii tind să își creadă hărțile, Perrin, spuse Faile sec. Atunci când eram eu mică, prin unele părți din Saldaea nu mai trecuse un strângător de dări de vreo cinci generații. Dar de îndată ce tatăl meu a putut să uite pentru o vreme de Mana Pustiitoare, Tenobia a făcut astfel încât toți să știe că le e regină.

— Aici suntem în Ținutul celor Două Râuri, îi aminti Perrin cu un rânjet, nu în Saldaea. Conducătorii din Saldaea păreau

să fie tare aprigi. Perrin se întoarse apoi către Verin și nu mai rânji, ci se încruntă. Parcă nu doreai ca oamenii să știe cine ești, îi spuse el.

Nici el nu știa ce era mai tulburător: Aes-Sedai ascunzându-se prin Ținutul celor Două Râuri sau Aes-Sedai în văzul tuturor.

Mâna lui Verin se plimba pe deasupra ciotului de săgeată, la vreo palmă distanță. Perrin simțea furnicăături în jurul rănii.

— Nu e deloc bine, murmură femeia Aes-Sedai. S-a înfipt în coastă și mai e și o infecție în ciuda pomezii. Cred că ar trebui să se ocupe Alanna de asta. Verin clipi și își retrase mâna. Furnicăturile dispărură. Și ziceai că nu doream să ne cunoască lumea? continuă ea. La felul în care se mișcă acum lucrurile nici nu mai putea fi vorba să ne ascundem. Cred că am fi putut să ne luăm tălpășița. Dar cred că nu ți-ai fi dorit asta, nu-i așa?

Verin îl privea din nou ca o pasăre la pândă.

Perrin ezită și apoi oftă.

—Nici eu nu cred...

— Mă bucur să aud asta, spuse ea cu un zâmbet.

— Și, până la urmă, ce te-a adus pe aici?

Nu părea să îl audă. Sau poate nu voia.

— Acum trebuie să vedem ce facem cu săgeata din coasta ta. Și cineva trebuie să îi îngrijească și pe ceilalți. Mă voi ocupa împreună cu Alanna de cei mai grav răniți, dar...

Oamenii care îl însoțiseră erau la fel de uluiți de ceea ce vedeau. Ban se scărpină în cap privind flamura, iar alții se holbau pur și simplu buimăciți. Cei mai mulți însă priveau la Verin cu neliniște vădită. Auziseră și ei șoaptele de „Aes-Sedai”. Nici Perrin nu scăpase cu totul de privirile neliniștite – doar vorbea cu o femeie Aes-Sedai ca și cum ar fi fost o săteancă oarecare.

Verin îi privi și ea pe oameni, apoi își întinse o mână în spate și apucă o fetiță de zece sau doisprezece ani din mulțime. Fata, care avea părul negru prins în panglici albastre, îngheță.

— O cunoști pe Daise Congar, copilă? o întrebă Verin. Atunci spune-i că au sosit flăcăi răniți care au mare nevoie de

leacurile Meșteresei. Spune-i să se grăbească. Și mai spune-i că n-o să-i rabd ifosele. Ai înțeles? Acum du-te!

Perrin nu o recunoscuse pe copilă, însă ea se vedea că o cunoștea pe Daise, căci tresări atunci când auzi ce avea să îi spună. Însă Verin era o Aes-Sedai. După o clipă în care le măsură în minte pe Daise Congar și pe femeia Aes-Sedai, copila o luă la fugă prin mulțime.

— Iar de tine va avea grijă Alanna, mai spuse Verin, uitându-se în sus la el.

Perrin și-ar fi dorit ca vorbele ei să nu sune ca și cum ar avea două înțelesuri.

43 Grija pentru cei vii

Apucând căpăstrul lui Trăparu, Verin îl purtă ea însăși până la Hanul Izvorul cu Vin, iar mulțimea se dădu în lături pentru ca ea să treacă, numai pentru a se strânge apoi din nou laolaltă. Dannil și Ban împreună cu ceilalți o urmau călare sau pe jos, amestecați acum cu mulțimea. Uimiți de schimbările din Emond's Field, flăcăii își arătau fala chinuindu-se să facă pași mari, deși șchiopătau, sau stând țepeni în șa; le stătuseră împotriva trolocilor și se întorceau acasă teferi. Dar femeile își treceau mâinile pe deasupra fiilor sau nepoților, multe din ele înghițindu-și lacrimile, iar tânguielile lor încete închegau un murmur surd, îndurerat. Bărbați cu ochii strânși încercau să-și ascundă grijile în spatele unor zâmbete de mândrie, unor bătaii pe umăr și exclamații despre bărbi abia mijite, deși de multe ori îmbrățișările lor erau de fapt umeri dați drept sprijin. Măndrele se îngrămădeau cu săruturi și bocete zgomotoase, jumătate fericire, jumătate compătimire, iar frați și surori mai mici, izbucneau în plâns și se agățau cu ochii cășcați de uimire de câte un frate pe care toată lumea îl făcea „erou”.

Pe celelalte voci Perrin nu voia să le audă.

— Unde e Kenley? întrebasese jupâneasa Ahan, care era o femeie chipeșă, cu șuvițe albe în coada aproape neagră, dar care purta o încruntătură înecată de spaimă, cercetând chipurile și privind ochii cum se fereau de ai ei. Unde e Kenley al meu?

— Bili! rosti bătrânul Hu al'Dai tremurat. L-a văzut cineva pe Bili al'Dai?

—... Hu...!

—... Jared...!

—... Tim...!

—... Coli...!

În fața hanului, Perrin căzu din șa căutând scăparea de acele nume, fără să vadă măcar mâinile celor care îl prinseseră.

— Duceți-mă înăuntru! scrâșni el din dinți. Înăuntru!

—... Teven...!

—... Haral...!

—... Had...!

Ușa închisă îl rupse de vaietele inimilor frânte și de plânsetele mamei lui Dael al'Taron, care cerea cuiva să-i spună unde era fiul ei.

„Într-un cazan al trolocilor, gândi Perrin, stând așezat pe un scaun din sala mare. În burta unui troloc, unde l-am trimis eu, jupâneasă al'Taron. Unde l-am trimis eu.” Faile se ținea cu mâinile de cap, privindu-l îngrijorată în față. „Fă-ți griji pentru cei vii, gândi el. O să îi plâng pe cei morți mai târziu. Mai târziu.”

— Sunt bine, îi spuse el. Am descălecat cam fără cap. Nu am fost niciodată un călăreț bun.

Ea nu părea să-i dea crezare.

— Tu chiar nu poți face nimic? îi ceru Faile socoteală lui Verin.

Femeia Aes-Sedai clătină calm din cap.

— Gândesc că e mai bine să nu, copilă. E păcat că nici una dintre noi nu este Ajah Galbenă, dar Alanna este o mai bună Tămăduitoare decât mine. Înzeestrările mele sunt de alte feluri. Ihvon o va aduce. Așteaptă cu răbdare, copilă!

Sala mare fusese preschimbată într-un soi de sală de arme. În afară de locul în care se afla șemineul, toți pereții fuseseră ticsiți cu sulite de toate felurile, cu topoare din loc în loc și halebarde cu lame de forme curioase, multe ciupite și decolorate acolo unde rugina veche fusese îndepărtată. Și mai uimitor, un butoi de la baza scărilor era plin cu săbii amestecate, cele mai multe fără teci și nici două la fel. Din fiecare pod pe o rază de trei mile trebuie să fi fost aduse acolo relicve acoperite de praful a generații întregi. Perrin nu ar fi crezut că existau mai mult de cinci săbii în tot Ținutul, cel puțin înainte de venirea Mantiilor Albe și a trolocilor.

Gaul se așează într-o parte, aproape de scările care duceau la odăile hanului și camerele de locuit ale familiei al'Veres, privind la Perrin, dar abia băgând de seamă prezența lui Verin și mișcările ei. De cealaltă parte a camerei, privind la Faile și la tot restul, cele două Fecioare își proptiră sulitele în căușul

brațului și luară o poziție care părea comodă, deși stăteau pe vârfuri. Cei trei tineri care îl căraseră pe Perrin se foiau lângă ușă, holbându-se la el, la femeia Aes-Sedai și la Aieli cu ochii tot atât de holbați.

— Ceilalți, spuse Perrin. Au nevoie...

— De ceilalți vom avea noi grijă, îl întrerupse Verin cu blândețe, așezându-se la altă masă. Ei vor vrea să fie cu familiile lor. E mult mai bine să îi ai pe cei dragi în preajmă.

Perrin simți o săgetare de durere – mormintele de sub meri îi apăruseră în fața ochilor –, dar el o amuți. „Ai grijă de cei vii!”, își aduse el aminte cu asprime. Aes-Sedai își aduse pana și călimara și începu să noteze cu o mână ageră în cartea ei mică. Se întrebă dacă ei îi păsa câți oameni din Ținutul celor Două Râuri muriseră, atâta vreme cât el supraviețuise și putea fi folosit în planurile Turnului Alb pentru Rand.

Faile îi strânse mâna, dar vorbi către Aes-Sedai:

— Nu ar trebui să-l întindem în pat?

— Nu încă, îi spuse Perrin iritat.

Verin ridică ochii și deschise gura, repetând cu o voce mai puternică:

— Nu încă. Femeia Aes-Sedai ridică din umeri și se aplecă din nou asupra însemnărilor. Știe cineva unde este Loial?

— Ogierul? spuse unul din cei trei de la ușă.

Dav Ayellin era mai îndesat decât Mat, dar avea aceiași ochi negri scânteietori. Avea aceeași înfățișare mototolită și era la fel de nepieptănat ca și Mat. În zilele bune, trăsnăile pe care nu apuca să le facă Mat le făcea Dav, deși Mat deschidea de obicei drumul.

— E plecat cu bărbații care curăță Pădurea de la Apus. Ai fi zis că îi tăiem un frate de fiecare dată când prăvăleam un copac, dar el taie de trei ori cât ceilalți cu barda aia monstruoasă pe care i-a făurit-o jupânul Luhhan. Dacă ai nevoie de el, l-am văzut pe Jaim Thane alergând să le spună că ai venit. Pun rămășag că o să vină toți să te vadă. Uitându-se la săgeata ruptă, se scutură și începu să-și frece coastele, ca și cum ar fi simțit și el durerea. Te doare rău? îl întrebă el.

— Mă doare destul, spuse Perrin rece. Treceau toți să îl

vadă. „Ce-oi fi eu, menestrel?”, gândi el. Și Luc? Nu vreau să-l văd, dar e și el aici?

— Mă tem că nu. Al doilea bărbat, Elam Dowtry, își frecă nasul lung. Nepotrivită cu surtucul de fermier din lână și cu vârtejul din creștet, purta la brâu o sabie; mânerul era proaspăt înfășurat în piele, iar teaca avea pielea veche și roasă. Seniorul Luc vânează Cornul lui Vaiere, cred. Sau poate troloci.

Dav și Elam erau prietenii lui Perrin, sau fuseseră, tovarăși de vânătoare și pescuit, toți aproape de-un leat, dar rânjetele încântate ale celor doi îi făceau să pară mai proaspeți. Și Mat, și Rand ar fi părut cu cinci mai în vârstă cel puțin. Poate că și el părea la fel.

— Sper că se va întoarce curând, îi dădu înainte Elam. Mă învață cum să mânuiesc sabia. Știai că e Corniat? Și ar fi rege, dacă și-ar căpăta drepturile. Al Andorului, aud.

— Andorul are regine, murmură pierdut Perrin, întâlnind cu ochii privirea lui Faile, nu regi.

— Deci nu este aici, spuse ea. Gaul se foi ușor; părea gata să plece să-l vâneze pe Luc, cu ochii albaștri înghețați. Nu l-ar fi uimit pe Perrin să le vadă pe Bain și pe Chiad trăgându-și vâlurile peste chipuri chiar în clipa aceea.

— Nu, spuse Verin, părând să fie mai concentrată pe însemnările ei decât pe ceea ce spunea. Nu că n-ar fi fost de ajutor uneori, dar are un dar de a aduce încurcături când vine aici. Ieri, înainte să știe cineva ce pune la cale, a condus o solie care a transmis unei patrule de Mantii Albe că Emond's Field este închis pentru ei. Se pare că le-a spus să nu se apropie la mai puțin de zece mile. Nici mie nu îmi plac Mantiile Albe, dar nu cred că au primit vestea prea bine. Nu e înțelept să ți-i pui împotrivă mai mult decât e nevoie.

Încruntându-se la ceea ce scrisese, își frecă nasul, părând să nu-și dea seama că se murdărise cu cerneală.

Lui Perrin puțin îi păsa cum primeau Mantiile Albe vorbele lor.

— Ieri, oftă el. Dacă Luc s-a întors în sat ieri, sunt slabe șanse să fi avut ceva de-a face cu apariția trolocilor acolo unde nu îi așteptam. Cu cât se gândea mai mult Perrin la cum

se întorsese acea ambuscadă cu susul în jos, cu atât se convingea că trolocii trebuiau să-i fi așteptat. Și cu atât mai mult ar fi vrut să dea vina pe Luc. Doar cu gândul nu faci brânză dintr-o piatră, mormăi el. Dar el tot a brânză veche îmi miroase.

Dav și ceilalți doi se uitare cu îndoială unii la alții. Perrin se gândi că vorbele lui nu avuseseră prea multă noimă.

— Cei mai mulți dintre ei erau Coplini, spuse al treilea cu o voce uimitor de gravă. Darl și Hari și Dag și Ewal. Și Wit Congar. Daise i-a tras un perdaf pe seama asta.

— Auzisem că lor le plac Mantiile Albe.

Lui Perrin îi păruse cunoscut băiatul cu vocea răgușită. Era mai tânăr decât Elam și Dav cu doi sau trei ani și cu puțin mai înalt, cu față prelungă, dar lat în umeri.

— Așa și este, răsă flăcăul. Îi cunoști, doar. Ei din firea lor trag la orice e periculos pentru altcineva. De când vorbește Seniorul Luc, se tot duc la Dealul Străjii și le spun Mantiilor Albe să plece din Ținutul celor Două Râuri. Oricum, pentru altcineva se duc ei acolo. Mi se pare că vor să se vadă cu sacii în căruță.

— Dacă fața asta ar fi fost mai rotofeie și cu un picior sau două mai aproape de pământ... Ewin Finngar! izbucni Perrin. Nu se putea; Ewin era un țânc îndesat și cu voce pițigăiată care se băga și el la grămadă când se întâlneau cei mari. Flăcăul ar fi trebui să ajungă cât el, sau chiar mai mare, când avea să se oprească din crescut. Tu ești?

Ewin încuviință cu un rânjet lat.

— Auzim toate veștile despre tine, Perrin, spuse el cu glasul acela surprinzător, despre cum te lupti cu trolocii și cum ai tot felul de peripeții prin lumea largă, cum umblă vorba. Încă mai pot să-ți spun Perrin, nu?

— Pe Lumină, da! lătră Perrin.

Era mai mult decât plictisit de toată tărășenia cu Ochi-de-Ambră.

— Aș vrea și eu să fi plecat cu tine acum un an. Dav își frecă mâinile nerăbdător. Să te întorci acasă cu femeii Aes-Sedai și Străjeri și un Ogier. Flăcăul îi făcea să pară trofee. Eu toată ziua nu fac altceva decât să cresc vaci, să mulg vaci,

și apoi să cresc vaci și să mulg vaci iară. Cam asta, și apoi mai merg la sapă și la tăiat lemne. Tu ai avut mereu noroc.

— Cum a fost? se băgă Elam, cu suflarea la gură. Alanna Sedai spune că ai fost până la ținuturile căzute sub Mana Pustiitoare, și aud că ai văzut Caemlyn, și Tear. Cum e la oraș? Chiar sunt de zece ori cât Emond's Field? Ai văzut vreun palat? Sunt Iscoade ale Celui Întunecat prin orașe? Chiar sunt ținuturile Manei Pustiitoare așa de pline de troloci și Pieriți și Străjeri?

— Cicatricea o ai de la un troloc? Cu tot cu glasul lui de taur, la Ewin tot se simțea un zel pițigăiat. Mi-aș dori și eu o cicatrice. Ai văzut vreo regină? Sau vreun rege? Mai degrabă aș vedea o regină, dar un rege ar fi și el încântător. Cum e Turnul Alb? Chiar e mare cât un palat?

Faile zâmbi, amuzată, dar Perrin clipi către năvălitori. Uitaseră oare cu totul de trolocii din Noaptea Iernii, de trolocii care mișunau în apropierea satelor chiar atunci? Elam înșfăcă mânerul sabiei de parcă ar fi vrut s-o apuce spre Mana Pustiitoare chiar atunci, Dav mai că se ridicase pe vârfuri, iar ochii îi scânteiau; Ewin părea gata să-l ia pe Perrin de guler. Peripeții? Niște netoți. Totuși, veneau vremuri grele, mai grele decât văzuse Ținutul celor Două Râuri până acum. Nu le-ar strica să mai treacă ceva timp până să afle adevărul despre troloci și toate celelalte.

Îl durea coasta, dar încercă să le răspundă. Păreau dezamăgiți că nu văzuse Turnul Alb sau vreun rege, sau vreo regină. Crezu că Berelain va fi de ajuns pe post de regină, dar cu Faile în preajmă, nu avea de gând să aducă vorbă despre ea. Erau și alte lucruri de care se temea să vorbească: Faime, și Ochiul Lumii, Rătăciții, Callandor. Subiecte primejdioase, care ar fi dus, cu siguranță, la Dragonul Renăscut. Le-ar putea spune puțin despre Caemlyn, totuși, și despre Tear, despre Ținuturile de la Hotare și Mana Pustiitoare. Ce puteau crede și ce nu era greu de înțeles. Sorbiră fiecare vorbă despre priveliștea necurată a Manei Pustiitoare, acea putreziciune, la fel despre soldații din Shienar, cu părul împletit, și Steddingul Ogierilor, unde femeile Aes-Sedai nu puteau mânui Puterea, iar Pieriții se temeau să intre. Dar mărimea Stâncii din Tear și

imensitatea orașelor...

Despre așa-zisele lui peripeții, spuse:

— Cel mai mult și mai mult am încercat să îmi țin țeasta întreagă. Așa sunt toate peripețiile, și pe deasupra mai și încerci să găsești un loc de adăpost pentru noapte și ceva de mâncare. Ți se face foarte foame când ai parte de peripeții, și dormi ud ori înghețat, ori amândouă.

Aceste vorbe nu le plăcură prea mult, sau nu putură să creadă în ele mai mult decât credeau că Stânca era doar cât un munte mic. Își reaminti că nu știa nici el mai mult despre lume înainte să plece din Ținutul celor Două Râuri. Nu ajuta prea mult. El nu avusese vreodată ochii atât de larg deschiși. Sau îi avusese? Sala mare părea încinsă. Și-ar fi scos surtucul, dar de abia se putea mișca.

— Și Rand, și Mat? ceru Ewin. Dacă nu e vorba decât să fii flămând și plouat, ei de ce nu s-au întors acasă?

Tam și Abell tocmai intrară, Tam cu sabia prinsă la cingătoare și amândoi înarmați cu arcuri – ciudat lucru, sabia arăta cum trebuie la Tam, fie că avea sau nu hainele de fermă pe el – așa că povesti cum o mai făcuse și înainte, Mat pierdut în beții și jocuri de noroc, fugărind fete, iar Rand în surtucul lui bun cu o față blondă la braț. Făcu din Elayne o domniță, bănuind că ei nu ar crede o iotă despre Domnița-Moștenitoare a Andorului, și văzu că avusese dreptate când ei își arătară neîncrederea. Totuși, toată povestea părea mulțumitoare, cam ceea ce își doreau să audă, iar îndoiala se mai risipi puțin când Elam preciză faptul că Faile era o domniță și părea să îi caute destul de mult în coarne lui Perrin. Asta îi aduse lui Perrin un rânjet pe față; se întreba ce ar fi zis ei dacă le-ar fi spus că era verișoara unei regine.

Faile părea să nu se mai simtă amuzată, dintr-un anume motiv. Se întoarse spre ei privindu-i mai de sus decât ar fi făcut-o până și Elayne, cu spatele țeapăn și fața înghețată.

— L-ați cicălit destul. Este rănit. Ștergeți-o, haideți!

Cu uimire, făcură plecăciuni stângace – Dav făcând mișcări neatente din picioare și arătând proteste –, își cerură iertare mormăind cu repeziciune – ei, nu lui! – și dădură să iasă. Plecarea lor fu amânată de sosirea lui Loial, care intra

aplecându-se pe sub pragul de sus, măturând tocul cu părul ciufulit. Se holbară la Ogier ca și cum nu l-ar mai fi văzut până atunci – apoi aruncară o privire spre Faile și plecară grăbiți. Privirea aceea rece, de domniță, își făcuse treaba.

Când Loial se îndreptă de spate, capul aproape îi atingea tavanul. Buzunarele lui încăpătoare țineau obișnuitele vrafuri pătrate de cărți, dar purta cu sine și o bardă imensă. Mânerul era la fel de înalt ca și el, iar capul, de forma topoarelor pentru tăiat lemne, era cel puțin la fel de mare ca securea de luptă al lui Perrin.

— Ești rănit, tună el de cum îi căzură ochii asupra lui Perrin. Mi-au spus că te-ai întors, dar nu mi-au spus și că ești lovit, altfel aș fi venit mai degrabă.

Barda îl sperie pe Perrin. Printre Ogieri, „să-ți pui mâner lung la bardă” arăta ori grabă, ori furie – Ogierii păreau să vadă cele două ca fiind una singură, dintr-un motiv sau altul. Loial chiar părea nervos, cu urechile păroase trase înapoi, încruntat în așa fel încât sprâncenele îi atârnavă peste obraji lași. Asta pentru că trebuise să taie copaci, fără îndoială. Perrin ar fi vrut să fie singuri ca să-i spună dacă mai aflase ceva despre isprăvile Alannei. Sau ale lui Verin. Își frecă obraji și fu mirat să-i afle uscați; se simțea ca și cum ar fi trebuit să transpire.

— E și încăpățânat, spuse Faile întorcându-se spre Perrin cu aceeași privire poruncitoare folosită asupra lui Dav, Elam și Ewin. Ar trebui să fii în pat. Unde e Allana, Verin? Dacă ea trebuie să îl tămăduiască, atunci unde este?

— Va veni.

Femeia Aes-Sedai nu ridică ochii. Era din nou adâncită în cârticica ei, cu o încruntătură îngândurată și cu penița pregătită să scrie.

— Tot ar trebui să stea în pat!

— O să am vreme pentru asta mai târziu, spuse Perrin răspicat. Îi zâmbi pentru a o înmuia, dar tot ce reuși să facă fu să-i aducă o strâmbătură de îngrijorare pe chip și s-o facă să ofteze „încăpățânat...” Nu putea să-l descoasă pe Loial despre Aes-Sedai de față cu Verin, dar mai era ceva cel puțin la fel de important. Loial, intrarea Căilor este deschisă, iar

trolocii pătrund prin ea. Cum se poate una ca asta?

Sprâncenele Ogierului se lăsară și mai mult, iar ochii îi priviră în podea.

— E vina mea, Perrin, hurui el plângăreț. Am pus amândouă frunzele de Avendesora pe dinafară. Asta încuia Căile de pe dinăuntru, dar oricine o putea deschide de afară. Căile au fost întunecate de generații întregi, dar noi le-am crescut totuși. Nu m-am putut convinge să distrug intrarea. Îmi cer iertare, Perrin! Toate astea sunt vina mea.

— Nu aș fi crezut că o intrare în Căi ar putea fi distrusă, spuse Faile.

— Nu am vrut să spun s-o distrug. Loial se sprijini în mânerul lung al bardei sale. O intrare a căilor a fost distrusă odată, la mai puțin de cinci sute de ani de la Frângere, după Damelle, fiica lui Ala, fiica lui Soferra, pentru că acea intrare era aproape de un stedding care căzuse sub Mana Pustiitoare. Încă sunt două sau trei intrări pierdute pentru Mană. Dar ea scrie că fusese foarte greu, și ceruse treisprezece Aes-Sedai, lucrând umăr la umăr cu un sa'angreal. O altă încercare despre care scria ea, făcută doar de nouă, pe timpul Războaielor Troloce, tulburase intrarea într-un asemenea hal, încât femeile Aes-Sedai fuseră trase... Se întrerupse, cu urechile tremurându-i de rușine, și prinse a-și scărpinga nasul cel lat. Toată lumea se holba la el, până și Verin și Aielii. Mă las purtat de val uneori. Intrarea în Căi. Da. Nu o pot distruge, dar dacă scot cu totul amândouă frunzele de Avendesora, acestea o să moară. Se strâmbă la gândul acesta. Singura cale de a deschide din nou intrarea aceea va fi ca Frunțașii să aducă Talismanul Facerii. Deși cred că unele Aes-Sedai ar putea face o gaură prin ea. De data asta, se înfioră. Ciobirea unei Porți se aseamăna cu ruperea unei cărți pentru el. După o clipă, era din nou întunecat la chip. Am să plec acum.

— Nu! spuse tăios Perrin. Vârful săgeții părea să fi prins viață, dar deja nu îl mai durea cu adevărat. Vorbea prea mult; i se uscaseră gâtul. Sunt troloci acolo, Loial. Un Ogier încapă în cazanele lor la fel de bine ca un om.

— Dar, Perrin, eu...

— Nu, Loial. Cum o să-ți mai scrii cartea dacă pleci și ești

ucis?

Urechile lui Loial zvâcniră.

— E de datoria mea, Perrin.

— Răspunderea este a mea, zise Perrin blând. Mi-ai spus răspicat ce aveai de gând să faci cu Poarta și nu ți-am sugerat nimic altceva. Pe lângă asta, după felul în care tresari mereu când vine vorba de mama ta, nu vreau să mi-o pun în cap. Eu am să plec de îndată ce Alanna îmi Tămăduiește rana făcută de săgeata asta din coasta mea. Își șterse fruntea, apoi se încruntă la mâna lui. Tot nici un strop de sudoare. Puteți să-mi aduceți niște apă?

Faile fu gata într-o clipită, cu degetele reci acolo unde stătuse mâna lui.

— Arde! Verin, nu o mai putem aștepta pe Alanna. Trebuie ca tu...

— Aici sunt, își făcu apariția întunecata femeie Aes-Sedai pe ușa din fundul sălii mari, cu Marin al'Vere și Alsbet Luhhan alături și cu Ihvon în urma ei. Perrin simți furnicătura Puterii atunci când mâna Alannei o înlocui pe a lui Faile, și ea adăugă cu voce liniștită, senină: Duceți-l în bucătărie. Masa de acolo e de ajuns de mare ca să-l țină. Nu avem mult timp.

Lui Perrin i se învârti capul și băgă brusc de seamă că Loial își sprijinise barda lângă ușa și îl luă pe sus, cuibărindu-l în brațele sale.

— Poarta e a mea, Loial. „Pe lumină, ce sete îmi e!” Răspunderea mea.

Săgeata cu siguranță nu îl mai chinuia la fel ca înainte, dar avea dureri peste tot. Loial îl căra undeva, aplecându-se pe sub pragurile ușilor. O vedea pe jupâneasa Luhhan, mușcându-și buzele, cu ochii mijiți de parcă ar fi fost gata să plângă. Se întrebă de ce. Ea nu plângea niciodată. Jupâneasa al'Vere părea și ea îngrijorată.

— Jupâneasă Luhhan, murmură el, mama spune că pot veni în ucenicie la jupânul Luhhan. „Nu. Asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Asta era... Ce era?” Nu părea să-și aducă aminte.

Era întins pe ceva tare, ascultând glasul Alannei.

— ... Cârligele se prind în os la fel ca în carne, iar capul

săgeții s-a încovoiat. Trebuie să îl așez pe direcția rănii de la început și să îl scot. Dacă durerea nu îl ucide, îl pot tămădui de stricăciunile făcute și de tot restul rănilor. Nu am altă cale. E pe marginea prăpastiei acum.

N-avea legătură cu el.

Faile îi zâmbea tremurător, cu fața aplecată spre el. Chiar îi păruse odată gura ei prea lată? Era tocmai potrivită. Voia să-i atingă obrazul, dar jupâneasa al'Vere și jupâneasa Luhhan îl țineau de încheieturi, apăsându-se cu toată greutatea. Cineva i se așezase și peste picioare, iar mâinile mari ale lui Loial îi înghițiseră umerii, ținându-l întins pe masă. Pe masă. Da. Pe masa din bucătărie.

— Strânge din dinți, dragostea mea, spuse Faile de undeva, de departe. Are să doară.

Vru s-o întrebe pe urmă ce are să doară, dar ea îi apăsă un băț înfășurat în piele în gură. Miroși pielea și lemnul aromat și pe ea. Va veni la vânătoare cu el, alergând peste nesfârșitele câmpuri înverzite, după nesfârșitele ciurde de căprioare? Fiori reci îl străbăteau; recunoscui vag senzația Puterii. Apoi simți durere. Auzi cum bățul se crapă sub apăsarea dinților lui, după care totul fu înghițit de întunecime.

44 Se dezlănțuie furtuna

Perrin deschise ochii încet, fixând tavanul alb, tencuit simplu. Îi trebui ceva vreme să-și dea seama că era într-un pat cu baldachin, pe o saltea de pene, acoperit cu o plapumă și cu o pernă de puf de găscă sub cap. În nas îi jucau o mulțime de mirosuri: penele și lâna din plapumă, o găscă pusă la frigare, pâine și briose la cuptor. O cameră la Hanul Izvorul cu Vin. Printre perdelele albe de la geamuri se revărsa lumina de dimineață, cu strălucirea ei bine cunoscută. Dimineață. Își pipăi coastele. Dădu de piele vindecată, dar se simțea mai slăbit ca niciodată de când fusese rănit. Dar prețul era destul de mic pentru ceea ce obținuse în schimb. Își simțea gâtul uscat.

Când se mișcă, Faile sări de pe un scaun de lângă căminul mic de piatră, dădu la o parte pătura roșie de pe ea și se întinse. Se schimbase într-o rochie de călărie de culoare mai închisă, cu fusta mai puțin largă, iar cutele din mătasea cenușie arătau că dormise pe scaun.

— Alanna a spus că ai nevoie să dormi, spuse ea. Perrin întinse mâna după urciorul alb de pe măsuta de lângă pat, iar ea îi turnă repede o cană de apă și i-o ținu la buze.

— Trebuie să stai locului două-trei zile, până te întremezi.

Cuvintele sunau firesc, dar era în ele ceva abia deslușit, o încruntare la colțurile ochilor.

— Ce s-a-ntâmpat?

Faile puse atent cana pe măsută și își netezi rochia.

— Nu s-a întâmpat nimic.

Încordarea din glasul ei era și mai vădită.

— Faile, nu mă minți.

— Eu nu mint! se răsti ea. O să-ți aduc ceva de mâncare și ai mare noroc c-o fac, după ce mi-ai...

— Faile!

Îi spuse numele cu toată asprimea de care era în stare și fata ezită; privirea trufașă, cu bărbia înainte, lăsă loc unei îngrijorări care-i încreți fruntea, apoi reveni. O privi drept în ochi; n-avea de gând s-o lase să scape cu tertipurile ei de

mare domniță.

În cele din urmă, Faile suspină.

— În fond, ai dreptul să știi. Dar tot rămâi la pat până spunem noi că poți să te ridici. Au dispărut Loial și Gaul.

— Au dispărut? Perrin clipi, nedumerit. Cum adică au dispărut? Au *plecat*?

— Într-un fel, da. Străjile i-au văzut plecând azi-dimineață în zori, au intrat împreună în Pădurea de la Apus. Nu i s-a părut nimănui ciudat; bineînțeles că n-a încercat nimeni să-i oprească, doar sunt un Ogier și un Aiel. De-abia acum un ceas am aflat. Vorbeau despre copaci, Perrin. Despre cum Ogierii le cântă copacilor.

— Copaci? mârâi Perrin. E blestemata de intrare în Căi! Ptiu, și doar i-am spus să nu... Or să-i omoare până să ajungă acolo!

Dădu la o parte plapuma și își aruncă picioarele peste marginea patului, nesigur în mișcări. Își dădu seama că n-avea nimic pe el, nici măcar albiturile. Dar dacă ei credeau că o să-l țină prizonier sub plapumă se înșelau amarnic. Își văzu toate hainele împăturite frumos pe scaunul cu spătar înalt de lângă ușă, cu cizmele alături și cingătoarea cu securea legată de ea, agățată într-un cui. Se îndreptă șovăielnic spre scaun și începu să se îmbrace cât putu de repede.

— Ce faci? întrebă Faile. Treci înapoi în pat!

Pusese o mână în șold, iar cu cealaltă arăta poruncitor spre el, de parcă l-ar fi putut mișca doar cu degetul.

— N-au cum să fie prea departe. Doar au plecat pe jos. Gaul nu vrea să călărească, iar Loial întotdeauna spune că are mai mare încredere în picioarele lui decât în orice cal. Dacă-l iau pe Trăparu, îi ajung din urmă până la miezul zilei, dacă nu mai devreme.

— Ai înnebunit, Perrin Aybara! Ce șanse ai să-i găsești în pădure?

— Mă pricep și eu la luat urma. O să-i găsesc.

Îi zâmbi, dar Faile nu se lăsă înduplecată.

— Ba o să-ți rupi gâtul, nebun împlănit ce ești! Uită-te la tine. De-abia te ții pe picioare. Ai cădea din șa după nici o milă!

Se ridică, încercând să nu lase să se vadă cât de greu îi era, și bătu din picioare ca să le potrivească bine în cizme. De dus îl ducea Trăparu; el trebuia doar să se țină în șa.

— Aiurea! Sunt sănătos ca un cal. Nu mai râde de mine!

Își luă surtucul și cingătoarea cu securea. Faile îl apucă de braț când deschise ușa și se lăsă trasă după el, încercând în zadar să-l aducă înapoi.

— Uneori ești și deștept ca un cal, spuse ea, respirând greu. Chiar mai puțin! Perrin, ascultă-mă. Să nu...

Camera dădea într-un coridor îngust, la câțiva pași de scările care duceau în sala mare de jos, goală acum. Chiar scările îl trădară. Când îndoi genunchiul să coboare prima treaptă, nu-l mai putu îndrepta; se aplecă înainte, încercând fără sorți de izbândă să se prindă de balustradă și trăgând-o după el pe Faile, care țipă. Se rostogoliră în jos pe trepte, până se loviră de butoiul de la piciorul scărilor; Faile ajunse întinsă cât era de lungă peste el. Butoiul se legănă și se roti, făcând săbiile dinăuntru să zăngăne, și se potoli până la urmă cu o ultimă bufnitură.

Lui Perrin îi trebuiră câteva clipe ca să-și tragă răsuflarea cât să poată vorbi.

— Ai pățit ceva? spuse el, îngrijorat. Faile era întinsă pe pieptul lui, moale. O scutură ușor. Faile, ai pățit...

Fata ridică încet capul și își trecu după urechi câteva șuvițe întunecate, apoi se uită lung la el.

— *Tu* ai pățit ceva? Fiindcă, dacă n-ai pățit nimic, cred că o să-ți fac eu un lucru foarte rău.

Perrin pufni; părea mai puțin lovită decât el. Pipăi ușor locul unde intrase săgeata, dar nu era cu nimic mai rău decât restul corpului. Bineînțeles, restul corpului părea învinețit din cap până-n picioare.

— Dă-te la o parte, Faile! Mă duc după Trăparu.

În loc să-l asculte, îl apucă de guler cu amândouă mâinile și se aplecă foarte aproape de el, până ajunseră aproape nas în nas.

— Uite ce e, Perrin, spuse ea hotărâtă. Nu - poți - să - le - faci - tu - pe - toate. Dacă Loial și Gaul au plecat să încuie Poarta, lasă-i. Aici e locul tău. Chiar dacă ai fi destul de

sănătos – și nu ești! M-ai auzit? Nu ești destul de sănătos! – dar chiar dacă ai fi, nu trebuie să te duci după ei. Nu poți să faci tu totul!

— Vai de mine, ce faceți acolo? spuse Marin al'Vere, care se apropia dinspre ușa din spate a încăperii, ștergându-și mâinile pe șorțul lung și alb. Sprâncenele păreau să încerce să i se urce în păr. După hărmălaia aia, credeam că o să găsesc troloci aici, dar în nici un caz așa ceva.

Părea pe jumătate înfuriată, pe jumătate amuzată.

Perrin își dădu seama că, așa cum stătea Faile peste el, cu capul aproape de al lui, arătau ca o pereche care se juca de-a sărutatul. Pe podeaua sălii mari a hanului.

Obrajii lui Faile se aprinseră; se ridică foarte repede, scuturându-și rochia de praf.

— E încăpățânat ca un troloc, jupâneasă al'Vere. I-am spus că e prea slăbit să se ridice din pat. Trebuie să se întindă la loc imediat. Trebuie să învețe că nu poate să facă totul el, mai ales când nu poate nici să coboare câteva trepte.

— Of, of, spuse jupâneasa al'Vere, dând din cap, nu așa se face. Se aplecă spre Faile și continuă într-o șoaptă ușoară, dar Perrin auzi totul: Când era mic era destul de ușor să te înțelegi cu el, de obicei, dacă știai cum să-l iei, dar când încercai să-l forțezi era mai căpos ca orice suflet din Ținut. Bărbații nu se schimbă cine știe ce, doar se mai înalță. Dacă începi să-i spui ce *trebuie* și ce *nu trebuie* să facă, poți să fii sigură că o să-și astupe urechile și o să se proptească în unghii. Stai să-ți arăt eu.

Marin se întoarse spre el cu un zâmbet strălucitor, fără să-i pese că se încrunta la ea.

— Perrin, n-ai zice că mai bună e o saltea de-a mea din pene de gâscă decât podeaua aia? Îți aduc niște plăcintă cu rinichi făcută de mine de îndată ce te punem frumos în pat. Pesemne că ți-e foame, dacă n-ai mâncat aseară. Hai! Să te ajut eu să te ridici?

Se ridică singur, împingându-le mâinile la o parte. În fine, singur și cu ajutorul peretelui. Îi trecu prin minte că își sucise toți mușchii din corp. Căpos? În viața lui nu fusese căpos.

— Jupâneasă al'Vere, poți, te rog, să-l pui pe Hu sau pe

Tad să pună șaua pe Trăparu?

— Când te mai întremezi, spuse ea, încercând să-l întoarcă spre scări. Nu ți se pare că ți-ar pica bine puțină odihnă?

Faile îl apucă de celălalt braț.

— Trolocii! răsună strigătul de afară, înăbușit de pereți și reluat de încă zece voci. Trolocii! Trolocii!

— Asta nu e treaba ta azi, spuse jupâneasa al'Vere, cu glas aspru, dar în același timp liniștitor. Lui Perrin îi veni să scrâșnească din dinți. O să se ocupe de ei femeile Aes-Sedai, fii fără grijă. Într-o zi, două te punem noi pe picioare. O să vezi.

— Calul meu, spuse el, încercând să se elibereze. Îl apucaseră cu nădejde de mâneci; nu reuși decât să le legene dintr-o parte în alta. În numele Luminii, nu mai trageți atâta de mine și lăsați-mă să mă duc după cal! Dați-mi drumul!

Faile îl privi în ochi, oftă și-i dădu drumul.

— Jupâneasă al'Vere, ești bună să pui să-i înșeeze calul și să-l aducă la poartă?

— Dar, scumpa mea, are mare nevoie să...

— Te rog, jupâneasă al'Vere, spuse Faile hotărâtă. Și să-l aducă și pe al meu.

Cele două femei se uitară una la alta de parcă Perrin nici nu era acolo. În cele din urmă, jupâneasa al'Vere dădu din cap a încuviințare.

Perrin se încruntă spre ea, deși îi întorsese spatele și se îndrepta în grabă spre ușă, pe unde dispăru spre bucătărie și spre grajd. Ce era diferit în ce spusese Faile față de ce zisese el? Își întoarse atenția spre ea și întrebă:

— De ce te-ai răzgândit?

Ea îi așază cămașa în pantaloni, mormăind printre dinți. Era clar că nu credea că va auzi destul cât să înțeleagă.

— Să nu spun *trebuie*, da? Când e prea încăpățânat ca să gândească normal, să-l înmoi cu miere și zâmbete, da?

Îi aruncă o uitătură care n-avea nici pic de miere în ea, apoi trecu dintr-odată la un surâs atât de dulce că mai-mai că se dădu un pas înapoi.

— Sufletul meu, spuse ea, aproape gângurind, în timp ce-i

îndrepta surtucul, nu știu ce se întâmplă afară, dar nădăjduiesc că ai să stai bine în șa și ai să te ții cât mai departe cu putință de troloci, da? Încă nu ești în stare să ții piept unui troloc, așa e? Poate mâine. Te rog, nu uita că ești căpitan, conducător, că ești un simbol pentru oamenii tăi, la fel ca flamura de afară. Dacă te văd, se îmbărbătează. Și e mult mai ușor să vezi ce e de făcut și să dai ordine, dacă nu ești în mijlocul luptei.

Îi luă cingătoarea de pe podea și i-o prinse, așezându-i cu grijă securea la șold. Ba chiar flutură din gene!

— Te rog, spune-mi că așa o să faci. Te rog?

Avea dreptate. N-ar fi rezistat atacului unui troloc nici două minute. Iar dacă dădea de un Pierit, nici două secunde. Oricât de mult i-ar fi displăcut ideea, n-ar fi putut să se țină în șa nici două mile dacă s-ar fi luat după Loial și Gaul. „Ogier nebun ce ești! Tu ești cărturar, nu erou.”

— Bine, îi răspunse. Simți cum se trezește în el un impuls năstrușnic. Își aminti cum vorbiseră ea și jupâneasa al'Vere de parcă el nici n-ar fi fost de față și cum fluturase din gene spre el de parcă era un nătăfleț. Nu pot să-ți refuz nimic când zâmbești așa frumos.

— Cât mă bucur! Zâmbind în continuare, îi scutură surtucul de scame nevăzute. Fiindcă, dacă nu mă asculți și reușești să scapi cu viață, o să-ți fac ce mi-ai făcut tu atunci, în prima zi, în Căi. Nu cred că ești destul de puternic ca să mă oprești deocamdată. Își întoarse din nou spre el zâmbetul sclipitor, numai primăvară și dulceață. M-ai înțeles?

Nu-și putu stăpâni râsul.

— Din câte văd, mai bine m-aș lăsa omorât.

Lui Faile nu i se păru prea amuzant.

Hu și Tad, cei doi băieți deșirați de la grajduri, tocmai îi aduceau pe Trăparu și pe Rândunica când cei doi ieșiră afară. Toți ceilalți păreau să se fi adunat în partea cealaltă a satului, dincolo de Pajiște, cu oi, vaci și găște, mai departe de flamura alb-stacojie cu capul de lup care flutura în vântul dimineții. De cum îi văzură pe cai, băieții de la grajduri o rupseră și ei la fugă într-acolo, fără o vorbă.

Nu era limpede ce se întâmpla, dar în mod sigur nu era un atac. Perrin vedea femei și copii în mulțime, iar strigătele de „Trolocii” se pierduseră într-un murmur care parcă imita gâștele. Își mână calul încet, căci nu voia să se clatine în șa; Faile o mâna pe Rândunica aproape și nu-l pierdea din priviri. Dacă se răzgândise o dată fără motiv, putea să se răzgândească din nou și nu voia să intre în discuții despre statul la pat.

Toată lumea din Emond's Field părea să se fi adunat în mulțimea zgomotoasă, sătenii la un loc cu cei de la fermele din jur, strânși umăr la umăr, dar toți le făcură loc când îl recunoscură pe Perrin. Prin murmure începu să se audă numele lui, urmat de obicei de Ochi-de-Ambră. Auzi și cuvântul „Troloci”, dar pe un ton mai mult mirat decât speriat. Cum stătea călare pe Trăparu, vedea bine peste capetele mulțimii.

Adunarea se întindea departe, dincolo de ultimele case, până la baricada de pari ascuțiți. Marginea pădurii, la vreo șase sute de pași distanță, dincolo de un câmp presărat cu buturugi, era tăcută și părăsită de oamenii cu topoare, care făcuseră un cerc de piepturi asudate și goale în mulțime, în jurul unui grup format din Alanna, Verin și doi bărbați. Jon Thane, morarul, își ștergea o pată de sânge de pe coaste, cu bărbia pătrată în piept ca să vadă ce face. Alanna se ridică de lângă celălalt, un individ cărunt pe care Perrin nu-l cunoștea și care sări imediat în picioare și țopăi de câteva ori de parcă nu-i venea să creadă că poate. El și morarul se uitară cu admirație spre femeia Aes-Sedai.

Înghesuiala din jurul femeilor Aes-Sedai era prea mare ca să le poată cineva face loc lui Trăparu și Rândunicii, dar se mai găsea câte un spațiu liber în preajma lui Ihvon și Tomas, pe caii lor de luptă. Localnicilor nu le plăcea să se apropie de animalele cu ochi sălbatici, care arătau de parcă nu așteptau decât o ocazie ca să muște sau să calce pe cineva sub copite.

Perrin reuși să ajungă la Tomas fără prea mare greutate.

— Ce s-a întâmplat?

— Un troloc. Numai unul.

În ciuda tonului firesc al Străjerului cărunt, ochii lui

întunecați nu priveau spre Perrin și Faile, ci, aproape în același timp, spre Verin și spre poala pădurii.

— De obicei nu sunt prea deștepți când sunt singuri. Vicleni da, dar nu deștepți. Ceata din pădure l-a gonit, n-a apucat decât să rănească pe cineva.

Dintre copaci apărură în fugă cele două femei Aiel, cu capetele înfășurate în *shoufa* și acoperite de vâl, așa că nu-și dădea seama care era care. Încetiniră ca să se strecoare printre țepușele ascuțite, apoi își făcură loc cu îndemânare printre oameni, care se dădeau la o parte pe cât puteau în înghesuială. Până să ajungă la Faile își dăduseră jos vâlul, iar fata se înclină să le asculte.

— Vreo cinci sute de troloci, îi spuse Bain, la nu mai mult de o milă sau două de noi, cred eu. Vocea îi era stăpânită, dar ochii de un albastru-închis sclipeau de nerăbdare. La fel și cei negri ai lui Chiad.

— După cum mă așteptam, spuse Tomas calm. Al nostru probabil s-a răzlețit de ceata mare în speranța că va găsi ceva de mâncare. Cred că-l vor urma și ceilalți în curând.

Fecioarele îl aprobă.

Perrin arătă, derutat, spre mulțime.

— Atunci n-au ce căuta aici. De ce nu i-ați împrăștiat?

Îi răspunse Ihvon, care-și făcea loc printre oameni pe armăsarul cenușiu:

— Se pare că oamenii tăi nu vor să asculte de venetici, atâta timp cât pot să se holbeze la Aes-Sedai. Te-aș sfătui să vezi ce poți să faci cu ei.

Perrin era sigur că, dacă cei deja prezenți ar fi încercat să facă ordine cât de cât, ar fi izbutit. Cel puțin Verin și Alanna. „Atunci, de ce au așteptat să vin eu să mă amestec, dacă veneau trolocii?” Ar fi fost ușor să-și spună că explicația era ta’veren – ușor, dar și prostesc. Ihvon și Tomas n-aveau de gând să se lase omorâți de troloci – iar Verin și Alanna nici atât – așteptând să le spună un ta’veren ce să facă. Aes-Sedai se foloseau de el cu riscul vieților tuturor, poate chiar și ale lor. Dar oare ce urmăreau? Întâlni privirea lui Faile, care dădu încet din cap, de parcă îi citise gândurile.

Deocamdată n-avea timp să se lămurească. Cercetând mulțimea, îl zări pe Bran al'Vere care vorbea șoptit cu Tam al'Thor și Abell Cauthon. Starostele purta pe umăr o sulită lungă și pe cap un coif vechi de oțel, rotund și cam turtit. De-abia încăpea în ilicul de piele pe care erau cusute discuri de oțel.

Cei trei bărbați ridicară ochii când Perrin îl mână pe Trăparu spre ei prin mulțime.

— Bain spune că niște troloci se îndreaptă înapoi, iar Străjerii spun că s-ar putea să ne atace în curând.

Fu nevoit să strige ca să acopere murmurul constant de voci. Câțiva dintre cei din jur auziră și tăcură; valurile de șoapte despre „troloci” și „atac” lăsară în urmă tăcere.

Bran clipi.

— Da. Odată și-odată trebuiau să vină, nu? Eh, oricum, știm ce avem de făcut.

Ar fi trebuit să arate comic, cu ilicul gata să plesnească pe el și cu coiful de oțel care se legăna când dădea din cap, dar nu se vedea pe el decât hotărâre. Ridică glasul și anunță:

— Perrin spune că trolocii nu sunt departe. Vă știți fiecare locul. Mișcați-vă, repede! Repede!

Mulțimea se mișcă și începu să se împrăstie; femeile mânau copiii spre case, bărbații se învârtteau în toate părțile. În loc să se micșoreze, confuzia părea să crească.

— Mă duc să chem păstorii înapoi, îi spuse Abell lui Perrin înainte să dispară în mulțime.

Cenn Buie își făcu loc prin gloată, împingându-i înainte cu o halebardă pe Hari Coplin, care arăta înciudat, pe fratele lui, Darl, și pe bătrânul Bili Congar, care se legăna de parcă era deja sătul de bere la acea oră a dimineții, ceea ce probabil așa și era. Dintre cei trei, el căra sulita cel mai convingător, de parcă într-adevăr avea de gând s-o folosească. Cenn își atinse fruntea de fruntea lui Perrin în chip de salut. Îl mai imitară câțiva. Perrin se simți stingherit. Treacă-meargă cu Dannil și ceilalți, dar bărbații din fața lui aveau încă pe jumătate anii lui, dacă nu mai mult.

— Te descurci de minune, îi spuse Faile.

— Tare-aș vrea să știu ce-au de gând Verin și Alanna,

bombăni el. Și nu vorbesc de planuri pentru acum.

Două din catapultele construite de Străjeri erau în capătul satului dinspre ei, niște arătări pătrătoase mai înalte de un stat de om, numai lemn tare și frânghii groase și răsucite. Ihvon și Tomas supravegheau de pe cai coborârea brațelor solide de lemn. Celor două femei Aes-Sedai li se păreau mai interesante pietrele mari, de cincisprezece sau douăzeci de livre fiecare, pe care oamenii le așezau în cupele de la capătul brațelor.

— Vor să le fii conducător, răspunse Faile încet. Pentru asta te-ai născut, cred eu.

Perrin mârâi. Se născuse să fie fierar.

— M-aș simți mult mai bine dac-aș ști de ce vor așa ceva.

Cele două femei Aes-Sedai se uitau la el, Verin cu capul înclinat, ca o pasăre, iar Alanna cu o privire mai deschisă, zâmbind ușor. „Oare amândouă voiau același lucru și din aceleași motive?” Aici era necazul cu Aes-Sedai, printre altele, întotdeauna îți aduceau mai multe întrebări decât răspunsuri.

Surprinzător de repede, se stabili ordinea. La marginea de apus a satului erau aliniați o sută de oameni, lăsați într-un genunchi la adăpostul barierei de țepușe și pipăindu-și neliniștiți sulile, halebardele, sau lăncile cu lama făcută din câte o teslă sau coasă. Câte unul, ici-colo, purta coif sau vreo bucată de armură. În spatele lor erau așezați pe două rânduri vreo două sute de oameni cu arcuri cu bătaie mare, fiecare cu câte două tolbe cu săgeți atârnate la cingătoare. Dinspre case veneau în fugă băieți cu snopuri de săgeți pe care arcașii le înfingeau în pământ cu vârful în jos în fața lor. Tam părea să-i conducă; el ordona șirurile și schimba câteva vorbe cu fiecare, dar Bran mergea pe lângă el și-i îmbărbăta și el. Lui Perrin nu i se părea că ar fi avut cine știe ce nevoie de el.

Spre mirarea lui, Dannil, Ban și ceilalți tineri care veniseră cu el se apropiară dinspre sat, toți înarmați cu arcuri, și-i înconjurară pe el și pe Faile. Era ceva ciudat la ei. Se vedea că femeile Aes-Sedai îi Tămăduiseră pe cei cu răni mai grave, lăsându-i pe cei care scăpaseră mai ușor în seama pomezilor și alifiilor lui Daise, așa că aceia care cu o zi în urmă de-abia se țineau în șa erau acum vioi, în timp ce Dannil, Tell și alții

încă mai șchiopătau și purtau bandaje. Se mirase să-i întâlnească, dar când văzu ce aveau asupra lor rămase scârbit. Leof Torfin, cu capul atât de înfășurat în bandaje că părea să poarte o calotă albă până la sprâncenele de deasupra ochilor înfundați, își purta arcul pe umăr și ducea un toiag lung cu o mică flamură cu cap de lup tivită cu roșu.

— Cred că o Aes-Sedai a pus s-o facă, răspunse Leof când Perrin îl întrebă de unde apăruse. Milli Ayellin i-a adus-o tatălui lui Wil, dar Wil n-a vrut s-o poarte.

Wil al'Seen se aplecă nițel de umeri.

— Nici eu n-aș vrea s-o port, zise Perrin sec.

Toți râseră de parcă spusese o glumă, chiar și Wil li se alătură după o clipă.

Bariera de țepușe arăta destul de tare, dar pe de altă parte părea prea jalnică să-i sperie pe troloci. Poate ar fi rezistat, dar nu voia s-o știe pe Faile prin preajmă dacă dușmanii treceau de ea. Dar când se uită la ea văzu din nou în ochii ei privirea care părea să-i citească gândurile. Și nu-i plăcu. Dacă ar fi încercat s-o trimită înapoi, s-ar fi certat cu el și s-ar fi pus de-a curmezișul, refuzând să asculte de rațiune. La cât de slăbit se simțea, pesemne că mai degrabă l-ar fi gonit ea pe el la han decât invers. Iar din felul cum se ținea în șa cu înverșunare, avea de gând să-l apere *ea* pe *el*, dacă năvăleau trolocii. N-avea decât să stea cu ochii pe ea; mai mult n-avea ce face.

Dintr-odată, Faile zâmbi; Perrin se scărpină în barbă. Poate chiar *putea* să-i citească gândurile.

Timpul trecea, soarele urca pe cer, ziua se făcea tot mai călduroasă. Din când în când, câte o femeie striga din casă ca să vadă ce se mai întâmpla. Din loc în loc, apărătorii se mai așezau, dar Tam și Bran veneau la ei înainte să apuce să-și îndoiaie bine genunchii și-i băteau la cap până se ridicau iar. Bain spusese că nu erau la mai mult de o milă sau două depărtare. Ea și Chiad așteptau aproape de țepușe, jucând un joc care părea să ceară să arunci cuțitul în pământ în spațiul de un cot dintre ele. Dacă era să vină trolocii, ar fi ajuns deja. Începea să-i fie greu să se țină drept. Simți că Faile era cu

ochii pe el și își ținu spatele drept.

Răsună un corn, limpede și ascuțit.

— Trolocii! strigară câteva glasuri și din Pădurea de la Apus potopiră siluete ca de fiare, în zale negre, care alergau urlând pe întinderea plină de buturugi și fluturau săbii încovoiate ca niște coase și topoare cu țepi în vârf, sulite și furci.

În spatele lor călăreau pe cai negri trei Myrddraali care ba înaintau, ba rămâneau în urmă, de parcă împingeau hoarda de troloci din urmă. Mantiile negre ca moartea atârnav pe ei nemișcate, oricât s-ar fi agitat caii sub ei. Cornul suna întruna, cu chemări aspre, grăbite.

De cum apăru primul troloc, tâșniră douăzeci de săgeți, din care cea mai iute căzu la vreo sută de pași prea aproape.

— Stați, netoți cu cap de oaie ce sunteți! răcni Tam.

Bran tresări și se uită la el uluit, cu ochi la fel de mirați ca aceia ai prietenilor și vecinilor lui; câțiva mormăiră că n-aveau de gând să tacă și să-nghită ce le spunea el, fie că veneau trolocii sau nu. Dar Tam parcă nici nu le auzi protestele.

— Faceți bine și stați pe loc până spun eu, așa cum v-am învățat!

Apoi, de parcă sutele de troloci urlători care galopau spre ei nici n-ar fi existat, se întoarse calm spre Perrin.

— La trei sute de pași?

Perrin dădu din cap repede. „Pe el îl întreba? Trei sute de pași. În cât timp făcea un troloc trei sute de pași?” Își așează securea mai la îndemână. Cornul se tânguia fără oprire. Sulițașii se ghemuiră în spatele barierei de parcă se străduiau să nu dea înapoi. Cele două femei Aiel își acoperiseră fețele.

Înaintau mugind, un val de capete încornorate și fețe cu boturi sau ciocuri, toți urlând de sete de sânge; nici unuia nu i-ar fi ajuns vreun om mai sus de cot. Cinci sute de pași. Patru sute. Unii o luau înainte. Alergau iute precum caii. Nu se înșelaseră cele două femei Aiel? Doar cinci sute să fi fost? Parcă erau mii.

— Fiți gata! strigă Tam și cele două sute de arcuri se ridicară.

Tinerii din jurul lui Perrin se aliniară repede în fața lui,

imitându-i pe cei mai în vârstă, sub flamura aceea prostească.

Trei sute de pași. Perrin deslușea atât de limpede fețele pocite, strâmbe de furie și nerăbdare, clar de parcă ar fi fost deja peste el.

— Trageți! răcni Tam.

Corzile arcurilor scoaseră un plesnet ca un bici uriaș. Brațele catapultelor își aruncară povara, trosnind în același timp când întâlneau grinda înfășurată în piele.

Săgețile cu capete în patru muchii plouau peste troloci. Siluetele monstruoase cădeau, dar se ridicau și se năpusteau altele, mânate din urmă de Pieriți. Cornul se împletea cu mugetele lor guturale, chemând la vărsare de sânge. Pietrele din catapulte cădeau printre ei – și izbucneau în flăcări, aruncând schije care lăsaus goluri în rânduri. Perrin nu fu singurul lăsat cu gura căscată; deci de-asta își făceau de lucru femeile Aes-Sedai pe la catapulte. Se întrebă, într-o doară, ce s-ar întâmpla dacă ar scăpa cineva una din pietre la încărcare.

Țâșni al doilea nor de săgeți, apoi un altul și un altul, încă o dată și încă o dată, însoțite de alte pietre din catapulte, deși mai rare. Exploziile arzătoare sfâșiau zeci de troloci. Săgețile îi băteau ca grindina. Erau de-acum aproape, atât de aproape, încât arcașii rupseră rândurile și trecură de la trasul la grămadă la alesul fiecărei ținte. Oamenii urlau de furie, urlau în fața morții și trăgeau.

Apoi nu mai rămase în picioare nici un troloc. Doar un Pierit, făcut arici de săgeți, dar care încă se mai zvârcolea orbește. Zbieretele ascuțite ale unuia din caii Myrddraalilor se luau la întrecere cu mugetele tânguitoare ale trolocilor nimiciți care-și dădeau ultima răsufare. Cornul tăcuse, în sfârșit. Ici-colo pe câmpul presărat cu buturugi, câte un troloc dădea să se ridice și cădea la loc. Sub toate celelalte zgomote, Perrin auzea oamenii gâfâind de parcă ar fi alergat zece poște. Și lui îi bătea inima gata-gata să-i sară din piept.

Dintr-odată, cineva izbucni în urale răsunătoare, iar după el toți începură să sară și să strige beți de bucurie, agitând deasupra capetelor arcurile și ce mai aveau în mâini, zvârlindu-și coifurile în aer. Femeile ieșiră în fugă din case,

râzând și strigând urale, urmate de copii, care se veseleau și țopăiau pe lângă bărbați. Câțiva inși veniră în grabă să-i strângă mâna lui Perrin.

— Ne-ai adus o mare izbândă, băiete, îi spuse Bran râzând. Coiful de oțel îi stătea pe-o ureche. Mă gândesc că acum n-ar mai trebui să-ți spun așa. Mare izbândă, Perrin!

— Eu n-am făcut nimic, protestă el. Am stat în șa și atât. Voi ați făcut ce-ați făcut.

Bran nu-l ascultă mai mult decât îl ascultaseră ceilalți. Stânjenit, Perrin se îndreptă din umeri, prefăcându-se că se uită peste câmp, și după o vreme îl lăsară în pace.

Tam nu se alăturase uralelor; stătea drept, aproape de bariera de țepușe, și se uita atent la troloci. Nici Străjerii nu râdeau. Mobilele în zale negre acopereau câmpul, printre buturugile scurte. Să fi fost vreo cinci sute. Poate mai puțini. Se putea să fi scăpat în pădure câțiva, nu mulți. Nici unul nu era mai aproape de cincizeci de pași de îngrăditură. Perrin mai văzu doi Pieriți care se zvârcoleau pe jos. Deci erau acolo toți trei. Până la urmă aveau să accepte că erau deja morți.

Oamenii din Ținutul celor Două Râuri izbucniră în urale tunătoare pentru el.

— Perrin Ochi-de-Ambră! Ura! Ura! Ura!

— Nu se poate să nu fi știut, mormăi el. Faile îi aruncă o privire întrebătoare. Jumate-Oamenii trebuie să fi știut că n-aveau sorți de izbândă. Uită-te pe câmp! Până și eu îmi dau seama acum; ei trebuie să-și fi dat seama de la început. Dacă n-aveau altă cale, de ce-au mai încercat? Iar dacă mai sunt alți troloci prin preajmă, de ce n-au venit? Dacă erau de două ori mai mulți, ar fi trebuit să le ținem piept la barieră. Dacă erau de patru ori mai mulți, ar fi reușit să intre în sat.

— Înțelegi de minune de unul singur, spuse Tomas, oprindu-și calul lângă ei. A fost o încercare. Ca să vadă dacă vă risipiți în fața amenințării, poate ca să vadă cât de repede vă mișcați sau cum vă e apărarea, sau poate altceva care nu-mi vine în minte, dar oricum a fost o încercare. Acum stau și se uită.

Arătă spre cer, unde un corb singuratic dădea ocoale deasupra câmpului. Un corb obișnuit ar fi coborât să se

ospăteze cu morții. Pasărea mai dădu un ocol, apoi pieri spre pădure.

— Următorul atac n-are să vină imediat. Am văzut că doi sau trei troloci au ajuns în pădure, așa că se va duce vestea. Jumate-Oamenii vor trebui să le amintească bine că le e mai frică de Myrddraali decât de moarte. Dar până la urmă, vor ataca și nu încape îndoială că va fi mai greu decât de data asta. Cât de puternic vor lovi depinde de câți au adus Făr-de-Ochi prin Căi.

Perrin se strâmbă.

— Lumină! Dacă sunt zece mii?

— Nu prea cred, spuse Verin, apropiindu-se să-l bată pe grumaz pe armăsarul lui Tomas. Calul războinic o lăsa să-l atingă, supus ca un ponei. Cel puțin nu imediat. Nici măcar un Rătăcit nu poate să treacă hoarde mari prin Căi fără primejdie, așa spune eu. Pe un om singur îl pândește moartea sau nebunia între două Porți ale Căilor, oricât de apropiate, dar... să zicem vreo mie de oameni, sau o mie de troloci, l-ar atrage fără îndoială pe Machin Shin cât ai clipi, ca pe o viespe monstruoasă la un borcan cu miere. Mult mai probabil e că vin în grupuri de zece-douăzeci odată, cel mult cincizeci, răzlețiți. Bineînțeles, așa nu aflăm câte grupuri vin și cât timp lasă să se scurgă între treceri, în orice caz, unii se vor pierde. E adevărat că Făpturile Umbrei nu îl atrag pe Machin Shin la fel de mult ca oamenii, dar... Hmmm! Fascinantă idee! Oare...

Îl bătu pe Tomas pe picior la fel cum făcuse cu calul, apoi se răsuci și plecă, deja adâncită în gânduri. Străjerul își mână calul după ea.

— Numai un pas să faci spre Pădurea de la Apus și te târăsc înapoi la han de urechi și te trântesc în pat cu mâinile mele, spuse Faile calm.

— Nici nu mă gândeam, minți Perrin, întorcându-l pe Trăparu cu coada spre pădure.

Un om și un Ogier aveau șanse să treacă neobservați și să ajungă teferi la munți. Poate. Ieșirea din Căi trebuia pecetluită pentru totdeauna, dacă era ca Emond's Field să aibă vreo nădejde.

— M-ai lămurit cu plecatul, ai uitat?

Știind că erau undeva acolo, cineva i-ar fi putut găsi. Trei perechi de ochi veghează mai bine decât două, mai ales dacă una din perechi ar fi a lui, iar în sat era limpede că n-avea ce face. La fel de mult i-ar fi ajutat dacă și-ar fi pus hainele umplute cu paie în șaua lui Trăparu.

Din senin, dincolo de strigătele și zarva din jur, auzi alte strigăte mai ascuțite, iscate dinspre miazăzi, aproape de Drumul Vechi.

— A spus că n-o să se întoarcă prea curând! mârâi el și înfipse pintenii în coastele lui Trăparu.

45 Sabia Spoitorului

Galopând prin sat cu Faile alături de el, Perrin găsi oamenii strânși ciorchine pe latura dinspre miazăzi, scrutând câmpurile curățate și mormăind, unii dintre ei cu arcurile pregătite. Două căruțe blocau gaura căscată printre parii ascuțiți de pe Drumul Vechi. Cel mai apropiat gard scund de piatră rămas în picioare, care împrejmuia un câmp de tutun, se așternea la cinci sute de pași depărtare, nimic până acolo mai înalt decât orzul miriștii; din țărâna din apropiere încolțeau săgeți dese ca buruienile. În depărtare, se ridicau coloane de fum gros și negru, unele dintre ele destul de late cât să vină de la ogoare arzânde.

Cenn Buie era acolo, și Hari și Darl Coplin. Bili Congar ținea brațul pe după umerii vărului său Wit, soțul ciolănos al lui Daise, care nu părea încântat să simtă respirația lui Bili asupra sa. Nu răspândea nici unul miros de frică, ci doar de zel, iar Bili, un miros de bere. Pe puțin zece oameni se îngrămădiră în jurul său să-i relateze ce se petrecuse; unele glasuri răsunau mai tare ca altele.

— Trolocii ne-au încercat și aici, strigă Hari Coplin, dar le-am arătat noi lor, nu-i așa?

Unii murmurară în semn de încuviințare, dar tot atâția sau chiar mai mulți se foiră, uitându-se neîncrezătorii unii la alții.

— Avem și noi niște eroi aici, spuse Darl cu glas dur și răspicat. Nu sunt oamenii tăi din pădure singurii. Mai mare de stat decât frate-său, avea aceeași față îngustă de nevăstuică a Coplinilor, aceeași gură strânsă ca și cum tocmai ar fi mușcat dintr-o poamă acră. Când văzu că Perrin nu se uita la el, îi aruncă o privire înciudată. Nu însemna neapărat că și-ar fi dorit mai degrabă să-i înfrunte pe trolocii din Pădurea de la Apus; Darl și Hari și cea mai mare parte din rubedeniile lor găseau de multe ori pricini de a se vedea nedreptățiți, indiferent de situație.

— Se cere o dușcă! anunță bătrânul Bili, încruntându-se dezamăgit când nimeni nu-i răspunse.

O căpățână se ridică deasupra zidului din depărtare și se

pitulă repede la loc, dar nu înainte ca Perrin să dibuiască o haină galbenă.

— Nu erau troloci, mârâi dezgustat. Erau Spoitori! Voi trăgeați în Tuatha'an. Dați căruțele alea din drum. Stând în picioare, în scărițele șei, își duse mâinile pâlnie la gură. Puteți să ieșiți! strigă el. Sunteți în siguranță! N-o să vă rănească nimeni! Am zis doar să mutați căruțele alea, se răsti la oamenii din jur, care se holbau la el. Să încurci Spoitorii cu trolocii! Și căutați-vă săgețile; o să aveți mare nevoie de ele, mai devreme sau mai târziu. Unii dintre ei se supuseră, iar el strigă din nou: N-o să vă rănească nimeni! Sunteți în siguranță! Haideți, curaj!

Căruțele se dădură în lături, în scârțâitul osiilor neunse.

Câțiva Tuatha'ani îmbrăcați în culori vii se suiră pe gard, apoi mai mulți se alăturară și porniră șchiopătând și ezitând, în pas grăbit, spre sat, părănd la fel de speriați de cele ce îi așteptau ca de cele pe care le lăsaseră în urmă. Se îngrămădiră unii în alții la vederea oamenilor care țâșneau din sat, și mai că o porniră înapoi, cu toate că oamenii din Ținutul celor Două Râuri tocmai treceau pe lângă ei, privindu-i mirați, pentru a strânge săgețile din țărână. Totuși, înaintară împleticindu-se.

Perrin îngheță. Douăzeci de bărbați și poate și femei, unele cu prunci în brațe și o droaie de copii alergând alături, cu coloritul țipător zdrențuit și pătat de praf. Apropiindu-se, putea să vadă pete de sânge. Atâta rămăsese. Din toți câți fuseseră în caravană? Îl vedea cel puțin pe Raen, care se împleticea ca amețit sub îndrumarea llei. Ea avea o vânătaie întunecată și umflată pe o parte a feței. Măcar ei supraviețuiseră.

La mică distanță de locul prin care se intra, Tuatha'anii se opriră, holbându-se nesiguri la țărâșii ascuțiți și la gloata de bărbați înarmați. Unii copii se strânseseră lângă vârstnici și își ascunseră fețele. Răspândeau miros de frică, de groază. Faile sări jos și fugi spre ei, dar cu toată îmbrățișarea llei, nu făcu nici un pas mai aproape. Femeia bătrână părea că-și trage nădejdea de la cei mai tineri.

— Nu o să vă facem rău, spuse Perrin. „Ar fi trebuit să-i

silesc să vină cu mine. Arde-m-ar Lumina, ar fi trebuit să-i silesc!” Sunteți bine-veniți să vă încălziți la focul nostru.

— Spoitori, se strâmbă Hari cu dispreț. Ce nevoie avem noi de o adunătură de Spoitori tâlhari? Luați tot ce nu e bătut în cuie.

Darl deschise gura, fără îndoială ca să-l sprijine pe Hari, dar înainte de a putea vorbi, cineva din mulțime răcni:

— Și tu la fel, Hari! Și tu iei până și cuiele! Râsete răzlete îi închiseră gura lui Darl. Nu mulți râseră, însă, iar aceia care o făcură îi cercetară pe Tuatha'anii cei tăvăliți prin țărână și apoi își plecară privirea rușinați.

— Hari are dreptate! rosti Daise Congar, făcându-și loc cu forța prin mulțime. Spoitorii fură, și nu doar lucruri! Fură copii! Croindu-și drum spre Cenn Buie, agită un arătător gros cât degetul mare al lui Cenn sub nasul său. Acesta se dădu înapoi atât cât putu, femeia îl depășea în înălțime cu un cap și în greutate cu jumătate din cât cântărea el. Tu, chipurile, ești în Sfatul Satului, dar dacă nu vrei să ascuți de Meștereașă, o să implic și Soborul Femeilor și o să aibă ele grijă de asta.

Unii dintre oameni încuviințară mormăind.

Cenn își trecu mâna prin părul rar, aruncând ocheade piezișe Meșteresei.

— Aaah... apăi... Perrin, spuse el încet, cu o voce ascuțită, Spoitorii au un nume rău, știi bine, și... se întrerupse, sărind înapoi când Perrin îl întoarse pe Trăparu cu fața spre oamenii din Ținutul celor Două Râuri.

O bună parte se dădură din fața armăsarului sur, dar Perrin nu le dădu importanță.

— Nu întoarcem pe nimeni din drum, spuse el cu glas hotărât. Pe nimeni! Sau vrei să le trimiți trolocilor copii?

Unul dintre copiii Tuatha'anilor începu să plângă cu un vaiet ascuțit, iar Perrin își dorea să nu fi grăit astfel, însă chipul lui Cenn se făcu roșu ca sfecla, și chiar și Daise păru rușinată.

— Bineînțeles că îi primim, spuse aspru meșterul de acoperișuri. Își opri privirea asupra lui Daise, ca un cocoș mândru gata să se lupte cu un dulău. Și dacă vrei să amesteci și Soborul Femeilor, Sfatul Satului are să vă pună pe toate cu

botul pe labe! Să vedeți dacă n-o fi așa!

— Mereu ai fost un moș nebun, Cenn Buie, grohăi Daise. Crezi că v-am lăsa noi să trimiteți copii pentru troloci? Falca lui Cenn se încordă cu furie, dar înainte de a apuca să spună un cuvânt, Daise îi împinse cu o mână la o parte pieptul îngust. Cu zâmbetul pe buze, păși înspre Tuatha'ani și așeză un braț liniștitor pe umerii llei. Voi veniți cu mine, și o să am grijă să aveți parte de băi fierbinți și culcușuri. Toate casele sunt ocupate, dar o să găsim loc pentru toți. Haideți!

Marin al'Vere veni în grabă prin gloată, iar Alsbet Luhhan, Natti Cauthon și Neysa Ayellin pe lângă alte femei, ridicând pe brațe copii sau îmbrățișând cu grijă femeile Tuatha'anilor, zorindu-le din urmă și punând bărbații din Ținutul celor Două Râuri să le facă loc. Nu că ar fi fost acum cineva dușmănos; dar dura ceva pentru ca un număr așa de mare de oameni să se dea înapoi pentru a face loc.

Faile se uită cu admirație la Perrin, dar clătină din cap. Asta nu este treaba unui ta'veren; poate că oamenii din Ținutul celor Două Râuri aveau nevoie uneori de cineva care să le arate calea cea bună, dar erau totuși în stare să o vadă și singuri. Chiar și Hari Coplin, privind cum Spoitorii erau aduși, părea mai puțin acru decât înainte. Nu are rost să aștepți miracole.

Târșându-și picioarele, Raen se uită mâhnit la Perrin.

Calea Frunzei *este* calea cea dreaptă. Toate lucrurile mor la timpul lor, și...

Plecă mai departe ca și cum ar fi uitat ce era pe cale să spună.

— Au venit azi-noapte, spuse Ila nedeslușit, din cauza feței umflate. Ochii ei luceau aproape la fel ca ai soțului ei. Căinii poate ne-ar fi ajutat să scăpăm, dar Copiii i-au ucis pe toți, și... Nu am putut face nimic.

În spatele ei, Aram tremura în haina lui cu dungi galbene, holbându-se la oamenii înarmați. Cea mai mare parte din copiii Spoitorilor plângeau acum.

Perrin se încruntă la fumul care se ridica dinspre miazăzi. Răsucindu-se în șa, desluși mai multe înspre miazănoapte și răsărit. Deși cea mai mare parte venea de la case deja

abandonate, trolocii avuseseră o noapte plină. De câți o fi fost nevoie pentru a pune foc la atâtea ferme, fie și doar alergând printre ele și azvârlind torțe în casele goale sau pe câmpurile nepăzite? Poate de tot atâtea câți au omorât ei astăzi. Ce spunea asta despre numărul trolocilor care se aflau deja în Ținutul celor Două Râuri? Nu părea posibil ca o bandă să fi făcut totul, să dea foc atâtor case și să distrugă și caravana Seminției Pribegilor.

Cu ochii pe Tuatha'anii care erau conduși, simți un fior de rușine. Își văzuseră neamurile și prietenii uciși în noaptea ce trecuse, iar el nu făcea decât să îi numere cu răceală. Putea auzi murmurele unora dintre oamenii din Ținutul celor Două Râuri, care încercau să presupună care fuior de fum venea de la a cui fermă. Pentru toți acești oameni, focurile însemnau pierderi adevărate, vieți ce trebuiau refăcute, dacă se putea, nu doar numere. El nu era de nici un folos aici. Acum, cât timp Faile era prinsă cu îngrijirea Spoitorilor, era momentul ca el să plece după Loial și Gaul.

Jupânul Luhhan, în haina lui de fierar și cu șorțul lung de piele, îi puneă căpăstrul lui Trăparu.

— Perrin, trebuie să mă ajuți. Străjerii vor ca eu să fac piese pentru încă și mai multe catapulte, dar am douăzeci de oameni care îmi cer să le repar bucăți de armură cumpărate de nerozii de buncici ai buncilor de la gărzile unor nerozi de negustori.

— Mi-ar plăcea să-ți dau o mână de ajutor, spuse Perrin, dar am ceva de făcut ce nu poate fi amânat. Oricum, aș fi fost cam ruginit. N-am mai lucrat la forjă de anul trecut.

— Pe Lumină, nu asta am vrut să spun. Nu să muncești cu ciocanul. Fierarul părea șocat. De fiecare dată când dau afară pe vreunul din tolomacii ăia, nefericitul se întoarce după zece minute, pus pe ceartă. Nu pot să fac deloc treabă. Pe tine poate o să te asculte.

Perrin se îndoia, din moment ce nici pe jupânul Luhhan nu-l ascultau. Pe lângă faptul că era în Sfatul Satului, Haral Luhhan era îndeajuns de mare cât să ridice cu mâinile deasupra capului pe orice om din Ținutul celor Două Râuri și, dacă nevoia cerea, să-l arunce cât colo. Totuși, se duse la

fierăria încropită de jupânul Luhhan într-o șură ridicată în grabă, cu un perete lipsă, pe lângă Pajiște. Șase oameni stăteau ciorchine în jurul nicovalelor salvate din atelierul ars de Mantiile Albe, iar un altul dădea plictisit la niște foale mari de piele până ce fierarul îl goni, țișând, de la mânerule lungi. Spre uimirea lui Perrin, ei chiar ascultară când fură goniți, fără vreo cuvântare care să sucească oamenii după voia ta'verenului, doar o simplă vorbă cum că jupânul Luhhan era ocupat. Cu siguranță, fierarul ar fi putut face asta el însuși, dar îi strânse cu putere mâna lui Perrin înainte de a se apuca de lucru.

Aplecându-se din șaua lui Trăparu, Perrin îl prinse de umăr pe unul dintre oameni, un fermier pleșuv pe nume Get Eldin, și îl rugă să rămână acolo și să gonească pe cine s-ar găsi să-l deranjeze pe jupânul Luhhan. Get trebuie să fi fost de trei ori mai în vârstă, dar bărbatul zbârcit încuviință și luă în primire un post aproape de locul unde ciocanul lui Haral răsuna pe fierul încins. Acum putea să plece, înainte să se întoarcă Faile.

Până să poată măcar să-l întoarcă pe Trăparu, își făcu apariția Bran, cu sulita pe umăr și coiful de fier sub brațul voinic.

— Perrin, trebuie să fie o cale mai rapidă de a chema păstorii și văcarii dacă suntem atacați din nou. Fie și trimițându-i pe cei mai iuți alergători din sat, Abell nu a putut să strângă nici jumătate din ei până să iasă trolocii din pădure.

Asta era ușor de rezolvat, odată ce își amintiră de o goarnă veche, lăcuită cu negru, pe care Cenn Buie o ținea atârnată de perete, și stabiliră un semn, trei chemări lungi, pe care cei mai îndepărtați păstori să le poată auzi. Se gândiră și la semnale pentru alte lucruri, desigur, cum ar fi trimiterea tuturor oamenilor la posturi în cazul unui atac. Ceea ce conduse la întrebarea: „Cum se știe când urmează un atac?” Bain și Chiad și Străjerii se dovediră mai mult decât împătimiți de munca de cercetaș, dar patru oameni nu erau de ajuns, așa că pădurari și urmăritori buni trebuiau găsiți și puși pe cai, ca să poată ajunge la Emond's Field înaintea oricărui troloc pe care l-ar fi zărit.

Apoi, trebuiră să îl liniștească pe Buel Dowtry. Încărunțitul meșter de săgeți, cu un nas aproape la fel de ascuțit ca vârful uneia dintre ele, știa prea bine că majoritatea fermierilor obișnuiau să-și facă singuri săgețile, dar refuza îndârjit pe oricine îi oferea ajutor aici în sat, ca și cum ar fi putut ține tolbele umplute de unul singur. Perrin nu era prea sigur cum îi îmblânzise caracterul lăudărosului Buel, dar cumva îl lăsă pe om învățând o șleahtă de băieți cum să lege și să lipească penele de gâscă în coada săgeții.

Eward Candwin, dogarul cel vânjos, avea o altă problemă. Cu atât de mulți oameni care cereau apă, avea mai multe căldări și butoaie de făcut decât putea să încingă într-o săptămână, singur. Cu ușurință i se găsi, însă, mână de lucru de încredere care măcar să taie doagele, dar și mai mulți oameni veniră cu probleme și întrebări pe care credeau că doar Perrin le putea rezolva, de la unde să ardă leșurile de troloci până la dacă era sau nu sigur să se întoarcă la ferme și să salveze ce se mai putea. La ultima întrebare, răspunsul era un „nu” răspicat de fiecare dată – și aceasta era pusă de mai multe ori decât cealaltă, de bărbați și femei încruntându-se la coloanele de fum ce se ridicau de prin împrejurimi dar de cele mai multe ori, se interesa ce credea cel ce punea întrebarea că ar fi o soluție bună, după care îi spunea să facă exact așa. Rareori era chiar nevoit să născocească un răspuns; oamenii știau ce să facă, dar aveau acea nevoie prostească de a-l întreba pe el.

Dannil, Ban și ceilalți îl găsiră și ținură cu tot dinadinsul să meargă la piciorul calului cu flamura, ca și cum cea mare care flutura deasupra Pajiștii nu era un lucru îndeajuns de nepotrivit, până ce îi trimise să păzească oamenii care se întorseseră la tăiat copaci de-a lungul Pădurii de la Apus. Părea că Tam le spusese unora dintre ei o poveste despre niște oarecare Tovarăși din Illian, ostași ce călăreau alături de generalul armatei și erau aruncați în luptă acolo unde era înclăștarea mai strașnică. Tam, dintre toți! Cel puțin luară flamura cu ei. Perrin se simțea ca un neghiob cu chestia aia târâindu-se după el.

Dimineață, Luc sosi călare pe cal, bălai și fudul,

încuviințând ușor din cap cele câteva urale, deși era o mare taină de ce ar vrea cineva să îl aclame. Adusese un trofeu pe care îl scoase dintr-un sac de piele și îl puse în vârful unei sulite pe marginea Pajiștii, ca lumea să se chiorască la el. Un cap de Myrddraal lipsit de ochi. Bărbatul era destul de modest, într-un fel care te lua de sus, dar lăsa totuși să-și scape că ucisese Pieritul când dăduse peste o ceată de troloci. O adunătură de nătăfleți care se încinseseră de admirație îl duse să vadă câmpul de bătălie – așa îi spuneau ei – unde caii îi târau pe troloci spre ruguri ce deja înălțau pilaștri de fum negru, uleios. Luc părea de-a dreptul încântat, având puține de zis de rău cu privire la așezarea oamenilor lui Perrin; așa povesteau oamenii din Ținutul celor Două Râuri: Perrin îi aliniase pe toți și dăduse ordine care cu siguranță erau născocite de ei.

Lui Perrin, Luc îi aruncă un zâmbet încurajator de aprobare.

— Ai făcut foarte bine, băiete! Ai avut noroc, bineînțeles, dar cu siguranță există și norocul începătorului, nu?

Când acesta o porni spre odaia sa de la Hanul Izvorul cu Vin, Perrin își plecă posomorât capul. Acela nu era un lucru la care să se holbeze oamenii, cu atât mai puțin copiii.

Întrebările nu conteniră de-a lungul zilei, până ce băgă de seamă că soarele era deasupra capului, nu mâncase nimic, iar stomacul îi vorbea răspicat.

— Jupâneasă al'Caar, spuse femeii cu față prelungă din scărița șeii, cred că cei mici se pot juca oriunde, câtă vreme cineva îi păzește ca nu cumva să treacă de ultimele case. Pe Lumină, femeie, știi prea bine. Mai mult ca sigur cunoști copiii mai bine ca mine! Dacă nu, cum ai izbutit să crești patru?

Mezinul ei era cu șase ani mai mare decât el!

Nela al'Caar se încruntă și dădu din cap, clătinând coada de păr cu șuvițe sure. Pentru o clipă, el crezu că o să-i rupă nasul, după cum îi vorbea. Aproape că își dorea ca ea să facă asta, ca să rupă șirul oamenilor care îl tot întrebau ce credea că era bine de făcut.

— Sigur că știu cum sunt copiii, spuse ea. Doar vreau să mă asigur că se face întocmai ce vrei tu. Așa o să facem,

atunci.

Oftând, nu așteptă decât ca ea să se întoarcă pentru a-l struni pe Trăparu spre Hanul Izvorul cu Vin. Două sau trei glasuri îl strigară, dar refuză să le dea ascultare. „Ce voia el se îndeplinea. Ce era cu oamenii de aici?” Sătenii din Ținutul celor Două Râuri nu obișnuiau să se poarte așa. Cu siguranță, nu cei din Emond's Field. Ei voiau un cuvânt de spus în toate. Certurile în fața Sfatului Satului, certurile între membrii Sfatului, toate se sfârșeau cu bătaie fără să lase loc vorbelor. Și dacă Soborul Femeilor credea că își ținea treburile ascunse, nu era nici un bărbat care să nu știe însemnătatea femeilor cu fălcile încleștate, urmărind totul cu privirea, cu cozile împletite zbârlite ca niște cozi de pisică furioasă.

„Ce vreau eu! gândi el nervos. Ce vreau eu este ceva de mâncare și un loc în care să nu îmi turuie nimeni în urechi.” Descălecând în fața hanului, se opri încurcat și se gândi să adauge și un pat pe listă. Abia miezul zilei, cu Trăparu făcând toată munca, și îi și intrase oboseala în oase. Poate că Faile avusese dreptate până la urmă. Poate că să meargă după Loial și Gaul chiar era o idee proastă.

Când intră în sala mare, jupâneasa al'Vere îi aruncă o privire și mai că îl azvârli într-un scaun, cu un zâmbet mămos.

— Poți să lași deoparte ordinele pentru puțin timp, spuse ea răspicat. Emond's Field poate să supraviețuiască o oră până îmbuci și tu ceva.

Plecă până ca el să apuce să-i spună că Emond's Field se putea descurca foarte bine și fără el.

Încăperea era aproape goală. Natti Cauthon ședea la o masă, rulând bandaje și făcându-le stivă în fața ei, dar reușea de asemenea și să țină un ochi pe fiicele sale, din cealaltă parte a camerei, deși amândouă erau suficient de mari cât să poarte părul în coadă. Motivul era unul simplu. Bode și Eldrin stăteau de-o parte și de alta a lui Aram, îmboldindu-l pe Spoitor să mănânce. Hrânindu-l, mai bine zis, și ștergându-i și bărbia. După felul în care rânjeau la om, Perrin se miră că Natti nu ședea la masă cu ei, cu coadă sau fără. Tânărul părea arătos; poate chiar mai chipeș decât Wil al'Seen. Bode și Eldrin păreau să creadă asta cu tărie. Aram le zâmbea

înapoi din când în când – erau fete drăguțe și rotofeie; ar fi trebuit să fie orb ca să nu vadă, iar Perrin știa că Aram nu era niciodată orb față de o fată drăguță –, dar cu greu lua o înghițitură fără să dea ochii roată peste sulile și halebardele de pe pereți. Pentru un Tuatha'an, pesemne că era o priveliște îngrozitoare.

— Jupâneasa al'Vere zice că în sfârșit te-ai săturat de mers în șa, zise Faile, răsărind prin ușa bucătăriei.

Spre uimirea lui, purta un șorț alb lung, ca al lui Marin; mânecile ei erau suflecate până peste coate, și avea făină pe mâini. Ca și cum tocmai își dăduse seama, își scoase repede șorțul, își șterse în grabă mâinile și îl așternu pe spătarul unui scaun.

— Nu am mai copt nimic până acum, spuse ea, lăsându-și mânecile în jos când veni lângă el. E distractiv să frământa aluatul. Mi-ar plăcea, poate, să fac și eu asta într-o zi.

— Dacă nu coci, spuse el, de unde o să facem rost de pâine? Nu am de gând să-mi petrec viața călătorind, târguind mâncarea sau înfulecând pe ce pot să prind cu arcul sau praștia.

Ea îi zâmbi ca și cum l-ar fi auzit spunând ceva îmbucurător, cu toate că el nu-și putea da seama ce anume.

— Bucătăreasa va coace, desigur. Una dintre ajutoarele ei, cred, dar bucătăreasa îl va păzi.

— Bucătăreasa, mormăi el, clătinând din cap. Sau una dintre ajutoare. Bineînțeles. De ce nu mi-a trecut prin cap?

— Ce s-a întâmplat, Perrin? Pari îngrijorat. Nu cred că apărarea ar putea fi mai bună de atât. Poate doar să avem un zid de fortificație.

— Nu e vorba de asta, Faile, treaba asta cu Perrin Ochi-de-Ambră începe să scape din frâu. Nu știu cine cred ei că sunt, dar mă întreabă fără încetare ce să facă, sau dacă e în regulă, când ei deja știu ce trebuie făcut, când pot socoti de unii singuri în două minute.

Pentru o clipă ea îi studie trăsăturile, acei ochi închiși la culoare, înclinați gânditor, apoi spuse:

— Câți ani au trecut de fapt de când domnea aici Regina Andorului?

— Regina Andorului? Nu pot să spun cu siguranță. Un veac poate. Două. Ce legătură are asta?

— Oamenii ăștia nu mai știu cum să se poarte cu o regină – sau cu un rege. Încearcă să ghicească. Trebuie să fii răbdător cu ei.

— Un rege? spuse el cu glas scăzut. Își lăsă capul să cadă pe brațele așezate pe masă. O, Lumină!

Râzând încetisor, Faile îi ciufuli părul.

— Ei, poate că nu. Mă îndoiesc că Morgase va fi de acord. O căpetenie, cel puțin. Dar, cu siguranță, nu va avea nimic împotriva unui bărbat care i-a adus înapoi pământurile pe care ea nu le-a stăpânit timp de un veac sau mai bine. Mai mult ca sigur că îl va face pe acel bărbat Senior. Perrin al Casei Aybara, Seniorul Ținutului celor Două Râuri. Sună bine.

— Nu avem nevoie de Seniori în Ținutul celor Două Râuri, mârâi el către masa de stejar. Sau de regi, sau de regine. Suntem oameni liberi!

— Oamenii liberi pot și ei să simtă nevoia unui îndrumător, spuse ea cu blândețe. Cei mai mulți dintre oameni vor să creadă în ceva mai mareț decât ei înșiși, mai întins decât câmpurile lor. De asta există națiuni, Perrin, și popoare. Până și Raen și Ila se văd pe sine ca parte a ceva mai mult decât propria caravană. Și-au pierdut căruțele și mai toate rubedeniile și prietenii, dar alți Tuatha'ani caută cântecul încă, și la fel vor face și ei, din nou, pentru că țin de ceva mai mareț decât de câteva căruțe.

— Ale cui sunt astea? întrebă Aram din senin.

Perrin își săltă capul. Tânărul Spoitor era în picioare, privind înfricoșat spre sulitele aliniat la perete.

— Apartin oricui ar vrea una, Aram. Nimeni nu o să îți facă rău cu vreuna dintre ele, crede-mă. Nu era sigur că Aram îl crezu, nu după felul în care începu să dea roată încet camerei, cu mâinile vârâte în buzunare, aruncându-și ochii asupra sulitelor și halebardelor de pe laturi.

Perrin fu mai mult decât bucuros să se arunce asupra tipsiei cu găscă friptă, cu napi, mazăre și pâine bună și crocantă, adus de Marin. Sau cel puțin asta ar fi făcut, dacă Faile nu i-ar fi îndesat sub bărbie un șervet cu floricele cusute

și nu i-ar fi luat din mână cuțitul și furculița. Îi părea amuzant să-l hrănească la fel cum Bode și Eldrin îl hrăniseră pe Aram. Fetele Cauthon se hliziră la el, iar Natti și Marin îi aruncară și ele mici zâmbete.

Perrin nu vedea ce era așa caraghios. Putea s-o suporte pe Faile, însă, deși ar fi putut cu mai mare ușurință să mănânce singur. Ea îl tot puneă să-și lungească gâtul după ce ținea în furculiță.

Aram înconjură încăperea de trei ori până să se oprească la baza scărilor, holbându-se la butoiul pestriț cu săbii. Se aplecă, apoi, și trase o sabie din grămadă, cântărind-o neîndemânatic. Mânerul înfășurat în piele era suficient de lung cât să îi încapă ambele mâini pe el.

— Pot să o folosesc pe asta? întrebă el.

Perrin mai că se înecă.

Alanna apăru în capul scărilor însoțită de Ila; femeia Pribeagă părea ostenită, dar vânătaia de pe față îi dispăruse.

— ... Nimic mai bun ca somnul, spunea femeia Aes-Sedai. Este lovitura asupra minții care îl tulbură mai mult, iar pe aceea nu o pot Tămădui.

Ochii Ilei căzură asupra nepotului ei, a ceea ce ținea în mâini, și țipă ca și cum lama îi intrase în carne.

— Nu, Aram! Nuuuuu! Aproape căzu din graba cu care coborî treptele și se aruncă peste Aram, încercând să-i smulgă mâinile de pe sabie. Nu, Aram, gâfâi fără suflare, nu se poate. Pune-o jos! Calea Frunzei. Nu se poate! Calea Frunzei! Te rog, Aram! Te rog!

Aram dansă cu ea, împingând-o stângaci, încercând să țină sabia departe de ea.

— De ce nu? strigă el nervos. Au ucis-o pe mama! I-am văzut! Aș fi putut s-o salvez dacă aș fi avut o sabie. Aș fi putut s-o salvez!

Cuvintele îi sfâșiară pieptul lui Perrin. Un Spoitor cu o sabie părea ceva în afara firii, aproape destul cât să îl înfurie, dar acele cuvinte... Mama lui.

— Lăsați-l în pace, spuse el, mai aspru decât voise. Fiecare om are dreptul să își apere... Are dreptul.

Aram împinse sabia înspre Perrin.

— Mă înveți s-o folosesc?

— Nu știu cum, îi spuse Perrin. Dar poți găsi pe cineva. Lacrimi se scurseră pe fața chinuită a llei.

— Trolocii mi-au luat fiica, boci ea, cu trupul tremurând, și pe toți nepoții, în afară de unul, iar acum mi-l iei tu. Este pierdut din cauza ta, Perrin Aybara! Ai devenit un lup în inima ta, și acum îl vei face și pe el la fel. Răsucindu-se, se împletici înapoi în susul scărilor, încă zguduindu-se de sughițuri.

— Aș fi putut s-o salvez! se răsti Aram în urma ei. Bunico! Aș fi putut s-o salvez! Ea nu se uită în urmă și dispăru după colț, iar el se aplecă peste balustradă, plângând. Aș fi putut s-o salvez, bunico. Aș fi putut...

Perrin băgă de seamă că Bode plângea și ea, cu fața în mâini, iar celelalte femei se încruntau la el ca și cum ar fi făcut ceva greșit. Nu, nu chiar toate. Alanna îl cerceta din capul scărilor cu calmul de neînțeles al femeilor Aes-Sedai, iar fața lui Faile era aproape la fel de rece.

Ștergându-și gura, își aruncă șervetul pe masă și se ridică. Era încă vreme să îi spună lui Aram să pună sabia înapoi, să meargă să-i ceară iertare llei. Vreme să-i spună... ce? Că poate data viitoare nu va mai fi acolo să îi vadă pe cei dragi lui murind? Că ar putea doar să se întoarcă să le vadă mormintele?

Puse o mână pe umărul lui Aram, iar bărbatul tresări, cocoșându-se asupra sabiei ca și cum s-ar fi așteptat să i-o ia. Mirosul Spoitorului purta un amestec de emoții, teamă și ură și tristețe până în măduva oaselor. Ila îl numise Pierdut. Ochii săi arătau pierduți.

— Spală-ți fața, Aram. Apoi mergi și caută-l pe Tam al'Thor. Spune-i că-i cer să te învețe sabia.

Cu încetineală, celălalt bărbat își ridică chipul.

— Mulțumesc, îngăimă el, ștergându-și lacrimile de pe obraji cu mâneca. Mulțumesc. Nu o să uit asta niciodată. Niciodată. Jur. Deodată, săltă sabia pentru a săruta lama dreaptă; mânerul avea un cap de lup din alamă pe post de măciulie. Jur. Așa se face?

— Așa cred, spuse Perrin cu tristețe, întrebându-se de ce se simțea așa de trist. Calea Frunzei era un crez bun, ca un

vis de pace, dar ca și visul, nu putea să trăiască acolo unde era violență. Nu cunoștea nici un loc fără ea. Un vis pentru un alt om, pentru un alt timp. Un alt Ev, poate. Du-te, Aram. Ai multe de învățat, și puțină vreme. Încă tulburat, Spoitorul nu așteptă să își spele lacrimile, ci fugi afară din han, ținând sabia țeapănă dinainte, cu ambele mâini.

Văzând grimasa lui Eldrin, pumnii strânși la șold ai lui Marin și încruntarea lui Natti, ca să nu mai pomenim bocetele lui Bode, Perrin se întoarse la scaunul lui. Alanna își părăsi locul din capul scărilor. Faile îl privi cum își apucă furculița și cuțitul.

— Nu ești de acord? spuse el încet. Un om are dreptul să se apere, Faile. Chiar și Aram. Nimeni nu-l poate face să urmeze Calea Frunzei fără ca el să și-o dorească.

— Nu-mi place să te văd îndurerat, spuse ea cu blândețe.

Se opri cu cuțitul în aer. Durere? Visul acela nu era pentru el.

— Sunt doar ostenit, îi spuse, și zâmbi. Nu credea că ea l-ar fi crezut.

Înainte să prindă a doua îmbucătură, capul lui Bran se iți pe ușa din față. Purta din nou coiful lui rotund de oțel.

— Călăreți dinspre miazănoapte, Perrin. Vin mulți călăreți, cred că trebuie să fie Mantiile Albe.

Faile o zbughi atunci când Perrin se ridică, și până ce acesta îl încălecă pe Trăparu, cu Starostele mormăind ca pentru sine ce le-ar spune el Mantiilor Albe, ea apăru călare pe iapa ei neagră, dintr-o parte a hanului. Mai mulți oameni fugeau spre miazănoapte decât rămâneau la datorie. Perrin nu se grăbea din cale-afară. Copiii Luminii ar putea foarte bine să fie acolo pentru a-l aresta. Probabil, chiar erau. Nu își dorea să plece în lanțuri, dar nici nu era prea nerăbdător să ceară oamenilor să se lupte cu Mantiile Albe pentru el. Îl urmă pe Bran, alăturându-se bărbaților și femeilor și copiilor care traversau Podul de Căruțe peste apa Izvorului de Vin, copitele lui Trăparu și ale Rândunciei răsunând pe scândurile groase. Câteva trestii înalte creșteau de-a lungul apei. Podul era acolo unde începea Drumul de Miazănoapte, urmând să meargă spre Dealul Străjii și mai departe. Câteva din coloanele de

fum din depărtare se subțiară în firicele, căci focurile începeau să se stingă singure.

Acolo unde drumul părăsea satul, găsi două căruțe blocând calea, cu oameni dinapoia parilor ca niște țepi înclinați, înarmați cu tot felul de arcuri și sulite, mirosind a nerăbdare, șușotind între ei și înghesuindu-se ca să vadă ce venea pe drum: un lung șir dublu de călăreți în robe albe, lăsând în urmă un nor de praf, cu coifuri conice și platoșe șlefuite scânteind în soarele după-amiezii, lănci cu vârfuri de oțel toate la același unghi. În fruntea lor călărea un bărbat tânăr, țeapăn de spate și cu chipul hotărât, care îi părea cunoscut lui Perrin. Odată cu sosirea Starostelui, zarva încetă. Sau poate sosirea lui Perrin îi făcu să tacă.

La două sute de pași sau, mai bine zis, de pari, omul cu chip hotărât ridică o mână, iar șirul se opri cu ordine aspre răsunând printre rânduri. Înaintă cu doar câteva zeci de Mantii Albe urmându-l, plimbându-și ochii asupra căruțelor și țărușilor și oamenilor din spatele acestora. Ținuta lui l-ar fi arătat ca om de seamă fie chiar și în lipsa însemnelor de rang de sub medalionul scânteietor în formă de soare de pe mantia sa.

Luc își făcuse apariția de undeva, strălucitor pe armăsarul său negru, înveșmântat în lână roșie brodată cu aur. Era de la sine înțeles că ofițerul Mantii Albe alege să îi vorbească lui Luc, cu toate că ochii săi întunecați căutau încă.

— Sunt Dain Bomhald, anunță el, strunind calul, Căpitan al Copiilor Luminii. Ați făcut asta pentru noi? Am auzit că Emond's Field este închis Copiilor, așa este? Cu siguranță un sat este de partea Umbrei, dacă este închis Copiilor Luminii.

Dain Bomhald, nu Geofram. Un fiu, probabil. Nu că ar fi fost vreo deosebire. Perrin presupuse că și unul, și altul ar încerca la fel de bine să-l aresteze. Cum era de așteptat, privirea lui Bomhald trecu peste el, apoi se smuci înapoi. Bărbatul se cutremură; o mână înmănușată se repezi spre sabie, buzele i se răsfrânseră într-un mârâit tăcut, și pentru o clipă Perrin fu sigur că omul va năvăli spre el, proptindu-și calul în bariera țepoasă, încercând să ajungă la el. Omul părea că îi poartă lui Perrin o ură personală. De aproape, acea

față crâncenă avea o urmă de liniște, o lucire în ochi pe care Perrin o vedea de obicei în ochii lui Bili Congar. I se păru că simte aburi de rachiu.

Omul cu obraji cavernoși de lângă Bomhald îi era mai mult decât cunoscut. Perrin nu ar fi putut uita acei ochi înfundați, ca tăciunii arzând. Înalt, slăbănog și tare ca o nicovală, Jaret Byar îl privea cu ură. Se poate ca Bomhald să fi fost sau nu fanatic, dar Byar cu siguranță era.

Luc păru a avea istețimea de a nu vorbi în locul lui Bran – și începu să cerceteze cu luare-aminte șirurile înveșmântate în alb, câtă vreme praful se așeza, scoțând la iveală încă mai mulți Copii de-a lungul drumului – spre scârba lui Perrin, căci Bran se aplecă spre el – ajutorul fierarului! – așteptându-i încuviințarea înainte de a răspunde. El era *Starostele!* Bomhald și Byar observară schimbul tăcut de priviri.

— Emond's Field nu vă este chiar închis, spuse Bran, ridicându-se drept în picioare cu sulita proptită de-o parte. Ne-am hotărât să ne apărăm singuri, și așa am și făcut de dimineață. Dacă vreți să ne vedeți isprava, uitați-vă încolo.

Arătă spre fumul ce se ridica de la rugurile trolocilor. Un miros bolnăvicios și dulceag de carne arzând plutea în aer, dar nimeni în afară de Perrin nu părea să își dea seama.

— Ați ucis câțiva troloci? zise Bomhald disprețuitor. Norocul și priceperea voastră mă uimesc.

— Nu numai câțiva! strigă unul din mulțimea de oameni din Ținutul celor Două Râuri. Sute!

— Am purtat o luptă! se ridică un alt glas și alte zeci se porniră să strige unele peste altele.

— Ne-am luptat cu ei și am învins!

— Voi unde erați?

— Ne putem apăra și fără Mantiile Albe!

— Pentru Ținutul celor Două Râuri!

— Pentru Ținutul celor Două Râuri și pentru Perrin Ochi-de-Ambră!

— Ochi-de-Ambră!

— Ochi-de-Ambră!

Leof, care ar fi trebuit atunci să păzească pădurarii, începu să fluture flamura roșie cu capul de lup.

Ochii încinși de ură ai lui Bomhald îi înghițiră pe toți, dar Byar își mână armăsarul murg mai în față, mârâind.

— Știți voi, niște fermieri, ce e aia luptă? răcni el. Azi-noapte unul dintre satele voastre a fost aproape șters de pe fața pământului de troloci! Așteptați doar să vă calce în număr mare, și o să doriți că mama și tatăl vostru să nu se fi sărutat! Tăcu la un simplu gest al lui Bomhald, ca un câine fioros supunându-se stăpânului, dar cuvintele lui închiseră gurile celor din Ținutul celor Două Râuri.

— Care sat? Vocea lui Bran era în același timp demnă și neliniștită. Cu toții știm oameni din Dealul Străjii și Deven Ride.

— Dealul Străjii nu a fost cotropit, răspunse Bomhald, și nu știu nimic de Deven Ride. Astăzi de dimineață un călăreț mi-a adus vești că Taren Ferry abia dacă mai există. Dacă aveți prieteni acolo, mulți oameni au scăpat trecând râul. Trecând râul. Fața i se crispă pentru o clipă. Eu însumi am pierdut cincizeci de soldați buni.

Veștile iscară câteva murmure nemulțumite; nimănui nu-i plăcea să audă astfel de lucruri, dar pe de altă parte, nimeni de aici nu cunoștea pe cineva din Taren Ferry. Se prea putea ca nici unul dintre ei să nu fi ajuns vreodată până acolo.

Luc își duse calul înainte, iar armăsarul necheză la Trăparu. Perrin își struni animalul înainte ca să se ia la bătaie cei doi, dar Luc păru să nu vadă sau să bage în seamă.

— Taren Ferry? repetă el cu voce plată. Trolocii au atacat Taren Ferry azi-noapte?

Bomhald ridică din umeri.

— Așa am spus, nu-i așa? Se pare că trolocii s-au hotărât în cele din urmă să atace satele. Ce întâmplare a sorții, că voi de aici ați fost anunțați din timp ca să pregătiți această bună apărare. Privirea lui trecu peste gardul de pari și peste oamenii de dincolo de el până să se fixeze asupra lui Perrin.

— A fost oare omul pe nume Ordeith la Taren Ferry azi-noapte? întrebă Luc.

Perrin se holbă la el. Nu credea ca Luc să fi știut măcar de Padan Fain, sau de numele pe care tocmai îl rostise. Dar oamenii vorbeau, mai ales atunci când cineva cunoscut ca

negustor era în stare să țină piept Mantiilor Albe.

Răspunsul lui Bomhald fu la fel de ciudat ca întrebarea. Ochii îi luceau de o ură la fel de puternică precum cea arătată lui Perrin, dar fața îi păli și își șterse buzele cu dosul palmei ca și cum ar fi uitat că poartă mănuși de oțel.

— Îl cunoști pe Ordeith? spuse el, aplecându-se în șa spre Luc.

Fu rândul lui Luc să ridice ușor din umeri.

— L-am mai văzut pe ici, pe colo de când am venit în Ținutul celor Două Râuri. Un om cu nume rău și cu o înfățișare asemenea, ca să nu mai vorbim de tovarășii lui. Felul de om îndeajuns de nepăsător, încât să permită izbânda unui atac al trolocilor. A fost acolo? Dacă da, e de sperat că a murit pentru nebunia lui. Dacă nu, ar fi bine să-l aveți aici, cu voi, sub priviri atente.

— Nu știu unde este, se răsti Bomhald. Și nici nu-mi pasă! Nu am venit până aici ca să vorbesc despre Ordeith! Calul i se foi nerăbdător când Bomhald își smuci mâna înspre Perrin. Te arestez ca Iscoadă a Celui Întunecat. Vei fi dus la Amador și judecat acolo sub Cupola Adevărului.

Byar se holbă la comandantul lui, neîncrezător. Din spatele barierei ce despărțea Mantiile Albe de oamenii din Ținutul celor Două Râuri, se înălțară mormăieli furioase, se ridicară sulițe și topoare, arcuri de asemenea. Cei mai din urmă dintre Mantiile Albe începură să se răsfire într-un rând lucitor la ordinele zbierate de un bărbat în armură mai voinic decât jupânul Luhhan, strecurând lăncile înapoi în tecile de pe șei, scoțând la iveală arcuri scurte, de călăreți. La distanța aceea, nu prea puteau face mai mult decât să acopere retragerea lui Bomhald și a oamenilor din companie, dacă ar fi reușit cu adevărat să scape, dar Bomhald părea să fi uitat de orice primejdie, și de orice altceva în afară de Perrin.

— Nu va fi nici o arestare, spuse Bran scurt, asta am decis. Nici o arestare fără dovada vreunei fărădelegi, dovadă pe care s-o primim *noi*. Nu ai să-mi poți arăta ceva care să mă convingă că Perrin este o Iscoadă a Celui Întunecat, așa că ai putea tot atât de bine să lași mâna jos.

— Tatăl meu a murit la Faime din cauza trădării lui, strigă

Bomhald.

Se clătina de furie.

— L-a vândut Iscoadelor și vrăjitoarelor din Tar Valon care au ucis o mie de Copii cu Puterea Supremă! adăugă Byar, dând viguros din cap.

O parte din locuitorii Ținutului celor Două Râuri se agitară; umbla vestea despre ceea ce Verin și Alanna făcuseră în acea dimineață, iar faptele deveniseră mai bine cunoscute. Orice ar fi crezut despre Perrin, o sută de povești despre femeile Aes-Sedai, mincinoase mai toate, făceau ușor de crezut distrugerea de către cele din Turnul Alb a o mie dintre Mantiile Albe. Iar dacă ei credeau asta, puteau foarte bine să creadă și restul.

— Nu am trădat pe nimeni, spuse cu glas tare Perrin, cât să fie auzit de toată mulțimea. Dacă tatăl tău a murit la Faime, aceia care l-au ucis se numesc Seanchan. Nu știu dacă ei sunt Iscoade, dar știu că folosesc Puterea Supremă în luptă.

— Mincinosule! Un scuipat zbură de pe buzele lui Bomhald. Seanchan sunt un basm născocit de Turnul Alb pentru a-și ascunde minciunile murdare! Ești o Iscoadă a Celui Întunecat!

Bran își clătină mirat capul, împingându-și coiful pe o parte pentru a se putea scărpinga.

— Nu știu nimic despre acești - Seanchan? - acești Seanchan. Ceea ce știu însă este că Perrin nu este Iscoada nimănui și că nu o să arestați pe nimeni.

Situația devenea mai periculoasă cu fiecare minut ce trecea, după cum înțelese Perrin. Byar văzu și el și îl trase de braț pe Bomhald, șoptindu-i, dar căpitanul Mantiilor Albe nu dădu înapoi, sau poate că nu putu, acum că îl avea pe Perrin în fața ochilor. Bran și oamenii din Ținutul celor Două Râuri erau proptiți și ei în călcâie; se putea ca ei să nu lase Mantiile Albe să-l ia chiar dacă ar fi mărturisit tot ce spunea Bomhald. Dacă nu stropea cineva cu apă repede, totul ar fi luat foc ca o mână de paie uscate aruncate pe un foc de foale.

Nu suporta să fie nevoit să gândească rapid. Loial avea dreptate. Gândirea pripită făcea ca oamenii să fie răniți. Dar i se păru a întrevedea o cale.

— Sunteți de acord să îmi întârziați arestarea? Până ce trolocii sunt învinși? Nu plec nicăieri până atunci.

De ce să întârzii ceva?

Omul era orbit de ură. Continuând, ar fi dus la moarte o mulțime de oameni, împreună cu el însuși, dar nu putea vedea asta. Nu ar fi fost de vreun folos să i se arate.

— Nu ai băgat de seamă toate fermele în flăcări de dimineață? spuse, în loc, Perrin. Mătură cu mâna un arc prin care arată toate coloanele de fum ce se micșorau la orizont. Privește în jur. Ai spus-o chiar tu. Trolocii nu se mai mulțumesc să prade o fermă sau două pe noapte. Au început să jefuiască sate întregi. Dacă încercați să vă întoarceți la Dealul Străjii, s-ar putea nici să nu ajungeți până acolo. Ați avut noroc să ajungeți până aici. Dar dacă rămâneți în Emond's Field... Bran se împotrivi și ceilalți oameni așijderea; Faile veni lângă el și îl apucă de braț, dar el nu luă în seamă nimic din toate astea.... Veți ști unde sunt, iar soldații voștri vor primi să ne ajute cu apărarea.

— Ești sigur de asta, Perrin? spuse Bran, apucând de scărița lui Trăparu.

— Nu, Perrin! spuse neliniștită Faile. E un risc prea mare. Nu trebuie să... vreau să zic... te rog să nu... O, arde-m-ar Lumina, să ajung cenușă! *Nu trebuie* să faci asta!

— Nu am să îngădui oamenilor să se lupte între ei, le spuse el hotărât. Nu o să facem treaba trolocilor în locul lor.

Faile mai că-i aruncă brațul la o parte. Încruntându-se la Bomhald, scoase din desagă o piatră și un cuțit de altundeva și începu să ascută lama făcând să se audă un fâsâit ca de mătase.

— Hari Coplin nu va mai ști ce să creadă acum, rosti Bran strâmb. Îndreptându-și coiful rotund, se întoarce spre Mantiile Albe și își propti în pământ sulita. Ați auzit condițiile lui. Acum, ascultați-le pe ale mele. Dacă veniți în Emond's Field, nu arestați pe nimeni fără încuviințarea Sfatului Satului, pe care nu o veți primi, deci nu arestați pe nimeni. Nu intrați în casa nimănui decât dacă vi se cere. Și nu vreau nici măcar să *miros* un Colț al Dragonului! Ne-am înțeles? Dacă nu, vă puteți întoarce pe unde ați venit.

Byar se holbă la omul rotofei ca și cum o oaie s-ar fi ridicat pe picioarele dinapoi și l-ar fi chemat la trântă.

Bomhald nu-și dezlipi ochii de pe Perrin.

— Ne-am înțeles, spuse el într-un sfârșit. Până ce trece amenințarea trolocilor, ne-am înțeles!

Întorcându-și calul, galopă înapoi spre rândurile oamenilor săi, cu mantia albă ca neaua fluturând în urma lui.

În vreme ce Starostele porunci căruțelor să se dea deoparte, Perrin băgă de seamă că Luc se uita la el. Omul stătea ușor cocoșat în șa, cu mâna așezată delicat pe mânerul spadei, cu ochii albaștri amuzați.

— M-am gândit că o să te opui, spuse Perrin, după cum am auzit că îi vorbești de rău pe Mantiile Albe.

Luc își depărtă mâinile ușor.

— Dacă oamenii ăștia vor Mantiile Albe printre ei, lasă-i să primească Mantiile Albe. Dar ar trebui să ai grijă, tinere Ochide-Ambră! Cunoscut câte ceva despre dușmanii care-ți intră pe sub piele. Lama pătrunde mai repede când e aproape.

Cu un hohot de râs, își împinse armăsarul prin gloată, înapoi spre sat.

— Are dreptate, zise Faile, încă ascuțindu-și lama pe piatră. Poate că Bomhald ăsta se va ține de cuvânt și nu te va aresta, dar ce l-ar opri pe unul dintre oamenii lui să-ți înfigă un cuțit în spate? Nu trebuia să faci asta.

— A trebuit, îi spuse el. Mai bine decât să facem treaba trolocilor.

Mantiile Albe se pregăteau să intre, cu Bomhald și Byar în frunte. Cei doi îi aruncară priviri de ură nestinsă, iar ceilalți, călărind în urmă câte doi... Ochi aspri și reci de pe fețe aspre și reci se întorceau spre el din mers. Aceștia nu urau, dar erau în stare să recunoască o Iscoadă a Celui Întunecat. Iar Byar era în stare de orice.

Trebuia să o facă, dar se gândi că poate nu e o idee proastă să îi lase pe Dannil și Ban și pe ceilalți să se țină după el când ar fi vrut. Nu va putea să doarmă bine fără cineva care să-i păzească ușa. Gărzi. Ca un Senior neghiob. Cel puțin Faile va fi fericită. Măcar de i-ar putea face să arunce flamura undeva.

46 Văluri

Pe străzile înguste și șerpuite de pe Calpene, în apropierea Marelui Cerc, era multă lume; fumul care se înălța din nenumăratele focuri pentru gătit rânduie de-a lungul zidurilor înalte și albe dezvăluia și pricina. În aerul umed de dimineață pluteau mirosuri acre de fum, de mâncare și de trupuri nespălate. Se auzeau strigăte de copii și murmurul nedeslușit pe care-l face întotdeauna mulțimea, mai-mai să înăbușe strigătele ascuțite ale pescărușilor care zburau. Prăvăliile de-aici își trăsese demult grilajele de fier, și încă pentru totdeauna. Scârbită, Egeanin își croia drum prin gloată. Împrejur domnea dezordinea: refugiații zdrențăroși puseseră stăpânire pe Cercuri și dormeau printre băncile de piatră, ceea ce era îngrozitor, la fel ca și faptul că domnii și stăpânii lor îi lăsau să moară de foame. Ar fi trebuit să fie bucuroasă – asemenea mulțimi rămase fără nici un pic de curaj nu aveau cum să se împotrivească Reîntoarcerii, așa că ordinea convenită avea să renască – și totuși, ceea ce vedea nu-i făcea câtuși de puțin plăcere.

Cei mai mulți dintre amărății din jurul său păreau prea preocupați de ale lor pentru a se mai mira de femeia care se plimba printre ei într-o rochie de călărie, albastră, curată, de mătase – deși de o croială simplă. Pe ici, pe colo, prin mulțime, se aflau bărbați și femei în veșminte care fuseseră, cândva, arătoase, deși acum erau murdare și boțite, așa că era cu puțință ca ea să nu se deosebească îndeajuns de mult pentru a atrage atenția. Puținii care păreau să se întrebe dacă, purtând asemenea haine, avea și ceva bani în pungă, erau descurajați de toiagul zdravăn și cât ea de înalt pe care-l purta cu ușurință în mână. Astăzi nu avea gărzi și nici hamali – trebuise să-i lase acasă. Cu un asemenea alai, până și Floran Gelb și-ar fi dat cu siguranță seama că era urmărit. Măcar rochia, cu fustele sale despărțite în două, îi dădea un pic de libertate.

Nu-i venea greu să-l țină sub ochi pe omulețul cel alunecos, chiar și printr-o mulțime atât de deasă. Din când în

când, era nevoită să ocolească vreo căruță trasă cu boi sau vreo alta la jugul căreia asudau, cel mai adesea, bărbați goi până la brâu. Gelb și cei șapte sau opt tovarăși ai săi, toți bărbați zdraveni și brutali, își croiau drum cu coatele, lăsând în urma lor un potop de blesteme. Văzându-i, se mâniase. Pesemne că Gelb avea iarăși de gând să răpească pe cineva. De când îi trimisese aurul cerut, găsise trei femei, dintre care nici una nu semăna, decât foarte puțin, cu cele de care avea ea nevoie, și se mai și smiorcăise atunci când ea îl alungase, cu ele cu tot. N-ar fi trebuit să-i plătească pentru acea primă femeie pe care o luase cu forța, chiar de pe stradă. Pesemne că lăcomia și amintirea banilor primiți îl făcuseră să uite de dojana aprigă pe care-o primise odată cu punga.

Strigătele izbucnite în urma ei o făcură să întoarcă privirea și să strângă toiagul în mâini. Se făcuse puțin loc, ca de fiecare dată când apărea vreun necaz. Un bărbat îmbrăcat cu un surtuc galben, foarte frumos cândva, era căzut în genunchi pe stradă, urlând cât îl ținea gura și strângându-și brațul drept, care stătea îndoit într-un chip ciudat. O femeie cu rochie verde, zdrențuită, era aplecată peste el, de parcă-l apăra, plângând și strigând în urma unui om cu vâl pe chip, care deja se pierdea prin mulțime:

— N-a făcut decât să ceară un ban! Atât!

În clipa următoare, mulțimea se adună din nou în jurul lor. Cu o strâmbătură, Egeanin se întoarse și se opri, rostind un blestem care-i atrase câteva priviri uimite. Gelb și tovarășii săi dispăruseră. Făcându-și drum până la o fântână mică, unde apa gâlgâia din gura căscată a unui pește de bronz, aflată alături de o prăvălie de vinuri cu acoperișul plat, ea dădu la o parte, cu asprime, două femei care-și umpleau vasele și sări pe soclu, fără să-i pese de blestemele lor furioase. De acolo, putea vedea peste capetele celorlalți. Străzi înguste se întindeau peste tot, răsucindu-se pe coastele dealurilor. Din pricina coturilor și a caselor văruiate în alb nu putea privi prea departe, poate doar până la vreo sută de pași, dar Gelb nu putea să fi ajuns mai departe, în numai câteva clipe.

Dintr-odată, îl zări: se ascundea sub o arcadă înaltă, la

vreo treizeci de pași, dar se ridicase pe vârfuri pentru a privi în josul străzii. Și pe ceilalți îi găsi destul de ușor – erau sprijiniți de clădirile de pe ambele părți ale străzii, încercând să treacă neobservați. Nu erau singurii înșirați acolo, dar, în vreme ce restul ședea ghemuiți și posomorâți, pe chipurile lor pline de cicatrice, cu nasurile strâmbe, se citea nerăbdarea. Deci acolo trebuia să aibă loc răpirea. Firește că nimeni nu avea să se bage, așa cum nimeni nu sărise în apărarea bărbatului cu brațul rupt. Dar, oare, despre cine era vorba? Dacă Gelb găsisse, în sfârșit, vreo femeie dintre cele căutate, ea putea pleca să-l aștepte să i-o vândă, iar apoi să prindă prilejul pentru a vedea dacă un a'dam era, într-adevăr, în stare să țină legată și o altă sul'dam în afară de Bethamin. Totuși, nu mai voia să fie nevoită să aleagă între a-i tăia gâtul vreunei nefericite și a o trimite să fie vândută.

Pe stradă, venind spre Gelb, erau multe femei. Majoritatea purtau văluri străvezii și aveau părul împletit în cosițe. Egeanin zări două scaune purtate de hamali și însoțite de gărzi – nu puteau fi acestea, căci ciracii lui Gelb, cu mâinile goale, nu s-ar fi pus niciodată cu unii aproape la fel de mulți ca ei, și înarmați cu săbii. Pesemne că aceea pe care o căutau nu avea mai mult de doi sau trei însoțitori, și aceia fără arme. Cam așa, însă, erau toate celelalte femei pe care le vedea, îmbrăcate fie în rochii de țară zdrențuite, fie în cele mai strânse pe trup care le plăceau locuitoarelor din Tarabon.

Dintr-odată, privirea lui Egeanin se îndreaptă către două dintre ele, care vorbeau, în vreme ce dădeau colțul unei străzi, în depărtare. Își purtau părul împletit în cosițe, și aveau văluri străvezii pe chip. Păreau a fi de prin partea locului, dar, parcă, nu se potriveau. Rochiile subțiri, mult prea strâmte, una verde, alta albastră, erau din mătase, nu din in sau lână, oricât de fină. Femeile înveșmântate așa călătoreau în scaune duse de hamali, nu pe jos – mai ales într-un loc ca ăsta. Și, mai mult, nu duceau pe umeri doage de butoi, ca niște ghioage.

Una avea părul de culoarea aurului roșcat, dar nu aceea o interesa. Cealaltă avea cosițe negre și neobișnuit de lungi, aproape până la brâu. De la depărtare, aducea bine cu o

sul'dam pe nume Surine. Dar nu era ea. Femeia pe care-o urmărea i-ar fi venit numai până la bărbie lui Surine. Mormăind pe înfundate, Egeanin sări jos și începu să-și croiască drum prin mulțimea care fremăta, dând să ajungă la Gelb. Cu puțin noroc, avea vreme să-l oprească. Prostul! Neghiobul lacom și cu creier de pasăre!

— Trebuia să fi închiriat scaune, Nynaeve, spuse iarăși Elayne, întrebându-se, pentru a o suta oară, cum făceau femeile din Tarabon să vorbească fără să-și muște vâlul; scuipându-l, adăugă: Așa, va trebui să ne folosim de astea.

Văzând-o pe Nynaeve care-și flutura amenințătoare doaga, un bărbat tras la față, care tocmai venea spre ele prin mulțime, se opri în loc.

— De-asta le-am și luat cu noi, spuse Nynaeve.

Pesemne că privirea ei fusese cea care-l făcuse pe bărbat să-și piardă interesul. Trăgându-se de cosițele negre care-i atârnavă pe umeri, fosta Meștereasă pufni supărată. „Când avea să se obișnuiască cu gândul, se întrebă Elayne, că nu mai avea o singură cosiță groasă, pe care s-o smucească?”

— Și de-asta ai picioare, ca să mergi, continuă cealaltă. Cum puteam să căutăm sau să punem întrebări, dacă eram duse pe sus ca porcii la târg? Într-un scaun din ăla nenorocit m-aș simți ca o proastă. Oricum, mai bine mă încred în urechile și mintea mea, decât în cele ale unor bărbați pe care nu-i cunosc.

Elayne era convinsă că Bayle Domon le-ar fi putut găsi bărbați destoinici. Cât despre Seminția Mării, cu siguranță; își dori ca *Joacă-n val* să nu fi plecat, dar Căpităneasa și sora sa erau nerăbdătoare să răspândească veștile despre Coramoor în Dantora și Cantorin. Douăzeci de gărzi i-ar fi prins foarte bine. Dintr-odată simți, mai mult cu mintea decât cu trupul, cum cineva îi pipăia punga de la cingătoare. Apucând-o cu o mână, se răsuci, ridicând, și ea, doaga. Mulțimea care se scurgea pe lângă ea se risipi un pic. Dându-și coate unii altora, cei din jur îi aruncau priviri piezișe, dar din cel care dorise s-o fure nu se vedea nici o urmă. Măcar nu izbutise – punga era încă grea de monede. De ceva timp, se obișnuise să-și poarte inelul cu Marele Șarpe și ter'angrealul răsucit, din

piatră, pe o panglică în jurul gâtului, așa cum făcea Nynaeve. Asta după prima dată când aproape că rămăsese fără pungă. Erau de cinci zile în Tanchico și, între timp, pierduse trei. Da, douăzeci de gărzi ar fi fost numai bune. Și o caleașcă. Cu perdeluțe. Porni din nou la drum, cu pași înceți, alături de Nynaeve.

— Atunci n-ar fi trebuit să purtăm rochiile astea, zise. Mi-aduc aminte că, odată, m-ai pus să-mi pun pe mine o rochie de fată de la țară.

— Cu ajutorul lor, răspunse, scurt, Nynaeve, nu sărim în ochi.

Elayne pufni slab. Ca și cum, cu niște rochii mai simple, toată lumea s-ar fi uitat la ele. Nynaeve nu voia, cu nici un chip, să recunoască faptul că începuse să-i placă să umble în mătăsuri și rochii frumoase. Dar măcar să nu fi mers atât de departe. E drept că lumea le lua drept locuitoare din Tarabon – măcar până ajungeau să deschidă gura –, dar chiar și cu gulerul de dantelă care-i venea până sub bărbie, rochia verde de mătase, strânsă pe trup, i se părea mai îndrăzneată decât orice purtase până atunci, în viața ei. Sub ochii lumii, cel puțin. Nynaeve, însă, mergea cu pași mari pe strada înghesuită, de parcă nimeni nu se uita la ele. Poate că așa și era – oricum, poate că nimănui nu-i păsa cât erau rochiile de strâmte –, dar ei uneia așa i se părea. Mai bine plecau numai în cămășuțe! Cu obraji roșii, încercă să nu se mai gândească la mătasea subțire. „Termină! E foarte bine și așa! Nimeni nu te crede nerușinată!”

— Amys aia nu ți-a spus nimic care ne-ar putea fi de ajutor?

— Doar ți-am zis, oftă Elayne.

Nynaeve o ținuse trează până aproape de zori, vorbind despre Înțeleapta Aielilor pe care Elayne o întâlnise în noaptea trecută, împreună cu Egwene, în Tel'aran'rhiod, apoi începuse iar s-o tragă de limbă, când se așezau la masa de dimineață. Egwene, care, cine știe de ce, avea părul împletit în două cosițe și o privea posomorâtă pe Înțeleaptă, nu spusese aproape nimic, decât că Rand era bine și Aviendha avea grijă de el. În schimb, Înțeleapta cu părul alb vorbise o

sumedenie, cu asprime, despre primejdiile Lumii Viselor, făcând-o pe Elayne să se simtă de parcă avea, din nou, zece ani, și Lini o prinsese la furat de dulciuri. Îi mai spusese și că trebuia să fie foarte atentă și să aibă grijă la ce se gândea, după ce intra în Tel'aran'rhiod. Dar cum să-ți stăpânești gândurile?

— Chiar eram sigură că Perrin este cu Rand și cu Mat.

Aceasta fusese a doua surpriză, după apariția lui Amys. Din câte înțelesese de la Egwene, aceasta crezuse că Perrin era cu ele în Tanchico.

— Pesemne că a plecat cu fata aia, undeva unde poate trăi liniștit ca fierar, spuse Nynaeve, dar Elayne clătină din cap.

— Nu prea cred.

Avea ea niște bănuieli despre Faile și, dacă avea dreptate măcar pe jumătate, atunci fata nu avea să se împace cu gândul de a fi nevestă de fierar. Se văzu nevoită să-și scuipe iarăși vâlul din gură. Ce obicei prostesc!

— Ei, oriunde ar fi, făcu Nynaeve, jucându-se iarăși cu cosițele, sper că e bine sănătos. Una peste alta, aici nu e și nu ne poate ajuta. Ai întreat-o, măcar, pe Amys dacă știa vreo cale pentru a folosi Tel'aran'rhiod ca să...

În clipa aceea, un bărbat masiv și pleșuv, cu un surtuc maro, ponosit, se strecură prin mulțime și încercă s-o prindă în brațele groase. Ea își ridică doaga de pe umăr și-l pocni peste fața lată, făcându-l să se tragă în spate ținându-se de nasul care, pesemne, îi fusese spart a nu-știu-câta oară.

Elayne încă trăgea aer în piept, dând să scoată un strigăt de uimire, când un alt bărbat, la fel de mare și cu o mustață groasă, o dădu la o parte ca să ajungă la Nynaeve. Asta o făcu să uite că-i era frică. Scrâșni mânioasă și, chiar în clipa în care mâinile bărbatului o prindeau pe prietena ei, își prăvăli doaga pe creștetul său, cu toată puterea. Spre marea ei bucurie, văzu cum lui i se înmuieară picioarele, și căzu cu fața în jos.

Mulțimea se risipi – pesemne că nimeni nu dorea să se amestece în necazurile altora. Cât despre ajutor, nici vorbă. Și aveau nevoie, din câte își dădu Elayne seama. Bărbatul lovit

de Nynaeeve era încă în picioare, cu o strâmbătură pe chip, lingându-și sângele care-i curgea din nas și închizând și deschizând pumnii, de parcă voia să strângă pe cineva de gât. Mai rău era că nu era singur. Alți șapte se plimbau în jurul lor, ca să le taie orice cale de scăpare – erau cu toții la fel de voinici, cu cicatrice pe fețe și cu mâini care păreau tăiate în piatră. Un bărbat mărunțel și tras la față, rânjind ca o vulpe speriată, îi tot îboldea:

— N-o lăsați să scape. O să luăm aur pe ea, v-am spus! Aur!

Știau cine era. Nu încercau să le fure pungile – voiau să scape de Nynaeeve și s-o răpească pe Domnița-Moștenitoare din Andor. O simți pe prietena ei sorbind din *saidar* – pesemne că se mâniase îndeajuns, și nu era de mirare – așa că își deschise și ea sufletul către Adevăratul Izvor. Puterea se revărsă asupra ei, ca un potop dulce care o copleși din cap până în picioare. Nu le trebuia decât câteva unde de Aer și puteau scăpa de brutele acelea.

Dar nici ea, nici Nynaeeve nu se grăbiră să conducă. Împreună, puteau să-i bumbăcească pe nemernici așa cum ar fi trebuit s-o facă mamele lor, pe când erau copii, dar nu îndrăzneau decât dacă nu mai exista altă cale. Dacă vreo femeie din Ajah Neagră era prin apropiere, să vadă, se dăduseră deja de gol, din pricina strălucirii *saidarului*. Până și țeserea celor câtorva unde de Aer putea să-i atragă atenția unei surori Negre aflate chiar și la o sută de pași depărtare. Dacă era îndeajuns de puternică și ageră, atunci chiar mai mult. De fapt, cam asta făcuseră și ele, în ultimele cinci zile: se plimbaseră prin oraș încercând să simtă vreo altă femeie folosind Puterea, nădăduind, astfel, să le găsească pe Liandrin și pe celelalte.

Trebuia să se mai gândească și la mulțime. De ambele părți erau oameni care încă treceau, lipindu-se de zidurile caselor. Ceilalți se foiau, încercând să găsească alte căi. Numai vreo câțiva îndrăzneau să le privească pe cele două femei în primejdie, și până și ei își fereau repede privirile, rușinați. Dar, dacă ar fi văzut niște bărbați voinici aruncați în lături de ceva nevăzut...

Femeile Aes-Sedai și Unica Putere însăși nu prea erau la mare cinste în Tanchico, din pricina vechilor zvonuri despre Faime, care încă mai circulau, și a noilor povești care spuneau că Turnul Alb îi sprijinea pe cei jurați Dragonului, care bântuiau regatul. Văzându-le conducând, oamenii puteau s-o ia la fugă sau puteau să se ridice împotriva lor. Chiar dacă izbuteau să scape fără să fie sfâșiate în bucăți – ceea ce nu era chiar simplu – după aceea nu mai aveau cum să se ascundă. Ajah Neagră avea să audă că în Tanchico se aflau femei Aes-Sedai, încă înainte de asfințitul soarelui.

Proptindu-se spate în spate cu Nynaeve, Elayne strânse bine doaga. Îi venea să și râdă de încordare. Dacă Nynaeve mai voia vreodată să plece singure, pe jos, avea să vadă ea dacă-i convenea să se trezească cu capul într-o găleată cu apă rece. Măcar nici unul dintre nenorociți nu părea foarte dornic să fie primul care să încaseze o lovitură, asemenea celui care zăcea încă pe jos.

— Haideți, îi îmboldea omulețul, fluturându-și brațele, dar fără ca el însuși să facă vreo mișcare. Haideți! Sunt doar două femei! Haideți odată! Numai de una avem nevoie! O să ne umplem de aur, v-am spus.

Dintr-odată, se auzi o pocnitură puternică, iar unul dintre bărbați se împletici și căzu în genunchi, strângându-și în pumn glezna plesnită. O femeie brunetă, cu chipul aspru, într-o rochie albastră de călărie, trecu pe lângă el, se răsuci iute pentru a-l lovi pe altul peste gură, cu dosul palmei, îi luă picioarele de sub el cu un toiag și-l lovi în cap în timp ce cădea.

Faptul că primeau ajutor, și încă de la o altă femeie, era uimitor, dar Elayne n-avea de gând să facă nazuri. Nynaeve se îndepărtă de ea, cu un strigăt fără cuvinte, iar ea însăși se năpusti, zbierând:

— Leul Alb înainte!

Și-l pocni pe bărbatul cel mai apropiat, cât de tare și cât de iute putu. Năucit, el ridică brațele pentru a se apăra. Ea strigă din nou aceleași cuvinte – strigătul de luptă al celor din Andor – și, dintr-odată, îl văzu dând bir cu fugiții. Râzând, se răsuci pe călcăie, căutând altul să-l bumbăcească.

Rămăseseră doar doi – restul căzuseră sau dispăruseră în mulțime. Primul care sărise la ele, cel cu nasul spart, dădea și el să fugă, dar Nynaeve îl lovi zdravăn cu doaga pe spinare. Femeia necunoscută izbuti, cine știe cum, să-și vâre toiagul pe după brațul altuia, trăgându-l mai aproape și făcându-l să se ridice pe vârfuri; era cam cu un cap mai înalt decât ea și cam de două ori mai greu, dar ea, fără să se opintească, îl lovi de trei ori în bărbie cu palma. Bărbatul dădu ochii peste cap și se lăsă moale. În clipa aceea, Elayne îl zări pe omulețul cel slab ridicându-se de pe jos; îi curgea sânge din nas și avea o privire sticloasă, dar își scoase de la cingătoare un cuțit și se întinse către femeie.

Fără să se mai gândească, Elayne țesu o undă de Aer, care-l trimise cât colo pe omuleț, cu cuțit cu tot. Femeia necunoscută se răsuci pe călcâie, dar el o luase deja la fugă, de-a bușilea, până ce izbuti să se ridice și să se piardă în mulțimea adunată în susul străzii. Oamenii se opriseră să privească ciudata bătălie, dar nimeni, în afară de femeia brunetă, nu făcuse nimic. Acum, și ea își plimba privirile de la Elayne la Nynaeve, șovăind. Elayne se întrebă dacă observase ce pățise omulețul.

— Vă mulțumim, zise Nynaeve, gâfâind ușor, în vreme ce se apropia de necunoscută, îndreptându-și vâlul. Cred că va trebui să plecăm de aici. Știu că Straja Orașului nu prea mai iese pe străzi, dar n-aș vrea să fiu nevoită să dau explicații. Hanul nostru e aproape. Veniți cu noi? Măcar o cană de ceai putem să-i oferim singurei persoane care a ridicat mâna să-i ajute pe alții, în orașul ăsta blestemat. Numele meu este Nynaeve al'Meara, iar aceasta este Elayne Trakand.

Era limpede că femeia șovăia. Deci, observase.

— Mi-ar... face plăcere. Da, mi-ar face plăcere.

Vorbea ciudat și era greu de înțeles, dar accentul îi părea, pe undeva, cunoscut. Privind-o mai bine, Elayne văzu că era de-a dreptul frumoasă, iar părul negru care-i ajungea până aproape de umăr îi stătea foarte bine. Era, poate, cam aspră, totuși, iar ochii săi albaștri erau plini de hotărâre, de parcă era obișnuită să poruncească. Pesemne că era negustoreasă – mai ales cu rochia aceea.

— Eu sunt Egeanin, mai spuse ea, apoi plecă împreună cu ele pe străduța cea mai apropiată, fără să mai șovăie.

Mulțimea începuse să se adune împrejurul celor căzuți. Pesemne că aceștia aveau să se trezească fără nimic de valoare prin pungi, poate chiar fără haine și încălțări.

Elayne se întrebă cum de aflaseră cine era, dar știa că nu avea cum să-și dea seama. De-acum înainte, însă, orice-ar fi spus Nynaeve, aveau să umble însoțite de gărzi.

Chiar dacă Egeanin mergea hotărâtă alături de ele, era cam tulburată – i se citea în ochi.

— Ai văzut, nu-i așa? o întrebă Elayne, iar cealaltă se împiedică ușor – dând de înțeles că da. Dumitale n-o să-ți facem nici un rău, se grăbi să mai spună, mai ales după ce ne-ai sărit în ajutor.

Iarăși trebui să-și scuipe vâlul din gură. Cum de se descurca Nynaeve?

— Nynaeve, nu te mai încrunta la mine. A văzut ce-am făcut.

— Știi asta, zise sec prietena sa. Și ai făcut bine. Dar nu uita că nu suntem în siguranță, în palatul maică-tii, departe de urechile oricăror curioși.

Și arată în jur, către mulțimile de pe străzi. La drept vorbind, datorită toiagului lui Egeanin și doagelor pe care le aveau ele, cei mai mulți oameni se străduiau să le ocolească.

— Cele mai multe dintre zvonurile pe care, pesemne, le-ai auzit nu sunt adevărate, îi zise Nynaeve lui Egeanin. Câteva, foarte puține, mai au și câte-un sâmbure de adevăr în ele. Nu trebuie să-ți fie frică de noi, dar te rog să înțelegi că există lucruri de care nu vrem să pomenim aici.

— Frică? făcu Egeanin, părând de-a dreptul uimită. Nici nu-mi trecuse prin cap să-mi fie frică. Am să tac până ce vine clipa potrivită.

Și își ținu cuvântul. Se întoarseră în liniște la Curtea celor Trei Pruni, străbătând peninsula, pierdute în murmurul mulțimilor. De atâta mers, pe Elayne începuseră s-o doară picioarele. Deși era devreme, în sala mare se aflau deja câțiva bărbați și femei, având în față cupe cu vin sau bere. Femeia cu timpanonul era acum însoțită de un bărbat subțiratic, cu

un flaut care suna ascuțit și slab. Juilin ședea la o masă lângă ușă, trăgând dintr-o pipă cu muștiucul scurt. Când plecaseră ele, încă nu se întorsese din vânătorile sale de noapte. Elayne se bucură să vadă că, de data asta, nu mai avea nici o vânătaie sau tăietură nouă – ceea ce el numea fața ascunsă a orașului părea încă și mai dură decât cea pe care Tanchico o înfățișa lumii. Binevoise, de asemenea, să-și înlocuiască pălăria turtită de paie cu un fes conic de pluș negru, pe care-l purta tras pe spate, precum cei din Tanchico, dar altminteri era îmbrăcat ca de obicei.

— Le-am găsit, spuse, sărind de pe banchetă și scoțându-și fesul, înainte să observe că nu erau singure; o privi pieziș pe Egeanin, și-i făcu o plecăciune ușoară la care ea îi răspunse înclinându-și fruntea, părând la fel de prudentă.

— Le-ai găsit? făcu Nynaeve. Ești sigur? Haide, omule, vorbește! Ți-ai înghițit limba sau ce?

Și asta după ce le spusese de atâtea ori să aibă grijă ce vorbeau când nu erau singuri.

— Mai bine zis, am aflat unde au fost, începu Juilin, fără s-o mai privească pe Egeanin, dar alegându-și cu grijă cuvintele. Femeia cu șuvița albă m-a condus la o casă unde locuia împreună cu altele. Nu ieșeau decât foarte rar. Cei din jur credeau că sunt niște bogătașe refugiate de la țară. Acum, acolo nu mai este aproape nimic, în afară de câteva rămășițe de mâncare în cămară – până și servitorii au dispărut –, dar, din ce-am văzut, cred că au plecat ieri, pe seară, sau în timpul nopții. Mă îndoiesc că le e teamă să umble noaptea prin Tanchico.

Nynaeve înșfăcă un mănunchi de cosițe și începu să tragă de ele cu furie.

— Ai fost înăuntru? întrebă, cu un glas foarte liniștit, dar Elayne se gândi că părea pregătită să ridice doaga pe care-o avea cu ea; pesemne că și Juilin gândea la fel, căci, trăgând cu ochiul la doagă, răspunse:

— Știi foarte bine că am învățat să fiu grijuliu cu ele. O casă părăsită, oricât de mare, se recunoaște ușor. După ce-ai vânat hoți atâta vreme, ca mine, înveți să privești lucrurile cu ochii lor.

— Și dacă ar fi fost o capcană? făcu Nynaeve, într-un șuierat de mânie. Măreța dumitale înzestrare te ajută să miroși și capcanele?

Juilin se cam schimbă la față și-și umezi buzele cu limba, ca și cum se pregătea să dea explicații sau să se apere, dar ea nu-l lăsă.

— O să vorbim despre asta mai târziu, jupâne Sandar, spuse, și întoarse puțin capul către Egeanin; bine că-și amintise, în sfârșit, că nu erau singuri. Spune-i Rendrei că o să luăm ceaiul în Sala Mugurilor Căzători.

— Încăperea Florilor Căzătoare, o corectă încet Elayne, iar Nynaeve îi aruncă o privire aspră; pesemne că veștile aduse de Juilin o mâniaseră.

Acesta făcu o plecăciune adâncă, desfăcând brațele.

— Cum poruncești, Domniță al'Meara. Mă supun cu bucurie, spuse, mustăcind, apoi își îndesă fesul la loc pe cap și plecă, părând de-a dreptul ofensat.

Pesemne că nu era prea plăcut să primești porunci de la o femeie pe care, cândva, încercaseși s-o curtezi.

— Ce neghiob! mârâi Nynaeve. Trebuia să-i lăsăm pe amândoi în Tear.

— E slujitorul Domniilor Voastre? întrebă încet Egeanin.

— Da, se răsti Nynaeve, chiar în clipa în care Elayne spunea; „Nu”.

Se priviră. Nynaeve era tot încruntată.

— Pesemne că da, într-un fel... oftă Elayne, tocmai când Nynaeve îngăima:

— La urma urmelor, poate nu...

— Mda... făcu Egeanin... înțeleg.

Rendra se apropie în grabă printre mese, zâmbindu-le din spatele vălului, cu buzele sale ca un boboc de trandafir. Elayne își dori să nu fi semănat așa bine cu Liandrin.

— Ah, ce frumoase sunteți în dimineața asta! Rochiile sunt minunate. Minunate, spuse ea, ca și cum nu ar fi dat nici o mână de ajutor la alegerea materialului și croielii – cât despre cea pe care-o purta ea însăși, era roșu aprins, numai potrivită pentru un Spoitor, și mult, mult prea strâmtă. Dar iarăși ați făcut prostioare, da? De asta Juilin cel chipeș se încrunta așa.

N-ar trebui să-l faceți să se frământa atât, adăugă femeia, cu o sclipire în ochii mari și căprui care spunea că Juilin își găsise pe cine să curteze. Haideți cu mine! O să luați ceaiul la răcoare, într-un loc retras, și dacă mai trebuie să ieșiți o să-mi dați voie să vă fac rost de hamali și gârzi, da? Drăguța de Elayne nu și-ar fi pierdut atâtea pungațe dacă ar fi fost păzită cum se cuvine. Dar să nu vorbim de asta, acum. Ceaiul e aproape gata. Haideți!

Pesemne că era o înzestrare care se deprindea prin învățatură îndelungată, se gândi Elayne. Pesemne că de mică fusese instruită cum să vorbească fără să-și mănânce vălul.

Încăperea Florilor Căzătoare, aflată în josul unui coridor scurt care pleca din sala mare, era o cămăruță fără ferestre, cu o masă joasă și scaune sculptate, cu perne roșii. Nynaeve și Elayne mâncau acolo – cu Thom, Juilin, sau cu amândoi, atunci când Nynaeve nu era mâniată pe ei. Pereții văruiți în alb și pe care era pictat un adevărat desiș de pruni și o ploaie de flori, care-i dădea și numele încăperii, erau îndeajuns de groși pentru ca nimeni să nu poată trage cu urechea. Înainte chiar să se așeze, Elayne mai că nu-și smulse vălul, pe care-l aruncă pe masă. Nici măcar femeile din Tarabon nu încercau să mănânce sau să bea cu alea pe față. Nynaeve se mulțumi să-l desfacă și să-l tragă într-o parte.

Rendra vorbi întruna, cât timp le servi ceaiul, ba despre noua croitoreasă care le putea face rochii dintre cele mai noi, din mătasea cea mai subțire cu putință, pe care i-o propuse și lui Egeanin, fără să obțină drept răspuns decât o privire de necitit, ceea ce n-o tulbură câtuși de puțin, ba despre cum ele două ar fi trebuit să-l asculte pe Juilin, căci orașul devenise mult prea primejdios pentru ca o femeie să iasă singură, chiar și peste zi, ba despre săpunul parfumat care le putea ajuta să-și facă părul să strălucească. Elayne se întrebă, iarăși, cum făcea femeia să aibă un han atât de faimos, când părea să nu se gândească la nimic altceva decât la păr și la veșminte. Și totuși, o făcea. Și, la urma urmelor, chiar se îmbrăca frumos, deși cât se poate de necuviincios. Servitorul care aduse ceaiul și cămile mici de porțelan, precum și prăjiturile rânduite pe o tepsie, era tânărul zvelt și cu ochii negri care-i tot umpluse

cupa cu vin, în noaptea aceea în care se făcuse de răs. Și mai încercase s-o facă și în alte dăți, cu toate că ea jurase, în sinea ei, să nu mai bea niciodată mai mult de o cupă. Era chipeș, dar Elayne îi aruncă o privire cum nu se poate mai rece, așa că el se grăbi să părăsească încăperea. Egeanin le privi tăcută, până ce plecă, în cele din urmă, și Rendra.

— Nu sunteți cum m-am așteptat, le spuse, apoi, ținând cana pe vârfurile degetelor, într-un fel ciudat. Hangița vorbește numai prostii, de parcă i-ați fi surori și la fel de neghioabe ca ea, și Domniile Voastre îi îngăduiți. Bărbatul de mai înainte – un servitor, ceva, cred – vă batjocorește. Băiatul ăla care servea se holbează la Domnia Ta ca un lup înfometat, și îi îngăduiți și asta. Sunteți... Aes-Sedai, nu-i așa? Întrebă, apoi, fără să aștepte răspunsul, își întoarse ochii albaștri, pătrunzători, către Elayne. Și Domnia Ta ești de... ești de viță aleasă. Nynaeve a pomenit ceva despre palatul mamei dumitale.

— Lucrurile astea nu au mare importanță în Turnul Alb, îi spuse Elayne, apoi, jenată, se grăbi să-și scuture firimiturile de pe bărbie – prăjitura era foarte parfumată, aproape iute, din pricina mirodeniilor. Dacă o regină se duce acolo pentru instruire, va trebui să frece podelele ca orice altă novice și să sară în picioare când i se spune.

— Deci, așa faceți voi, încuviință, încet, Egeanin. Îi puneți în chingi pe stăpânitori. Și... sunt multe regine... care se duc acolo să fie instruite?

— Din câte știu eu, nici una, râse Elayne. Deși, în Andor există obiceiul ca Domnița-Moștenitoare să o facă. De fapt, multe femei de neam ajung acolo chiar dacă, de cele mai multe ori, nu vor să se afle și adesea pleacă fără măcar să fi simțit Adevăratul Izvor. Eu vorbeam doar așa, nu despre cineva anume.

— Și Domnia Ta ești tot... nobilă? Întrebă Egeanin, iar Nynaeve pufni.

— Maică-mea muncea pământul, iar taică-meu mergea cu oile și creștea tutun. Puțină lume, acolo de unde vin eu, se descurcă fără să aibă nevoie să vândă și lână, și tutun. Dar părinții dumitale, Egeanin?

— Tatăl meu a fost soldat, iar mama... ofițer pe o corabie, răspunse ea, apoi sorbi din ceaiul neîndulcit și le cântări din priviri. Căutați pe cineva, spuse, în cele din urmă. Pe femeile de care-a vorbit cel de mai devreme. Eu mă ocup, printre altele, și cu noutățile. Am oameni care-mi spun felurite lucruri. Cine știe dacă nu vă pot ajuta? Și nu vă cer bani, doar să-mi mai povestiți despre Aes-Sedai.

— Deja ne-ai ajutat prea mult, se grăbi Elayne, amintindu-și cum Nyaneve îi povestise aproape totul lui Bayle Domon. Îți suntem recunoscătoare, dar nu mai putem primi. Zău că nu!

Pe de o parte, era cu neputință să-i povestească despre Ajah Neagră, pe de alta, n-o puteau lăsa să aibă de-a face cu dușmancele, fără să știe nimic. Nynaeve, surprinsă cu gura deschisă, o privi urât.

— Asta voiam să spun și eu, zise, cu un glas sec, apoi continuă ceva mai veselă: Dar îți suntem recunoscătoare, Egeanin, și asta înseamnă că-ți vom răspunde la întrebări. Cât putem.

Pesemne că voia să spună că erau multe întrebări la care nu știau răspunsurile, dar Egeanin înțelese altceva.

— Firește, nu vreau să-mi vâr nasul în tainele Turnului vostru Alb.

— Pari foarte interesată de Aes-Sedai, făcu Elayne. Eu nu simt nimic la tine, dar poate poți învăța să conduci Puterea.

— Se poate... învăța? îngăimă Egeanin, cât pe ce să-și scape cana din mână. Nu știam... Nu, nu, nu vreau să... să învăț.

Tulburarea ei o întristă pe Elayne. Chiar și dintre cei care nu se temeau de Aes-Sedai, prea mulți erau încă înspăimântați de tot ce-avea de-a face cu Puterea.

— Dar ce vrei să știi, Egeanin?

Până ca ea să apuce să răspundă, se auzi o bătaie în ușă și își făcu apariția, Thom, îmbrăcat cu mantia cafenie și largă pe care se obișnuise s-o poarte când ieșea, mult mai puțin bătătoare la ochi decât cea de menestrel, cu petice colorate, și care-l făcea să pară de-a dreptul sobru, cu coama lui de păr alb - cu toate că ar fi trebuit să și-l perie mai des. Închipuindu-și-l tânăr, Elayne se gândi că înțelegea ce-o

atrăsese pe maică-sa. Asta nu-l dezvinovăța pentru că plecase, firește. Însă nu dorea să-l lase s-o vadă încruntată, așa că își luă o înfățișare calmă.

— Mi s-a spus că nu sunteți singure, zise el, aruncându-i o privire bănuitoare lui Egeanin, aproape la fel cum făcuse și Juilin; bărbaților le era întotdeauna teamă de ceea ce nu cunoșteau. Dar m-am gândit că v-ar plăcea să auziți că o trupă de Copii ai Luminii au împrejmuit Palatul Panarhului, azi-dimineață. Străzile aproape c-au început să vuiască. Se pare că Domnița Amathera va fi încoronată mâine, ca Panarh.

— Thom, spuse Nynaeve, oftând, dacă Amathera asta nu e, de fapt, Liandrin, nu-mi pasă dacă devine Panarh, Rege și Meștereașă întregului Ținut al celor Două Râuri laolaltă.

— Partea interesantă, zise Thom, șchiopătând către masă, este că se zvonește că Adunarea s-a împotrivit alegerii. S-a împotrivit. Deci, cum de poate fi încoronată? Lucruri așa ciudate merită observate, Nynaeve!

Tocmai când el dădea să se așeze, Nynaeve îi spuse încet:

— Thom, noi purtam o discuție între femei. Sunt sigură că sala mare ți se va părea mult mai primitoare.

Și sorbi din ceai, privindu-l pe deasupra câinii, așteptând, limpede, să-l vadă plecând. Roșind, el se ridică, fără să fi apucat să se așeze, dar nu ieși pe dată.

— Fie că Adunarea și-a schimbat sau nu gândul, pesemne că se vor isca răzmerițe. Pe străzi încă se crede că Amathera nu a fost aleasă. Dacă, într-adevăr, mai trebuie să ieșiți, n-o să mai fiți singure, spuse, privind-o pe Nynaeve – deși lui Elayne i se părea că dăduse să-i pună chiar ei mâna pe umăr. Bayle Domon s-a închis în cămăruța lui de lângă docuri, să-și pună treburile în ordine, dacă este, cumva, silit să plece, dar a primit să-mi dea cincizeci de bărbați, aleși pe sprânceană, obișnuiți cu încăierările și foarte dibaci cu cuțitele sau săbiile.

Nynaeve deschise gura, dar Elayne i-o luă înainte.

— Thom, îți mulțumim și dumitale, și jupânului Domon. Te rog, spune-i că primim și că-i suntem recunoscătoare. Că doar nu vrem, adăugă, prinzând privirea aprigă a lui Nynaeve, să fim răpite de pe străzi ziua în amiaza mare.

— Nu, făcu Thom, nu vrem asta.

Lui Elayne i se păru că-l aude îngânând „copilă” și, de data asta, chiar îi simți mâna pe umăr, o mângâiere ușoară și iute.

— De fapt, continuă el, oamenii ăia sunt deja afară, așteptând, încerc să găsesc și o caleașcă. Scaunele nu sunt prea sigure.

Părea să fi mers prea departe, aducându-i pe oamenii lui Domon înainte să aibă încuviințarea lor și vorbind despre calești fără măcar să le întrebe, însă el le înfruntă ca un lup bătrân, încolțit, cu sprâncenele stufoase și lăsate.

— Mie, unuia... mi-ar părea foarte rău dacă vi s-ar întâmpla ceva. Caleașca va sosi de îndată ce fac rost de cai. Asta dacă se mai găsesc.

Nynaeve făcu ochii mari – pesemne că se frământa dacă să-i tragă sau nu un perdaf pe care să nu-l mai uite în veci –, iar Elayne nu s-ar fi supărat să mai spună și ea vreo două vorbe, dar mai blânde. Un pic mai blânde – auzi, „copilă”! Însă Thom profită de șovăiala lor și le făcu o plecăciune care-ar fi fost la mare cinste într-un palat, apoi plecă în grabă. Egeanin lăsase cana jos și le privea uluită. Pesemne, se gândi Elayne, că nu prea semănaseră a Aes-Sedai, după cum se lăsaseră luate pe sus.

— Trebuie să plec, spuse femeia, ridicându-se și luându-și toiagul de lângă perete.

— Dar nu ți-am răspuns la nici o întrebare, se împotrivi Elayne. Îți suntem datoare măcar cu atât.

— Altădată, zise Egeanin, după o clipă. Dacă îmi îngăduiți, am să vin altădată. Trebuie să mai aflu câte ceva despre Domniile Voastre. Nu sunteți deloc cum credeam.

Amândouă se grăbiră să-i spună că putea veni oricând se aflau acolo, și se străduiră din răputeri s-o facă să mai rămână, măcar cât să-și termine ceaiul și prăjiturile, dar ea nu se lăsă înduplecată și plecă. După ce-o conduse până la ușă, Nynaeve se întoarse, cu mâinile în șolduri.

— Tu vorbeai de răpit? Dacă ai uitat cumva, Elayne, pe mine puseseră ăia mâinile!

— Ca să te dea la o parte și să mă prindă pe mine, zise Elayne. Dacă ai uitat cumva, sunt Domnița-Moștenitoare din

Andor. Maică-mea ar fi plătit o avere să mă ia îndărăt.

— Așa o fi, bombăni Nynaeve, cam îndoită. Ei, măcar n-au avut de-a face cu Liandrin. Nu cred că ea ar fi trimis ceata aia de hăndrălăi să încerce să ne vâre într-un sac. De ce bărbății fac întotdeauna ce vor, fără să întrebe? Oare când îți crește părul pe piept rămâi fără minte?

Deși discuția se abătuse brusc într-o altă direcție, Elayne nu se tulbură.

— Măcar nu trebuie să ne mai obosim să căutăm gărzi. Sper că ești de acord că era nevoie, chiar dacă Thom nu ne-a întrebat.

— Mda, poate, făcu Nynaeve, căreia nu-i făcea niciodată plăcere să-și recunoască greșelile – ca, de pildă, că bărbății de mai devreme nu erau pe urmele ei. Elayne, îți dai seama că încă nu avem nimic, în afară de o casă goală? Dacă Juilin și Thom fac vreun pas greșit și se dau de gol... trebuie să le găsim pe surorile Negre fără să le dăm de bănuț, sau nu vom mai avea prilejul să le urmărim și să dăm de lucrul ăsta care-l pune în primejdie pe Rand.

— Știu, spuse, răbdătoare, Elayne. Am mai vorbit despre asta.

Cealaltă se încruntă, cu ochii în gol.

— Încă n-avem habar ce-ar putea fi sau unde.

— Știu.

— Chiar dacă punem mâna pe Liandrin și pe celelalte în clipa asta, nu putem să lăsăm lucrul ăsta așa, la îndemâna oricui, ca să-l găsească cine știe cine.

— Știu asta, Nynaeve, se răsti Elayne, apoi, spunându-și că trebuia să aibă răbdare, continuă ceva mai dulce: O să le găsim. Trebuie să facă și ele un pas greșit și, cu zvonurile aduse de Thom, hoții lui Juilin și marinarii lui Bayle Domon, o să aflăm.

Din încruntată, Nynaeve deveni gânditoare.

— Ai observat privirea lui Egeanin, când Thom a pomenit de Domon?

— Nu. Crezi că-l cunoaște? Dar de ce n-a spus?

— Nu știu, făcu Nynaeve, supărată. Nu s-a schimbat la față, dar ochii... S-a tulburat, era limpede. Îl cunoaște. Mă

întreb ce... începu, dar tocmai atunci cineva bătu la ușă. Acum o să intre peste noi toată lumea din Tanchico? mârâi ea, deschizând ușa dintr-o smucitură.

Era Rendra, care tresări văzând-o, dar apoi își regăsi zâmbetul obișnuit.

— Iertați-mă că vă tulbur, dar este jos o femeie care întreabă de Domniile Voastre. Nu după nume, dar vă cunoaște după înfățișare. Spune că i se pare că vă știe de undeva. Este... zise hangița, apoi își strâmbă ușor buzele ca un boboc de trandafir. Am uitat s-o întreb de nume. Ce capră proastă sunt în dimineața asta! E bine îmbrăcată și tânără. Nu-i din Tarabon. Cred că-i cam aspră din fire, mai spuse, înfiorându-se. Când m-a văzut prima dată, m-a privit ca sorămea mai mare când eram copile, și când pune la cale să-mi lege cosițele de tufiș.

— Nu cumva ne-au găsit ele primele? făcu, încet, Nynaeve.

Elayne sorbi din Adevăratul Izvor fără să mai stea pe gânduri și se cutremură de ușurare că încă putea, că nu fusese legată fără să-și dea seama. Dacă femeia era din Ajah Neagră... dar, dacă era, de ce să-și vestească prezența? Chiar și așa, își dori ca Nynaeve să fi fost și ea înconjurată de nimbul saidarului. Măcar dacă ar fi putut și ea să conducă fără să se mânie.

— Trimite-o încoace, zise Nynaeve, iar Elayne văzu că își dădea foarte bine seama de neajunsul ei și se temea.

După ce Rendra plecă, Elayne începu să țeasă unde de Aer, groase cât o frânghie și gata să lege, dar și unde de Spirit pentru a o îndepărta pe femeia necunoscută de Izvor. Dacă vizitatoarea aducea, chiar și pe departe, cu cele pe care le căutau, dacă încerca să conducă fie și o scânteie...

În încăperea Florilor Căzătoare pătrunse o femeie înveșmântată cu o rochie neagră, sclipitoare, de mătase, de o croială necunoscută, una pe care Elayne n-o mai văzuse în viața ei, oricum nu dintre cele care plecaseră cu Liandrin. Părul negru, lăsat pe umeri, încadra o față arătoasă, dar nu frumoasă, cu ochii mari și negri și obraji netezi, dar nu fără vârstă, ca de Aes-Sedai. Zâmbind, ea închise ușa în urma ei.

— Iertați-ne, începu Elayne, am crezut că erați...

Nimbul de *saidar* se aprinse împrejurul vizitatoarei și...

Elayne dădu drumul Izvorului. În ochii aceia negri, în nimbul care-o împrejmua pe femeie cu strălucirea palidă a Puterii Supreme, era ceva foarte poruncitor. Nu mai văzuse în viața ei o persoană atât de maiestuoasă. Se trezi făcându-i o plecăciune, roșind la gândul că îi trecuse prin cap... Ce-i trecuse prin cap? Îi venea așa greu să gândească. O clipă, femeia le cântări din priviri, apoi încuviință, mulțumită, și veni către masă, așezându-se în jilțul sculptat de la capăt.

— Apropiați-vă să vă văd mai bine, spuse hotărâtă. Haideți! Da. Bine.

Elayne își dădu seama că stătea în picioare, lângă masă, privind în jos către necunoscuta cu ochi negri, care sclișea. Nădăjdui că făcuse bine. De cealaltă parte, Nynaeve avea în pumnul încleștat un mănunchi de cosițe subțiri, dar se holba la vizitatoare cu o înfățișare pierdută și neghioabă. Lui Elayne îi veni să chicotească.

— Asta și așteptam, zise femeia. Nu sunteți decât niște fetișcane și e limpede că nici pe jumătate instruite. Dar, de puternice, sunteți puternice. Puteți să ne dați ceva bății de cap. Mai ales tu, spuse, ațintindu-și privirile asupra lui Nynaeve. Cândva, veți putea ajunge cineva. Dar ți-ai pus singură piedici în cale, nu-i așa? Noi te-am fi silit să le înlături, chiar dacă trebuia să te jupuim de vie.

Nynaeve nu-și lăsă cosițele din pumn, dar se schimbă la față: de unde zâmbise ca o copilă, mândră să fie lăudată, buzele începură să-i tremure de rușine.

— Îmi pare rău de asta, mai că nu scânci ea. Mi-e frică de... de atâta putere... de Puterea Supremă. Cum să...?

— Ține-ți gura dacă nu ești întrebată, spuse cu asprime femeia. Și nu care cumva să începi să plângi. Te bucuri că mă vezi, ești de-a dreptul încântată. Nu vrei decât să-mi faci pe plac și să-mi răspunzi deschis la întrebări.

Nynaeve încuviință cu însuflețire, zâmbind și mai năucă decât înainte. Elayne își dădu seama că făcea, și ea, la fel. Era hotărâtă să răspundă prima. Să facă orice pentru a-i fi pe plac necunoscutei.

— Așa. Sunteți singure? Mai sunt Aes-Sedai cu voi?

— Nu, se grăbi Elayne să răspundă la prima întrebare, apoi, într-o suflare, trecu la a doua. Nu mai sunt Aes-Sedai cu noi.

Poate trebuia să-i spună că nici ele nu erau Aes-Sedai. Dar nu fusese întrebată. Nynaeve o privi urât, cu cosițele încleștate în pumn, mâniaasă că i-o luase înainte.

— De ce ați venit în oraș? întrebă femeia.

— Suntem pe urmele unor Surori negre, izbucni Nynaeve, privind-o triumfătoare pe Elayne.

— Deci, de-asta nu v-am simțit conducând până azi, râse necunoscuta. Bine faceți să vă feriți, când sunteți două la unsprezece. Și eu am făcut la fel, de când mă știu. Neghiobii ceilalți n-au decât să sară în ochi. Cu toții pot fi distruși de păienjenița care spânzură prin cotloane, și pe care n-o văd decât când e prea târziu. Spuneți-mi tot ce-ați aflat despre surorile Negre, tot ce știți despre ele.

Pe întrecute, Elayne și Nynaeve îi dezvăluiră totul. Nu era foarte mult. Cum arătau, ce ter'angreale furaseră, despre crimele din Turn și despre teama lor că mai rămăseseră încă acolo surori Negre, despre cum dușmancele îl ajutaseră pe un Rătăcit, în Tear, înainte de căderea Stâncii, și despre cum ele fugiseră înapoi, pentru a căuta primejdia care-l amenința pe Rand.

— Stăteau toate aici, într-o casă, sfârși Elayne, gâfâind, dar au plecat astă-noapte.

— Pare-se că v-ați apropiat binișor, zise încet femeia. Da, ați ajuns foarte aproape. Ter'angreale, deci? Goliți-vă pungile și buzunarele pe masă.

Ele făcură întocmai. Necunoscuta scotoci printre monede, acele de cusut, ața, batistele și toate celelalte.

— Aveți ter'angreale în dormitor? Sau angreale, sau sa'angreale?

Elayne simțea inelul răsucit de piatră care-i atârna la gât, dar nu asta fusese întrebată.

— Nu, răspunse.

Căci nu aveau nimic de soiul ăsta în camera în care dormeau. Dând totul la o parte, femeia se lăsă pe spate,

vorbind ca pentru sine.

— Rand al'Thor. Deci așa îl cheamă acum, spuse, strâmbându-se ușor. Un bărbat trufaș care putea de bunătate și sfințenie. O fi la fel și acum? Nu, nu vă mai obosiți să răspundeți. Era o întrebare fără rost. Deci Be'lal s-a dus. Iar celălalt mie îmi pare Ishamael. Așa mândru era că nu fusese întemnițat decât pe jumătate, în ciuda prețului de plătit – când l-am revăzut, nu mai era om aproape deloc. Cred că, pe undeva, chiar se credea Marele Stăpân al Întunericului – după trei mii de ani de tras sforile, a ajuns pradă unui băietan pe jumătate neinstruit. Mai bine ca mine. Încet-încet, în umbră. Deci e ceva care poate stăpâni un bărbat înzestrat să conducă. Mda, asta trebuie să fie. Acum, cu voi ce fac? sfârși ea, privindu-le cu ochi pătrunzători, din cap până în picioare.

Elayne așteaptă răbdătoare. Nynaeve zâmbea ca o proastă, cu buzele desfăcute, răsuflând greu. Părea și mai caraghioasă, cu cosițele încleștate în pumn.

— Sunteți prea puternice pentru a fi irosite. Poate, cândva, veți fi de folos. Ce n-aș da să văd ochii lui Rahvin când îi vei ieși în cale, fără vreo piedică în suflet, îi spuse femeia lui Nynaeve. Bine-ar fi să vă pot lua gândul de la vânătoarea asta a voastră. Păcat că lațul-minții nu-mi îngăduie. Mă rog, la cât de puține lucruri ați aflat, de-acum sunteți mult prea în urmă. Cred că am să vin mai încolo după voi, ca să vă... instruiesc eu însămi.

Se ridică și, dintr-odată, Elayne simți un fior în tot trupul. Până și creierul păru să-i tremure. Nu mai auzea decât glasul femeii, care-i tuna în urechi de la mare depărtare.

— O să vă luați lucrurile de pe masă și, după ce le puneți la loc, n-o să vă mai amintiți nimic din ce s-a-ntâmplat aici, decât că am venit să vă văd, crezând că erați prietenele mele de la țară. Dar am greșit. Am băut o cană de ceai și-am plecat.

Elayne clipi, apoi se întrebă de ce tocmai își lega pungața la cingătoare. Nynaeve, care făcea și ea același lucru, se încruntă.

— Ce drăguță, spuse Elayne, frecându-și fruntea; pesemne că o pândeă o durere de cap. Oare ne-a spus

numele? Nu-mi mai amintesc.

— Drăguță? făcu Nynaeve, ridicând brațul și smucindu-și tare cosițele, apoi făcând ochii mari, de parcă mâna i se mișcase de una singură. Nu... parcă nu ni l-a spus.

— Despre ce vorbeam când a venit ea?

Egeanin tocmai plecase... Despre ce vorbeau?

— Țin minte ce voiam să spun, zise Nynaeve, cu glasul ceva mai puternic. Trebuie să le găsim pe surorile Negre fără să le dăm de bănuț, altfel nu le vom putea urmări ca să găsim lucrul ăsta care-i primejdios pentru Rand.

— Știu, spuse răbdătoare Elayne. „Oare o mai spusese o dată? Firește că nu.” Am mai vorbit despre asta...

Ajungând la poarta arcuită care dădea afară din curtica hanului, Egeanin se opri, cercetându-i din priviri pe bărbații cu chipuri aspre, care stăteau nepăsători, desculți și, adesea, goi până la brâu, printre amărății de pe ulicioara îngustă. Păreau să fie destul de pricepuți în a mânui săbiile late și curbate de la cingătoare, sau petrecute prin eșarfele cu care-și legau nădragii, dar nu recunoștea pe nimeni. Nu-și amintea să fi fost vreunul dintre ei pe corabia lui Bayle Domon, pe care ea pusese stăpânire pentru a o duce în Faime. Și, chiar dacă fuseseră, nădăjduia că nu aveau să-și amintească de femeia în armură care le luase corabia.

Dintr-odată, își dădu seama că avea palmele umede. Aes-Sedai. Femei care conduceau Puterea, dar nu erau în lesă, așa cum s-ar fi convenit. Șezuse la masă cu ele, le vorbise... nu erau așa cum crezuse ea. Gândul nu-i ieșea din cap. Puteau conduce, deci puneau în primejdie ordinea străveche a lumii, deci trebuiau puse-n lesă, și totuși... Nu se potrivea deloc cu ceea ce știa din copilărie. Mânuirea Puterii se putea învăța! Învăța! Câtă vreme izbutea să se ferească de Bayle Domon, care ar fi recunoscut-o cu siguranță, se putea întoarce. Trebuia să afle mai multe. Acum, mai mult ca niciodată, era nevoită.

Dorindu-și să fi avut o mantie cu glugă, apucă hotărâtă toiagul și o porni în susul străzii, croindu-și drum prin mulțimea de trecători. Nici un marinar n-o privi prea atent, însă ea îi cântări din ochi, ca să fie sigură. Nu-l văzu însă pe

bărbatul blond, îmbrăcat în haine murdare, din Tanchico, ghemuit în fața unei prăvălii văruiate în alb, de cealaltă parte a străzii. Ochii săi albaștri o urmăriră, pe deasupra vălului murdar și a mustății groase, lipite cu clei, apoi se întoarseră către Curtea celor Trei Pruni. Ridicându-se, el trecu strada, fără să-i bage în seamă pe scârboșii care se izbeau de el. Egeanin aproape că-l observase, în clipa în care, uitând unde se afla, îi rupsese brațul unui neghiob. Un bărbat de Sânge, așa cum stăteau lucrurile în acest regat, silit să cerșească și fără atâta onoare încât să-și deschidă venele. Ce murdărie! Poate că, în han, avea să afle mai multe despre ce pune ea la cale, după ce oamenii aveau să-și dea seama că avea mai mulți bani decât dădeau de înțeles veșmintele sale.

47 Adevărul dintr-o viziune

Hârțiile de pe masa de lucru nu o interesau prea mult pe Siuan Sanche, însă ea stăruia. De rutina zilnică a Turnului Alb se ocupau alții, desigur, pentru ca Suprema Înscăunată să aibă timp destul pentru decizii importante, însă femeia avusese mereu obiceiul să verifice câte ceva la întâmplare în fiecare zi, fără să dea de veste înainte, și nu avea să calce peste acest obicei acum. Nu voia să se lase distrasă de griji. Totul mergea conform planului. Femeia își foi etola dungată, muie cu grijă tocul în cerneală și făcu un semn în dreptul unei noi sume totale corectate.

Astăzi se uita la listele cu târguielile pentru bucătărie și la raportul meșterului zidar pentru o anexă construită la bibliotecă. Femeia era uimită de cât de multe furtișaguri credeau oamenii că pot strecura pe lângă ea. Și de cum le scăpau aceste lucruri femeilor care ar fi trebuit să fie atente. Bunăoară, lui Laras i se părea că să supravegheze conturile era o treabă prea josnică pentru ea, de când fusese ridicată în grad de la o simplă bucătăreasă la Mai-Marea bucătăriilor. Danelle, pe de altă parte, tânăra soră Brună care trebuia să îl supravegheze pe jupânul Jovarin, meșterul zidar, pesemne că se lăsa distrasă de cărțile pe care bărbatul i le tot găsea. Doar așa se putea explica faptul că sora nu se întrebase de ce Jovarin tocmise atât de mulți muncitori, în timp ce primele transporturi de piatră abia ajungeau din Kandor în portul dinspre miazănoapte. Putea să mai construiască biblioteca o dată cu atât de mulți oameni. Danelle era pur și simplu prea visătoare, chiar și pentru o Brună. Pesemne că, dacă ar fi trimis-o să lucreze o vreme la fermă, s-ar fi trezit. Laras ar fi fost mai greu de disciplinat; ea nu era Aes-Sedai, deci autoritatea pe care Suprema o avea față de ajutoare de bucătar și slujnice putea fi scoasă din discuție. Dar poate că ar fi trebuit s-o trimită și pe ea la „odihnă” la țară. Astfel ar fi...

Siuan mârâi scârbită și aruncă tocul pe birou, privind la pata pe care o lăsase pe o pagină acoperită de coloane

ordonate.

— Îmi pierd timpul gândindu-mă cum să o trimit pe Laras la smuls buruieni, murmură ea. Femeia asta oricum nici nu poate să se aplece la cât de grasă e!

Nu din cauza greutateii lui Laras era ea înfuriată, și știa asta; femeia nu era mai grasă atunci decât fusese, sau cel puțin așa părea, și acest fapt nu îi stătea în cale când trebuia să conducă bucătăriile. Nu primise nici o veste. De aceea se agita ea ca o pasăre căreia i se furase prada. Un singur mesaj de la Moiraine în care spunea că sabia Callandor era la al'Thor și apoi nimic de săptămâni întregi, deși pe străzi se rostea deja numele lui. Tot nimic.

Dădu la o parte capacul cutiei ornamentate din lemn, în care își ținea cele mai secrete hârtii, și scotoci înăuntru. Cutia era apărută cu o vrajă, ca să fie sigură că doar mâna ei o putea deschide.

Prima hârtie pe care o scoase era un raport în care scria cum novicea care o văzuse pe Min când venise dispăruse de la ferma la care fusese trimisă, și la fel și proprietara fermei. Nu era un lucru nemaiauzit ca o novice să fugă, dar faptul că plecase și femeia de la fermă era îngrijorător. Sahra trebuia neapărat găsită – nu ajunsese atât de departe cu instruirea, ca să poată fi lăsată liberă –, însă Suprema nu avea nici o pricină întemeiată să țină acel act în cutie. Nu vorbea nici despre Min, nici de pricina pentru care fata fusese trimisă să cultive varză, dar Siuan o puse oricum la loc. În acele vremuri trebuia să fie mai cu băgare de seamă.

O descriere a adunării din Ghealdan, unde fusese ascultat omul care își zicea Profetul Stăpânului Dragon. Se părea că îl chema Masema. Ciudat! Acesta era un nume din Shienar. Aproape zece mii de oameni veniseră să îl asculte pe acest bărbat care vestise de pe marginea unui deal întoarcerea Dragonului, o cuvântare urmată de o încăierare cu soldații care încercaseră să împrăștie mulțimea. În afara faptului că soldații pesemne că ieșiseră cel mai prost din asta, cel mai interesant era că acest Masema îi știa numele lui Rand al'Thor. Hârtia aceea trebuia să se întoarcă neapărat în cutia ei.

Un raport în care se spunea că nu se aflate încă nimic despre Mazrim Taim. Nu era nici un motiv pentru ca acea hârtie să se afle acolo. Un alt raport despre situația ce se înrăutățea din ce în ce mai tare în Arad Doman și Tarabon. De-a lungul coastei Oceanului Aryth dispăreau corăbiile. Zvonuri despre oameni din Tear care mergeau în Cairhien. Femeia căpătase obiceiul de a băga totul în acea cutie; nimic din toate acestea nu aveau nevoie să fie ținute secret. Două surori dispăruseră în Illian și o alta în Caemlyn. Siuan se cutremură și se întrebă unde erau oare Rătăciții. Prea mulți dintre Oamenii ei se dăduseră la fund. Era ca și cum ar fi înotat noaptea printre pisici de mare. Și iată și bucata de hârtie subțire ca mătasea, care fâșâi în timp ce o desfăcu.

Praștia a fost folosită. Sabia se află în mâinile păstorului.

Divanul votase așa cum se așteptase ea și fără a fi nevoie să sucească mâna nimănui, și fără a fi nevoie să se folosească de autoritatea ei. Dacă un om scosese sabia Callandor din piatră, acela trebuia să fie Dragonul Renăscut, și acel bărbat trebuia îndrumat de către Turnul Alb. Trei surori din trei Ajah diferite veniseră cu propunerea de a ține toate planurile în Divan chiar înainte ca ea să spună ceva despre asta; uimirea venise din faptul că una dintre acestea fusese Elaida, deși, pe de altă parte, cele din Ajah Roșie voiau fără dar și poate să îl lege cu cele mai puternice lanțuri pe orice bărbat care putea conduce. Singura piedică de care se lovise fusese să oprească o solie care voia să meargă în Tear și să îl ia sub oblăduire, dar asta nu se dovedise prea dificil, având în vedere că ea putu să afirme că primise vestea de la o Aes-Sedai care deja reușise să se apropie de acest bărbat.

Dar oare ce făcea el acum? De ce nu mai trimisese vorbă Moiraine? Tensiunea din Divan era atât de mare, încât ea se aștepta să iasă scânteii. Dar Siuan își ținea nervii în frâu. „Ardeo-ar pe femeia asta! De ce nu a mai trimis nici o veste?”

Ușa se deschise, iar Siuan se îndreptă de spate cu furie, în vreme ce vreo șase femei intrară în biroul ei, conduse de Elaida. Toate purtau șaluri, cele mai multe cu ciucuri roșii,

mai puțin Alviarin, o soră Albă cu chipul senin, aflată lângă Elaida, și Joline Maza, o soră Verde subțirică, și Shemerin, una dintre surorile Galbene, cam plinuță, se apropiau cu Danelle în urmă, cu ochii ei albaștri care nu erau deloc visători. De fapt, Siuan avea în față câte o femeie din fiecare Ajah, mai puțin cea albastră. Unele păreau emoționate, dar cele mai multe erau posomorâte și hotărâte, iar în ochii negri ai Elaidei se putea citi încrederea de nestăvilit, chiar izbânda.

— Ce se întâmplă aici? să răsti Siuan, trântind cu zgomot capacul cutiei de lemn.

Sări în picioare și merse în jurul mesei. Mai întâi Moiraine și acum asta!

— Dacă aceasta e ceva legat de Tear, Elaida, știi prea bine că nu trebuie să mai amesteci pe nimeni. Și știi prea bine că nu poți intra aici de parcă ar fi bucătăria mamei tale! Cere-ți iertare și pleacă înainte să te fac să vrei să fi fost o novice neștiutoare din nou!

Furia ei ar fi trebuit să le pună pe fugă, dar deși câteva dintre femei se foiră puțin, nici una nu se îndreptă către ușă. Mica Danelle chiar îi aruncă un zâmbet îngâmfat. Iar Elaida întinse calm mâna și trase etola dungată de pe umerii lui Siuan.

— Nu vei mai avea nevoie de asta, zise ea. Nu ți s-a potrivit niciodată, Siuan.

De uimire lui Siuan îi înghețară cuvintele pe buze. „Ce nebunie. Nu se putea așa ceva.” Se întinse furioasă după *saidar* – și rămase din nou uimită. Între ea și Adevăratul Izvor se afla o pavăză, ca un zid de sticlă groasă. O privi pe Elaida neîncrezătoare.

Ca și cum ar fi vrut să o batjocorească, strălucirea *saidarului* se înfășură în jurul Elaidei. Siuan stătea neajutorată, în timp ce surorile Roșii țeseau unde de Aer în jurul ei, de la umeri și până la brâu, împingându-i mâinile într-o parte. Abia dacă putea respira.

— Ați înnebunit! zise ea cu o voce răgușită. Toate! Am să vă vin eu de hac pentru asta! Dați-mi drumul!

Nimeni nu îi răspunse; păreau că nici nu o luau în seamă. Alviarin răscoli prin hârtiile de pe masă, în grabă și totuși fără

a se zori. Joline, Danelle și celelalte începură să scoată cărțile din rafturi și să le scuture, pentru a vedea dacă nu cumva cădea ceva dintre pagini. Sora Albă sâsâi nervoasă când nu găsi ce voia pe masă, apoi deschise cutia din lemn. În aceeași clipă, cutia se prefăcu într-o minge de foc. Alviarin sări înapoi și țipă, scuturând mâna pe care apăruseră deja bășici.

— Cutia era apărută, murmură ea, fiind pe cât de furioasă putea fi o soră Albă. Atât de mică a fost vraja, încât am simțit-o prea târziu.

Din cutie mai rămăsese doar cenușă deasupra unei urme în formă de pătrat. Elaida nu părea dezamăgită.

— Îți promit că îmi vei spune atât fiecare cuvântul care a ars, cât și pentru cine era și din ce pricină.

— Trebuie să fii posedată de Dragon! se răsti Siuan. Îți voi veni eu de hac pentru asta, Elaida! Am să vă vin eu de hac! Veți avea mare noroc dacă Divanul nu votează să fiți ferecate toate!

Zâmbetul Elaidei nu i se vedea și în privire.

— Divanul s-a adunat acum un ceas - și au fost destule surori din fiecare Ajah ca să împlinim legea noastră - și după un vot unanim, așa cum se cere, nu mai ești Supremă. S-a hotărât, iar noi am venit aici să aplicăm această hotărâre.

Stomacul lui Siuan se făcu de gheață, și undeva în adâncul minții ei o voce țipă. „Ce-o fi știind? Pe Lumină, oare cât de mult știu? Nechibzuito! Femeie oarbă și nechibzuită!” Totuși, chipul îi rămase senin. Aceasta nu era prima dată când se afla la ananghie. O fetiță de cincisprezece ani cu nimic în mână, în afară de un cuțitaș, trasă într-o alee de trei hândrălai cu burțile pline de vin ieftin - îi fusese mult mai greu să scape atunci decât acum. Cel puțin așa își spunea.

— Destule surori pentru a împlini legea? mârâi ea. Printre care s-au aflat și prietenele tale și cele pe care le poți păcăli sau sili?

Faptul că Elaida reușise să convingă chiar și un număr mic de surori era destul cât să-i usuce gura lui Siuan, dar nu voia să arate asta.

— Când Divanul întreg se va întâlni, cu toate surorile, veți vedea greșeala voastră. Prea târziu! Nu a fost niciodată

răzmeriță în Turnul Alb; peste o mie de ani novicele vor învăța despre soarta voastră pentru a ști ce pătesc răsculații.

Pe câteva dintre chipurile femeilor începu să se vadă îndoiala; se părea că Elaida nu le ținea atât de bine în frâu pe cele cu care uneltise.

— E timpul să scoateți apa cu ispolul. Până și tu poți încă să-ți retragi cuvintele, Elaida.

Elaida așteptă calmă până când femeia termină. Apoi o plesni peste față pe Siuan, care se clătină, în timp ce în jurul ochilor îi dansau pete argintii.

— S-a terminat, zise Elaida. Credeai că eu – că noi – te vom lăsa să distrugi Turnul? Luați-o!

Siuan se împiedică atunci când două dintre surorile Roșii o împinseră în față. Abia ținându-se pe picioare, ea le aruncă o privire, dar merse în direcția în care voiau ele. Cui putea oare să-i dea de veste? Indiferent de învinuirile care i se aduseseră, putea să se apere, dacă i se dădea destul timp. Chiar și învinuiri legate de Rand; nu puteau să lege de ea nimic altceva decât zvonuri, și jucase Marele Joc prea multă vreme ca să fie învinsă de niște zvonuri. Doar dacă nu cumva era Min alături de ele; Min putea să îmbrace zvonurile în adevăr. Femeia scrâșni din dinți. „Arde-mi-ar sufletul, am să le dau hrană la pești!”

În anticameră se împiedică din nou, dar de data aceasta nu pentru că fusese împinsă. Sperase ca Leane să nu fi fost la postul ei, dar Păstrătoarea era în aceeași stare ca și Siuan, cu mâinile strânse, dând furios din gură, deși nu se auzea nimic, pentru că era legată cu un căluș de Aer. Negreșit că simțise când Leane fusese legată și nu își dăduse seama de acest lucru; în Turn era mereu un sentiment că cineva conducea.

Dar nu Leane o făcuse să calce în gol, ci bărbatul înalt și suplu, cu păr alb, care era întins pe podea cu un cuțit înfipt în spate. Alric îi fusese Străjer vreme de aproape douăzeci de ani, fără a se plânge vreodată când destinul femeii îl ținuse în Turn, fără a bombăni când trebuia să fie la zece leghe distanță de ea, lucru care nu îi plăcea nici unuia dintre Străjери.

Își dresе glasul, dar tot i se păru că se îneacă atunci când

vorbi:

— Am să vă usuc pielea pe băț la soare pentru asta, Elaida. Îți jur!

— Gândește-te la propria piele, Siuan, zise Elaida, mergând mai aproape de ea pentru a o privi în ochi. Mai sunt multe de zis, în afară de ce am aflat până acum. O știu. Iar tu îmi vei spune fiecare cuvântul. Fiecare cuvântul!

Tăcerea subită fu mai înspăimântătoare decât privirea ei aspră.

— Îți promit, Siuan. Duceți-o jos!

Cu valuri de mătase albastră în mâini, Min intră pe Poartă dinspre Miazănoapte pe la amiază, cu zâmbetul de mironosiță pregătit pentru paznicii cu Flacăra din Tar Valon brodată pe piept, și cu fustele pe care avea să le învârtă așa cum ar fi făcut-o Elmindreda. Începuse să facă asta chiar înainte să-și dea seama că nu era nici un paznic. Ușa întărită cu oțel de la ghereta paznicilor era deschisă; și chiar ghereta părea goală. Nu era posibil. Nici o intrare de la hotarele Turnului nu era niciodată lăsată nepăzită. La jumătatea drumului până la zidurile albe precum oasele Turnului, o dâră de fum se ridică deasupra copacilor. Părea că vine din apropierea clădirii unde tinerii erau instruiți de Străjeri. Poate că focul îi urnise pe paznici de acolo.

Simțindu-se puțin îngrijorată, porni pe calea nepietruită, prin partea împădurită, mișcând valurile de mătase. Nu își dorise cu adevărat o rochie nouă, dar nu putuse să refuze când Laras îi pusese o pungă cu argint în mână și o îndemnase să cumpere mătasea pe care o văzuse femeia înaltă; zicea că era întocmai culoarea care ar fi scos în evidență chipul „Elmindredei”. Dacă voia sau nu să iasă în evidență era mai puțin important decât să știe că Laras era binevoitoare în continuare.

Zgomotul unor săbii ajunse la ea dintre copaci. Pesemne că Străjerii își pusese elevii să exerseze mai mult ca de obicei.

Era foarte supărat. Laras și sfaturile ei legate de frumusețe, Gawyn și glumele sale, Galad care îi făcea

complimente și nu își dădea niciodată seama ce putea face unei femei chipul și zâmbetul său. Așa o voia Rand? Ar fi văzut-o oare dacă purta rochii și îi zâmbea ca o fetiță smintită?

„Nu are cum să se aștepte la asta”, se gândi ea furioasă. Era numai vina lui. Ea nu s-ar fi aflat acolo atunci, cu o rochie prostească pe ea și zâmbind prostește, dacă n-ar fi fost el. „Eu port pantaloni și surtuc, și cu asta basta! Poate că am să port o rochie din când în când – poate! –, dar nu ca să fac un bărbat să mă privească! Pesemne că se uită la vreo femeie din Tear cu pieptul pe jumătate dezgolit chiar în clipa asta. Pot și eu să port o astfel de rochie. Să vedem cum o să i se pară când mă va vedea în rochia asta de mătase albastră. O să am un decolteu până la...” Unde îi era capul? Nu mai era în toate mințile din cauza acestui bărbat! Suprema Înscăunată o ținea aici degeaba, iar Rand al’Thor o scotea din minți! „Arde-l-ar! Arde-l-ar că mi-a făcut asta!”

Zgomotul săbiilor se auzi din nou din depărtare, iar ea se opri în timp ce o ceată de bărbați țâșniră de după copacii din fața ei cu sulite și cu săbiile scoase din teacă, cu Gawyn în frunte. Îi recunoscă pe aceia dintre ei care veniseră să fie întrecuți de Străjeri. Se auziră țipete de undeva, urletele unor bărbați furioși.

— Gawyn! Ce se petrece?

Bărbatul se întoarse când îi auzi vocea. Ochii săi erau plini de îngrijorare și de teamă, și pe chip i se putea citi faptul că nu avea de gând să cedeze.

— Min. Ce faci? Pleacă de aici, Min! E primejdios.

Câțiva tineri alergară mai departe, dar majoritatea îl așteptară pe el. Lui Min i se păru că mai toți elevii Străjerilor erau acolo.

— Spune-mi ce se petrece, Gawyn!

— Suprema a fost înlăturată în această dimineață. Pleacă, Min!

Sulurile de mătase îi căzură din mâini.

— Înlăturată? Nu se poate! Cum? De ce? Pentru Lumină, de ce?

— Gawyn! strigă unul dintre tineri, iar ceilalți răspunseră

fluturând armele. Gawyn! Mistrețul Alb! Gawyn!

— Nu este timp, îi răspunse grăbit. S-au iscat bătai peste tot. Se zice că Hammar încearcă să o elibereze pe Siuan Sanche. Trebuie să mă duc în Turn, Min. Pleacă! Te rog!

Bărbatul se întoarse și o luă la fugă spre Turn. Ceilalți îl urmară, fluturând armele ridicate în aer, unii încă țipând.

— Gawyn! Mistrețul Alb! Gawyn! Înainte, Tinereilor!

— Nu ai spus de partea cui ești, Gawyn, șopti ea în timp ce privea după ei.

Zgomotele luptei se auzeau mai tare acum că era atentă, iar țipetele și urletele, sunetul oțelului părea că vine din toate direcțiile. Larma îi făcu pielea de găină și genunchii să-i tremure; asta nu se putea întâmpla, nu aici. Gawyn avea dreptate. Ar fi fost mai sigur, mai bine să plece de lângă Turn imediat. Doar că nu avea de unde să știe când sau dacă avea să mai fie primită înapoi, și se gândea că nu prea avea ce face afară.

„Ce pot face înăuntru?” se întrebă ea aspru.

Dar nu se întoarse către poartă. Lăsând mătasea acolo, se grăbi printre copaci, căutând un loc în care să se ascundă. Se gândea că nimeni nu ar fi scuipat-o pe „Elmindreda” ca pe o găscă – tremurând, își dori să nu fi gândit astfel –, dar nu avea nici un rost să riște. Mai devreme sau mai târziu luptele trebuiau să înceteze, și până atunci trebuia să se gândească la ce putea face în continuare.

În bezna din temniță, Siuan își deschise ochii, se foi, tresări și rămase nemișcată. Era oare dimineață afară? Interogatoriul durase multă vreme. Încercă să uite de durere gândindu-se că măcar era în viață. Piatra aspră de sub ea îi zgâria urmele de bici și vânătăile pe care le avea pe spate. Toate o usturau din pricina sudorii – simțea o durere puternică de la umeri și până la genunchi – și o făceau să tremure în aerul rece. „Mi-ar fi putut lăsa măcar cămașa.” Aerul mirosea a praf vechi și a mucegai uscat de vremuri. Era una dintre temnițele din adânc. Nimeni nu mai fusese închis aici de pe vremea lui Artur Aripă-de-Șoim. Bonwhin fusese ultimul.

Femeia zâmbi în întuneric; nu putea să uite. Își încleștă dinții, se ridică în picioare pe podeaua de piatră și bâjbâi în căutarea unui perete de care să se sprijine. Pietrele reci o ajutară să-și aline durerea de spate. „Lucruri mici, își zise ea. Gândește-te la lucruri mici. Căldură. Răcoare. Mă întreb când îmi vor aduce niște apă. Dacă îmi vor aduce vreodată.”

Nu se putea abține să nu caute inelul cu Marele Șarpe. Nu îl mai avea. Nu că s-ar fi așteptat să-l aibă; credea că își amintea când i-l smulseseră de pe deget. Totul se încetșose la un moment dat. Strașnic se mai încetșose. Dar își amintea cum le zisese totul, până la urmă. Aproape totul. Ce triumf că reușise să țină pentru ea câte ceva. Între răspunsurile țipate, gata să răspundă dacă ele s-ar fi oprit, măcar pentru puțin, măcar... Femeia își înfășură mâinile în jurul ei ca să se oprească din tremurat, dar nu prea o ajută. „Voi rămâne calmă. Nu sunt moartă. Trebuie să țin minte asta înainte de toate. Nu sunt moartă.”

— Maică? se auzi din întuneric vocea nesigură a lui Leane. Ești trează, Maică?

— Sunt trează, oftă Siuan.

Ea sperase că îi dăduseră drumul lui Leane, că o izgoniseră din oraș. Fu lovită de vinovăție pentru că simțise puțină ușurare când văzuse că împărțea temnița cu cealaltă femeie.

— Îmi pare rău că te-am băgat în asta, fii...

Nu, nu avea nici un drept să-i mai spună așa acum.

— Îmi pare rău, Leane.

Urmă un moment lung de tăcere.

— Ești... bine, Maică?

— Siuan, Leane! Siuan și-atât.

Cu toate acestea, ea încercă să apuce *saidar*. Nu era nimic acolo. Nu pentru ea. Doar golul dinlăuntru. Niciodată de atunci încolo. O viață plină de țeluri, iar acum plutea pe o mare mult mai întunecată decât cea temniță, fără cârmă. Își șterse o lacrimă de pe obraz, furioasă că îi scăpase.

— Nu mai sunt Suprema Încăunată, Leane, zise ea, cu o voce în care se strecurase puțină furie. Pesemne că Elaida va fi pusă în locul meu. Dacă nu s-a întâmplat deja. Jur că într-o

bună zi am s-o dau pe femeia asta hrană peștilor!

Singurul răspuns al lui Leane fu o răsuflare lungă și disperată. Siuan simți o cheie lăsată în încuietoare și se ridică în picioare; nimeni nu se gândise să ungă mecanismul înainte să o arunce pe Leane și pe ea înăuntru, iar părțile ruginite nu voiau să se învârtă.

— Sus, Leane! Ridică-te!

După o clipă, o auzi pe cealaltă femeie supunându-se și bodogănind printre gemete ușoare. Cu o voce puțin mai ridicată, Leane zise:

— Le ce bun?

— Măcar nu ne vor găsi îmbrățișate pe podea plângând, zise ea, încercând să-și facă vocea să pară hotărâtă. Putem lupta, Leane! Atâta vreme cât suntem în viață, putem lupta. „Pe Lumină, m-au ferecat! M-au *ferecat!*”

Își sili mintea să se concentreze, își încleștă pumnii și încercă să-și înfigă degetele de la picioare în podeaua denivelată de piatră. Își dorea ca sunetul ce îi ieșise din gâtlee să nu fi sunat atât de mult ca un scâncet.

Min își așeză boccelele pe podea și își dădu mantia la o parte, ca să poată întoarce cheia cu ambele mâini. Era de două ori cât palma sa și la fel de ruginită ca încuietoarea, la fel ca și restul cheilor de pe marele inel de fier. Aerul era umed și rece, de parcă vara n-ar fi vrut să ajungă atât de jos.

— Grăbește-te, copilă, murmură Laras, ținându-i lui Min felinarul, privind în ambele direcții ale coridorului întunecat.

Era greu de crezut că femeia, cu toate gușile ei, fusese cândva o frumusețe, dar lui Min cu siguranță i se părea frumoasă și acum. Luptându-se cu cheia, scutură din cap. O întâlnise pe Laras în timp ce se strecurase înapoi în camera sa pentru a lua rochia simplă de călărit pe care o purta acum, și pentru alte câteva lucruri. De fapt o găsisese pe femeia masivă, care o căuta pe ea, agitată și îngrijorată din pricina „Elmindredei.” Tot repetase cât de norocoasă era Min să fie în siguranță și aproape că îi propusese să se încuie în camera ei până când trecea primejdia. Min încă nu știa cum de o convinsese pe Laras să o ajute. „O femeie aventuroasă în

felul ei, într-adevăr. Ei, sper că va putea să mă țină, cum a zis ea, departe de cazanul cu smoală.” Nenorocita de cheie *nu* voia să se învârtă; își folosi toată greutatea pentru a o face să se rotească.

De fapt, îi era recunoscătoare lui Laras în multe feluri. Nu credea că ar fi reușit să pregătească totul singură sau să găsească măcar o parte din lucruri la timp. Și în afară de asta... Și în afară de asta, când o întâlnise pe Laras, deja începuse să-și spună că era o netoată doar pentru că se gândise la așa ceva, că ar fi trebuit să fie pe un cal în drum spre Tear cât încă mai putea, înainte să decidă cineva să-i atârne capul alături de celelalte la intrarea în Turn. Bănuia că, dacă ar fi fugit, nu ar fi putut niciodată să și-o ierte. Doar acest lucru o făcuse îndeajuns de recunoscătoare încât să nu se opună când Laras adăugă câteva rochii frumoase celor pe care ea deja le împachetase. Rujurile și pudrele puteau fi pierdute oricând. „De ce nu vrea să meargă nenorocita asta de cheie? Poate că Laras ar putea...”

Cheia se mișcă dintr-odată, se roti pocnind atât de tare încât Min se temu că se rupsese ceva. Dar când împinse ușa de lemn crăpat, aceasta se deschise. Ridică boccelele de pe jos, intră în temnița de piatră golașă și se opri încurcată.

Lumina felinarului dezvălui două femei acoperite doar de vânătași și tăieturi, care își duseră mâinile la ochi din pricina luminii, dar, preț de o clipă, Min nu fu sigură că erau cele două pe care le căuta. Una era înaltă și cu pielea arămie, cealaltă mai scundă, mai voinică și mai frumoasă. Fețele păreau a fi cele potrivite – aproape – și neatinse de suferințele la care fuseseră supuse, deci ar fi trebuit să fie sigură. Dar tinerețea veșnică de pe chipurile Aes-Sedai parcă dispăruse; nu s-ar fi îndoit deloc că aceste femei erau mai în vârstă decât ea nu cu mai mult de șase sau șapte ani, și că nu arătau deloc a Aes-Sedai. Chipul îi roși de rușine la acest gând. Și nu vedea nici o imagine, nici o aură în jurul lor; mereu erau imagini și aure în jurul unei Aes-Sedai. „Încetează”, își spuse pentru sine.

— Unde...? zise una din cele două cu mirare, apoi se opri pentru a-și drege glasul. Grăbește-te copilă! Sunt prea

bătrână și prea înceată ca să mă țin de asemenea isprăvi.

Min o privi speriată; femeia *stăruise* să vină; nu voia să fie lăsată pe dinafară, zisese ea. Min dorea să o întrebe pe Siuan de ce două femei ca ele arătau dintr-odată mult mai tinere, dar nu era vreme de întrebări lipsite de importanță. „Sunt prea obișnuită să fiu Elmindreda.” Aruncând câte o boccea fiecăreia din femei, le spuse:

— Haine. Îmbrăcați-vă cât de repede puteți. Nu știu câtă vreme avem. L-am făcut pe paznic să creadă că am să-l las să-mi fure câteva sărutări dacă îmi îngăduie să vă dau o lecție pentru o dușmănie veche și, cât timp a fost distras, Laras a venit prin spatele lui și l-a pocnit în cap cu un melesteu. Nu știu cât are să doarmă, zise ea aplecându-se după ușă și pândi îngrijorată spre capătul culoarului, la încăperea paznicului. Trebuie să ne grăbim.

Siuan desfăcuse deja bocceaua ei și începuse să se îmbrace, în afară de o mantie de olandă, toate erau haine simple din lână maronie, care se potriveau unor femei de la țară care veniseră la Turnul Alb pentru a fi povățuite de femeile Aes-Sedai, deși fustele despicate pentru călărit erau puțin neobișnuite. Laras le cususe în mare parte; Min reușise doar să se înțepe cu acul. Și Leane își acoperea trupul gol, dar părea mai interesată de cuțitul cu lamă scurtă de la cingătoare decât de haine.

Măcar trei femei îmbrăcate simplu aveau o șansă să iasă din Turn fără a atrage atenția nimănui. Un număr de oameni în căutare de ajutor fuseseră prinși în Turn în timpul luptelor; încă trei care să iasă din ascunzători ar fi fost în cel mai rău caz aruncați în stradă. Atâta vreme cât nu le recunoștea nimeni. Iar chipurile celorlalte femei puteau fi și ele de ajutor. Pesemne că nimeni nu ar fi bănuț două femei tinere – care păreau tinere, cel puțin – că sunt Suprema Înscăunată și Păstrătoarea Cronicilor. „Fostă Supremă și fostă Păstrătoare”, își aminti ea.

— Numai un singur paznic? zise Siuan, tresărind în timp ce trase pe ea o pereche de ciorapi groși. Ciudat. Până și un hoț de buzunare ar fi păzit mai bine de-atât.

Privind-o pe Laras, Suprema încălță cizmele grele.

— Mă bucur să văd că unii nu cred în acuzele care mi s-au adus. Oricare ar fi ele.

Femeia voinică se încruntă și își lăsă bărbia în jos.

— Sunt credincioasă Turnului, zise ea cu hotărâre. Astfel de probleme nu mă privesc. Sunt doar o bucătăreasă. Această fată aiurită îmi aduce aminte prea mult de vremea când eram și eu o fată aiurită. Bănuiesc – uitându-mă la voi – că a venit vremea să îmi amintesc că nu mai sunt o fată subțirică, zise ea și îi dădu felinarul lui Min.

Min o apucă de mână când femeia se întoarse să plece.

— Laras, n-ai să ne dai de gol, nu-i așa? Nu acum, după tot ce ai făcut.

Pe chipul lunguiet al femeii apăru un zâmbet larg, pe jumătate nostalgică, pe jumătate tristă.

— Ah, Elmindreda, chiar îmi amintești de mine când eram de vârsta ta. Ce prostii mai făceam, aproape că am ajuns la spânzurătoare de câteva ori. Nu te voi trăda, copilă, dar trebuie să rămân aici. Când va bate al doilea ceas, voi trimite o fată cu vin pentru paznic. Dacă acesta nu se va fi trezit sau nu va fi fost descoperit până atunci, veți avea mai mult de un ceas la dispoziție. Întorcându-se către celelalte două femei, le privi brusc cu acea batjocură cu care erau priviți ajutorii de bucătar și semenii lor. Să folosiți acel ceas cu cap, ați auzit? Am înțeles că au de gând să vă înjunghie la bucătărie, ca să vă poată scoate apoi afară și să vă dea ca exemplu. Nu îmi pasă ce se va întâmpla, însă dacă această copilă va fi prinsă din pricina voastră, fiți sigure că vă voi face viața un calvar de dimineață și până seara, asta când nu veți spăla mormane de oale și ulcele! Veți dori să vă fi tăiat capetele înainte să termin eu cu voi. Și să nu vă gândiți că vă vor crede dacă le spuneți că v-am ajutat și eu. Toată lumea știe că eu îmi văd de bucătăriile mele. Luați aminte la ce v-am spus! Zâmbetul îi reapăru pe buze, și o ciupi pe Min de obraz. Zorește-le, copilă! Ah, o să-mi fie dor să te îmbrac. Ce copilă frumoasă!

Cu o ultimă ciupitură, femeia se urni din temniță cu pași destul de repezi. Min își frecă obrazul furioasă, nu-i plăcea când Laras făcea asta. Femeia aceasta era puternică precum un cal.

Aproape că fusese spânzurată? Ce fel de „fetiță vioaie” fusese oare Laras?

Strecurându-și ușor fusta peste cap, Leane pufni.

— Când mă gândesc că ți-a vorbit în felul acesta, Maică! zise ea încruntată, în timp ce capul îi ieși de sub fustă. Mă mir că ne-a ajutat, dacă asta e ceea ce crede.

— Dar a ajutat, totuși, îi zise Min. Ține minte asta. Și cred că se va ține de cuvânt dacă a spus că nu ne va da în vileag. Sunt sigură de asta.

Leane scânci din nou. Siuan își aruncă mantia peste umeri.

— Contează că nu mai port titlul, Leane. Contează dacă mâine eu și cu tine vom fi fete în bucătăria ei.

Leane își strânse pumnii ca să nu tremure și nu vru să o privească pe Siuan, care vorbi în continuare, calmă, pe un ton sec:

— Bănuiesc, de asemenea, că Laras se va ține de cuvânt și... în alte privințe... deci chiar dacă nu îți pasă că Laras ne-ar putea atârna într-o plasă în văzul lumii, îți propun să te miști. Eu una uram să spăl vasele când eram mică și nu mă îndoiesc că încă e așa.

Leane începu să își lege îmbufnată șireturile rochiei de țărăncuță.

Siuan se întoarse către Min.

— S-ar putea să nu mai fii atât de dornică să ne ajuți când îți voi spune că amândouă am fost... ferecate.

Vocea ei nu tremura, dar rosti cu greu acel cuvânt, iar privirea îi părea îndurerată, pierdută. Era de mirare că era calmă doar la suprafață.

— Oricare dintre cele Alese ar putea să ne lege pe amândouă ca pe niște oi, Min. Mai toate novicele ar putea s-o facă.

— Știu, zise Min cu luare-aminte, ca să nu se simtă în vocea ei nici cea mai mică urmă de milă.

Mila ei ar fi putut să le lase și fără stropul de stăpânire de sine pe care îl mai aveau femeile acestea, iar ea avea nevoie ca ele să fie stăpâne pe sine.

— S-a dat de veste în toate piețele din oraș, și a fost pus

un anunț în toate locurile în care se poate bate un cui, zise ea, fără să o ia în seamă pe Leane, care râse cu amărăciune. Trebuie să mergem. S-ar putea trezi paznicul sau ar putea veni să vadă cineva ce face.

— Condu-ne, Min, zise Siuan. Suntem în mâinile tale.

După o clipă Leane dădu scurt din cap și își puse mantia în grabă. În odaia paznicilor de la capătul coridorului, paznicul singuratic era întins pe jos, cu fața la podeaua plină de colb. Coiful care l-ar fi salvat de o durere de cap era așezat pe masa de lemn crăpat, lângă singurul felinar care lumina încăperea. Părea să răsuflă normal. Min nu îi aruncă mai mult de o privire, deși nădăjduia că nu era rănit grav; bărbatul nu ceruse mai mult decât îi oferise ea. Le zori pe Siuan și pe Leane spre ușa din capăt, făcută din scânduri groase și chingi de fier, sus pe scările înguste de piatră. Trebuiau să tot meargă. Chiar dacă se dădeau drept femei care se înfățișaseră la Turn, tot ar fi fost luate la întrebări când ar fi fost văzute ieșind din temnițe.

Nu mai văzură nici un paznic, și nici pe altcineva, în timp ce ieșeau din străfundurile Turnului, dar Min tot își ținu respirația până când ajunseră la ușița care dădea chiar în Turn.

O deschise doar ca să-și strecoare capul și să privească în ambele părți ale coridorului.

Suporturi cu lămpi aurite erau atârinate de zidurile de marmură albă cu frize deasupra. În partea dreaptă, două femei tocmai se depărtau fără a se uita înapoi. Și fără să li se vadă chipurile, siguranța cu care călcau îi dădu de înțeles că erau Aes-Sedai; în Turn, până și o regină mergea șovăind. În cealaltă parte, vreo șase bărbați se îndepărtau cu pași repezi, fără îndoială Străjeri, cu grație de lupi și cu mantii schimbătoare.

Min așteptă până când Străjerii nu se mai văzură.

—E liber. Haideți. Țineți-vă glugile pe cap și privirile în jos. Arătați-vă puțin speriate.

Din câte putea vedea ea, nu cerea mare lucru. Din felul tăcut în care femeile o urmau, nu credea că ele aveau nevoie să se prefacă.

Coridoarele Turnului erau rareori pline de oameni, dar acum păreau pustii. Din când în când cineva apărea pentru o clipă înaintea lor sau cobora un coridor din lateral, dar fie că erau Aes-Sedai, Străjeri sau slujitori, cu toții se grăbeau, prea cuprinși de propriile probleme ca să mai bage în seamă ceva. Și Turnul era Tăcut.

Apoi ajunseră într-un coridor unde podeaua verzuie era acoperită de pete negre de sânge uscat. Două pete mai mari se lungeau în două dâre, de parcă ar fi fost târâte pe acolo două cadavre.

Siuan se opri, holbându-se.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Spune-mi, Min!

Leane apucă mânerul pumnalului de la cingătoare și privi în jur de parcă se aștepta să le atace careva.

— Lupte, zise Min fără tragere de inimă.

Ea nădăjduse ca femeile să fie departe de Turn, chiar în afara orașului, înainte să afle de acest lucru. Le conduse, ocolind petele negre, și le împinse înainte când ele doriră să privească înapoi.

— A început ieri, chiar după ce ați fost arestate, și nu s-a terminat cu mai mult de două ceasuri în urmă. Nu de tot.

— Vrei să zici că au fost lupte între Gaidin? se răsti Leane. Străjeri care se luptă *între ei*?

— Străjerii, paznicii. Cu toții. A început când niște bărbați, care spuneau că sunt zidari – două-trei sute de oameni – au încercat să asedieze Turnul, chiar după ce a fost anunțat arestul.

— Danelle! zise Siuan încruntându-se. Trebuia să-mi dau seama că se întâmplă ceva.

Chipul i se schimonosi și mai tare, până când Min crezu că femeia avea să izbucnească în plâns.

— Artur Aripă-de-Șoim nu a reușit, dar am făcut-o singure, zise ea cu o voce aspră, fie că era sau nu pe punctul de a plânge. Lumina să ne-ajute, am dezbinat Turnul.

Oftatul ei prelung păru să o lase fără suflare și fără furie.

— Bănuiesc, zise ea cu tristețe după o clipă, că ar trebui să mă bucur că o parte dintre cei din Turn m-au susținut, dar aproape că îmi doresc ca ei să nu o fi făcut.

Min încercă să nu lase nici o emoție să i se citească pe chip, dar acei ochi albaștri păreau gata să deslușească fiecare bătaie de gene.

— M-au susținut sau nu, Min?

— Unii da.

Min nu avea de gând să îi spună cât de puțini, nu încă. Dar trebuia să o prevină pe Siuan că nu avea susținători în Turn.

— Elaida nu a așteptat să afle dacă cele din Ajah Albastră te-ar susține sau nu. Nu mai e nici o soră Albastră în Turn, nu în viață, asta știi cu siguranță.

— Sheriam? Întrebă Leane îngrijorată. Anaiya?

— Nu știu. Nu mai sunt nici multe surori Verzi. Nu în Turn. Celelalte Ajah au fugit, într-o direcție sau în alta. Cele mai multe dintre surorile Roșii sunt încă aici. Din câte cunosc, toți cei care i s-au opus Elaidei fie au fugit, fie sunt morți. Siuan...

I se părea straniu să îi zică astfel - Leane bodogăni furioasă dar să îi spună Maică ar fi fost ca o batjocură acum.

— Siuan, învinuirile care ți s-au adus, spun că tu și Leane ați pregătit evadarea lui Mazrim Taim. Logain a scăpat în timpul luptei și te-au învinuit și pentru asta. Nu vă numesc chiar Iscoade - presupun că ar fi prea aproape de Ajah Neagră dar nu sunt prea departe. Deși am impresia că se așteaptă ca toată lumea să gândească asta.

— Nu vor nici măcar să recunoască adevărul, zise Siuan încet. Să recunoască deschis că vor să facă exact lucrul pentru care m-au dat pe mine jos.

— Iscoade? murmură Leane uluită. Ne-au numit...?

— De ce n-ar îndrăzni, după ce au îndrăznit atât de multe?

Femeile ridicară din umeri pe sub mantiile lor și o lăsară pe Min să le călăuzească. Ea își dorea doar ca cele două să aibă chipurile mai puțin deznădăjduite. În timp ce se apropiau de o ușă care dădea afară, începu să răsuflă mai ușor. Avea niște cai ascunși într-un loc împădurit, nu departe de porțile dinspre apus. Mai era întrebarea dacă avea să fie ușor să iasă afară pe cal, dar odată ce aveau să ajungă lângă cai ea avea să se simtă aproape liberă. Cu siguranță paznicii de la porți nu ar fi oprit trei femei care plecau. Ea își tot spunea acest

lucru.

Ușa pe care o căuta apăru în față – o ușă simplă, care ducea spre o cărare mai puțin folosită, chiar în locul în care acest culoar se întâlnea cu coridorul care înconjura Turnul – și chipul Elaidei îi apăru în colțul ochiului, îndreptându-se către ele.

Min se lăsă în genunchi pe podea și se ghemui cu capul în jos și fața ascunsă sub glugă, cu inima cât pe ce să-i sară din piept. „Am venit aici doar pentru o înfățișare. Sunt doar o femeie de rând, care n-are de-a face cu tot ce s-a întâmplat. Ah, Lumină, te implor!” își ridică ușor capul, atât cât să pândească pe sub glugă, așteptându-se să o vadă pe Elaida privind-o mulțumită.

Elaida trecu fără măcar să arunce o privire spre Min, purtând peste umeri etola Supremei Înscăunate. Alviarin o urmă cu etola Păstrătoarei Cronicilor, albă pentru Ajaha sa. Vreo douăsprezece sau chiar mai multe Aes-Sedai păseau după aceasta, cele mai multe fiind Roșii, deși Min văzu și două șaluri galbene, unul verde și unul brun. Procesiunea era vegheată de șase Străjeri, cu mâinile pe săbii și cu privirile precaute. Ei le priviră pe cele trei femei îngenunchiate, dar nu le dădură atenție.

Toate trei erau în genunchi, își dădu seama Min, și își mai dădu seama și că aproape se așteptase ca Siuan și Leane să sară la gâtul Elaidei. Amândouă femeile își ridicaseră capetele atât cât să privească procesiunea în timp ce se îndepărta pe coridor.

— Foarte puține femei au fost ferecate, zise Siuan ca pentru sine, și nici una nu a supraviețuit prea mult, dar se spune că, dacă vrei să supraviețuiești, trebuie să găsești ceva pe care să ți-l dorești la fel de mult ca visul de a conduce.

Acea ultimă privire îi dispăru din ochi.

— La început, am crezut că vreau s-o jupoi de vie pe Elaida și să-i pun pielea la uscat la soare. Acum știu că nu vreau nimic – nimic! – atâta vreme cât va veni acea zi în care voi putea spune acelei lipitoare de femeie că va trăi o viață lungă arătându-le altora ce pătesc cei care zic că eu sunt Iscoadă!

— Și Alviarin? zise Leane cu o voce ascuțită. Și Alviarin!

— Mă temeam să nu mă simtă, continuă Siuan, dar nu au ce să simtă acum. Unul dintre avantajele de a fi... ferecată, se pare, zise ea, iar Leane scutură din cap cu furie. Trebuie să ne folosim de orice avantaj. Și să ne bucurăm.

Ultimul lucru pe care îl spusese suna de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine. Ultimul Străjer dispăru după colț, iar Min înghiți în sec.

— Putem vorbi despre avantaje mai târziu, croncăni ea, și se opri ca să înghită din nou. Haideți să mergem la cai. Răul trebuie să fi trecut.

Într-adevăr, când ieșiră în grabă din Turn în lumina soarelui de amiază, părea că trecuse ce era mai rău. O coloană de fum care se ridica la răsărit de Turn spre cerul fără de nori era singurul semn că necazurile nu se terminaseră. Grupuri de oameni forfoteau în depărtare, dar nimeni nu privea și a doua oară la cele trei femei care se strecurau pe lângă bibliotecă. O cărare ducea spre apus la o pădure de stejari și copaci veșnic verzi. Min aproape că pluti când găsi cei trei cai pregătiți și încă legați în locul unde ea și Laras îi lăsaseră, într-un luminiș micuț înconjurați de tufe și arbuști. Siuan merse imediat către o iapă vânjoasă și mițoasă care era cu două brațe mai scundă decât ceilalți cai.

— Asta e potrivită pentru situația în care mă aflu acum. Și pare mai liniștită decât celelalte două; n-am călărit niciodată prea bine.

Mângâie botul iepei, care o miroși în palmă.

— Cum o cheamă, Min? Știi cumva?

— Bela. E al lui...

— Calul ei, zise Gawyn ieșind din spatele unui trunchi de copac, cu o mână pe mânerul sabiei.

Sângele care îi brăzda fața era la fel ca în viziunea lui Min din ziua în care venise în Tar Valon.

— Știam că pui ceva la cale, Min, de îndată ce i-am văzut calul.

Părul său roșu-auriu era înmuiat în sânge, iar ochii lui albaștri erau pe jumătate încețoșați, dar pași cu agilitate spre ele. Era un bărbat înalt, cu un mers ca de pisică; o pisică

pândind șoareci.

— Gawyn, începu Min, noi...

Sabia lui ieși din teacă înainte să-și dea seama Min, dând la o parte gluga lui Siuan, cu tăișul lipit de gâtul ei. Femeii i se tăie răsuflarea și rămase nemișcată, privind în sus la el, de parcă încă ar fi purtat etola.

— Nu o face, Gawyn! spuse Min înecându-se. Nu trebuie să o faci!

Ea făcu încă un pas, dar bărbatul ridică în sus mâna liberă, fără să o privească, iar ea se opri. El era la fel de încordat ca un arc, gata să sară în orice direcție. Min o văzu pe Leane mișcându-și mantia pentru a-și ascunde una din mâini și se rugă ca femeia să nu fie atât de nechibzuită încât să-și scoată pumnalul de la cingătoare. Gawyn o privi cu atenție pe Siuan, apoi dădu din cap încet.

— Chiar ești tu. Nu eram sigur, dar chiar așa e. Deghizarea asta nu poate să...

Nu părea să se miște, dar judecând după ochii lui Siuan, care se bulbucară, el apăsă mai tare tăișul pe gâtul ei.

— Unde sunt Egwene și sora mea? Ce ați făcut cu ele?

Lui Min i se părea foarte înfricoșător, cu fața plină de sânge și ochii pe jumătate cuprinși de albeață, cu trupul atât de încordat, încât aproape că tremura. Mâna o ținea încă ridicată, de parcă ar fi uitat-o așa, și nu își ridica deloc vocea și nu se simțea nici un fel de emoție în ea. Suna doar ostenit, mai ostenit decât orice bărbat pe care-l văzuse Min vreodată.

— Ultima dată când am primit vești de la ele, erau bine și în siguranță, zise Siuan cu o voce aproape la fel de seacă. N-aș putea spune unde se află acum. Ai vrea ca ele să se afle aici, în mijlocul acestei nebunii nesfârșite?

— Fără vorbe răstălmăcite de Aes-Sedai, zise el încet. Spune-mi doar unde se află, ca să știu că spui adevărul.

— Illian, zise Siuan șovăind. Chiar în oraș. Învață cu o Aes-Sedai pe nume Mara Tomanes. Ar trebui încă să se afle acolo.

— Nu în Tear, murmură el, și preț de o clipă păru a chibzui la asta, după care zise brusc: Se spune că ești Iscoadă. Asta ar însemna că ești din Ajah Neagră, nu-i așa?

— Dacă tu crezi asta cu adevărat, spuse Siuan calmă,

atunci retează-mi capul.

Min aproape că țipă când pumnii lui se încleștară pe mânerul sabiei. Își întinse încet degetele și le așează pe mâna întinsă a bărbatului, având grijă să nu-l facă să creadă că voia mai mult decât să-l atingă. Era ca și cum ar fi atins o piatră.

— Gawyn, tu mă știi pe mine. Nu poți crede că eu aș fi ajutat pe cineva din Ajah Neagră, zise Min, iar ochii bărbatului nu se dezlipiră de chipul lui Siuan, și nici nu clipi. Gawyn, Elayne o susține pe Siuan și tot ce a făcut. Până și sora ta, Gawyn.

Bărbatul era tot ca o stană de piatră.

— Și Egwene crede în ea, Gawyn.

Pumnul lui începu să tremure sub degetele lui Min.

— Îți jur, Gawyn. Egwene crede în ea.

El se întoarse către Min, apoi iarăși către Siuan.

— De ce să nu te târăsc înapoi de guler chiar acum? Dă-mi un motiv.

Siuan îi întâlnește privirea cu mai mult calm decât o crezu în stare Min.

— Ai putea să o faci, și bănuiesc că, dacă m-aș opune, nu ți-aș da mare bătaie de cap, nici cât o pisicuță. Ieri eram una dintre cele mai puternice femei din lume. Poate cea mai puternică. Regi și regine veneau la mine când îi chemam, chiar dacă disprețuiau Turnul și tot ce înseamnă acesta. Astăzi, mă tem că nu voi avea ce mânca diseară, și că va trebui să dorm într-un tufiș. În două zile am trecut de la cea mai puternică femeie din lume la o femeie care nădăjduiește să găsească o fermă la care să câștige un colț de pâine, muncind ogoarele. Orice crezi că am făcut, nu e destulă pedeapsa?

— Poate, zise el după o clipă, iar Min răsuflă ușurată când sabia fu vârâtă înapoi în teacă. Dar nu de asta te voi lăsa să pleci. Elaida s-ar putea încă să-ți taie capul, și nu îi pot îngădui să facă așa ceva. Vreau să am la îndemână tot ce știi tu, în caz de nevoie.

— Gawyn, vino cu noi, spuse Min, cu gândul că un bărbat instruit de către Străjeri putea fi de mare folos în zilele ce urmau. Astfel, ai avea mereu șansa să o pui să-ți răspundă la

întrebări.

Privirea lui Siuan scăpără către ea, fără a se dezlipi întru totul de chipul lui Gawyn și fără a se arăta jignită.

— Gawyn, Egwene și Elayne cred în ea, continuă Min. Nu poți crede și tu?

— Nu-mi cere mai mult decât pot, zise el încet. Vă voi duce la cea mai apropiată poartă. Nu ați putea ieși fără mine. Asta e tot ce pot face, Min, și e mai mult decât ar trebui. S-a poruncit să fii arestată; știai asta? Ochii lui se întoarseră înapoi la Siuan. Dacă ele pătesc ceva, zise el cu o voce lipsită de emoție, Egwene sau sora mea adică, vă voi găsi, oriunde v-ați ascunde, și mă voi îngriji să aveți aceeași soartă.

Dintr-odată se îndepărtă și își încrucișă brațele, cu capul plecat de parcă n-ar mai fi putut îndura să le privească. Siuan duse mâna la gât; o urmă mică roșatică pe pielea ei fină însemna locul unde se sprijinise sabia.

— Am stat prea mult cu Puterea, zise ea puțin nesigură. Am uitat ce înseamnă să te confrunți cu cineva care te poate ridica și te poate sfărâma ca pe o surcea.

Femeia o privi pe Leane, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată, și își atinse propriul chip de parcă nu era sigură cum arăta.

— Din câte am citit ar trebui să dureze mai mult până să mă ofilesc, dar poate că felul aspru în care m-a tratat Elaida are de-a face cu asta. O deghizare, a numit-o el, și chiar ar putea să fie așa.

Siuan încălecă stângaci pe Bela, luând frâiele în mână de parcă iapa miștoasă ar fi fost un armăsar semeț.

— Un alt avantaj, se pare, când ești... Trebuie să învăț să o spun fără să mă cutremur. Am fost ferecată.

Rosti cuvintele rar și răspicat, apoi dădu din cap.

— Gata. Dacă ar fi să judec după Leane, am pierdut vreo cincisprezece ani, poate chiar mai mult. Am cunoscut femei care ar fi plătit orice preț pentru asta. Un al treilea avantaj, zise ea aruncându-i o privire lui Gawyn, care încă stătea cu spatele, dar ea tot își coborî vocea. Și în afară de asta, mi s-a mai dezlegat și limba, să zicem? Nu m-am mai gândit la Mara de ani de zile. O prietenă din copilărie.

— Acum vei îmbătrâni ca toată lumea? Întrebă Min în timp ce se urca în șa.

Era mai bine să întrebe asta, decât să comenteze minciuna. Era mai bine că-și amintise că acum *putea* să mintă. Leane încălecă pe cea de-a treia iapă cu multă îndemânare și merse puțin în cerc, încercând pasul animalului; cu siguranță mai călărise și altădată.

— Chiar nu știu, zise Siuan scuturând din cap. Nici o femeie care a fost ferecată nu a supraviețuit niciodată destul cât să afle. Eu am de gând să aflu.

— Aveți de gând să mergeți, întrebă Gawyn aspru, sau să stați aici la taclale?

Fără să aștepte un răspuns, bărbatul porni cu pași mari printre copaci. Ele își mânăra caii după el, iar Siuan își trase gluga mult mai în față, pentru a-și ascunde chipul. Cu sau fără deghizare, părea că nu voia să riște nimic. Și Leane era deja cufundată în glugă cât de adânc putea. După o clipă, Min făcu același lucru. Elaida voia ca *ea* să fie arestată? Asta însemna că femeia știa că „Elmindreda” era una și aceeași cu Min. De cât timp știa oare? Câtă vreme se plimbase Min, gândindu-se că era la adăpost, în timp ce Elaida o privea și îi zâmbea? Gândul acesta o făcu să se cutremure.

În timp ce îl prindeau din urmă pe Gawyn pe o cărare pietruită, le ieșiră înaintea douăzeci sau chiar mai mulți bărbați, îndreptându-se cu pași mari către ele. Unii erau poate cu câțiva ani mai mari decât el, alții aproape niște copii. Min bănuia că unii dintre ei nici nu trebuiau încă să se radă, cel puțin nu prea des. Deși cu toții purtau săbii la cingători sau pe spate, și trei sau patru dintre ei aveau platoșe. Mai mulți purtau bandaje însângerate și mai toți aveau hainele pătate de sânge. Cu toții aveau aceeași privire neclintită ca a lui Gawyn. Când îl văzură pe acesta, se opriră, ducând pumnul drept la piept. Fără a rări pasul, Gawyn recunoscu salutul dând din cap, și tinerii intrară în rând în spatele cailor pe care stăteau femeile.

— Ucenicii? murmură Siuan. Și ei au luat parte la lupte?

Min dădu din cap, fără nici o emoție pe chip.

— Își spun Tinereii.

— Un nume pe măsură, oftă Siuan.

— Unii sunt doar niște copii, bolborosi Leane.

Min nu avea de gând să le mai povestească despre cum Străjerii din Ajah Albastră și Ajah Verde plănuiseră să le elibereze înainte să fie ferecate, și poate că ar fi reușit dacă Gawyn nu i-ar fi stârnit pe ucenici, cu tot cu „copii”, conducându-i în Turn ca să-i împiedice. Lupta fusese una dintre cele mai crâncene, ucenicii luptând fără îndurare împotriva dascălilor.

Porțile Alindrelle, înalte, cu stâlpi din bronz, erau deschise, dar păzite bine. Unii paznici purtau pe piept flamura orașului Tar Valon; alții aveau surtuțe de muncitori, și platoșe, și coifuri care nu se potriveau. Paznici și bărbați care veniseră deghizați în zidari. Și unii, și alții arătau puternici și pricepuți, învățați cu armele lor, dar stăteau separat, privind unul la altul cu neîncredere. Un ofițer cărunt ieși în față dintre paznicii Turnului, cu mâinile încrucișate și privi spre Gawyn și spre ceilalți în timp ce se apropiau.

— Ceva de scris! strigă Gawyn. Repede!

— Ei, voi trebuie să fiți Tinereii de care am auzit, zise bărbatul cărunt. Sunteți o adunătură strașnică de cocoșei, dar am ordine să nu las pe nimeni să iasă din Turn. Ordine iscălite chiar de Suprema Înscăunată. Cine te crezi să respingi acest ordin?

Gawyn ridică încet capul.

— Eu sunt Gawyn Trakand din Andor, zise el încet. Și am de gând să le conduc pe aceste femei afară ori pe voi la moarte.

Ceilalți Tinerei se așezară în spatele lui, împrăștiindu-se în fața paznicilor, cu mâinile pe săbii, fără să clipească, poate chiar fără să le pese că erau așa puțini față de ei.

Bărbatul cărunt se foi îngrijorat, și unul dintre ceilalți zise:

— El e cel despre care se zice că i-a omorât pe Hammar și pe Coulin.

După o clipă, ofițerul dădu din cap spre ghereta paznicilor și unul dintre ei alergă înăuntru, întorcându-se cu o masă de ținut în poală și o lumânare de ceară pentru sigillii, care ardea într-un suport de alamă, într-unul dintre colțuri. Gawyn îl lăsă

pe bărbat să țină masa în timp ce el scrisese ceva, furios.

— Asta vă va îngădui să treceți de paznicii de la podet, zise el, lăsând să picure puțină ceară sub iscălitura lui. Apăsă apoi peste ceară cu inelul său cu sigiliu.

— L-ai ucis pe Coulin? întrebă Siuan pe un ton calm, potrivit fostei sale funcții. Și pe Hammar?

Inima lui Min se făcu mică. „Rămâi tăcută, Siuan! Amintește-ți cine ești acum, și rămâi tăcută!”

Gawyn se întoarse cu fața către cele trei femei, cu ochii scăpărând.

— Da, spuse el răgușit. Erau prietenii mei și îi respectam, dar i-au luat partea... lui Siuan Sanche și a trebuit să...

Brusc îi vârî lui Min sub nas hârtia pe care o sigilase.

— Mergeți! Mergați, până nu mă răzgândesc! zise el, dând o palmă iepei sale, apoi se repezi să facă la fel și celorlalte două, tocmai când calul lui Min ieși prin porțile deschise. Mergați!

Min își lăsă calul să străbată în grabă marea piață din jurul Turnului. Siuan și Leane o urmară. Piața era pustie, și la fel și străzile din față. Potcoavele cailor răsunau pe străzile pietruite. Toți cei care nu fugiseră încă din oraș se ascundeau acum.

Min citi cu atenție hârtia lui Gawyn în timp ce călăreau. Picătura de cerneală purta pe ea urma unui mistreț care gonea.

— Asta spune doar că avem permisiunea să plecăm. Am putea să o folosim ca să trecem de podet ori să ne urcăm pe vreo corabie.

Părea un lucru isteț să meargă într-o direcție pe care nimeni nu o cunoștea, nici măcar Gawyn. Nu credea cu adevărat că bărbatul avea să se răzgândească, deși parcă stătea pe cuie, gata să sară la orice mișcare greșită.

— Ar putea fi o idee bună, zise Leane. Mereu am crezut că Galad era cel mai primejdios dintre cei doi, dar nu mai sunt sigură acum. Hammar și Couladin... zise ea, tremurând. O corabie ne-ar duce mai departe, mai repede decât acești cai.

Siuan scutură din cap.

— Mai toate femeile Aes-Sedai, care au fugit, au trecut

deja cu siguranță podurile. Asta e calea cea mai rapidă de a ieși din oraș, dacă ești urmărit, mai rapidă decât dacă am aștepta până se pregătește de plecare echipajul unei corăbii. Trebuie să stau aproape de Tar Valon dacă vreau să le adun înăuntru.

— Nu te vor urma, spuse Leane cu o voce plină de înțelesuri. Nu mai ai nici un drept asupra etolei de acum încolo. Nici măcar asupra șalului sau asupra inelului.

— Cu toate că nu mai port etola, răspunse Siuan la fel de sec, dar tot știu să pregătesc un echipaj de furtună. Și atâta vreme cât nu pot purta etola, trebuie să mă asigur că vor alege femeia potrivită în locul meu. Nu o voi lăsa pe Elaida să scape cu faptul că își spune Supremă. Trebuie să fie cineva în care arde Puterea, cineva care vede lucrurile așa cum trebuie.

— Atunci ai de gând să îl susții pe acest... acest *Dragon!* se răsti Leane.

— Ce altceva ai vrea să fac? Să mă așez și să aștept să mor?

Leane se cutremură de parcă ar fi primit o palmă peste față, apoi își continuă drumul în tăcere. Toate acele clădiri fabuloase din jurul lor, ca niște stânci sculptate de vânt și de valuri, se înălțau amenințător. Nu era țiipenie de om pe stradă în afară de ei și de un bărbat care veni în fugă de după un colț din fața lor, ducându-se din ușă în ușă, de parcă ar fi fost cercetașul lor. Dar el nu făcea ca pustietatea să fie mai puțin apăsătoare, ba dimpotrivă.

— Ce altceva putem face? zise Leane în sfârșit, încovoindu-se în șa. Mă simt atât de... pustie. Pustie.

— Găsește ceva care să umple acel pustiu, îi zise Siuan cu hotărâre. Orice. Gătește pentru cei înfometați, ai grijă de cei bolnavi, găsește-ți un soț și crește o droaie de copii. Eu una am de gând să nu o las pe Elaida să scape cu asta. Aproape că aș putea s-o iert, dacă ea chiar crede că am pus Turnul în primejdie. Aproape că aș putea. Aproape. Dar a fost plină de invidie din ziua în care eu am fost aleasă Supremă în locul ei. Acest lucru o provoacă mai mult ca orice, și pentru asta am de gând s-o trag în jos alături de mine. Asta umple pustiuul din mine, Leane! Asta și faptul că Rand al'Thor nu trebuie să-i

cadă în mâini.

— Poate că asta va fi de ajuns.

Femeia cu pielea arămie nu părea încrezătoare, deși se îndreptă în șa. Contrastul dintre îndemânarea ei de a sta în șa și felul nesigur în care călărea Siuan pe iapa mai scundă o făcea să arate ca și cum ea era conducătorul.

— Dar cum am putea face asta? Avem doar trei cai, hainele de pe noi și tot ce are Min în desaga ei. Suntem departe de a avea de ajuns cât să ne războim cu Turnul.

— Mă bucur că nu te-ai hotărât să îți iei un soț și să te așezi la casa ta. Vom găsi alte... Siuan zâmbi. Vom găsi femei Aes-Sedai care au fugit, vom găsi ce avem nevoie. S-ar putea să avem mai multe decât crezi, Leane. Min, ce spune hârtia pe care ne-a dat-o Gawyn? Spune ceva de trei femei? Ce? Repede, fetițo!

Min o fulgeră cu privirea. Siuan îl tot urmărise pe bărbatul care alerga în fața lor; un om mare, cu părul negru, îmbrăcat bine, dar simplu, în haine maronii. Femeia vorbea de parcă încă era Supremă. „Ei, n-am vrut eu să-și vină în fire?”

Siuan o fixă cu ochii ei albaștri și pătrunzători; nu păreau cu nimic mai puțin înfricoșători ca înainte.

— „Purtătorii sunt autorizați să iasă din Tar Valon sub oblăduirea mea, cită Min repede din memorie. Cei care îi vor împiedica vor răspunde în fața mea. Semnat...”

— Îi știu numele, se răsti Siuan. Urmați-mă!

Siuan îi dădu piteni Belei, aproape căzând când iapa sa mițoasă începu să se miște greoi. Rămase totuși, în șa, legănându-se ciudat.

Min schimbă o privire îngrijorată cu Leane, și amândouă goniră după ea. Bărbatul privi înapoi la auzul sunetului copitelor și începu să alerge, dar Siuan opri în fața lui, apoi sări de pe cal mormăind. Min ajunse la ei chiar în momentul în care Siuan zise:

— Nu mă așteptam să te găsesc pe tine aici, Logain.

Min rămase cu gura căscată. Chiar era el. Acei ochi disperați și acel chip cândva chipeș, încadrat de părul negru și cârlionțat care îi cădea pe umerii lați, erau de neconfundat. Exact persoana de care aveau nevoie. Un om pe care Turnul îl

dorea la fel de mult ca pe Siuan. Logain se lăsă în genunchi de parcă picioarele sale ostenite nu îl mai puteau ține.

— Nu mai pot face rău nimănui acum, spuse el istovit, privind strada pietruită de sub copitele Belei. Am vrut doar să scap, să mor undeva în pace. Dacă ați ști ce înseamnă să pierzi...

Leane dădu drumul frâielor cu furie, în timp ce bărbatul se pierdu; acesta începu din nou să vorbească fără să-și dea seama.

— Toate podețele sunt păzite. Nu lasă pe nimeni să treacă. Cu toate că nu mă cunosc, nu m-au lăsat să trec. Le-am încercat pe toate.

Dintr-odată bărbatul râse obosit, de parcă ar fi fost ceva amuzant.

— Le-am încercat pe toate.

— Cred, zise Min, că ar trebui să mergem. Bănuiesc că vrea să scape de cei care îl caută.

Siuan îi aruncă o privire de gheață care aproape că o făcu să-și tragă calul înapoi. Nu ar fi fost la fel de groaznic dacă femeia ar fi lăsat deoparte nesiguranța de care dăduse dovadă mai înainte.

Ridicându-și capul, bărbatul privi de la una la cealaltă, încruntându-se încet.

— Nu sunteți Aes-Sedai. Cine sunteți? Ce vreți de la mine?

— Eu sunt femeia care te poate scoate din Tar Valon, îi spuse Siuan. Și chiar cea care îți poate oferi șansa de a te răzbuna pe Ajah Roșie. Ai vrea o șansă să te răzbuni pe cei care te-au prins, nu-i așa?

— Ce trebuie să fac? zise el rar, tremurând tot.

— Urmează-mă, îi răspunse ea. Urmează-mă și ține minte că eu sunt singura din întreaga lume care îți poate oferi șansa să te răzbuni.

Așezat în genunchi, el le scrută cu privirea, apoi se ridică în picioare, cu ochii ațintiți la Siuan.

— Sunt omul tău, zise el pur și simplu.

Pe chipul lui Leane se vedea la fel de multă neîncredere ca și pe al lui Min. Ce folos putea avea Siuan de un bărbat nu prea întreg la minte, care se proclamase singur Dragonul

Renăscut? În cel mai bun caz putea să se întoarcă împotriva lor ca să le fure unul dintre cai! Privind la cât de înalt era și la cât de lat în umeri, Min se gândi că ar fi bine să-și țină cuțitele la îndemână, însă deodată, preț de o clipă, acea aură aurie și albăstrie îi străluci bărbatului deasupra capului, vestind gloria ce avea să vină, la fel de sigur ca și prima dată când îl văzuse. Femeia tremură. Viziuni. Imagini.

Privi peste umăr către Turn, clădirea albă și impozantă domina orașul, întreg și drept, și totuși frânt de parcă ar fi fost totul o ruină. Pentru o clipă, Min se gândi la imaginile pe care le văzuse în jurul capului lui Gawyn, însă doar pentru o clipă. Gawyn îngenunchea la picioarele lui Egwene cu capul plecat, și Gawyn rupându-i gâtul lui Egwene; mai întâi prima, apoi cealaltă, de parcă amândouă puteau însemna viitorul.

Lucrurile pe care le vedea de obicei erau rareori la fel de limpezi ca acestea două, și nu mai văzuse acea mișcare înainte și-napoi, de parcă nici măcar viziunea nu putea spune care avea să fie viitorul adevărat. Mai rău, era aproape sigură că ceea ce făcuse în acea zi îl înturnase pe Gawyn către aceste două posibilități.

În ciuda soarelui, ea tremură din nou. „Ce a fost a fost.” Se uită la cele două Aes-Sedai – foste Aes-Sedai – care acum îl priveau amândouă cu atenție pe Logain, de parcă ar fi fost un dulău dresat, feroce, poate chiar primejdios, dar folositor. Siuan și Leane își întoarseră caii către râu, Logain urmându-le cu pași mari. Min le urmă mai încet. „Pe Lumină, sper că a meritat.”

48 O propunere refuzată

— Acesta e genul de femeie care îți place? zise Aviendha cu dispreț.

Rand o privi, în timp ce ea mergea lângă scărița lui Jeade'en, cu fustele umflate, cu șalul maroniu pus în două pe cap. Ochii ei mari, verzi-albastrii, sclipiră de sub fularul înfășurat în jurul capului, de parcă și-ar fi dorit încă să aibă în mână sulița pe care o luase în timpul atacului trolocilor, și pentru care înțeleptele o certaseră.

Uneori se simțea ciudat că ea mergea pe jos în timp ce el călărea, deși încercase să meargă alături de ea, dar picioarele lui se dovediseră recunoscătoare că aveau un cal la dispoziție. Uneori - de foarte puține ori - reușise să o convingă să urce în spatele lui pe șa, spunându-i că îl durea gâtul când vorbea cu ea. Până la urmă se părea că nu încălca nici o cutumă dacă mergea pe cal, dar disprețul de a nu-și folosi propriile picioare o ținea mai mereu pe jos. Dacă râdea un singur Aiel, mai ales o Fecioară, chiar și unul care privea în altă parte, ei îi era de ajuns să sară de pe Jeade'en într-o clipită.

— E moale, Rand al'Thor. Firavă.

Rand privi din nou la căruța albă care conducea alaiul neguțătorilor pe un drum șerpuit, peste pământul crăpat și prăfuit, escortată de Fecioarele din septul Jindo. Isendre stătea pe capră cu Kadere alături de căruțaș, așezată în poala neguțătorului greoi, cu bărbia pe umărul lui, iar el ținea în mână o umbreluță albastră din mătase pentru a-i apăra de soarele necruțător. Îmbrăcat într-un surtuc alb, Kadere își ștergea întruna chipul întunecat cu o batistă mare, îndurând mult mai greu căldura decât femeia înveșmântată într-o rochie lucioasă, strânsă pe corp, care se potrivea cu umbreluța. Rand nu era destul de aproape ca să fie sigur, dar i se păru că ea îl privea cu ochii ei negri, de sub eșarfa înfășurată în jurul feței și al capului. Părea că se uită la el mai mereu. Kadere nu arăta îngrijorat din această pricină.

—Nu mi se pare că Isendre e moale, zise el încet și își

aranjă mai bine *shoufa* în jurul capului; într-un fel, chiar îl apăra de soarele arzător.

Refuzase să îmbrace orice altă haină de Aiel, fără să-i pese de cât de potrivită ar fi fost pentru acea climă în comparație cu surtucul lui din lână roșie. Nu conta ce sânge avea, și nici ce însemne purta pe brațe, nu era Aiel, și nu voia să se prefacă. Orice ar fi avut de făcut, putea măcar să-și păstreze dramul acesta de decență.

— Nu, n-aș spune asta, zise el.

În cea de-a doua căruță, Keille și menestrelul, Natael, se certau din nou. Natael ținea frâiele, deși nu mâna la fel de bine ca omul care făcea de obicei acest lucru. Uneori și ei îl priveau pe Rand; aruncau o privire scurtă, după care se întorceau înapoi la gâlceava lor. Dar, pe de altă parte, toată lumea făcea la fel. Coloana lungă de Aieli Jindo de partea cealaltă, Înțeleptele din fața sa, alături de Moiraine, Egwene și Lan. Și din coloana mai mare de Aieli Shaido, aflată la distanță, i se părea că vede capete care se întorceau către el. El era Cel Care Vine cu Zorile. Toată lumea dorea să știe ce avea de gând să facă. Aveau să afle în curând.

— Moale, mârâi Aviendha. Elayne nu e moale. Tu îi aparții lui Elayne; nu ar trebui să-i faci ochi dulci unei țărăncuțe cu pielea ca laptele.

Femeia scutură din cap cu hotărâre, mormăind ceva pentru sine.

— Obiceiurile noastre o sperie. Nu le-ar putea accepta. Dar de ce mi-ar păsa mie dacă le-ar putea accepta? Nu vreau să am nimic de-a face cu asta! Nu se poate! Dacă aș putea, te-aș lua gai'shain și te-aș da lui Elayne.

— De ce să accepte Isendre obiceiurile Aielilor?

Aviendha făcu ochii atât de mari, încât lui aproape că îi veni să râdă. Ea îi aruncă numaidecât o privire disprețuitoare, de parcă el făcuse ceva neîngăduit. Femeile Aiel cu siguranță nu erau mai ușor de înțeles decât toate celelalte.

— Tu cu siguranță nu ești moale, Aviendha.

Femeia ar fi trebuit să se simtă măgulită; dar uneori era la fel de aspră ca o piatră de tocilă.

— Mai spune-mi o dată despre stăpână. Dacă Rhuarc e

căpetenia clanului Aielilor Taardad și căpetenie a Sălașului Stâncile Reci, cum de sălașul îi aparține soției, și nu lui?

Aviendha se încruntă la el pentru încă o clipă, buzele mișcându-i-se în timp ce mormăia în barbă, înainte de a răspunde.

— Pentru că ea e stăpâna, udar cu cap sec ce ești! Un bărbat nu poate fi stăpânul unui sălaș, la fel cum nu poate fi nici stăpânul unor pământuri! Uneori voi, udarii, parcă sunteți niște sălbatici!

— Dar dacă Lian este stăpâna Stâncilor Reci pentru că e soția lui Rhuarc...

— Asta e altceva! Chiar nu vei înțelege niciodată? Un copil ar înțelege!

Tânăra trase aer în piept și își așeză șalul pe cap. Era frumoasă, deși îl privea mai mereu de parcă ar fi săvârșit o fărădelege împotriva ei. Care putea fi aceea, nu știa. Bair cea cu părul alb, și trăsături aspre șovăia ca întotdeauna să vorbească despre Rhuidean, dar, într-un sfârșit, îi mărturisise fără tragere de inimă că Aviendha *nu* vizitase coloanele de sticlă; nu avea să facă asta până nu era pregătită să devină înțeleaptă. Atunci de ce îl ura? Era un mister la care ar fi dorit un răspuns.

— Pe de altă parte, mormăi ea, când o femeie trebuie să se mărite, dacă nu are deja un acoperiș, familia ei îi ridică unul. În ziua nunții, noul ei soț o ia de lângă familie și o poartă peste umăr, în timp ce frații lui le țin pe surorile ei, dar la intrare o dă jos și îi cere permisiunea să intre. Casa este a *ei*. Ea poate...

Aceste vorbe fuseseră cel mai plăcut lucru în cele unsprezece zile și nopți de la atacul trolocilor. Nu că ar fi fost dornică să vorbească la început, în afara unei alte tirade despre felul în care se purtase el cu Elayne, urmate apoi de încă o cuvântare stânjenitoare menite să-l convingă că Elayne era femeia perfectă. Asta până când îi zisese în treacăt lui Egwene că, dacă Aviendha tot nu voia să-i vorbească, și-ar fi dorit măcar să nu se mai holbeze la el. După aproape un ceas, un bărbat gai'shain îmbrăcat în robă albă veni după Aviendha.

Orice îi ziseseră Înțeleptele, femeia se întoarse tremurând de furie și pornită să-i ceară – să-i ceară! – să o lase să îl învețe despre obiceiurile Aielilor. Cu siguranță pentru că nădăjduia că el va dezvălui ceva din planurile lui prin întrebările pe care i le-ar fi pus. După viclenia de șarpe a celor din Tear, felul sincer în care era iscodit de către Înțelepte era înviorător. Totuși, era fără dar și poate un lucru înțelept să învețe tot ce putea, și să discute cu Aviendha putea fi chiar plăcut, mai ales atunci când se părea că ea uita motivul pentru care îl ura. Desigur, de fiecare dată când ea își dădea seama că începuseră să discute ca doi oameni, și nu ca un ostatic și cea care îl ținea ostatic, avea obiceiul să se răstească la el, de parcă el ar fi atras-o într-o capcană.

Însă chiar și așa, conversațiile lor erau plăcute, firește în comparație cu restul călătoriei. Începuseră chiar să îl amuze răbufnirile ei, deși era destul de înțelept cât să nu-i spună. Dacă ea vedea un bărbat pe care îl ura, măcar era orbită de acest fapt, și nu-l vedea pe Cel Care Vine cu Zorile sau pe Dragonul Renăscut. Doar pe Rand al'Thor. În orice caz, ea știa ce credea despre el. Nu ca Elayne, cu o scrisoare care îl făcuse să i se înroșească urechile și încă una, trimisă în aceeași zi, care îl făcuse să se întrebe dacă îi crescuseră colți și coarne ca unui troloc.

Min era singura femeie care nu îl scosese din minți. Dar ea era în Turn – măcar acolo era în siguranță – și de acel loc avea de gând să se ferească. Uneori se gândea că viața ar fi fost mai simplă dacă ar fi putut uita de tot de femei. Acum Aviendha începuse să-i apară în vise, de parcă Min și Elayne nu erau de-ajuns. Femeile îi legau strâns simțămintele, și acum el avea nevoie să aibă mintea limpede. Limpede și rece.

Își dădu seama că o privea pe Isendre din nou. Ea își flutură degetele subțiri de după urechea lui Kadere; era sigur că acele buze pline schițaseră un zâmbet. „Oh, da. Primejdios. Trebuie să fiu rece și tare ca oțelul. Ca oțelul cel mai bun.”

Trecuseră unsprezece zile și nopți și acum intrau în a douăsprezecea, dar nimic nu se schimbă. Zile și nopți

întregi de stânci ciudate și turle de piatră cu vârful turtit și dealuri care se înălțau pe pământul pustiu, brăzdat de munți care fuseseră parcă așezați acolo la întâmplare. Zile întregi de soare arzător și vânturi fierbinți, nopți de frig care le pătrundea până la oase. Tot ceea ce creștea în jur părea să aibă spini sau înțepa cumplit. Aviendha zicea că unele erau otrăvitoare; lista acestora părea mai lungă decât cele care puteau fi mâncate. Apa se găsea doar în izvoare sau puțuri ascunse, dar ea îi arată plante care însemnau locul în care dacă se săpa o gaură adâncă, s-ar fi umplut încet cu apă, destulă cât să țină unul sau doi oameni în viață, și altele care puteau fi mestecate pentru că aveau înăuntru un miez apos.

Într-o noapte, doi dintre caii de povară ai Aielilor Shaido fuseseră omorâți de lei. Animalele scosese răgete fioroase și dispăruseră în întuneric când fuseseră alungate de lângă pradă. Unul dintre căruțași speriasse un șarpe mic maroniu în timp ce așezau tabăra într-a patra seară. Un săritor-în-pas-de-doi îl numise Aviendha mai târziu, și își meritase numele. Bărbatul țipase și încercase să fugă spre căruță, deși o văzuse pe Moiraine venind spre el; căzuse cu fața la pământ după al doilea pas, și murise înainte ca femeia Aes-Sedai să coboare de pe cal. Aviendha îi vorbi despre șerpi veninoși, păianjeni și șopârle. Șopârle veninoase! Odată, prinsese una pentru el, mare de două picioare, cu dungi galbene peste solzii ca de bronz. O prinsese sub cizma moale și își înfipsese cuțitul în capul mare al creaturii, apoi o ridicase în aer pentru ca el să vadă lichidul uleios care se scurgea din colții ei ascuțiți. O *gara*, îi explicase ea, putea să te muște prin cizmă; putea de asemenea să omoare un taur. Firește, altele erau și mai rele. *Gara* era înceată, dar nu chiar primejdioasă, dacă nu erai atât de prostănac încât să calci pe ea. Când dăduse drumul șopârlei uriașe, culorile ei se amestecaseră perfect cu cele ale pământului crăpat. Ah, da. Să nu fii atât de prostănac încât să calci pe ea.

Moiraine își împărțea timpul între Înțelepte și Rand, ca de obicei încercând, în felul ei, să îl silească să-i dezvăluie planurile.

— Roata țese după cum îi este voia, îi zisese ea chiar în

acea dimineată, cu vocea foarte calmă, cu fața ei fără-de-vârstă și senină, sfredelindu-l peste umărul Aviendhei cu ochii ei negri ca doi cărbuni. Dar un nehibzuit poate să se spânzure în Pânză. Ai grijă să nu țeși o funie potrivită pentru gâtul tău.

Moiraine își pusese o mantie gălbuie, aproape albă, care strălucea în lumina soarelui, și pe sub gluga mare purta o eșarfă umedă, albă ca zăpada, înfășurată în jurul frunții.

— Nu am de gând să-mi fac funii potrivite pentru gâtul meu, zise el râzând, iar ea o mână pe Aldieb atât de repede, încât iapa aproape că o doborî pe Aviendha, și galopă înapoi la grupul Înțeleptelor, cu mantia sclipind în urma ei.

— E o idee proastă să mănii o Aes-Sedai, murmură Aviendha, frecându-și umărul. Nu te credeam un prostănac.

— Vom vedea dacă sunt sau nu, îi zise el, și de data asta nu-i mai veni să râdă.

„Prostănac?” Trebuia să-și asume și niște riscuri.

— Vom vedea.

Egwene rareori pleca de lângă Înțelepte, mergând când pe jos, când călare pe Negura, uneori luând în spatele ei pe una dintre ele. Rand își dăduse în sfârșit seama că femeia pretindea din nou că era Aes-Sedai. Amys și Bair, Seana și Melaine păreau să fi acceptat acest lucru la fel de repede ca și cei din Tear, deși în nici un caz în același fel. Uneori, Egwene se lua la sfadă cu una sau cu alta atât de tare, încât el auzea ce vorbeau chiar și de la o sută de pași distanță. Se purtau cu ea aproape la fel ca și cu Aviendha, deși pe ea mai mult o necăjeau decât o contraziceau, și, uneori, purtau discuții aprinse și cu Moiraine. Mai ales Melaine cea cu părul auriu.

Începând cu a zecea dimineată, Egwene nu-și mai purtase părul legat în două cosițe, deși se petrecuse ceva foarte ciudat, Înțeleptele vorbiseră cu ea cel mai mult, doar ele și cu ea, în timp ce corturile lor erau strânse de gai'shain, și Rand îi așeza șaua lui Jeade'en. Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi crezut că Egwene plecase capul în semn de supunere, dar acest cuvânt putea fi folosit doar atunci când o asemuia cu Nynaeve. Și poate cu Moiraine. Dintr-odată, Egwene bătu din

palme, râzând și strângându-le în brațe pe fiecare dintre Înțelepte, înainte să-și despletească grăbită cele două cosițe.

Când Rand o întrebase pe Aviendha ce se întâmpla – ea se aflase lângă cortul lui când se trezise – tânăra murmură morocănoasă:

— S-au hotărât că Egwene a crescut... zise ea încet întrerupându-se, apoi îi aruncă o privire lui Rand, își încrucișă brațele și continuă cu o voce calmă: E treabă de Înțelepte, Rand al’Thor. Întreabă-le pe ele, dacă dorești, dar fii pregătit să ți se spună că nu te privește.

Cum adică Egwene crescuse? Adică îi crescuse părul? Nu avea nici o noimă. Aviendha nu voia să mai zică nici un cuvânt despre asta; în schimb smulse un lichen cenușiu de pe o piatră și începu să descrie cum se putea obloji o rană cu acesta. Femeia începuse să învețe obiceiurile Înțeleptelor prea repede pentru gustul lui. Iar Înțeleptele îi dădeau puțină atenție lui Rand; sigur că nu aveau nevoie, atâta vreme cât Aviendha era mereu lângă el.

Restul Aielilor, cel puțin Aielii Jindo, deveniseră mai puțin răutăcioși cu fiecare zi, poate chiar mai puțin neliniștiți de ceea ce le pregătea Cel Care Vine cu Zorile, dar cu toate astea, Aviendha era singura care vorbea cu el. În fiecare seara, Lan venea să se antreneze cu sabia alături de el, și Rhuarc venea să-l învețe să mânuiască sulita și maniera ciudată de luptă a Aielilor, atât cu mâinile, cât și cu picioarele. Străjerul știa câte ceva despre asta, și se alătură și el antrenamentului. Cei mai mulți dintre ceilalți se fereau de Rand, mai ales căruțașii, care aflaseră că el era Dragonul Renăscut, un bărbat care putea conduce; când prindea pe unul dintre bărbații cu fața aspră privindu-l, omul arăta de parcă l-ar fi privit pe Cel Întunecat. Deși nu era la fel și în cazul lui Kadere, și a menestrelului.

Aproape în fiecare dimineață, când porneau la drum, neguțătorul venea călare pe un catâr de la căruțele pe care le distruseseră trolocii, cu fața parcă mai întunecată din pricina șalului alb care îi era înfășurat în jurul capului și care îi atârna pe gât. Cu Rand se purta cu sfială, dar ochii săi reci, neschimbători, îi făceau nasul coroiat chiar să arate ca un

cioc de vultur.

— Seniore Dragon, zisese el în dimineața de după atac, apoi își ștersese sudoarea de pe chip cu nelipsita batistă și se foise neliniștit în șaua veche și ponosită pe care o găsisese undeva pentru catâr. Dacă vă pot spune așa?

Rămășițele arse ale celor trei căruțe se vedeau din ce în ce mai puțin în urmă, spre miazăzi, și alături de acestea cele două morminte ale oamenilor lui Kadere și mulți Aieli. Trolocii fuseseră târați din tabără și lăsați să fie mâncați de niște animale de pradă care lătrau și aveau urechile mari – Rand nu știa dacă erau vulpi mari sau câini mici; arătau a puțin din fiecare – și de către vulturii cu aripile roșii în vârf, unii dintre ei încă învârtindu-se în cerc de parcă le-ar fi fost frică să coboare în timp ce semenii lor se băteau pentru pradă.

— Spune-mi cum dorești, îi zise Rand.

— Seniore Dragon. M-am tot gândit la ce ați spus ieri.

Kadere se uită în jur de parcă i-ar fi fost teamă să fie auzit, deși Aviendha era alături de Înțelepte, și până și căruțele lui, unde erau cele mai apropiate urechi, se aflau la cincizeci de pași distanță sau chiar mai mult. Cu toate acestea vocea i se făcu o șoaptă și își șterse agitat sudoarea de pe față. Dar ochii îi rămaseră neschimbați.

— Ce ai spus despre cunoașterea care e valoroasă și care construiește calea către măreție este adevărat.

Rand îl privi lung, fără să clipească măcar, cu chipul lipsit de expresie.

— Tu ai spus asta, nu eu, zise el în final.

— Ei, da, poate că am zis. Dar e adevărat, nu-i așa, Seniore Dragon?

Rand dădu din cap, iar neguțătorul zise mai departe, tot în șoaptă, căutând cu privirea să nu tragă nimeni cu urechea.

— Dar cunoașterea poate fi primejdioasă. Când dai e mai primejdios decât atunci când primești. Un om care vinde cunoștințe nu trebuie să aibă doar prețul său, dar și pază bună. Să-și ia măsuri de prevedere împotriva... urmărilor. Nu sunteți de acord?

— Ai cumva cunoștințe... de vânzare, Kadere?

Bărbatul greoi se încruntă la căruțele sale. Keille coborâse

ca să meargă puțin pe jos, deși era din ce în ce mai cald, cu trupul înfășurat în alb și cu un șal alb cu fireturi așezat pe piepteni de fildeș din părul ei aspru. Din când în când arunca o privire la cei doi bărbați care călăreau alături, fără a i se putea citi nimic pe chip de la distanța aceea. Era în continuare ciudat că cineva atât de mare se mișca atât de ușor. Isendre urcase pe capra din prima căruță și privea la ei cu mai puțină sfială, ținându-se de colțul căruței vopsite, în alb în timp ce acesta se legăna și se zdruncina dintr-o parte în alta.

— Femeia aceea îmi va aduce moartea, mormăi Kadere. Poate că vom mai vorbi mai târziu, Seniore Dragon, dacă vă va fi pe plac.

Lovi catârul tare cu cizma și ajunse lângă căruța din față, apoi se aruncă pe capră cu o agilitate uimitoare, legând frâiele catârului de un inel din fier aflat în colțul căruței. El și Isendre dispărură înăuntru și nu mai ieșiră până când nu opriră să înnopteze.

Bărbatul se întoarse a doua zi, și în următoarele zile, când văzu că Rand era singur, mereu făcând aluzie la cunoștințele pe care le-ar fi putut vinde pentru prețul potrivit, dacă se stabileau și măsurile potrivite. Într-o zi merse atât de departe, încât zise că până și omorul, trădarea, orice putea fi dat la schimb pentru cunoștințe, iar când Rand nu căzu de acord cu el, bărbatul deveni din ce în ce mai agitat. Orice-ar fi vrut să vândă, pesemne că dorea să se bucure de aripa ocrotitoare a lui Rand pentru fiecare ticăloșie pe care o făcuse vreodată.

— Nu cred că am nevoie să cumpăr cunoștințe, îi zisese Rand mai mult decât o dată. Mereu există problema prețului, nu-i așa? Unele prețuri n-aș vrea să le plătesc.

Natael îl trase pe Rand într-o parte chiar în acea seară, după ce se aprinseseră focurile și printre corturi începuseră să plutească miresmele mâncării gătite. Menestrelul părea a fi la fel de agitat ca și Kadere.

— M-am gândit mult la tine, zise el, privindu-l pe Rand pieziș, cu capul aplecat într-o parte. Ar trebui să se dedice o epopee poveștii tale. Dragonul Renăscut. Cel Care Vine cu Zorile. Un om al cine știe câtor profeții, atât în această Vârstă,

cât și în altele.

Bărbatul își înfășură mantia în jurul său, iar peticele colorate flutură în bătaia vântului. Amurgul ținea puțin în Pustie; noaptea și frigul se lăsau repede și veneau amândouă în același timp.

— Cum te simți cu această soartă profețită? Trebuie să știu dacă vreau să compun această epopee.

— Cum mă simt? zise Rand uitându-se în jur la Aielii Jindo care forfoteau printre corturi; câți dintre ei aveau să moară oare înainte să piară el? Obosit. Mă simt obosit.

— Nu prea e un simțământ eroic, murmură Natael, dar e de așteptat la soarta pe care o ai. Lumea îți stă pe umeri, cei mai mulți sunt gata să te ucidă cu primul prilej, ceilalți se gândesc că se pot folosi de tine pentru a atinge puterea și gloria.

— Care dintre aceștia ești tu, Natael?

— Eu? Eu sunt un simplu menestrel, zise bărbatul ridicând ca dovadă marginea mantiei sale peticite. Nu aş vrea să fiu în locul tău niciodată, nu cu soarta ce te așteaptă. Moartea sau nebunia, sau amândouă. „Sângele său se va împrăști pe stâncile din Shayol-Ghul...” Astfel se spune în Ciclul Karaethon, Profețiile Dragonului, nu-i așa? Că trebuie să mori pentru a salva nătărăii care ar ofta fericiți după moartea ta. Nu, nu aş primi asta pentru toată puterea ta și chiar mai mult.

— Rand, zise Egwene ieșind din întunericul care se lăsa, cu mantia gălbuie înfășurată în jurul ei și cu gluga pe cap. Am venit să vedem cum te simți după Tămăduire și o zi petrecută în soare.

Moiraine era cu ea, cu fața acoperită de gluga ei albă, iar Bair și Amys, Melaine și Seana aveau capetele înfășurate în șalurile lor negre; toate îl priveau calm și rece ca noaptea. Până și Egwene. Ea nu avea încă acea tinerețe veșnică a femeilor Aes-Sedai, dar avea privirea uneia.

Nu o văzuse pe Aviendha la început, care stătea în spatele celorlalte. Preț de o clipă i se păru că poate citi înțelegere pe chipul ei, dar, dacă era într-adevăr așa, dispăruse de îndată ce femeia își dăduse seama că era privită de Rand. Fusese doar închipuirea lui. *Chiar* era agitat.

— Altă dată, zise Natael, vorbindu-i lui Rand, dar privindu-le pieziș pe femei. Vom vorbi altă dată.

Se înclină ușor și se îndepărtă cu pași mari.

— Viitorul te sperie, Rand? Întrebă Moiraine încet, după ce menestrelul plecă. Profețiile vorbesc cu înflorituri, într-o limbă secretă. Nu înseamnă întocmai ce îți par a spune.

— Roata țese după cum îi este voia, îi zise el. Voi face ce trebuie făcut. Ține minte asta, Moiraine! Voi face ce trebuie făcut.

Părea mulțumită; lui Rand îi era greu să-și dea seama la o femeie Aes-Sedai. Nu avea să fie mulțumită când avea să afle totul.

Natael se întoarse următoarea seară, și următoarea, și următoarea, vorbind mereu despre epopeea pe care avea să o compună, dar căuta mereu partea întunecată, vrând să afle cum avea Rand să facă față nebuniei și morții. Se părea că povestea lui era menită să fie o tragedie. Negreșit, Rand nu dorea să-și dezvăluie temerile; ce purta în minte și în inimă putea rămâne îngropat acolo. Într-un final, pesemne că menestrelul se sătură să-l tot audă pe Rand zicând: „Voi face ce trebuie făcut”, și nu mai veni deloc. Poate că nu dorea să compună o epopee decât dacă era plină de suferință. Bărbatul păru nemulțumit când plecă de lângă el pentru ultima dată, cu mantia fluturând în urma sa.

Bărbatul acesta era ciudat, dar dacă era să judece după Thom Merrilin, așa erau toți menestrelii. Natael, cu siguranță, avea și alte trăsături de menestrel. De pildă, faptul că avea o părere foarte bună despre sine. Lui Rand nu-i păsa cum i se adresa, dar Natael vorbea cu Rhuarc și cu Moiraine, cu care, de altfel, avusese de puține ori prilejul să discute, de parcă ar fi fost egalul lor. Era întocmai ca Thom. Și renunțase să mai cânte pentru Jindo, începând să-și petreacă mare parte din fiecare noapte în tabăra Aielilor Shaido. Ei erau mai mulți, îi explicase menestrelul lui Rhuarc, de parcă ar fi fost cel mai limpede lucru din lume. Un public mai numeros. Nici unuia dintre Aielii Jindo nu-i cădea bine, dar nici măcar Rhuarc n-avea ce face. În Ținutul Întreit, un menestrel avea voie să facă orice, mai puțin să ucidă.

Aviendha își petrecea nopțile cu Înțeleptele, iar, uneori, mergea și ziua alături de ele vreme de un ceas, toate fiind adunate în jurul ei, chiar și Moiraine și Egwene. La început Rand crezuse că o povățuiau cum să se poarte cu el, cum să scoată din mintea lui ceea ce voiau ele să afle. Apoi într-o bună zi, când soarele ardea pe cer, o minge de foc mare cât un cal își făcu brusc apariția în fața grupului Înțeleptelor și prinse a se învârti și rostogoli, pârjolind pământul uscat, până când, într-un sfârșit, se făcu mică și dispăru.

Câțiva dintre căruțași se opriră speriați să privească strigându-și unul altuia înjurături și vorbe pline de teamă și confuzie. Se auziră murmure din rândul Aielilor Jindo, care se holbară uimiți, dar cele două coloane continuară să meargă fără oprire. Înțeleptele erau încântate. Toate cele patru erau adunate în jurul Aviendhei, vorbind toate în același timp și dând agitate din mâini. Moiraine și Egwene, trăgându-și caii de căpăstru, încercară să intre și ele în vorbă; chiar fără a auzi, Rand își dădu seama că Amys le zisese răspicat celor două, fluturând degetul amenințător, să nu se amestece.

Privind urma înnegrită și dreaptă ca o săgeată care se întindea pe jumătate de milă, Rand se așeză din nou în șa. O învățau pe Aviendha să conducă. Desigur. Asta făceau ele. Își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei; nu era din pricina soarelui. În clipa în care mingea de foc se risipise, el se întinsese din obișnuință după Adevăratul Izvor. Ca și cum ar fi încercat să toarne apă printr-o sită spartă. Tot încercând să apuce întruna *saidin* se dovedise a fi ca și cum ar fi încercat să apuce aerul în mână. Într-o zi i se putea întâmpla la fel când avea nevoie de Putere cu disperare. Și el trebuia să învețe, dar nu avea învățător. Trebuia să învețe nu doar pentru că Puterea l-ar fi omorât înainte să apuce să-și facă griji că își pierde mințile; trebuia să învețe pentru că trebuia s-o folosească. Să învețe să o folosească; să o folosească pentru a învăța. Începu să râdă atât de tare, încât câțiva dintre Aielii Jindo îl priviră îngrijați.

I-ar fi plăcut tovărășia lui Mat oricând în acele unsprezece zile și nopți, dar Mat nu se apropia de el mai mult de un minut sau două, cu pălăria cu boruri largi trasă pe ochi pentru a-l

apăra de soare, cu sulița lui precum o sabie cu lama curbată proptită în șaua lui Cimpoiăș.

„Dacă ți se mai înnegrește mult chipul din pricina soarelui, ai să te prefaci într-un Aiel, ar fi zis el, râzând, sau: Chiar ai de gând să-ți petreci tot restul vieții aici? E o lumea întreagă în spatele Zidului Dragonului. Vin? Femei? Îți aduci aminte de toate astea?”

Însă Mat arăta pur și simplu îngrijorat, și era mai rău ca Înțeleptele când venea vorba să vorbească despre Rhuidean sau despre ce pățiseră ei acolo. Mâna i se încleșta pe mânerul negru al suliței doar la auzul numelui orașului învăluit în ceață, și pretindea că nu-și aducea aminte nimic din călătoria prin ter’angreal – apoi se contrazicea:

— Tu să nu te bagi în asta, Rand! Nu e ca acela din Stâncă deloc. Ăștia trișează. Arde-m-ar, aș vrea să nu-l fi găsit niciodată!

Singura dată când Rand zisese ceva despre Limba Străveche, Mat se răstise:

— Arde-te-ar, nu știu nimic despre Limba Străveche, ce mama mă-sii! și plecase înapoi lângă căruțele neguțătorilor.

Acolo își petrecea Mat cea mai multă vreme, jucând zaruri cu căruțașii – până când aceștia își dăduseră seama că el câștiga mult mai mult decât pierdea, fără să conteze ale cui zaruri le folosea – și pornind discuții lungi cu Natael sau Kadere ori de câte ori avea ocazia, urmărind-o pe Isendre. Era limpede ce gând îi trecuse prin cap prima dată când îi zâmbise femeii, aranjându-și pălăria, în dimineața de după atacul trolocilor. Mat vorbea cu ea aproape în fiecare seară cât de mult putea, și se înțepase atât de tare când culesese flori albe dintr-o tufă spinoasă, încât abia dacă putuse să țină frâiele vreme de două zile, însă tot refuzase să fie Tămăduit de Moiraine. Isendre nu chiar îl încuraja, dar nici zâmbetul ei ușor, dar cald nu era menit să-l alunge. Kadere vedea totul – și nu zicea un cuvânt, deși uneori îl urmărea cu ochi de vultur. Alții, în schimb, bodogăneau.

Într-o după-amiază, în timp ce catării erau deshămați, corturile se ridicau și Rand dădea șaua jos de pe Jeade’en, Mat stătea alături de Isendre în puțina umbră a căruțelor

acoperite cu pânză. Stătea foarte aproape de ea. Scuturând din cap, Rand îi privea în timp ce își țesăla armăsarul. Soarele ardea la orizont, iar tabăra era acoperită din ce în ce mai mult de umbrele unor turlle înalte de piatră.

Isendre se juca cu șalul ei vaporos de parcă ar fi avut de gând să-l dea jos, zâmbind, cu buzele pline întinse ca pentru un sărut. Încurajat de acest fapt, Mat zâmbi încrezător și se apropie și mai mult de ea. Femeia lăsa mâna jos și scutură încet din cap, dar zâmbetul ei ispititor nu dispăru. Nici unul din ei nu o auziră pe Keille venind, mergând atât de ușor, în ciuda mărimii sale.

— Asta dorești, domnul meu? Pe dumneaei?

Cei doi săriră unul de lângă celălalt când auziră vocea mieroasă a femeii, iar ea râse cristalin.

— Un chilipir pentru tine, Matrim Cauthon. O monedă de argint din Tar Valon și este a ta. O femeiușcă precum asta nu poate valora mai mult de două, deci e limpede un chilipir.

Mat se strâmbă, de parcă ar fi vrut să fie oriunde în altă parte decât acolo. Isendre, pe de altă parte, se întoarse încet spre Keille; o pumă în fața unui urs.

— Ai mers prea departe, bătrâno, zise ea blând, cu ochii scăpărători de sub șalul care îi acoperea chipul. N-am de gând să-ți mai suport gura aia spurcată. Ai grijă! Sau poate că ți-ar plăcea să rămâi aici, în Pustie.

Keille zâmbi cu gura până la urechi, și totuși această veselie nu se văzu și în ochii ei strălucitori ascunși în spatele obrajilor grași.

— Dar *ție* ți-ar plăcea?

— O monedă de argint din Tar Valon, zise Isendre cu o voce ca de fier, dând din cap cu hotărâre. Mă voi îngriji să primești o monedă de argint din Tar Valon când te vom lăsa aici. Aș vrea totuși să te pot vedea când ai să încerci să o dai la schimb pentru ceva de băut.

Femeia mai tânără se întoarse cu spatele, merse cu pași mari până la prima căruță, fără a se undui ispititor și dispăru înăuntru.

Keille privi după ea, cu o expresie de nedescifrat pe chipul ei rotund până când ușa albă se închise, apoi se întoarse

dintr-odată către Mat, care se pregătea să-și ia tălpășița.

— Puțini bărbați mi-au refuzat o propunere, mai ales de două ori. Ar trebui să ai grijă să nu mă supăr și să iau ceva măsuri.

Râzând, femeia îl ciupi de obraz atât de tare cu degetele ei grase, încât el tresări, apoi se întoarse către Rand.

— Spune-i, Seniore Dragon. Am impresia că dumneata știi ce primejdios este să îți bați joc de o femeie. Tânăra Aiel care merge după tine peste tot nu te scapă din ochi. Am auzit că aparții unei alte femei. Poate că ea se simte batjocorită.

— Mă îndoiesc, jupâneasă, zise el sec. Aviendha mi-ar înfige un cuțit în coaste dacă ar bănuî că mă gândesc la ea în acest fel.

Femeia uriașă râse zgomotos. Mat tresări când ea întinse mâna spre el din nou, ca să îl bată pe obrazul de care îl ciupise mai înainte.

— Vezi, seniore? Dacă-ți bați joc, s-ar putea să nu pună nimic la suflet, dar s-ar putea, zise ea, făcând un gest ca și cum ar fi înfipt ceva într-o țeapă, să sfârșești în cuțit. O lecție pe care o poate învăța orice bărbat. Nu-i așa, Seniore Dragon?

Râzând în hohote, se grăbi să vadă ce făceau bărbații care aveau grijă de catâri.

Ștergându-și obrazul, Mat murmură: „Toți sunt nebuni”, înainte de a pleca și el. Deși o vână în continuare pe Isendre.

Și așa merse ră lucrurile vreme de unsprezece zile, spre douăsprezece, în acel ținut pustiu și pârjolit de soare. Mai văzură încă două refugii, niște clădiri mici din piatră aspră, care semănau cu Refugiul Imre, așezate pentru apărare lângă coasta unei coloane de piatră sau a unui deal. Într-unul găsiră trei sute de oi sau chiar mai multe și oameni care rămaseră atât de uimiți să afle despre Rand, de parcă ar fi auzit că erau troloci în Ținutul Întreit. Celălalt era gol; nu prădat, doar că nu era folosit. De mai multe ori, Rand văzu în depărtare capre sau oi, sau vite albe cu coarne lungi. Aviendha zicea că turmele aparțineau sălașelor din apropiere, dar el nu văzuse nici urmă de om, cu siguranță nimic care să semene a sălaș.

În a douăsprezecea zi, coloanele lungi de Aieli Jindo și

Shaido străjuiau grupul Înțeleptelor, căruțele neguțătorilor se târâiau, în timp ce Keille și Natael se ciondăneau, iar Isendre îl privea pe Rand din poala lui Kadere.

—... Și așa se petrec toate, zise Aviendha, dând din cap pentru sine. Cu siguranță, înțelegi ce înseamnă să fii stăpână acum.

— Nu prea, zise Rand sincer, și își dădu seama că de ceva vreme îi ascultase doar glasul, nu și vorbele. Deși sunt sigur că toate se petrec așa cum trebuie.

Femeia mârâi la el.

— Când te vei însura, zise ea cu o voce supărată, cu Dragonii de pe brațele tale ca dovadă a sângelui ce îți curge în vine, vei urma acel sânge, sau vei cere să fii stăpânul a tot, în afară de haina de pe soția ta, ca un udar sălbatic.

— Nu e așa deloc, protestă el, iar de unde vin eu, orice femeie i-ar crăpa capul unui bărbat care gândește așa. În fine, nu crezi că asta ar trebui să rămână între mine și femeia pe care mă voi hotărî să o iau de soție?

Femeia se încruntă la el și mai tare. Spre ușurarea lui, Rhuarc veni la el din capul coloanei de Aieli Jindo.

— Am ajuns, anunță Aielul cu un zâmbet. Sălașul Stâncile Reci.

49 Sălașul Stâncile Reci

Încruntându-se, Rand privi în jur. La o milă înainte se afla un grup de stânci înalte și apropiate unele de altele, cu pereții abrupti sau poate doar o stâncă imensă crăpată. În partea stângă, pământul era acoperit de petice de iarbă aspră și plante cu spini și fără frunze, tufe spinoase și arbuști pitici, toate împrăștiate pe dealuri sterpe și prin șanțuri abrupte, pe lângă coloane imense din piatră și până la munții zimțați în depărtare. În partea dreaptă, pământul era la fel, mai puțin că argila crăpată era mai dreaptă, iar munții erau mai apropiați unii de alții. Putea fi o priveliște ca oricare alta din Pustie pe care o văzuse de când plecase din Chandaer.

— Unde? întrebă el.

Rhuarc îi aruncă o privire Aviendhei, care se uita la Rand de parcă acesta își pierduse mințile.

— Haide, lasă-ți ochii să vadă Stâncile Reci, zise căpetenia de clan, desfăcându-și *shoufa* și lăsând-o să cadă pe umeri, apoi se întoarse și se îndreptă cu pași repezi și cu capul descoperit către peretele crăpat dinaintea sa.

Aielii Shaido se opriseră deja, împrăștiindu-se ca să ridice corturile. Heim și Aielii Jindo ajunseră în spatele lui Rhuarc în același pas cu animalele lor de povară, își descoperiră capetele și începură să strige, iar Fecioarele care mergeau alături de neguțători le spuseră căruțașilor să încetinească și să-i urmeze pe Aielii Jindo. Una dintre Înțelepte își ridică fustele până la genunchi și fugi către Rhuarc – Rand crezu că era Amys, din cauza părului albicios; cu siguranță că Bair nu era atât de sprintenă –, dar restul Înțeleptelor meraseră în continuare la fel. Preț de o clipă, Moiraine păru gata să pornească și ea spre Rand, apoi șovăi, ciondănindu-se cu una dintre Înțelepte, cu părul încă acoperit. Într-un sfârșit, femeia Aes-Sedai își conduse iapa albă înapoi între armăsarul cenușiu a lui Egwene și cel negru al lui Lan, chiar în fața oamenilor îmbrăcați în robe albe, care trăgeau de animalele de povară. Totuși, mergeau în aceeași direcție ca Rhuarc și ceilalți.

Rand se aplecă pentru a o apuca de mână pe Aviendha. Când aceasta scutură din cap, el zise:

— Dacă o să faci atâta gălăgie, n-am să te pot auzi acolo jos. Dacă o să fac o greșeală neghioabă pentru că nu aud ce spui?

Mormăind ceva în barbă, femeia le privi pe Fecioarele care se adunaseră în jurul căruțelor, apoi oftă și îl apucă de braț. El o ridică sus, fără a lua în seamă protestele ei, și o aruncă pe spatele lui Jeade'en. De fiecare dată când încerca să încalce singură aproape că îl doboră din șa. Îi acordă o clipă să-și așeze fustele umflate, deși îi acopereau picioarele doar până la genunchi, apoi îi dădu bice calului. Era prima dată când Aviendha călărise atât de repede; își aruncă mâinile în jurul lui și se țină bine.

— Dacă mă faci să arăt ca o prostănacă în fața surorilor mele, udarule, îl amenință ea mârâind.

— De ce să te creadă prostănacă? Am văzut că uneori Bair și Amys și celelalte merg călare alături de Moiraine sau Egwene, ca să poată vorbi.

După o clipă, ea zise:

— Tu accepți schimbarea mult mai ușor decât mine, Rand al'Thor.

El nu știa ce să înțeleagă din asta. Când ajunse lângă Rhuarc, Heim și Amys, puțin mai în față decât Aielii Jindo, care încă țipau, fu uimit să-l vadă pe Couladin mergând alături, cu părul descoperit. Aviendha îi coborî *shoufa* lui Rand pe umeri.

— Trebuie să intri într-un sălaș cu chipul descoperit. Ți-am spus asta. Și să faci zgomot. Am fost văzuți deja de mult, și vor ști cine suntem, dar obiceiul e să arăți că nu ai de gând să iei sălașul prin surprindere.

El dădu din cap, dar rămase tăcut. Nici Rhuarc, și nici cei care se aflau alături de el nu scoteau nici un sunet, și nici Aviendha. Și, oricum, Aielii Jindo făceau destul zgomot cât să se audă la mile distanță.

Couladin întoarse capul spre el. Pe chipul lui ars de soare se citi pentru un moment mulțumirea, și încă ceva. Cu ura și disprețul lui, Rand se învățase, dar să fie amuzat de ceva? Ce i se părea amuzant lui Couladin?

— Shaido neghiob, mormăi Aviendha din spatele său.

Poate că ea avea dreptate; poate că se amuza de faptul că ea era călare. Dar Rand nu era de aceeași părere.

Mat veni în galop lângă el, lăsând în urmă un nor de praf maroniu, cu pălăria lăsată pe ochi și cu sulita proptită în șa ca o lance.

— Ce e aici, Rand? Întrebă el cu o voce puternică, pentru a fi auzit printre strigăte. Tot ce mi-au spus femeile alea a fost: „Mergi mai repede. Mergi mai repede”.

Rand îi zise, iar el se încruntă în fața peretelui de piatră.

— Pesemne că ai putea să stai în locul ăsta ani de zile, cu destule provizii, dar nu e ca Stâncă sau Tora Harad.

— Tora cum? spuse Rand.

Mat ridică din umeri înaintea să răspundă.

— E doar ceva de care am auzit odată, zise el, după care se ridică în șa pentru a privi peste capetele Aielilor Jindo către caravana neguțătorilor. Măcar sunt încă alături de noi. Mă întreb cât mai durează până termină negoțul și pleacă.

— Nu până să ajungem la Alcair Dai. Rhurc zice că se face un fel de târg atunci când se întâlnesc căpeteniile de clan, chiar dacă e vorba de doi-trei. Acum că vin toți cei doisprezece, nu cred că Kadere și Keille ar vrea să piardă asta.

Mat nu părea mulțumit de această veste.

Rhurc îi conduse către cea mai mare crăpătură din peretele de piatră umbrat de înălțimile amețitoare, care nu era mai mare de zece sau doisprezece pași, în timp ce pătrundeau din ce în ce mai adânc în întuneric, deși se aflau sub o fâșie de cer. Atât de multă umbră era ciudată. Țipetele nedeslușite ale Aielilor se auzeau din ce în ce mai tare, înzecite parcă de pereții cenușii și maronii; apoi se opriră dintr-odată, iar liniștea era acum tulburată doar de tropotul copitelor și de scârțâitul ciudat al căruțelor care erau mult în urmă.

După o cotitură, crăpătura se deschise către un canion mare, lung și aproape drept. Din toate părțile începură să urle gurile a sute de femei. O mare mulțime, femei cu fuste înfoiate, cu șalurile legate în jurul capului, și bărbați cu

surtuce și pantaloni maro-cenușii, costumul cadin'sor, și Fecioare ale Lăncii, care fluturau mâinile în semn de bun venit și băteau în oale sau în orice scotea zgomot.

Rand rămase cu gura căscată, și nu numai din cauza larmei. Pereții canionului erau verzi, cu terase care se ridicau până la jumătate pe ambele părți. Își dădu seama că nu toate erau, de fapt, terase. Case mici cu acoperișul turtit din piatră cenușie sau argilă gălbuie păreau a fi așezate una peste alta, cu poteci care mergeau printre ele, iar fiecare acoperiș era o grădină plină cu fasole și dovlecei, ardei iuți și pepeni și plante pe care el nu le cunoștea. Găinile alergau libere, mai roșii decât cele pe care le știa el, și unele ciudate, mai mari și pestrițe. Printre aceste rânduri de case forfoteau copiii, mai toți îmbrăcați precum bătrânii lor, și gai'shain cu urcioare mari de lut în mâini, care se părea că udau fiecare plantă în parte. I se spusese mereu că Aielii nu aveau orașe, dar acest loc era un oraș adevărat, deși părea cel mai ciudat dintre toate pe care le văzuse. Zarva era prea mare ca să se apuce să întrebe tot ce îi trecea prin cap – bunăoară, ce erau acele fructe rotunde, prea roșii și prea strălucitoare să fie mere, care creșteau în niște tufe mici cu frunze galbene, sau acele vrejuri cu frunze mari și mlădițe lungi și grase, cu ciucuri galbeni? Fusesse fermier prea multă vreme ca să nu se întrebe.

Rhuarc și Heim încetîniră, și la fel făcu și Couladin, dar nu prea mult, și își băgară sulile în tecile pentru arcuri pe care le aveau pe spate. Amys se duse înainte, rîzînd ca o fetiță, în vreme ce bărbații continuă să străbată canionul ticsit de oameni. Țipetele femeilor din sălaș făceau aerul să tremure, iar zăngănitul oalelor aproape că nu se mai auzea. Rand îi urma, așa cum îi spusese Aviendha. Mat arăta de parcă ar fi vrut să se întoarcă și să plece.

La capătul canionului, peretele era aplecat înainte, și forma un gol adînc și întunecat. Soarele nu ajungea până acolo, îi zisese Aviendha, și stîncile de acolo erau mereu reci, de unde și numele sălașului. Amys stătea alături de altă femeie pe un bolovan cenușiu, cu partea de sus netezită.

A doua femeie, subțirică, purta niște fuste înfoiate, un vâl

legat în jurul părului galben care-i ajungea până la brâu și ușor încărunțit pe la tâmpile, și arăta mai în vârstă decât Amys, și, cu siguranță, mai frumoasă. Avea câteva încrețituri la colțurile ochilor. Era îmbrăcată la fel ca Amys, cu un șal maroniu simplu, aruncat peste umeri. Purta coliere și brățări de aur și fildeș, nici prea scumpe, nici prea ornamentate, deși ea era Lian, stăpâna Sălașului Stâncile Reci.

Urletele ascuțite se risipiră în timp ce Rhuarc se opri înaintea bolovanului, cu un pas mai în față decât Heim și Couladin.

— Îți cer permisiunea să intru în sălașul tău, stăpână, spuse el cu o voce puternică.

— Ai permisiunea mea, căpetenie de clan, răspunse solemn femeia cu păr blond, la fel de tare; zâmbind, adăugă cu o voce mai caldă: Umbră a inimii mele, tu mereu vei avea permisiunea mea.

— Îți foarte mulțumesc, stăpână a inimii mele, zise el, de asemenea fără a suna solemn.

Heim păși înainte.

— Stăpână, cer permisiunea de a veni sub acoperișul tău.

— Ai permisiunea mea, Heim, îi zise Lian bărbatului îndesat. Sub acoperișul meu vei găsi apă și umbră. Septul Jindo e mereu bine-venit aici.

— Îți prea mulțumesc, stăpână, zise Heim și îl bătu pe Rhuarc peste umăr, plecând înapoi la oamenii săi; se părea că ritualul Aielilor era scurt și simplu.

Pășind țanțoș, Couladin veni alături de Rhuarc.

— Cer permisiunea să intru în sălașul tău, stăpână.

Lian clipi, încruntându-se la el. Din spatele lui Rand se auzi un murmur, un zumzet de mirare care ieșea din câteva sute de gâtleejuri. În aer se simți deodată un sentiment de primejdie. Fără îndoială că și Mat îl simți, strângând sulița în mână și întorcându-se puțin pentru a vedea ce făcea mulțimea de Aieli.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rand încet peste umăr. De ce nu spune nimic?

— A întrebat de parcă ar fi căpetenie de clan, îi șopti Aviendha cu neîncredere. Omul acesta e un neghiob. Trebuie

să-și fi pierdut mințile! Dacă ea nu acceptă, Aielii Shaido vor avea necazuri, și chiar așa s-ar putea să fie, după o insultă ca aceasta. Nu se vor dușmăni ca pe vremuri – el nu e căpetenia lor de clan, oricât de căpos ar fi –, dar vor avea necazuri.

Aviendha trase aer în piept și rosti cu voce aspră:

— Nu ai ascultat, nu-i așa? Nu ai ascultat! Ar fi putut să nu-i dea permisiunea până și lui Rhuarc, și ar fi trebuit să plece. Clanul s-ar frânge, dar ea are această putere. Poate să nu îi dea permisiune până și Celui Care Vine cu Zorile, Rand al'Thor. Femeile nu sunt lipsite de autoritate în rândul nostru. Nu suntem ca femeile voastre, care trebuie să fie regine sau nobile, ori trebuie danseze pentru bărbatul lor dacă vor să mănânce!

El scutură ușor din cap. De fiecare dată când era pe punctul de a se muștra pentru cât de multe avea de învățat despre Aieli, Aviendha îi amintea cât de puține știa ea despre oricine nu era Aiel.

— Într-o zi aș vrea să-ți fac cunoștință cu Soborul Femeilor din Emond's Field. Ar fi... interesant... să le explici cât de puțină autoritate au.

Rand simți femeia cum se foi în spatele lui, încercând să-i vadă mai bine expresia, iar el își păstră chipul calm.

— Poate că ți-ar putea explica și ele câte ceva.

— Ai permisiunea mea, zise Lian – Couladin zâmbi cu îngâmfare – să intri sub acoperișul meu. Se va găsi apă și umbră pentru voi.

Sute de guri rămaseră cu răsuflarea tăiată. Bărbatul cu părul de foc începu să tremure ca lovit, cu fața roșie de furie. Pesemne că nu știa ce să facă. Făcu un pas provocator înainte, privindu-le pe Lian și pe Amys, încrucișându-și brațele, de parcă se înfrâna să apuce vreo sulită. Apoi se întoarse spre mulțime cu pași mari, privind în toate părțile, abia așteptând să zică cineva ceva. Se opri nu departe de locul din care venise, privindu-l pe Rand. Nici cărbunii nu puteau fi mai aprinși decât ochii lui albaștri.

— Ca pe un om singur și fără prieteni, îi șopti Aviendha. L-a primit ca pe un cerșetor. Cea mai gravă insultă adusă lui, dar nu și Aielilor Shaido.

Dintr-odată, ea îl lovi pe Rand atât de tare în coaste încât el icni.

— Mișcă-te, udarule! Ai acum în mâini onoarea pe care ți-am oferit-o; toți vor ști că eu te-am învățat! Mișcă-te!

Trase un picior peste Jeade'en, descălecă și merse cu pași mari lângă Rhuarc. „Nu sunt Aiel, se gândi el. Nu îi înțeleg și nu vreau să ajung să îi plac prea mult. Nu pot.”

Nici unul dintre ceilalți bărbați nu făcuseră asta, dar el se plecă în fața lui Lian; așa fusese crescut.

— Stăpână, cer permisiunea de a veni sub acoperișul tău.

Rand auzi respirația Aviendhei oprindu-se. Ar fi trebuit să spună celălalt lucru, pe care îl rostise Rhuarc. Ochii căpeteniei de clan se îngustară de îngrijorare, privind-o pe soția sa, iar pe chipul lui Couladin apăru un zâmbet strâmb. Mulțimea murmură nedumerită.

Stăpâna îl privi pe Rand mai aspru decât pe Couladin, din cap până-n picioare. El avea *shoufa* așezată pe umerii unui surtuc care, cu siguranță, n-ar fi fost niciodată purtat de un Aiel. O privi întrebătoare pe Amys, care dădu din cap.

— O astfel de modestie, zise Lian încet, îi șade bine unui bărbat. Bărbații rareori știu unde să o găsească.

Femeia își flutură fustele negre și făcu o reverență ciudată – nu era un lucru obișnuit pentru femeile Aiel dar o reverență până la urmă, ca răspuns la plecăciunea lui.

— Ai permisiunea să intri în sălașul meu, Car'a'carn. Pentru căpetenia căpeteniilor se găsește întotdeauna mereu apă și umbră la Stâncile Reci.

Se auzi un nou urlat din partea femeilor din mulțime, deși Rand nu știa dacă era pentru el sau pentru ceremonie. Couladin se opri pentru a-l privi cu ură neîndurătoare, apoi pași mai departe, atingând-o ușor pe Aviendha în timp ce femeia cobora într-un mod lipsit de grație de pe calul bălțat. Bărbatul dispăru repede în mulțimea care se risipea. Mat se opri în timp ce descăleca pentru a privi după el.

— Ai grijă la el, Rand, zise el încet. Vorbesc serios.

— Toți îmi zic asta, spuse Rand.

Căruțașii se pregăteau deja de negoț în mijlocul canionului. Iar la intrare, venirea lui Moiraine și a celorlalte

Înțelepte fu anunțată de câteva țipete și bătăi în oale, deși nu erau ca urletele care îl întâmpinaseră pe Rhuarc.

— Nu pentru el trebuie să-mi fac eu griji.

Primejdiile nu veneau din partea Aielilor. „Moiraine într-o parte și Lanfear în cealaltă. Ce ar putea să fie mai primejdios?” Aproape că îi veni să râdă.

Amys și Lian coborâseră și, spre uimirea lui Rand, Rhuarc își pusese mâna în jurul lor. Amândouă erau înalte, așa cum păreau să fie mai toate femeile Aiel, dar nici una nu ajungea mai sus de umărul căpeteniei de clan.

— Ai cunoscut-o pe soția mea Amys, îi zise el lui Rand. Acum trebuie să faci cunoștință cu soția mea Lian.

Rand își dădu seama că avea gura căscată și o închise imediat. După ce Aviendha îi spusese că stăpâna Sălașului Stâncile Reci era soția lui Rhuarc și o chema Lian, fusese sigur că înțelesese greșit în Chaendaer când Amys îl numise pe bărbat „umbră a inimii mele”. Oricum, atunci avusese alte lucruri pe cap. Dar acum...

— *Amândouă?* bolborosi Mat. Pe Lumină! Două! Ah, ardem-ar! Ori e cel mai norocos bărbat din lume, ori cel mai mare prostănac de la facerea lumii încoace!

— Mă gândeam, zise Rhuarc, încruntându-se, că Aviendha ți-a vorbit despre obiceiurile semenilor tăi. Se pare că nu ți-a împărtășit prea multe.

Lian se aplecă pentru a privi după soțul ei – soțul lor – și ridică o sprânceană la Amys, care zise sec:

— Mi s-a părut cea mai potrivită să-i spună ce are nevoie să știe. Și astfel să o ținem departe de Fecioare. Acum se pare că va trebui să port o discuție lungă cu ea într-un loc liniștit. Fără îndoială că l-a învățat limbajul semnelor, sau cum să mulgă o *gara*.

Roșind ușor, Aviendha dădu din cap supărată; părul ei roșu-închis îi crescuse peste urechi și era atât de lung, încât îi ieșea de sub șal.

— Am avut lucruri mai importante de discutat decât despre căsătorie. Oricum, acest bărbat nu ascultă.

— A fost un dascăl bun, se băgă repede în vorbă Rand. Am învățat multe de la ea despre obiceiurile voastre și despre

Ținutul Întreit.

„Limbajul semnelor?”

— Toate greșelile pe care le fac sunt ale mele, nu ale ei.

„Cum se mulgea oare o șopârlă veninoasă de două picioare? De ce?”

— A fost un dascăl bun, și aș vrea să rămână la fel, dacă sunteți de acord. „Pe Lumină, de ce am zis asta?”

Femeia aceasta putea fi plăcută uneori, cel puțin când uita de sine; în restul timpului era ca un scaiete agățat pe sub surtucul lui. Dar câtă vreme ea era acolo, măcar știa pe cine puseseră Înțeleptele să-l iscodească.

Amys îl privi, cu ochii ei albaștri și limpezi, întocmai ca ai unei Aes-Sedai. Dar pe de altă parte, putea conduce; chipul ei arăta pur și simplu mai tânăr decât ar fi trebuit, nu veșnic tânăr, dar poate că ea era tot atât de Aes-Sedai ca o Aes-Sedai.

— Mie îmi sună a rânduială bună, zise ea.

Aviendha își deschise gura, cuprinsă de indignare, și o închise la loc furioasă, după ce Înțeleapta își întoarse privirea către ea. Pesemne că femeia crezuse că nu mai trebuia să-și petreacă timpul cu el, acum că ajunseseră la Stâncile Reci.

— Trebuie să fii obosit după călătoria lungă, îi zise Lian lui Rand, cu o privire maternă, și înfometat. Veniți!

Zâmbetul ei blând era și pentru Mat, care stătea în urmă, privind la căruțe.

— Veniți sub acoperișul meu!

Apucând desagii, Rand îl lăsa pe Jeade'en în grija unei femei gai'shain, care îl luă și pe Cimpoiăș. Mat privi o ultimă dată spre căruțe, înainte de a arunca desagii săi pe umăr, urmându-i.

Acoperișul lui Lian, casa ei, era așezată cel mai sus în partea dinspre apus. Peretele zimțat al canionului se ridica încă o sută de pași în sus. Chiar dacă era casa căpeteniei de clan și a stăpânei, de afară părea un simplu pătrat de cărămizi galbene, cu geamuri înguste fără sticlă, acoperite cu perdele albe simple. Pe acoperiș se afla o grădină cu legume și o alta în fața casei, pe o terasă mică, separată de casă printr-o potecă pietruită. Pesemne că era destul de mare cât

să aibă două încăperi. Deși avea un gong pătrat din bronz la intrare, arăta ca mai toate construcțiile pe care le putea vedea Rand, și din acel loc chiar putea privi la întreaga vale. O casă mică și simplă. Înăuntru era altceva.

Partea din cărămidă era o încăpăre mare, cu podea din teracotă roșie-maronie, dar aceasta era doar o parte din casă. Tăiate în piatră în spate erau mai multe încăperi, cu tavanul înalt și unde era uimitor de răcoare, cu intrări mari cu arcadă și lămpi de argint de la care veneau miresme ce aminteau de locuri cu verdeață. Rand văzu un singur scaun, cu spătarul înalt și lăcuit cu roșu și auriu, care nu părea să fie prea folosit; „scaunul căpeteniei”, îl numise Aviendha. Mai erau câteva lucruri din lemn, în afară de niște lădițe și cufere lăcuite, și suporturi pentru citit mici pe care se aflau cărți deschise; cititorul trebuia să stea pe podea. Podelele erau acoperite de covoare țesute cu modele complicate, și de straturi de preșuri colorate; Rand recunoscuse câteva modele din Tear și Cairhien și Andor, chiar și din Illian și Tarabon, în timp ce alte modele îi erau străine, cu dungi ascuțite și lungi și fără nici o culoare asemănătoare, sau pătrate goale maronii și cenușii legate între ele. Spre deosebire de tot ceea ce avuseseră parte până să ajungă în această vale, peste tot erau culori vii, pestrițe, podoabe pentru pereți despre care Rand era sigur că veneau din cealaltă parte a Osiei Lumii – poate la fel cum fuseseră luate și podoabele din Stâncă – și perne de toate culorile și nuanțele, cele mai multe cu ciucuri sau franjuri, sau și una, și alta, din mătase roșie sau aurie. Pe ici, pe colo, în nișe cioplite în pereți, se afla câte o cupă de argint sau ceva lucrat din fildeș, cele mai multe înfățișând vreun animal ciudat. Deci acestea erau „peșterile” despre care vorbeau cei din Tear. Puteau fi la fel de urât decorate ca în Tear, în schimb păreau nobile, solemne, dar și neceremonioase în același timp.

Rand îi zâmbi ușor Aviendhei, ca să-i arate că o ascultase, totuși, scoase din desagiul lui un dar pentru Lian, un leu de aur lucrat cu multă măiestrie. Fusese furat din Tear și cumpărat de la un fântânar Jindo, dar dacă el era conducătorul Tearului, pesemne că era ca și cum i l-ar fi furat lui însuși. După o clipă de șovăire, Mat scoase și el un dar, un colier din flori de argint

lucrat în Tear, fără îndoială provenit din același loc, și care-i fusese menit lui Isendre.

— Minunat, zâmbi Lian, ridicând leul. Mereu mi-au plăcut lucrurile făurite de cei din Tear. Rhuarc mi-a adus câteva obiecte în urmă cu mulți ani.

Cu o voce potrivită unei soții care-și amintea despre cine știe ce lucru, îi zise soțului ei:

— Le-ai luat dintr-un cort al unui Înalt Senior chiar înaintea ca Laman să fie decapitat, nu-i așa? Ce păcat că n-ai ajuns și în Andor! Dintotdeauna mi-am dorit ceva din argint de Andor. Și acest colier e foarte frumos, Mat Cauthon.

Ascultând șirul de laude pentru darurile primite, Rand își ascunse uimirea. Deși era îmbrăcată cu acele fuste și avea o privire maternă, era un Aiel tot atât de aprig ca orice Fecioară a Lăncii.

Când Lian termină de vorbit, Moiraine și celelalte Înțelepte ajunseră acolo însoțite de Lan și de Egwene. Sabia Străjerului stârni o singură privire dezaprobatore, dar stăpâna îi ură bun venit de îndată ce Bair îl numi Aan'allein. Dar aceasta nu se compara deloc cu primirea pe care le-o făcu lui Moiraine și Egwene.

— Este o cinste să vă am sub acoperișul meu, Aes-Sedai, rosti stăpâna pe un ton care părea a zice că era puțin spus; aproape că făcu o plecăciune înaintea lor. Se spune că le slujeam pe Aes-Sedai înainte de Frângerea Lumii și că le-am înșelat încrederea, și pentru acest fapt am fost trimiși aici, în Ținutul Întreit. Prezența Domniilor Voastre aici îmi dă de înțeles că păcatul nostru nu e chiar de neiertat.

Desigur. Ea nu fusese în Rhuidean; pesemne că era interzis să se vorbească despre Rhuidean chiar și între soț și soție. Și între surori-de-soț, sau oricare era relația dintre Amys și Lian.

Și Moiraine încercă să-i dea lui Lian un dar de musafir, sticlute mici din cristal și argint tocmai din Arad Doman, dar Lian își desfăcu brațele.

— Prezența Domniilor Voastre în sine e un dar de neprețuit, Aes-Sedai. Dacă aș accepta mai mult, mi-aș necinsti acoperișul, și pe mine. Nu aș putea face față acestei

rușini.

Părea să vorbească foarte serios, și își făcea griji ca Moiraine să nu-i poarte pică. Acest lucru arăta cât de importanți erau femeile Aes-Sedai și Car'a'carn.

— Cum dorești, zise Moiraine, și puse sticlulele înapoi în punga de la cingătoare; arăta foarte senină, îmbrăcată în mătase albastră, cu mantia deschisă la culoare dată pe spate. Ținutul Întreit va mai vedea cu siguranță destule Aes-Sedai. Nu am avut niciodată vreo pricină să venim.

Amys nu părea deloc mulțumită de acest răspuns, iar Melaine cea cu părul de foc o privi pe Moiraine ca o pisică cu ochii verzi care se întreba dacă să sară la marele câine care intrase în țarcul ei de vite. Bair și Seana făcură schimb de priviri îngrijorate, dar nu precum femeile care puteau conduce.

Câțiva gai'shain - bărbați și femei la fel de grațioși în robele lor albe, cu ochii plecați, care păreau atât de supuși pentru niște Aieli - luară mantilele lui Egwene și Moiraine, apoi le dădură prosoape umede pentru mâini și față, și cupe mici de argint cu apă care să fie băute. Urmară bucatele, aduse în castroane de argint și tipsii potrivite pentru masa la un palat, dar servite în blide de lut cu dungi albastre. Cu toții stăteau pe jos, unde fuseseră așezate dale albe în loc de masă, cu capetele unul lângă altul, cu perne sub piepturi, așezați precum spițele unei roți, în vreme ce bucatele erau strecurate printre ei de către gai'shain.

Mat se chinuia, foindu-se pe pernele sale, dar Lan stătea așezat de parcă ar fi mâncat dintotdeauna astfel, iar Egwene și Moiraine păreau să se simtă aproape la fel de în largul lor. Fără îndoială că se învățaseră în corturile Înteptelor. Lui Rand i se părea ciudat, dar mâncarea era destul de ciudată, încât să-i atragă aproape toată atenția.

O tocană iute de carne de capră cu ardei nu era ceva obișnuit, dar cu siguranță nu era o mâncare ciudată, iar mazăre se găsea peste tot, și la fel și dovlecei. Nu se putea spune același lucru despre pâinea galbenă, uscată și fărâmicioasă, sau de boabele de fasole lunguiete, roșii și strălucitoare amestecate cu verdețuri, sau de mîncărică de

sâmburi gălbui și bucățele roșii și cărnoase, pe care Aviendha le numea *zemai* și *t'mat*. La fel era și cu fructele ca niște cepe cu coaja verde și groasă care creșteau într-una dintre acele plante fără frunze și cu spini, numite kardon. Cu toate acestea, bucatele erau gustoase.

Poate că Rand s-ar fi bucurat mai mult de masă dacă Aviendha nu i-ar fi ținut predici despre toate acestea. Nu despre surori-de-soț. Aceasta era treaba lui Amys și Lian, care stăteau de fiecare parte a lui Rhuarc și își zâmbeau aproape la fel de mult cât zâmbeau soțului lor. Dacă amândouă se măritaseră cu el fără să își strice prietenia era limpede că îl iubeau amândouă. Rand nu le-ar fi văzut pe Elayne și pe Min gata să accepte așa o înțelegere; se întrebă de ce îi trecuse prin cap așa ceva. Probabil că soarele îi prăjise și creierii.

Dar dacă Aviendha lăsase această lămurire în seama altcuiva, îi vorbi în detaliu despre orice altceva. Pesemne că îl credea idiot pentru că nu știa despre surori-de-soț. Se întoarse pe partea dreaptă cu fața către el, și zâmbi aproape cu drăgălășenie în timp ce îi povestea că lingura putea fi folosită la tocăniță sau pentru *zemai* și *t'mat*, însă ochii ei străluceau într-un fel care-i dădea de înțeles că doar prezența Înțelepților o împiedica să îi arunce un castron în cap.

— Nu știu ce ți-am făcut, zise el încet.

Rand știa foarte bine că Melaine era de partea cealaltă, dând impresia că era cufundată în discuția ei cu Seana. Bair rostea și ea câte un cuvânt din când în când, dar lui Rand i se părea că apleca urechea și spre el.

— Dar dacă nu îți face plăcere să mă dăscălești, nu trebuie să o faci. Am spus asta fără să vreau. Sunt sigur că Rhuarc sau Înțeleptele vor găsi pe altcineva.

Înțeleptele ar fi găsit pe altcineva fără doar și poate, dacă el avea de gând să se descotorosească singur de ea.

— Nu mi-ai făcut nimic... zise ea, arătându-și dinții; dacă acesta trebuia să fie un zâmbet, îi lipsea ceva... și nu îmi vei face niciodată nimic. Poți să stai cum vrei când mănânci, și să le vorbești celor din jur. Mai puțin cu aceia dintre noi care trebuie să dea lecții în timp ce mănâncă. E politicos să vorbești cu amândouă persoanele care se află lângă tine.

Din spatele ei, Mat îl privi pe Rand și își dădu ochii peste cap, cu siguranță fericit că el nu trebuia să îndure așa ceva.

— Doar dacă nu cumva trebuie să privești doar o singură persoană, pentru că trebuie să o instruiști. Apucă mâncarea cu mâna dreaptă, dacă nu trebuie să te sprijini în cotul acela, și...

Era un chin, iar ei se părea că-i făcea plăcere să-l tortureze. Aielii pesemne că prețuiău mult primirea de daruri. Poate dacă îi dădea ceva în dar...

— ... Și cu toții vorbesc o vreme după ce masa s-a sfârșit, doar dacă una dintre noi nu trebuie să dea povește, și...

„Ciubuc.” Nu părea drept să dea ciubuc cuiva care îl iscodea, dar dacă avea de gând să o țină tot așa, merita pentru puțină tihnă.

După ce masa fu strânsă de gai'shain, și cupele de argint cu vin negru aduse, Bair se încruntă la Aviendha, iar aceasta tăcu îmbufnată. Egwene se ridică în genunchi și o bătu pe umăr, dar pesemne că asta nu o ajută. Măcar tăcea. Egwene îl privi pe Rand scurt; ori știa ce gândea el, ori se gândea că îmbufnarea Aviendhei era din pricina lui.

Rhuarc își scoase pipa scurtă și punguța cu tutun, turnă din belșug, apoi îi dădu punguța din piele lui Mat, care își scosese și el pipa din argint.

— Unii au primit veștile despre tine, Rand al'Thor, și destul de repede, se pare. Lian îmi zice că Jheran, care e căpetenia clanului Aielilor Shaarad, și Bael, Aielilor Goshien, au ajuns deja la Alcair Dai. Erim, căpetenia Aielilor Chareen, e pe drum,

Rhuarc lăsă o femeie gai'shain tânără și subțirică să-i aprindă pipa de la flacăra unei crenguțe. După felul în care se mișca, cu o grație puțin diferită decât a celorlalți oameni îmbrăcați în robe, Rand bănuia că fusese Fecioară a Lăncii. Se întrebă cât mai avea oare de ispășit din acel un an și o zi, cu supunere și umilință.

Mat îi zâmbi femeii în timp ce aceasta se aplecă pentru a-i aprinde pipa; căutătura pe care i-o aruncă din ochii ei verzi ascunși sub glugă îi șterse numaidecât zâmbetul de pe buze. Supărat, se întoarse pe burtă, în vreme ce din pipă îi ieșea un

firicel albastru de fum. Păcat că nu văzuse mulțumirea de pe chipul femeii sau cum roșise și îi dispăruse zâmbetul după ce Amys se uită urât la ea făcând-o să plece în grabă, rușinată. Și Aviendha, care ura atât de mult faptul că fusese obligată să renunțe la suliță, care încă se vedea soră de lance cu orice Fecioară...? Se încruntă la femeia gai'shain care tocmai pleca la fel cum s-ar fi încruntat jupâneasa al'Vere la cineva care scuipase pe podea. Un neam ciudat. Egwene era singura pe care Rand credea că o plăcea Aviendha.

— Aielii Goshien și Shaarad, murmură el cu ochii la vin.

Rhuarc îi spusese că fiecare căpetenie de clan avea să aducă războinici în Canionul de Aur, pentru onoare, și fiecare căpetenie de sept la fel. Adunați la un loc, însemnau poate o mie din fiecare clan. Douăsprezece clanuri. În sfârșit, douăsprezece mii de bărbați și Fecioare, cu toții devotați onoarei lor curioase și gata să dănțuiască până și dacă strănuta o pisică. Poate chiar mai mulți din pricina târgului. Privi în sus.

— Se dușmănesc, nu-i așa? întrebă Rand, iar Rhuarc și Lan dădură din cap amândoi. Știu că ai zis că în Alcair Dai se păstrează Pacea din Rhuidean, Rhuarc, dar am văzut cât de mult au respectat Pacea asta Couladin și Aielii Shaido. Poate că ar trebui să plec. Dacă încep lupte între Goshien și Shaarad... Așa ceva s-ar putea răspândi. Vreau să mă urmeze *toți* Aielii, Rhuarc.

— Aielii Goshien nu sunt ca Aielii Shaido, zise Melaine aspru, scuturându-și coada roșie-aurie precum o leoaică.

— Și nici Aielii Shaarad, zise Bair cu o voce mai subțire decât aceea a femeii mai tinere, dar la fel de hotărâtă. Jheran și Bael pot încerca să se omoare înainte să se întoarcă înapoi în sălașele lor, dar nu la Alcair Dai.

— Dar nimic din toate astea nu răspunde la întrebarea lui Rand al'Thor, spuse Rhuarc. Dacă mergi la Alcair Dai înainte să ajungă toate căpeteniile de clan, cei care nu au ajuns încă își vor pierde onoarea. Să lași oamenii, pe care îi chemi să te urmeze, fără onoare, nu e cea mai bună cale de a da de veste că tu ești Car'a'carn. Aielii Nakai vin cel mai de departe. Încă o lună și toți vor ajunge la Alcair Dai.

— Mai puțin, zise Seana scuturând ușor din cap. Am vestit în visele lui Alsera de două ori până acum, iar ea zice că Bruan are de gând să alerge tot drumul de la Sălașul Shiagi. Mai puțin de o lună.

— O lună până când vei pleca, adică, îi zise Rhuarc lui Rand. Apoi trei zile până la Alcair Dai. Poate patru. Cu toții vor fi acolo până atunci.

O lună. Rand își frecă bărbia. Prea mult. Prea mult, și nu avea de ales. În povești, toate se întâmplau așa cum voia eroul, ba chiar atunci când voia el. În realitate, rareori se întâmpla astfel, chiar și în cazul unui ta'veren care ar fi trebuit să aibă profetia de partea lui. În realitate, trebuia să se arunce cu capul înainte și să spere, și dacă avea noroc găsea măcar jumătate de pâine, deși avea nevoie de una întreagă. Cu toate acestea, o parte din planul său era pe calea cea bună. Partea cea mai primejdioasă.

Moiraine, așezată între Lan și Amys, își sorbea vinul lenevind, cu pleoapele închise. Lui Rand nu-i venea să creadă. Ea vedea tot, auzea tot. Dar el nu avea nimic de zis acum din ce nu trebuia ea să audă.

— Câți se vor opune, Rhuarc? Sau mai bine zis, câți mi se vor opune? Ai făcut mereu aluzii, dar nu ai zis nimic sigur până acum.

— Nu pot spune cu siguranță, răspunse căpetenia, din spatele pipei. Când le vei arăta Dragonii, vor ști. Nu există nici o cale prin care să poți imita Dragonii din Rhuidean.

Îi sclipiseră oare ochii lui Moiraine?

— Tu ești cel profețit. Te voi sprijini, și Bruan cu siguranță, și Dhearic, căpetenie a Aielilor Reyn. Ceilalți...? Sevanna, soția lui Suladric, va veni cu Aielii Shaido, pentru că ei nu au căpetenie. E prea tânără să fie stăpâna unui sălaș, și cu siguranță va fi nemulțumită că va avea un singur acoperiș, și nu un sălaș întreg, când cineva va fi ales în locul lui Suladric. Iar Sevanna e la fel de vicleană și de neîncredere ca orice Shaido care s-a născut vreodată. Dar chiar dacă nu ne face necazuri, știi că ne va face Couladin; el face pe căpetenia de clan, și unii dintre Shaido s-ar putea să-l urmeze, chiar dacă nu a intrat în Rhuidean. Aielii Shaido sunt destul de neghiobi

să facă asta. Han, căpetenie a Aielilor Tomanelle, ar putea să fie de partea oricui. E un bărbat înțepat, greu de cunoscut și cu care nu te înțelegei ușor...

Se opri când Lian murmură:

— Mai există vreun alt fel de bărbat?

Lui Rand i se păru că totuși căpetenia de clan n-ar fi trebuit să audă. Amys își ascunse un zâmbet cu mâna; sora-de-soț sorbi din cupa cu vin.

— După cum ziceam, spuse Rhuarc, încruntându-se resemnat de la o soție la alta, nu pot să fiu sigur. Mai toți te vor urma. Poate chiar toți. Poate chiar și Aielii Shaido. L-am așteptat trei mii de ani pe bărbatul care poartă cei doi Dragoni. Când îți vei arăta brațele, nimeni nu se va îndoi de faptul că tu ești cel trimis să ne unească.

Și să îi distrugă, dar nu pomeni nimic despre asta.

— Întrebarea e cum vor răspunde, zise Rhuarc și bătu cu pipa în dinți. Nu vrei să te răzgândești și să îmbraci un cadin'sor?

— Și ce să le arăt, Rhuarc? Un Aiel fals? Atunci îmbracă-l și pe Mat în Aiel, zise Rand, iar Mat se înecă cu fumul de la pipă. Nu mă voi preface. Sunt ceea ce sunt; trebuie să mă primească așa cum sunt. Rand își ridică pumnii, iar mânecile îi căzură destul cât să lase la vedere capetele cu coamă de aur. Astea sunt dovada. Dacă nu e de ajuns, atunci nimic nu e.

— Unde ai de gând să conduci „din nou sulile la război”? întrebă brusc Moiraine, iar Mat se înecă din nou, își scoase pipa din gură și se holbăla ea.

Nu-și mai ținea închiși ochii negri. Rand încordă pumnii, tremurând, până când îi pocniră degetele. Era primejdios să încerce să facă pe istețul cu ea; ar fi trebuit să știe. Femeia ținea minte fiecare cuvânt pe care îl auzea, îl pune la păstrare, îl întorcea pe toate fețele până când afla întocmai ce însemna.

Se ridică ușor în picioare. Toți îl priveau. Egwene se încruntă chiar cu mai multă îngrijorare decât Mat, dar Aielii îl priveau și atât. Pe ei nu îi supăra să vorbească despre război. Rhuarc îl privea - pregătit. Iar chipul lui Moiraine era parcă

împietrit.

— Mă scuzați, zise el, merg să mă plimb o vreme.

Aviendha se ridică în genunchi, iar Egwene în picioare, dar nici una din ele nu îl urmărea.

50 Capcane

Rand stătea afară, pe ulița pietruită dintre casa din cărămizi galbene și grădina de legume terasată, holbându-se în străfundurile canionului, și nu reușea să vadă mare lucru în afară de umbrele de după-amiază care se furișau de-a curmezișul fundului canionului. Ce n-ar fi dat să se fi putut încrede în Moiraine să nu îl dea pe mâna Turnului cu zgardă la gât cu tot; nu se îndoia defel că ar fi putut-o face, ba chiar fără să folosească Puterea, dacă îi dădea un motiv oricât de mic. Femeia aceea era în stare să vâre un bivol printr-o gaură de șoarece fără ca acesta să își dea seama de nimic. Ar fi putut să o folosească. „Pe Lumină, sunt la fel de rău ca și ea. Folosește-te de Aieli! Folosește-te de Moiraine! Ce bine ar fi să pot avea încredere în ea!”

Se îndreptă către gura canionului, înclinându-se de fiecare dată când găsea o potecă ducând într-acolo. Toate erau înguste, pavate cu pietre mici, iar în cele mai abrupte lespezile închipuiau niște scări. Se auzeau ușor sunetele metalice ale ciocanelor din fierării. Nu toate clădirile erau locuințe. Printr-o ușă deschisă zări câteva femei țesând, printr-alta se putea vedea o argintăreasă punându-și la loc ciocănelele și daltele micuțe, iar o a treia dădea la iveală un bărbat la o roată de olar, cu mâinile mânjite de lut și având în spate cuptoarele încinse de cărămidă. Bărbați și băieți, cu excepția celor mai tineri, purtau cu toții cadin'sor, surtucul și pantalonii de un cenușiu brun, însă de multe ori diferențele între veșmintele războinicilor și cele ale meșteșugarilor erau mici, un cuțit scurt prins la cingătoare sau deloc, poate o *shoufa* fără un vâl negru prins de ea. Totuși, în timp ce privea un fierar cântărind o suliță căreia tocmai îi făcuse un vârf lung de-un picior, Rand fu convins că bărbatul ar fi putut folosi arma la fel de ușor cum o făurise.

Ulițele nu erau aglomerate, însă erau mulți Aieli prin preajmă. Copiii râdeau, alergând și hârjonindu-se; în rândul fetelor mai mici sulițele de jucărie erau la fel de îndrăgite ca și păpușile. Gai'shain purtau pe cap urcioare de apă din lut

sau pliveau grădinile, deseori sub îndrumările unui copil de zece-doisprezece ani. Bărbați și femei își vedeau de treburile lor, nu foarte deosebite de ceea ce ar fi făcut în Emond's Field, fie că măturau în fața ușii sau că reparau un zid. Copiii de-abia îl băgară în seamă, cu toate că avea un surtuc roșu și cizme cu talpă groasă, iar gai'shain erau atât de reținuți încât nu puteai spune dacă îl observau sau nu. Dar toți acești adulți, fie ei meșteșugari, războinici, bărbați sau femei, îl priveau cu un aer gânditor, cu niște presimțiri nelămurite.

Băieții foarte tineri alergau în picioarele goale, în haine lungi foarte asemănătoare cu cele de gai'shain, însă nu albe, ci de cenușiu brun al unui cadin'sor. Fetele cele mai tinere tâșneau de pretutindeni și ele în picioarele goale, în rochii scurte care uneori nu le acopereau genunchii. Un lucru îi atrase atenția la aceste fete; până la vârsta de vreo doisprezece ani, își purtau părul în două cosițe împletite după urechi, împodobite cu panglici viu colorate. Exact așa cum le purtase Egwene pe ale sale. Nu putea fi decât o coincidență. Probabil că renunțase la ele tocmai pentru că vreo femeie Aiel îi spusese că așa își aranjau părul și fetele Aiel. Ce prostie să se gândească la asta acum! Acum trebuia să se gândească la o singură femeie. Aviendha.

Pe fundul canionului, neguțătorii ambulanți se înhămaseră la negoț cu toți Aieli care se îmbulzeau în jurul căruțelor cu coviltir din pânză. Cel puțin căruțașii erau foarte agitați, iar Keille, cu un șal de dantelă albastră peste pieptenii din fildeș, se târguia în gura mare astăzi. Kadere ședea pe un butoi întors la umbra coviltirului căruței sale albe; purta o haină gălbuie și își ștergea fața de sudoare fără să își dea silința să vândă ceva. Îl zări pe Rand și dădu să se ridice, dar apoi renunță. Isendre nu era prin preajmă însă, spre mirarea lui Rand, Natael era acolo; mantia lui peticită atrăsese o turmă de copii în jurul lui și câțiva adulți. Se pare că promisiunea unui public nou și mai mare îl făcuse să-i părăsească pe Aieli Shaido. Sau poate Keille nu voia să îl scape din ochi. Atât de absorbită de neguțătoria ei cum era, nu scăpa ocazia de a se încrunta deseori la menestrel.

Rand ocoli căruțele. Întrebând în dreapta și în stânga, află

încotro o luaseră Aielii Jindo, fiecare către acoperișul frăției lui, respectiv a ei, aici la Stâncile Reci. Acoperișul Fecioarelor se afla la jumătatea versantului dinspre miazăzi al canionului, care era încă iluminat; era un dreptunghi de piatră cenușie acoperit cu o grădină, fără îndoială mai mare pe dinăuntru decât ar fi părut dinafară. Acum vedea și interiorul. O pereche de Fecioare care stăteau pe vine la intrare, cu sulțe și scuturi, îi tăiară calea, amuzate și îngrozite în același timp că un bărbat dorea să intre, însă una din ele se învoi să-i anunțe sosirea.

Câteva minute mai târziu Fecioarele din clanul Jindo și septul celor Nouă Văi, care fuseseră în Stâncă, ieșiră. Și toate celelalte Fecioare al septului celor Nouă Văi de la Stâncile Reci se înghesuiau pe marginea drumului și se cățărau pe acoperiș printre straturile de legume să privească, hlizindu-se de parcă s-ar fi așteptat la un spectacol. Gai'shain, și bărbați, și femei, apărură în urma lor ca să le servească ceai negru în cupe micuțe; oricare ar fi fost acea regulă care interzicea bărbaților să ajungă la Acoperișul Fecioarelor se pare că nu se aplica și pentru gai'shain.

După ce el cercetase câteva mărfuri, Adelin, femeia Jindo cu părul blond și cu o cicatrice subțire pe obraz scoase la iveală o brățară lată de fildeș împodobită cu incrustații bogate cu trandafiri. Se gândi ce bine i s-ar fi potrivit Aviendhei; cel care făurise brățara avusese grijă să înfățișeze și spini printre flori.

Adelin era înaltă chiar și pentru o femeie Aiel, era doar cu o palmă mai scundă decât el. Când auzi motivul pentru care o voia – aproape tot motivul; Rand nu spuse decât că era un dar, în semn de recunoștință pentru învățăturile primite de la Aviendha, nu mită ca să domolească mânia femeii pentru ca el să poată sta prin preajma ei – Adelin întoarse privirea către celelalte Fecioare. Se opriră din hlizit, iar pe fețele lor nu se putea citi nimic.

— Nu am să îți cer nimic pentru acest dar, Rand al'Thor, zise ea punându-i brățara în palmă.

— E bine oare? întrebă el. Cum ar vedea un Aiel un astfel de gest? Nu vreau să o jignesc în nici un fel pe Aviendha.

— Nu ai s-o jignești.

Făcu semn unei gai'shain care ducea cupe și un urcior de lut pe o tipsie de argint. Turnă două cupe și îi întinse una lui.

— Amintește-ți onoarea, zise ea sorbind din cupă.

Aviendha nu îi pomenise niciodată despre un asemenea ritual. Nesigur, sorbi o înghițitură de ceai amar și repetă:

— Amintește-ți onoarea.

Părea să fie cel mai potrivit lucru pe care l-ar fi putut spune. Spre mirarea lui, ea îl sărută ușor pe amândoi obraji.

O Fecioară mai în vârstă, cu părul cenușiu, dar cu figura încă severă se ivi în fața lui.

— Amintește-ți onoarea, zise, și luă o înghițitură din cupa lui.

Fu nevoit să repete ritualul cu fiecare dintre Fecioarele de acolo, spre sfârșit lipind doar buzele de marginea ceștii. Or fi fost ele ceremoniile Aielilor scurte și simple, dar atunci când trebuia să le repeți cu vreo șaptezeci de femei bătrâne, ajungeai să te saturi până și de cele mai discrete sorbituri de ceai. Când scăpă de acolo, umbrele începuseră să se cațăre pe peretele dinspre răsărit al canionului.

O găsi pe Aviendha lângă casa lui Lian, bătând cu sârg un covor albastru dungat atârnat pe o sfoară în timp ce lângă ea zăcea o grămadă colorată de alte covoare. Netezindu-și smocurile de păr umede de sudoare de pe frunte, se holbă la el cu chipul lipsit de expresie atunci când acesta îi înmână brățara și îi spuse că era un dar în semn de recunoștință pentru învățăturile ei.

— Am oferit brățări și coliere unor prieteni care nu purtau sulițe, Rand al'Thor, dar nu am purtat niciodată una. Glasul ei era firesc. Astfel de lucruri zornăie și fac zgomot ca să te trădeze atunci când trebuie să nu te faci auzit, te încurcă atunci când trebuie să te miști cu repeziciune.

— Dar poți să o porți acum, că vei fi înțeleaptă.

—Da.

Întoarse cercul de fildeș pe o parte și pe alta, de parcă nu ar fi știut ce să facă cu el, apoi își vârî mâna în brățară și își ridică încheietura ca să o privească mai bine. Parcă s-ar fi holbat la o cătușă.

— Dacă nu îți place... Aviendha, Adelin a spus că nu va fi jignitor pentru tine. Ba chiar părea să încuviințeze.

Îi povesti despre ceremonia de sorbire a ceaiului, iar ea închise ochii strâns și se cutremură.

— Ce s-a întâmplat?

— Ele cred că încerci să îmi intri în voie.

Lui Rand nu-i venea să creadă că glasul ei era atât de calm. În ochii ei nu se citea nici o emoție.

— Te-au încuviințat, de parcă încă aș fi purtat sulită.

— Pe Lumină! Putem să le explicăm ușor lucrurile. Eu nu... se întrerupse văzând că ochii ei se aprinseră.

— Nu! Ai acceptat încuviințarea lor și acum vrei să o respingi? Asta da, ar fi jignitor pentru mine! Crezi că ești primul bărbat care încearcă să îmi intre în voie? Acum lasă-le să creadă ce vor. Nu înseamnă nimic.

Luă cu amândouă mâinile trapașca, strâmbându-se.

— Pleacă! Aruncând o privire la brățară, adăugă: Tu chiar nu știi nimic, nu-i așa? Nu știi nimic. Nu e vina ta.

Părea că repetă ceva ce i se spusese sau că încerca să se convingă singură.

— Îmi pare rău că ți-am stricat masa, Rand al'Thor. Te rog, pleacă! Amys spune că trebuie să curăț toate covoarele astea, oricât de mult ar dura. O să dureze toată noaptea, dacă stai aici și trâncănești.

Întorcându-i spatele, altoi zdravăn covorul dungat, cu brățara de fildeș sărindu-i la încheietură.

Rand nu știa dacă își ceruse scuze din cauza darului lui sau pentru că promise vreo poruncă de la Amys – bănuia că a doua variantă era mai probabilă –, dar, oricum, păruse sinceră. Era vădit nemulțumită – judecând după icnetul care însoțea fiecare lovitură puternică a trapăștii –, dar nu dăduse deloc impresia că îi purta ranchiună. Era tulburată, îngrozită, chiar furioasă, dar nu ranchiunoasă. Tot era ceva. Poate că până la urmă avea să fie și cuviincioasă.

Pășind în vestibulul cu dale maronii din casa lui Lian, Rand le găsi pe Întepte vorbind între ele, toate patru cu șalurile atârându-le de umeri. Când apăru el, tăcură toate.

— Am să pun să te conducă în odaia ta de dormit, spuse

Amys. Ceilalți au fiecare odaia lor.

— Îți mulțumesc, zise el aruncând o privire spre ușă și încruntându-se ușor. Amys, i-ai spus Aviendhei să își ceară iertare pentru cină?

— Nu. Așa a făcut?

Ochii ei albaștri luară pentru o clipă o expresie gânditoare; avu impresia că Bair schiță un zâmbet.

— Nu i-aș fi poruncit una ca asta, Rand al'Thor. Când te silește cineva să îți ceri scuze, scuzele nu au nici o valoare.

— Fetei i s-a spus doar să bată covoare până asudă și îi trec toți nervii, zise Bair. În rest, totul a venit de la ea.

— Și nu pentru că ar fi nădăjduit să scape de însărcinare, adăugă Seana. Trebuie să învețe să își stăpânească furia. O înțeleaptă trebuie să știe să își stăpânească simțămintele, nu să se lase copleșită de ele.

Cu un surâs discret întoarse privirea către Melaine. Femeia cu părul bălai strânse din buze și pufni.

Încercau să îl convingă că Aviendha avea să fie încântătoare de acum înainte. Oare chiar credeau că el era orb?

— Trebuie să știți că mi-am dat seama. Despre ea. Că ați pus-o să mă iscodească.

— Nu știi atâtea pe cât crezi, spuse Amys, ca o Aes-Sedai care voia să îi dea de înțeles că lumea avea înțeleșuri ascunse pe care ea nu intenționa să i le dezvăluie.

Melaine își aranjă șalul măsurându-l atent din priviri. Nu știa mare lucru despre Aes-Sedai; dacă ea ar fi fost Aes-Sedai, ar fi fost din Ajah Verde.

— Recunosc, zise ea, că la început ne-am gândit că o vei vedea doar ca pe o femeie frumușică, iar tu ești destul de arătos ca să te găsească mai amuzant decât pe noi. Nu ne-am așteptat să aibă limba atât de ascuțită. Nu ne-am așteptat nici la altele.

— Atunci de ce țineți atât de mult să o am prin preajmă? izbucni el mai înfierbântat decât și-ar fi dorit. Doar nu credeți că am să-i dezvălui ei ceva din ceea ce n-aș vrea să știți nici voi.

— De ce o lași să rămână în preajma ta? întrebă Amys

liniștită. Dacă nu vrei să o accepți, cum am putea să ți-o băgăm noi pe gât?

— Cel puțin așa știu cine e iscoada.

Probabil că era mai bine să o țină pe Aviendha sub atenta lui supraveghere decât să se întrebe care dintre Aieli stătea cu ochii pe el. Fără ea, mai mult ca sigur că ar fi luat fiecare vorbă întâmplătoare a lui Rhuarc drept o încercare de a-și băga nasul unde nu-i fierbea oala. Desigur, n-ar fi avut cum să știe dacă așa era sau nu. Rhuarc era însurat cu una dintre femeile astea. Dintr-odată se bucură că nu îi împărtășise mai multe căpeteniei de clan. Și se mâhni că fusese cât pe-acți să se încreadă în el. De ce își închipuise vreodată că Aieli erau mai direcți decât Înălții Seniori din Tear?

— Sunt încredințat că e bine să o las acolo unde e.

— Atunci așa gândim cu toții, zise Bair.

O privi șiret pe femeia cu pielea aspră. În glasul ei răsunase ceva aparte, de parcă ar fi știut mai multe decât el.

— Nu o să afle ce urmăriți.

— Ce urmărim noi? îl repezi Melaine, scuturând din cap și legănându-și pletele lungi. Profeția spune: „Va fi salvată o rămășiță dintr-o rămășiță”. Ceea ce urmărim noi, Rand al’Thor, Car’a’carn, este să salvăm cât mai mulți oameni. Orice chip ai avea și orice sânge ți-ar curge prin vine, nu ne înțelegi deloc. Am să te fac eu să vezi că sângele tău e al nostru chiar dacă trebuie să pun...

— Cred, o întrerupse Amys calm, că ar vrea să își vadă odaia de dormit. Pare ostenit.

Bătu din palme scurt și energic și o femeie gai’shain apăru, unduitoare ca o salcie.

— Arată-i camera care i-a fost pregătită. Adu-i tot ce îi trebuie.

Înțeleptele se îndreptară spre ușă lăsându-l acolo; Bair și Seana îi aruncau lui Melaine priviri veninoase, de parcă ar fi făcut parte din Soborul Femeilor, măsurând cu privirea pe cineva căruia aveau de gând să îi ceară socoteală. Melaine nu le băgă în seamă; pe când ușa se închidea în spatele lor, bombănea ceva care suna: „bagi mințile-n cap fetei ăleia nesăbuite”.

Care fată? Aviendha? Deja făcea ceea ce îi ceruseră. Poate Egwene? Știa că învăța ceva cu Înțeleptele. Și ce era Melanie dispusă să facă pentru a-l face să vadă că „sângele lui e al lor”? Ce ar fi putut să facă pentru a-l convinge că era Aiel? „Să-i întindă o capcană? Prostule! Doar nu ți-ar spune pe șleau că are de gând să îți întindă o capcană. Ce altceva mai poți întinde? Rufe pe sârmă?” se gândi el și râse încet. Era obosit. Prea obosit să își mai pună întrebări, după douăsprezece zile și o parte dintr-a treisprezecea de călărit într-un aer uscat și încins; nu voia să își închipuie cum s-ar fi simțit dacă ar fi mers pe jos toată distanța aceea. Aviendha trebuie să fi avut picioare de oțel. Avea nevoie de un pat.

Femeia gai'shain era drăguță, în ciuda unei cicatrici subțiri care trecea de-a curmezișul imediat deasupra unui ochi de un albastru-deschis pentru a se pierde într-un desiş de păr atât de bălai, încât ai fi zis că e argint. Altă Fecioară; însă deocamdată nu.

— Dacă vrei să mă urmezi, murmură ea coborând privirea.

Odaia de dormit, desigur, nu era una obișnuită. Așa cum se așteptase, „patul” era o saltea de paie groasă pusă peste mai multe covoare colorate. Femeia Gai'shain – o chema Chion – păru șocată să îl audă cerând apă de spălat, însă Rand se săturase de saune. Putea pune rămășag că Moiraine și Egwene nu erau nevoite să stea într-un cort cu abur ca să fie curate. Chion aduse totuși apa fierbinte într-un urcior mare și cafeniu care se folosea la udat grădina, și mai aduse și un castron mare alb în loc de lighean. Când se oferă să îl spele ea, o goni afară. „Ce ființe ciudate erau toate!”

Camera nu avea ferestre și era luminată de lămpi de argint care atârnavă de pereți, dar își dădu seama că nu putea să se fi întunecat afară când se termină de spălat. Nu îi păsa. Pe saltea găsi doar două păături, nici una destul de groasă. Fără îndoială, dovadă a firii călitate de Aiel. Aducându-și aminte de nopțile reci petrecute în corturi, se îmbracă din nou, în afară de surtuc și cizme, iar apoi suflă în lămpi și se strecură sub păături în beznă.

În ciuda oboselii, nu putu să nu se tot foiască și să se

gândească. Ce voise să spună Melaine? De ce nu le păsa Înțeleptelor că își dăduse seama că Aviendha îl iscodea? Aviendha. Femeie frumoasă, deși era mai ursuză ca un catâr cu patru copite ciopârțite de pietre. Respirația i se rări, gândurile i se încețoșară. O lună.

Prea mult. N-avea de ales. Mai curând. Isendre zâmbind. Kadere privind. Capcană. A cui? Care? Capcane. Dacă ar fi putut să aibă încredere în Moiraine! Perrin. Acasă. Perrin probabil înota în...

Cu ochii închiși Rand înainta prin apă. Răcoare bine-venită. Și atât de udă! Parcă nu își dăduse niciodată seama cât de bine era să fii *ud*. Ridică privirea, se uită în jur la sălciile înșirate pe un mal al iazului, pe cealaltă stejarul cel mare și stufos, întinzându-și crengile peste apă. Pădurea îmbibată. Ce bine era acasă! Avea senzația că fusese plecat. Nu știa foarte bine unde, dar nici nu conta. Până la Dealul Străjii. Da. Niciodată nu fusese mai departe de atât. Răcoros și ud. Și singur.

Dintr-odată două trupuri spintecară văzduhul, cu genunchii aduși la piept, orbindu-l cu stropii care săriră când se cufundară în apă. Frecându-se la ochi, le văzu pe Elayne și pe Min zâmbindu-i de o parte și de alta, două capete deasupra suprafeței de un verde palid. Două băți de brațe l-ar fi dus la oricare din ele și departe de cealaltă. Nu putea să le iubească pe amândouă. Să le iubească? De ce îi trecuse asta prin cap?

— Nu știi pe cine iubești.

Se întoarse iscând un vârtej de apă. Pe mal stătea Aviendha, în cadin'sor mai degrabă decât cu fustă și bluză. Nu era nici o răutate în privirea ei.

— Intră în apă, zise el. Am să te învăț să înoți.

Un zvon de râsete melodioase îl făcu să întoarcă brusc capul spre malul celălalt. Femeia care stătea acolo, goală, cu un trup sidefiu, era cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată, cu ochi mari și negri care îl tulburau. Parcă o cunoștea.

— Oare ar trebui să te las să îmi fii necredincios, fie și

numai în visele tale?

Simțea cumva că Elayne și Min, și Aviendha nu mai erau acolo. Totul începea să fie foarte bizar.

Îl privi cu luare-aminte un răstimp, ignorând complet faptul că era goală. Încetul cu încetul se ridică pe vârfuri, își luă avânt cu brațele, apoi se aruncă în iaz. Când îi apărură capul deasupra apei, părul ei negru și lucios nu era ud. Lucru care pentru o clipă îl nedumeri. Apoi ajunse la el – oare chiar înotase sau pur și simplu se *aflase* acolo? –, încolăcindu-și brațele și picioarele în jurul lui. Apa era rece, carnea ei era fierbinte.

— Nu ai cum să îmi scapi, murmură ea.

Ochii aceia negri erau mult mai adânci decât iazul.

— Am să te fac să îți placă atât de mult, încât să nu uiți niciodată, fie în vis, fie aievea.

„Fie în vis, fie...” Totul în jur se înceteșă. Ea se lipi mai tare de el și atunci totul se limpezi din nou. Totul era ca mai înainte. La un capăt al iazului creștea stufăriș; la celălalt frunză-lată și pin, până aproape de suprafața apei.

— Te cunosc, îngână el.

Precis o cunoștea, altfel de ce ar fi lăsat-o să facă asta?

— Dar nu... Nu e bine.

Încercă să scape din strânsoare, însă de îndată ce își eliberă un braț aceasta i-l prinse din nou.

— Ar trebui să te însemn, zise ea cu glas amenințător. Mai întâi Ilyena aceea cu inima lașă și acum... Câte femei sunt în gândurile tale?

Pe neașteptate, dinții ei mici și albi se înfipseră în gâtul lui. Urlând, o azvârli cât colo și duse mâna la gât. Trecuse de piele; sângera.

— Așa te distrezi tu în timp ce eu mă frământ întrebându-mă unde ai plecat? se auzi o voce disprețuitoare de bărbat. De ce-ar mai trebui să-mi bat capul dacă tu pui în primejdie planul nostru în felul acesta?

Deodată, femeia se afla pe mal, înveșmântată în alb, cu talia ei subțire strânsă de o cingătoare de argint împletit, cu stele și semilună de argint în părul ei negru ca bezna. Pământul din spatele ei se ridica într-un dâmb pe care se afla

un crâng de frasini. Nu își amintea să fi văzut frasini. Era cu fața spre... ceață. O siluetă de bărbat, neclară, cenușie. Cumva - ceva nu era în regulă.

— Primejdie, zise ea batjocoritor. Ți-e teamă să riști la fel ca Moghedien, nu-i așa? Te-ai furișa ca însăși Păienjenița. Dacă nu te-aș fi scos cu de-a sila din gaura ta, acum încă ai sta ascuns și ai aștepta să rostuiești câteva rămășițe.

— Dacă nu ești în stare să îți stăpânești... poftele, rosti ceața cu glasul bărbatului, de ce m-aș alătura ție? Dacă tot trebuie să îmi asum riscuri, vreau o răsplată mai mare decât să fiu un simplu păpușar.

— Ce vrei să spui? Întrebă ea.

Ceața se tulbură; Rand își dădea cumva seama că era din cauza șovăielii, a temerii de a nu fi spus prea mult. Apoi dintr-odată ceața se risipi. Femeia îl privi cum stătea încă în iaz, cufundat până la gât; buzele i se subțiară de enervare și dispăru pe neașteptate.

Se deșteptă tresărind și rămase nemișcat, privind în beznă. Un vis. Dar oare unul obișnuit sau altceva? Își scoase o mână de sub pături, își pipăi gâtul și simți urmele de dinți și firicelul de sânge. Orice fel de vis o fi fost, fusese și ea în el. Lanfear. Pe ea sigur nu o visase. Și celălalt; bărbatul. Pe față îi apărură un zâmbet rece. „Capcane peste tot. Capcane pentru cei care pășesc neștiutori. Trebuie să am grijă unde pun piciorul.” Atâtea capcane! Toate lumea întindea capcane.

Râzând ușor, se întoarse pe o parte ca să adoarmă la loc - și încremeni ținându-și răsuflarea. Nu era singur în încăpere. „Lanfear.”

Se strădui cu disperare să ajungă la Adevăratul Izvor. Pentru o clipă, se temu ca nu cumva însăși frica să îl învingă. Apoi pluti în liniștea rece a Hăului, simțind prin el un rău tumultuos de Putere. Sări în picioare. Lămpile se aprinseră brusc.

Aviendha stătea lângă ușă cu picioarele încrucișate, cu gura căscată și ochii verzi larg deschiși, holbându-se pe rând când la lămpi, când la legăturile pe care nu le vedea și care o imobilizaseră complet. Nici măcar capul nu și-l putea mișca;

se așteptase la cineva care să stea în picioare și țesătura se ridica mult deasupra ei. Dădu drumul imediat undelor de Aer.

Fata se ridică în grabă, cât pe-aci să-i cadă șalul.

— Nu... Nu cred că voi putea vreodată să mă obișnuiesc cu... făcu semn spre lămpi. Din partea unui om.

— M-ai văzut și altădată mânuind Puterea.

În Hăul care îl înconjura țâșni un val de mânie. Se furișase la el în cameră pe întuneric. Îl speriasse de moarte. Avea noroc că nu îi făcuse rău, că nu o omorâse din greșeală.

— Ar trebui să te obișnuiești. Eu sunt Cel Care Vine cu Zorile, fie că vrei sau nu să recunoști.

— Asta nu face parte...

— De ce ești aici? Întrebă el cu răceală.

— Înțeleptele te veghează de afară cu rândul. Ar fi vrut să continue să te vegheze din...

Se întrerupse și roși.

— De unde?

Fata se holbă la el roșind și mai puternic.

— Aviendha, de un...?

„Vestitoare-n vise. De ce nu îi trecuse prin cap?”

— Din visele mele, zise el cu asprime. De când îmi cercetați gândurile?

Fata râsuflă cu greutate.

— Nu ar fi trebuit să îți dau de știre. Dacă află Bair - Seana a spus că e prea primejdios în seara asta. Nu înțeleg, nu pot pătrunde în vis fără ajutorul uneia dintre ele. Nu știu decât că în seara asta e periculos. De asta veghează cu rândul. Sunt îngrijorate cu toate.

— Tot n-ai răspuns la întrebare.

— Nu știu de ce mă aflu aici, îngăimă ea. Dacă ai nevoie de apărare...

Întoarse privirea spre cuțitul scurt de la cingătoare și atinse mânerul. Brățara de fildeș părea să o supere; își încrucișă brațele ca să o ascundă la subsuori.

— Nu te-aș putea apăra foarte bine cu un cuțit așa de mic, iar Bair spune că, dacă mai pun mâna pe o sulită fără să mă atace cineva, o să mă jupoaie de vie. Nu știu de ce ar trebui să renunț la somn ca să te apăr. Din cauza ta am bătut

covoare până acum mai puțin de un ceas. La lumina lunii!

— Nu asta era întrebarea. De când...?

Tăcu dintr-odată. În aer se simțea un fior de nefiresc. De rău. Ar fi putut să fie doar în imaginația lui, rămășițe din vis. Poate.

Aviendha scoase un oftat de uimire văzând sabia roșie ca de flăcări apărându-i în mână, cu lama ușor încovoiată purtând semnul bătlanului. Lanfear îl acuzase că nu folosea decât a zecea parte din ceea ce-i stătea în puteri, deși mare parte din acea zecime venea din băjbăit și luat la nimereală. Nu *știa* nici măcar a zecea parte din ceea ce-i stătea în puteri. Dar de cunoscut, cunoștea sabia.

— Rămâi în spatele meu.

De-abia o văzu scoțându-și cuțitul din teacă în timp ce el ieși din odaie în tăcere, picioarele lui doar în ciorapi nefăcând nici un zgomot pe covoare. În mod bizar, aerul nu era mai răcoros decât atunci când se culcase. Poate că acei pereți chiar păstrau căldura, căci, cu cât pășea mai departe, cu atât se făcea mai frig.

Probabil că până și gai'shain își căutaseră saltelele. Coridoarele și încăperile erau tăcute și goale, foarte slab luminate de lămpile răzlețe care încă mai ardeau. Aici unde lămpile stinse cufundau totul în beznă chiar și în miezul zilei, existau întotdeauna lămpi lăsate să ardă. Senzația era încă neclară, însă nu se risipea. Răul se afla acolo.

Se opri brusc sub bolta arcuită care ducea spre vestibul. O lampă de argint la fiecare colț al încăperii răspândea o lumină palidă. În mijloc se afla un bărbat înalt cu capul plecat peste pieptul unei femei prinse în brațele lui înfășurate într-o mantie neagră. Capul ei era lăsat pe spate, iar gluga-i albă îi căzuse de pe creștet în timp ce bărbatul îi săruta gâtul. Ochii lui Chion erau pe jumătate închiși și pe buze avea un zâmbet fericit. Hăul fu străbătut de o urmă de stânjeneală. Apoi bărbatul își ridică privirea.

Ochii negri prea mari îl priveau pe Rand de pe un chip palid cu obrajii scobiți; o gură roșie încrețită se lăți într-un zâmbet batjocoritor care dădu la iveală un șir de dinți ascuțiți. Chion se prăbuși la pământ, iar mantia se desfășură într-o

pereche de aripi largi ca de liliac. Draghkarul păși peste trupul ei și mâinile lui albe, foarte albe se întinseră spre Rand, cu gheare la capătul degetelor lungi și subțiri. Dar nu ghearele și dinții erau adevărata primejdie. Sărutul Draghkar era cel care ucidea sau altele mai rele.

Cântecul său murmurat, hipnotic, se lipi de suprafețele Hăului. Aripile acelea negre de piele se întinseră să îl învăluie pe măsură ce creatura înainta. Preț de o clipă, în ochii aceia negri imenși se citi spaima, apoi sabia făurită de Putere spintecă țeasta Draghkarului până sub nas.

O sabie obișnuită ar fi rămas acolo, dar tăișul de foc putu fi tras cu ușurință în timp ce creatura se prăbușea la pământ. Pentru o clipă, în inima Hăului, Rand cercetă ființa ce se afla la picioarele lui. Cântecul acela. Dacă nu ar fi fost protejat de orice simțământ de un zid de pustiu, dacă nu ar fi putut rămâne calm și rece, cântecul acela i-ar fi luat mințile. Fără îndoială că Draghkar așa crezuse când îl văzuse că se apropie atât de hotărât.

Aviendha se repezi să îngenuncheze lângă Chion și să caute pulsul acestei gai'shain.

— Moartă, zise ea, închizându-i pleoapele. Poate e mai bine așa. Draghkarii mănâncă sufletul înainte să ia viața. Un Draghkar! Aici!

Îl privi dușmănoasă.

— La Refugiul Imre sunt troloci și acum un Draghkar aici. Aduci vremuri grele asupra Ținutului...

Cu un strigăt se aruncă peste trupul lui Chion când el ridică sabia. Un val puternic de foc țâșni din aceasta pentru a lovi în piept un Draghkar care apăruse în pragul ușii. Izbucnind în flăcări, Făptura Umbrei se dădu înapoi zbierând; alergă împleticindu-se pe potecă, fluturând din aripile cuprinse de foc.

— Trezește-i pe toți, zise Rand calm.

Oare Chion se luptase? Cât de mult își păstrase onoarea? Nu avea nici o importanță. Draghkarii mureau mai ușor decât Myrddraalii, dar erau mult mai primejdioși în felul lor.

— Dacă știi cum să dai alarma, fă-o!

— Gongul de lângă ușă...

— Mă ocup eu. Trezește pe toată lumea. S-ar putea să fie mai mulți.

Dând din cap, se întoarse pe unde venise, strigând:

— Ridicați sulile! Treziți-vă și ridicați sulile!

Rand ieși afară, cu sabia ridicată, cu Puterea umplându-l și tulburându-l. Îi era rău. Îi venea să rădă, îi venea să verse. Noaptea era geroasă, însă el de-abia dacă simțea frigul. Draghkarul arzând zăcea în grădina terasată, învăluit într-un iz de carne arsă, sporind lumina lunii cu lumina focului lui mocnit. Puțin mai încolo zăcea Seana cu părul ei cenușiu răsfirat, cu ochii larg deschiși, fixând cerul fără să clipească. Cuțitul de la cingătoare zăcea lângă ea, dar nu avusese nici o șansă în fața Draghkarului.

De îndată ce Rand înșfăcă ciocanul învelit în piele care atârna lângă gongul de bronz, o hărmălaie îngrozitoare se iscă la gura canionului, zbierete de oameni și răcnete de troloci, zornăit metalic de arme și strigăte. Bătu în gong cu putere, un sunet vibrant care se răspândi în ecouri în canion; în clipa următoare, se mai auzi un gong, apoi altele, și din zeci de guri se auzi strigătul:

— Ridicați sulile!

Tipete nedumerite se ridicară deasupra căruțelor neguțătorilor. Se iviră dreptunghiuri de lumină, uși date de perete la cele două căruțe în formă de cutie, licărind albe în lumina lunii. Cineva striga furios acolo jos – o femeie. Nu își dădea seama cine.

Deasupra lui în aer se auzea fluturat de aripi. Mârâind sălbatic, Rand ridică sabia de foc cu Puterea Supremă arzând în el, iar din tăiș se răspândiră limbi lacome de foc. Draghkarul explodează într-o ploaie de bucățele arzânde care căzură în întunericul de dedesubt.

— Aici, strigă Rhuarc.

Ochii căpeteniei de clan priveau îndârjiți deasupra vălului negru; era îmbrăcat din cap până-n picioare și mânua o sulică și-un scut. Mat stătea în spatele lui, fără surtuc și cu capul descoperit, cu cămașa pe jumătate băgată în pantaloni, clipind confuz și ținându-și sulica cu mâner negru în amândouă mâinile.

Rand luă *shoufa* de la Rhuarc, apoi o lăsă să cadă. O siluetă cu aripi de liliac apăru zburând în cerc în lumina lunii, apoi se lăsă în jos de partea cealaltă a canionului, dispărând în umbră.

— Mă vânează. Atunci să mă vadă la față. Puterea crescuse în el; sabia se aprinse până când deveni un mic soare care îl lumina. Nu mă pot găsi, dacă nu știu unde sunt.

Râse, căci ei nu înțelegeau gluma, apoi se avântă înspre iureșul bătăliei.

Scoțându-și sulița din pieptul unui troloc cu rât de porc, Mat se lăsă pe vine, căutând altul în bezna risipită de lumina lunii de la gura canionului. „Arde-l-ar pe Rand!” Nici una din umbrele pe care le vedea mișunând nu puteau să fie troloci. „Întotdeauna mă bagă în belele din astea!” Dinspre răniți se auzeau gemete stinse. O umbră pe care o crezu a fi Moiraine îngenunche lângă un Aiel doborât. Bulgării aceia de foc cu care arunca în dreapta și-n stânga erau uimitori, aproape la fel de grozavi ca și sabia lui Rand care zămislea valuri de foc. Obiectul încă strălucea, astfel că un cerc de foc îl înconjura. „Ar fi trebuit să rămân sub pături, zău dacă nu! E al naibii de frig și toată tărăsenia asta n-are nimic de-a face cu mine!” Apăreau din ce în ce mai mulți Aieli, femei în fuste venite să ajute răniții. Unele purtau sulițe; de obicei ele nu luptau, însă odată ce bătălia pătrunsese în sălaș, nu putură să rămână deoparte să privească.

O Fecioară se opri lângă el, descoperindu-se. Nu putea să îi distingă chipul, era acoperit de umbră.

— Îți mânuiești bine sulița. Ciudate timpuri trăim dacă au ajuns trolocii la Stâncile Reci.

Ea se uită în umbră la silueta în care credea că o recunoaște pe Moiraine.

— Fără Aes-Sedai ar fi putut pătrunde în forță.

— Nu erau destui ca să fi reușit, zise el fără să gândească. Scopul lor era să atragă atenția aici. „Pentru ca acei Draghkari să poate ajunge la Rand?”

— Cred că ai dreptate, zise ea rar. Ești vreo căpetenie din rândul udarilor?

Mat ar fi preferat să-și fi ținut gura.

— Am citit o carte mai demult, murmură el întorcându-i spatele. „La naiba cu blestemele astea de crâmpoie din amintirile altor oameni.”

Poate că după asta vânzătorii ambulanți aveau să fie gata de plecare.

Totuși, când se opri lângă căruțe, nici Keille și nici Kadere nu se aflau prin preajmă. Căruțașii erau toți adunați laolaltă, trecându-și grăbiți din mână în mână sticle cu ceva ce mirosea întocmai ca rachiul acela strașnic pe care îl vindeau, bombănind neliștiți de parcă trolocii s-ar fi apropiat îndeajuns, încât să-i poată mirosi. Isendre stătea încruntată în capul scărilor căruței lui Kadere. Chiar și acum era frumoasă. Mat era bucuros că măcar amintirile despre femeii erau ale lui.

— Trolocii sunt terminați, îi spuse, sprijinindu-se în sulită ca să se asigure că ea o observă. „Nu e cazul să îmi pun capul la bătaie dacă nu îmi iese și mie ceva din asta.” Nu trebuia deloc să se străduiască să pară ostenit. O bătaie grea, dar acum ești în siguranță.

Ea îl pironi cu o privire lipsită de emoție, iar ochii îi sclipiră în lumina lunii ca două pietre negre și lustruite. Fără să spună un cuvânt, se întoarse înapoi și trânti ușa. Tare.

Mat oftă lung și se îndepărtă de căruțe. Ce trebuia să facă pentru a o impresiona pe femeia aceea? Nu voia decât un pat. Să se bage sub pături și să-l lase pe Rand să se descurce cu trolocii și cu afurisiții ăia de Draghkari. Bărbatului părea chiar să îi placă. Mai și râdea.

Rand venea cu sabia strălucind ca o lampă în beznă. Își făcu apariția și Aviendha, alergând spre el cu fustele ridicate deasupra genunchilor, însă brusc se opri. Își lăsă faldurile fustelor să cadă, le netezi și se alătură lui Rand ridicându-și șalul pe creștet. El părea să nici nu o vadă, iar chipul ei era neclintit ca o piatră. Chiar se meritau unul pe celălalt.

— Rand, se auzi o umbră fugară cu glasul lui Moiraine, aproape la fel de melodios ca al lui Keille, însă mai rece.

Rand se întoarse, așteptând, iar aceasta încetini înainte să poată fi văzută limpede, intrând în cercul de lumină cu pas regesc.

— Lucrurile devin din ce în ce mai primejdioase, Rand. Se poate ca atacul de la Refugiul Imre să fi fost îndreptat asupra Aielilor – puțin probabil, totuși nu imposibil –, dar astă-seară Draghkarii pe tine te vâneau.

— Știu.

Pur și simplu. La fel de calm ca și ea, și chiar mai rece.

Moiraine strânse din buze, iar mâinile îi încremeniră pe fuste; nu era tocmai încântată.

— Cea mai primejdioasă profeție e atunci când încerci să o faci să se împlinească. Nu ai învățat asta în Tear? Pânza se țese în jurul tău, dar când încerci să o țeși tu, nu o vei putea controla. Dacă strângi Pânza prea tare, se întinde foarte mult. Ar putea exploda cu putere în toate direcțiile. Cine știe cât timp îi ia să se concentreze din nou asupra ta, sau ce se va întâmpla atunci când o va face?

— La fel de limpede ca toate explicațiile tale, zise Rand sec. Ce vrei, Moiraine? E târziu și eu sunt obosit.

— Vreau să îmi încredințezi gândurile tale. Crezi că ai învățat tot ce trebuie să știi, când de-abia s-a împlinit un an de când ți-ai părăsit sătucul?

— Nu, încă n-am învățat totul.

Acum părea de-a dreptul amuzat; câteodată, Mat nu era convins că era atât de întreg la minte pe cât părea.

— Vrei să îți încredințez gândurile mele, Moiraine? Bine. Cele Trei Legămintele ale tale nu îți vor îngădui să minți. Spune-mi pe șleau că, orice ți-aș zice, nu vei încerca să mă oprești sau să îmi pui vreo piedică. Spune că nu vei încerca să mă folosești pentru țelurile Turnului. Spune-o limpede, ca să știu că e adevărat.

— Nu voi face nimic ca să împiedic să se împlinească soarta ta. Mi-am devotat viața acestui țel. Dar nu pot promite să stau cu mâinile în sân în timp ce tu îți așezi frumusețea capul pe butuc în fața călăului.

— Nu e de-ajuns, Moiraine. Nu e de-ajuns. Dar dacă ți-aș face mărturisiri, oricum nu le-aș face aici. Noaptea are urechi.

În întuneric mișunau oameni, însă nu destul de aproape ca să audă ceva.

— Până și visele au urechi.

Aviendha își trase șalul ca să își acopere fața; se pare că până și un Aiel putea să simtă frigul.

Rhuarc păși în lumină cu vâlul negru atârând.

— Trolocii au fost doar ca să ne distragă atenția înainte de sosirea Draghkarilor, Rand al'Thor. Prea puțini, ca să fi fost altceva. Draghkarii te voiau. Nu vor ca tu să trăiești.

— Pericolul crește, zise Moiraine încet.

— Moiraine Sedai are dreptate. Acum că Draghkarii au dat greș, cred că ne putem aștepta să urmeze cei Făr-de-Suflet; ceea ce voi numiți Vineții. Vreau să fii înconjurat de sulite în fiecare moment. Nu se știe din ce pricină Fecioarele s-au oferit să te apere.

Frigul chiar o răzbise pe Aviendha. Cu umerii aduși își vârâse mâinile la subsuori cât de adânc putuse.

— Dacă vor ele, zise Rand.

Nu se simțea în largul lui în frigul acela. Mat îl înțelegea; nu s-ar mai fi lăsat pe mâinile Fecioarelor nici dacă l-ar fi plătit cu toată mătasea din corăbiile oamenilor din Seminția Mării.

— Vor avea grijă de tine mai bine decât oricine altcineva, zise Rhuarc, de vreme ce ele au cerut asta. Totuși, nu am de gând să te las singur pe mâna lor. Am să pun pe toată lumea să te păzească. Cred că data viitoare vor fi cei Făr-de-Suflet, dar asta nu înseamnă că nu poate fi și altceva. Zece mii de troloci, nu doar câteva sute.

— Cum rămâne cu Aielii Shaido?

Mat și-ar fi dorit să nu fi scrâșnit din dinți când își întoarseră toți privirile către el. Poate că nici nu își dăduseră seama că se afla acolo până atunci. Totuși, era cazul să o spună până la capăt.

— Știu că nu îți plac, dar dacă există șansa unui atac mai mare, n-ar fi mai bine să îi avem înăuntru decât afară?

Rhuarc se încruntă, asta însemna același lucru cu o înjurătură; din partea celorlalți oameni.

— N-aș aduce o mie de Shaido în Stâncile Reci nici dacă ar veni Pârjolitorul. Oricum n-aș putea. Couladin și Aielii Shaido și-au strâns corturile la căderea nopții. Am scăpat de ei. Am trimis iscoade să mă asigur că părăsesc ținuturile Taardad

fără să ia câteva capre sau oi cu ei.

Sabia dispăru din mîna lui Rand, iar lipsa subită de lumină îl orbi. Mat închise ochii strîns ca să se poată obișnui, dar atunci când îi deschise din nou lumina lunii părea tot întunecată.

— Încotro au luat-o? Întrebă Rand.

— Înspre miazănoapte, îi spuse Rhuarc. Nu încape îndoială că Couladin vrea să o întîlnească pe Sevanna în drumul ei spre Alcair Dai, ca să te vorbească de rău. S-ar putea să îi reușească. Singurul motiv pentru care ea și-a depus coroana de mireasă la picioarele lui Suladric și nu ale lui a fost pentru că voia să se mărite cu o căpetenie de clan. Dar ți-am spus să te aștepți la necazuri din partea ei. Sevannei îi place să provoace necazuri. N-ar trebui să conteze. Dacă Aielii Shaido nu vor să te urmeze, nu sunt o pierdere importantă.

— Vreau să mă duc la Alcair Dai, zise Rand hotărât. Acum. Am să îmi cer iertare față de fiecare căpetenie care se simte dezonorată, însă nu am să-l las pe Couladin să fie acolo în lipsa mea mai mult decât trebuie. Nu se va mulțumi să o întoarcă pe Sevanna împotriva mea, Rhuarc. Nu îmi permit să îl las în pace o lună încheiată.

După o clipă, Rhuarc spuse:

— Poate că ai dreptate. Tu aduci schimbarea, Rand al'Thor. La răsărit, atunci. Am să aleg zece dintre Pavezele Roșii pentru onoarea mea și Fecioarele ți le vor da pe cele ale tale.

— Vreau să plec la revărsatul zorilor, Rhuarc. Cu fiecare braț care poate purta o sulită sau un arc.

— Obiceiul...

— Nu există obiceiuri care să mă apere, Rhuarc. Glasul lui Rand era bun să sfărâme pietre sau să înghețe vinul. Trebuie să fac alte obiceiuri.

Râse aspru. Aviendha părea șocată și până și Rhuarc clipi uimit. Numai Moiraine rămase neclintită, cu ochii ei cercetători.

— Cineva ar trebui să îi anunțe pe neguțători, urmă Rand. N-ar vrea să rateze târgul, însă, dacă nu îi opresc pe căruțași de la băutură, o să fie prea beți ca să poată ține frâiele. Cum

rămâne cu tine, Mat? Vii și tu?

Cu siguranță că nu voia să-i lase pe neguțători să îi scape, nu voia să-i lase să scape pe cei care aveau să-l scoată din Pustie.

— A, da, eu vin cu tine, Rand.

Cel mai rău era că Mat simțea că făcea ceea ce trebuia. „Nenorocitul de ta’veren care trage de mine!” Cum se eliberase Perrin? „Pe Lumină, ce n-aș da să fie și el aici chiar acum!”

— Cred că vin.

Cu sulia pe umăr se îndepărtă către ieșirea din canion. Cel puțin avea timp să tragă un pui de somn. În spatele lui îl auzi pe Rand chicotind.

51 Dezvăluiri în Tanchico

Cele două bețișoare lăcuite îi dădeau de furcă lui Elayne, care se chinuia să le prindă cum trebuie cu degetele. „*Sursa* își spuse ea din nou. Nu bețișoare; *sursa*. Ce prostie, să mănânci cu așa ceva, oricum le-ar zice.”

De cealaltă parte a mesei, în încăperea Florilor Căzătoare, Egeanin se uita urât la propriile *sursa*, pe care le ținea cu vârful în sus, câte una în fiecare mână, de parcă ar fi fost chiar bețe. Nynaeve și le ținea pe ale ei în palmă așa cum le arătase Rendra, dar deocamdată nu izbutise să ducă până la gură decât o singură feliuță de carne și câteva bucăți de ardei; avea ochii mijiți și în privire i se citea hotărârea. Pe masă erau înșirate foarte multe castronașe albe, fiecare plin cu bucățele și felii de carne și de legume, unele cu sosuri mai închise sau mai deschise la culoare. Lui Elayne i se păru că avea să le ia întreaga zi să termine de mâncat tot. Când hanjița cu părul de culoarea mierii se aplecă peste umărul ei, să-i așeze *sursa* mai bine în mână, Elayne îi zâmbi recunoscătoare.

—Ținutul vostru e în război cu Arad Doman, spuse Egeanin, aproape cu mânie. De ce servești felurile de mâncare ale dușmanilor voștri?

Rendra ridică din umeri, pe sub vâl; astăzi purta un roșu cât se poate de pal, iar în cosițele ei subțiri avea împletite niște mărgeluțe de aceeași culoare, care scoteau clinchete ușoare la fiecare mișcare a capului.

—Acum așa e moda. A început acum patru zile, la Grădina Adierilor Argintii, iar acum aproape toți clienții fideli numai asta cer. Pare-mi-se, asta e pentru că, dacă nu putem să-i cucerim pe cei din Arad Doman, măcar le putem cuceri mâncarea. Pesemne că în Bandar Eban, mielul se mănâncă așa, cu sos de miere și mere glazurate, da? Peste patru zile, poate o să fie altceva. Moda asta se schimbă repede, iar dacă cineva se apucă să ațâțe gloatele din pricina asta...

Ridică din nou din umeri.

—Crezi că au să mai fie și alte răzmerițe? întrebă Elayne.

Pentru că la hanuri se servește o mâncare sau alta?

— Străzile sunt pline de neastâmpăr, spuse Rendra desfăcându-și larg brațele, ca și cum s-ar fi lăsat în voia sorții. Cine știe de la ce scânteie au să se mai aprindă de data asta? Tot vacarmul de alaltăieri s-a stârnit de la zvonul că Maracru s-a dat de partea Dragonului Renăscut sau că a căzut în mâinile celor jurați Dragonului, sau ale Rătăciților – nici nu e prea mare deosebire dar oare gloata se pornește împotriva oamenilor din Maracru? Nu. Îi apucă pandaliile pe străzi, trag lumea jos din călești, apoi dau foc Marii Săli a Adunării. Poate ne vine vorba despre oaste, că a câștigat vreo bătălie – sau că a pierdut vreuna – și atunci gloata se ridică împotriva celor care servesc mâncare din Arad Doman. Sau poate se apucă să dea foc depozitelor din docurile de pe Calpene. Cine știe?

— Nu mai e nici un pic de rânduială, bodogăni Egeanin, prinzându-și cu hotărâre *sursa* între degetele mâinii drepte.

Se uita la ele de parcă ar fi fost pumnale pe care avea de gând să le folosească pentru a înjunghia ceea ce era în castronașe. Din *sursa* lui Nynaeve căzu o bucățiță de carne, chiar când ajunsese cu ea la buze; mârâind, și-o ridică repede din poală, ștergându-și mătasea deschisă la culoare cu șervetul.

— Ah, rânduială, rase Rendra. Îmi aduc și eu aminte cum e rânduiala. Poate că, într-o zi, o să fie din nou rânduiala, da? Unii credeau că Domnița Panarh Amathera avea să trimită Garda Orașului din nou la datorie, dar, în locul ei, dacă m-aș gândi cum s-au încăierat gloatele la înscăunare... Copiii Luminii au ucis foarte mulți dintre răsculați. Poate că asta înseamnă că nu o să mai fie altă revoltă sau poate înseamnă că următoarea are să fie de două ori mai mare, sau de zece ori. Cred că și eu aș ține Garda și Copiii pe lângă mine. Dar n-are rost să tulburăm masa cu asemenea vorbe.

Cercetând castronașele și toate celelalte, clătină din cap, mulțumită, iar mărgeluțele împletite în păr îi zăngăniră. Întorcându-se spre ușă, se opri, zâmbindu-le ușor.

— Așa e moda, să mănânci mâncarea din Arad Doman cu *sursa*, și, firește, faci cum e moda... Dar... aici nu e nimeni să vadă, în afară de Domniile Voastre, da? Dacă se întâmplă să

doriți linguri și furculițe, sunt sub șervet. Și arată spre tipsia de la un capăt al mesei. S-aveți poftă!

Nynaeve și Egeanin așteptară ca ușa să se închidă în spatele hangitei, apoi schimbă un rânet și se aruncară spre tipesie cu o grabă cât se poate de lipsită de cuviință. Dar tot Elayne izbuti să ajungă prima la lingură și furculiță; celelalte nu fuseseră niciodată nevoite să mănânce în cele câteva minute pe care le aveau novicele între corvoade și lecții.

— E destul de gustos, zise Egeanin după prima îmbucătură, când izbutesti să pui ceva din el în gură.

Nynaeve râse împreună cu ea.

Într-o săptămână, cât trecuse de când o cunoscuseră pe femeia brunetă cu ochi albaștri pătrunzători și cu vorba trăgănată, ajunseseră să o placă amândouă. Era o schimbare bine-venită, după vorbăria Rendrei despre păr și haine, și ten, și după oamenii care se holbau la ele pe stradă, arătând de parcă erau gata să taie gâtul cuiva pentru un bănuț. Aceasta era a patra oară când venise la ele, de când se întâlniseră prima oară, iar Elayne se bucurase de fiecare dată. O admira pe Egeanin pentru că vorbea verde-n față și pentru că părea să fie pe propriile picioare. O fi fost ea doar o negustoreasă, dar femeia ar fi fost în stare să-l întreacă și pe Gareth Bryne prin felul în care spunea mereu ce gândea și nu se pleca nimănui.

Totuși, Elayne și-ar fi dorit ca vizitele să nu fi fost atât de dese. Sau, mai degrabă, ca ea și Nynaeve să nu fi fost la Curtea celor Trei Pruni atât de adesea, cât să le găsească Egeanin. Cu toate răzmerițele, care se ținuseră lanț de la înscăunarea Amatherei, nu era aproape deloc cu putință să te miști prin oraș, nici măcar cu toată șleahta de marinari ai lui Domon. Până și Nynaeve încuviințase să fie însoțite de ei, după ce fuseseră nevoite să fugă din calea unei ploii de pietre mari cât pumnul. Thom le tot făgăduia să le găsească o caleașcă și o pereche de cai, dar cât de tare se străduia, asta nu era prea limpede. Și el, și Juilin păreau groaznic de mulțumiți că ea și Nynaeve se împotmoliseră și nu mai puteau ieși din han. „Ei se întorc plini de vânătași și de sânge, dar vor ca noi să nu ne lovim nici măcar la un deget”, gândi

ea cu amărăciune. Oare de ce cred mereu bărbații că e drept să te pună pe tine mai la adăpost decât pe ei înșiși? De ce li se pare că rănilor lor contează mai puțin decât ale tale?

După ce gust avea carnea, pesemne că Thom ar fi trebuit să caute în bucătăriile de aici, dacă voia să dea de cai. I se strânse stomacul la gândul c-ar putea să mănânce carne de cal. Alese un castronaș numai cu legume, bucăți de ciuperci, ardei roșu și un soi de muguri pufoși, într-un sos alb, cam iute.

— Despre ce să vorbim astăzi? o întrebă Nynaeve pe Egeanin. Ai pus deja cam toate întrebările care-mi vin în minte. (Sau, cel puțin, aproape toate la care știau ce răspuns să dea, gândi Elayne.) Dacă vrei să afli mai multe despre Aes-Sedai, va trebui să te duci în Turn ca novice.

Egeanin tresări fără să-și dea seama, ca de fiecare dată când era pusă în legătură cu Puterea. Pentru o clipă, nu făcu decât să învârtă mâncarea dintr-un castronaș, încruntându-se.

— Domniile Voastre nu v-ați străduit aproape deloc, zise ea rar, să îmi tăinuți că sunteți în căutarea cuiva. A unor femei. Nu vreau să mă vâr în tainele voastre, dar aș întreba...

Se opri când se auzi o bătaie în ușă.

Bayle Domon intră cu pași mari, fără să aștepte; pe chipul său rotund, mulțumirea mahnită se lupta cu neliniștea.

— Le-am găsit, începu el, apoi sări ca ars când dădu cu ochii de Egeanin. Tu!

Cât se poate de ciudat, dar aceasta își răsturnă scaunul dintr-un salt și lovi cu pumnul în mijlocul gros al lui Domon, atât de iute, că mai să nu bage de seamă. Cumva, Domon o prinse de talie cu mâna lui mare, se răsuci – pentru o clipă, amândoi părură că încearcă să agațe încheietura celuilalt cu piciorul; Egeanin voia să-l lovească în gât – și, cumva, o trânti la pământ, cu fața în jos, ținând-o cu piciorul de umăr, în timp ce ea se lăsa greu pe genunchiul lui. Cu toate astea, femeia își smulse un pumnal de la cingătoare.

Înainte să-și dea bine seama că sorbise din *saidar*, Elayne și țesu unde de Aer în jurul celor doi, făcându-i să încremenească așa cum se aflau.

— Ce-nseamnă asta? ceru ea să știe, pe un ton rece.

— Cum îndrăznești, jupâne Domon? Glasul lui Nynaeve era la fel de înghețat. Dă-i drumul! Egeanin, de ce ai încercat să-l lovești? Întrebă ea apoi, dar mai cald, și cu îngrijorare. Ți-am zis să-i dai drumul, Domon!

— Nu poate, Nynaeve. Elayne chiar își dori ca cealaltă să fi putut măcar vedea bine undele, chiar și fără să se înfurie. „Dar ea a încercat să-l lovească mai întâi.” Egeanin, de ce?

Femeia brunetă stătea cu ochii închiși și gura strânsă; încheieturile i se albiseră de la cât de tare strângea plăselele pumnalului.

Domon se uită lung de la Elayne la Nynaeve și înapoi, mai-mai să i se zburlească barba ciudată, din Illian. Elayne nu-i lăsase decât capul liber, în rest nu se putea mișca deloc.

— Femeia asta zic că e din Seanchan! mârâi el.

Elayne schimbă o privire uimită cu Nynaeve. Egeanin? Din Seanchan? Așa ceva nu se putea. N-avea cum să se poată.

— Ești sigur? întrebă Nynaeve, rar și încet.

După cum vorbea, părea la fel de năucită pe cât se simțea și Elayne.

— N-am să-i uit niciodată chipul, răspunse Domon hotărât. E căpitan de vas. Zic că ea a fost, care zic că m-a dus în Faime, pe mine și corabia mea, prizonieri la Seanchani.

Egeanin nu se strădui deloc să spună că nu era așa, ci doar rămase acolo, cu pumnul încleștat pe pumnal. Seanchan. „Dar o plac!”

Cu mare băgare de seamă, Elayne își mișcă țeșătura de unde, astfel ca mâna în care își ținea Egeanin pumnalul să fie liberă până la încheietură.

— Dă-i drumul, Egeanin, zise ea, ingenunchind lângă femeie. Te rog!

După o clipă, pumnul lui Egeanin se deschise. Elayne ridică pumnalul și se dădu câțiva pași înapoi, desfăcând undele cu totul.

— Las-o să se ridice, jupâne Domon!

— Domniță, zic că e din Seanchan, se îndârji el, și e tare ca o țepușă de fier.

— Las-o să se ridice.

Bombănind în barbă, el dădu drumul taliei lui Egeanin, îndepărtându-se iute de ea, de parcă s-ar fi așteptat să sară iarăși la el. Femeia brunetă – femeia din Seanchan – nu făcu totuși altceva decât să se ridice. Își frecă umărul pe care i-l scrântise, uitându-se la el gânditoare, aruncă o privire spre ușă, apoi, cu capul ridicat, așteptă, părând, cel puțin pe dinafară, să fie cât se poate de liniștită. Era greu să n-o admiri mai departe.

— Seanchan, mârâi Nynaeve. Înșfăcă în pumn un mănunchi de codițe de-ale ei, apoi se uită urât la propria mână și le dădu drumul, dar încă avea fruntea încrețită și privirea aspră. Seanchan! Te-ai strecurat în sufletul nostru și ne-ai făcut să-ți devenim prietene, ca un vierme. Credeam că ați plecat toți, înapoi de unde ați venit. De ce ești aici, Egeanin? Oare chiar a fost o întâmplare că ne-am întâlnit? De ce ne-ai căutat? Voiai să ne momești într-un loc unde împuțitele tale de *sul'dam* să ne poată pune lesa de gât?

Pentru o clipă, ochii albaștri ai lui Egeanin se măriră de uimire.

— O, da, îi spuse Nynaeve cu asprime. Știm totul despre voi, Seanchanii, și despre *sul'dam* și *damane*. Știm mai multe decât tine. Voi le puneți în lanțuri pe femeile care pot conduce, dar cele pe care le folosiți ca să le mânuiți pe primele pot să conducă și ele, Egeanin. La fiecare femeie care poate să conducă și pe care ați pus-o în lesă ca pe un animal, sunt alte zece sau douăzeci pe lângă care treceți în fiecare zi, fără să vă dați seama.

— Știu, zise Egeanin simplu, iar Nynaeve rămase cu gura căscată.

Lui Elayne i se păru că aveau și ei să-i iasă ochii din cap de uimire.

— Știi? Răsuflă adânc și vorbi mai departe, fără ca vorbele ei să mai pară un fel de guițat neîncrezător. Egeanin, cred că minți. N-am întâlnit mulți Seanchani înainte, și niciodată pentru mai mult de câteva clipe, dar cunosc pe cineva care a pățit-o. Seanchanii nici măcar nu le urăsc pe femeile care conduc. Le cred animale. N-ai lua-o așa de ușor dacă ai fi știut sau dacă ai fi crezut ce auzi.

— Cele care poartă brățara sunt femeii care pot învăța să conducă, spuse Egeanin. Nu știam că așa ceva se poate și învăța - mie mi s-a spus că o femeie fie poate conduce, fie nu dar când mi-ați zis că fetele trebuie îndrumate dacă nu se nasc cu înzestrarea, mi-am dat seama că așa trebuie să fie. Îmi dați voie să mă așez?

Era atât de liniștită! Elayne încuviință din cap, iar Domon ridică scaunul lui Egeanin, și rămase în picioare în spatele ei, în vreme ce ea se așează. Uitându-se la el peste umăr, femeia brunetă îi spuse:

— Data trecută când ne-am întâlnit, n-ai fost un potrivnic atât de... anevoios.

— Zic că atunci aveai douăzeci de ostași înarmați la mine pe punte și o *damane* gata să-mi facă vasul bucăți cu Puterea. Dacă pot să prind în cârlig un rechin de pe corabie, asta zic că nu înseamnă să vreau să mă lupt cu el în apă. Ciudat, dar el îi rânji, frecându-se la șold, unde pesemne că femeia izbutise să-i dea un pumn fără ca Elayne să vadă.

— Nici dumneata nu ești un potrivnic așa de lesne de înfruntat, cum mi-aș fi închipuit că trebuie să fii, fără armură și sabie.

Pesemne că întreaga lume a femeii fusese întoarsă pe dos de propria judecată, dar ea o lua ca pe un fapt. Elayne nu-și putea închipui ce i-ar fi întors ei lumea cu susul în jos, dar nădăjduia ca, dacă avea să afle vreodată, să poată înfrunta lucrurile cu reținerea liniștită a lui Egeanin. „Trebuie să nu-mi mai placă de ea. E din Seanchan. Țștia mi-ar fi pus zgarda de gât ca unui animal, dacă ar fi putut. Lumină, cum faci să nu-ți mai placă de cineva?”

Nynaeve nu părea să aibă necazuri de felul ăsta. Sprijinindu-se tare cu pumnii de masă, ea se aplecă spre Egeanin atât de aprig, că șuvițele ajunseră să i se bălăngăne printre castronașe.

— De ce ești aici, în Tanchico? Am crezut c-ați fugit toți după Faime. Și de ce te-ai furișat ca un șarpe mâncător de ouă, să ne câștigi încrederea? Dacă ți se pare că ne poți prinde în zgardă, mai gândește-te!

— N-am vrut niciodată asta, spuse Egeanin, bătoasă. Tot

ce am vrut de la voi a fost să învăț despre Aes-Sedai. Îmi... Pentru prima dată, părea să șovăie și nu mai era sigură pe sine. Strângând din buze, se uită de la Nynaeve la Elayne și clătină din cap. Nu sunteți așa cum mi s-a zis mie. Lumina să m-ajute, îmi... place de voi.

— Îți place de noi. După felul în care o zicea Nynaeve, părea să fie o nelegiuire. Asta nu-mi răspunde la nici o întrebare.

Egeanin șovăi din nou, apoi își ridică bărbia, sfidându-le să-i facă ce puteau mai rău.

— Mai multe *sul'dam* au fost lăsate în urmă la Faime. Unele au fugit după năpastă. Câțiva dintre noi am fost trimiși să le aducem înapoi. Eu n-am găsit decât una, dar mi-am dat seama că un *a'dam* o ține. Văzând-o pe Nynaeve cum strânge și mai tare din pumni, mai zise repede: l-am dat drumul aseară. O să plătesc scump dacă se află, dar, după ce am vorbit cu voi, n-am putut... Strâmbându-se, clătină din cap. De-asta am stat cu voi după ce Elayne s-a descoperit. Știam că Bethamin e *sul'dam*. Când mi-am dat seama că era ținută de *a'dam*, că poate să... Trebuia să știu, să înțeleg, cum e cu femeile care pot conduce. Trase adânc aer în piept. Ce vreți să faceți cu mine? Mâinile, pe care le ținea împreunate pe masă, nu-i tremurau.

Nynaeve își deschise gura, mânioasă, apoi o închise la loc după o clipă. Elayne știa care e problema. Nynaeve putea să o urască acum pe Egeanin, dar ce puteau ele să-i facă? Nu era deloc limpede dacă făcuse vreo nelegiuire în Tanchico și, oricum, Garda Orașului nu părea să vrea altceva decât să-și salveze propria piele. Femeia era din Seanchan, folosisse *sul'dam* și *damane*, dar, pe de altă parte, zicea că îi dăduse drumul acestei Bethamin. Pentru ce nelegiuire ar fi putut s-o pedepsească? Pentru că le pusese întrebări la care ele îi răspunseseră de bunăvoie? Că le făcuse să o placă?

— Mi-ar plăcea să-ți jupoi pielea de pe tine, mârâi Nynaeve. Dintr-odată, își întoarse capul spre Domon. Le-ai găsit? Ai zis că le-ai găsit. Unde?

El se mișcă de pe un picior pe altul, arătând cu ochii spre ceafa lui Egeanin, cu sprâncenele ridicate; era limpede care

era nedumerirea lui.

— Nu cred că este Iscoadă a Celui Întunecat, spuse Elayne, văzând-o pe Nynaeve că șovăie.

— Fără îndoială că nu sunt!

Privirea lui Egeanin era aprigă și jignită.

Încrucișându-și brațele, de parcă ar fi vrut să se abțină de la a se mai trage de codițe, Nynaeve se uită lung la femeie, apoi se încruntă la Domon, de parcă toată beleaua era din vina lui.

— N-avem unde să o încuiem, spuse ea până la urmă. Iar Rendra pesemne că ne-ar întreba ce pricini avem. Dă-i-nainte, jupâne Domon!

El îi mai aruncă o privire neîncrezătoare lui Egeanin, înainte să răspundă:

— La Palatul Panarhului, unul dintre oamenii mei zic că a văzut două femei dintre cele pe care mi le-ați descris. Cea cu pisicile, și cea din Saldaea.

— Ești sigur? Întrebă Nynaeve. La Palatul Panarhului? Mi-ar fi plăcut să fi văzut chiar dumneata, cu ochii dumitale. Mai multor femei le plac pisicile, nu numai lui Marillin Gemalphin. Iar Asne Zeramene nu e singura femeie din Saldaea, nici măcar aici în Tanchico.

— O femeie cu fața îngustă și cu ochi albaștri, cu nasul mare, care hrănește vreo două pisici, într-un oraș unde zic că lumea le mănâncă? Împreună cu o alta, cu nas ca al celor din Saldaea și cu ochii înclinați? Asta zic că nu e o pereche obișnuită, jupâniță al'Meara.

— Nu, nu este, încuviință ea. Dar în Palatul Panarhului? Jupâne Domon, dacă ai uitat cumva, cinci sute de Mantii Albe păzesc palatul ăsta, și au în frunte un Inchizitor din Brațul Luminii! Pesemne că măcar Jaichim Carridin și ai lui recunosc o Aes-Sedai prin preajmă. Ar mai fi stat ei dacă ar vedea că Panarhul adăpostește Aes-Sedai?

El deschise gura, dar Nynaeve fusese convingătoare, și nu izbuti să zică nimic.

— Jupâne Domon, întrebă Elayne, ce căuta unul dintre oamenii Domniei Tale la Palatul Panarhului?

El se trase de barbă, rușinat, și se frecă pe buza de sus,

rasă, cu degetul lui gros.

— Vedeți Domniile Voastre, Domnița Panarh Amathera, zic că se știe că-i plac ardeii de gheață, cei albi, care zic că sunt foarte iuți, și, fie că ea una se îmbunează sau nu de la daruri, vameșii zic că vor ști cine i le-a adus, și se vor îmbuna ei înșiși.

— Daruri? se miră Elayne, cu glasul cât mai dojenitor cu putință. Ai fost mai cinstit pe chei, și le-ai zis mită.

Ciudat, dar și Egeanin se răsuci în scaun. Ca să-i arunce și ea o privire muștrătoare.

— Bătu-m-ar Soarta, balmăji el, doar zic că nu mai mi-ați cerut și să mă las de meseria mea. Și zic că nici nu mă las, nici dacă mai mi-o aduceți și pe maica mea bătrână să mi-o ceară. Zic că omul are dreptul să-și facă meseria.

Egeanin pufni și se îndreptă de spate.

— Mita lui nu e problema noastră, Elayne. Nynaeve părea să fie la capătul răbdării. Nu-mi pasă nici dacă mituiește tot orașul și face contrabandă până...

Se întrerupse, pentru că se auzi bătând în ușă. Punându-i în gardă pe ceilalți, îi aruncă un „Tu șezi și taci!” lui Egeanin, apoi zise tare:

— Intră.

Juilin își vârî capul pe ușă, cu fesul lui caraghios, încruntându-se la Domon ca de obicei. Nici tăietura de pe obrazul drept, unde sângele i se și închegase deja, nu era ceva ieșit din comun; de-acum, străzile erau mai dure ziua decât fuseseră la început noaptea.

— Pot să vorbesc cu Domnia Ta între patru ochi, jupâniță al'Meara? întrebă el, când o văzu pe Egeanin la masă.

— Of, intră, îi zise Nynaeve cu asprime. După tot ce-a auzit deja, nu mai contează dacă mai aude încă ceva. Și dumneata le-ai găsit în Palatul Panarhului?

În timp ce închidea ușa, el îi aruncă o căutătură de necitit lui Domon, cu gura strânsă. Contrabandistul zâmbi, arătându-și toți dinții. Pentru o clipă, se părea că sunt gata să se ia la bătaie.

— Deci omul din Illian mi-a luat-o înainte, bombăni Juilin, cu mâhnire. Fără să-l bage în seamă pe Domon, îi vorbi lui

Nynaeve. V-am zis eu că femeia cu șuviță albă mă va duce pe urmele lor. Asta e ceva foarte deosebit. Și am văzut-o acolo și pe femeia din Arad Doman. De la distanță – doar nu sunt într-atât de neghiob încât să mă arunc într-un banc de știuci argintii dar nu-mi vine să cred că mai este vreo femeie din Arad Doman în tot Tarabonul, în afară de Jeaine Caide.

— Vrei să spui că ele chiar sunt în Palatul Panarhului? strigă Nynaeve.

Chipul lui Juilin nu se schimbă, dar deschise mai mult ochii negri, aruncându-i o privire scurtă lui Domon.

— Deci n-a avut nici o dovadă, șopti el, mulțumit.

— Ba zic că am avut o dovadă. Domon își feri privirea de bărbatul din Tear. Dacă dumneata nu mi-ai primit dovada înainte să vină pescarul, zic că nu-i vina mea, jupâniță al'Meara.

Prinzașul-de-furi se îndreptă, dând să vorbească, dar Elayne i-o luă înainte:

— Amândoi le-ați găsit, și amândoi ne-ați adus dovezi. Pesemne că, una fără alta, dovezile Domniilor Voastre n-ar fi fost de ajuns. Acum știm unde sunt datorită amândurora.

Dar vorbele ei împăciuitoare nu făcură decât să-i nemulțumească și mai tare, dacă se putea așa ceva. Bărbații ăștia, câteodată puteau să fie atât de caraghioși!

— Palatul Panarhului. Nynaeve se trase de codițe, apoi și le aruncă peste umăr cu o mișcare a capului. Aici trebuie să fie lucrul pe care îl caută ele. Dar dacă au pus mâna pe el, atunci de ce mai sunt în Tanchico? Palatul e uriaș. Pesemne că încă nu l-au găsit. Nu că ne-ar fi asta de vreun folos, câtă vreme noi suntem afară, iar ele sunt înăuntru!

Thom, ca de fiecare dată, intră fără să bată la ușă, cercetând pe toată lumea dintr-o privire.

— Jupâneasă Egeanin, o salută el încet, făcându-i o ușoară plecăciune pe care șchiopătatul său nu o făcu să pară mai puțin respectuoasă. Nynaeve, aș vrea să vorbesc cu dumneata între patru ochi; am vești importante.

Vânătaia proaspătă de pe obrazul lui tăbăcit o înfurie pe Elayne chiar mai mult decât noua ruptură din haina lui bună. Omul ăsta era prea bătrân să mai facă pe eroul pe străzile din

Tanchico. Sau pe orice alte străzi pline de derbedei. Era vremea să-i aranjeze o rentă, și încă undeva unde să-și poată duce traiul tihnit, departe de primejdii. Gata cu colindatul din sat în sat, ca menestrel. Urma să aibă ea grijă de asta.

Nynaeve îi aruncă lui Thom o privire aprigă.

— N-am vreme de așa ceva acum. Surorile Negre sunt în Palatul Panarhului și, din câte știu eu, Amathera le ajută să scotocească pe acolo, din pivniță până la acoperiș.

— Am aflat acum mai puțin de-un ceas, spuse el, nevenindu-i să creadă. Cum de...

Se uită la Domon și Juilin, care încă stăteau încruntați, ca niște băieței care voiseră, fiecare, să primească prăjitura întreagă.

Era limpede că pe nici unul nu-l credea în stare să-i fi adus vestea lui Nynaeve. Lui Elayne îi veni să rânjească. Doar el tot timpul se mândrea că știe toate dedesubturile, toate ascunzișurile.

— Are și Turnul mijloacele lui, Thom, îi spuse ea, rece și plină de subînțeleșuri. Nu e bine să îți bagi nasul prea tare în ce și cum fac femeile Aes-Sedai.

El se încruntă, iar sprâncenele stufoase i se lăsară în jos de nedumerire. Foarte bine. Începu să bage de seamă că și Juilin, și Domon se încruntau la ea, și, dintr-odată, mai că se înroși. Dacă se apucau să discute, chiar că avea să pară neghioabă. Și chiar aveau să vorbească, până la urmă; bărbații nu-și țineau niciodată gura. Cel mai bine era să îngroape repede subiectul și să spere că n-avea să fie răscolit.

— Thom, zise ea mai departe, ai auzit cumva ceva care să ne facă să credem că Amathera e Iscoadă a Celui Întunecat?

— Nimic. Bărbatul se trase de capătul unei mustăți, tâfnos. Se pare că nu l-a mai văzut pe Andric de când i s-a pus pe creștet Coroana Copacului. Pesemne că toată tulburarea de pe străzi face drumul între Palatul Regelui și cel al Panarhului prea primejdios. Sau poate că și-a dat pur și simplu seama că de-acum are aceeași putere ca și el, și nu mai e atât de supusă ca înainte. Nu e nimic care să ne arate de partea cui e. Aruncând o privire spre femeia brunetă de pe scaun, mai zise: îi sunt recunoscător jupânesei Egeanin că v-a

ajutat să scăpați de acei tâlhari, dar până acum am crezut că este doar o prietenă întâlnită din întâmplare. Aș putea să întreb cine e, ca să ia parte la asta? Parcă-mi aduc aminte cum ai zis c-ai să-i faci limba ghem oricui nu e cu băgare de seamă, Nynaeve!

— E din Seanchan, îi zise Nynaeve. Închide gura până nu-ți intră vreo muscă în ea, Thom, și șezi. Putem să mâncăm în vreme ce ne dăm seama ce avem de făcut.

— De față cu ea? se miră Thom. Seanchan?

Menestrelul auzise o parte din ce se întâmplase în Faime de la Elayne - o parte - și fără îndoială că auzise și zvonurile de aici. O cercetă pe Egeanin de parcă se mira unde-și ascunsese coarnele. Juilin părea gătit, dacă era să te iei după felul în care îi ieșeau ochii din cap; pesemne că și el auzise zvonurile celor din Tanchico.

— Doar nu vreți să-i cer Rendrei să o închidă într-o pivniță, zise, liniștită, Nynaeve. Ceva de felul ăsta chiar ar da naștere la întrebări, nu-i așa? Sunt destul de sigură că trei bărbați vânjoși și păroși ar fi în stare să mă apere, pe mine și pe Elayne, în caz că ar scoate o oaste de Seanchani din buzunar. Șezi, Thom, sau măcar mănâncă din picioare, dar nu te mai holba. Cu toții ședeți. Am de gând să mănânc până nu se răcește.

Se așezară, dar Thom arăta la fel de nemulțumit ca Juilin și Domon. Uneori, felul în care băga Nynaeve frica în oameni părea să meargă. Poate că și Rand avea să răspundă, dacă băga frica în el din când în când.

Scoțându-și-l pe Rand din minte, Elayne hotărî că era vremea să zică ea ceva cu folos.

— Nu văd cum ar putea surorile Negre să fie în Palatul Panarhului fără să știe Amathera, zise ea, trăgându-și scaunul sub ea. După capul meu, e una din trei. Unu, Amathera e Iscoadă a Celui Întunecat. Doi, le crede Aes-Sedai. Și trei, e prizoniera lor.

Pentru o clipă, încuviințarea lui Thom o făcu să se simtă bine. Ce caraghios! Chiar dacă știa Jocul Caselor, nu era decât un bard neghiob care lăsase totul deoparte ca să se facă menestrel.

— Oricum ar fi, vorbi Elayne mai departe, ea are să le ajute să caute, dar, în cazul în care le crede Aes-Sedai, pare-mi-se că îi vom câștiga ajutorul dacă îi spunem adevărul. Iar, dacă e prizonieră, ne va ajuta dacă o eliberăm. Nici chiar Liandrin și ciracele ei n-au să poată să rămână în palat dacă Panarhul poruncește să fie date afară, iar asta ne-ar da nouă mână liberă să căutăm.

— Problema e să ne dăm seama dacă le e tovarășă, prizonieră sau dacă au luat-o de proastă, zise Thom, dând din cele două *sursa* ale lui.

Știa prea bine să le folosească!

— Adevărata problemă e să ajungem la ele, oricum ar fi, zise Juilin, clătinând din cap. Jaichim Carridin a pus cinci sute de Mantii Albe în jurul palatului, ca niște păsări care înconjoară un doc, în căutare de pește. Legiunea Panarhului are de două ori pe atât, iar Garda Orașului aproape tot atâția. Puține dintre fortărețele dimprejur sunt întărite măcar pe jumătate atât de bine.

— N-avem de gând să ne luptăm cu ele, zise Nynaeve sec. Nu mai gândiți și voi cu părul de pe piept. E vremea pentru șiretenie, nu pentru mușchi. După capul meu...

Discutară mai departe cât timp mâncară, și chiar și după ce și ultimul castronaș fusese golit. După ce rămăsese o vreme tăcută, fără să mănânce și părând să nici nu asculte, Egeanin le dădu și ea câteva sfaturi convingătoare. Avea o minte ageră, iar Thom primea cu bucurie orice părere a ei cu care era de acord, chiar dacă pe cele cu care nu era le respingea cu încăpățănare – așa cum făcea cu toată lumea. Ciudat, dar chiar și Domon o sprijinea pe Egeanin, atunci când Nynaeve voia să o facă să tacă.

— Zic că are noimă ce spune ea, jupâniță al'Meara. Zic că numai un prost respinge niște vorbe cu noimă, de oriunde ar veni ele.

Din păcate, faptul că știau unde se aflau surorile Negre nu le prea ajuta, dacă nu știau și dacă Amathera era de partea lor; asta, și dacă aveau sau nu lucrul pe care îl căutau. Până la urmă, după două ceasuri de discuții, nu ajunseseră la altceva decât la niște sugestii în legătură cu Amathera și cum

puteau afla de partea cui înclina. Și toate aveau să fie folosite de bărbați, cu plasa lor de iscoade care împăienjenea tot orașul Tanchico.

Nici unul dintre cei trei neghiobi n-ar fi vrut să le lase singure cu cineva din Seanchan – asta, până când Nynaeve se înfurie și îi învâluie pe toți trei în unde de Aer, chiar când șovăiau în fața ușii.

— Nu credeți oare, le zise ea cu răceală, înconjurată de strălucirea *saidarului*, că una din noi ar putea să-i facă și ei același lucru de cum încearcă să miște un deget?

Nu voise să le dea drumul până nu încuviințară toți din cap – singura parte a corpului pe care și-o puteau mișca.

— Te pricepi să-ți ții în frâu echipajul, zise Egeanin, când ușa se închise în urma lor.

— Taci din gură, Seanchan! Nynaeve își strânse brațele la piept; pesemne renunțase să se mai tragă de codițe când era furioasă. Șezi și taci odată din gură!

Faptul că trebuia să aștepte acolo – holbându-se la prunii și la florile căzătoare pictate pe pereții fără ferestre, plimbându-se ca leul în cușcă sau privind-o pe Nynaeve cum se îndeletnicește cu același lucru, în vreme ce Thom, Juilin și Domon chiar făceau ceva – o făcea pe Elayne să se simtă neputincioasă. Dar era și mai rău când bărbații veneau, din când în când, câte unul, să le spună că încă o urmă se pierduse, că un alt fir se rupsesese, apoi să audă ce aflaseră ceilalți doi și să plece din nou în grabă.

Prima oară când se întorsese Thom – cu o altă vânătaie, pe celălalt obraz – Elayne îi spuse:

— Oare n-ar fi mai bine, Thom, să rămâi aici, să poți auzi ce ne zic Juilin și jupânul Domon? Dumneata ai putea să judeci veștile mult mai bine decât mine sau Nynaeve.

El dădu din capul lui ăla nătâng, scuturându-și coama de păr alb, în vreme ce Nynaeve pufnea atât de tare, că putea să o audă și cineva de pe coridor.

— Am o urmă care duce spre o casă de pe colina Verana, unde se pare că s-a dus pe furiș Amathera cu câteva nopți înainte de a fi înscăunată Panarh.

Și dispăru înainte să apuce ea să mai adauge ceva. Când

se întoarce din nou – șchiopătând și mai tare și spunându-le că acea casă era a fostei doici a Amathera – Elayne îi vorbește cu glasul ei cel mai hotărât:

— Thom, vreau să stai jos. Rămâi aici! Nu vreau să pățești ceva și să fii rănit.

— Rănit? Fetișo, nu m-am simțit niciodată mai bine, în toată viața mea. Spuneți-le lui Juilin și lui Bayle că se pare că pe undeva prin oraș este o femeie pe nume Cerindra, care susține că știe tot felul de taine întunecate despre Amathera.

Și dus a fost, așa șchiopătând, cu mantia fluturând în urma lui. Și surtucul avea o nouă ruptură. Încăpățânat, bătrân neghiob și încăpățânat!

La un moment dat, zarva pătrunse prin zidurile groase, niște urlete sălbatice și țipete venite de pe străzi. Rendra dădu năvală în cameră chiar când Elayne se hotărâse să coboare și să vadă cu ochii ei ce se întâmpla.

— Doar puțină tulburare afară. Nu vă speriați. Oamenii lui Bayle Domon au să-i țină departe de noi, da. Nu voiam să vă faceți griji.

— O rășcoală, aici? zise Nynaeve aprig.

Cartierul cel mai apropiat de han fusese unul dintre cele mai liniștite din oraș.

— Nu vă faceți griji, le spuse Rendra, încercând să le liniștească. Poate că vor de mâncare. O să le spun unde este bucătăria pentru supă a lui Bayle Domon, și au să plece.

Zgomotul se potoli după o vreme, iar Rendra le trimise niște vin. Până când băiatul care servea nu plecă, îmbufnat, Elayne nu-și dădu seama că era același tânăr cu ochii frumoși, căprui. Bărbatul începuse să se poarte de parcă i s-ar fi zâmbit, atunci când ea se uita rece la el. Oare prostul chiar credea că ea avea timp să-l bage pe el în seamă?

Așteptau și se plimbau prin cameră, se plimbau și așteptau. Cerindra se dovedi a fi o cameristă dată afară pentru că furase; în loc să fie recunoscătoare că nu fusese aruncată în temniță, femeia era gata să o învinovățească pe Amathera de orice i se sugera. Un ins care pretindea că are dovezi că Amathera era Aes-Sedai, și încă din Ajah Neagră, mai susținea și că Regele Andric este Dragonul Renăscut.

Grupul de femei cu care se întâlnea Amathera în taină erau niște prietene pe care Andric le disprețuia, iar dezvăluirea uimitoare că ea sprijinea mai multe cete de contrabandiști nu ducea nicăieri. În afară de Rege însuși, toți nobilii erau cumva vârâți în contrabandă. Toate firele lor se terminau așa. Cel mai rău lucru pe care izbuti Thom să-l afle era că Amathera îi convinsese pe doi tineri nobili că fiecare din ei era adevărata ei iubire, și că de Andric numai se folosește pentru a ajunge undeva. Pe de altă parte, primise mai mulți nobili la Palatul Panarhului, atât singură, cât și cu alte femei, care, după descriere, erau Liandrin și altele, și se spunea că le ceruse și le primise sfaturile și făcuse cum îi ziseseră ele. Tovarășă sau prizonieră?

Când se întoarse Juilin, la vreo trei ore după apusul soarelui, rotindu-și toiagul gros cât degetul, din lemn crestă, și balmăjind ceva despre un ins blond, care încercase să-l tâlhărească, Thom și Domon stăteau pleoștiți și mâhniți, la masă cu Egeanin.

— Zic că are să fie iarăși ca la Faime, mârâi Domon, nu către cineva anume. Ciomagul zdravăn, pe care îl găsise cine știe pe unde, zăcea în fața lui, și acum mai avea și o sabie scurtă la cingătoare. Aes-Sedai. Ajah Neagră. Care se vâra în treburile Panarhului. Dacă nici mâine nu aflăm nimic, zic că am de gând să-mi iau tălpășița din Tanchico. A doua zi, zic că fără îndoială, chiar dac-ar veni propria soră să mă roage să rămân!

— Mâine, spuse Thom, obosit, cu coatele pe masă și cu bărbia în pumn. Sunt prea istovit să mai gândesc limpede. M-am pomenit ascultându-l pe un spălător de rufe de la Palatul Panarhului, care zicea sus și tare că a auzit-o pe Amathera cântând cântece nerușinate, din acelea pe care le poți auzi în cele mai deocheate cârciumi de la docuri. Chiar l-am ascultat.

— Eu unul, zise Juilin, întorcând un scaun și încălecându-l, am de gând să mai caut în noaptea asta. Am cunoscut un bărbat care repară acoperișuri. El mi-a zis că femeia cu care trăiește a fost și ea cameristă a Amatherinei. După el, Amathera și-a dat afară toate slujnicele, pe neașteptate, chiar în seara când a fost înscăunată Panarh. Mă va duce să

vorbesc cu ea, după ce își termină și el treburile la casa unui neguțător.

Nynaeve se mișcă spre capătul mesei, cu mâinile în șold.

— Ba nu pleci niciunde în seara asta, Juilin. Voi trei o să stați de pază la ușa noastră, cu rândul. Firește, bărbații se împotrivesc gălăgios, toți odată.

— Eu zic că am propria meserie și trebuie să-mi văd de ea, iar dacă sunt nevoit să-mi petrec zilele punând întrebări pentru Domniile Voastre...

— Jupâniță al'Meara, femeia asta e prima persoană pe care am găsit-o și care chiar a văzut-o pe Amathera de când a fost Însăunată...

— Nynaeve, mâine n-o să pot nici să dau peste vreun zvon, darămite să merg pe urmele lui, dacă îmi petrec noaptea jucându-mă de-a...

Îi lăsa să vorbească, dar când dădura să se îndepărteze, crezând fără îndoială că o convinseseră, ea le zise:

— De vreme ce nu avem altundeva unde s-o ținem pe femeia din Seanchan, va trebui să doarmă cu noi. Elayne, vrei tu să-i ceri Rendrei să-i încropească un așternut? Ceva de pus pe podea e îndeajuns de bun.

Egeanin se uită lung la ea, dar nu spuse nimic.

Bărbații erau între ciocan și nicovală - ori refuzau de-a dreptul, și atunci își încălcau cuvântul de a asculta de Nynaeve, ori se certau mai departe, și atunci ar fi părut că se plâng. Se încruntară și mormăiră... și încuviințară.

Rendra se minună fără îndoială că cerură numai un așternut, dar înghiți povestea că Egeanin se temea să iasă pe stradă noaptea. În schimb, se arătă jignită când Thom își luă un scaun și se așeză lângă ușa.

— Oamenii ăștia n-au izbutit să ajungă înăuntru, oricât de tare s-au străduit. V-am zis eu că bucătăria pentru supă îi va face să se îndepărteze, da? Oaspeții de la Curtea Celor Trei Pruni n-au nevoie de nimeni care să le păzească iatacele.

— Firește că nu, îi zise Elayne, încercând s-o împingă ușor afară, cu ușa. Numai că Thom și ceilalți își fac atâtea griji... Știi cum sunt bărbații.

Thom îi aruncă o privire ca de șoim de pe sub sprâncenele

lui stufoase și albe, dar Rendra pufni, consimțind că știa, și o lăsa pe Elayne să închidă ușa.

Pe dată, Nynaeve se întoarse către Egeanin, care își desfăcea așternutul, în capătul celălalt al odăii, cât mai departe de pat.

— Dezbracă-te, Seanchan! Vreau să fiu sigură că nu mai ai și alt pumnal ascuns pe undeva.

Egeanin se ridică liniștită și își dădu hainele jos, până rămase numai în cămășuța de in. Nynaeve îi cercetă temeinic rochia, apoi ținu morțiș să o caute și pe Egeanin, și nu se purtă defel cu blândețe. Nu se potoli deloc, nici măcar când nu găsi nimic.

— Mâinile la spate, am zis! Elayne, leag-o!

— Nynaeve, nu cred că...

— Leag-o cu Puterea, Elayne, zise Nynaeve aspru, altfel îi rup eu fâșii din rochie și o leg la încheieturile de la mâini și picioare. Doar ții minte cum s-a descurcat cu matahalele alea de pe stradă. Pesemne că erau năimiți chiar de ea. Nu m-aș mira să fie în stare să ne omoare în somn, cu mâinile goale.

— Zău, Nynaeve, cu Thom care ne păzește de afară...

— E din Seanchan! Din Seanchan, Elayne!

Vorbea de parcă ar fi urât-o pe femeia brunetă dintr-o pricină proprie, ceea ce n-avea nici o noimă. Egwene fusese cea care căzuse pe mâinile lor, nu Nynaeve. După cum stătea cu fălcile încleștate, se vedea că era hotărâtă să facă întocmai, fie cu Puterea, fie cu niște funii, dacă găsea.

Egeanin își pusese deja brațele la spate - dacă nu umilă, măcar ascultătoare. Elayne țesu o undă de Aer în jurul încheieturilor femeii și o legă; cel puțin, avea să fie mai puțin stânjenitoare decât ar fi fost niște fâșii rupte din rochie. Egeanin își îndoi puțin brațele, încercând legăturile pe care nu le putea vedea, și se înfioră. Erau la fel de greu de frânt ca niște lanțuri de oțel. Ridicând din umeri, ea se așeză stângaci pe așternut și le întoarse spatele.

Nynaeve începu să se descheie și ea la rochie.

— Dă-mi inelul, Elayne!

— Ești sigură, Nynaeve?

Se uită cu înțeles la Egeanin. Femeia nu părea să le dea

nici o atenție.

— N-are să fugă să ne trădeze în noaptea asta, zise Nynaeve și-și scoase rochia, apoi se așeză pe marginea patului ca să-și dea jos ciorapii, îmbrăcată numai în cămășuța ei subțire de mătase, croită după moda de prin partea locului. Asta e noaptea în care ne-am înțeles să ne întâlnim. Egwene se va aștepta ca una din noi să vină, și e rândul meu. Își va face griji dacă nu ne ducem.

Elayne scoase din sân fâșia subțire de piele. Inelul de piatră, numai pete și dungi, albastre, brune și roșii, stătea atârnat împreună cu șarpele auriu care își înghite propria coadă. Desfăcând bentița atâta cât să scoată *ter'angrealul* și să i-l dea lui Nynaeve, legă iarăși nodul și o puse la loc. Nynaeve îl așeză pe aceeași legătură cu inelul ei cu Marele Șarpe și cu inelul de aur al lui Lan, și le lăsă pe toate să-i atârne pe piept.

— După ce vezi limpede că am adormit, lasă-mă un ceas, spuse ea, întinzându-se deasupra păturii albastre. N-ar trebui să țină mai mult de un ceas. Și fii cu ochii pe ea!

— Dar ce poate să ne facă dacă e legată, Nynaeve? Elayne șovăi, apoi mai zise: Nu cred că ar încerca să ne rănească nici dacă ar fi liberă.

— Nici să nu-ndrăznești! Nynaeve își ridică puțin capul să se uite lung la spatele lui Egeanin, apoi se culcă la loc pe perne. Un ceas, Elayne. Închise ochii și se cuibări, ca să stea mai bine. Pesemne că o să fie de ajuns, murmură ea.

Ascunzându-și un căscat cu mâna, Elayne aduse scăunelul la picioarele patului, unde putea să o vegheze și pe Nynaeve, dar și pe Egeanin, deși nu părea să fie nevoie de asta. Femeia stătea ghemuită în așternut cu genunchii la gură și cu mâinile bine legate. Fusese o zi ciudat de istovitoare, ținând cont de faptul că nici nu ieșiseră din han. Nynaeve începuse deja să bombăne ușor în somn. Cu coatele ieșite în afară.

Egeanin se ridică și se uită peste umăr.

— Mă urăște, pare-mi-se.

— Culcă-te.

Elayne își înăbuși un al doilea căscat.

— Tu nu mă urăști.

— Nu fi chiar atât de sigură de asta, îi spuse ea hotărât. Iei lucrurile foarte ușor. Cum poți să rămâi atât de liniștită?

— Liniștită? Măinile femeii se mișcă fără să vrea, trăgând de legătura țesută din Aer. Sunt atât de înfricoșată, că mai că-mi vine să plâng.

După glas, nu părea să fie așa. Dar părea totuși purul adevăr.

— N-o să-ți facem nici un rău, Egeanin. Orice ar fi vrut Nynaeve, ea urma să aibă grijă de asta. Culcă-te!

După câteva clipe, Egeanin își lăsa capul în jos.

Un ceas. Era drept să n-o lase pe Egwene să-și facă griji degeaba, dar și-ar fi dorit ca acest ceas să fie petrecut ocupându-se de problema lor, nu colindând aiurea prin Tel'aran'rhiad. Dacă nu puteau să afle dacă Amathera era prizonieră... „Lasă asta; n-am cum să descifrez acum taina asta.” După ce aflau, cum aveau să izbutească să pătrundă în palat, cu toți ostașii ăia prin preajmă, și cu Garda Orașului, asta ca să nu mai pomenim de Liandrin și de celelalte?

Nynaeve începu să sforăie încetișor, obicei pe care îl tăgăduia cu și mai mare înfocare decât faptul că dădea din coate. Egeanin părea și ea să răsuflă adânc și rar, ca oamenii care dorm. Căscând cu palma la gură, Elayne se mișcă pe scăunelul tare de lemn și începu să se gândească la cum ar putea să se furișeze în Palatul Panarhului.

52 Nevoia

Preț de o clipă, Nynaeve rămase încremenită în Inima Stâncii, fără s-o vadă și fără să se gândească, măcar, la Tel'aran'rhiod. Egeanin era din Seanchan. Făcea parte din neamul acelor nelegiuți care-i pusese rădăcina lui Egwene zgarda de gât și încercaseră să-i pună și ei. Gândul o făcea încă să se simtă pustie. Era din Seanchan și, prin vicleșug, încercase s-o facă să țină la ea. De când plecase din Emond's Field, adevărații prieteni se dovediseră foarte greu de găsit, așa că pierderea acestei femei, pe care de-abia ajunsese s-o cunoască, era...

„Pentru asta o urăsc cel mai tare, mârâi, încheștându-și brațele. M-a făcut s-o plac și nu pot să uit, și de asta o urăsc.” Rostite cu voce tare, cuvintele parcă nu se legau.

„Dar nici nu trebuie, răs ea, încet, scuturând din cap, parcă rușinată de sine. Ar trebui să fiu Aes-Sedai.”

Dar asta nu însemna să-i zburde mințile aiurea, ca unei fete. Callandor scilipea, înălțându-se deasupra lespezilor podelei, sub cupola uriașă, iar coloanele mărețe din piatră roșie se întindeau în șiruri umbrite, printre razele acelea slabe, ciudate, care veneau din toate părțile. Era ușor să-și închipuie din nou că era urmărită. Dar poate că nici prima dată nu fusese închipuire și nici acum. Împrejur se putea ascunde orice. Trase cu ochiul printre coloane, iar în pumn îi apărură un băț zdravăn. Unde era Egwene? Fata asta mereu o făcea să aștepte. Și penumbra aceea neliniștitoare... în orice clipă, cineva putea să-i sară în...

— Ce rochie ciudată! Nynaeve.

De-abia înăbușindu-și un strigăt de spaimă, ea se răsuci pe călcâie, cu mișcări greoaie, zăngănind, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Dincolo de Callandor o văzu pe Egwene, împreună cu două femei cu fuste largi și șaluri închise, purtate peste bluzele albe ca neaua, cu părul cărunt legat cu basmale îndoite care le ajungeau până la brâu. Nynaeve înghiți în sec, nădăduind că nici una dintre cele trei să nu fi observat ce pățise, încercând să-și recapete suflul. Auzi, să se

furișeze așa...

Pe una dintre femeii o cunoștea, din poveștile lui Elayne: Amys avea un chip mult prea tineresc pentru părul său alb, dar, din câte aflaseră, acesta fusese aproape argintiu încă de când era copilă. Cealaltă, subțire și osoasă, avea ochi de un albastru-deschis și un chip zbârcit. Pesemne că era Bair. Din câte i se păru lui Nynaeve, era mai aspră decât Amys, deși nici aceasta nu arăta prea...

Dintr-odată, își aminti de ceva. „Rochie ciudată?” Și, ceva mai devreme, zăngănise...?

Se privi și rămase cu gura căscată. Rochia aducea, pe departe, cu cele din Ținutul celor Două Râuri, dar numai dacă-ți puteai închipui că femeile de pe-acolo purtau veșminte țesute din zale de oțel, cu întărituri precum cele pe care le văzuse în Shienar. Cum făceau bărbații să poată alerga și sări în șa, cu alea pe ei? Rochia o trăgea în jos, ca un sac încărcat cu grâne. Bățul de mai înainte devenise, și el, de metal, cu țepi la capăt, ca o vergea ascuțită de oțel. Chiar fără să-și ducă mâna la cap, își dădu seama că purta un fel de coif. Roșind de mânie, își adună puterile și rochia se prefăcu într-una simplă, de lână, ca din satul ei de baștină, iar țepușa – într-un toiag. Cu mare bucurie, își simți părul atârându-i din nou pe umăr, împletit în cosița obișnuită.

—Nu e bine să-ți lași gândurile să rătăcească, atunci când umbli în vis, spuse Bair cu un glas subțire, dar puternic. Dacă vrei să mai calci pe aici, trebuie să înveți să le stăpânești.

— Pot să le stăpânesc foarte bine, mulțumesc, răspunse cu asprime Nynaeve, apoi își dădu seama că glasul lui Bair nu ar fi trebuit să răsunе atât de înfundat; cele două Înțelepte păreau aproape... cețoase, iar Egwene, într-o rochie de un albastru-deschis, de călărie, era de-a dreptul străvezie. Ce se întâmplă? De ce arătați așa?

— la încearcă să intri tu în Tel'aran'rhiod când ești în șa, adormită doar pe jumătate, spuse, sec, Egwene, care părea să licărească. În Ținutul Întreit e dimineață și am pornit deja la drum. A trebuit să mă rog de Amys să-mi îngăduie să vin, mi-era teamă să nu te îngrijorezi.

— Și fără cal e greu, zise aceasta din urmă. E greu să

dormi așa, iepurește, când nu vrei decât să te trezești. Egwene n-a învățat chiar totul.

— Dar am s-o fac, spuse Egwene, hotărâtă și, parcă, puțin mândră.

Așa era mereu; se grăbea și se încăpățâna ori de câte ori trebuia să învețe ceva. Dacă Înțeleptele astea n-ar fi ținut-o de ceafă, ca pe un pui, pesemne că s-ar fi repezit cu capul înainte în fel de fel de belele. Dar Nynaeve uită de orice îngrijorare, în clipa în care prietena sa începu să vorbească despre cum trolocii și Draghkarii atacaseră Sălașul Stâncile Reci. O Înțeleaptă și Vestitoare-n vise, Seana, murise. Rand îi zorea pe Aielii Taardad către Alcair Dai, ceea ce – din câte înțelegea – era o încălcare a tuturor tradițiilor, și trimisese călăreți să-i mai aducă și alte septe. Băiatul nu dezvăluia nimănui ce voia să facă, Aielii erau tulburați, iar Moiraine își mușca degetele de furie și neputință. Asta ar fi putut fi o ușurare – Nynaeve așteptase demult ca Rand să n-o mai lase pe femeia aia să-și bage ghearele în el atât de adânc – dacă Egwene n-ar fi fost așa încruntată și îngrijorată.

— Nu știu dacă a început deja să-și piardă mințile sau pune ceva la cale, sfârși aceasta. Măcar dac-aș ști, aș putea îndura mai ușor – oricare-ar fi pricina. Nynaeve, mărturisesc că, de data asta, nu profețiile și nici Tarmon Gai'don mă neliniștesc.

O fi o prostie, dar i-am făgăduit lui Elayne să am grijă de el, și nu știu cum s-o fac.

Nynaeve ocoli sabia de cristal și o îmbrățișă. Măcar părea să fie acolo în carne și oase, chiar dacă arăta ca o imagine oglindită printre cețuri. Rand își pierdea mințile... Nu avea ce să facă în legătură cu asta, nu-i putea oferi nici o mângâiere. Egwene era cea care trebuia să aibă grijă de el.

— Cel mai bine pentru Elayne ar fi să-i spui lui Rand să-i citească scrisorile cu atenție. Din când în când, își face griji pentru el. Nu spune nimic, dar cred că-i e frică să nu fi scris prea mult. Dacă el o crede îndrăgostită până peste urechi, o va iubi, la rândul său, și asta va fi bine. Măcar noi, în Tanchico, avem ceva vești bune. Cât de cât.

Dar, după ce le povesti, se întrebă dacă nu cumva le

făgăduise prea mult.

— Deci, tot nu știți ce caută, zise Egwene după ce ea termină, și chiar dacă ați ști, ele sunt acolo, chiar la locul potrivit, și ar putea să găsească lucrul acela în orice clipă.

— Nici vorbă! N-am de gând să le las, făcu Nynaeve, ațintindu-și privirea liniștită și plină de hotărâre asupra celor două înțelepte; din ce-i povestise Elayne despre Amys, care părea înclinată numai să le prevină să se ferească de primejdii, trebuia să le ia mai tare – mai ales că, acum, arătau atât de tulburi încât păreau gata să se destrame la prima suflare. Elayne crede că Domniile Voastre cunoașteți tot felul de lucruri despre vise. Aș putea, cumva, să pătrund în visele Amatheriei, ca să aflu dacă este sau nu Iscoadă?

— N-ai pic de minte, zise Bair, scuturând din cap și din pletele lungi. Oi fi dumneata Aes-Sedai, dar tot nu ai minte. Să pătrunzi în visul alteia este ceva foarte primejdios, dacă nu te cunoaște și nu te așteaptă. E visul ei, nu e ca aici. Acolo, Amathera este stăpâna. Chiar și dumneata va trebui să i te supui.

Și ce sigură fusese că găsise calea! Aflând că greșise, se mânie. Și cum adică, „nu avea pic de minte”?

— Nu sunt o fetișcană oarecare, se răsti, dorind să-și prindă cosița în pumn, dar mulțumindu-se să și-l ducă la șold; nu înțelegea de ce, dar, în ultima vreme, o durea din ce în ce mai tare când se trăgea de păr. Am fost Meșterea în Emond's Field înainte să... devin Aes-Sedai, mai spuse, fără să se poticnească mai deloc din pricina minciunii. Pe atunci, puteam să le spun unor femei mai în vârstă ca Domnia Ta să stea jos și să tacă. Dacă aveți cum să mă ajutați, ajutați-mă și nu-i mai dați înainte cu primejdiile. Știu și eu să le recunosc.

Dintr-odată, își dădu seama că frumoasa ei cosiță se desfăcuse în două, câte una peste fiecare ureche, legate la capete cu ciucurași din panglică roșie. Purta o fustă atât de scurtă, încât i se vedeau genunchii și o bluză largă și albă, ca înțeleptele. Era desculță. Ce se întâmplase? Că doar nu-i trecuse nici o clipă prin cap să se îmbrace așa. Egwene duse repede mâna la gură. Se speriasse? Nu cumva zâmbea?

— Gândurile nestăpânite, zise Amys, îți pot da foarte

multe băți de cap, Nynaeve Sedai, până ce nu te înveți cu ele.

În ciuda glasului blând, buzele i se schimonosiră. De-abia își mai ascundea veselia. Cu mare greutate, Nynaeve izbuti să se stăpânească. Era cu neputință să fi fost ele. Cu neputință! Se chinui să se schimbe la loc, dar era foarte greu, de parcă ceva o împiedica. Se făcu din ce în ce mai roșie în obraji. Pe neașteptate, tocmai când era gata să se dea bătută și să ceară povețe, și chiar ajutor, se trezi la fel cum era la început. Ușurată, își mișcă degetele de la picioare, ascunse de încălțările ușoare, dar solide. Fusesse doar un gând răătăcit, nebunesc. Oricum, nici prin cap nu-i trecea să-și dea bănuielele pe față; celelalte păreau, și-așa, mult prea vesele, chiar și Egwene. „Nu mă aflu aici să mă iau la întrecere cu ele, ca o proastă. Nu le fac eu jocul.”

— Bine, dacă nu-i pot pătrunde în vise, măcar o pot aduce aici, în Tel'aran'rhiod? Trebuie să găsesc o cale de a-i vorbi.

— Nici dacă am ști nu ți-am spune, făcu Amys, potrivit și șalul cu mânie. Este o ticăloșie, Nynaeve Sedai.

— Ar fi la fel de neajutorată cum ai fi și dumneata în visul ei, se băgă și Bair, cu glasul ei subțire, ca o vergea de fier. De la primele Vestitoare-n vise și până acum, în vremea noastră, se știe că nimeni nu trebuie vreodată adus în vis fără voia sa. Se spune că asta era una dintre căile Umbrei, în ultimele zile ale Vârstei Legendelor.

Sub privirile lor aspre, Nynaeve se foi stânjenită. Dându-și seama, însă, că nu-și luase brațul de pe umărul lui Egwene, se liniști. Nu voia ca fata să creadă că o făceau să nu se simtă în largul ei. Nici n-o făcuseră. Chiar dacă, preț de o clipă, se închipuiseră târâtă în fața Soborului Femeilor, înainte să devină Meșterea, asta nu avea de-a face cu Înțeleptele. Numai că asprimea lor... După cum o priveau, chiar așa străvezii, își dădu seama că o puteau înfrunța până și pe Siuan Sanche, ochi în ochi. Mai ales Bair. Nu că i-ar fi fost frică de ele, dar o făcuseră să-și dea seama că trebuia să încerce să le ia mai ușor.

— Elayne și cu mine avem nevoie de ajutor. Femeile din Ajah Neagră mai au puțin până să găsească lucrul acela care-i

poate face rău lui Rand. Dacă ne-o iau înainte, s-ar putea să izbutească să pună mâna pe el. Trebuie să-l găsim noi primele. Dacă ne puteți ajuta, dacă-mi puteți da vreun sfat... cât de mic...

— Aes-Sedai, făcu Amys, dumneata și când ceri ajutor parcă dai porunci.

Nynaeve strânse din buze. Porunci? Mai că nu le căzuse în genunchi. Auzi, porunci! Numai că femeia Aiel nu părea să observe sau se prefăcea.

— Și totuși... Rand al'Thor poate fi în primejdie. Asta n-o putem îngădui. Există o cale.

— E primejdioasă, spuse Bair, clătinând cu hotărâre din cap. Tânăra asta știe încă și mai puțin decât Egwene, când a venit prima dată la noi. E prea periculos pentru ea.

— Atunci, poate să mă duc eu... începu Egwene, dar cele două o întrerupseră într-un glas.

— Tu ai să-ți termini învățătura. Prea ești nerăbdătoare și repezită, spuse cu asprime Bair, în același timp cu Amys, care zise, la fel de hotărâtă:

— Nu ești acolo, în Tanchico, nu cunoști locurile și nu ești la ananghie, ca Nynaeve. Vânătoarea asta-i a ei.

Sub privirile lor oțelite, Egwene lăsa, posomorâtă, umerii în jos. Cele două Înțelepte se priviră. În cele din urmă, Bair ridică din umeri și-și puse șalul pe cap. Era limpede - dădea de înțeles că se spală pe mâini de toate.

— E primejdios, făcu iarăși Amys; dacă stăteai să le ascuți, în Tel'aran'rhiol era primejdios și să răsuflă.

— Am să... începu Nynaeve, dar tăcu, văzând cum privirea celeilalte se înăsprea; credea că nu era cu putință, și totuși... își întipări în minte hainele pe care le purta - firește că povestea de mai devreme nu putea să fi fost din vina lor, dar nu strica să fie sigură - și o luă altfel: Voi avea multă grijă.

— Nu e cu putință, îi spuse, sec, Amys, dar altă cale nu știu. Nevoia e totul. Când se adună prea mulți oameni pentru un singur sălaș, septul trebuie să se împartă, și nevoia de apă este calea pentru întemeierea unui nou sălaș. Dacă nu se cunoaște nici un loc, una dintre noi este chemată pentru a-l găsi. Dacă te gândești numai la acea nevoie, te vei apropia de

ceea ce cauți. Cu fiecare gând, vei ajunge și mai aproape, mereu și mereu, până ce, în cele din urmă, nu doar că te trezești în vale, ci chiar acolo unde țâșnește apa. Pentru dumneata s-ar putea să fie mai greu, pentru că nu știi limpede ce cauți, deși nevoia este mare. Unde mai pui că, pe undeva, știi unde trebuie să ajungi – adică în palat. Dar iată și primejdia, de care trebuie să ții seama, mai spuse Înțeleapta, aplecându-se către ea, cu flăcări în priviri, și cu un ton la fel de răscolitor. Fiecare pas este făcut orbește, cu ochii închiși. Nu poți ști unde ajungi, până ce nu deschizi ochii. Și degeaba găsești apă, dacă te trezești în mijlocul unui cuib de vipere. Colții regelui muntelui ucid la fel de iute în vis ca și aieveau. Și cred că femeile astea, de care vorbește Egwene, sunt și mai primejdioase decât șerpii.

— Dar eu am făcut asta! strigă Egwene, iar Nynaeve o simți tresărind, în clipa în care ochii celorlalte se îndreptară către ea. Înainte să vă cunosc, se grăbi să adauge. Înainte să ajungem în Tear.

Nevoia. Nynaeve se simți mai împăcată cu femeile Aiel, acum că una dintre ele îi arătase ceva ce-i putea fi de folos.

— Aveți mare grijă cu Egwene, le spuse, strângând-o la piept pe prietena ei, pentru a le arăta că nu vorbea cu răutate. Ai dreptate, Bair! Dintotdeauna a încercat să facă mai multe decât știa. De când era mică.

Cine știe de ce, Bair o privi, ridicând dintr-o sprânceană.

— Mie nu mi se pare așa, spuse Amys, cu voce seacă. De-acum, s-a învățat să asculte. Nu-i așa, Egwene?

Fata strânse încăpățânată din buze. Pesemne că Înțeleptele astea nu o cunoșteau deloc, dacă li se părea că o femeie din Ținutul celor Două Râuri putea fi, vreodată, ascultătoare. Pe de altă parte, nu le răspunse nimic, ceea ce era ciudat. Nynaeve se gândi că femeile Aiel păreau la fel de aspre ca și cele din Turn.

Clipele treceau în zbor, iar ea era nerăbdătoare să facă încercarea; dacă Elayne o trezea, nu era sigură că mai putea adormi înainte de câteva ceasuri.

— Peste șapte zile, spuse, una dintre noi va fi din nou aici. Egwene încuviință.

— Peste șapte zile, Rand se va fi înfățișat tuturor căpeteniilor de clan drept Cel care Vine cu Zorile, și toți Aielii vor fi de partea lui.

Înțeleptele se foiră ușor, iar Amys își potrivi șalul, dar Egwene nu observă.

— Numai Lumina știe ce-are de gând să facă după asta, mai spuse ea.

— În șapte zile, zise Nynaeve, Elayne și cu mine vom fi pus mâna pe ceea ce caută Liandrin.

Sau, cine știe, Ajah cea Neagră avea să le-o ia înainte. Deci Înțeleptele nu erau nici pe departe sigure că Aielii aveau să-l urmeze pe Rand, așa cum nici Egwene nu știa ce pune la cale. Nu mai exista siguranță pe nicăieri. Dar nici n-avea rost s-o mai împovăreze pe Egwene cu alte frământări.

— Când ne vom întâlni din nou, îți vom povesti cum le-am luat prinse, le-am vârat în saci și le-am trimis îndărăt în Turn, la judecată.

— Nynaeve, încearcă să ai grijă! Știu că nu prea îți dai seama cum, dar măcar încearcă. Și spune-i și lui Elayne. Ea nu e la fel de... îndrăzneată... ca tine, dar nici departe nu-i.

Amys și Bair îi puseră câte o mână pe umăr, și toate trei dispărură. Să încerce să aibă grijă? Fată prostuță. Ea una avea mereu grijă. Dar ce-o fi vrut să spună, în loc de „îndrăzneată”? Venindu-i să se tragă de cosiță, Nynaeve își încrucișă brațele pe piept. Poate era mai bine să nu știe.

Își aduse aminte că nu-i povestise lui Egwene despre Egeanin. Poate că era mai bine să nu o facă să se gândească iarăși la zilele în care fusese întemnițată. Egwene n-avea de ce s-o întâlnească, oricum. Arde-o-ar focul de femeie! Pe ea și pe toți Seanchanii! Arde-o-ar pârjolul de Egeanin! Cenușă să se facă!

— Nu s-ar zice că știu cum să-mi folosesc timpul, zise ea cu voce tare. Cuvintele răsunară printre coloanele înalte. După plecarea celorlalte femei, acestea păreau și mai rău-prevestitoare ca înainte, ca vizuinile unor iscoade nevăzute, gata să sară la ea. Era vremea să plece.

Mai întâi de toate, însă, își schimbă veșmintele. Cosița groasă deveni un mănunchi de cosițe lungi și subțiri, iar

rochia – un veșmânt strâmt, numai pliuri, din mătase verde-închis. Un vâl străveziu îi acoperea gura și nasul, fluturând ușor la fiecare răsuflare. Strâmbându-se, adăugă și mărgelile verzi de jad, țesute printre cosițe. Dacă vreuna dintre surorile Negre își folosea ter’angrealul pentru a pătrunde în Lumea Viselor și o vedea bântuind prin Palatul Panarhului, avea s-o creadă o simplă femeie din Tarabon, care ajunsese acolo dintr-un vis obișnuit. Totuși, unele o știau din vedere.

Ridicându-și câteva cosițe împletite cu mărgelile, zâmbi. Avea părul de culoarea mierii. Nu-i trecuse prin cap că era cu puțință așa ceva. „Mă întreb cum arăt. Oare m-or mai recunoaște?”

Dintr-odată, lângă Callandor apăru o oglindă înaltă. Privindu-se, făcu ochii mari de mirare, iar buzele ca un boboc de trandafir i se întredeschiseră. Avea chipul Rendrei! Trăsăturile ei apăreau și dispăreau – ochii și pletele se făceau ba mai închise, ba mai deschise. Încordându-se, izbuti să păstreze chipul hangitei. De-acum, nimeni nu avea s-o mai recunoască. Și Egwene, care n-o credea în stare să aibă grijă!

Închizând ochii, se gândi la Tanchico, la Palatul Panarhului, la nevoia care-o îmboldea. Ceva primejdios pentru Rand, pentru Dragonul Renăscut... nevoia... împrejurul ei, Lumea Viselor se înfioră. Simți o alunecare ușoară și deschise nerăbdătoare ochii, să vadă unde ajunsese.

Era un dormitor mare cât șase din Curtea celor Trei Pruni puse laolaltă. Pereții văruiți în alb erau pictați cu frize, iar din tavan atârnavă lămpi suflate cu aur, pe lanțuri, și ele aurite. Patul era acoperit de un baldachin, ai cărui stâlpi înfățișau copaci: crengile frunzoase se întindeau pe deasupra saltelei, ca o coroană. La picioarele patului, cu spatele sprijinit de un stâlp, stătea încordată o femeie tânără. Era frumoasă, în felul ei, cu buzele acelea pline pe care, acum, le avea și Nynaeve. Era brunetă și purta pe creștet o coroană din frunze suflate cu aur, perle și rubine, cu un opal mai mare decât un ou de găscă, iar la gât avea o etolă lată, care-i atârna până la genunchi, brodată numai cu copaci. În afară de asta, nu mai era acoperită decât de un strat subțire de sudoare. Privirile sale înfricoșate erau ațintite asupra altei femei care stătea

tolănită în largul său pe o canapea joasă, cu spatele la Nynaeve și oarecum străvezie, așa cum fusese și Egwene mai devreme. Era scundă și zveltă, cu plete negre care-i cădeau pe umeri, și cu o rochie largă din mătase galben-pal, care nu semăna câtuși de puțin cu cele din Tarabon. Nynaeve nici nu mai avea nevoie s-o vadă din față ca să știe că avea ochii mari și albaștri, ușor migdalați, și nici să observe unde de Aer care-o țineau pe prima femeie lipită de pat, ca să înțeleagă că avea de-a face cu Temaile Kinderode.

— ... Poți afla așa de multe, când te folosești de vise, în loc să-ți irosești somnul, spuse aceasta, cu accentul ei de Cairhien, râzând. Nu te simți bine? Ce să te mai învâț? Da, știu. „Iubit-am mateloți o sută”. Ai grijă, Amathera, făcu femeia, fluturându-și un deget, să înveți toate cuvintele. Știi că mă superi dacă... La ce te holbezi?

Dintr-odată, Nynaeve își dădu seama că femeia de la picioarele patului - Amathera? Adică Domnița-Panarh? - se uita drept la ea. Temaile se mișcă alene, de parcă voia să întoarcă ochii. Nynaeve și-i închise iute pe ai săi. Nevoia.

Un fior.

Sprijinindu-se, ușurată, de coloana îngustă, Nynaeve trase aer în piept, de parcă alergase douăzeci de mile, fără măcar să se întrebe unde era. Inima îi bătea ca o tobă. Cuib de vipere, ce mai. Temaile Kinderode. Amico, sora cea Neagră, spunea că femeii îi plăcea să chinuie - adică îi plăcea îndeajuns de mult pentru ca altă femeie din Ajah Neagră să se teamă. Iar ea nu era în stare să conducă nici măcar o undă. Putea să ajungă lipită de un stâlp al patului, alături de Amathera. Pe Lumină! Se înfioră și, observând, se strădui să se liniștească. „Gata, femeie! Ai scăpat de-acolo și, chiar dacă Temaile te-a văzut, nu te-a recunoscut”. O femeie necunoscută, care-a dispărut, ca și cum ar fi fost o simplă locuitoare din Tarabon, ajunsă pentru o clipă în Tel'aran'rhiod. Totul se terminase repede. Temaile nu avea cum să-și fi dat seama că ea putea conduce - căci, chiar și atunci când nu era, de fapt, în stare, înzestrarea putea fi descoperită. Trecuse doar o clipă. Cu puțin noroc, scăpase.

Măcar acum știa ce se întâmpla cu Amathera. Femeia nu

era de partea lui Temaile, era limpede. Căutarea dăduse, deja, rezultate. Dar încă nu era îndeajuns. Trăgându-și răsuflarea cum putea mai bine, privi în jur.

Se afla într-o încăpere uriașă, aproape pătrată, plină de șiruri de coloane albe și subțiri, cu podeaua din lespezi albe și netede, și tavanul împodobit cu foiță de aur. O frânghie groasă, din mătase albă înconjura camera, spânzurând între niște stâlpi din lemn închis la culoare, lăcuiți, care-i veneau cam până la brâu. Numai ușile cu câte două arcade erau libere. De jur împrejur se aflau rafturi și vitrine deschise, precum și scheletele unor animale ciudate. Alte vitrine se aflau în mijloc, și ele împrejmuite cu funii. Era sala cea mare a palatului, din câte le spusese Egwene. Pesemne că lucrul pe care-l căuta se afla chiar acolo. Pasul următor nu avea să mai fie așa primejdios. Aici nu erau vipere – nu se vedea nici o Temaile.

Alături de o vitrină de sticlă, sprijinită pe patru picioare sculptate și aflată chiar în mijloc, apăru o femeie destul de chipeșă. Nu era din Tarabon, căci părul îi cădea liber pe umeri, în valuri, dar nu asta o făcuse pe Nynaeve să caște gura, ci faptul că rochia ei părea de ceață – ba argintie și mată, ba cenușie și atât de subțire încât picioarele i se vedeau limpede. Nu știa de unde venea, dar pesemne că era foarte îndrăzneată, dacă-și închipuise în vis un asemenea veșmânt. Nici măcar rochiile din Doman, de care auzise atâtea și atâtea, nu puteau fi ca asta.

Femeia privi vitrina cu un zâmbet, apoi străbătu încăperea și se opri în capăt, pentru a cerceta ceva ce Nynaeve nu observa, un lucru de culoare închisă, așezat pe un raft alb de piatră, încruntându-se, Nynaeve lăsă din mână cosițele de culoarea mierii. Avea să dispară iute – puțini oameni izbuteau să rămână mai mult de câteva clipe în Tel'aran'rhiod. Firește, nu avea nici o importanță dacă o vedea – după înfățișare, nu era dintre surorile Negre. Și totuși, părea, cumva... Brusc, își dădu seama că apucase din nou cosițele în pumn. Femeia aceea... Fără să-și dea seama, se trase mai tare de păr, și-și privi cu uimire pumnul. Dosul palmei i se albise. Tremura. Ca și cum atunci când se gândea la femeie... Cu brațul

tremurător, parcă încerca să-și smulgă părul de tot. Pe Lumină, de ce?

Femeia înveșmântată în ceață stătea tot în fața pedestalului alb, din depărtare. Tremurul urcă spre umăr. Era sigură că n-o mai văzuse niciodată, și totuși... încercă să-și descleșteze degetele, dar nu izbuti. Nu, n-o mai văzuse. Tremurând din cap până în picioare, se cuprinse cu brațul liber. Nu, cu siguranță... Dinții începură să-i clănțane. Femeia părea... îi venea să plângă. Femeia...

Dintr-odată, în minte îi înfloriră roiuri de imagini. Se lăsă moale, sprijinită de coloană, de parcă o loviseră. Ochii dădeau să-i iasă din orbite. Văzu totul din nou. Încăperea Florilor Căzătoare și vizitatoarea lor, împrejmuită de nimbul *saidarului*. Ea și cu Elayne, îngânându-se ca niște copile, întrecându-se să fie primele care să răspundă, să-i spună tot ce știau. Oare cât de multe dezvăluiseră? Era greu să-și amintească amănunte, dar parcă izbutise să păstreze anumite taine. Nu pentru că ar fi vrut – dimpotrivă, dorea să-i spună tot, să răspundă la orice întrebare. Se înroși de rușine și de mânie. Reușise să ascundă anumite lucruri, dar numai pentru că fusese atât de... nerăbdătoare să răspundă, încât trecuse peste ceea ce nu părea important.

„Nu pricep nimic, spuse un glas din străfundul minții sale. Dacă-i o soră Neagră de care nu știu, de ce nu ne-a dat pe mâna lui Liandrin? Putea s-o facă. Ne-am fi dus cu ea ca niște mielușele.”

Mânia rece n-o lăsa să asculte. O soră Neagră o făcuse să danseze ca o marionetă și-i spusese să uite. Îi poruncise! Iar ea făcuse întocmai! Ei, acum avea să afle cum era să aibă de-a face cu ea când știa totul și era pregătită!

Înainte să apuce să soarbă din Adevăratul Izvor, alături de ea apăru, pe neașteptate, Birgitte, cu surtucul ei scurt și alb, și pantalonii galbeni, largi, legați la glezne. Birgitte, sau vreo femeie care se visa în pielea ei, cu părul auriu împletit într-o cosiță meșteșugită. Aceasta duse un deget la buze, arătă spre Nynaeve, apoi, cu gesturi înfrigurate, către una dintre ușile duble din spatele lor. Îndemnând-o, încă o dată, din ochii albaștri, dispăru.

Nynaeve clătină din cap. Nu avea timp pentru ea, oricine-ar fi fost. Deschizându-și sufletul către *saidar*, se umplu de Putere până în străfunduri. De Putere și de mânie îndreptățită. Se întoarse... dar femeia înveșmântată în ceață dispăruse. Dispăruse!

Pentru că proasta cu cosiță blondă o făcuse să nu mai fie atentă. Poate că măcar aia mai era acolo, așteptând-o. Învăluită în Putere, se îndreptă spre ușa care-i fusese arătată.

Cealaltă o aștepta, într-un coridor cu covoare în culori vii, unde lămpile aurii, stinse, răspândeau miros de uleiuri parfumate. De-acum, avea și un arc de argint, iar la cingătoare îi atârna o tolă cu săgeți, din același metal.

— Cine ești? Întrebă, furioasă, Nynaeve; avea să-i dea prilejul să-și spună povestea, iar apoi o lecție pe care să n-o uite prea curând. Ești tot proasta aia care-a tras în mine, în Pustie, spunându-mi că ai fi Birgitte? Eram pe cale s-o învăț pe una din Ajah Neagră cum să se poarte, iar din pricina ta a scăpat!

— Chiar sunt Birgitte, spuse femeia, sprijinindu-se în arc. Cel puțin acesta este numele pe care-l cunoști dumneata. Și nu mai fi așa de sigură... era cu puțință să ai chiar dumneata parte de o lecție, și aici, și în Ținutul Întreit. Eu îmi amintesc de viețile pe care le-am trăit ca și cum ar fi cărți citite și răscitite. Cele de demult sunt mai palide decât celelalte, dar îmi amintesc foarte bine când am luptat alături de Lews Therin. N-am să uit niciodată chipul lui Moghedien, și nici pe al lui Asmodean, cel care era cât pe ce să te observe, în Rhuidean.

Asmodean? Moghedien? Femeia era o Rătăcită? O Rătăcită în Tanchico. Și altul la Rhuidean, în Pustie! Egwene i-ar fi spus cu siguranță ceva, dacă ar fi știut. De acum, nu mai avea cum s-o prevină, până nu treceau șapte zile. Se simți potopită de mânie - și de *saidar*.

— Ce faci dumneata aici? Știu că ați dispărut cu toții, după ce Cornul lui Vaiere v-a chemat, dar ești... Începu Nynaeve, însă se opri, ușor stingherită de ceea ce fusese gata să spună; netulburată, femeia sfârși în locul ei:

— Moartă? Noi, cei legați de Roată, nu suntem morți la fel

ca toți ceilalți. Ce loc mai bun să așteptăm până ce Roata ne țese noi vieți, decât Lumea Viselor? făcu ea, și râse. Am început să vorbesc ca un gânditor. În aproape toate viețile de care-mi amintesc, am fost o fată ca oricare altele, căreia i-a plăcut să tragă cu arcul. Atât și nimic mai mult.

— Despre dumneata vorbesc mii de povești, zise Nynaeve. Și am văzut, în Faime, ce poți face cu săgețile. Puterea condusă de femeile Seanchanilor nu te-a atins. Birgitte, aici avem de-a face cu aproape o duzină de surori Negre. Și, pare-se, și cu o Rătăcită. Am cam avea nevoie de ajutor.

Cealaltă se strâmbă, stingherită și tristă.

— Nu pot, Nynaeve. Nu pot atinge lumea cărnii, decât atunci când Cornul mă cheamă din nou. Sau dacă Roata îmi țese renașterea. Dar, dacă ar face-o în clipa asta, n-ați mai găsi decât un prunc scâncind la sânul maică-sii. Cât despre Faime, acolo ne-a chemat Cornul. Nu eram trup și suflet în lume, ca voi. De-asta Puterea nu ne atingea. Aici, totul e vis, și Puterea Supremă mă va distruge la fel de ușor ca și pe tine. Poate chiar mai ușor. Ți-am spus. Sunt o femeie cu un arc. Cândva am fost războinică, dar acum nu mai sunt, clătină ea din cap, fluturându-și cosița frumos împletită. Nu știu de ce vorbesc atâta. Nici n-ar trebui să discut cu dumneata.

— De ce nu? Doar am mai vorbit. Și Egwene mi-a spus că i s-a părut că te-ar fi zărit. Erai acolo, nu? întrebă Nynaeve, apoi se încruntă. Că veni vorba, de unde-mi știi numele? E o întâmplare sau ai această înzestrare mereu?

— Știu numai ce văd și ce aud. V-am privit și am ascultat, de câte ori v-am întâlnit, pe tine, pe celelalte două și pe tânărul cu lupii. Legile spun că nu avem voie să vorbim cu cei care se află în Tel'aran'rhiod. Și totuși, răul bântuie visele, ca și lumea cărnii, iar voi, cei care-l înfrunțați, mă atrageți către voi. Chiar dacă știu că nu pot face mare lucru, îmi doresc să v-ajut. Dar nu pot. Aș încălca legile, legile care m-au ținut aici vreme de atâtea Rotiri, încât în amintirile mele cele mai vechi și mai tulburi știu că am trăit deja de o sută de ori, sau chiar o mie. Vorbindu-ți, încalc legi dintre cele mai aspre.

— Chiar așa, spuse un glas aspru, bărbătesc.

Nynaeve tresări și mai că nu lovi cu Puterea. Bărbatul era bronzat și puternic. Peste umerii lui se vedeau plăselele a două săbii. Din câțiva pași, veni lângă Birgitte. Din ceea ce auzise de la ea, Nynaeve îl recunoscuse – era Gaidal Cain, numai că, în vreme ce femeia cu păr de aur era la fel de frumoasă ca în povești, el nu era, nici pe departe. Mai bine zis, era unul dintre cei mai urâți bărbați pe care-i căzuseră ochii, cu fața lată, nasul prea gros și gura prea mare. Birgitte, însă, îi zâmbi și-l mângâie pe obraz – era limpede că ținea la el, și poate mai mult de atât. Cu uimire, Nynaeve văzu că era mai scund decât ea, numai că, așa puternic și îndesat, cu mișcări agile, părea să fie mult mai înalt.

— Aproape întotdeauna am fost legați, îi spuse Birgitte când își luă, în sfârșit, ochii de la Cain. De cele mai multe ori, se naște înaintea mea – așa că simt că timpul se apropie, atunci când nu-l mai pot regăsi – și, când îl zăresc prima oară, nu pot să-l sufăr. Dar, aproape de fiecare dată, ajungem să ne îndrăgostim și chiar să ne luăm. E o poveste simplă, dar cred că noi am refăcut-o sub mii de chipuri.

Cain n-o băgă în seamă pe Nynaeve, de parcă nici nu se afla acolo.

— Legile există pentru că așa trebuie, Birgitte. Cei care le-au încălcat n-au avut parte decât de necazuri și nefericiri.

Glasul său era, într-adevăr, aspru, din câte auzea Nynaeve – nici pe departe precum cel al bărbatului din povești.

— Pesemne că nu pot sta deoparte, când răul se dezlănțuie, răspunse, încet, femeia. Sau poate că tânjesc, din nou, după trup. A trecut așa mult de când ne-am născut ultima dată! Umbra se întinde iarăși, Gaidal. Se întinde, de aici. Trebuie s-o înfruntăm. De-asta suntem legați de spițele Roții.

— Când ne va chema Cornul, vom lupta. Când Roata va țese firele noastre, și atunci vom lupta. Dar nu mai devreme! făcu el, sfredelind-o cu privirea. Ai uitat ce ți-a făgăduit Moghedien, pe când îl urmam pe Lews Therin? Am văzut-o cu ochii mei, Birgitte! Când te va zări, te va recunoaște.

— Am să vă ajut cât pot, spuse ea, întorcându-se către

Nynaeve, dar să nu-mi cereți cine știe ce. Tel'aran'rhiod este singura mea lume și, aici, am mai puțină putere chiar decât voi.

Nynaeve clipi, surprinsă; bărbatul cel bronzat și masiv nu se mișcase, din câte văzuse ea, dar, pe neașteptate, se afla la doi pași depărtare, ascuțindu-și sabia cu un zgomot ușor. Dinspre el, Birgitte vorbea singură – era limpede.

— Ce-mi poți spune despre Moghedien, Birgitte? Trebuie să aflui cât mai multe, ca s-o înfrunt.

Sprijinită în arc, Birgitte se încruntă gânditoare.

— Nu-ți va veni ușor, și nu doar pentru că-i o Rătăcită. De cele mai multe ori, se ascunde și se ferește de primejdii. Atacă numai acolo unde observă o slăbiciune, și se furișează mereu printre umbre. Dacă se teme că va fi înfrântă, fuge – nu este ea femeia care să lupte până la ultima suflare, chiar dacă există vreo nădejde să iasă învingătoare. Așa ceva nu-i de ajuns pentru ea. Dar să nu faci greșeala s-o privești de sus. E ca un șarpe încolăcit în iarbă, așteptând clipa să muște – și e încă și mai crudă decât șarpele. Aici, mai ales, ai mare grijă. Lanfear spunea mereu că Tel'aran'rhiod este lumea ei, dar Moghedien era în stare de mult mai multe lucruri, aici, cu toate că, în lumea cărnii, este mai slabă. Dincolo, nu cred că ar îndrăzni s-o înfrunte.

Nynaeve se înfioră; în sufletul ei, teama se lupta cu mânia care-i îngăduia să conducă. Moghedien. Lanfear. Femeia aceea vorbea cu atâta liniște despre Rătăciți.

— Ce ți-a făgăduit Moghedien, Birgitte?

— Știa totul despre mine, mai mult chiar decât mine însămi. Știa ce sunt. De unde, n-am habar, răspunse Birgitte, privindu-l pe Cain; chiar dacă el părea atent numai la sabie, femeia coborî vocea. A promis că va face în așa fel încât să rămân singură, să jelesc, câtă vreme se va mai învârti Roata. Părea foarte încrezătoare în puterile ei.

— Și totuși, vrei să ne ajuți.

— Cât pot, Nynaeve. Nu uita, ți-am spus să nu aștepti prea multe de la mine, zise cealaltă, privindu-l din nou pe bărbatul care-și ascuțea sabia. O să ne mai întâlnim noi. Dacă ai grijă și dacă scapi cu viață.

Ridicându-și arcul pe umăr, se apropie de Cain, îi puse un braț pe după umeri și-i șopti ceva la ureche. Nynaeve nu auzi nimic, dar îi văzu dispărând împreună; bărbatul râdea.

Clătină din cap. Să aibă grijă. Toată lumea îi spunea același lucru. O femeie coborâtă din povești, care-i făgăduise ajutor, deși nu era în stare de prea multe. Iar în Tanchico se afla o Rătăcită. Cu gândul la Moghedien și la ce le făcuse, se mânie și mai tare, până ce Puterea Supremă ajunsese să-i ardă trupul ca un soare. Pe neașteptate, se trezi îndărăt în încăperea cea mare – mai că spera că femeia se întorsese și ea, dar nu mai era nimeni acolo. Mânia și Puterea urlau în sufletul ei – i se părea că pielea avea să i se prefacă în cenușă. Și lui Moghedien, și surorilor Negre le-ar fi venit mult mai ușor s-o simtă, dacă țesea vreo undă, dar tot nu dădu drumul Izvorului. Aproape că-și dorea să fie găsită, ca să le poată lovi. Pesemne că Temaile era încă în Tel'aran'rhiod. Dacă se întorcea în dormitor, putea să scape de ea o dată pentru totdeauna. Da, să scape de Temaile – dar, așa, avea să le prevină pe celelalte. La acest gând, îi veni să urle.

Și Moghedien de ce zâmbea? Apropiindu-se cu pași mari de vitrină, o cutie lată de sticlă așezată pe o masă sculptată, se uită înăuntru. Șase statuete mici, care nu semănau una cu alta, erau rânduite într-un cerc, sub sticlă. Una era o femeie goală, ridicată pe vârfurile picioarelor, dansând grațioasă, alta înfățișa un păstor cam de două ori mai mic, cântând la nai, cu cârja pe umăr și o oaie la picioare. Și celelalte patru erau la fel de deosebite. Numai că Nynaeve își dădu pe dată seama de ce zâmbise Rătăcita.

În mijlocul statuetelor, pe un soclu de lemn, lăcuit în roșu, se afla un rotocol cam cât palma unui bărbat, despărțit în două de o linie șerpuită – o parte sclipea, albă ca zăpada, cealaltă era neagră ca smoala. Era făcut din *cuendillar*, o știa bine – mai văzuse și altele, cândva. Cu toatele, erau șapte – pecetile care țineau ferecată temnița Celui Întunecat, sau, mai bine zis, lucrșoarele în care se aduna Puterea care pecetluia. Era ceva aproape la fel de important ca și acel obiect care-l punea în primejdie pe Rand. Trebuia ținut departe de mâinile surorilor Negre.

Dintr-odată, își văzu chipul. Sticla era din cea mai fină, fără umflături, aproape ca o oglindă, deși imaginile erau mai tulburi. Se văzu drapată în mătăsurile verzi, atât de strâmte încât îi dezvăluiau rotunjimile sânilor, coapselor și șoldurilor. Cosițele lungi, de culoarea mierii, împrejmuiau un chip cu ochi mari, căprui, și buze răsfrânte. Nimbul de *saidar* nu se vedea, firește. Pe de o parte, nici măcar ea însăși nu se mai cunoștea, pe de alta, umbla însemnată, astfel încât oricine să știe că era Aes-Sedai.

— Pot să am și eu grijă, îngână.

Dar mai așteptă câteva clipe. Puterea care-i umplea trupul și sufletul era ca viața care clocotea în ea, făcând-o să-și amintească de toate plăcerile pe care le cunoscuse vreodată. Până la urmă, dându-și seama că se purta ca o proastă, se mai liniști și izbuti să se desprindă. Sau, cine știe, poate că mânia i se topise, și deja nu mai era în stare să conducă.

Oricum, asta n-o ajută deloc în căutare. Trebuia să fie ceva, în încăperea cea uriașă, printre toate vitrinele. Întorcându-și privirile de la un schelet, care părea să fi fost, cândva, o șopârlă cu colți, lungă de vreo zece picioare, închise ochii. Nevoia. Primejdia care-l amenința pe Dragonul Renăscut, pe Rand. Nevoia.

Un fior.

Se trezi dincolo de funia albă de mătase, alături de un pedestal de piatră, tot albă. La prima vedere, ceea ce se afla deasupra nu părea cine știe ce – un soi de colier și două brățări dintr-un metal negru, unite –, dar, gândindu-se puțin, își dădu seama că, în cele din urmă, ajunsese unde trebuia. Numai dacă ar fi căzut drept pe pedestal, s-ar fi putut apropia mai tare.

Întinse mâna să atingă colierul. Chin. Jale. Suferință. Se trase îndărăt, gâfâind, cu mintea încă tulburată. Toate îndoielile i se risipiră. Asta căutau cele din Ajah Neagră și, de vreme ce lucrul se afla pe pedestal, în Tel'aran'rhiod, însemna că tot acolo era și în lumea treziei. Le-o luase înainte.

Pedestalul de piatră albă.

Răsucindu-se pe călcâie, privi lung vitrina în care se afla

pecetea de *cuendillar*, și găsi locul în care se afla când o văzuse, pentru prima oară, pe Moghedien. Tot pedestalul ăsta îl privise și ea – brățările și colierul. Pesemne că Moghedien știa. Dar...

Totul împrejurul ei începu să se învârtă și să se tulbure, apoi dispăru...

— Trezește-te, Nynaeve, șopti Elayne, înăbușindu-și un căscat, în vreme ce-o scutura de umeri. De-acum cred că a trecut un ceas. Vreau și eu să dorm. Trezește-te sau o să vedem cum îți stă cu capul într-o găleată cu apă.

Nynaeve deschise brusc ochii și se holbă la ea.

— Dacă știe de ea, de ce nu le-a condus deja și pe alelalte într-acolo? Dar, dacă ele o cunosc, de ce e nevoită să pătrundă în Tel'aran'rhiol ca să-l vadă? Oare se ascunde și de ele?

— Ce tot spui acolo?

Fluturând din cosițe, în vreme ce se străduia să se ridice și să se sprijine de căpătâiul patului, Nynaeve își trase mai bine cămașa.

— Stai că-ți spun cât ai clipi.

Auzind povestea despre întâlnirea cu Egwene și ce urmasă, Elayne rămase cu gura căscată. Nevoia. Moghedien. Birgitte și Gaidal Cain. Colierul și brățările din metal negru. Asmodean în Pustie. O pecete în Palatul Panarhului. Elayne se lăsase moale pe saltea, cu mult înainte ca Nynaeve să ajungă la Temaile și Domnița-Panarh, de care pomeni de-abia la sfârșit, de parcă uitase. Ca și despre faptul că-și schimbase înfățișarea, dându-se drept Rendra. Dacă n-ar fi văzut-o așa serioasă, ar fi zis că ascultase prea multe povești de-ale lui Thom.

Egeanin, care ședea cu picioarele încrucișate, în cămașa de in, cu mâinile pe genunchi, părea de-a dreptul neîncrezătoare. Elayne nădăjdui ca Nynaeve să nu se înfurie, văzând că femeia avea încheieturile dezlegate.

Moghedien. Asta era partea cea mai îngrozitoare. O Rătăcită în Tanchico. O Rătăcită care ținuse Puterea împrejurul lor, făcându-le să-i spună totul. Elayne nu-și mai

amintea nimic din toate astea - la acest gând, stomacul i se făcu, dintr-odată, ghem.

— Cine știe, Nynaeve? Poate că Moghedien - „Pe Lumină, chiar a fost în stare să intre peste noi și să ne facă să...” - chiar se ascunde de Liandrin și de celelalte. Se potrivește cu ce ți-a spus Birgitte - „Pe Lumină, sfaturi de la Birgitte!” - despre ea.

— Orice-ar face Moghedien, spuse, încordată, Nynaeve, am de gând să mă răfuiesc cu ea. Una peste alta, adăugă, lăsându-și capul jos pe lemnul împodobit cu flori sculptate, trebuie să punem mâna pe pecete, și cât mai repede. Și pe colierul ăla.

— Dar de ce crezi c-ar fi primejdios pentru Rand? făcu Elayne, clătînând din cap. Ești sigură? O fi vreun ter’angreal? la mai spune-mi cum arăta.

— Arăta ca un colier, legat de două brățări, se răsti Nynaeve, la capătul răbdării. Două brățări, unite, dintr-un soi de metal negru, și un colier lat, ca o zgardă...

Privirea ei se îndreptă, dintr-odată, spre Egeanin, dar Elayne i-o luase înainte. Netulburată, femeia cu părul negru se îndreptă, sprijinindu-se pe călcâie.

— N-am auzit niciodată de un *a’dam* bun pentru bărbați sau de vreunul asemănător cu cel de care vorbești. Nimeni nu încearcă să țină în frâu un bărbat care poate conduce.

— Dar asta trebuie să fie, spuse, încet, Elayne.

„Vai, pe Lumină, nădăjduiam să nu existe așa ceva pe lume.” Măcar prima care-l găsisese fusese Nynaeve. Așa, puteau să le oprească să-l folosească pe Rand.

Nynaeve făcu ochii mici, văzând-o pe Egeanin cu mâinile libere, dar nu pomeni nimic.

— Pesemne că Moghedien e singura care știe. Altfel, nimic nu mai e de înțeles. Dacă găsim o cale să pătrundem în palat, putem lua pecetea și... lucrul ăla. Și, dacă putem s-o scoatem și pe Amathera, Liandrin și ciracele ei vor da nas în nas cu Legiunea Panarhului, Garda Orașului și, poate, și Mantiile Albe, cu toții împotriva lor. N-o să aibă cum să scape, nici măcar cu Puterea! Dar cum să ne strecurăm înăuntru?

— M-am gândit un pic la asta, îi zise Elayne, dar mi-e

teamă că bărbații au să ne facă greutate.

— Lasă-i în seama mea, pufni cealaltă. Am să...

Dintr-odată, pe coridor se auziră zgomote. Un bărbat strigă.

Liniștea se lăsa la loc, la fel de iute. Thom stătea de veghe, acolo... Elayne se năpusti să deschidă ușa, sorbind din saidar, dar Nynaeve sări și ea din pat, pe dată. Și Egeanin se ridică.

Thom tocmai se ridica de pe jos, ducându-și o mână la cap. Juilin, cu toiagul, și Bayle Domon, cu o măciucă scurtă, stăteau împrejurul unui bărbat cu plete blonde care zăcea cu fața în jos pe podea, fără cunoștință. Elayne se grăbi spre Thom, încercând să-l ajute. El îi zâmbi, recunoscător, dar se încăpățână să-i dea mâinile la o parte.

— N-am nimic, copilă.

„N-avea nimic? Dیتamai cucuiul la tâmplă...”

— Asta tocmai trecea pe aici și, pe neașteptate, m-a pocnit în cap. Pesemne că umbla după bani.

Atât și nimic mai mult. Îl pocnise în cap, dar n-avea nimic.

— Și ar fi scăpat nevătămat, zise Juilin, dacă n-aș fi venit să văd dacă Thom nu avea nevoie de un răgaz...

— Zic că puteam să stau și eu de strajă, îngână Domon – de data asta, cei doi păreau să nu se mai dușmănească la fel de mult ca de obicei.

Elayne avu nevoie numai de o clipă pentru a-și da seama de ce. Nynaeve și Egeanin ieșiseră pe coridor numai în cămășuțe. Juilin le cântărea din privirile lacome, care l-ar fi băgat în belele, dacă apărea Rendra, cu toate că încerca să se ascundă.

Domon, în schimb, nici măcar nu se străduia – trăgea cu ochiul la Egeanin, cu brațele încrucișate și buzele strânse – era de-a dreptul dezgustător! – măsurând-o din cap până în picioare.

Cele două își luară repede seama, dar fiecare făcu altceva. Nynaeve, cu cămășuța ei subțire, din mătase albă, îi aruncă prinzașului o privire aspră și intră îndărăt în cameră, cu pași mari, apoi își arată din nou chipul, puțin cam îmbujorat, pe după ușă. Egeanin, a cărei cămașă de in era

mai lungă și mai groasă decât a celeilalte – Egeanin, care nu se tulburase câtuși de puțin, fiind luată prizonieră, care se lupta ca un Străjer – Egeanin făcu ochii mari și se înroși, cu un oftat de groază. Uimită, Elayne se holbă la femeia Seanchan, care scoase un strigăt și sări drept înăuntru.

Ușile se deschiseră și pe coridor apărură mai multe capete – la vederea celui întins pe jos și a bărbaților care-l păzeau, acestea dispărură pe dată. Zgomote puternice dădeau de înțeles că oamenii încercau să târâie paturile și dulapurile în fața ușilor.

Trecu o vreme, cam îndelungată, apoi Egeanin se arătă și ea, de cealaltă parte a ușii față de Nynaeve. Era încă roșie ca focul. Elayne chiar n-o înțelegea. Era în cămășuță, într-adevăr, dar aceasta o acoperea aproape la fel de mult precum rochia din Tarabon pe care-o avea ea. Mă rog, nu că Juilin și Domon ar fi avut vreun drept să se holbeze. Se uită și ea înspre ei, cu o privire care ar fi trebuit să-i pună la punct pe dată.

Din păcate, Domon era mult prea ocupat să chicotească și să-și frece buza de sus. Juilin, însă, o văzu, chiar dacă scoase un oftat din toți răunchii, așa cum făceau bărbații când li se părea că sunt nedreptățiți. Ferindu-se de ea, se aplecă să-l întoarcă pe bărbatul cel blond pe spate. Era îndeajuns de chipeș, zvelt...

— Eu îl știu pe ăsta, făcu Juilin. E cel care-a încercat să mă fure. Sau așa credeam, adăugă, ceva mai încet. Nu cred să fie doar o întâmplare. Că doar nu e Dragonul Renăscut în oraș.

Elayne și Nynaeve se priviră, încruntate. Străinul nu putea fi în slujba lui Liandrin; nu credeau că Ajah cea Neagră s-ar mai fi folosit de bărbați care să cutreiere coridoarele... după cum nici nu ar fi plătit niște brute care să le atace pe stradă. Elayne își plimbă privirea întrebătoare către Egeanin. Nynaeve – la fel, doar că a ei era și mai severă.

— E din Seanchan, spuse, după o clipă, Egeanin.

— Încearcă să te salveze? șopti, mânioasă, Nynaeve, dar cealaltă scutură din cap.

— Pesemne că mă căuta, dar nu ca să mă salveze, din câte cred. Dacă știe... sau bănuiește măcar că i-am dat

drumul lui Bethamin, cred că vrea să-mi... vorbească.

Dinspre partea ei, Elayne credea că era ceva mai mult de atât. Într-adevăr, Egeanin adăugă:

— Ar fi mai bine să-i tăiați gâtul. Dacă i se pare că suntem prieteni, ar putea încerca să vă facă și vouă greutate. Dacă descoperă că sunteți Aes-Sedai, la fel.

Contrabandistul din Illian o privi uimit, iar Juilin căscă gura. Pe de altă parte, Thom încuviință. Văzându-l așa gânditor, Elayne se îngrijoră.

— Nu suntem aici ca să tăiem gâturi de Seanchani, zise Nynaeve, pe un ton care spunea că lucrurile se puteau schimba într-o clipă. Bayle, Juilin, duceți-l pe aleea din spatele hanului! Dacă mai are hainele pe el când se trezește, poate spune că a avut noroc. Thom, du-te după Rendra și spune-i că vrem un ceai tare în încăperea Florilor Căzătoare. Întreab-o dacă are coajă de salcie sau oțetel. O să-ți fac eu ceva pentru cap. Hai, mișcați-vă! se răsti, văzându-i pe toți cei trei bărbați holbându-se la ea. Trebuie să punem la cale mai multe lucruri!

De-abia lăsându-i lui Elayne răgazul să se strecoare înăuntru, ea trânti ușa și începu să-și tragă rochia peste cap. Egeanin i-o luase înainte, de parcă bărbații încă se holbau la ea.

— Mai bine nu-i bagi în seamă, Egeanin, zise Elayne; i se părea ciudat să dea sfaturi unei femei care era mai mare decât Nynaeve, dar înțelesese deja că, oricât ar fi fost cealaltă de pricepută în alte lucruri, despre bărbați nu știa prea multe. Dacă nu, o să fie și mai rău. Nu știu de ce, recunosc, dar crede-mă pe cuvânt. Erai cum nu se poate mai cuviincioasă. Zău!

Egeanin își scoase capul prin gulerul rochiei.

— Cuviincioasă? Nu sunt slujitoare. Nu sunt dansatoare shea! făcu ea, apoi, din furioasă deveni mai degrabă uimită. Și totuși, e destul de arătos. Până acum, nu mi-a trecut prin cap.

Întrebându-se ce erau dansatoarele shea, Elayne se duse s-o ajute la nasturi.

— Dacă-i dau voie lui Juilin să te curteze, Rendra o să se

înfurie.

Cealaltă o privi peste umăr, uimită.

— Cine, omul care prinde hoți? Eu vorbeam de Bayle Domon. E un bărbat cum nu se poate mai arătos. Zdravăn, puternic... Păcat că e un negustor nelegiuit, oftă ea. Încalcă legea.

Fiecare cu gusturile sale, se gândi Elayne - Nynaeve era moartă după Lan, care era mult prea sever și înfricoșător. Pe de altă parte... Bayle Domon? Era un bărbat mai mult lat decât înalt, semăna cu un Ogier!

— Elayne, îți merge gura de parcă ai fi Rendra, pufni Nynaeve, care se chinuia să-și prindă rochia, cu ambele brațe la spate. Dacă ai terminat cu palavrele despre bărbați, poate binevoiești să nu începi să dondăni despre noua croitoreasă pe care, pesemne, ai găsit-o. Trebuie să punem lucrurile la cale. Dacă așteptăm până vin bărbații, o să ne dea la o parte, și n-am chef să-mi pierd vremea cu ei, să le bag mințile în cap. Ai terminat cu ea? Am și eu nevoie de ajutor.

Grăbindu-se s-o încheie pe Egeanin la ultimul nasture, Elayne se apropie, cu răceală. Nu era adevărat că vorbea numai despre bărbați și rochii. Nu era ca Rendra. O smuci pe Nynaeve de rochie, ca s-o poată încheia, iar cealaltă îi aruncă o privire încruntată. Erau trei șiruri de nasturi - și nu doar de podoabă. Nynaeve se lăsase vrăjită de Rendra și purta o rochie cu corsaj dintre cele mai strâmte - și mai spunea de altele, că nu se gândesc decât la veșminte. Ea una avea și altele pe cap.

— Nynaeve, m-am gândit cum putem să ne furișăm în palat. N-o să ne vadă nimeni.

Ascultând-o, Nynaeve se mai înveseli - mai ales că îi venise și ei în minte o cale. Egeanin propuse și ea câte ceva, iar Nynaeve strânse din buze, dar erau gânduri bune și nu le putea da la o parte, fără să le ia în seamă. Până să fie gata să coboare în încăperea Florilor Căzătoare, aproape că se înțeleseseră, și nu aveau de gând să-i lase pe bărbați să spună nimic. Moghedien, femeile din Ajah Neagră și toți cei care se mai aflau prin Palatul Panarhului, trăgând sfori, aveau să rămână cu buza umflată, fără măcar să-și dea seama ce se

întâmplase.

53 Prețul unei plecări

Doar trei lumânări și două lămpi luminau sala mare a Hanului Izvorul cu Vin, din moment ce atât lumânările, cât și uleiul de lampă erau pe terminate. Sulițele și celelalte arme nu mai atârnav pe pereți; butoiul în care fuseseră ținute săbiile vechi era gol. Lămpile erau așezate pe două mese unite în fața căminului înalt de piatră, unde Marin al'Vere, Daise Congar și altele din Soborul Femeilor se uitau peste lista cu puțina mâncare rămasă în Emond's Field. Perrin încerca să nu asculte ce ziceau.

La o altă masă, piatra de tocit a lui Faile scotea un sunet înfundat. În fața ei se afla un arc, iar la cingătoare îi atârna o tolă lată. Se dovedise a fi o trăgătoare bună, însă Perrin spera că nu își va da seama că arcul era pentru copii: nu ar fi fost în stare să tragă cu un arc pentru bărbați din Ținutul celor Două Râuri, deși refuza să recunoască asta.

Mutându-și securea astfel încât să nu îi intre prea mult în coastă, încercă să se concentreze pe ceea ce discuta cu cei de la masa sa. Nu toți erau atenți la ce trebuia.

— Au lămpi, spuse Cenn, și noi trebuie să ne descurcăm cu seu.

Bătrânul ursuz se uita la două lumânări așezate în sfeșnice de alamă.

— Încetează, Cenn, spuse Tam obosit, scoțând pipa și săculețul de tutun din spatele cingătoarei pentru sabie. Măcar o dată, încetează!

— Dacă ar fi trebuit să citim sau să scriem, spuse Abell, cu glasul mai puțin calm decât vorbele, am fi avut lămpi. Avea înfășurat în jurul tâmpelilor un bandaj.

Parcă pentru a-i aminti meșterului că el era Staroste, Bran își aranjă medalionul de argint care atârna pe pieptul lui lat, arătând o pereche de solzi.

— Concentrează-te ce avem de făcut, Cenn. Nu o să accept ca Perrin să își piardă vremea din cauza ta.

— Cred doar că ar trebui să avem lămpi, se plânse Cenn. Perrin mi-ar spune el mie dacă l-aș face să-și piardă vremea.

Perrin oftă; noaptea încerca să îi închidă pleoapele. Își dorea să fi fost rîndul altcuiva să reprezinte Sfatul Satului, Haral Luhhan, Jon Thane, Samel Crowe sau oricine în afară de Cenn și nemulțumirile lui. Dar uneori își dorea ca unul dintre acești oameni să se întoarcă înspre el și să spună: „Astea sunt griji de-ale Starostelui și de-ale Sfatului, tinere! Tu întoarce-te la foale. O să îți spunem noi ce trebuie să faci”. În schimb, ei erau preocupați că îl fac să își piardă vremea, fără să țină cont de părerea lui. Câte atacuri fuseseră în cele șapte zile de la primul? Nu mai știa sigur.

Bandajul lui Abell îl mîhnea pe Perrin. Femeile Aes-Sedai Tămăduiau numai rănilor grave acum; dacă un bărbat se descurca fără, nu îl Tămăduiau. Nu că ar fi fost mulți răniți grav, dar cum și Verin observase, nemulțumită, până și femeile Aes-Sedai aveau o putere mărginită; se părea că trucul lor cu pietrele catapultate cerea tot atîta putere ca Tămăduirea. Măcar de data asta Perrin nu voia să își amintească de limitele puterii femeilor Aes-Sedai. Nu erau mulți răniți grav. Încă.

— Cum stați cu săgețile? întrebă el.

La asta ar fi trebuit să se gîndească.

— Destul de bine, zise Tam aprinzându-și pipa cu o lumânare. Încă recuperăm mare parte din săgețile pe care le folosim, în timpul zilei cel puțin. Își iau înapoi mulți dintre morți pe timpul nopții – pentru oalele de gătit, bănuiesc – și pierdem săgețile alea.

Ceilalți bărbați își scoaseră și ei pipele din săculeți și buzunarele de la haine, Cenn murmură că el și-l uitase pe al lui. Mormăind, Bran i-l dădu pe al lui, chelia sclipindu-i în lumina lumînării.

Perrin își frecă fruntea. Ce trebuia să întrebe acum? Țărușii. Aveau loc lupte printre țăruși în cele mai multe atacuri acum, mai ales noaptea. De câte ori aproape reușiseră trolocii să intre? De trei ori? De patru?

— Are toată lumea o lance sau vreun fel de țăruș acum? Din ce putem să mai facem? I se răspunse cu tăcere și Perrin își plecă, îngrijorat, capul. Ceilalți bărbați se uitară la el.

— Ai întrebat asta și ieri, îi spuse Abell cu blîndețe. Și

Haral ți-a spus că nu a mai rămas o furcă sau o coasă în sat care să nu fi fost prefăcută în armă. De fapt, avem mai multe arme decât oameni.

— Da. Așa e. Uitasem.

O frântură din discuția Soborului Femeilor îi atrase atenția.

— „... Nu trebuie să îi lăsăm pe bărbați să afle, zise Marin încet ca și când ar fi repetat un avertisment spus mai devreme.

— Desigur, rosti Daise, nu cu mult mai tare. Dacă netoții află că femeile mănâncă jumătate de rație, o să insiste să mănânce la fel și nu putem...”

Perrin închise ochii încercând să își astupe și urechile. Desigur. Bărbații luptau. Ei trebuiau să aibă putere. Simplu. Cel puțin nici o femeie nu trebuia încă să lupte. Cu excepția celor două femei Aiel și, desigur, a lui Faile, dar ea era destul de deșteaptă să stea deoparte când erau lupte între pari. De asta îi găsise Perrin arcul. Faile avea o inimă sălbatică și mai mult curaj decât oricare doi bărbați la un loc.

— Cred că e timpul să te duci la culcare, Perrin, sugeră Bran. Nu poți să continui așa, dormind câte un ceas, pe apucate.

Frecându-și barba, Perrin încerca să pară vioi.

— O să dorm mai târziu. Când se va termina. Oamenii dorm destul? I-am văzut pe unii stând treji când ar trebui să...

Ușa din față se deschise cu un zgomot puternic, lăsându-l să intre pe slăbănogul Dannil Lewin, venit din negura nopții, cu un arc în mână și leoarcă de sudoare. Purta la brâu una dintre săbiile din butoi; Tam îi învățase când avusese timp și uneori câte unul dintre Străjeri făcea la fel.

Înainte că Dannil să apuce să deschidă gura, Daise spuse cu repeziciune:

— Ai fost crescut într-un hambar, Dannil Lewin?

— Cu siguranță, ai putea să te porți mai frumos cu ușa mea. Marin se uită când la bărbatul deșirat, când la Daise pentru a le reaminti că era ușa ei.

Dannil își plecă rușinat capul, dregându-și glasul.

— Îmi cer iertare, jupâneasă al’Vere, spuse el în grabă. Îmi

cer iertare, Meștereașă. Mii de scuze că am dat navală, dar am un mesaj pentru Perrin. Se grăbi la masa bărbaților ca și când s-ar fi temut că femeile îl vor opri din nou. Mantiile Albe au adus un bărbat care vrea să vorbească cu tine, Perrin. Nu vrea să vorbească cu nimeni altcineva. E grav rănit, Perrin. L-au adus doar până la marginea satului. Nu cred că poate să ajungă până la han.

Perrin se ridică în picioare.

— Vin chiar acum.

Nu era un alt atac, de nici un fel – cele din timpul nopții erau mai rele.

Faile își înșfăcă arcul și i se alătură până să ajungă la ușă. Și Aram se ridică, ezitând, din umbra scărilor. Uneori Perrin uita că bărbatul era acolo, atât de nemișcat stătea. Arată ciudat cu sabia prinsă la spate peste surtucul lui murdar de Spoitor, cu dungi galbene, ochii lui atât de strălucitori nu păreau să clipească niciodată; și chipul său era lipsit de expresie. Nici Raen, și nici Ila nu mai vorbiseră cu nepotul lor de când pusese mână pe sabie. Și nici cu Perrin.

— Dacă vii, hai, spuse el pe un ton morocănos și Aram îl urmă. Bărbatul venea după Perrin ca un câine oricând, nu îi cicălea pe Tam, Ihvon sau pe Tomas să îl învețe cum să folosească o sabie. Era ca și când și-ar fi înlocuit familia și seminția cu Perrin. Iar Perrin s-ar fi bucurat să nu aibă și grija asta dacă s-ar fi putut, dar nu avea ce să îi facă.

Lumina lunii se revărsa peste acoperișurile de stuf. Puține case aveau lumină la mai mult de un geam. Satul era nemișcat. Vreo treizeci dintre Tovarăși țineau de gardă la han cu arcurile lor, unii cu săbii, care mai găsiseră; fiecare își luase acel nume, iar Perrin se trezi și el folosindu-l spre propria neplăcere. Motivul pentru care erau gărzi la han sau oriunde s-ar fi aflat Perrin putea fi văzut pe Pajiște, unde nu mai erau atâtea vaci și oi. Focuri de tabără se adunaseră pe lângă Izvorul cu Vin, pe locul unde era atârnată acum acea flamură cu capul de lup – scânteii în întuneric, înconjurate de mantiiile pale care străluceau la lumina lunii.

Nimeni nu își dorea Mantiile Albe în casele lor, iar Bomhald nu dorea ca soldații lui să se despartă în nici un caz.

Bărbatul părea să creadă că satul se poate ridica împotriva sa în orice moment; dacă erau de partea lui Perrin, trebuia să fie Iscoade ale Celui Întunecat. Nici ochii lui Perrin nu puteau distinge fețele din jurul focurilor, dar credea că simte privirea lui Bomhald, așteptând plină de ură.

Dannil pregăti zece Tovarăși să îl însoțească pe Perrin, toți bărbați tineri care ar fi trebuit să râdă și să chefuiască cu el, toți cu arcuri pentru a-l face să se simtă în siguranță. Aram nu li se alătură în timp ce Dannil îi conducea în josul unei străzi murdare și întunecate; el umbla cu Perrin, și nu cu altcineva. Faile se ținea pe lângă Perrin, ochii ei negri strălucind în lumina lunii, cercetând împrejurimile ca și când ea ar fi fost singura lui pavăză.

Acolo unde Drumul Vechi intra în Emond's Field, căruțele care blocau accesul fuseseră date la o parte pentru a lăsa să intre patrula Mantiilor Albe, douăzeci de bărbați în mantii albe ca zăpada, cu lănci, așezați pe caii lor, în armură lustruită, și nu mai nerăbdători decât animalele lor. Erau ușor de observat în noapte și majoritatea trolocilor putea să vadă în întuneric la fel de bine ca Perrin, dar Mantiile Albe insistau să patruleze. Uneori, ieșirile lor aduseseră avertismente și poate că trolocii fuseseră surprinși de felul în care îi vâna. Ar fi fost bine totuși dacă Perrin ar fi știut dinainte ce fac Mantiile Albe.

Un mănunchi de săteni și fermieri care purtau bucăți vechi de armură și câteva coifuri ruginite stătea îngrămadit în jurul unui bărbat îmbrăcat într-o haină de fermier, care zăcea pe drum. Le făcură loc lui Faile și lui Perrin, iar Perrin îngenunche lângă adunare.

Mirosul de sânge era puternic; transpirația strălucea pe chipul umbrat de lună al omului. O săgeată a trolocilor, groasă cât un deget mare, era înfiptă în pieptul lui.

— Perrin - Ochi-de-Ambră, murmură el răgușit, chinuindu-se să respire. Trebuie... să ajung... la Perrin... Ochi-de-Ambră.

— A fost trimis cineva după una dintre Aes-Sedai? întrebă Perrin, în timp ce îl ridică pe om cât de încet putu, ocrotindu-i capul. Nu ascultă răspunsul; nu credea că omul va supraviețui până la venirea unei femei Aes-Sedai. Eu sunt Perrin.

— Ochi-de-Ambră? Nu văd... prea bine. Privirea lui

sălbatică era îndreptată spre fața lui Perrin; dacă ar fi putut să vadă cât de cât, omul i-ar fi văzut ochii strălucind precum chihlimbarul în întuneric.

— Eu sunt Perrin Ochi-de-Ambră, spuse el fără tragere de inimă.

Bărbatul îl prinse de guler și îi trase chipul mai aproape cu o forță surprinzătoare.

— Venim. Trimis să... îți spun. Ve...

Capul îi căzu pe spate; ochii priveau în gol acum.

— Fie Lumina cu el, murmură Faile, punându-și arcul la spate.

După un moment, Perrin desfăcu degetele bărbatului.

— Îl cunoaște cineva? Oamenii din Ținutul celor Două Râuri schimbară priviri între ei, scuturând din cap. Perrin se uită la Mantiile Albe. A mai spus ceva când îl aduceați aici? Unde l-ați găsit?

Jaret Byar se uită în jos la bărbatul cu fața slăbănoagă și ochii goi, o imagine a morții. Celelalte Mantiile Albe se uitau în altă parte, dar Byar mârâi în barbă – Perrin auzi: „Făpturile Umbrei!” – și îi dădu pintenii în coaste calului său. Patrula galopa înspre sat, la fel de dornici să fie departe de Perrin ca de troloci. Aram se uită în urma lor, fără nici o expresie, o mână peste umăr pentru a atinge cu degetul mânerul sabiei sale.

— Spun că l-au găsit la trei sau patru mile spre miazăzi. Dannil ezită, apoi adăugă: Spun că trolocii s-au împrăștiat în grupuri mici, Perrin. Poate că au renunțat în sfârșit.

Perrin îl puse pe străin jos. „Venim.”

— Fiți cu ochii-n patru. Poate vreo familie care a încercat să își apere ferma sosește în sfârșit. Nu credea că ar fi putut supraviețui cineva acolo pentru așa mult timp, dar era posibil. Să nu trageți în careva din greșeală.

Se clătina pe picioare și Faile îl luă de braț.

— Ar trebui să te culci, Perrin. Trebuie să mai și dormi.

Se uită la ea. Ar fi trebuit să o convingă să rămână în Tear. Într-un fel, ar fi trebuit să o convingă. Dacă s-ar fi gândit destul, ar fi putut.

Unul dintre soli, un băiat cu părul creț care îi ajungea

până la piept, se strecură printre bărbații din Ținutul celor Două Râuri pentru a-l trage de mânecă pe Perrin. Perrin nu îl știa; erau multe familii venite de prin ținut.

— Ceva se mișcă prin Pădurea de la Apus, Seniore Perrin. M-au trimis să îți spun.

— Nu îmi spune așa, îi spuse Perrin scurt. Dacă nu îi oprea pe copii, și Tovarășii vor începe să îi spună așa. Spune-le că voi veni.

Băiatul dădu să plece.

— Ar trebui să fii în pat, spuse Faile cu hotărâre. Tomas poate să țină piept oricărui atac.

— Nu e un atac, băiatul ar fi spus dacă era, iar cineva ar trebui să sune goarna lui Cenn.

Faile se ținu de brațul lui, încercând să îl tragă în direcția hanului, așa că fu și ea dusă în direcția opusă când el o luă într-acolo. După câteva minute renunță și se prefăcu doar că îl ținea de braț. Dar vorbea singură în șoaptă. Era în continuare convinsă că, dacă vorbea destul de încet, nu o putea auzi. Începu cu „prostesc”, „încăpățânat” și „pachet de mușchi”; apoi, din ce în ce mai rău. Era ca o mică defilare: Faile bombănind, Aram urmându-l, Dannil și cei zece Tovarăși în jurul lui, ca o gardă de onoare. Dacă nu ar fi fost atât de obosit, s-ar fi simțit de-a dreptul stingher.

De-a lungul gardului de pari ascuțiți se aflau gărzi grupate în mănunchiuri mici care vegheau toată noaptea, fiecare cu câte un băiat pe post de mesager. La capătul dinspre miazăzi al satului, bărbații care erau de gardă se adunaseră în spatele unei bariere late, cu mâinile pe arcuri și săgeți în timp ce se uitau înspre Pădurea de la Apus. Chiar și în lumina lunii, copacii erau negri în fața ochilor.

Mantia lui Tomas părea să îl facă să se piardă în noapte. Bain și Chiad erau cu el; dintr-o pricină oarecare, cele două Fecioare își petrecuseră fiecare noapte la acest capăt al Emond's Field de când plecaseră Loial și Gaul.

— Nu te-aș fi deranjat, îi spuse Străjerul lui Perrin, dar se pare că e doar unul acolo și m-am gândit că tu ai putea să...

Perrin încuviință dând din cap. Toată lumea știa cât de bine vedea, mai ales în întuneric. Oamenii din Ținutul celor

Două Râuri păreau să creadă că era ceva special, ceva ce îl făcea să fie considerat un nenorocit de erou. Ce credeau Străjerii sau femeile Aes-Sedai, Perrin nu știa. Era prea obosit să îi pese în seara aceea. Șapte zile și câte atacuri?

Marginea Pădurii de la Apus era la cinci sute de pași depărtare. Chiar și pentru el, copacii păreau de nedeslușit prin întuneric. Ceva se mișcă. Ceva suficient de mare încât să fie un troloc. O siluetă mare care căra... încercătură ridică un braț. Era un om. O umbră înaltă cărând un om.

— Nu vom trage! urlă el. Îi venea să râdă; de fapt, chiar râse. Hai! Hai, Loial!

Umbra ștearsă înainta mai repede decât ar fi putut să fugă un om, prefăcându-se într-un Ogier care gonea spre sat cu Gaul în spinare.

Oamenii din Ținutul celor Două Râuri strigau încurajări ca și când ar fi fost o întrecere.

— Aleargă, Ogierule! Aleargă! Aleargă!

Poate că era o întrecere; mai mult de un atac venise din pădure.

Puțin mai încolo de pari, Loial încetini șovăind; nu era suficient loc pentru ca picioarele lui groase să se strecoare prin barieră. Odată ajuns pe partea cu satul, îl puse pe Aiel jos și se lăsă la pământ, sprijinit de gard, gâfâind, urechile păroase lăsându-i-se obosite. Gaul șchiopătă până își găsi un loc unde să stea, cu Bain și Chiad agitându-se amândouă în jurul pulpei lui stângi, care era neagră de la sângele uscat. Mai avea doar două săgeți, iar tolba lui se căsca goală. Toporul lui Loial dispăruse și el.

— Ogier nesăbuit, râse Perrin cu drag. Să pleci așa. Ar trebui să o las pe Daise Congar să te bată pentru că ai fugit. Măcar ești în viață. Măcar te-ai întors. Vocea îi slăbi când spuse asta. În viață. Și înapoi în Emond's Field.

— Am reușit, Perrin, gâfâi Loial de parcă ar fi fost o tobă. Acum patru zile. Am închis Căile. O să fie nevoie de un Fruntaș sau de o Aes-Sedai să o deschidă din nou.

— M-a cărat în brațe cea mai mare parte din drum, de la munți până aici, spuse Gaul. Un Gonaci al Umbrei și vreo cincizeci de troloci ne-au urmărit în primele trei zile, dar Loial

a fost mai iute.

Încercă să le îndepărteze pe Fecioare, însă fără prea mult succes.

— Nu te mai mișca atâta, Shaarad, izbucni Chiad, sau voi spune că te-am atins cu arma și te voi lasă să alegi cum să îți aperi onoarea.

Faile râse cu plăcere. Perrin nu înțelese de ce, dar vorbele îl făcură pe Aiel să îngaiame prostii.

— Ești bine, Loial? Întrebă Perrin. Ești rănit?

Ogierul se ridică cu un efort vizibil, legănându-se pentru o clipă ca un copac ce avea să cadă. Urechile încă îi atârnavau.

— Nu, nu sunt rănit, Perrin. Doar ostenit. Nu îți face griji pentru mine. Am stat prea mult departe de stedding. Vizitele nu sunt de ajuns. Dădu din cap ca și când gândurile lui ar fi fugit în altă parte. Mâna lui lată învăluia umărul lui Perrin. O să mă simt mai bine după ce o să dorm puțin. Își coborî vocea. Pentru un Ogier, cel puțin, era în continuare ca un zumzet de bondar. A fost foarte greu acolo, Perrin. Am urmărit ultimele grupuri pentru cea mai mare parte a timpului. Am ferecat Poarta, dar cred că încă mai sunt câteva mii de troloci în Ținutul celor Două Râuri și poate vreo cincizeci de Myrddraali.

— Nu chiar, anunță Luc cu glas tare. Galopase de-a lungul caselor din direcția Drumului de la Miazănoapte. Își mână armăsarul negru să facă o oprire fudulă. Te-oi pricepe tu să le cânti copacilor, Ogierule, dar să lupți cu trolocii e cu totul altceva. Socot că sunt mai puțin de o sută acum. O forță formidabilă fără îndoială, dar nu ceva ce oamenii aceștia curajoși și apărarea solidă să nu poată învinge. Un alt trofeu pentru tine, Seniore Perrin Ochi-de-Ambră.

Râzând, îi aruncă un sac de pânză umflat. Fundul strălucea de umezeală în lumina lunii.

Perrin îl prinse din aer și îl aruncă peste pari în ciuda greutateii lui. Patru sau cinci capete de troloci, fără îndoială, și poate un Myrddraal. Bărbatul aducea trofee în fiecare noapte încă sperând că vor fi puse undeva unde toată lumea să le admire.

Niște Coplini și Congari ținuseră un ospăț în cinstea lui când venise cu o pereche de capete de Pieriți.

— Nici eu nu știu nimic despre lupte? Întrebă Gaul ridicându-se în picioare. Eu spun că erau câteva mii.

Dinții lui Luc își arătară albul într-un zâmbet.

— Câte zile ai petrecut tu prin Mană, Aielule? Eu am petrecut multe. Poate rânjea, și nu zâmbea. Multe. Crezi ce vrei, Ochi-de-Ambră. Zilele fără sfârșit vor aduce ce vor aduce, ca întotdeauna.

Își ridică armăsarul pe picioarele din spate și porni în galop printre casele și copacii care fuseseră odată marginea Pădurii de la Apus. Oamenii din Ținutul celor Două Râuri se mișcară cu greu. Privind după el sau în noapte.

— Se înșală, spuse Loial. Eu și Gaul știm ce am văzut.

Fața i se schimonosi de oboseală, cu gura mare cu colțurile lăsate în jos și sprâncenele lungi căzându-i pe obraji. Nu era de mirare, dacă îl cărase pe Gaul timp de trei sau patru zile.

— Ai făcut destule, Loial, spuse Perrin, și tu, și Gaul. Un lucru măreț. Mă tem că în odaia ta se află vreo șase Spoitori, dar jupâneasa al'Vere o să îți facă o saltea de paie. Poți să te odihnești acum dacă vrei.

— Și tu la fel, Perrin Aybara. Nori purtați de vânt făceau ca umbra lunii să joace pe nasul și pe pomeții obrazilor lui Faile. Era atât de frumoasă! Dar vocea îi era suficient de hotărâtă ca să... Dacă nu te duci acum, îl pun pe Loial să te care. Abia mai stai în picioare.

Lui Gaul îi era greu să meargă din cauza piciorului rănit. Bain îl sprijini pe o parte. Încerca să o oprească pe Chiad să îl ia din cealaltă parte, dar ea murmură ceva ce sună amenințător, ca „*gai'shain*”, iar Bain râse, astfel încât Aielul le lăsă să îl ajute mârâind furios. Orice aveau de gând Fecioarele, Gaul nu mai avea loc de întors.

Tomas îl prinse pe Perrin de umăr.

— Du-te, omule! Toată lumea are nevoie de odihnă.

El însuși arăta destul de bine după trei zile de nesomn.

Perrin se învoi.

O lăsă pe Faile să îl ducă înapoi la Izvorul cu Vin, cu Loial și Aielii pe urmele lor, și Aram și Dannil și cei zece Tovarăși în jurul lor. Nu era sigur când se despărțiseră de ceilalți, dar într-

un fel el și cu Faile ajunseră singuri în odaia lui de la etajul al doilea al hanului.

— Familii întregi se descurcă cu tot cam atât spațiu cât e aici, murmură el. O lumânare ardea pe polița de piatră de deasupra micului cămin. Alții se descurcau fără lumânări, dar Marin aprindea una aici de câte ori se făcea întuneric. Aș putea dormi afară cu Dannil și Ban și ceilalți.

— Nu fi prostănac, îi spuse Faile cu căldură în glas. Dacă Alanna și Verin au fiecare camera ei, și tu ar trebui să ai.

Își dădu seama că îi scosese haina și acum îi desfăcea cămașa.

— Nu sunt atât de obosit încât să nu pot să mă dezbrac singur.

O împinse ușor afară.

— Să te dezbraci de tot! îi ordonă. De tot, ai auzit? Nu poți să dormi bine îmbrăcat, așa cum crezi tu.

— Așa o să fac, promise el.

După ce închise ușa, își scoase cizmele înainte să stingă lumânarea și să se întindă. Lui Marin nu i-ar fi plăcut niște încălțări murdare pe așternuturi.

Mii, spuneau Gaul și Loial. Totuși, câți putuseră să vadă cei doi, ascunzându-se pe drumul spre munte, fugind pe cel de întoarcere? Poate o mie cel mult, susținea Luc, dar Perrin nu putea să aibă încredere în bărbat, în ciuda tuturor trofeelor pe care le adusese. Erau împrăștiați după spusele Mantiilor Albe. Cât de aproape putuseră să ajungă, cu armura și mantiile care le străluceau în întuneric ca felinarele?

Exista o modalitate să vadă el însuși, poate. Evitase visul de lup de la ultima sa vizită; dorința de a-l vâna pe Ucigaș îi apărea de câte ori se gândea să se întoarcă și grijile lui erau aici, în Emond's Field. Dar acum, poate... Adormi în timp ce se gândea la posibilitatea asta.

Stătea pe Pajiște, scăldat de un soare de după-amiază, câțiva nori albi duși de vânt. Nu era nici o turmă de oi sau cireadă de vaci în jurul stâlpului cu flamura cu cap de lup care se unduia în adierea vântului, deși o muscă îi bâzâia pe lângă față. Nu se vedea nici un om pe lângă casele acoperite cu

paie. Mici grămezi de lemn uscat deasupra cenușii marcau focurile făcute de Mantiile Albe; arareori văzuse ceva arzând în visul de lup, doar lucruri care aveau să ardă sau care erau deja cenușă. Nu se zărea nici un corb pe cer.

În timp ce se uită după păsări, o parte din cer se întunecă, preschimbându-se într-o fereastră către altă lume. Egwene stătea printre niște femei, iar în ochi i se citea frica; încet, femeile îngenunchează în jurul ei. Nynaeve era una dintre ele, iar lui Perrin i se păru că văzuse părul roșcat-auriu al lui Elayne. Fereastra dispăru și o alta apăru în locul ei. Mat stătea gol și legat, rânjind; o lance ciudată cu un capăt negru fusese înfiptă de-a lungul spatelui său, în dreptul umerilor, și un medalion de argint, un cap de vulpe, îi atârna pe piept. Mat dispăru și apăru Rand. Perrin credea că era Rand. Purta zdrențe și o mantie aspră și avea un bandaj în jurul ochilor. A treia fereastră dispăru; cerul rămase doar cer, gol cu excepția norilor.

Perrin se cutremură. Aceste viziuni din visul de lup nu păreau a avea vreo legătură cu ceva. Poate aici, unde lucrurile se puteau schimba așa ușor, ieșea la iveală grija pentru prietenii lui. Oriunde ar fi fost, el își pierdea vremea agitându-se pentru ei.

Nu era surprins că purta un ilic lung de fierar, fără cămașă, dar când își duse mână la cingătoare, găsi un ciocan, și nu securea sa. Încruntându-se, se concentrează pe lama lungă în formă de semilună și pe țeputul gros. De asta avea nevoie el atunci. Ciocanul se preschimbă încet, ca și când ar fi opus rezistență, dar când securea atârna în sfârșit de cingătorea groasă, strălucea amenințător. De ce i se împotrivise? Știa ce își dorea. O tolă plină apăru la celălalt sold, un arc în mână, o apărătoare de piele pe antebrațul stâng.

Avu nevoie de trei pași de uriaș pentru a ajunge la primul loc unde gândea că se aflau troloci, cam la două mile depărtare de sat. Ultimul pas îl făcu să ajungă între o duzină de grămezi înalte de lemn, care erau puse pe resturi vechi de cenușă și orz călcat în picioare. Cazane mari și negre de fier erau pregătite pentru a fi atârdate deasupra focurilor. Cazane goale, desigur, deși Perrin știa ce avea să se pună în ele și pe

pirostriile groase de fier care se aflau deasupra focurilor. Câți troloci aveau să folosească aceste focuri? Nu erau corturi, iar păturile împrăștiate, murdare și puțin a sudoare acră și veche de troloc, nu erau o călăuză bună; mulți troloci dormeau ca animalele, neînveliți, întinși pe pământ, chiar și în vreo groapă săpată cu mâna lor.

Cu pași mai mici, care acoperiră nu mai mult de o sută de pași normali fiecare, pământul părând doar a se înțețoșa, Perrin înconjură Emond's Field, de la fermă la fermă, prin fiecare pășune, câmp de orz sau de tutun, peste trunchiuri împrăștiate de copaci, de-a lungul drumurilor pentru căruțe și a potecilor, găsind din ce în ce mai multe focuri care așteptau troloci. Prea multe. Trebuia să fie câteva mii dintre ei. Cinci mii sau zece mii sau chiar de două ori mai mult – satul nu ar fi avut mari șanse dacă veneau toți odată.

Și mai spre miazăzi semnele trolocilor dispărură. Semnele clare ale unei prezențe dispărură, cel puțin. Puține ferme sau hambare erau nearse. Acolo unde orzul sau tutunul fuseseră pârlolite rămăsese doar miriște pustiită; altele erau de-a dreptul călcate în picioare. Singurul motiv fusese plăcerea de a distruge; oamenii plecaseră de mult. Odată nimeri în mijlocul unor petice mari de cenușă, în care se mai vedeau câteva roți de căruță carbonizate, care încă mai aveau urme de culoare. Distrugerea caravanei Tuatha'anilor îl duru mai mult decât distrugerea fermelor. Calea Frunzei ar fi trebuit să aibă o șansă. Undeva. Nu aici. Nu își dădu voie să privească în continuare și făcu un pas la o jumătate de milă sau mai mult spre miazăzi.

Într-un final, ajunse la Deven Ride, rânduri de case cu acoperișuri de paie, înconjurând o pajiște și un iaz alimentat de la un izvor ce țâșnea dintr-o stâncă sfredelită de vreme pe locurile unde oamenii îi dăduseră odată cep cu dalta. Hanul de pe pajiște, numit Gâscanul și pipa, era acoperit și el cu paie, însă era un pic mai mare decât Izvorul cu Vin, deși Deven Ride avea cu siguranță mai puțini oaspeți decât Emond's Field. Satul era cam la fel de mare. Care și căruțe erau așezate lângă fiecare casă a fermierilor care fugiseră aici cu familiile. Alte căruțe blocau ulițele și locurile dintre case

până la marginea satului. Precauțiile nu ar fi fost suficiente să facă față nici măcar unuia dintre atacurile asupra Emond's Field din ultimele șapte zile.

După ce dădu de trei ori ocol satului, Perrin găsi o jumătate de duzină de tabere de troloci. Destule pentru a-i ține pe oameni înăuntrul. Înceau să îi țină într-un loc până se termina cu Emond's Field. După aceea, trolocii aveau să atace Deven Ride la porunca Pieriților. Poate ar fi fost în stare să găsească un mijloc de a-i avertiza pe săteni. Dacă fugeau spre miazăzi, ar fi putut să treacă Râul Alb. Până și să încerce să treacă prin Pădurea Umbrelor care se întindea după râu era mai bine decât să aștepte moartea...

Soarele auriu nu se mișcase un deget măcar. Timpul era altfel aici.

Fugi spre miazănoapte cât de repede putu, până și Emond's Field trecu pe lângă el încețoșat. Dealul Străjii era înconjurat așa cum fusese și Deven Ride, cu care și căruțe printre case. O flămură flutura leneș în bătaia vântului, pe un stâlp înalt în fața Mistrețului Alb, pe creasta dealului: un vultur roșu în zbor peste o întindere albastră. Vulturul roșu fusese simbolul lui Manetheren. Poate Alanna sau Verin le spusese povești de demult cât stătuseră în Dealul Străjii.

Și aici găsi câteva tabere de troloci, destule cât să îi țină la un loc pe săteni. Era o cale mai ușoară de a ieși de aici decât să încerce să treacă Râul Alb, cu nesfârșitele lui vârtejuri.

Fugi tot spre miazănoapte, spre Taren Ferry, pe malul râului Tarendelle, pe care în copilărie îl numea Râul Taren. Case înguste și înalte erau construite pe fundații înalte de piatră pentru a scăpa de revărsările anuale ale apelor, atunci când zăpezile se topeau în Munții de Negură. Aproape jumătate din aceste fundații mai țineau doar grămezi de cenușă și grinzi carbonizate în lumina neschimbătoare a după-amiezii. Nu erau care aici, nu se vedeau semne că ar fi existat apărare. Și nici tabere de troloci nu găsi. Poate că nu rămăseseră deloc oameni aici.

Pe marginea apei se afla un ponton zdravăn de lemn, cu o sfoară groasă coborând în timp ce se arcuia peste râul ce

curgea repede. Sfoara trecea prin inele de fier fixate de o barcă cu punte plată de lângă doc. Bacul era încă acolo, încă utilizabil.

Cu o săritură trecu pe cealaltă parte a râului, unde urme de roți însemnau malul și obiecte de gospodărie erau împrăștiate. Scaune și oglinzi, cufere, chiar și câteva mese și șifoniere lustruite cu păsări sculptate în uși, toate lucrurile pe care oamenii speriați încercaseră să le salveze și apoi le abandonaseră pentru a fugi mai repede. Ei vor povesti ce se întâmplase aici, ce s-a întâmplat în Ținutul celor Două Râuri. Unii se putea să fi ajuns deja la Baerlon, la o sută de mile sau mai mult înspre miazănoapte, și cu siguranță la satele și fermele dintre râu și Baerlon. Să ducă vorba. Într-o lună s-ar putea să ajungă la Caemlyn și la Regina Morgase, cu gărzile ei și puterea ei de a strânge armate. O lună dacă aveau noroc. Și tot atât să vină aici, odată ce Morgase ajungea să creadă. Prea târziu pentru Emond's Field. Poate prea târziu pentru tot Ținutul celor Două Râuri.

Totuși, era puțin probabil ca trolocii să fi lăsat pe cineva să scape. Sau Myrddraalii în orice caz nu scăpaseră pe nimeni; trolocii nu păreau să gândească prea mult. Socotea că prima sarcină a Pieriților ar fi fost distrugerea bacului. Cum puteau fi siguri că nu erau destui oșteni în Baerlon să îi atace?

Se aplecă să ridice o păpușă cu fața de lemn pictată și o săgeată brăzdă locul unde pieptul său se aflase înainte cu o clipă.

Sări din locul unde se află, ajunse până la mal, și apoi porni ca un fulger, vreo sută de pași prin pădure, pentru a se ghemui sub o ferigă înaltă. Pomi răsturnați de apele revărsate, semănând cu perii, țesuți între ei cu plante cățărătoare, acopereau pământul de sub el.

Ucigașul. Perrin avea o săgeată pregătită și se întrebă dacă o scosese din tolbă sau pur și simplu și-o imaginase acolo. Ucigașul.

Când era gata să sară din nou, se opri. Ucigașul ar fi trebuit să știe pe unde se afla. Perrin urmărise destul de ușor silueta ștearsă a omului; dunga alungită era vizibilă dacă stăteai pe loc. De două ori mai jucase după regulile celuiilalt și

aproape că pierduse. Avea să îl lase pe Ucigaș să joace după regulile lui de data asta. Așteptă.

Corbi se repeziră peste vârfurile copacilor, cercetând și croncănind. Nici o mișcare care să îl trădeze; nici măcar o tresărire. Doar ochii i se mișcau, studiind pădurea din jur. O boare răzleață aduse cu ea un miros rece, uman și nu chiar, iar el zâmbi. Nici un zgomot în afară de cel scos de corbi; acel Ucigaș pândea. Dar nu era obișnuit să fie vânat. Ce altceva mai uitase Ucigașul în afară de mirosuri? Cu siguranță, nu se aștepta ca Perrin să rămână pe loc. Animalele fugeau de vânător; până și lupii.

O urmă de mișcare, și pentru o clipă un chip apăru deasupra unui pin căzut la vreo cincizeci de pași mai încolo. Lumina piezișă îl luminează bine. Părul închis la culoare și ochii albaștri, un chip aspru, colțuros, care amintea mult de fața lui Lan. Doar că în acea clipă Ucigașul își linse buzele scurt de două ori; fruntea îi era încrețită, iar ochii săgetau căutând. Lan nu ar fi lăsat să i se ghicească îngrijorarea nici dacă ar fi stat singur printre o mie de troloci. Doar o clipă și dispăru din nou. Corbii se repeziră și se învârtiră ca și când ar fi împărtășit neliniștea Ucigașului, temându-se să coboare mai jos de vârfurile copacilor.

Perrin stătea nemișcat și aștepta. Liniște. Doar un miros rece îi spunea că nu era singur cu corbii de deasupra.

Chipul Ucigașului apăru din nou, scrutând în jurul unui stejar gros din dreapta lui. Treizeci de pași. Stejarii omorau mare parte din plantele care creșteau în jurul lor; doar câteva ciuperci și buruieni răsăreau din stratul de frunze de la baza lui. Încet, omul ieși, cizmele lui nescotând nici un zgomot.

Dintr-o singură mișcare Perrin întinse arcul și trase. Corbii dădură alarma, iar Ucigașul sări și fu nimerit în piept, dar nu în inimă, de vârful săgeții. Omul urlă, strângând săgeata cu ambele mâini; pene negre căzură în timp ce corbii dădeau înnebuniți din aripi. Și Ucigașul păli, împreună cu urletul său, devenind din ce în ce mai încețosat, transparent, apoi dispărând. Urletele corbilor dispărură ca și când ar fi fost tăiate cu un cuțit; săgeata care străpunsese bărbatul căzu la pământ. Corbii nu mai erau nici ei.

Cu o a doua săgeată scoasă pe jumate din tolbă, Perrin respiră încet, lăsând să se risipească tensiunea din arc. Așa se murea aici? Pur și simplu păleai, dispărând pentru totdeauna?

— În sfârșit l-am omorât, murmură el. Și uită de celelalte griji în acest timp. Nu Ucigașul era pricina pentru care intrase în visul de lup. Cel puțin lupii erau în siguranță acum. Lupii - și poate alți câțiva.

leși din vis...

... Și se trezi uitându-se la tavan, cu cămașa leoarcă. Luna dădea puțină lumină, care intra pe fereastră. Se cânta la viori undeva în sat: un cântec însuflețit de-al Spoitorilor. Nu luptau, dar găsiseră o cale să ajute, să înzdrăvenească inimile.

Încet, Perrin se ridică, punându-și cizmele pe întuneric. Cum să facă ce avea de făcut? Avea să fie greu. Trebuia să fie viclean. Doar că nu era sigur dacă fusese viclean vreodată în viața lui. Ridicându-se în picioare, bătu din ele cât să se obișnuiască cu încălțările.

Strigăte bruște de afară și un tropot slab de copite îl făcură să se îndrepte spre cea mai apropiată fereastră și să o deschidă. Tovarășii se învârteau pe afară.

— Ce se întâmplă acolo?

Treizeci de fețe se întoarseră către el, iar Ban al'Seen strigă:

— Era Seniorul Luc, Seniore Perrin. Aproape că a dat peste Wil și Tell. Nici nu cred că i-a văzut. Stătea încovoiat în șa ca și când ar fi fost rănit, și îi dădea piteni armăsarului din toate puterile, Seniore Perrin.

Perrin își frecă barba. Luc cu siguranță nu fusese rănit mai devreme. Luc... și Ucigașul? Era imposibil. Ucigașul cu părul său negru semăna cu fratele sau vărul lui Lan; dacă Luc cu părul lui roșcat-auriu semăna cu cineva, acela era mai degrabă Rand. Cei doi bărbați erau cât se poate de diferiți. Și totuși... Acel miros rece. Nu miroseau la fel, dar amândoi aveau un miros rece și aproape inuman. Urechile îi prinseră zgomotul carelor care erau târâte din cale pe Drumul Vechi, cu strigăte de zor. Chiar dacă Ban și Tovarășii o luau la goană,

nu aveau să îl prindă pe bărbat acum. Copitele galopau înspre miazăzi cu repeziciune.

— Ban, strigă el, dacă apare Luc din nou, să fie pus sub supraveghere. Se opri destul cât să adauge: Și nu-mi mai spuneți așa! Înainte de a închide fereastra.

Luc și Ucigașul; Ucigașul și Luc. Cum putea să fie același om? Era imposibil. Dar totuși, acum mai puțin de doi ani nu prea credea în troloci sau Pieriți. Avea destul timp să se întrebe asta dacă avea să pună mâna pe bărbat vreodată. Acum venise vremea pentru Dealul Străjii și Deven Ride și... Unii măcar puteau fi salvați. Nu toți cei din Ținutul celor Două Râuri trebuiau să moară.

În drum spre sala mare, se opri în capul scărilor. Aram se ridică de pe prima treaptă, uitându-se la el, așteptând să îl urmeze. Gaul era întins pe o saltea de paie lângă cămin cu un bandaj gros în jurul coapsei stângi, pesemne adormit. Faile și cele două Fecioare stăteau turcește pe podea lângă el, vorbind încet. O saltea mult mai mare se afla în celălalt colț al camerei, dar Loial ședea pe o bancă cu picioarele întinse, să îi încapă sub masă, aproape îndoit peste ea ca să poată mâzgăli de zor, cu un toc la lumina lumânării. Fără îndoială că scria ce se întâmplase în călătoria făcută pentru a închide Căile. Și dacă Perrin îl cunoștea cât de cât pe Loial, Ogierul ar fi zis că Gaul făcuse totul, chiar dacă nu era adevărat. Loial nu era de părere că ceea ce făcea el erau faptele de vitejie sau merita să fie scris. În afară de ei, încăperea era goală. Încă auzea viorile. Credea că recunoscuse melodia. Nu era o melodie a Spoitorilor. Era *Dragostea mea e un trandafir sălbatic*.

Faile se uită la primul pas pe care îl făcu Perrin în cameră, ridicându-se grațios să îl întâmpine. Aram își relua locul când Perrin nu dădu semn că se duce înspre ușă.

— Ai cămașa udă, spuse Faile. Ai dormit în ea, nu-i așa? Și cu cizmele, n-ar trebui să mă mir. Nu a trecut nici o oră de când te-am lăsat. Du-te sus numaidecât, până nu o să cazi din picioare.

— L-ai văzut pe Luc plecând? Întrebă el.

Faile își strânse buzele. Reușea să câștige ori de câte ori

se certa cu ea.

— A intrat în fugă acum câteva minute și a ieșit în grabă prin bucătărie, răspunse ea într-un final.

Acestea erau vorbele; tonul ei spunea că nu terminase discuția despre dormit.

— Părea... rănit?

— Da, spuse ea încet. S-a împiedicat și strângea ceva la piept pe sub cămașă. Un bandaj probabil. Jupâneasa Congar e în bucătărie, dar din câte am auzit aproape că a trecut peste ea. Cum de ai știut?

— Am visat.

Ochii ei oblici avură o sclipire periculoasă. Nu trebuia să se gândească. Știa despre visul de lup; nu se așteptă ca el să îi explice aici unde Bain și Chiad puteau auzi, ca să nu mai vorbim de Aram și Loial? Poate nu Loial ar fi contat; era atât de absorbit de scrisul lui, încât nu ar fi observat o turmă de oi intrată în cameră.

— Și Gaul? întrebă Perrin.

— Jupâneasa Congar i-a dat ceva care l-a adormit și o compresă pentru picior. Când femeile Aes-Sedai se vor trezi de dimineață, una dintre ele îl va Tămădui, dacă sunt de părere că e grav.

— Vino să stai jos, Faile! Vreau să faci ceva pentru mine. Se uita la el cu neîncredere, dar îl lăsă să o ducă la scaun. Când se așezară, Perrin se aplecă peste masă, încercând să își facă vocea să pară serioasă, însă în nici un caz plină de grabă. Vreau să duci un mesaj în Caemlyn din partea mea, continuă el. Și pe drum să le spui celor din Dealul Străjii ce se întâmplă aici. De fapt, ar fi bine să treacă Taretjul până se termină totul. Avea un glas obișnuit; doar că vorbele erau puțin spus cam neașteptate. Vreau să o rogi pe Regina Morgase să ne trimită câțiva oșteni din garda ei. Știu că îți cer un lucru periculos, dar Bain și Chiad te pot duce până la Taren Ferry în siguranță, și bacul e încă acolo.

Chiad se ridică, uitându-se la el speriată. De ce era speriată?

— Nu o să trebuiască să îl părăsești, îi spuse Faile.

După o clipă, femeia Aiel dădu din cap și se așeză din nou

lângă Gaul. Chiad și Gaul? Erau dușmani de sânge. Nimic nu mai părea să aibă înțeles în seara asta.

— E drum lung până la Caemlyn, continuă Faile în liniște. Se uita în ochii ei, dar chipul îi părea împietrit, atât de puține spunea. Săptămâni de călărit până acolo, pe lângă cât îmi va lua să ajung la Morgase și s-o conving, și pe urmă alte săptămâni să mă întorc cu Garda.

—Nu mai putem rezista atât de mult, îi spuse el. „Arde-mă, că nu pot să mint ca Mat!” gândi Perrin. Luc avea dreptate. Nu pot fi mai mult de o mie de troloci în ținut. Dar visul? Ea dădu din cap. În fine, înțelesese. Putem rezista pentru o perioadă lungă, dar între timp ei vor arde recolte și vor face Lumina știe ce. O să avem nevoie de Garda Reginei să scăpăm de ei de tot. Tu ești cea care trebuie să se ducă. Tu vei ști cum să vorbești cu regina, fiindu-i verișoară. Faile, știu că ceea ce îți cer e periculos... „Nu la fel de periculos ca aici.” gândi el... Dar odată ce ajungi la bac, o să fii pe drumul cel bun.

Nu îl auzi pe Loial apropiindu-se până ce Ogierul nu își puse caietul în fața lui Faile.

— Nu am putut să nu aud, Faile. Dacă te duci la Caemlyn, duci și asta? Să îl ții la păstrare până pot să vin să îl iau. Închizând volumul cu grijă, adăugă: Tipăresc cărți foarte bune în Caemlyn. Iartă-mă că am întrerupt discuția, Perrin! Dar ochii lui erau ațintiți asupra ei, nu a lui. Faile ți se potrivește. Ar trebui să fii liber, ca un șoim. Bătându-l pe Perrin pe umăr, murmură cu un glas gros: Și ea ar trebui să fie liberă.

Apoi se întoarse la saltea și se întinse cu fața la perete.

— E foarte obosit, spuse Perrin, încercând să pară ca și când era doar o vorbă acolo. Prostul de Ogier ar fi putut strica totul! Dacă pleci în seara asta, poți să ajungi la Dealul Străjii în zori. Va trebui să o iei pe la răsărit; acolo sunt mai puțin troloci. E foarte important pentru mine... pentru Emond's Field, vreau să spun. Primești să o faci?

Se uită la el în liniște destul de mult, astfel încât Perrin să se întrebe dacă avea de gând să răspundă. Ochii ei păreau să strălucească. Apoi ea se ridică și se așeză în poala lui, mângâindu-i barba.

— Trebuie tunsă. Îmi place cum îți stă, dar nu vreau să îți ajungă până la piept.

Perrin nu știa ce să mai zică. Faile schimba des subiectul când vorbea cu el, dar cel mai des când pierdea într-o ceartă.

— Faile, te rog! Am nevoie să duci acest mesaj la Caemlyn.

Mâna ei îi strânse barba și capul i se mișcă de parcă ar fi vorbit singură.

— O să mă duc, spuse într-un final, dar cu o condiție. Întotdeauna mă faci să aleg calea mai grea. În Saldaea nu eu ar trebui să spun asta. Prețul meu este... o nuntă. Vreau să mă mărit cu tine, termină ea în grabă.

— Și eu cu tine, răspunse el, zâmbind. Putem să ne spunem jurămintele în fața Soborului Femeilor în seara asta, dar mă tem că o nuntă trebuie să aștepte un an. Când te întorci din Caemlyn...

Aproape că îi smulse un smoc de barbă.

— O să te iau de bărbat în noaptea asta, spuse ea fioros, sau nu mă duc!

— Dacă ar fi altă cale, te-aș lua, se împotrivi el. Daise Congar mi-ar crăpa capul dacă nu fac cum cere obiceiul. Pe Lumină, Faile, du mesajul și mă însor cu tine de îndată ce te întorci.

Așa ar fi făcut. Dacă acea zi avea să vină.

Dintr-odată fu interesată de barba lui, mângâind-o și evitându-i ochii. Începu să vorbească încet, și apoi mai repede, ca un cal în galop.

— Eu... doar s-a întâmplat să îi pomenesc jupânesei al'Vere că am călătorit împreună – nu știu cum a venit vorba despre asta – și ea a spus – și jupâneasa Congar fu de acord cu ea – nu că aș fi vorbit cu cineva! – ea a spus că probabil... cu siguranță... putem fi considerați ca jurați unul altuia potrivit obiceiurilor și că anul e necesar doar pentru a fi sigur că te înțelegi cu celălalt – și noi ne înțelegem, se vede treaba – și iată-mă vorbind ca vreo femeie Domani cu moravuri ușoare sau vreo fată din Tear – dacă te gândești vreodată la Berelain... O, Lumină, eu vorbesc fără noimă și tu nici măcar...

O întrerupse sărutând-o cât de apăsător fu în stare.

— Vrei să te măriți cu mine? o întreabă el pe nerăsuflăte. În noaptea asta? Trebuie să se fi descurcat mai bine cu sărutul decât crezuse; fusese nevoit să repete de vreo șase ori, în timp ce ea chicotea și îi cerea să spună din nou până ce înțelegea.

Și astfel se găsi o jumătate de oră mai târziu în genunchi în fața lui Daise Congar și a lui Marin al'Vere, Alsbet Luhhan și Neysa Ayellin și restul Soborului. Loial fusese trezit ca să-i fie martor împreună cu Aram, iar Bain și Chiad erau din partea lui Faile. Nu aveau flori să le pună în păr, dar Bain, ajutată de Marin, legă o fundă roșie mare de nuntă în jurul gâtului lui Perrin și Loial legă o alta în jurul părului negru al lui Faile, degetele lui groase fiind surprinzător de pricepute și blânde. Măinile lui Perrin tremurau când le apucă pe ale ei.

— Eu, Perrin Aybara, îți jur dragostea, Faile Bashere, pentru cât voi trăi. „Pentru cât voi trăi și pentru totdeauna.” gândi el. Ce am pe lume îți dau ție. „O secure, un cal, un arc. Un ciocan. Nu prea sunt daruri pentru o mireasă. Îți dau viața mea, iubire. E tot ce am.” Te voi ține, îngriji și păzi, câte zile voi avea. „Nu pot să te țin, trebuie să te trimit departe”, mai gândi. Sunt al tău pentru totdeauna, încheie el, iar mâinile îi tremurau de-a dreptul.

Faile îi luă mâinile într-ale ei.

— Eu, Zarine Bashere... îți făgăduiesc dragostea mea, Perrin Aybara...

Nu se așteptase să folosească acel nume pe care îl ura, însă mâinile ei nu tremurau deloc.

54 În Palat

Așezată în spatele căruței cu roți înalte care înainta căznit pe o stradă șerpuită din Tanchico, trasă de patru bărbați asudați, Elayne se uita urât prin vâlul prăfuit care-o acoperea de la ochi până la bărbie. Fiecare hop de pe strada pavată o zguduia până în creștet. Cu cât se chinuia mai tare să se sprijine pe scândurile aspre, cu atât era mai rău. Pe Nynaeve nu părea s-o supere prea mult – și ea era zgâlțâită în sus și în jos, cam ca Elayne, dar, încruntându-se ușor și cu privirea ațintită în gol, părea să nici nu-și prea dea seama. Cât despre Egeanin, înghesuită de cealaltă parte a lui Nynaeve, cu vâlul tras și cu părul împletit în cosițe până la umeri, întâmpina fiecare hop cu brațele încrucișate, săltând ușor. În cele din urmă, Elayne făcu și ea la fel – nu avea cum să nu se lovească de Nynaeve, însă, măcar, nu-și mai simțea dinții clănțănind la fiecare pas.

Ar fi mers cu bucurie pe jos, chiar și desculță, dar Bayle Domon le spusese că nu era bine, că unii aveau să se întrebe de ce niște femei călătoreau așa, când era loc destul, și astfel de atenție era ultimul lucru pe care-l doreau. Firește, el unul nu era săltat încoace și încolo ca un sac plin cu napi; mergea în fața căruței, împreună cu zece dintre cei douăzeci de marinari aduși să-i însoțească. Dacă lua mai mulți, putea trezi bănuieli – așa le spusese. Pesemne că, dacă nu erau ele trei, ar fi avut chiar mai puțini.

Deasupra lor se întindea cerul, cenușiu și senin. Chiar înainte să pornească, începuse să se lumineze. Pe străzi nu era aproape nimeni și nu se auzea decât hodorogeala căruței și scârțâitul osiei. După ce soarele răsărea, oamenii aveau să înceapă să iasă, dar acum nu se vedeau decât grupuri mici de bărbați, cu nădragii largi și fesurile de culoare închisă, furișându-se prin cotloane de parcă, în timpul nopții, se îndeletniciseră cu ceva nu prea onorabil. Pânza veche care acoperea ceea ce se afla în căruță fusese întinsă cu grijă, ca toată lumea să vadă că nu erau acolo decât trei coșuri mari, însă chiar și așa, unul sau altul dintre grupurile de nemernici

se oprea ca o haită de câini, toți cu fețele întoarse, urmărind căruța prin vălurile trase peste ochi. Dar, pesemne, douăzeci de bărbați cu săbii și bâte erau prea mulți pentru a-i înfrunta, căci toți se lăsau, în cele din urmă, păgubași.

Roțile căruței dădură într-o grabă mare, de unde lespezile fuseseră scoase, într-una dintre răzmerițe. Căruța se poticni. Elayne aproape că-și mușcă limba, atunci când căzu la loc, pe scânduri, cu un zgomot răsunător. Numai din pricina lui Egeanin, care ședea cu brațele încrucișate! Apucându-se de margine, se încruntă la ea... și o zări la fel de încordată și ținându-se și ea cu ambele mâini.

— Până la urmă, nu e chiar ca și cum ai sta pe punte, spuse Egeanin, ridicând din umeri.

Nynaeve se strâmbă ușor și încercă să se îndepărteze puțin de ea, deși nu prea avea cum, decât dacă i se urca lui Elayne în poală.

— Am să vorbesc eu cu jupân Domon, bombăni supărată, de parcă nu ea ar fi pomenit prima de căruță, dar o nouă hurducăială o făcu să tacă.

Toate trei purtau rochii simple, din lână maro, subțiri, dar grosolane și nu prea curate, veșmintele unor femei sărmene de la țară, care arătau ca niște saci trași peste cap, pe lângă mătăsurile care-i plăceau Rendrei. Făceau pe refugiatele care-și câștigau și ele pâinea cum puteau. Egeanin se arătase de-a dreptul ușurată, când văzuse pentru prima dată veșmintele – era limpede, și era aproape la fel de curios ca și faptul că venise cu ele, ceea ce Elayne crezuse că era cu neputință.

Fuseseră multe discuții – așa le spuneau bărbații – în încăperea Florilor Căzătoare, dar ea și Nynaeve se ținuseră tari în fața protestelor lor protesti. Pe unele, nici măcar nu le luaseră în seamă. Era musai să pătrundă în Palatul Panarhului, și cât mai repede. Atunci, Domon pomenise ceva ce nu era, la urma urmei, chiar o prostie.

— Nu puteți intra singure acolo, bombănise contrabandistul cel bărbos, privindu-și pumnii sprijiniți pe masă. Ați spus că nu veți conduce Puterea decât dacă n-aveți de ales, ca să nu le atrageți atenția celorlalte femei Aes-Sedai.

Unde mai pui că nici una dintre ele nu simțise nevoia de a pomeni de Rătăcită.

— Atunci, zic că trebuie să aveți puterea de a lovi cu o măciucă, dacă e nevoie, și nici să vă păziți spatele zic că n-ar strica. Servitorii de acolo mă cunosc. Am mai fost, zic, să-i duc daruri și fostei Domnițe Panarh. Merg cu Domniile Voastre, făcuse el, clătinând din cap. Zău că tare mă mai faceți să-mi vâr gâtul în laț pentru că v-am părăsit acolo, în Faime. Bătu-m-ar Soarta dacă nu! Ei, zic că acum e clipa să plătesc! Nu vă mai împotriviți! Vin și eu!

— Ești un prost, omule, spusese Juilin cu dispreț, înainte ca Elayne sau Nynaeve să apuce să vorbească. Chiar crezi că ăia de-acolo au să lase un contrabandist zdrențăros din Illian să se plimbe prin palat cum pofteste? Eu știu să mă port ca un servitor, să las capul în jos și să-i fac pe nobilii cu capul în nori să creadă că... Apoi, în grabă, își dresese glasul și vorbise mai departe, fără să le privească pe nici una dintre ele. Eu ar trebui să merg.

— Adică, vreunul dintre voi crede că poate trece drept tarabonez? făcuse Thom, râzând. Eu aș putea; la ananghie, astea-s numai bune, spusese, mângâindu-și mustățile lungi. Unde mai pui că nu puteți să vă plimbați prin Palatul Panarhului cu măciuci și toiege. E nevoie de ceva mai... delicat.

Ridicase un braț, și în palmă îi apăruse, dintr-odată, un pumnal, pe care-l răsucise ușor, apoi îl făcuse iarăși să dispară, în mânecă, pesemne.

— Știți cu toții ce-aveți de făcut, se răstise Nynaeve, și știți că nu puteți face nimic, dacă încercați să stați cu ochii pe noi ca pe două găște duse la târg! Dacă ar exista o cale, adăugase ea, după ce răsuflase adânc și se mai liniștise, ca unul dintre voi să poată veni și el, m-aș bucura – măcar pentru că ar mai fi doi ochi care să privească în jur, dacă nu pentru altceva. Dar, pare-se că trebuie să mergem singure, și cu asta, basta.

— Vă pot însoți eu, vorbise, pe neașteptate, Egeanin, din colțul încăperii, unde Nynaeve o pusese să stea.

Cu toții se întorseseră către ea, iar femeia se încruntase,

de parcă nu era sigură pe ce spune.

— Femeile astea sunt Iscoade. Trebuie trimise la judecată.

Elayne fusese doar uimită s-o audă, însă Nynaeve, cu buzele strânse, părea gata s-o pocnească.

— Adică, să avem încredere în tine? În tine, care te tragi din Seanchani? Îi spusese cu răceală. Înainte să plecăm, ai să fii închisă undeva - într-o cămară, pesemne, chiar dacă o să se vorbească...

— Jur pe nădejdea unui măreț nume, o întrerupsese Egeanin, ducându-și palmele la inimă, una peste alta, că n-am să vă trădez nicicum, că am să vă dau ascultare și am să vă apăr până ce ieșiți, în siguranță, din Palatul Panarhului.

Apoi făcuse trei plecăciuni adânci, sobre. Elayne n-avea habar ce era cu „nădejdea” aceea, dar, după cum vorbise Egeanin, pesemne că era un jurământ dintre cele mai importante.

— Poate s-o facă, spusese Domon, cam fără tragere de inimă, privind-o și clătinând din cap. Lovi-m-ar Soarta, zic că numai vreo doi sau trei dintre oamenii mei ar putea să-i țină piept.

Strângând în pumn un mănunchi de cosițe, Nynaeve se încruntase, apoi smucise tare și cu hotărâre de ele.

— Nynaeve, vorbise Elayne, la fel de hotărâtă, tu însăși ai spus că ne mai trebuie cineva, și eu cred la fel. Unde mai pui că, dacă este să nu folosim Puterea, ne-ar prinde bine să fie cine să se ocupe de străjerii curioși, dacă e nevoie. Eu nu sunt în stare să culc un bărbat la pământ cu pumnii, și nici tu. Sper că n-ai uitat cât de bine știe să lupte.

Nynaeve se încruntase la ea, se uitase urât la Egeanin, apoi se holbase la bărbați, ca și cum ei puseseră asta la cale pe la spatele ei. În cele din urmă, totuși, încuviințase.

— Foarte bine, spusese Elayne. Jupân Domon, deci e nevoie de trei perechi de rochii, nu două. Și-acum, voi trei, la treabă. Vrem să plecăm până răsare soarele.

Căruța se opri, cu o smucitură, iar ea se trezi din visare.

Câțiva bărbați cu mantii albe, cu caii de căpestre, îl luaseră la întrebări pe Domon. Se aflau într-un loc în care strada se deschidea într-o piață din spatele Palatului

Panarhului, una mult mai mică decât cea din față. De cealaltă parte, se înălța palatul însuși, numai coloane din marmură albă, turnuri zvelte împodobite cu dantelării din piatră, cupole albe ca zăpada, cu incrustații aurii, în vârful cărora se aflau țepușe aurite sau giruete. Străzile dimprejur erau mult mai largi decât altele din Tanchico, și mai drepte.

Un zgomot ușor de copite, care răsunau pe lespezile late, vesti sosirea altui călăreț, un bărbat înalt, cu un coif strălucitor și armura care sclipea pe sub mantia albă, brodată cu un soare și o cârjă păstorească, stacojie. Elayne lăsă capul în jos; cele patru noduri de pe piept, însemnele rangului său, spuneau că era Jaichim Carridin. Bărbatul nu o văzuse niciodată, dar, dacă o prindea holbându-se la el, se putea întreba de ce. Calul străbătu piața fără să se oprească.

Egeanin lăsase și ea ochii în jos, dar Nynaeve se încruntă fără teamă, în urma Inchizitorului.

— Pe omul ăla îl frământă ceva, și încă foarte tare, șopti ea. Sper că nu i-a ajuns la urechi...

— Domnița-Panarh a murit! strigă, deodată, un bărbat, de undeva din piață. Au ucis-o!

Omul nu se vedea nicăieri. Străzile, atât cât putea vedea Elayne din ele, erau blocate de Mantii Albe, călare pe caii lor. Uitându-se îndărăt, pe strada pe care tocmai urcaseră, își dori ca străjerii să termine mai iute cu Domon. La primul cot începuse să se adune lume, oameni care se plimbau din loc în loc și trăgeau cu ochiul în sus, către piață. Pesemne că Thom și Juilin își făcuseră treaba bine, noaptea trecută. Dar ar fi fost bine ca necazurile să nu izbucnească tocmai acum, când ele încă nu ajunseseră înăuntru. Dacă începea o răzmeriță... Ca să nu-i tremure mâinile, se prinse și mai bine de scândurile căruței. Pe Lumină, o mulțime înfuriată afară, iar înăuntru Ajah Neagră și, poate, Moghedien... „Mi s-a uscat și gura, de frică.” Nynaeve și Egeanin priveau și ele oamenii care se adunau în josul străzii, dar nici măcar nu clipeau, darmite să le fie frică. „N-am să fiu lașă! Nu!”

Căruța își reluă drumul, hurducăind, iar ea scoase un oftat de ușurare. După câteva clipe, își dădu seama că și celelalte două făcuseră la fel.

Când ajunseră la niște porți, nu mult mai late decât căruța însăși, Domon se trezi din nou oprit și luat la întrebări de niște bărbați cu coifuri ascuțite, pe ale căror platoșe apărea însemnul unui copac auriu. Erau Legiunea Panarhului. De data asta, însă, nu dură mult; lui Elayne i se păru că vede o punguță trecând dintr-o mână într-alta, apoi se treziră înăuntru, huruind prin curtea desfundată din spatele bucătăriei. Marinarii rămăseseră afară, cu soldații. Numai Domon mai era cu ele.

De îndată ce căruța se opri, Elayne sări jos, foindu-se, cu picioarele goale, pe lespezile aspre și tari. Îi venea cu mult mai greu să pășească decât dacă ar fi fost încălțată – până și cu un papuc cu talpă subțire. Ce ciudat! Egeanin luă coșurile din căruță și le coborî. Pe primul, Nynaeve îl luă pe spate, răsucindu-și un braț pentru a-l putea apuca, pe cel de-al doilea și-l urcă pe un umăr. Coșurile erau pline, aproape până sus, cu niște ardei lungi și albi, puțin zbârciți din pricină că fuseseră aduși tocmai din Saldaea.

Chiar când Elayne își lua și ea coșul, Domon apăru lângă ele și se prefăcu a cerceta ardeii de gheață.

— Zic că Mantiile Albe și cei din Legiunea Panarhului mai au numai puțin și sar unii la alții, pare-se, le șopti, pipăind ardeii. Locotenentul de-acolo zice că Legiunea ar fi îndeajuns pentru a o apăra pe Domnița-Panarh, dacă așa mulți soldați nu ar fi fost trimiși în fortărețele dimprejurul orașului. Jaichim Carridin poate intra s-o vadă pe Domniță, dar Seniorul Căpitan al Legiunii – nu! Și nu le place nici că toate străjile dinăuntru sunt din Garda Orașului. Un om mai bănuitor din fire ar zice că se dorește ca paznicii Domniței să fie mai atenți unii la alții, decât la ce se întâmplă pe aici.

— E bine de știut, șopti Nynaeve, fără să-l privească. Dintotdeauna am spus că poți afla lucruri folositoare, ascultând bârfele bărbaților.

Domon mormăi amar:

— Am să vă duc înăuntru, apoi, însă, trebuie să mă întorc să am grijă de oameni mei. Zic că mi-e teamă să nu cumva să fie prinși de mulțime.

Toți marinarii de pe corăbiile lui Domon erau acolo, pe

străzi, în jurul palatului.

Ridicându-și coșul pe spinare, Elayne se luă după el și după celelalte două, cu capul plecat, strângând din pleoape la fiecare pas, până ce ajunse pe lespezile brun-roșietice ale bucătăriei, unde mirosea puternic a mirodenii, carne friptă și sosuri.

— Ardei de gheață pentru Domniță, vesti Domon. Un dar de la Bayle Domon, cinstit corăbier din acest oraș.

— Iar ardei? făcu o femeie masivă, cu cosițe negre, cu un șorț alb și nelipsitul vâl, ridicând puțin capul de la tipsia de argint pe care tocmai punea un șervet frumos îndoit, printre vase din porțelanul subțire, aurit, al Seminției Mării.

În bucătărie erau o duzină de femei cu șorțuri, sau poate mai multe, dar și doi băieți care învăteau frigările din care picura grăsime, în două dintre cele șase vetre – însă era limpede că aceea care vorbise era mai-marea tuturor.

— Ce să zic, pare-mi-se că Domniței i-au plăcut, ultima dată. Duceți-i în cămara de-acolo, n-am vreme să văd de asta acum, spuse ea, arătându-le o ușă din capătul îndepărtat al încăperii.

Elayne se ținu după Nynaeve și Egeanin, cu capul în jos, asudând, dar nu din pricina căldurii care venea din sobițele de fier și de la focuri. Lângă o masă lată stătea o femeie deșirată, îmbrăcată în mătase verde, dar nu din Tarabon, scărpinând între urechi o pisică ciolănoasă, cenușie, care lungea smântână dintr-un vas de porțelan. După pisică, dar și după fața îngustă și nasul mare, o recunoscuse. Era Marillin Gemalphin, cândva soră Brună, acum Neagră. Dacă ridica privirea de la pisică, dacă le vedea, nu mai avea nevoie să conducă ea însăși, pentru a afla că două dintre ele puteau s-o facă; erau atât de aproape, încât le-ar fi simțit pe dată că erau înzestrate.

Când trase ușa cămării în urma ei, Elayne simți sudoarea picurându-i pe nas.

— Ai văzut-o? întrebă încet, lăsându-și coșul aproape să cadă pe podea. Câteva deschizături tăiate în zidul vărut, chiar sub tavan, lăsau să pătrundă lumina din bucătărie. Cămara cea mare era plină de rafturi înalte, saci și plase cu

legume și borcane mari cu mirodenii. Peste tot erau butoiase și lădițe, iar pe niște cârlige atârnavă vreo doisprezece miei, tăiați și curățați, și de două ori mai multe găște. Judecând după desenul pe care-l făcuseră Thom și Domon, din ceea ce-și aminteau, asta era cea mai mică dintre cămări.

— Ce groaznic, spuse Elayne. Știu că și Rendra are mereu bucătăria plină, dar măcar ea dă bani pe lucrurile de care are nevoie, și cumpără numai cât își permite. Oamenii ăștia s-au ospătat pe săturate, în vreme ce...

— Nu te mai frământa, până când n-ai să poți să faci cu adevărat ceva, îi spuse Nynaeve, într-o șoaptă ascuțită; ea își răsturnase deja coșul pe podea și tocmai își scotea rochia aspră de țărancă – Egeanin era deja în cămașă. Și da, am văzut-o. Dacă vrei să-și bage nasul peste noi, să vadă de unde vin zgomotele, vorbește mai puțin.

Elayne pufni, dar o lăsă baltă. La drept vorbind, nu făcuse cine știe ce zgomot. Scoțându-și și ea rochia, răsturnă ardeii din coș și ceea ce fusese ascuns sub ei – printre altele, o rochie albă cu cingătoare verde, din lână fină, brodată pe sânul stâng cu un copac care-și întindea crengile deasupra unei frunze în trei colțuri. Își înlocui vâlul murdar cu unul nou și curat, din in, aproape la fel de moale ca mătasea. Oftând de mulțumire, încălță și papucii cu tălpi de fetru. Avea, deja, vânătaï pe picioare, de la drumul până în cămară.

Egeanin se dezbrăcase prima, dar îi luă foarte mult să se hotărăscă să îmbrace rochia albă. Bombănea tot felul de lucruri despre „servitoare” și „lipsă de cuviință”, care n-aveau înțeles decât pentru ea. Era adevărat că rochiile erau pentru slujitoare – dar asta tocmai pentru că slujitoarele se puteau strecura peste tot, și într-un palat erau îndeajuns de multe pentru ca încă trei să treacă neobservate. Cât despre lipsa de cuviință... Elayne își aminti că și ea fusese cam stânjenită la gândul de a purta hainele din Tarabon în văzul tuturor, dar se obișnuise repede. Unde mai pui că lâna, oricât de subțire, nu era străvezie ca mătasea. Din câte i se părea, Egeanin era neînduplecată când venea vorba de decență.

Până la urmă însă, ea își legă și ultimele panglici. Între timp, hainele cu care veniseră fuseseră îndesate în coșuri și

acoperite cu ardei albi.

Întorcându-se în bucătărie, Elayne observă că Marillin Gemalphin plecase, dar felina cenușie și slăbănoagă era încă acolo, pe masă, lingând fericită la smântână. Cele trei o apucară către ușa care ducea în palat. Una dintre ajutoarele bucătăresei se încrunta la pisică, cu mâinile pe șoldurile late.

— Ce-aș mai strânge-o de gât, bombăni ea, clătinând din cap și fluturându-și cosițele castanii. Pisica mănâncă smântână, iar eu, pentru că am îndrăznit să-mi pun puțină pe murele de azi-dimineață, acum nu mai am voie decât pâine cu apă.

— Fii fericită că nu ești pe stradă sau atârnată în ștreang, se auzi glasul, nu prea milos, al bucătăresei. Dacă una dintre doamne spune că ai furat, atunci așa e, chiar dacă-i vorba de smântână pisicilor, da? Hei, voi de-acolo!

Elayne și însoțitoarele ei înghețară. Femeia cu cosițe negre își flutura lingura lungă de lemn.

— Veniți în bucătăria mea și vă vânturați ca prin grădină, scroafe leneșe ce sunteți! Ați venit pentru masa Domniței Ispan, da? Dacă nu sunteți acolo când se trezește, o să vedeți voi. Ei?

Și arătă către tipsia de argint la care muncea mai devreme, acoperită, acum, cu un șervet de in, alb ca neaua. De răspuns, nu-i puteau răspunde; dacă vreuna deschidea gura, aveau să se dea, pe dată, de gol, că nu erau din Tarabon. În graba mare, Elayne făcu o plecăciune, ca o slujnicuță, și luă tipsia; nimeni nu avea să oprească o servitoare cu tava în mână și care, pesemne, avea o treabă anume, ca s-o trimită în altă parte. Doamna Ispan? Era un nume destul de răspândit, în Tarabon, dar exista și printre surorile Negre o femeie pe care-o chema așa.

— Deci îți bați joc de mine, vacă proastă ce ești? tună femeia și dădu să ocolească masa, fluturându-și amenințătoare linguroiul.

Nu le rămânea nimic de făcut, dacă nu voiau să se dea de gol. Ori stăteau acolo și o încasau, ori o luau la fugă. Elayne ieși în goană din bucătărie, cu tipsie cu tot. Nynaeve și Egeanin – după ea. Bucătăreasa mai strigă ce mai strigă în

urma lor, dar, din fericire, nu ieși. Închipuindu-și cum ar fi fost să fugă prin palat, urmărite de zdrăhoanca aceea cu linguroiul în mână, lui Elayne aproape că-i veni să râdă ca o apucată. Oare de ce i se păruse că-și bătea joc de ea? Slujnicele ei îi făcuseră plecăciuni întocmai la fel, de mii de ori.

Pe coridorul îngust care ducea la bucătărie se deschideau alte cămări. Erau acolo și dulapuri înalte pentru măhuri, pământuri, găleți, fețele de mese și tot soiul de alte lucruri. Nynaeve găsi un pământ de praf, iar Egeanin luă, dintr-un dulap, un braț de prosoape îndoit, printre care strecură un pisălog gros, de piatră, care zăcea într-o puiliță mare.

— Câteodată, e bine să ai cu ce să lovești, zise ea, când o văzu pe Elayne ridicând din sprâncene. Mai ales când nimeni nu se așteaptă.

Nynaeve pufni, dar nu spuse nimic. De când binevoise s-o lase pe cealaltă să vină cu ele, aproape că nu o băgase în seamă.

Coridoarele palatului erau mult mai largi și mai înalte decât cel pe care veniseră. Pereții albi erau împodobiți cu frize, iar tavanul – cu arabescuri de aur, strălucitoare. Pe podelele din lespezi albe erau întinse covoare lungi, în culori vii. Lămpile aurii dădeau lumină, dar și miros de uleiuri parfumate. Din loc în loc erau curți împrejmuite de coloane subțiri, spiralate, deasupra cărora se deschideau balcoane închise cu dantelării din piatră. Erau și fântâni mari, care gâlgâiau; în ele, pești roșii, albi și aurii înotau pe sub frunzele de nufăr cu flori albe, uriașe. Nu semăna deloc cu orașul, așa cum îl văzuseră până atunci.

Întâlniră și alți servitori, bărbați și femei în alb, cu copacul și frunza brodate pe un umăr, care se grăbeau la treburile lor, sau bărbați îmbrăcați cu surtucele cenușii și coifurile de oțel ale Gărzii Orașului, cu toiege sau băte în mână. Nimeni nu le vorbi, și nici măcar nu le privi prea atent – erau trei slujnice care-și vedeau de treabă, atât și nimic mai mult. În cele din urmă, ajunseră la scările înguste despre care li se povestise.

— Nu uitați, spuse încet Nynaeve, dacă ușa e păzită, plecați. Dacă nu e singură, la fel. Nu ea e pricina cea mai importantă pentru care ne aflăm aici. Dacă i se întâmplă ceva

cât e cu tine... mai spuse ea, trăgând adânc aer în piept și silindu-se s-o privească pe Egeanin.

Afară răsună înfundat o trâmbiță. O clipă mai târziu, se auzi și înăuntru un gong și glasuri răstite care dădeau porunci. Coridorul se umplu de bărbați cu coifuri, care alergau.

— De-acum, nu cred că mai stă cineva de pază la ușa ei, zise Elayne.

Pesemne că afară începuse răzmerița. Zvonurile răspândite de Thom și Juilin făcuseră mulțimea să se adune. Marinarii lui Domon semănau zâzanie. Era păcat că fuseseră nevoite să iște o asemenea încăierare, dar așa, în palat nu aveau să rămână prea mulți soldați. Cu noroc, poate nici unul. Fără să știe, oamenii aceia luptau pentru a-și salva orașul de Ajah Neagră și lumea de Umbră.

— Egeanin ar trebui să vină cu tine, Nynaeve. Tu ai lucrul cel mai important de făcut. Dacă vreuna dintre noi are nevoie de pază, tu ești aceea.

— Nu vreau să am de-a face cu Seanchani! făcu Nynaeve, apoi, luându-și pământul pe umăr, ca o sulită, porni cu pași mari pe coridor.

Privind-o, Elayne se gândi că nu avea deloc mișcări de slujnică. Părea, mai degrabă, să meargă la război.

— Ce-ar fi să ne vedem de treaba noastră? zise Egeanin. Răzmerița n-o să țină o veșnicie.

Elayne încuviință. Nynaeve dispăruse deja după un colț.

Scările erau înguste și ascunse în ziduri, pentru ca servitorii să fie văzuți cât mai puțin cu putință. Coridoarele de sus erau foarte asemănătoare cu cele pe care veniseră, numai că dincolo de arcadele arcuite se aflau nu numai încăperi, ci și balcoane cu balustrade de piatră. Cele două o apucară spre partea de apus a palatului – pe acolo, erau mult mai puțini servitori decât jos, și nici unul nu se uită la ele mai mult de o clipă. Minune mare, coridorul în care dădeau încăperile Domniței-Panarh era pustiu. În fața ușilor duble, late, pe care erau încrustați copaci, nu stătea nimeni de pază. Nu că Elayne ar fi avut vreun gând să se lase păgubașă, dacă dădea de străjeri – în ciuda a ceea ce-i spusese lui Nynaeve

dar așa, trebuia să recunoască, era mai simplu.

O clipă mai târziu, siguranța îi dispăru. Dinăuntru se simțea cineva folosind Puterea. Undele nu erau prea puternice, dar nu se putea înșela. Cineva țesea sau poate se îndeletnicea cu păstrarea unor unde țesute mai demult – căci puține femei știau cum să facă pentru a lega o undă.

— Ce s-a-ntâmpat? Întrebă Egeanin.

Elayne își dădu seama că împietrise în loc.

— E o soră Neagră înăuntru.

Una sau mai multe? Oricum, numai una conducea. Se apropie de ușă și auzi un glas de femeie, cântând. Își lipi urechea de lemnul sculptat și auzi niște vorbe fără perdea, înfundate, dar ușor de înțeles:

Am sânii rotunzi și fundul la fel

Un întreg echipaj se dă-n vânt după el.

Uimită, tresări, iar vasele de porțelan, ascunse de șervet, se loviră ușor unele de altele. Oare greșise drumul? Nici vorbă, că doar învățase harta pe dinafară. Unde mai pui că singurele uși din tot palatul pe care erau încrustați copaci erau cele de la iatacul Panarhului.

— Atunci n-avem de ales, trebuie să ne dăm bătute, spuse Egeanin. Ai să te dai de gol, orice ai face.

— Poate că nu. Dacă mă simt folosind Puterea, o să creadă că e asta de-aici, dinăuntru.

Încruntându-se, își mușcă buza de jos. Câte erau? Când conducea, putea face trei sau patru lucruri deodată – numai Egwene și Nynaeve mai erau în stare de așa ceva. Încercă să-și amintească de Reginele din Andor care-și dovediseră curajul, înfruntând mari primejdii, până ce-și dădu seama că, de fapt, toate o făcuseră. „Și eu voi fi regină, într-o bună zi. Pot să fiu la fel de curajoasă ca ele.” Pregătindu-se sufletește, spuse:

— Egeanin, deschide repede ușile, apoi lasă-te în jos ca să nu-mi stai în cale și să pot vedea totul.

Cealaltă șovăi.

— Deschide ușile, repetă Elayne, și rămase uimită; fără să

se străduiască, vorbise cu un glas liniștit, hotărât și poruncitor.

Iar Egeanin încuviință – aproape că-i făcu o plecăciune – și deschise pe dată ambele uși.

Am coapse de fier și îmi place să strâng!
Sărutul meu poate...

Cântăreața cu cosițe negre, care stătea în picioare, înfășurată până la gât în unde de Aer și cu o rochie murdară, boțită, din mătase roșie de Tarabon, se întrerupse brusc, atunci când ușile se dădură de perete. O altă femeie, mărunțică, înveșmântată cu o rochie cu guler înalt, de Cairhien, albastru-deschis, care stătea tolănită pe o banchetă moale, încetă să mai dea din cap, urmărind cântecul, și sări în picioare. O strâmbătură de mânie înlocui rânjetul ca de vulpe de pe chipul ei.

Temaile era deja înconjurată de nimbul *saidarului*, dar în zadar. Îngrozită de ce vedea, Elayne sorbi din Adevăratul Izvor și lovi tare cu undele de Aer, învăluind-o de la umeri până la glezne, țesu o pavază din Spirit și o înfipse între femeie și Izvor. Strălucirea din jurul lui Temaile se stinse. Femeia zbură peste banchetă ca și cum ar fi fost lovită de un cal în galop, dând ochii peste cap, și se prăbuși, fără cunoștință, la trei pași depărtare, pe covorul verde cu auriu. Prizoniera ei tresări, în clipa în care undele care-o țineau se rupseră, și își pipăi, parcă neîncrezătoare, brațele, privind de la Temaile la Elayne și Egeanin.

Legând undele care-o țineau pe Temaile, Elayne se grăbi să intre, privind în jur să vadă dacă mai erau femei din Ajah Neagră acolo. Egeanin o urmă și închise ușa. Nu părea să mai fie nimeni.

— Era singură? o întrebă Elayne pe femeia în roșu – după ce-i spusese Nynaeve, era Domnița-Panarh; gândindu-se, își aminti că Nynaeve pomenise ceva și despre un cântec.

— Domniile Voastre... nu sunteți cu ele? întrebă, șovăielnic, Amathera, privindu-le rochiile cu ochii săi negri. Sunteți tot Aes-Sedai? Îngână, părând cam îndoită, în ciuda a

ceea ce pățise Temaile. Dar nu sunteți cu ele?

— Era singură? se răsti Elayne, iar Amathera tresări ușor.

— Da. Singură. Da, m-a... începu ea, apoi se strâmbă. Celelalte m-au silit să mă așez pe tron și să rostesc cuvintele pe care le voiau ele. Câteodată, le făcea plăcere să mă vadă împărțind dreptatea... nu, de fapt erau numai sentințe nedrepte, îngrozitoare, care au să semene vrajbă vreme de mulți ani, dacă nu le pot îndrepta. Dar pe ea... făcu femeia și-și răsfrânse buzele într-un rânjet sălbatic... pe ea au pus-o să mă păzească. M-a chinuit fără pricină, doar ca să mă facă să plâng. M-a pus să mănânc o tavă întreagă de ardei albi, de gheață, și nu m-a lăsat să beau nici o picătură, până când nu m-a văzut în genunchi, cerându-i milă, în timp ce ea râdea! În vise, m-a urcat până-n vârful Turnului Dimineții, și acolo m-a luat de glezne și m-a aruncat. Era doar un vis, dar părea aieva, și de fiecare dată mă lăsa să cad ceva mai aproape de pământ... și râdea! M-a făcut să învăț dansuri și cântece murdare, și mi-a spus de mai multe ori, râzând, că, înainte să plece, o să mă silească să cânt și să dansez ca să-i distrez pe...

Scotând un strigăt, ea sări ca o pisică peste banchetă și se năpusti la femeia legată, palmuind-o sălbatic și lovind-o cu pumnii. Egeanin, care stătea cu brațele încrucișate, în fața ușilor, nu părea dornică s-o oprească, dar Elayne țesu unde de Aer cu care prinse mijlocul Amatherei. Spre mirarea ei, izbuti s-o ridice de pe trupul fără cunoștință al celeilalte și s-o pună în picioare. Pesemne că, învățând de la Jorin să țeasă undele acelea atât de grele, devenise mai puternică. Amathera dădu să o lovească pe Temaile cu piciorul, dar nu izbuti, și se întoarse către Elayne și Egeanin, privindu-le urât.

— Sunt Panarhul din Tarabon, și am de gând să o pedepsesc așa cum se cuvine pe această femeie!

Gura ca un boboc de trandafir părea foarte bosumflată. Oare femeia aia nu se gândea nici un pic la cine și ce era? Era egala oricărui rege, stăpânea un ținut întreg!

— Și eu sunt femeia Aes-Sedai care-a venit să te salveze, spuse, cu răceală, Elayne.

Dându-și seama că rămăsese cu tipsia în mână, se grăbi

s-o așeze pe podea – femeia părea să aibă și așa greutate în a vedea dincolo de rochiile albe, de slujnică. Temaile era foarte roșie la față. Până se trezea, avea să se învinețească – dar, pesemne, mai puțin decât merita. Își dori să fi avut o cale de-a o lua pe Temaile cu ele. O cale pe care măcar una dintre dușmance să ajungă în Turn, la judecată.

— Am venit să te luăm – și află că nu a fost chiar ușor. După ce scăpăm, vei putea să ajungi la Seniorul Căpitan al Legiunii, la Andric și armata sa, și, astfel, să le alungi pe femeile astea. Poate, dacă avem noroc, pe unele o să le prindem și o să le trimitem să fie judecate. Dar, mai întâi, trebuie să ieșim de aici.

— N-am nevoie de Andric, bombăni Amathera; Elayne putea să jure că-i venise să adauge „... de-acum”. În jurul palatului sunt soldați ai Legiunii. Știu asta. Nu am avut voie să le vorbesc, dar, după ce mă văd și-mi aud glasul, au să facă ce trebuie, da? Voi, femeile Aes-Sedai, nu puteți folosi Puterea Supremă pentru a le face rău... începu, apoi se uită urât spre Temaile, care zăcea ca un sac, și se întrerupse. Măcar nu puteți folosi Puterea ca armă, da? Asta știu.

Spre mirarea ei, Elayne țesu niște unde subțiri de Aer, câte una pentru fiecare cosiță a Amatherinei. Acestea se ridicară pe dată în sus, iar nătânga cu buze răsfrânte nu avu de ales, și trebui să se ridice pe vârfuri și să se ia după ele. Elayne o făcu să pășească așa, până ce ajunse chiar în fața ei, privind-o cu ochii mari și plini de mânie.

— Ascultă-mă bine, Domniță Amathera, Panarh al Tarabonului, îi spuse, cu un glas ca de gheață. Dacă încerci să te apropii de soldați, se prea poate ca tovarășele lui Temaile să te prindă, să te lege, și să te dea iarăși pe mâna ei. Unde mai pui că au să afle că prietenele mele și cu mine suntem aici, ceea ce e și mai rău și nu am de gând să îngădui. O să ieșim de-aici pe furiș și, dacă nu mă urmezi de bunăvoie, am să-ți pun căluș în gură și am să te las lângă Temaile, să te găsească. Pricepi?

Mare păcat că nu vedea nici o cale de-a o lua și pe femeia din Ajah Neagră. Amathera, ajunsă iarăși prizonieră a Puterii, încuviință ușor din cap, iar Egeanin scoase un murmur

aprobator. Elayne dezlegă undele, astfel încât cealaltă să-și poată lăsa călcâiele în jos.

— Bun. Acum să căutăm ceva cu care să te poți îmbrăca pentru a trece neobservată.

Amathera încuviință iarăși – dar fără să pară cătuși de puțin mulțumită. Elayne nădăjdui că Nynaeve nu avea de înfruntat atâtea greutăți.

Nynaeve pătrunse în sala mare, cu mulțimea de coloane subțiri, agitându-se cu pământul. Pesemne că lucrurile de-acolo se umpleau mereu de praf, așa că nimeni nu avea să-i dea atenție unei femei care-și făcea treaba. Privi în jur și rămase cu ochii la oasele legate unele de altele care închipuiau scheletul unei făpturi ca un cal, cu picioare lungi și un gât de vreo douăzeci de picioare înălțime. Sala uriașă, care se întindea de jur împrejur, era pustie.

Numai că, în orice clipă, putea apărea cineva – slujnicele trimise, într-adevăr, să curețe, sau Liandrin și tovarășele ei, în căutare. Ținând la vedere pământul, doar așa, pentru siguranță, se grăbi către pedestalul din piatră albă pe care se aflau colierul negru de metal și brățările. Nici nu-și dădu seama că-și ținuse răsuflarea, până ce, văzându-le, nu dădu, cu zgomot, aerul afară din piept. Vitrina în care se afla pecetea de *cuendillar* se afla la cincizeci de pași mai departe, dar colierul era și mai de preț.

Trecând peste frânghia de mătase, groasă cât încheietura ei, îl atinse. Simți suferință. Chin. Jale. Toate se învărtejiră în sufletul ei – îi venea să plângă. Ce soi de lucru putea înghiți atâta durere? Trăgându-și brațul îndărăt, se uită urât la metalul negru. Era făcut pentru a stăpâni un bărbat care știa să conducă Puterea. Liandrin și surorile Negre voiau să-l folosească pentru Rand, pentru a-l face să se dea de partea Umbrei, să-l slujească pe Cel Întunecat. Cineva din satul ei, ajuns pe mâna femeilor Aes-Sedai, să facă din el ce voiau! Bun, erau din Ajah Neagră, dar tot Aes-Sedai, ca și Moiraine, cu sforăriile ei! Și Egeanin, care-o făcuse s-o îndrăgească pe ea, o nemernică din Seanchan!

Acest din urmă gând o făcu să tresară; își dădu seama că

încerca, de bunăvoie, să se înfurie, pentru a putea conduce. Sorbi din Izvor – Puterea se revărsă asupra ei. Și, în clipa aceea, o slujnică, purtând pe umăr copacul și frunza, pătrunse în sala cu coloane.

Tremurând de nevoia de a slobozi Puterea, Nynaeve așteptă, ridicând chiar pământul și mângâind ușor colierul și brățările. Slujnica o apucă pe lespezile deschise la culoare, într-o clipă avea să plece, și atunci ea putea să... Ce? Să-și strecoare colierul în punga de la brâu, dar...

Slujnica avea să plece? „Ce m-o fi făcut să cred asta? De ce să plece, și să nu rămână să-și facă treaba?” Trase cu ochiul într-o parte, către femeia care venea spre ea. Firește. Nu avea mătură, nu avea pământ, nici măcar o cârpă. Pesemne că treaba pentru care venise avea să se termine repede. Dintr-odată, îi văzu chipul. Era arătoasă, în felul ei, cu cosițe negre, și-i zâmbea aproape prietenos, dar fără să-i dea, cu adevărat, atenție. Oricum, nu era câtuși de puțin amenințătoare.

Nu avea același chip, dar Nynaeve o recunoscuse.

Fără măcar să se gândească, trecu la atac, țesând o undă de Aer, grea ca un ciocan, cu care să-i sfărâme, celeilalte, chipul, într-o clipă, împrejurul dușmancei se aprinse nimbul *saidarului*, iar ea se schimbă oarecum la față, devenind ceva mai trufașă, mai semeță, de parcă își adusese aminte de adevăratul chip al lui Moghedien. Era, de asemenea, uimită, mirată că nu izbutise să se apropie nebăgată în seamă. Iar Nynaeve își simți unda retezată într-o clipă, ca de o lovitură de bici. Se împletici, ca și cum ar fi fost lovită cu adevărat, iar Rătăcita trimise spre ea o țesătură meșteșugită, din Spirit, cu câteva unde de Apă și Aer. Nynaeve nu avea habar ce voia să-i facă – înspăimântată, încercă s-o reteze, așa cum o văzuse pe cealaltă făcând, cu o undă ascuțită de Spirit. O clipi, simți că o iubea din tot sufletul, cu credință, până la uitarea de sine pe acea femeie măreață, care avea să-i îngăduie să...

Țesătura se rupse, iar Moghedien se împletici. În mintea lui Nynaeve rămase o urmă, ca o amintire vie, despre cum voia să se supună, să se târască pe jos și să-i facă pe plac,

adică întocmai ce se petrecuse la prima lor întâlnire. Asta o înfurie și mai tare. Pavăza ascuțită ca un pumnal pe care Egwene o folosisese pentru a o fereca pe Amico Nagoyin apăru, dintr-odată, mai mult armă decât scut, se năpusti spre Moghedien și... se lovi de ceva, de ceva țesut tot din unde de Spirit. Nu mai lipsea mult pentru ca Moghedien să fie, pentru vecie, îndepărtată de Izvor. Rătăcita lovi și ea, cu același gând – să o străpungă cu o secure nevăzută, să-i răpească înzestrarea. Deznădăjduită, Nynaeve pară.

Dintr-odată, își dădu seama că, dincolo de furia care-o cuprinsese, era speriată de moarte. Încercă s-o îndepărteze pe cealaltă de Izvor și, în același timp, să o împiedice să-i facă și ei același lucru, și asta îi lua toată Puterea, care clocotea în ea, făcând-o să se teamă să nu plesnească; genunchii îi tremurau, încât de-abia mai putea sta în picioare. Nu mai avea nimic, nici măcar o scânteie de Putere cu care să încerce altceva. Nici o lumânare nu mai era în stare să aprindă. Securea de Spirit țesută de Moghedien se făcea când mai ascuțită, când mai boantă, dar nu avea importanță, dacă femeia izbutea s-o înfigă acolo unde trebuia – nu era nici o deosebire între a fi ferecată pentru totdeauna și a se trezi legată, la mila dușmancei. Tăișul nevăzut se freca de unda de Putere care se revărsa dinspre Izvor către ea, ca un cuțit la gâtul unui pui neajutorat. Nynaeve își dori să nu-i fi trecut prin cap o asemenea imagine. În străfundurile minții, un glas slab se jeluia: „Lumină, nu-i îngădui s-o facă! Fă să nu fie așa! Lumină, te implor, n-o lăsa!”

O clipă, îi trecu prin cap să dezlege undele cu care încerca s-o atace pe Moghedien – mai întâi de toate pentru că era foarte greu să facă tăișul de Spirit să rămână ascuțit. Se gândi să-l lase să dispară și să-și folosească puterile pentru a se apăra de Moghedien – poate așa ar fi izbutit mai multe. Dar, pe de altă parte, dacă o făcea, femeia nu ar mai fi avut de ce să se apere și ar fi atacat-o cu și mai multă putere. Și era o Rătăcită, nu o soră Neagră. O femeie care fusese Aes-Sedai în Vârsta Legendelor, atunci când lucruri la care cele de-acum nici nu visau că erau cu putință. Dacă o ataca din toate puterile...

Dacă în sală ar fi pătruns, în clipa aceea, un bărbat sau o femeie neînzestrată, nu ar fi văzut decât două femei care se priveau, pe deasupra funiei de mătase albă, de la mai puțin de două picioare depărtare. Două femei care se sfredeleau din priviri, într-o încăpere uriașă, plină de lucruri ciudate. N-ar fi avut de unde să-și dea seama că era un război – ele nu săreau de colo-colo și nu loveau cu săbiile, ca bărbații. Nu sfărâmau și nu dărmăuau nimic. Erau doar două femei care se priveau. Dar tot de un război era vorba, și încă de unul pe viață și pe moarte, între ea și o Rătăcită.

— Am pus totul la cale cu atâta grijă, și acum s-a irosit, spuse, dintr-odată, Moghedien, cu un glas încordat, mânios, strângându-și în pumn faldurile rochiei. S-ar putea să nu mai izbutesc să îndrept, din nou lucrurile pe făgașul cel bun – oricum, o să-mi vină nespus de greu. Așa că am de gând să te fac să plătești, Nynaeve al'Meara. Ascunzișul ăsta era atât de bun, iar neghioabele alea au cu ele niște lucrușoare foarte folositoare, chiar dacă nu... Clătină din cap, rânjind ca o fiară și arătându-și toți dinții. De data asta, cred că am să te iau cu mine și am să fac din tine o proptea vie. Ai să te târâi pe brânci, iar eu am să pășesc pe spinarea ta, ca să mă urc în șa. Sau, poate, am să te dau pe mâna lui Rahvin. El își plătește întotdeauna datoriile. E drept că acum are o reginuță drăguță care să-l distreze, dar femeile frumoase au fost dintotdeauna slăbiciunea lui și știu că-i place să aibă două, trei sau patru deodată, cu care să-și facă mendrele. Ți-ar plăcea să-ți petreci restul vieții zbătându-te să-i câștigi bunăvoința? După ce pune mâna pe tine, ai să fii silită s-o faci – știe multe viclenii. Da, cred că așa-i cel mai bine. Am să te dau lui Rahvin.

Nynaeve se simți cuprinsă de mânie. Șiroaie de sudoare îi curgeau pe față, iar picioarele îi tremurau, cât pe ce să se prăbușească, dar mânia îi dădea putere. Așa, izbuti să împingă tăișul țesut din Spirit un pic mai aproape de Moghedien, gata s-o îndepărteze de Izvor.

— Deci ai găsit lucrușorul acela, atât de prețios, din spatele tău, zise Rătăcita, într-o clipă în care se clătina ră amândouă, ca pe marginea unei prăpăstii; spre uimirea lui

Nynaeve, părea aproape netulburată. Mă întreb cum ai făcut. Dar n-are a face. Ai venit să-l iei cu tine? Să-l distrugi, poate? Dar asta nu e cu putință. Nu e metal, ci un fel de *cuendillar*. Nici măcar focul mistuirii nu-l poate topi. Iar dacă vrei să-l folosești, află că nu e... lipsit de primejdii, să spunem. Pune colierul la gâtul unui bărbat înzestrat și brățările la mâinile unei femei, și aceasta îl va face sclavul ei, e adevărat, dar nu-l va împiedica să-și piardă mințile. Iar undele curg în ambele părți. În cele din urmă, el va începe, la rândul său, să pună stăpânire pe ea, așa că va fi un război neîncetat – nu e prea plăcut, mai ales când el înnebunește. Firește, brățările pot fi trecute de la o femeie la alta, pentru ca nici una să nu se istovească prea tare, dar asta înseamnă ca ele să aibă încredere deplină în tovarășele lor. Bărbații se pricep de minune să facă rău – sunt niște arme minunate. E cu putință, de asemenea, ca fiecare brățară să fie purtată de altă femeie – dacă cele două au încredere una în alta. Așa, primejdia de a cădea în stăpânirea lui e mult mai mică, din câte am aflat, dar nici nu-l mai pot stăpâni la fel de bine, chiar dacă se înțeleg în toate. Până la urmă, se vor înfrunta, pentru a pune mâna pe el. Și încă ceva – pentru a scoate brățările de la mâna femeii, e nevoie de el, așa cum, pentru a-i scoate lui colierul, e nevoie de ea. Ai înțeles, sper, adăugă Moghedien, ridicând dintr-o sprânceană. Firește, ar fi cum nu se poate mai bine să-l stăpânești pe Lews Therin – sau Rand al'Thor, cum își spune acum dar, oare, merită să plătești atât? Acum pricepi de ce am lăsat colierul la locul lui?

Tremurând din tot trupul, încercând să stăpânească Puterea și țesătura undelor, Nynaeve se încruntă. De ce-i spunea toate astea? Oare credea că nu mai avea nici o importanță, pentru că oricum ea, Moghedien, avea să câștige lupta? Adineauri era mândrie, iar acum îi venise cheful de vorbă? Observă că și chipul celeilalte era scaldat în sudoare, care se aduna, în picături mari, pe fruntea lată, și-i curgea pe obraji.

Dintr-odată, văzu lucrurile cu totul altfel. În glasul Rătăcitei se citea nu mânie, ci încordare. Degeaba se temea ca Moghedien să nu o atace cu și mai multă Putere – asta era

tot ce avea. Dușmanca se chinuia, la fel ca ea. Stătea față în față cu o Rătăcită și nici vorbă să fie luată pe sus și jumulită ca un boboc de găscă pentru cină. Nu-și pierduse nici măcar un fulg. Era la fel de puternică! Moghedien încerca să-i abată atenția, să găsească o cale să se strecoare, înainte să-și istovească puterile. Măcar dac-ar fi putut face și ea același lucru. Înainte să fie nevoită să se dea bătută.

— Te întrebi de unde știi asta? zise cealaltă. Colierul și brățările au fost făurite după ce eu... Ei, să nu vorbim despre asta acum. După ce-am scăpat din temniță, am început pe dată să caut vești despre acele ultime zile. Ani, mai bine zis. Pe ici, pe colo, sunt multe rămășițe, care nu au nici un înțeles pentru aceia care nu au habar, măcar puțin, despre ce s-a întâmplat. Vârsta Legendelor. Ce nume frumos pentru vremurile în care-am trăit! Dar nici măcar poveștile cele mai minunate nu spun tot adevărul. Nu, nici măcar pe jumătate. Eu aveam deja mai bine de două sute de ani, când s-a sfredelit Borta și, pentru o Aes-Sedai, eram încă tânără. „Legende” voastre nu sunt decât umbre tulburi a ceea ce puteam noi face. Păi...

Nynaeve n-o mai ascultă. O cale să-i abată atenția... Nu găsea nimic de spus și, chiar dacă ar fi găsit, Moghedien i-ar fi ghicit gândul. Nu mai avea nici un pic de Putere, nici măcar pentru o undă subțire cât un fir de păr... așa cum nici Moghedien nu mai avea. O femeie din Vârsta Legendelor, o femeie obișnuită de multă vreme cu Puterea Supremă, care, poate, înainte de a fi întemnițată, nu făcea nimic fără ajutorul acesteia. De când se eliberase, rămăsese ascunsă. Nu cumva asta însemna că, deja, nu mai era în stare de aproape nimic, dacă nu folosea Puterea?

Nynaeve se clătină și, lăsând pământul să-i scape, se prinse de pedestal ca să nu cadă – nici nu trebuia să se prefacă. Moghedien zâmbi și veni mai aproape.

—... Să călătorească în alte lumi, chiar și în cele din cer. Știi, oare, că stelele sunt...

Era atât de sigură pe ea, zâmbea de parcă ieșise deja învingătoare. Nynaeve luă colierul, încercând să nu bage de seamă fiorii de durere care o străbăteau, și-l aruncă dintr-o

mişcare. Rătăcita începuse să facă ochii mari, când lucrătorul cel negru o lovi drept în frunte. Nu era cine știe ce lovitură, nu putea s-o facă să-și piardă cunoștința, dar nici nu se aștepta la așa ceva. Undele pe care le țesea tremurată, doar pentru o clipă și doar puțin, însă îndeajuns pentru ca balanța să se încline. Pavăza de Spirit se strecură între Moghedien și Izvor – nimbul care o împrejmuia se stinse.

Femeia căscă ochii. Nynaeve se aștepta s-o vadă sărindu-i la beregată – ea una asta ar fi făcut. Moghedien, însă, își suflecă rochia până la genunchi și o luă la fugă. Acum că nu mai trebuia să se apere, Nynaeve nu avu nevoie decât de o clipă pentru a face Aerul să se răsucescă împrejurul ei. Rătăcita încremeni.

Nynaeve se grăbi să lege undele. Izbutise. „Am înfruntat o Rătăcită și am învins-o”, se gândi, parcă nevenindu-i să creadă. Privind-o pe femeia întemnițată de la gât în jos în unde de Aer tari ca piatra, văzând-o cum dădea să pună piciorul jos și nu putea, parcă simțea că visează. Cercetând ce făcuse, observă, însă, că nu ieșise pe deplin învingătoare. Moghedien nu se putea mișca, nu putea sorbi din Izvor, dar nu fusese ferecată.

Cu grijă, ca să nu cadă, îi dădu ocol. Rătăcita părea la fel de măreață ca înainte, precum o regină – dar o regină foarte speriată, care-și umezea buzele cu limba și privea năucită în toate părțile.

— D-dacă... d-dacă-mi d-dai drumul... p-putem-m face un târg. Am m-multe să t-te învăț...

Necruțătoare, Nynaeve o făcu să tacă, îndesându-i în gura căscată un căluș de Aer.

— Proptea vie, da? Asta spuneai. Mi se pare minunat. Îmi place să călăresc.

Și-i zâmbi dulce, pe când celeilalte păreau să-i iasă ochii din cap.

Proptea vie, auzi! După ce Moghedien avea să fie judecată în Turn și ferecată – o Rătăcită nu putea avea altă soartă – pesemne că avea să fie trimisă să facă vreo treabă folositoare în bucătărie, în grădini sau în grajduri. Din când în când, avea să fie scoasă pentru a arăta lumii că nici măcar Rătăciții nu

scăpau nepedepsiți, dar, altminteri, avea să fie ca orice slujnicuță, însă păzită bine. Dar nu strica s-o facă să creadă că ea, Nynaeve, era la fel de crudă. S-o creadă, până când ajungea la...

Dintr-odată, strâmbă din buze. Moghedien nu avea s-ajungă la judecată. Nu acum, decât dacă găsea o cale să o scoată din Palatul Panarhului. Rătăcita părea să creadă că strâmbătura prevestea numai rele – începu să lăcrimeze și să dea din buze, încercând să vorbească, în ciuda călușului.

Nemulțumită de sine, Nynaeve se apropie din nou, cu pași tremurați, de colierul negru care zăcea pe jos, și-l îndesă repede în pungă, înainte ca florii de jale s-o atingă. Luă și brățările, care o făcură și ele să se cutremure. „Eram gata s-o chinui, lăsând-o să creadă că aveam de gând să-i fac rău. O merită, firește, dar eu nu sunt așa. Sau sunt? Oare am ajuns ca Egeanin?”

Mânioasă că-i venise un asemenea gând, se răsuci pe călcâie și, trecând pe lângă Moghedien, se duse la vitrina de sticlă. Trebuia să găsească o cale pentru a o duce la judecată.

În vitrină, erau șapte statuete. Șapte, dar nici o pecete. O clipă, rămase cu gura căscată. Acolo unde văzuse pecetea, în mijlocul celorlalte statuete, se afla una care înfățișa un animal ciudat, cam ca un porc, dar cu râțul mai mare și rotund și picioare groase și drepte.

Dintr-odată, făcu ochii mici. De fapt, lucrșorul acela era numai o țesătură de Aer și Foc, din unde mai subțiri decât pânza de păianjen. Chiar și atunci când le privea cu toată atenția, de-abia se vedeau. Pesemne că Liandrin și celelalte n-ar fi izbutit în vecii vecilor să le zărească. Țesu și ea o undă, subțire, tăioasă, și animalul cel gras dispăru, lăsând în urma sa pecetea din alb și negru, pe suportul ei roșu. Moghedien, vicleană ca întotdeauna, o ascunsese sub ochii tuturor.

Cu ajutorul Focului, topi sticla. Pecetea ajunsese și ea în punga care se îngreunase și-i trăgea cingătoarea în jos.

Privind-o încruntată pe femeia rămasă, parcă, încremenită în timp ce pășea, încercă să găsească o cale pentru a o lua și pe ea. Dar Moghedien nu încăpea în punguță și, chiar dacă își dădea seama cum să facă s-o miște, avea să atragă atenția.

Chiar și așa, în timp ce mergea către arcada cea mai apropiată, se uita peste umăr, parcă fără voia ei, la fiecare pas. Măcar dacă ar fi existat o cale. Se opri ceva mai mult, pentru a mai privi o dată, bântuită de păreri de rău, apoi se întoarse să plece.

Ușa dădea într-o curte, cu o fântână plină de nuferi. De cealaltă parte se afla o femeie subțire, cu pielea arămie, îmbrăcată într-o rochie alburie, din Tarabon, care-ar fi făcut-o până și pe Rendra să roșească. Aceasta tocmai ridica în mâini o baghetă neagră, lunguiață, spiralată. Nynaeve o recunoscuse pe Jeaine Caide. Mai mult, recunoscuse și bagheta. Înfricoșată, se aruncă într-o parte, atât de repede încât alunecă pe lespezile netede și albe, până când se opri, lovindu-se de o coloană subțire. O pală ca de foc, albă și groasă, trecu prin locul în care se aflase cu o clipă înainte, ca și cum văzduhul s-ar fi preschimbat în metal topit, și pătrunse până în sala cea mare. Pe unde trecea, bucăți din coloane dispăreau, și obiecte prețioase încetau să mai fie. Aruncând orbește cu unde de Foc în urma ei, nădăjduind să lovească ceva, orice, prin curte, Nynaeve se târî îndărăt de unde venise, de-a bușilea. Pala de foc apăru iarăși, ceva mai jos, lovind dintr-o parte și despicând ambii pereți; vitrinele, dulapurile și scheletele spânzurate în calea ei se prăbușiră cu zgomot. Câteva coloane se cutremurară, unele și căzură, dar, atingând acel tăiș aducător de moarte, nu mai ajunseră să se prăbușească pe podea. Vitrina în care fusese pecetea căzu și ea, înainte ca raza să dispară, lăsând în urmă o sclipire roșiatică ce aproape o orbi. Nu rămaseră decât statuetele din *cuendillar*, care căzură, zuruind, pe podea.

Nu pățiseră nimic, firește. Pesemne că Moghedien avea dreptate și nici măcar focul mistuirii nu putea distruge ceea ce era făurit din *cuendillar*. Bagheta neagră era un ter'angreal dintre cele furate – Nynaeve își amintea foarte limpede ceea ce stătea scris, cu litere mari, pe foaia pe care o primiseră: era primejdios și aproape cu neputință de stăpânit.

Moghedien părea că încearcă să strige, prin călușul nevăzut. Scutura din cap încoace și încolo, înnebunită, de parcă voia să se smulgă din chingile de Aer, dar Nynaeve nu-i

aruncă decât o privire. De îndată ce focul mistuirii se stinse, ea se ridică, astfel încât să poată privi îndărăt, prin tăietura din perete. O văzu pe Jeaine Caide lângă fântână, clătinându-se pe picioare, cu o mână la cap. Bagheta, pe care o avea în cealaltă mână, era cât pe ce să-i cadă la pământ. Dar, înainte ca Nynaeve să apuce s-o lovească, femeia ridică din nou ter'angrealul și, din capătul acestuia, izbucni focul mistuirii, care topi totul în cale, străbătând sala.

Nynaeve se lăsă în jos, aproape pe burtă, și se târî cât putu de repede printre dărâmături. Gâfâind, se strecură într-un coridor tăiat prin ambii pereți. Nu avea cum să-și dea seama cât de departe ajunsese focul mistuirii. Poate că străbătuse întreg palatul. Târându-se cu grijă pe un covor plin de bucăți de piatră căzute, trase cu ochiul pe după rama ușii.

Focul mistuirii se stinsese iarăși. În sala prăbușită era liniște - nu se mai auzea decât câte o bucată de piatră care se desprindea și se prăbușea pe podeaua plină de sfărâmături. Din Jeaine Caide nu se mai vedea nici o urmă, cu toate că peretele despicat o lăsa să privească până în curtea unde se afla fântâna. Nu avea nici un gând să se apropie, ca să vadă dacă, nu cumva, ter'angrealul o ucisese pe femeia care-l folosea. Răsufla greu, iar brațele și picioarele îi tremurau. Își îngădui o clipă de odihnă. Când conducea Puterea, se istovea, ca și cum ar fi făcut orice altă treabă - cu cât dura mai mult, cu atât era mai greu. Și, cu cât obosea mai tare, cu atât mai puțin putea sorbi din Izvor. În clipa aceea, nu era deloc sigură că putea să-i țină piept lui Jeaine Caide, chiar dacă era, și ea, slăbită.

Ce proastă fusese! Se luptase cu Moghedien, fără să-i treacă prin cap că două femei care conduceau atâta Putere aveau să le atragă atenția tuturor surorilor Negre din palat. Ce noroc că femeia din Doman, cu ter'angrealul ei cu tot, nu dăduse peste ea și Rătăcită, cât încă se luptau. Pesemne că ar fi murit amândouă, fără s-o observe.

Dintr-odată, observă ceva, ce părea de necrezut. Moghedien dispăruse! Focul mistuirii nu se apropiase prea tare de ea, dar nu se mai afla acolo. Era cu neputință. Nu putea atinge Izvorul.

— Dar de unde știu eu ce-i cu putință și ce nu? îngână Nynaeve. Era cu neputință să înving o Rătăcită, dar am făcut-o.

Jeane Caide tot nu se vedea. Ridicându-se în picioare, se grăbi spre locul unde trebuia să le întâlnească pe celelalte. Măcar dacă Elayne n-ar fi dat de necazuri... până la urmă, poate izbuteau să iasă din palat, în siguranță.

55 În adâncuri

Fugind pe coridoare, Nynaeve întâlnește o mulțime de slujitori foindu-se de colo-colo, întrebându-se unii pe alții ce se întâmplase. Chiar dacă nu erau în stare să simtă curgerea Puterii, pesemne că se speriaseră de ceea ce se întâmplase cu Palatul. Ea trecu neobservată – pesemne că toată lumea o lua drept o altă slujnică înnebunită de spaimă.

În vreme ce alerga pe coridoare și prin curți, *saidar* îi scăpă din mână. Îi venea greu să se mai simtă mânioasă, câtă vreme era din ce în ce mai îngrijorată pentru Elayne. Dacă surorile Negre dăduseră peste ea... cine știe ce arme mai aveau, în afară de ter'angrealul care scuipa focul mistuirii. Foile primite de la Verin nu le dezvăluiseră mai nimic despre unele dintre cele furate.

Trecând de un colț, le văzu pe Liandrin, cu cosițele ei de culoarea mierii, și pe Rianna, cu şuvița albă pierdută printre pletele negre, coborând în grabă niște trepte late de marmură; chiar dacă nu vedea împrejurul lor strălucirea *saidarului*, servitorii țipau și se zburau cât colo din calea lor, ceea ce însemna că își croiau drum cu ajutorul Puterii. Asta o făcu să se simtă mulțumită că nu mai sorbea, și ea, din Izvor, altfel dușmancele ar fi observat-o de îndată și, la cât de istovită era, nu putea să le țină piept nici dacă ar fi fost singure. Până una-alta, dobândise ceea ce dorise. Ele mai puteau aștepta. Până să ajungă în încăperea îngustă din partea de apus a palatului, unde trebuia să le întâlnească pe celelalte, mulțimea se rări. Elayne și Egeanin o așteptau, lângă o ușă mică, bătută cu ținte de bronz și ferecată cu un lacăt mare de fier. Era cu ele și Amathera, care stătea foarte dreaptă, înveșmântată într-o mantie subțire de in, cu gluga ridicată, și o rochie albă, în care putea trece drept slujnică, dacă nu era privită atent – de fapt, era din mătase – împreună cu un văl de in, de astă dată chiar potrivit pentru o servitoare. Prin ușă se auzeau strigăte înfundate. Pesemne că, afară, răzmerița continua. Măcar dacă bărbații făcuseră ceea ce trebuia...

Fără s-o bage în seamă pe Egeanin, Nynaeve o îmbrățișă în grabă pe Elayne.

— Eram așa îngrijorată! Ai avut necazuri?

— Nici vorbă, răspunse cealaltă; Egeanin se foi un pic, dar Elayne îi aruncă o privire plină de înțelesuri, apoi adăugă: Amathera ne-a făcut ceva greutăți, dar ne-am descurcat.

— Greutăți? se încruntă Nynaeve. De ce să vă facă greutăți? Ce greutăți le-ai făcut? sfârși ea, întorcându-se către Domnița-Panarh, care stătea cu capul sus, dar fără să se uite la ele.

Nici Elayne nu părea prea dornică să răspundă; până la urmă, o făcu Egeanin:

— A încercat să fugă să-și adune soldații, ca să le prindă pe Iscoade. Asta, după ce i se spusese să n-o facă.

Cu toate că o auzea foarte bine, Nynaeve nu-și întoarse ochii spre ea.

— Nu te mai încrunta, Nynaeve, spuse Elayne. Am prins-o repede și i-am spus câteva lucruri. De-acum, cred că înțelege totul foarte bine.

Pe obrazul Amatheriei începu să tresară un mușchi.

— Da, Aes-Sedai, înțeleg, se grăbi ea să spună. Am să fac întocmai ce-mi spuneți și am să semnez hârtiile de care e nevoie, pentru ca până și răzvrătiții să vă lase să treceți nestingherite. Nu mai e nevoie de alte... vorbe.

Elayne încuviință, de parcă înțelegea, și-i făcu semn să tacă... la care Domnița-Panarh, ascultătoare, închise gura. Arăta cam posomorâtă, dar poate că asta era înfățișarea ei obișnuită. Era limpede că între ele se petrecuse ceva și Nynaeve avea de gând să afle totul. Dar mai târziu. Sălița cea îngustă era încă pustie, dar din palat răsunau strigăte speriate, iar dincolo de ușa cea mică se frământa mulțimea.

— Dar de tine ce-mi spui? continuă Elayne, încruntată. Trebuia să apari de jumătate de ceas. Tu ai iscat toată nebunia asta? Am simțit două femei care conduceau Puterea, îndeajuns de multă pentru a cutremura tot palatul din temelii... ceva mai târziu, cineva chiar asta a încercat s-o facă. M-am gândit că, pesemne, una dintre ele erai tu. A trebuit s-o opresc pe Egeanin, care voia să meargă să te

caute.

„Egeanin?” Nynaeve șovăi puțin, apoi se sili s-o atingă pe femeia Seanchan pe umăr.

— Îți mulțumesc.

Egeanin păru puțin uimită, de parcă nu înțelegea ce făcuse, dar schiță un gest de încuviințare.

— Am dat peste Moghedien și, pentru că mă frământam cum să fac s-o duc la judecată, Jeaine Caide mai că nu mi-a luat gâtul cu focul mistuirii, începu Nynaeve; Elayne scoase un strigăt înfundat, așa că se grăbi să adauge: Dar nu am pățit nimic.

— Ai prins-o pe Moghedien? Ai prins o Rătăcită?

— Da, dar mi-a scăpat.

Poftim. Acum recunoscuse totul. Simțindu-le privirile ațintite asupra ei, se foi stânjenită. Nu-i plăcea să greșească, mai ales când era silită s-o recunoască ea cea dintâi.

— Elayne, știi ce mi-ai spus, știi că trebuia să am grijă, dar, după ce-am pus mâna pe ea, parcă nu mă puteam gândi la altceva, decât cum să o duc la judecată.

Răsuflând adânc, Nynaeve își luă un ton cât mai spășit, ceea ce nu-i convenea deloc. Unde erau prostănacii ăia de bărbați?

— Am pus totul în primejdie, din pricină că eram cu mințile aiurea, dar, te rog, nu mă dojeni!

— N-am s-o fac, spuse, hotărâtă, Elayne. Dar, pe viitor, adu-ți aminte că trebuie să ai grijă.

Egeanin își dresе vocea.

— Ah, da, se grăbi Elayne să adauge; pesemne că începuse să se îngrijoreze, de atâta așteptare – avea obraji foarte roșii. Ai găsit colierul și pecetea?

— Sunt aici, făcu Nynaeve, arătându-și punga.

Strigătele de-afară păreau să răsunе mai tare, la fel ca și cele dinăuntru, de pe coridoare. Pesemne că Liandrin răscolea palatul, ca să afle ce se-ntâmplase.

— Ce-o fi cu bărbații ăia?

— Legiunea mea... începu Amathera, dar Elayne îi aruncă o privire și o făcu să tacă.

Ceva era putred acolo. Domnița-Panarh stătea bosumflată

ca o fetișcană care se temea să nu fie trimisă la culcare fără să i se îngăduie să mănânce. Nynaeve trase cu ochiul la Egeanin, care privea atentă ușa. Așadar, avusese de gând să vină s-o caute. „De ce nu vrea să mă lase s-o urăsc? Până la urmă, suntem oare așa deosebite una de alta?”

Dintr-odată, ușa se deschise și-l văzură pe Juilin, care tocmai se îndrepta, scoțând două bucățele subțiri și încovoiate de metal, cu care deschisese lacătul. Pe un obraz îi curgea sânge.

— Haideți repede, le spuse. Trebuie să plecăm cât mai avem cum.

Privind pe lângă el, cu ochii mari, Nynaeve se întrebă de ce era atât de îngrijorat. Împrejurul ușii, într-un semicerc, pe două rânduri, se aflau cam trei sute de marinari de-ai lui Bayle Domon. Și acesta era acolo, fluturând o bâță și îmboldindu-i. Trebuia să strige pentru a se face auzit, căci strada era plină de lume și vuia de murmure. Oamenii se înghesuiau, țipau și se foiau de colo-colo – bâtele și toiegele marinarilor de-abia izbuteau să-i țină la depărtare. De fapt, însă erau porniți mai ales pe cetele de Mantii Albe, pe caii lor, care încercau să-i străpungă cu săbiile pe cei care-i atacau cu furci, doage de butoi sau cu mâinile goale. Împrejurul acestora ploua cu pietre – unele li se izbeau de coifuri, dar nici nu se mai azeau, din pricina vuietului neîntrerupt. Dintr-odată, calul unuia necheză, se ridică în două picioare și se prăvăli pe spate; apoi se ridică repede, dar fără călăreț. Pe ici, pe colo, se mai vedeau și alții, rămași de izbeliște. Și asta o iscaseră ele, ca să treacă neobservate... Nynaeve încercă să-și amintească și de ce – își duse mâna la pungă, pentru a pipăi pecetea de *cuendillar*, colierul și brățările dar era greu. Probabil că acolo, în mulțime, niște oameni mureau.

— Vă mișcați odată? strigă Thom, făcându-le semn; deasupra unei sprâncene groase, avea o rană care sângera – pesemne că îl atinsese o piatră –, iar mantia sa brună era zdrențuită ca o cârpă. Soldații Legiunii au luat-o la fugă, dar, dacă se întorc, putem avea necazuri cu adevărat mari.

Amathera scoase un strigăt înfundat, de uimire, dar Elayne o smuci și o împinse înainte. Nynaeve și Egeanin le

urmară și, de îndată ce ieșiră toate, marinarii se adunară în jurul lor, într-un cerc de nepătruns, și începură să-și croiască drum prin mulțime. Nynaeeve de-abia izbutea să se țină pe picioare, înghiontită cum era de bărbații care încercau să le apere. Odată, Egeanin se împiedică, cât pe ce să cadă, dar ea o prinse de braț, o ajută să se îndrepte și primi, drept răspuns, un rânjet recunoscător. „Nu suntem așa deosebite, se gândi. Nici la fel, dar nici așa deosebite.” De data asta, nu mai trebui să se silească pentru a-i zâmbi, la rândul său, încurajator.

Străzile din jurul palatului erau pline de lume, dar, după ce trecură de ele, nu mai văzură aproape pe nimeni. Cei care nu luau parte la răzmeriță fuseseră, pesemne, îndeajuns de înțelepți ca să rămână acasă. Marinarii se mai împrăștiară puțin, îngăduindu-le să răsufle mai în voie, dar continuară să se uite urât la toți trecătorii care întorceau capul spre ele. Erau tot în Tanchico, la urma urmelor. Cu uimire, Nynaeeve se își dădu seama că i se părea că trecuseră mai multe săptămâni de când pătrunseseră în palat. Parcă se aștepta ca orașul să se fi schimbat. În clipa în care vuietele mulțimii începură să se stingă în urma lor, Thom se întoarse către Amathera și-i făcu o plecăciune, foarte izbutită, în vreme ce șchiopăta pe lângă ea.

— Domniță, e o mare cinste pentru mine, spuse. Dacă pot să vă fiu de ajutor, nu trebuie decât să mi-o cereți.

Spre marea mirare a tuturor, Amathera trase cu ochiul la Elayne, se strâmbă ușor și răspunse:

— Cinstite Senior, greșiți. Nu sunt decât o femeie sărmană, refugiată de la țară și salvată de aceste jupânițe cu suflet mare.

Thom schimbă priviri uimite cu Juilin și Domon, dar, tocmai când dădea să deschidă gura, Elayne îi zise:

— Ce-ar fi să vorbim la han, Thom? Aici nu e un loc prea bun.

Odată ajunși la Curtea celor Trei Pruni, o auziră, aproape la fel de năuciți, pe Elayne prezentându-i-o Rendrei pe Domnița-Panarh drept Thera, o refugiată sărmană, care avea nevoie de un loc de dormit și de o slujbă ca să mai câștige

ceva bănuți de mâncare. Hangița ridică din umeri, resemnată, dar, în timp ce o conducea pe „Thera” la bucătărie, începu deja să o laude pentru părul frumos și să-i spună că ar arăta foarte bine într-o rochie potrivită.

Nynaeve așteaptă să ajungă cu toții în încăperea Florilor Căzătoare și să tragă ușa în urma lor, apoi spuse:

— Thera? Și ea n-a zis nimic? Elayne, Rendra o s-o pună să servească la mese, în sala mare!

— Mda, pesemne, răspunse Elayne, care nu părea surprinsă; prăbușindu-se cu un oftat într-un scaun, își dădu papucii jos din picioare și începu să-și maseze tălpile cu hotărâre. Am convins-o pe Amathera că trebuie să rămână ascunsă câteva zile. N-a fost prea greu. De la „Domnița-Panarh a murit” până la „Moarte Domniței!” nu e mare depărtare. Cred că i-a prins bine și să vadă răzmerița. Nu vrea să o ajute Andric ca să urce la loc pe tron; ar vrea s-o ajute soldații ei, chiar dacă asta înseamnă să stea ascunsă, până ce izbutește să ajungă la Seniorul Căpitan al Legiunii. Pare-mi-se că Andric va avea o surpriză cu ea. Păcat că el unul n-are cu ce s-o ia prin surprindere. Ar merita-o.

Domon și Juilin se priviră și clătină din cap, de parcă nu pricepeau nimic. Pe de altă parte, Egeanin încuviință, ca pentru sine, ca și cum ea una înțelegea și-i plăcea ce auzise.

— Dar de ce? întrebă Nynaeve. Bun, poate că te-a supărat pentru că a vrut să fugă, dar chiar așa? Și cum a izbutit, câtă vreme erați amândouă cu ochii pe ea?

Privirea lui Egeanin se îndreptă către Elayne, dar atât de iute încât Nynaeve se întrebă dacă nu cumva i se păruse. Cât despre cealaltă, ea se aplecă să-și frece o talpă. Pesemne că o durea – era foarte roșie în obraji.

— Nynaeve, femeia aia n-are habar cum trăiesc oamenii de rând. „Mda, ca și cum ea avea!” Pare dornică să facă dreptate – eu o cred dar nici nu i-a păsat când i-am spus că în palatul ăla era îndeajuns de multă mâncare pentru un an. I-am pomenit de bucătăriile pentru supe, dar nici nu știa despre ce vorbesc. O să-i prindă bine să trudească vreo câteva zile, ca să câștige bani de mâncare. Ah, ce bine e, mai spuse Elayne, întinzându-și picioarele sub masă și fluturându-

și degetele goale. Mă rog, n-o să dureze mult, pare-mi-se, câtă vreme trebuie să adune Legiunea, ca să le scoată pe Liandrin și pe celelalte din palat. Păcat! Dar... merge și așa.

— Mda, dar știi că asta trebuie să facă, îi spuse, hotărâtă, Nynaeve; și ea se simțea bine, în scaun, deși nu înțelegea de ce fata cealaltă era așa de preocupată de picioare – nu se putea spune că merseseră cine știe ce. Și ar fi bine s-o facă repede. Avem nevoie de Domnița-Panarh, și nu aici, în bucătăria Rendrei.

Din câte credea, nu prea avea rost să-și facă griji în legătură cu Moghedien. Rătăcita avusese prilejul să se arate, după ce se eliberase – ceea ce încă o uimea: pesemne că nu legase undele așa cum trebuia. Dar, câtă vreme Moghedien nu venise s-o înfrunte, cu toate că, probabil, știa că Nynaeve era aproape istovită, de-acum nu credea să mai vină după ele. Mai ales pentru ceva pe care nu punea mare preț. Cu Liandrin, însă, era altceva. Dacă-și dădea seama măcar pe jumătate ce se-ntâmplase, avea să se ia după ele.

— S-ar prea putea, zise Thom, cu voce înceată, ca dreptatea Domniței-Moștenitoare să fie mai presus de cea a Panarhului. Când am plecat noi, pe ușa aia începuseră deja să intre oamenii și cred că și prin față izbutiseră unii să pătrundă. Am văzut fum ieșind pe câteva ferestre. Până diseară, s-ar putea ca din palat să nu mai rămână decât niște dărâmături fumegânde. Nu mai e nevoie de soldați pentru a le alunga pe femeile din Ajah Neagră, așa că Thera mai poate rămâne câteva zile, ca să-și învețe lecția. Elayne, într-o bună zi, ai să fii o regină grozavă pentru Andor.

Elayne zâmbi mulțumită, apoi îl privi cu luare-aminte și se înnegură. Ridicându-se, ocoli masa, îi scotoci în buzunar până găsi o batistă și începu să-i șteargă sângele de pe frunte, cu toate că el se împotriva.

— Stai potolit, îi spuse – ca o mamă care avea grijă de copilul său neastâmpărat.

— Putem vedea măcar pentru ce ne-am pus viețile în primejdie? făcu Thom, după ce înțelese că Elayne nu avea de gând să se dea bătută.

Desfăcând punga, Nynaeve răsturnă totul pe masă –

rotocolul alb și negru, care ținea ferecată temnița Celui Întunecat, precum și colierul și brățările, care-o făcură să se înfioare, înainte să apuce să le pună jos. Cu toții se adunară să privească, iar Domon pipăi pecetea.

— Zic că am avut și eu așa ceva, odată.

Nynaeve se îndoia. Nu erau decât șapte și, de-acum, trei se sfărâmaseră – chiar dacă erau din *cuendillar*. Alta era la Moiraine. Mai rămăseseră patru. Oare erau îndeajuns pentru a ține închisă temnița din Shayol-Ghul? Gândul o făcu să se înfioare.

Egeanin atinse colierul, dând brățările la o parte. Nu dădea nici un semn că ar fi simțit jalea cuprinsă înăuntru. Poate că numai femeile înzestrate o simțeau.

— Nu e un *a'dam*, spuse ea. Acelea sunt făurite dintr-un metal argintiu și sunt dintr-o bucată.

Nynaeve își dori să nu fi auzit cuvântul „*a'dam* „. „Dar, pe de altă parte, Egeanin nu a purtat niciodată brățara. Și i-a dat drumul sărmanei femei de care ne-a povestit. Sărmană?” Acea... Bethamin fusese *sul'dam* – le chinuise pe altele care puteau conduce. Egeanin se arătase mai milostivă decât ar fi fost ea însăși.

— Este cel puțin la fel de asemănător cu un *a'dam* pe cât ne asemănăm noi două, Egeanin.

Cealaltă păru uimită, dar, după o clipă, încuviință. Nu erau așa deosebite. Erau două femei, făcând fiecare ce putea mai bine.

— Aveți de gând să vă țineți după Liandrin? Întrebă Juilin, așezându-se cu coatele pe masă și privind lucrurile înșirate acolo. Chiar dacă pleacă din Tanchico sau nu, e încă liberă. Și celelalte la fel. Dar, pe de altă parte, astea par niște lucruri prea de preț pentru a fi lăsate de izbeliște. Eu sunt doar un om de rând, dar aș spune că trebuie duse în Turnul Alb, la păstrare.

— Nu! se răsti Nynaeve, și rămase uimită să se audă cât era de pornită – după cum o priviră, pesemne că și ceilalți erau; încet, ea luă pecetea și o puse la loc în pungă. Asta pleacă în Turn. Dar ăla...

Nu voia nici măcar să mai atingă colierul cel negru. Dacă

ajungea în Turn, era cu putință ca femeile Aes-Sedai să se hotărască să-l folosească, așa cum doriseră și cele din Ajah Neagră. Pentru a-l stăpâni pe Rand. Oare Moiraine ar fi făcut așa ceva? Dar Siuan Sanche? Ea una nu avea de gând să le dea prilejul.

— E ceva mult prea primejdios. Nu putem îngădui să cadă iarăși în mâinile Iscoadelor. Elayne, oare poți să-l distrugi? Să-l topești? N-ai decât să arzi și masa, numai fă-o!

— Mda, înțeleg, spuse Elayne, strâmbându-se, cu toate că Nynaeve nu credea că înțelegea cu adevărat. Domnița-Moștenitoare avea deplină încredere în Turn – dar, pe de altă parte, și în Rand.

Nu văzu sclipirea *saidarului*, firește, dar, după cât de atent se uita fata la scârbosul colier, își dădu seama că începuse să conducă. Brățările și colierul nu pățiră, însă, nimic. Elayne se încruntă și le sfredeli din priviri. Pe neașteptate, scutură din cap, ridică mâna, șovăi o clipă, apoi luă o brățară... și o lăsă, de îndată, la loc, cu un oftat:

— Pare... E plină de... Am făcut ce mi-ai cerut, Nynaeve, continuă, după ce răsuflă adânc. Puteam topi și un ciocan, la câte unde de Foc am țesut, dar asta nici măcar nu s-a-ncălzit.

Deci, Moghedien nu mințise. Pesemne că i se păruse că nu avea de ce... că mai avea doar puțin până să iasă învingătoare. Oare cum scăpase? Și cu colierul, oare, ce să facă? N-avea de gând să-l scape din ochi.

— Jupâne Domon, știi vreun loc în care marea este foarte adâncă?

— Da, jupâniță al'Meara, răspunse el, încet.

Cu mare grijă, încercând să nu se înfioare, Nynaeve împinse către el colierul și brățările.

— Atunci ia astea și aruncă-le acolo, ca să nu le mai găsească nimeni.

După o clipă, el făcu un semn din cap.

— Am înțeles.

Și își îndesă lucrurile în buzunar, în mare grabă. Pesemne că nu-i făcea nici o plăcere să atingă ceva ce avea de-a face cu Puterea.

— În locul în care zic că fundul mării e cel mai departe, pe

lângă Aile Șomera.

Egeanin privea în jos, încruntată – pesemne că se gândea că omul din Illian avea să plece. Nynaeve nu uitase că spusese despre el că era „cum nu se poate mai arătos”. Îi veni să râdă. Totul aproape că se terminase. De îndată ce Domon ridica ancora, colierul și brățările aveau să dispară pentru totdeauna. Și ele puteau pleca în Tar Valon, iar apoi... îndărăt în Tear sau unde se mai afla al’Lan Mandragoran. După ce-o înfruntase pe Moghedien și-și dăduse seama că fusese la un pas de moarte sau de o soartă și mai rea, se simțea și mai dornică de a pune lucrurile la punct cu el, o dată pentru totdeauna. Trebuia să-l împartă cu o femeie pe care-o ura, dar, dacă Egeanin putea să-și piardă mințile după un bărbat pe care-l luase, cândva, prizonier – și Domon o privea, și el, foarte galeș – și dacă Elayne putea iubi pe unul care avea să-și piardă mințile, atunci trebuia să găsească ea o cale pentru a se bucura de ceea ce-i putea dăruia Lan.

— Ce-ar fi să mergem jos, să vedem cum se descurcă Thera cu servitul la mese? zise. „În curând, plecăm în Tar Valon. În curând.”

56 Ochi-de-Ambră

În sala mare de la Hanul Izvorul cu Vin nu se auzea nici un sunet, în afară de scârțâitul peniței lui Perrin. Domnea tăcerea și nu era nimeni înăuntru, în afară de el și de Aram. Lumina dimineții târzii se strângea în ochiuri sub ferestre. Nu venea nici un miros de gătit de la bucătărie; nicăieri în sat nu ardeau focuri și până și tăciunii încinși din vatră fuseseră stinși. Nu avea rost să dai focul în dar așa de ușor. Spoitorul – uneori se întreba dacă se cade să se mai gândească la Aram astfel, dar omul nu poate schimba ce a fost dintotdeauna, cu sabie sau fără – stătea rezemat de peretele ușii din față, cu ochii la Perrin. Ce aștepta oare? Ce voia? Înmuindu-și penița în călimara mică din piatră, Perrin puse deoparte a treia coală de hârtie și o începu pe a patra.

Năvălind pe ușă cu arcul în mână, Ban al’Seen își freca neliniștit nasul lui mare.

— S-au întors Aielii, spuse el încet, însă picioarele i se mișcau ca și cum nu le-ar fi putut ține în frâu. Vin troloci, dinspre miazănoapte și miazăzi. Cu miile, Seniore Perrin!

— Nu-mi spune așa, răspunse Perrin absent, încruntându-se la pagină.

Nu avea vorba meșteșugită. Cu siguranță nu se pricepea să-și aleagă cuvintele ca să fie pe placul femeilor. Tot ce era în stare să facă era să scrie ce simțea. Înmuind din nou penița, adăugă câteva rânduri:

Nu îți voi cere iertare pentru ce am făcut. Nu știu dacă mi-ai putea-o da, dar n-am s-o cer. Îmi ești mai scumpă decât viața. Să nu crezi vreodată că te-am părăsit. Când soarele lucește asupra ta, acela este zâmbetul meu. Când auzi o adiere care mângâie florile de măr, acelea sunt șoaptele mele de „te iubesc”. Dragostea mea este pe veci a ta.

Perrin

Pentru o clipă, cercetă ce scrisese. Nu spunea destule, dar

cu atât trebuia să se mulțumească. Nu avea el condei, așa cum nu avea nici timp.

Uscând atent cerneala umedă cu nisip, îndoi paginile laolaltă. Era cât pe ce să scrie „Faile Bashere” pe partea din afară până să treacă „Faile Aybara.” Își dădu seama că nici nu știa dacă nevasta lua numele bărbatului în Saldaea; erau și locuri unde nu se făcea astfel. Oricum, ea se căsătorise cu el în Ținutul celor Două Râuri; va trebui să se supună tradițiilor din Ținutul celor Două Râuri.

Așeză scrisoarea în mijlocul policioarei de deasupra căminului – poate că va ajunge la ea în cele din urmă – și aranjă funda de măritiș lată și roșie pe după guler, ca să atârne de-a lungul reverelor așa cum se cuvenea. Trebuia să o poarte vreme de șapte zile, ca mărturie pentru toți care îl vedeau că era proaspăt însurat.

— O să încerc, spuse el cu gingășie scrisorii.

Faile încercase să îi lege una în barbă; își dorea s-o fi lăsat.

— Iertare, Seniore Perrin, spuse Ban, încă mutându-se nerăbdător de pe un picior pe altul. Nu am auzit ce-ați spus.

Aram își rodea buza, cu ochii larg deschiși de spaimă.

— E timpul să ne facem treaba pe ziua de azi, spuse Perrin. Poate că scrisoarea va ajunge la ea. Cumva. Își luă arcul de pe masă și îl aruncă în spinare. Securea și tolba îi atârnavu deja la cingătoare. Și nu-mi mai spune așa!

În fața hanului, Tovarășii erau adunați la un loc, călare, Wil al’Seen purtând acea flamură neghioabă cu capul de lup, prinsă de șa. Cât trecuse de când Wil refuzase să-l ducă? Cei care supraviețuiseră din aceia care îl întovărășiseră în prima zi își păzeau acum cu gelozie dreptul. Wil, cu arcul pe spate și sabia la brâu, părea peste poate de fudul.

Câtă vreme Ban se agita în șa, Perrin îl auzi spunând:

— E liniștit omu’, e ca un iaz în miezu’ iernii. Ca gheața. Poate că n-o să fie așa de rău astăzi.

Abia dacă îl luă în seamă. Femeile se strânseseră pe Pajiște.

Făcură un cerc pe cinci sau șase rânduri în jurul stâlpului înalt pe care flutura, în adierea ușoară a vântului, capul roșu

de lup. Cinci sau șase rânduri, umăr la umăr, cu halebarde încropite din coase și furci, ori toporiști sau chiar satâre și cuțite zdravene de bucătărie.

Cu gâtul încordat, încălecă pe Trăparu și porni spre ei. Copiii erau strânși unii în alții în mijlocul cercului de femei. Toți copiii din Emond's Field.

Călărind încet de-a lungul șirurilor, simți cum îl urmăreau ochii femeilor și ai copiilor. Miros de frică și de îngrijorare; se vedea pe fețele prea palide ale copiilor, dar se putea mirosi de la toți. Înfrână calul în locul în care Marin al'Vere împreună cu Daise Congar și restul Soborului stăteau laolaltă. Alsbet Luhhan avea unul dintre ciocanele soțului său pe umăr, iar coiful ei de Mantie Albă, dobândit în noaptea când o salvase, îi stătea puțin strâmb din pricina cositei ei groase. Neysa Ayellin ținea în mâini un cuțit de măcelărie cu lama lungă, și avea încă două la cingătoare.

— Am socotit bine lucrurile, spuse Daise, ca și cum ar fi așteptat o împotrivire și dorea să o preîntâmpine. Ținea dreaptă în fața sa o furcă, legată de o prăjină cu vreo trei picioare mai înaltă decât ea. Dacă trolocii pătrund pe undeva, voi, bărbații, veți fi ocupați, așa că noi vom scoate copiii afară. Cei mai mari știu ce să facă deja și cu toții s-au mai jucat de-a v-ați ascunselea prin pădure. Îi ferim până ce trece primejdia.

Cei mai mari. Băieți și fete de treisprezece sau paisprezece ani purtau sugari legați pe spinare și țineau țâncii mai micuți de mână. Fetele mai mari de atât stăteau în rând cu femeile; Bode Cauthon strângea o toporișcă în ambele mâini, sora ei, Eldrin, o sulită de vânătoare cu vârful lat. Băieții mai mari stăteau cu bărbații sau erau cocoțați pe acoperișurile de paie, înarmați cu arcuri. Spoitorii erau în rând cu copii. Perrin se uită în jos la Aram, care stătea lângă scărița șei. Ei n-au să se lupte, dar fiecare bărbat sau femeie ținea doi copii înfășurați pe spinare și încă unul cuibărit în căușul unui braț. Raen și Ila, fiecare cu un braț în jurul celuilalt, nu se uitau la el. Îi fereau până ce trecea primejdia.

— Îmi pare rău. Trebuie să se oprească și să-și dreagă glasul. Nu ar fi dorit să se ajungă la asta. Socoti lucrurile, însă

nu găsi nimic de făcut. Nici dacă s-ar fi predat trolocilor nu i-ar fi oprit din prădat și pârlolit. Finalul ar fi fost același. Nu a fost drept ce am făcut cu Faile, dar a fost nevoie. Vă rog să înțelegeți. A fost nevoie.

— Fii serios, Perrin, spuse Alsbet, cu vocea gravă, dar cu fața rotundă zâmbind cald. Nu accept să vorbești prosteste. Crezi că ne-am aștepta să fi făcut altfel?

Cu un satâr greu într-o mână, Marin se întinse să-l bată pe genunchi cu cealaltă.

— Orice bărbat căruia merită să-i gătești ar fi făcut la fel.

— Mulțumesc. O spusese încet, dar tot sunase răgușit. Într-un minut avea să se smiorcăie ca o fetiță. Cine știe de ce, nu-și putea stăpâni vocea. Pesemne îl credeau un prostănac. Mulțumesc. Nu ar fi trebuit să vă înșel, dar ea n-ar fi plecat dacă ar fi bănuț.

— O, Perrin, râse Marin. Râse cu adevărat, după tot ce înfruntaseră și încă mirosind a frică; și-ar fi dorit să aibă măcar jumătate din curajul ei. Știam ce puneai la cale încă înainte s-o urci pe cal, și se poate chiar să fi știut și ea. Femeile lucrează uneori și împotriva voinței pentru a face pe placul bărbaților. Tu du-te și fă ce ai de făcut. Asta este treaba Soborului Femeilor, continuă ea răspicat.

Reuși cumva să-i zâmbească înapoi femeii.

— Da, jupâneasă, spuse el, lovindu-și fruntea cu degetul. Îmi cer iertare. Am destulă minte cât să nu mă bag. Femeile din jurul ei râseră ușurel, câtă vreme el îl întoarse pe Trăparu.

Ban și Tell călăreau în urma lui, după cum băgă de seamă, restul Tovarășilor ținându-se după Wil și flamura lui. Făcu semn celor doi să vină în dreptul lui.

— Dacă lucrurile merg prost astăzi, le spuse el când ajunseră de-o parte și de alta, Tovarășii au datoria de a se întoarce și de a le ajuta pe femei.

— Dar...

Îi tăie din scurt vorba lui Tell.

— Faceți cum vă spun! Dacă merge prost, puneți la adăpost femeile și copiii! Auziți ce vă spun?

Ei încuviințară; cu inima îndoită, dar o făcură.

— Și tu? Întrebă Ban încet.

Perrin nu-i dădu atenție.

— Aram, ține-te după Tovarăși!

Pășind printre Trăparu și calul flocos al lui Tell, Spoitorul nici nu privi în sus.

— Merg unde mergi și tu. O spuse simplu, dar glasul lui nu lăsa loc de împotrivire; avea să facă așa cum dorea, orice ar fi spus Perrin, care se întrebă dacă Seniorii adevărați aveau probleme ca aceasta.

La capătul de răsărit al Pajiștii, Mantiile Albe erau călare, cu medalioanele sclipind deasupra mantiiilor, cu coifurile și armurile lucind și vârfurile lăncilor scânteind, un șir lung, lat de patru oameni, desfășurat printre casele din apropiere. Trebuie să-și fi petrecut jumătate de noapte lustruindu-le. Dain Bomhald și Jaret Byar își întoarseră caii cu fața spre Perrin. Bomhald stătea drept în șa, dar mirosea a rachiu de mere. Fața trasă a lui Byar era mai abitir cuprinsă de furie decât de obicei și se holba la Perrin.

— Mă gândeam că sunteți deja la posturi, spuse Perrin.

Bomhald se încruntă la coama calului său, fără să răspundă.

După o clipă, Byar scuipe:

— Plecăm de aici, Făptură a Umbrei!

Un murmur agitat se înalță dinspre Tovarăși, dar omul cu ochi înfundați nu le dădu atenție nici lor, nici lui Aram, care se întinse peste umăr după mânerul sabiei.

— Ne vom croi drum înapoi la Dealul Străjii printre Tovarășii voștri și ne vom reuni cu restul oamenilor noștri.

Plecau. Peste patru sute de soldați plecau. Mantii Albe, dar erau oricum soldați călare, nu fermieri, soldați care se învoiseră - Bomhald se învoise! - să sprijine oamenii din Ținutul celor Două Râuri acolo unde înclăștarea era mai crâncenă. Pentru ca Emond's Field să aibă cea mai mică șansă, trebuia să se țină de acești bărbați. Trăparu își azvârli capul pe spate și fornăi, prinzând parcă gândul călărețului.

— Încă mă crezi Iscoadă a Celui Întunecat, Bomhald? Câte atacuri ai văzut până acum? Acei troloci mă voiau mort la fel ca pe toți ceilalți.

Bomhald înălță încet capul, cu ochii pierduți și, în același timp, pe jumătate sticloși. Măinile înmănușate în oțel se strânseseră pe hățuri fără să vrea.

— Crezi că nu am aflat până acum că apărarea aceasta a fost pregătită fără tine? Nu e isprava ta, așa-i? Nu îmi voi lăsa oamenii aici să se uite cum îi hrănești pe troloci cu sătenii tăi. Ai să dansezi pe un maldăr de cadavre când totul va lua sfârșit, Făptură a Umbrei? Nu pe ale noastre! Vreau să trăiesc destul să te văd adus în fața dreptății!

Perrin îl bătu pe Trăparu pe grumaz pentru a-l liniști. Avea nevoie de acești oameni.

— Mă vrei pe mine? Foarte bine. Atunci când se termină totul, atunci când terminăm cu trolocii, nu mă voi împotrivi arestării.

— Nu! zbierară Ban și Tell împreună, în timp ce mârâielile celor din spate se înteteau.

Aram își aruncă uimit privirea spre Perrin.

— O promisiune goală, rânji Bomhald. Vrei ca toți de aici să moară, în afară de tine!

— Nu vei ști vreodată dacă fugi, nu-i așa? Perrin își umplu glasul de hotărâre și dispreț. Mă voi ține de cuvânt, dar dacă fugi, nu mă vei mai găsi niciodată. Fugi, dacă asta dorești! Fugi și încearcă să uiți ce se întâmplă aici! Toată vorbăria asta despre apărarea oamenilor de troloci... Câți au murit de mâna trolocilor de când ai venit? Familia mea nu a fost prima și, fără îndoială, nici ultima. Fugi! Sau rămâi, dacă îți amintești că sunteți bărbați. Dacă ai nevoie să-ți recapeți curajul, privește femeile, Bomhald. Fiecare din ele e mai vitează decât toți oamenii tăi la un loc!

Bomhald se clătină ca și cum fiecare cuvânt l-ar fi pălit; Perrin crezu că omul are să cadă din șa. Legănându-se țeapăn, Bomhald se holbă la el.

— Vom rămâne, spuse el răgușit.

— Dar Seniore Bomhald, se plânse Byar.

— Curați! răcni Bomhald la el. Dacă e să murim aici, să murim curați! Își răsuci capul înapoi spre Perrin, cu scuipatul prelingându-i-se pe buze. Vom rămâne. Dar la sfârșit am să te

văd mort, Făptură a Umbrei! Pentru familia *mea*, pentru tatăl *meu*, am să te văd *mort*!

Întorcându-și calul împrejur, galopă fără grabă înspre șirurile înveșmântate în alb. Byar, mârâind fără cuvinte, își dezveli dinții către Perrin înainte de a-l urma.

— Nu o să te ții de cuvânt? spuse Aram nerăbdător. Nu poți...

— Trebuie să-i cercetez pe toți, spuse Perrin. Erau slabe șanse să trăiască atât încât să aibă prilejul să își țină cuvântul. Nu avem mult timp. Îi dădu piteni lui Trăparu și calul țâșni înainte, spre capătul dinspre apus al satului.

Dinapoia parilor ascuțiți îndreptați spre Pădurea de la Apus, oamenii stăteau ghemuiți cu sulii și topoare și halebarde meșterite de Haral Luhhan, care era și el acolo în ilicul lui de fierar, cu o lamă de coasă prinsă la capătul unei prăjini de opt picioare. În spatele lor stăteau arcașii, în rânduri întrerupte de patru catapulte, iar Abell Cauthon se plimba agale, vorbind cu fiecare om în parte.

Perrin trase în dreptul lui Abell.

— Se vorbește că au să vină dinspre miazănoapte și miazăzi, spuse el încet, dar fii cu ochii în patru.

— O să fim. Și sunt pregătit să-mi trimit jumătate din oameni acolo unde e nevoie. N-o să li se pară pradă ușoară oamenii din Ținutul celor Două Râuri.

Rânjetul lui Abell aducea cu al fiului său.

Spre rușinea lui Perrin, bărbații înălțară un chiot puternic când trecu pe lângă ei călare, cu flamura la picior și însoțit de Tovarășii:

— Ochi-de-Ambră! Ochi-de-Ambră! și din când în când câte un „Senior Perrin!”

Știa că trebuia să insiste mai mult pe asta încă de la început.

Spre miazăzi, Tam era la conducere, cu chipul mai întunecat decât Abell și pășind aproape ca un Străjer, cu mâna pe mânerul sabiei. Acea grație de moarte, ca de lup, arăta curios la fermierul cărunt și masiv. Totuși, vorbele lui către Perrin nu fură mult diferite de ale lui Abell.

— Noi, cei din Ținutul celor Două Râuri, suntem mai tari

decât cred mulți, spuse el încet. Să îți faci griji că nu o să terminăm ziua cu cinste.

Alanna se afla la una dintre cele șase catapulte, agitându-se cu un pietroi mare care tocmai era urcat într-un locaș de la capătul unui braț gros. Ihvon stătea pe cal în apropierea ei în mantia sa de Străjer, care își schimba culoarea, zvelt ca o lamă de oțel și vigilent ca un șoim; fără îndoială că își socotise bine poziția – oriunde ar fi fost Alanna – și datoria – s-o scoată de acolo vie orice ar fi. Abia dacă se uita la Perrin. Dar femeia Aes-Sedai se opri, cu mâinile zăbovind deasupra pietroiului, urmărindu-l cu ochii când trecu. Putea s-o simtă cum îl măsura și cântărea, și judeca. Uralele îl urmăreau și ele.

Acolo unde gardul de pari trecea de puținele case de la răsărit de Hanul Izvorul cu Vin, Jon Thane și Samel Crowe aveau comanda. Perrin le spuse ce îi spusese și lui Abell, și primi încă o dată același răspuns. Jon, într-o cămașă de zale mâncată ici și colo de rugină, văzuse fumul scos de moara lui arzând, iar Samel, cu fața de cal și nasul lui lung, punea rămășag că văzuse fumul de la ferma lui. Nici unul nu aștepta o zi ușoară, dar purtau hotărârea neclintită ca pe niște mantii.

Perrin se decisese să poarte băătăia spre miazănoapte. Jucându-se cu panglica de pe unul din revere, se uită în direcția Dealului Străjii, direcția în care plecase Faile, și se întrebă de ce alesese latura de miazănoapte. „Zboară liberă, Faile! Zboară liberă, inima mea!” Socotea că putea să moară la fel de bine acolo ca oriunde altundeva.

Se părea că Bran era la conducere aici, cu coiful lui de oțel și cu un veston din plăci de fier, dar se opri din cercetarea oamenilor de-a lungul parilor pentru a-i face lui Perrin o plecăciune cât îi permitea burdihanul. Gaul și Chiad erau pregătiți, cu capetele înfășurate în *shoufa* și fețele ascunse privirilor sub văluri negre. Stăteau cot la cot, după cum văzu Perrin; ce se petrecuse cu ei părea să întreacă răfuiala de sânge dintre clanurile lor. Loial ținea două toporiști ce păreau prea mici în mâinile lui imense; urechile lui păroase se zbăteau feroce înainte, iar fața lui lată era întunecată.

— Crezi că aş fugi? spusese Loial atunci când Perrin îi propusese să se strecoare în puterea nopții pe urmele lui

Faile. Urechile i se blegiseră de tristețe. Am venit cu tine, Perrin, și am să rămân cu tine până ce pleci.” Și apoi îl cuprinse dintr-odată un râs tunător, încât aproape făcea vesela să zbârnâie. Poate că are să spună cineva povești despre mine, într-o zi. Noi nu urmărim de obicei asta, dar nu vād de ce n-ar fi și un erou Ogier. O glumă, Perrin. Am făcut o glumă. Râzi! Haide, o să ne spunem unul altuia glume și o să râdem și o să ne gândim cum Faile zboară liberă.

— Nu este o glumă, Loial, murmură Perrin călărind de-a lungul rândurilor de bărbați, încercând să nu le bage în seamă chiotele. Ești un erou fie că vrei asta sau nu.

Ogierul îi aruncă un zâmbet larg, cu dinții strânși, înainte de a-și fixa din nou ochii asupra unui punct gol de la orizont, după gardul viu. Bețe dungate cu alb marcau distanțe de câte o sută de picioare, ajungând la cinci sute; după aceasta se întindeau câmpurile ca niște pături, tabac și orz, cele mai multe culcate sub picioare în atacurile dinainte, și garduri vii, și garduri joase de piatră și pâlcuri de frunză-lată, pini și stejari.

Așa de multe fețe din rândurile de oameni care așteptau îi erau cunoscute lui Perrin... Eward Candwin cel voinic și Paet al’Caar cel cu fața prelungă erau înarmați cu sulite. Căruntul Buel Dowtry, meșterul de săgeți, stătea cu arcașii, bineînțeles. Mai era și îndesatul Jac al’Seen, cu părul lui cenușiu, și pleșuvul său văr Wit, și nodurosul Flann Lewin, ca un vrej de fasole deșirat, ca toate rudele lui de parte bărbătească. Jaim Torfinn și Hu Marwin, printre primii care călăriseră alături de el; erau prea stânjeniți ca să se alăture Tovarășilor, ca și cum ratarea ambuscadei din Pădurea Îmbibată ar fi căscat un hău între ei și ceilalți. Elam Dowtry, Dav Ayellin și Ewin Finngar. Hari Coplin și frate-său Darl, și bătrânul Bili Congar. Berin Thane, fratele morarului, și grăsanul de Athan Deam, Kevrim al’Azar, ai cărui nepoți aveau copii la rândul lor, și Tuck Padwhin, tâmplarul, și...

Silindu-se să se oprească din numărât, Perrin porni spre Verin, care se afla lângă una dintre catapulte, sub ochiul atent al lui Tomas. Femeia Aes-Sedai cea plinuță, înveșmântată în cafeniu îl studie pe Aram o clipă înainte de a-

și întoarce privirile de pasăre asupra lui Perrin, cu o sprânceană ridicată ca și cum ar cere lămuriri: pentru ce fusese deranjată...

— Sunt puțin surprins că tu și Alanna sunteți încă aici, îi spuse el. Vânătoarea de fete care pot învăța să conducă, cu siguranță, nu merită să vă riscați viața. Și cu atât mai puțin ținutul unei sfori în jurul unui ta'veren:

— Asta facem de fapt? Proptindu-și mâinile în șolduri, își înclină gânditoare capul într-o parte. Nu, spuse ea în sfârșit, nu cred că putem să plecăm încă. Ești un studiu foarte interesant, la fel de interesant ca și Rand, în felul tău. Și tânărul Mat. Dacă m-aș putea împărți în trei, v-aș lega cu un laț pe fiecare dintre voi și m-aș ține zi și noapte după voi, chiar de ar trebui să mă mărit cu voi pentru asta.

— Deja sunt însurat.

Se simți ciudat spunând asta. Ciudat, dar bine. Avea o soție, care era în siguranță.

Verin îi spulberă clipa de reverie.

— Da, așa este. Dar tu știi ce înseamnă să te căsătorești cu Zarine Bashere, nu? Întinse mâinile pentru a-i răsuși securea de la cingătoare, cercetând-o. Când ai să renunți la asta pentru ciocan?

Holbându-se la Aes-Sedai, îl struni pe Trăparu un pas înapoi, smulgând securea din mâinile ei înainte să-și dea seama. Ce *însemna* căsătoria cu Faile? Să renunțe la secure? Ce voia să spună? Ce știa?

—ISAM!

Răgetul gutural se înălță un tunet, iar trolocii apărură, fiecare de un stat și jumătate de om și de două ori mai lat, pășind prin câmpuri pentru a se opri în afara razei arcurilor, o gloată mătăhăloasă în zale negre, întinzându-se în adâncime de-a lungul satului. Erau cu miile striviți unii de alții, cu fețe uriașe schimonosite de ciocuri și râturi, capete încornorate ori penate, țepi la umeri și coate, săbii curbate ca niște coase și topoare ascuțite, sulite încârligate și tridente ghimpate, o mare fără sfârșit de arme monstruoase. În spatele lor, Myrddraalii galopau în sus și-n jos pe cai întunecați, cu mantii negre precum corbii atârând netulburate în timp ce-și

răsuceau animalele de povară.

— ISAM!

— Interesant, murmură Verin.

Perrin nu ar fi folosit chiar același cuvânt. Aceasta era prima oară când trolocii urlaseră ceva ce putea fi înțeles. Nu că ar fi avut vreo bănuială ce însemna.

Netezindu-și funda de înșurățul, se forță să călărească liniștit spre mijlocul rândurilor celor din Ținutul celor Două Râuri. Tovarășii se adunaseră dinapoia lui, iar adierea flutura flamura cu capul roșu de lup. Aram ținea sabia în ambele mâini.

— Fiți gata! strigă Perrin.

Glasul îi era hotărât; nu îi venea să creadă.

— ISAM!

Și valul negru se rostogoli înainte, mugind fără cuvinte.

Faile era în siguranță. Nimic nu mai conta. Nu se uita la fețele oamenilor întinși de-o parte și de alta a lui. Auzea aceleași mugete venind dinspre miazăzi. De pe ambele flancuri odată. Nu mai încercaseră așa ceva până acum. Faile era în siguranță.

— La patru sute de pași...!

De-a lungul rândurilor, arcurile se ridicau la unison. Gloata se apropia din ce în ce, urlând, picioarele lor masive mâncând pământul. Și mai aproape.

— Dați-le drumul!

Pocnetul corzilor de arc se pierdu în vuietul trolocilor, dar o grindină cu pene de gâscă despică cerul, arcuindu-se asupra hoardei în zale negre. Pietroaiile din catapulte izbucneau în flăcări și așchii înțepătoare se răspândeau în mijlocul șirurilor spumegânde. Trolocii cădeau secerați. Perrin îi văzu prăbușindu-se sub cizme și copite. Chiar și unii Myrddraali cădeau. Totuși, valurile se tot avântau, închizând goluri și lipsuri, făcându-i să pară la fel de mulți ca la început.

Nu era nevoie să se ordone o a doua salvă. Aceasta îi urmă primei de îndată ce oamenii apucară să își armeze săgețile, a doua ploaie de vârfuri late înălțându-se înainte să fi căzut prima, a treia urmând, a patra, a cincea... Flăcări rășăreau între troloci de atâtea ori de câte erau coborâte

brațele, iar Verin galopa de la catapultă la catapultă, aplecându-se din șa. Siluetele uriașe înaintau grohăind, zbierând într-o limbă mai presus de înțelegerea lui Perrin, dar cerând sânge, sânge și carne de om. Oamenii ghemuiți după țărushi se pregăteau, săltându-și armele.

Perrin se simți cuprins de răceală. Putea vedea pe pământul din spatele trolocilor cum se adunau morții și muribunzii, și totuși parcă nu se împuținau deloc. Trăparu tropăia agitat, dar el nu putea auzi nechezatul armăsarului de urletele spurcaților năvălitori. Securea îi alunecă ușor în mână, lama în formă de semilună și țepușa ascuțită prinzând razele soarelui. Nu era încă amiază. „Inima mea este pururi a ta, Faile.” De data asta, nu credea că parii vor mai...

Fără măcar să încetinească, trolocii se izbiră în parii ascuțiți, cu fețele stâlcite de râturi și ciocuri strâmbându-se cu țipete ascuțite de durere, urlând ca și cum ar fi fost trași în țeapă, împinși în jos de și mai multe ființe masive cățărându-se pe spatele lor, unii dintre aceia căzând în mijlocul parilor, dar fiind înlocuiți de alții, mereu alții. O ultimă salvă de săgeți își atinseră curat ținta, apoi veniră sulile și halebardele improvizate, împungând și înțepând formele mătăhăloase în zale negre, unele în cădere câtă vreme arcașii trăgeau cât de bine puteau în fețele neomenești ce se aplecau peste prietenii lor, unii băieți trăgeau și de pe acoperișuri, nebunie și moarte, urlete, vuiete și țipete asurzitoare. Încet, fără speranță, linia celor din Ținutul celor Două Râuri se curbă spre interior în zeci de locuri. Dacă s-ar fi rupt undeva...

— Retragerea! răcni Perrin. Un troloc cu rât de mistreț, deja însângerat, își forță drum prin șirul de oameni, şuierând și lovind cu sabia lui curbată, groasă. Securea lui Perrin îi despică țeasta până la rât. Trăparu încerca să se cabreze, nechezând neauzit în mijlocul vacarmului.

— Retragerea!

Darl Coplin se prăbuși, strângându-și cu mâinile coapsa mutilată de o sulită groasă; bătrânul Bili Congar încercă să îl tragă înapoi câtă vreme mânuia stângaci o sulită de mistreți; Hari Coplin își vântura halebarda în apărarea fratelui său, cu gura căscată într-un strigăt ce nu se auzea.

— Retragerea până la case!

Nu era sigur dacă ceilalți auziseră și trimiseseră mai departe ordinul, sau dacă era greutatea cât un munte a trolocilor care îi împingea, dar încet, pas cu pas, oamenii dădeau înapoi. Loial își rotea bardele însângerate ca pe niște baroase, cu gura lărgită într-un rânjet. Cot la cot cu Ogierul, Bran împunea sălbatic cu sulita; își pierduse coiful, iar printre franjurii lui de păr alb curgea sânge. De pe armăsarul său, Tomas spintecă un spațiu gol în jurul lui Verin; părul îi era învârtit și își pierduse calul; mingi de foc îi țâșneau din mâini, și fiecare troloc lovit izbucnea în văpăi de parcă ar fi fost înmuiat în ulei. Nu era de ajuns ca să-i oprească. Oamenii din Ținutul celor Două Râuri dădeau înapoi, îmbulzindu-se în jurul lui Trăparu. Gaul și Chiad luptau spate în spate; ea mai avea o singură sulită, iar el hăcuia și înjunghia cu lama grea a cuțitului. Înapoi. La apus și răsărit, șirurile de oameni se curbau, îndepărtându-se de la locurile de apărare pentru ca trolocii să nu-i flancheze, tot aruncând săgeți. Nu ajungea. Înapoi.

Deodată, o siluetă cu coarne de berbec încercă să-l dărâme pe Perrin din șa, încercând să se urce în locul lui. Agitându-se, Trăparu căzu în genunchi sub greutatea combinată. Cu piciorul strivit, simțindu-l ca și rupt, Perrin se zbatu să își recapete securea, să se împotrivească unor mâini mai mari decât cele de Ogier care îl sugrumau. Trolocul urlă când sabia lui Aram i se înfipse în gât. Chiar când acesta se prăbușea sângerând peste Perrin, Spoitorul se învârti ușor pentru a spinteca un alt troloc.

Îcnind de durere, Perrin își eliberă piciorul, ajutat și de Trăparu care se chinuia să revină pe picioare, dar cu siguranță nu avea timp să încalece din nou. Abia reuși să se rostogolească deoparte când copitele unui cal negru trecură exact pe unde îi fusese capul. Palid, cu fața fără ochi rânjind, Pieritul se aplecă din șa când el încercă să se ridice, sabia neagră şuierându-i prin păr când se feri. Își roti fără milă toporul, retezând un picior al calului din galop. Cal și călăreț se împrăștiară pe pământ; în căderea lor, el își înfipse securea acolo unde ar fi trebuit să fie ochii Jumătate-Omului.

Își eliberă tăișul la timp pentru a vedea cum dinții furcii lui Daise Congar se reped în gâttelejul unui troloc cu bot de țap. Acesta apucă prăjina lungă cu o mână, împungând spre ea o suliță ghimpată cu cealaltă, dar Marin al'Vere i-o reteză calm cu o singură lovitură de satâr; piciorul cedă, iar ea, cu același calm, sfârtecă trolocul în dreptul cefei. Un alt troloc o săltase pe Bode Cauthon în aer, ținând-o de coada împletită; cu gura deschisă într-un țipăt înfricoșat, femeia își afundă toporișca în umărul lui acoperit cu zale, în timp ce sora sa, Eldrin, îi împunse pieptul cu o suliță de mistreți, iar Neysa Ayellin cea cu coada căruntă își împlântă și ea cuțitul de măcelărie.

De-a lungul șirurilor, cât vedea Perrin cu ochii, femeile erau acolo. Numărul lor era singurul motiv pentru care linia încă ținea, deși era aproape lipită de case. Femeile printre bărbați, umăr la umăr; unele nu mai mult decât fete, dar oricum, unii dintre „bărbați” nici nu se bărbieriseră vreodată. Unii nici nu aveau să apuce. Unde erau Mantiile Albe? „Copiii!” Dacă femeile erau acolo, nu mai rămăsese nimeni care să aibă grijă de copii. „Unde sunt blestematele de Mantii Albe?” Dacă ar fi apărut chiar atunci, ar fi câștigat măcar câteva minute. Câteva minute în care să pună copiii la adăpost.

Un băiat, același sol care îl căutase cu o noapte în urmă, îl apucă de braț când se întoarse să-i caute pe Tovarăși cu privirea. Tovarășii erau nevoiți să hăcuie un drum prin care să poată scăpa copiii. I-ar fi trimis pe ei, iar el ar fi făcut cât putea acolo.

— Seniore Perrin! strigă la el băiatul prin larma asurzitoare. Seniore Perrin!

Perrin încercă să se scuture de el, apoi îl ridică la subraț, tot dând din picioare; ar fi trebuit să fie împreună cu ceilalți copii. Despărțiți, în rânduri strânse întinzându-se de la casă la casă,

Ban și Tell și ceilalți Tovarăși trăgeau din șei, peste capetele bărbaților și femeilor. Wil îngropase stâlpul flamuri pentru a-și putea scoate și el arcul. Cumva, Tell reușise să îl prindă din urmă pe Trăparu; frâiele armăsarului erau legate

de șaua calului lui Tell. Băiatul se putea sui pe spinarea lui Trăparu.

— Seniore Perrin! Vă rog, ascultați! Jupânul al'Thor spune că cineva îi atacă pe troloci! Seniore Perrin!

Perrin aproape ajunsese la Tell, legănându-se pe piciorul învinețit, când vorbele ajunseră la el. Își așează securea la cingătoare și îl trase pe băiat de umeri, punându-se față în față cu el.

— Îi atacă? Cine?

— Nu știu, Seniore Perrin. Jupânul al'Thor m-a pus să vă spun că i s-a părut că a auzit pe cineva strigând: „Deven Ride”.

Aram îl apucă de braț pe Perrin, arătând mutește cu vârful spadei însângerate. Perrin se întoarse la timp pentru a vedea o grindină de săgeți căzând peste troloci. Dinspre miazănoapte. Un alt arc de cerc începea deja să se formeze după primul.

— Întoarce-te la ceilalți copii! spuse el, așezând băiatul jos. Trebuia să ajungă undeva sus, de unde să poată vedea. Pleacă! Te-ai descurcat bine, băiete! adăugă alergând șchiopătând după Trăparu.

Micuțul se îndepărtă înspre stat rânjind. Fiecare pas trimitea un fior de durere de-a lungul piciorului lui Perrin; poate chiar *era* rupt. Nu avea timp pentru asemenea griji.

Prinzând hățurile aruncate de Tell, se azvârli în șa. Se întrebă dacă el nu vedea de fapt ceea ce dorea să fie, și nu ce era cu adevărat acolo.

Sub o flamură cu un vultur roșu, la marginea fostelor câmpuri, erau înșirați o mulțime de oameni în haine de fermieri, trăgând metodic cu arcurile. Și lângă flamură, Faile stătea în șaua Rândunicii, iar Bain la scărița ei. Nu putea fi decât Bain după acel vâl negru, iar fața lui Faile o vedea clar. Părea înflăcărată, speriată și nerăbdătoare. Era minunată.

Myrddraalii îi întorceau pe unii dintre troloci, încercând să conducă un atac împotriva oamenilor din Dealul Străjii, dar acesta era fără sorți de izbândă. Până și acei troloci care chiar se întoarseră fură doborâți înainte să facă cincizeci de pași.

Un Pierit și calul său căzură secerați nu de săgeți, ci de mâinile și sulile trolocilor panicați. Trolocii se retrăgeau acum, alergând nebunește, ferindu-se de lovituri din ambele părți, odată ce oamenii din Emond's Field găsiră loc să-și ridice și ei arcurile. Trolocii și Myrddraalii erau pe cale de a fi învinși. Era măcel, dar Perrin abia dacă vedea ceva. Faile.

Același băiat apăru lângă calul său.

— Seniore Perrin! urlă el pentru a fi auzit, de data aceasta, peste chiote, bărbați și femei care țipau de bucurie și ușurare atunci când ultimii troloci care nu scăpaseră din raza arcurilor căzură la pământ. Nu mulți reușiseră, socotea Perrin, dar abia dacă putea să gândească. „Faile.” Băiatul îl trase de cracul pantalonilor. Seniore Perrin! Jupânul al'Thor mi-a zis să vă spun că trolocii se răsfiră! Și chiar *strigă* „Deven Ride”! Oamenii adică, i-am auzit eu!

Perrin se aplecă să ciufulească părul cârlionțat al băiatului.

— Cum te cheamă, băiețuș?

— Jaim Aybara, Senior Perrin. Vă sunt văr, cred. Într-un fel, cel puțin.

Perrin își închise ochii strâns preț de o clipă, încercând să-și oprească lacrimile. Chiar și când îi deschise, mâna încă îi tremura pe capul băiețandruului.

— Ei bine, vere Jaim, să le povestești copiilor tăi despre ziua de azi. Să le povestești nepoților și strănepoților.

—Nu o să am așa ceva, spuse hotărât Jaim. Fetele sunt groaznice. Râd de tine și nu le place să facă nimic din ce merită făcut, și nici nu înțelegi vreodată ce spun.

— Cred că într-o zi o să îți dai seama că nu sunt deloc „groaznice”. Unele din acele lucruri nu au să se schimbe, însă asta da.

„Faile.”

Jaim părea neîncrezător, dar după aceea se însenină și un zâmbet larg i se întinse pe față.

— Stai numai să le povestesc că Seniorul Perrin mi-a spus „vere”!

Și o zbughi să-i spună lui Had, care urma să aibă și el copii, la fel ca toți ceilalți băieți, într-o bună zi. Soarele era

exact deasupra capului. O oră, poate. Totul nu durase mai mult de o oră. Părise o viață de om.

Trăparu înaintă, iar el își dădu seama că trebuie să-i fi dat pintenii. Oamenii aclamând făceau o larmă imensă, dar el abia dacă auzea. Erau găuri mari acolo unde trolocii rupseseră palisadele prin greutatea hoardei. Troloci morți, arătând ca niște arici sub pătura de săgeți, se întindeau ca un covor peste țărână, iar ici și colo, câte un Pierit ce semăna cu o pernă de ace se zvârcolea agitat. Nu vedea nimic din acestea. Avea ochi pentru un singur lucru. Faile.

Plecă dintre oamenii din Dealul Străjii, oprindu-se pentru a-i spune lui Bain să n-o urmeze, și călări înspre el. Călărea atât de grațios, ca și cum iapa cea neagră ar fi fost parte din ea, zveltă și dreaptă, conducând-o pe Rândunica mai mult din genunchi decât din hățurile ținute ușor într-o mână. Panglica roșie de căsătorie încă i se răsucea prin păr, capetele ei atârând mai jos de umeri. Trebuia să-i găsească flori.

Pentru o clipă, acei ochi oblici îl cercetară... Desigur că nu putea fi nehotărâtă, însă el asta mirosise.

— Am spus că voi pleca, spuse ea într-un târziu, ținând capul sus. Rândunica făcu pași de neastâmpăr în lateral, cu gâtul arcuit, iar Faile stăpâni iapa de parcă nici n-ar fi luat seama. Dar nu am spus cât de departe, continuă ea. Nu poți spune că am zis altfel.

El nu putea rosti nimic. Era atât de frumoasă! Nu voia decât să o privească, să o vadă, frumoasă, vie, alături de el. Mirosul ei era de transpirație curată, cu o ușoară urmă de săpun de ierburi. Nu era sigur dacă îi venea să râdă sau să plângă. Poate amândouă. Voia să-și umple răunchii cu mirosul ei.

Încruntându-se, continuă.

— Erau pregătiți, Perrin. Cu adevărat, erau. Abia dacă a trebuit să le spun ceva ca să-i conving să vină. Trolocii nu îi încurcaseră aproape deloc, dar ei vedeau fumul. Am mers întins, eu și Bain, și am ajuns la Dealul Străjii mult înainte de răsărit, și am pornit înapoi de cum s-a luminat de ziuă.

Încruntarea ei deveni un zâmbet mândru și nerăbdător. Așa un zâmbet frumos! Ochii întunecați îi scânteiau.

— M-au urmat, Perrin. M-au urmat! Nici măcar Tenobia nu a mai condus bărbați la luptă. A vrut o dată, când eu aveam doar opt ani, dar tata i-a vorbit între patru ochi, în odaia ei, iar când el a pornit călare spre ținuturile Manei, ea a rămas în urmă. Cu un rânjel plin de milă, adăugă: Cred că amândoi folosiți aceleași metode câteodată. Tenobia l-a exilat, dar ea nu avea decât șaisprezece ani, iar Sfatul Seniorilor a reușit să o facă să se răzgândească după câteva săptămâni. Se va albăstri de ciudă când am să-i spun. Din nou se opri, de data aceasta pentru a trage aer în piept, proptindu-și mâna în șold. Nu ai de gând să zici nimic? Ai de gând să stai așa, ca un cocoloș păros? Nu am spus că am să plec din Ținutul celor Două Râuri. Tu ai spus, nu eu. Nu ai vreun drept să fii furios pentru că nu am făcut ceea ce nu am promis vreodată! Și ai încercat să mă trimiți departe pentru că tu credeai că ai să mori! M-am întors ca să...

— Te iubesc.

Asta era tot ce putea să spună, dar, ciudat, părea a fi de ajuns. De cum rosti aceste cuvinte, ea o struni pe Rândunica destul de aproape cât să își arunce brațele în jurul lui și să își lipească repede capul de pieptul lui; părea că încearcă să-l strângă până îi va rupe oasele. El îi mângâie tandru părul închis la culoare, simțindu-i moliciunea, simțind-o pe ea.

— Îmi era așa de frică să nu ajung prea târziu, spuse ea cu capul pe surtucul lui. Oamenii din Dealul Străjii au mărșăluit cât de repede au putut, dar când am ajuns și am văzut cum se luptau trolocii cu voi printre case, și am văzut cât de mulți erau, ca și cum satul fusese îngropat de o avalanșă, și nici nu puteam să te zăresc... își trase sufletul tremurând și expiră lung. Când vorbi din nou, vocea îi era mai liniștită. Puțin. Oamenii din Deven Ride au ajuns?

Tresări, și mâna lui încetă s-o mai mângâie.

— Da, au venit. De unde ai știut? Tot tu ai aranjat și asta?

Ea începu să se scuture; dură un moment până să înțeleagă că râdea.

— Nu, inima mea, deși aș fi făcut-o dacă se putea. Când acel bărbat a venit cu mesajul „Venim”, m-am gândit - am sperat - că asta era ceea ce voia să spună. Trăgându-și fața

puțin înapoi, se uită în sus la el serioasă. Nu îți puteam spune, Perrin. Nu te puteam lăsa să-ți faci speranțe doar pentru o bănuială. Ar fi fost prea crud dacă... Nu te supăra pe mine, Perrin!

Râzând, o ridică din șaua ei și o așază pe-o parte în fața lui, pe cal; ea hohoti împotrivindu-se și se aruncă peste oblâncul înalt, pentru a-l cuprinde cu ambele mâini.

— Nu am să fiu vreodată supărat pe tine, ju...

Faile îl întrerupse, punându-i mâna peste gură.

— Mama spunea că cel mai rău lucru pe care i l-a făcut vreodată tata a fost să se lege că nu va fi vreodată furios pe ea. I-a luat un an ca să-l convingă să își retragă jurământul și spunea că nu mai era de trăit cu el de la câte ținea în suflet. Amândoi o să ne spunem supărările. Dacă vrei să îmi mai faci un jurământ de nuntă, jură că nu te vei ascunde când vei fi furios. Nu mă pot lupta cu ce nu mă lași să văd, soțul meu. Soțul meu, repeta ea cu o voce mulțumită, gudurându-se pe lângă el. Îmi place cum sună.

El băgă de seamă că nu pomenise că îl va înștiința mereu când ea avea să fie furioasă; din experiență, știa că va fi nevoit să descopere pe pielea lui în cel puțin jumătate din ocazii. Și nici că nu îi va mai ascunde nimic nu promisese. Oricum, nu conta atâta vreme cât erau împreună.

— Am să-ți spun când sunt supărat, soția mea, promise el.

Ea îi aruncă o privire piezișă, ca și cum nu știa cum să o ia.

„Nu ai să le înțelegi vreodată, vere Jaim, dar n-o să-ți pese.”

Brusc, își dădu seama că erau înconjurați de troloci morți, ca de un câmp negru plin de buruieni cu vârf de pene și de Myrddraali agonizând înainte de a îmbrățișa moartea. Încet, îl întoarse pe Trăparu. Un abator și o harababură de Făpturi ale Umbrei se întindeau pe sute de pași în orice direcție. Ciorile țopăiau deja de-a lungul pământului, iar vulturii planau într-un nor imens deasupra capetelor. Totuși, încă nu apăruseră corbi. Și la fel și spre miazăzi, după Jaim; putea vedea vulturii dând roată mai departe de sat ca dovadă. Nu era de ajuns pentru a-i răscumpăra pe Deselle ori pe Adora, ori pe micul

Paet, ori... Nu era de ajuns; nu va fi vreodată de ajuns. Nimic nu ar putea să le înlocuiască pierderea. O îmbrățișă pe Faile; suficient de tare încât să o facă să icnească, dar când încercă să slăbească strânsoarea, ea îi apucă brațele cu mâinile și le apăsă la loc. Ea era de ajuns.

Oamenii plecau șuvoi din Emond's Field, Bran șchiopătând, cu sulița pe post de baston, Marin zâmbind cu un braț în jurul lui, Daise îmbrățișată de soțul ei, Wit, și Gaul și Chiad de mână cu vălurile coborâte. Urechile lui Loial erau pleoștite, obosite, Tam avea sânge pe față, iar Flann Lewin stătea drept doar cu sprijinul soției lui, Adine; mai toți erau acoperiți cu sânge, și cu bandaje încropite. Dar mergeau într-un șir care se tot lățea, Elam și Dav, Ewin și Aram, Eward Candwin și Buel Dowtry, Hu și Tad și grăjdarii de la Hanul Izvorul cu Vin, Ban și Tell și Tovarășii călărind cu flamura. De data asta nu mai vedea fețele celor ce lipseau, ci doar pe cei încă vii. Verin și Alanna pe caii lor, cu Tomas și Ihvon în urmă. Bătrânul Bili Congar agitând o halbă care era sigur plină cu bere sau chiar cu rachiu, și Cenn Buie mai strâmb ca niciodată și învinețit, și Jac al'Seen cu un braț în jurul soției, cu fiii și fiicele în jurul lui, având și ei soții și soți. Raen și Ila, încă purtând copiii în spinare. Și mai mulți. Fețe pe care nu le cunoștea deloc; oamenii care trebuiau să fie din Deven Ride sau de la fermele de acolo. Băieți și fete alergau printre ei, râzând.

Se despărțiră pe laturi, formând un cerc mare împreună cu oamenii din Dealul Străjii, cu el și Faile în mijloc. Cu toții îi ocoliră pe Pieriții muribunzi, dar părea că nimeni nu avea ochi pentru Făpturile Umbrei care zăceau pretutindeni, ci doar pentru cei doi tineri călare pe Trăparu. În tăcere, priviră, până ce Perrin începu să se agite. „De ce nu spune nimeni nimic? De ce se holbează așa?”

Mantiile Albe se iviră, călărind încet în șirurile lor lungi și sclipitoare de câte patru, Dain Bomhald în frunte, cu Jaret Byar. Fiecare mantie albă strălucea ca proaspăt spălată; fiecare lance era înclinată la același unghi. Murmure bosumflate se ridicară, dar oamenii se dădură deoparte pentru a-i lăsa să intre în cerc.

Bomhald ridică o mână înmănușată, oprind coloana în zăngănit de hățuri și scârțâit de șei și îndreptându-și fața spre Perrin.

— Totul s-a sfârșit, Făptură a Umbrei. Gura lui Byar se schimonosi înghițindu-și un rânjel, dar nici fața, nici vocea lui Bomhald nu se schimbă. Trolocii au fost biruiți. Așa cum ne-am înțeles, te arestez acum ca Iscoadă a Celui Întunecat și ucigaș.

— Nu! Faile se răsuți pentru a privi cu ochi furioși la Perrin. Cum adică, așa cum v-ați *înțeles*?

Cuvintele ei aproape se pierdură în vacarmul stârnit din toate părțile. „Nu! Nu!” și „Nu o să-l luați!” și „Ochi-de-Ambră!”

Scrutându-l pe Bomhald, Perrin își ridică o mână, și liniștea se așternu încet. Când toți tăcură, spuse:

— Am spus că nu mă voi împotrivi, dacă ne ajutați. Uimitor, ce calmă îi era vocea; în interior fierbea cu o furie rece, mocnită. Dacă ne *ajutați*, Mantii Albe. Unde ați fost?

Bărbatul nu răspunse.

Daise Congar păși în afara cordonului împreună cu Wit, care se ținea de ea ca și cum nu ar fi vrut să îi mai dea drumul vreodată. La fel și brațul ei era înfășurat în jurul umerilor lui Wit. Alcătuiau un tablou curios, ea cu furca-halebardă înfiptă în pământ, mult mai înaltă și ținându-l pe soțul ei cu mult mai scund ca și cum l-ar apăra.

— Erau pe Pajiște, tună ea, aliniați și șezând frumos lângă cai, ca niște fete gătite pentru dansul de Duminică. Nici nu s-au clintit. Asta ne-a făcut să venim... Un murmur fioros de încuviințare se ridică din piepturile femeilor... Când am văzut că sunteți depășiți, iar ei stau acolo ca nodurile pe bușteni!

Bomhald nu își luă ochii de la Perrin o clipă; nici nu clipi.

— Credeai că aș avea încredere în tine? șuieră acesta. Planul tău a eșuat numai pentru că ceilalți au sărit în ajutor, nu? Și tu nu poți revendica vreo părticică.

Faile se foi; fără să mute privirea de pe bărbat, Perrin îi așeză un deget pe buze de cum își deschise gura. Îl mușcă tare, dar nu spuse nimic. Vocea lui Bomhald deveni în sfârșit mai puternică:

— Am să te văd în ștreang, Făptură a Umbrei. Am să te văd în ștreang, orice ar fi! Am să te văd mort chiar dacă lumea arde!

Ultimele cuvinte sunară ca un urlet. Sabia lui Byar ieși de o palmă din teacă; un ostaș solid din spatele lui Farran credea Perrin că îl chema – și-o scoase pe a sa complet, cu un zâmbet mulțumit, spre deosebire de rânjetul numai dinți al lui Byar.

Îngheta ră în sunetul tolbelor din care erau scoase săgeți, iar arcurile se ridicau pretutindeni, penele săgeților atingând urechile arcașilor, fiecare vârf îndreptat spre una dintre Mantiile Albe. De-a lungul coloanei albe, șeile înalte scârțâiră sub oamenii care se foiau neliniștiți. Bomhald nu arată vreun semn de teamă, și nici nu mirosea a frică; răspândea însă parfum de ură. Își plimbă ochii aproape febrili peste oamenii din Ținutul celor Două Râuri care îi încercuiau soldații și îi întoarse spre Perrin la fel de fierbinți și plini de ură.

Perrin făcu un semn în jos, și corzile arcurilor fură slăbite neîncrezător, iar arcurile coborâte încet.

—Nu ar fi de folos. Vocea îi era rece ca fierul, tare ca o nicovală. De când ai venit în Ținutul celor Două Râuri, ajutorul pe care ni l-ai dat a fost aproape întâmplător. Nu ți-a părut vreodată cu adevărat dacă oamenii erau arși de vii, uciși, câtă vreme aveai pe cine să faci Iscoadă a Celui Întunecat. Bomhald se cutremură, cu toate că ochii încă îi ardeau. A venit vremea să pleci. Nu doar din Emond's Field. A venit vremea să îți strângi Mantiile Albe și să pleci din Ținutul celor Două Râuri. Acum, Bomhald. Pleci acum.

— Am să te *văd* în ștreang într-o zi, spuse ușor Bomhald.

Făcu din mână un semn smucit coloanei să-l urmeze și dădu piteni calului înainte, ca și cum ar fi vrut să treacă peste Perrin.

Perrin îl dădu pe Trăparu la o parte din drum; voia să-i vadă plecați, să nu mai fie omoruri. Lăsă omului un ultim semn de sfidare.

Bomhald nu întoarse câtuși de puțin capul, dar Byar cel cu obrajii cavernoși arunca priviri mocnind de ură spre Perrin, iar Farran părea că se uita la el cu un soi de regret. Ceilalți

priviră doar înainte când trecură, în dangăt de armuri și în tropot de potcoave. În tăcere, cercul se deschise pentru a-i lăsa să se îndrepte spre miazănoapte.

Un grup de zece sau doisprezece oameni se apropie de Perrin pe jos, unii echipați cu bucăți nepotrivite de armură, toți cu rânjete nerăbdătoare, după ce ultimele dintre Mantiile Albe trecură. Nu recunosc pe nici unul dintre ei. Un bărbat cu nasul borcănat și fața tăbăcită părea să le fie căpetenie, cu părul alb acoperit până la genunchi cu o cămașă de zale ruginite, cu toate că în jurul gâtului i se ițea gulerul cămășii de fermier. Făcu o plecăciune stângace deasupra arcului său.

— Jerinvar Barstere, Seniore Perrin. Sau Jer, cum mi se spune. Vorbea cu repeziciune, ca și cum s-ar fi temut să nu fie întrerupt. Iertați-mă că v-am deranjat! Unii dintre noi le vor conduce pe Mantiile Albe, dacă încuviințați. O mare parte dintre ei vor să ajungă acasă, deși nu putem ajunge până la lăsarea întunericului. Sunt la fel de multe Mantii Albe și în Dealul Străjii, dar n-au voit să vină. Aveau ordin să stea locului, au spus. Niște dobitoci, dacă mă întrebați pe mine, și ne-am săturat până peste urechi să-și tot bage nasul prin casele oamenilor, să ne îmbie să ne învinuim vecinii de ceva. O să îi conducem, dacă sunteți de acord. Îi aruncă lui Faile o privire rușinată, pitindu-și bărbia lată, dar iureșul de cuvinte nu încetini. Iertare, domniță Faile! Nu am vrut să vă deranjez pe tine și pe Seniorul. Voiam doar să-l înștiințez că suntem cu el. Ai o femeie foarte bună, stăpâne. Foarte bună. Nu voiam să vă jignesc, domniță. Ei, încă mai avem lumină, și vorba nu tunde oile. Mă iertați că v-am deranjat, Seniore Perrin. Iertare, domniță Faile! Se înclină din nou, ceilalți imitându-l, și se îndepărtară cu toții în grabă cu el în frunte, mormăind la ei: Nu e vreme să-i sâcâim pe Senior și pe domniță. Avem treburi de făcut.

— Cine era? Întrebă Perrin, un pic șocat de șuvoiul de cuvinte; Daise și Cenn împreună nu puteau să vorbească așa de mult. Îl cunoști, Faile? E din Dealul Străjii?

— Jupânul Barestere este Starostele din Dealul Străjii, iar ceilalți sunt Sfatul Satului. Soborul Femeilor din Dealul Străjii va trimite o solie împreună cu Meșterea lor de îndată ce

sunt sigure că primejdia a trecut. Să vadă dacă „Senior Perrin ăsta” este potrivit pentru Ținutul celor Două Râuri, spun ele, dar toate m-au pus să le arăt cum se face o plecăciune în fața ta, iar Meșterea, Edell Gaelin, îți aduce niște tarte cu mere uscate.

— Ah, arde-m-ar! oftă el. Se întindea. Știa că trebuia să fie strivită de la început. Nu-mi spune așa! urlă el după oamenii care se îndepărtau. Sunt un fierar! Mă auziți? Un fierar!

Jer Barstere se răsuci pentru a-l saluta cu mâna și din cap înainte de a-i grăbi pe ceilalți înainte.

Chicotind, Faile îl trase de barbă.

— Ești un drăguț împiedicat, Seniorul meu Fierar. Nu mai ai loc de întoarcere acum. Deodată, zâmbetul îi deveni de-a dreptul viclean. Soțule, au mirii vreo șansă să rămână singuri la vremea asta? Măritișul se pare că m-a făcut la fel de îndrăzneță ca pe o fătucă din Domani. Pesemne că ești obosit, dar...

Se întrerupse cu un șuielat scurt și se prinse de surtucul lui când el îi dădu piteni lui Trăparu și galopă spre Hanul Izvorul cu Vin. Pentru prima oară, chiotele ce-l întovărășeau nu îl deranjă deloc.

— Ochi-de-Ambră! Senior Perrin! Ochi-de-Ambră!

De pe ramura groasă și înfrunzită a unui stejar de la marginea Pădurii de la Apus, Ordeith scruta Emond's Field, până la o milă depărtare spre miazăzi. Era cu neputință. „Trece-i prin foc și sabie!” Totul mergea așa cum ar fi trebuit. Până și Isam jucase după cum îi cântasem. „De ce a încetat netotul să mai aducă troloci? Trebuia să fi adus destui cât să înnegrească Ținutul celor Două Râuri cu ei!” I se scurse scuiat de pe buze, dar el nu băgă de seamă mai mult decât că degetele i se jucau cu cingătoarea. „Chinuie-i până când le sar inimile din piept! Bagă-i în pământ, să zbiere!” Avea un plan bine ticluit pentru a-l atrage pe Rand al'Thor la mâna sa, și se ajunsese la asta! Ținutul celor Două Râuri nici măcar nu fuseseră zgâriat. Câteva ferme arse nu contau, nici câțiva fermieri măcelăriți de vii pentru cazanele trolocilor. „Vreau ca Ținutul celor Două Râuri să ardă, să ardă și focul să rămână în

mințile oamenilor pentru o mie de ani!”

Cercetă cu privirea flamura care se unduia deasupra satului și pe celălalt, nu cu mult mai jos decât acesta. Un cap de lup stacojiu pe fundal alb tivit stacojiu și un vultur roșu. Roșu ca sângele pe care Ținutul celor Două Râuri trebuie să-l verse pentru a-l face pe Rand al’Thor să urle. Manetheren. „Acea ar trebui să fie flamura din Manetheren.” Cineva le-a spus de Manetheren, nu-i așa? Ce știau proștii ăștia de gloria Manetherenului? „Da. Pot fi pedepsiți în multe feluri.” Râse așa de tare, încât aproape căzu din stejar, înainte să-și dea seama că nu se ținea cu ambele mâini, ci una îi stătea pe cingătoare, în locul unde ar fi trebuit să atârne un pumnal. Râsul se schimonosi într-un rânjec când privi la mâna aceea. Turnul Alb adăpostea ce-i fusese furat. Ce era al lui de drept încă de pe vremea Războaielor.

Își dădu drumul la pământ și sări pe cal înainte de a se uita la tovarășii săi. Copoii săi. Treizeci și ceva, aleși dintre Mantiile Albe, nu-și mai purtau mantii albe, bineînțeles. Rugina le păta cu punctișoare armura fără luciu, iar Bomhald nu ar fi recunoscut acele mutre închise și suspicioase, murdare și nebărbierite. Oamenii se uitară la Ordeith, neîncredători totuși temători, dar nu aruncară măcar o privire spre Myrddraalul ce stătea între ei, cu fața lui fără ochi și palidă ca de melc, la fel de înlemnită ca a lor. Jumate-Omul se temea că Isam avea să afle; Isam nu fusese câtuși de puțin mulțumit când raidul asupra Taren Ferry lăsase atât de mulți să scape și să ducă vorba despre ce se petrecea în Ținutul celor Două Râuri. Ordeith chicoti la gândul că Isam va fi neliniștit. Asta era o problemă pentru altă vreme, dacă va mai trăi.

— Pornim spre Tar Valon, se răsti el.

Călăreau în forță, ca să-l întreacă pe Bomhald până la bac. Flamura lui Manetheren, ridicată din nou în Ținutul celor Două Râuri după atâtea veacuri. Cum îl chinuise vulturul roșu, demult.

— Dar Caemlyn înainte de toate! „Pedepsește-i și biciuiește-i!” Să plătească Ținutul celor Două Râuri întâi, apoi

Rand al'Thor, și apoi...

Râzând, galopă spre miazănoapte prin pădure, fără să privească înapoi să vadă dacă îl urmează careva. Aceștia, însă, îl urmau. Nu aveau altundeva unde să meargă.

57 Ținutul Întreit se frânge

Soarele dogoritor de după-amiază pârjolea Pustia, aruncând umbre peste munții de la miazănoapte, chiar înaintea lor. Dealurile uscate erau străbătute de copitele lui Jeade'en, ba în sus, ba în jos, ca niște valuri într-un ocean de pământ crăpat, iar în urmă lăsau mereu același peisaj. Munții îi atrăseseră atenția lui Rand încă de prima dată când îi zărise cu o zi în urmă. Nu aveau vârfurile acoperite cu zăpadă, nu erau la fel de înalți ca Munții de Negură, cu atât mai puțin ca Osia Lumii, ci erau doar niște stânci zimțate, maronii și cenușii, brăzdate în unele locuri de pete galbene sau roșii sau de dungi strălucitoare, în așa fel încât un om putea gândi mai întâi să încerce să străbată Zidul Dragonului la pas. Oftând, Rand se foi în șa și își așează *shoufa*, pe care o purta cu surtucul său roșu. În acei munți se afla Alcair Dai. În curând avea să urmeze un sfârșit anume sau un început. Poate amândouă. Poate în curând.

Adelin cea cu părul blond mergea încet cu pași mari, în fața armăsarului bălțat, și alte nouă Far Dareis Mai formau un cerc mare în jurul lui Rand, toate purtând săbii și scuturi, arcuri la spate, cu vălurile negre atârând pe piept, gata să fie ridicate.

Garda de onoare a lui Rand. Aieli nu o numeau astfel, dar cu toate acestea, Fecioarele veniseră în Alcair Dai pentru onoarea lui Rand. Atât de multe diferențe, iar el nu știa ce însemnau jumătate dintre acestea nici măcar atunci când își dădea seama de ele.

Bunăoară, purtarea Aviendhei față de Fecioare, și a lor față de ea. Mai tot timpul, ca și în acel moment, ea mergea alături de calul lui Rand, cu mâinile încrucișate peste șalul care îi atârna peste umeri; ochii ei verzi fiind ațintiți, de sub acel fular negru pe care îl avea înfășurat în jurul capului, la munții din față. Rareori schimba mai mult de două vorbe cu Fecioarele, dar acest lucru nu era ieșit din comun. Își ținea brațele încrucișate; acesta era cel mai important fapt. Fecioarele știau că ea purta brățara de fildeș și, cu toate

acestea, parcă se prefăceau că nu o văd; nu voia să o dea jos, și totuși își ascundea încheietura ori de câte ori i se părea că una dintre ele o privea.

„Tu nu faci parte din nici o frăție”, îi zisese Adelin, când el sugerase să fie escortat de altcineva decât Fecioarele Lăncii. Fiecare căpetenie, fie el de clan sau de sept, era însoțit de către bărbații din frăția din care făcuse parte înainte să devină căpetenie. „Tu nu faci parte din nici o frăție; dar mama ta a fost Fecioară.” Femeia blondă și celelalte nouă nu o priviseră pe Aviendha, care se aflase la câțiva pași distanță în holul de la intrarea sub acoperișul lui Lian; *nu* o priviseră intenționat. „Vreme de mulți ani, Fecioarele care nu voiau să renunțe la suliță, și-au dat copiii femeilor Aes-Sedai, pentru a-i duce la alte femei, fără ca ele să știe unde mergea copilul sau măcar dacă era fetiță sau băiat. Acum, unul dintre fiii unei fecioare s-a întors la noi, iar noi îl recunoaștem. Vom merge la Alcair Dai pentru onoarea ta, fiu al lui Shaiel, Fecioară din Chumai Taardad.” Pe chipul femeii – ca și pe chipul celorlalte, inclusiv al Aviendhei – se putea citi o hotărâre atât de nestrămutat, încât Rand se gândi că ele ar fi putut să-i ceară să dănuiască sulițele, dacă refuza.

După ce Rand acceptase, îl trecură din nou prin ritualul „Amintește-ți onoarea”, de data aceasta cu o băutură numită *oosquai*, făcută din *zemai*, pe care trebuia să o bea cu până la fund din niște cupe mici de argint, cu fiecare dintre ele. Zece Fecioare; zece cupe mici. Băutura arăta ca o apă ușor maronie, și avea cam același gust – dar era mai tare decât rachiul trecut de două ori prin alambic. După aceea nu mai izbutise să meargă drept și îl duseseră în pat, râzând de el, deși el protestase, atât cât putuse în timp ce femeile îl gâdilaseră toate, iar el abia dacă reușea să respire de atâta râs. Toate, mai puțin Aviendha. Deși nu plecase, rămase privind tot tâmbălăul cu o față ca de piatră. Când Adelin și celelalte îl băgaseră în sfârșit în pat și plecaseră, Aviendha se așezase lângă ușă desfăcându-și fustele înfoiate, privindu-l ca o stană de piatră în timp ce adormea. Când el se trezise ea se afla încă acolo, încă privindu-l. Și nu dorise să vorbească despre Fecioare sau *oosquai* sau despre orice se întâmplase;

în ce-o privea, era ca și cum nu s-ar fi întâmplat. Dacă Fecioarele erau la fel de secrete, nu știa; cum să privească zece femei în ochi și să le întrebe de ce îl îmbătaseră, de ce îl dezbrăcaseră și de ce îl băgaseră în pat?

Atât de multe deosebiri, atât de puține lucruri pe care le înțelegea, și nu știa ce ar fi putut să-i dea planurile peste cap. Și totuși, nu-și permitea să aștepte. Privi peste umăr. Ce se terminase se terminase. „Și cine poate spune ce are să mai vină?”

Cu mult în urmă, se aflau Aielii Taardad. Nu numai cei din septul celor Nouă Văi și Aielii Jindo, ci și Aielii Miadi și din septul celor Patru Pietre, Aielii Chumai și cei din septul Apei Însângerate și mulți alții, coloane mari ce înconjurau căruțele, care abia se târâiau, și grupul Înțeleptelor. Toți se întindeau cale de două mile prin acea căldură dogoritoare, înconjurați de cercetași. În fiecare zi, li se alăturaseră din ce în ce mai mulți, după ce fuseseră vestiți de soli pe care îi trimisese Rhuarc în prima zi, o sută de bărbați și Fecioare într-un loc, trei sute într-altul, cinci sute, după mărimea fiecărui sept și după câți oameni avea nevoie fiecare sălaş pentru a fi în siguranță.

În depărtare, spre miazăzi și la apus, o altă mulțime se apropia cu repeziciune, ridicând trâmbe de praf; poate că erau dintr-un alt clan care se îndrepta către Alcair Dai, dar Rand se gândi că nu. Erau abia două treimi dintre toate septurile, dar el bănuia că avea peste cincisprezece mii de Aieli Taardad în urma sa. O armată care mărșăluia și ale cărei rânduri se îngroșau mereu. Aproape un întreg clan mergea la întâlnirea căpeteniilor, încalcând astfel toate obiceiurile.

Dintr-odată Jeade'en se opri, și acolo, într-o scobitură lungă și adâncă, se ținea târgul pregătit în cinstea adunării, și pe dealurile de mai încolo, taberele căpeteniilor de clan și de sept care ajunseseră deja.

Printre cele două-trei sute de corturi joase, fără pereți, toate cu destul loc între ele, erau ridicate pavilioane făcute din același material maro-cenușiu, care erau destul de înalte încât să se poată sta sub ele, la umbră, pe pături, fiind așezate multe produse; ceramică viu colorată și covoare chiar

mai colorate, bijuterii din aur și argint. În mare, lucruri meșteșugite de Aieli, dar se găseau și lucruri din afara Pustiei, poate chiar și mătasuri și fildeș de departe dinspre răsărit. Nimeni nu părea să facă negoț; puținii bărbați și femei care se puteau vedea stăteau sub câteva pavilioane, de obicei singuri.

Dintre cele cinci tabere împrăștiate pe înălțimile din jurul târgului, patru păreau la fel de pustii, cu doar câteva zeci de bărbați și Fecioare care forfoteau printre corturile pregătite pentru aproape o mie de oameni. A cincea tabără se întindea de două ori mai mult decât celelalte, unde se puteau vedea sute de oameni, și probabil la fel de mulți înăuntrul corturilor.

Rhuarc urcă povârnișul în urma lui Rand, cu cei zece Aethan Dor ai săi, Pavezele Roșii, urmați de Heirn cu zece Tain Shari, Sângele Adevărat, și încă șapte căpetenii de clan cu escortele lor de onoare, cu toții purtând sulite și scuturi, arcuri și tolbe cu săgeți. Erau o armată strașnică; mai mulți decât fuseseră în Stânca din Tear. Unii dintre Aieli din tabere și de sub pavilioane priveau spre vârful colinei. Nu spre Aieli adunați acolo, bănuia Rand. Ci către el, bărbatul călare pe un cal. Un lucru care rareori se vedea în Ținutul Întreit. Avea să le arate el și mai multe până se sfârșea totul.

Rhuarc rămase cu privirea ațintită la cea mai mare tabără, unde și mai mulți Aieli îmbrăcați în cadin'sor ieșeau șuvoaie din corturi pentru a privi în acea direcție.

— Shaido, dacă nu mă înșel, spuse el încet. Couladin. Nu ești singurul care a încălcat obiceiurile, Rand al'Thor.

— Pesemne, le-a încălcat ca mine.

Rand își dădu jos *shoufa* din jurul capului și o îndesă în buzunarul de la surtuc, deasupra angrealului, bărbatul de lemn cu fața rotundă și cu o sabie pe genunchi. Soarele începu să îi ardă capul descoperit, dovedindu-i cât de mult îl apăraseră bucata aceea de pânză.

— Dacă am fi venit după obicei...

Aieli Shaido se îndreptau către munți, lăsând în urmă corturi ce păreau pustii. Și stârneau ceva agitație prin celelalte tabere, și în târg. Oamenii încetară să mai privească după un bărbat pe cal și se holbau la Aieli Shaido.

— Am fi putut intra cu forța în Alcair Dai, dacă am fi fost depășiți numeric de două ori sau chiar mai mult, Rhuarc?

— Nu înainte de lăsarea nopții, răspunse încet căpetenia de clan, nici măcar împotriva pungașilor ălor de Shaído. Aici e vorba de mai mult decât încălcarea obiceiurilor! Chiar și Aieli Shaído ar trebui să aibă mai multă onoare!

Murmure dezaprobatoare se auziră de la ceilalți Aieli Taardad din vârful dealului. Mai puțin din partea Fecioarelor; nu se știe de ce se adunaseră toate în jurul Aviendhei, într-o parte, și vorbeau cu însuflețire. Rhuarc îi spuse încet câteva vorbe uneia dintre Pavezele Roșii, un om cu ochii verzi care arăta ca și cum chipul i-ar fi fost folosit la bătut țărushi în pământ, după care acesta coborî dealul, alergând repede înapoi la Aieli Taardad care se apropiau.

— Te așteptai la asta? îl întrebă Rhuarc pe Rand de îndată ce Pavăza Roșie se îndepărtă. De asta ai chemat întregul clan?

— Nu tocmai, Rhuarc.

Aieli Shaído începură să se așeze în rânduri în fața unei despicături în peretele muntelui; începură să-și pună vălurile.

— Couladin nu avea nici un alt motiv să plece în timpul nopții decât dacă voia să ajungă undeva, și unde în altă parte ar vrea să fie decât aici, ca să-mi facă mie necazuri? Ceilalți sunt deja în Alcair Dai? De ce?

— Ocazia pe care ne-o dă întâlnirea căpeteniilor nu trebuie pierdută, Rand al'Thor. Vor fi discuții legate de hotare, pășuni și alte lucruri. Apă. Dacă doi Aieli din două clanuri diferite se întâlnesc, discută despre apă. Trei din trei clanuri discută despre apă și pășuni.

— Și patru? întrebă Rand, deoarece erau deja prezente cinci clanuri, și cu Aieli Taardad, șase.

Rhuarc șovăi o clipă, apucând de mâner una dintre sulile sale fără să-și dea seama.

— Patru vor dănuți cu sulile. Dar nu ar trebui să se întâmple așa aici.

Aieli Taardad făcură loc să treacă Înțeleptele, cu șalurile înfășurate în jurul capului, cu Moiraine și Lan și Egwene călare în urma lor. Egwene și femeia Aes-Sedai purtau acele bucăți

de pânză în jurul tâmpelilor, imitând fularele femeilor Aiel. Mat veni și el călare, de unul singur, cu sulita cu mâner negru sprijinită în șa. Pălăria sa cu boruri largi îi umbrea chipul, în timp ce privea cu atenție la ce se afla în fața sa.

Străjerul dădu din cap pentru sine când îi văzu pe Aieli Shaido.

— Asta ar putea să iasă rău, zise el încet.

Armăsarul său negru îl privi cu un ochi pe bălțatul lui Rand; atât îi trebui lui Lan să rămână cu privirea ațintită la rândurile de Aieli din fața despărțiturii din munte; îl bătu ușor peste gât pe Mandarb.

— Dar nu cred că se va întâmpla acum.

— Nu acum, aprobă Rhuarc.

— Dacă... *mi-ai îngădui* să vin cu tine.

În afară de acele cuvinte spuse mai răspicat, vocea lui Moiraine era la fel de senină ca oricând; trăsăturile ei fără de vârstă erau netulburate, dar se uita la Rand de parcă privirea ei ar fi fost de ajuns să-l înduplece.

Părul blond și lung al lui Amys, care îi atârna pe după șal, flutură când ea scutură din cap hotărâtă.

— Nu e alegerea lui, Aes-Sedai. Aceasta e sarcina căpeteniilor de clan, sarcina bărbatilor. Dacă te lăsăm să intri în Alcair Dai acum, data viitoare când se vor mai întâlni femeile Aes-Sedai sau stăpânele, vreo căpetenie de clan s-ar putea să-și vâre nasul. Ei cred că ne băgăm în treburile lor, și de multe ori încearcă și ei să se amestece într-ale noastre.

Femeia îi zâmbi scurt lui Rhuarc, dându-i astfel de înțeles că nu vorbea și despre el; chipul sec al soțului ei îi spunea lui Rand că acesta gândea exact invers.

Melaine își apucă șalul de sub bărbie, privindu-l pe Rand. Deși nu era de acord cu Moiraine, tot nu avea încredere în ce voia să facă el. Rand abia dacă dormise de când plecaseră de la Stâncile Reci; dacă îi intraseră în vise, văzuseră cu siguranță numai coșmaruri.

— Fii cu băgare de seamă, Rand al'Thor, zise Bair de parcă i-ar fi citit gândurile. Un om ostenit face greșeli. Nu îți poți permite să faci greșeli astăzi.

Femeia își trase șalul peste umerii săi înguști, și vocea ei

subțire sună aproape furios.

— *Noi* nu ne permitem să te lăsăm să faci greșeli astăzi. Aielii nu își pot permite.

Veniră și mai mulți călăreți în vârful colinei, și privirile se întoarseră înapoi spre ei. Printre pavilioane se aflau sute de Aieli, bărbați îmbrăcați în cadin'sor și femei cu părul lung îmbrăcate cu fuste, șaluri și bluze, adunară și mai mulți privitori. Atenția se mută când căruța albă prăfuită a lui Kadere își făcu apariția undeva în partea dreaptă, în urma coloanelor de catări. Pe capră stătea negustorul ce purta un surtuc gălbui, iar lângă el Isendre, îmbrăcată toată în alb, și ținând o umbreluță de soare de aceeași culoare. Urmă căruța lui Keille, cu Natael care ținea frâiele lângă ea, apoi căruțele cu coviltir și, în sfârșit, cele trei căruțe mari cu apă, alături de coloanele de catări. Cu toții îl priviră pe Rand în timp ce căruțele se târau scârțâind, Kadere și Isendre, Natael îmbrăcat cu mantia sa peticită, Keille cu trupul ei masiv înveșmântat în alb, cu un șal cu ciucuri albi așezat pe pieptenii ei de fildeș din păr. Rand îl bătu pe Jeade'en pe gât. Femeile și bărbații începură să se împrăstie pentru a întâmpina căruțele care se apropiau. Aielii Shaido așteptau. Nu mai avea să dureze mult.

Egwene își mută iapa sură aproape de Jeade'en; armăsarul bălțat încercă să se frece de botul Negurei și se alese cu o mușcătură.

— Nu mi-ai dat nici o șansă să-ți vorbesc de la Stâncile Reci, Rand.

El nu zise nimic; ea era o Aes-Sedai acum, și nu doar pentru că își spunea singură astfel. Se întrebă dacă și ea îi iscodise visele. Chipul femeii părea încordat, iar ochii ei negri – obosiți.

— Nu ține în tine, Rand! Nu lupti singur. Și alții merg la luptă pentru tine.

Încruntându-se, încercă să o privească. Primul gând care-i trecu prin minte fu Emond's Field și Perrin, dar nu-și dădea seama cum de putea ea ști unde plecase Perrin.

— Ce vrei să spui? Întrebă el în sfârșit.

— Lupt pentru tine, zise Moiraine înainte ca Egwene să-și

deschidă gura. Și Egwene la fel.

Cele două femei schimbă o privire scurtă.

— Oamenii luptă pentru tine, iar tu nu știi asta mai mult decât știu ei că o fac. Nu îți dai seama ce înseamnă că tu dai formă Marei Dantele, nu-i așa? Urmele a ceea ce faci, chiar urmele existenței tale, se întind peste Pânză și schimbă țesătura firelor vieții de care nu îți vei da niciodată seama. Bătălia e pe departe de a fi numai a ta. Și totuși, tu stai în mijlocul acestei pânze. Dacă vei da greș și vei cădea, toate se vor nărui. Cum eu nu pot merge cu tine în Alcair Dai, lasă-l pe Lan să te însoțească. Încă o pereche de ochi care să-ți vegheze spatele.

Străjerul se suci ușor în șa, încruntându-se la ea; cu Aieli Shaido pregătiți să ucidă nu era prea dornic să o lase singură.

Lui Rand i se păru că nu trebuia să fi văzut acel schimb de priviri între Moiraine și Egwene. Deci ele două chiar aveau un secret față de el. Egwene chiar avea ochi de Aes-Sedai, întunecați și care nu puteau fi citiți. Aviendha și Fecioarele veniseră lângă el.

— Lasă-l pe Lan să rămână cu tine, Moiraine. Onoarea mea e în mâinile acestor Far Dareis Mai.

Moiraine strânse din buze, dar se părea că acela era cel mai potrivit lucru pe care îl putea spune Rand, în ceea ce le privea pe Fecioare. Adelin și celelalte zâmbiră larg.

Mai jos, Aieli se adunau în jurul căruțașilor în timp ce aceștia începeau să deshame catării. Nu toți erau atenți la Aieli. Kille și Isendre priveau una la cealaltă lângă căruțe, Natael vorbea repede cu una dintre femei, Kadere cu cealaltă, până când se opriră din duelul de priviri. Cele două femei se sfădeau de ceva vreme. Dacă ar fi fost bărbați, Rand s-ar fi așteptat de mult la o încăierare.

— Fii precaută, Egwene, zise Rand. Cu toții fiți precauți.

— Nici măcar Aieli Shaido nu ar da bătăi de cap unei Aes-Sedai, îi zise Amys, la fel cum nu ne dau bătăi de cap nici mie, lui Bair sau lui Melaine. Unele lucruri îi depășesc până și pe Shaido.

— Fiți doar precaute!

Rand nu dorise să fie atât de aspru. Până și Rhuarc se

holba la el. Ei nu înțelegeau, iar el nu îndrăzne să le zică. Nu încă.

Cine avea să pună capcana prima dată. Trebuia să-i pună în pericol și pe ei, și pe el.

— Și cu mine cum rămâne, Rand? zise Mat dintr-odată, răsucind o monedă de aur printre degetele de la o mână, de parcă nici nu și-ar fi dat seama că face asta. Ai ceva de zis dacă merg eu cu tine?

— Vrei să mergi? Mă gândeam că vrei să rămâi cu neguțătorii.

Mat se încruntă la căruțele din vale și privi către Aielii Shaido așezați în fața despicăturii din munte.

— Nu cred că va fi atât de ușor să ies de aici dacă sunt omorât. Arde-m-ar dacă tot nu ajungi în cazanul cu smoală într-un fel sau altul... Dovienya, murmură el – Rand îl mai auzise zicând asta; Lan zicea că înseamnă „noroc” în Limba Străveche – și aruncă moneda de aur în aer.

Când încercă să o prindă, îi sări de pe vârful degetelor și căzu la pământ. Cumva, greu de crezut, moneda căzuse pe margine, rostogolindu-se la vale, trecând peste crăpăturile de pe pământul pârjolit, strălucind în lumina soarelui, până lângă căruțe, unde se opri în sfârșit.

— Arde-m-ar, Rand, mârâi el, aș vrea să nu mai faci asta!

Isendre ridică moneda între degete și privi spre vârful dealului. Ceilalți se holbau și ei; Kadere, Keille și Natael.

— Poți veni, zise Rand. Rhuarc, nu a cam venit vremea?

Căpetenia de clan privi peste umăr.

— Da. Aproape...

În urma lui, un cimpoi porni într-un cântec încet de dans.

—... Acum.

Cimpoiul începu să cânte tare. Copiii Aieli încetau să mai cânte când ajungeau la maturitate, mai puțin cu anumite ocazii. Doar la cântecele de luptă sau pentru cei morți mai lua parte un Aiel după ce apuca sulița. Se auzeau cu siguranță voci cristaline de Fecioare, deși erau acoperite de vocile grave ale bărbaților.

Sulițele ridicați – când soarele e sus pe cer.

Sulițele ridicați – când soarele coboară.

La jumătate de milă spre dreapta și spre stânga se iviră Aielii Taardad, alergând în ritm cu cântecul, în două coloane mari, cu sulițele pregătite, cu fețele acoperite, șiruri ce păreau nesfârșite și care se îndreptau către munte.

Sulițele ridicați – Cin’ se teme de-a muri?

Sulițele ridicați – Nimeni dintre cei ce-i știu!

În taberele clanurilor și în târg, Aielii se holbau uluiți; ceva din felul în care se țineau unii de alții îi dădea lui Rand de înțeles că aceștia nu ziceau nimic. Câțiva dintre căruțași priveau buimăciți; alții le dădură drumul catârilor și se băgară sub căruțe. Iar Keille, Isendre, Kadere și Natael îl priveau pe Rand.

Sulițele ridicați – pân’ nu se sfârșește viața.

Sulițele ridicați – până viața nu mai este.

Sulițele ridicați...

— Mergem?

Rand nu așteptă ca Rhuarc să aprobe din cap și dădu pinteni lui Jeade’en, coborând dealul, în timp ce Adelin și celelalte Fecioare îl urmară. Mat șovăi o clipă înainte de a-l urni pe Cimpoiaș din loc, dar Rhuarc și căpeteniile de sept ale Aielilor Taardad, fiecare cu cei zece, plecară odată cu armăsarul bălțat. La jumătatea drumului spre corturi, Rand privi înapoi spre vârful colinei. Moiraine și Egwene stăteau pe cai, alături de Lan. Aviendha era în picioare lângă cele trei înțelepte. Toate îl priveau. Aproape că uitase ce înseamnă să nu aibă cine să-l privească.

În timp ce Rand trecea pe lângă târg, se ivi o solie, vreo zece sau douăsprezece femei îmbrăcate în fuste și bluze, și multe podoabe de fildeș și aur, și la fel de mulți bărbați, îmbrăcați în cadin’sor maro cenușiu. Nu purtau arme, mai puțin un cuțit mic la cingătoare, și acela era mai mic decât pumnalul cu lamă lată pe care îl avea Rhuarc. Totuși, se

oprirea astfel încât Rand și ceilalți se oprirea, și se părea că nu-i luau în seamă pe Aielii Taardad cu fețele acoperite care mergeau spre apus și spre răsărit.

Sulițele ridicați – Viața e-un vis.

Șterge sulița – Visele toate se sfârșesc.

— Nu mă așteptam la asta din partea ta, Rhuearc, spuse un bărbat voinic și cu părul cărunt; nu era gras – Rand nu văzuse niciodată un Aiel gras – și era numai mușchi. Chiar și din partea Aielilor Shaido ar fi fost de neașteptat, dar din partea ta!

— Vremurile se schimbă, Mandhuin, răspunse căpetenia de clan. De când sunt aici Aielii Shaido?

— Au ajuns chiar la apus. De ce au călătorit în timpul nopții, nimeni nu poate spune, zise Mandhuin încruntându-se la Rand, cu capul aplecat către Mat. Chiar că sunt vremuri ciudate, Rhuearc.

— Cine mai e aici, în afară de Shaido? Întrebă Rhuearc.

— Noi, Aielii Goshien, am ajuns primii. Au urmat Aielii Shaarad.

Bărbatul masiv îi zâmbi strâmb după ce rosti numele dușmanilor săi de moarte și îi măsură în continuare cu privirea pe cei doi udari.

— Aielii Chareen și Tomanelle vor veni mai târziu. Și ultimii Shaido, după cum am mai zis. Sevanna a convins căpeteniile de clan să vină cu puțin timp în urmă. Bael nu a văzut nici o pricină pentru care ar trebui să vină astăzi, la fel și o parte dintre ceilalți.

O femeie cu fața lunguiață, aflată în floarea vârstei, cu părul mai bălai decât al lui Adelin, își lipi pumnii de șolduri, în timp ce toate brățările de aur și de fildeș pe care le avea la mâini zăngăniră. Avea la fel de multe brățări și coliere cât Amys și Lian la un loc.

— Am auzit că Cel Care Vine cu Zorile a ieșit din Rhuidean, Rhuearc, zise femeia încruntându-se la Rand și Mat, la fel ca restul soliei. Am auzit că astăzi va fi anunțat un Car'a'carn. Înainte să sosească toate clanurile.

— Atunci cineva ți-a vorbit dintr-o profeție, zise Rand și îl atinse pe armăsar cu călcâiele; solia se dădu din calea sa.

— Dovienya, murmură Mat. *Mia dovienya nesodhin soende.*

Orice ar fi însemnat, suna ca o dorință arzătoare.

Coloanele de Aieli Taardad veniseră de ambele părți ale Aielilor Shaido și se întorseseră cu fața la aceștia, la câteva sute de pași distanță, cu vălurile încă ridicate, cântând în continuare. Nu făceau nici o mișcare care putea fi considerată amenințătoare, ci doar stăteau pe loc; erau de cincisprezece sau de douăzeci de ori mai mulți decât Aielii Shaido și cântau cu vocile lor armonioase.

Sulițele ridicați – până umbră nu e.

Sulițele ridicați – până apă nu mai e.

Sulițele ridicați – Cât de departe de casă?

Sulițele ridicați – moartea mă va lua cu ea!

Mergând mai aproape de Shaido, care aveau vălurile lor negre ridicate, Rand îl văzu pe Rhuarc ducând mâna la propriul vâl.

— Nu, Rhuarc. Nu am venit aici să ne luptăm cu ei.

Voia să spună că spera să nu se ajungă la asta, dar Aielul înțelesese altceva.

— Ai dreptate, Rand al'Thor. Să nu aibă onoarea Aielii Shaido, zise Rhuarc, ridicând vocea și lăsând șalul să atârne. Fie ca Aielii Shaido să nu aibă onoare!

Rand nu se întoarce să privească, dar avu impresia că vălurile negre din spatele său începuseră să cadă.

— Ah, sânge și cenușă! murmură Mat. Sânge și cenușă!

Sulițele ridicați – pân' se lasă soarele.

Sulițele ridicați – pân' din piatră apă iese.

Sulițele ridicați...

Șirurile de Shaido începură să se foiască cu îngrijorare. Orice le-ar fi zis Couladin și Sevanna, știau și ei să numere. Să dănțuiască acum cu Rhuarc și cei veniți cu el era una, chiar

dacă încălca toate obiceiurile; să înfrunte atât de mulți Aieli Taardad, încât i-ar fi putut mătura ca o avalanșă era altceva. Încet, aceștia se împrăștiară, pășind înapoi pentru a-l lăsa pe Rand să treacă.

Rand răsuflă ușurat. Adelin și celelalte Fecioare mergeau privind drept înainte, de parcă Aielii nici nu erau acolo.

Sulițele ridicați – cât încă suflu am.

Sulițele ridicați – sabia-mi lucește-n soare.

Sulițele ridicați...

Cântecul se pierdu încet în spatele lor în timp ce pășeau în trecătoarea cu pereți zimțați, care se întuneau din ce în ce mai mult cu cât pătrundeau mai adânc în munte. O vreme, se auziră doar zgomotul copitelor și tropotul cizmelor. Dintr-odată, se deschise calea către Alcair Dai. Rand înțelese de ce canionul era numit Alcair Dai, deși nu avea nimic de-a face cu aurul. Era aproape perfect rotund, cu pereții cenușii de jur împrejur, mai puțin în capăt, unde piatra era sucită precum un val. Grupulețe de Aieli acopereau colinele, cu chipurile și capetele descoperite. Erau mai multe astfel de grupulețe decât clanuri. Aielii Taardad care veniseră cu șefii de sept meraseră fiecare spre unul dintre acestea. Rhuarc spunea că, dacă se grupau pe frății, și nu pe clanuri, era mai ușor de menținut pacea. Doar Pavezele sale și Fecioarele meraseră mai departe alături de Rand și căpeteniile Aielilor Taardad.

Căpeteniile de sept ale celorlalte clanuri erau cu toții așezați după clan, cu picioarele încrucișate pe marginea unei stânci de sub peretele sucit. Șase grupuri mici, unul de Fecioare, stăteau între șefii de sept și acea margine de stâncă. Aceștia trebuiau să fie Aielii care veniseră pentru onoarea căpeteniilor de clan. Șase, deși erau prezenți doar cei din cinci clanuri. Fecioarele trebuiau să fie cu Sevanna – deși Aviendha îi spusese că Sevanna nu fusese niciodată Far Dareis Mai –, dar cel care rămăsese? Erau unsprezece bărbați, nu zece. Deși tot ce putea vedea era părul de foc al unui bărbat, Rand era sigur că acela era Couladin.

Pe marginea stâncii stătea o femeie cu părul blond, care

purta la fel de multe bijuterii ca și femeia de lângă corturi. Avea șalul cenușiu înfășurat în jurul mâinilor – Sevanna, desigur. Tot aici mai erau și patru căpetenii de clan, dintre care nici unul nu purta armă, în afara cuțitului de la cingătoare, și dintre care unul era cel mai înalt bărbat pe care îl văzuse vreodată Rand. Bael, din clanul Goshien, din câte îi povestise Rhuarc; acesta trebuia să fie cu cel puțin o palmă mai înalt decât Rhuarc sau decât el. Sevanna vorbea, și forma canionului făcea ca vorbele să-i răsună peste tot.

—... Dați-i voie să vorbească!

Vocea ei era furioasă. Cu capul sus și spatele drept, femeia încerca să-i convingă cu de-a sila pe cei de pe marginea stâncii.

— Cer acest drept ca al meu! Până când va fi aleasă o nouă căpetenie, sunt aici în numele lui Suladric și al Aielilor Shaido. Îmi cer dreptul!

— Ești aici în numele lui Suladric, până când o nouă căpetenie va fi aleasă, stăpână.

Bărbatul cu păr alb care vorbise pe un ton iritat era Han, căpetenia de clan a Aielilor Tomanelle. Cu un chip precum pielea tăbăcită, în Ținutul celor Două Râuri ar fi fost mai înalt decât oamenii obișnuiți; pentru un Aiel, era scund, dacă nu cumva și îndesat.

— Nu mă îndoiesc că îți sunt cunoscute și drepturile unei stăpâne, dar poate că nu le cunoști la fel de bine pe cele ale unei căpetenii de clan. Doar cei ce au intrat în Rhuidean pot vorbi – și tu, care te afli aici în locul lui Suladric –, dar Vestitoarele-n vise le-au spus Înțeleptelor noastre că lui Couladin nu i-a fost permis să intre în Rhuidean.

Couladin strigă ceva, cu siguranță furios, deși nu se știa de ce anume – se părea că doar cei ce stăteau pe marginea stâncii putea fi auziți în tot canionul. Dar Erim, dintre Aielii Chareen, cu părul roșcat pe jumătate alb, îl opri dintr-odată.

— Chiar nu ai respect deloc pentru obiceiuri și lege, Shaido? Chiar nu ai onoare? Fii tăcut în acest loc!

Câteva dintre privirile de pe povârnișuri se întoarseră pentru a vedea cine erau nou-veniții. După un freamăt de ghionturi, și mai mulți se întoarseră ca să vadă încă doi străini

călare în fruntea căpeteniilor de sept, unul din călăreți fiind urmat de Fecioare. Oare câți Aieli se holbau la el, se gândi Rand. Trei mii? Patru? Mai mulți? Nici unul nu scotea nici un sunet.

— Ne-am adunat aici ca să primim o veste mare, zise Bael, când vor ajunge toate clanurile.

Și părul lui roșcat începuse să albească; nu era nici un tânăr printre căpeteniile de clan. Înălțimea lui impunătoare și vocea gravă stârni privirile Aielilor.

— Când vor ajunge toate clanurile. Dacă singurul lucru pe care dorește să-l discute Sevanna acum este că ar trebui lăsat Couladin să vorbească, mă întorc la corturile mele și aștept.

Jheran, dintre Aielii Shaarad, dușman de moarte al Aielilor Goshien, era un bărbat subțirel, cu părul castaniu și grizonant. Subțirel, la fel ca o sabie, și nu se adresa unei căpetenii de clan anume.

— Eu zic să nu ne întoarcem la corturi. Dacă Sevanna tot ne-a adus aici, haideți să discutăm doar ceea ce e mai puțin important decât vestea pe care o așteptăm. Despre apă. Vreau să discut despre apa de la Sălașul Culmea cu Creastă.

Bael se întoarse amenințător către Jheran.

— Netoților! se răsti Sevanna. M-am săturat de așteptat. Am...

În acea clipă își dădura seama și cei de pe marginea stâncii de nou-veniți. Îi priviră în liniște deplină în timp ce se apropiau, căpeteniile de clan încruntându-se. Sevanna avea o privire furioasă. Era o femeie frumoasă, de vârstă mijlocie – și arăta mai tânără printre toți bărbații care trecuseră de mult de acea vârstă –, dar avea o gură lacomă. Căpeteniile de clan erau respectabili, până și Han, cu toate că avea limba ascuțită. Îi măsura din priviri cu ochii ei verzi. Nu era ca nici una dintre femeile Aiel pe care le întâlnise Rand, purtând o bluză albă care lăsa să se vadă destul din decolteul ei ars de soare, acoperit de multele coliere. Rand știa cum se purtau căpeteniile de clan; dacă Sevanna era stăpână a unui Sălaș, nu semăna deloc cu Lian.

Rhuarc merse cu pași mari chiar până la marginea stâncii,

dădu Pavezelor Roșii sulițele sale, sabia și scutul, arcul și tolba, și începu să urce. Rand îi dădu frâiele lui Mat – care murmură: „Norocul fie cu noi!” în timp ce aruncă o privire în jur la toți Aielii; Adelin dădu din cap pentru a-l încuraja pe Rand – și sări din șa drept pe stâncă. Un murmur de uimire se auzi în tot canionul.

— Ce crezi că faci, Rhuarc, întrebă Han cu furie, dacă îl aduci pe udarul acesta aici? Dacă nu vrei să-l ucizi, nu-l lăsa să se urce acolo ca o căpetenie.

— Acest bărbat, Rand al’Thor, a venit să le vorbească tuturor căpeteniilor de clan. Nu ți-au spus Vestitoarele-n vise că el va veni cu mine?

Vorbele lui Rhuarc stârniră un freamăt și mai mare printre privitori.

— Melaine mi-a zis multe lucruri, Rhuarc, spuse Bail răspicat, încruntându-se la Rand. Mi-a spus că Cel Care Vine cu Zorile a ieșit din Rhuidean. Sper că nu vrei să-mi spui că acest om...

Se opri din vorbit neîncrezător.

— Dacă acest udar poate vorbi, zise repede Sevanna, atunci poate și Couladin! E deja grav că Rhuarc încalcă obiceiul, nu trebuie să o faci și tu!

— A venit vremea să punem capăt acestor obiceiuri învechite! zise Aielul Shaido cu părul de foc, lepădându-și surtucul. Nu era nevoie să strige – cuvintele sale răsunară în tot canionul –, dar nu-și coborî vocea. Eu sunt Cel Care Vine cu Zorile!

Bărbatul își suflecă mânecile cămășii până la coate, și ridică pumnii în aer. Pe fiecare braț avea înfășurată o creatură ca un șarpe, cu solzi aurii și stacojii care străluceau, cu câte cinci gheare aurii la fiecare picior, cu o coamă aurie care era încolăcită în jurul încheieturii. Doi Dragoni perfecți.

— Eu sunt Car’a’carn!

Vuietul care urmă ca răspuns fu ca tunetul, Aielii sărind în picioare și țipând fericiți. Căpeteniile de sept se ridicaseră și ei în picioare, și Aielii Taardad se strânseseră îngrijorați, dar ceilalți țipau la fel de tare ca toată lumea.

Căpeteniile de clan păreau năuciți, până și Rhuarc. Adelin

și cele nouă Fecioare ale sale apucară sulile, de parcă se așteptau să le folosească în orice clipă. Privind ieșirea, Mat își trase pălăria pe ochi și duse caii aproape de margine, făcându-i semn pe furiș lui Rand să se urce înapoi în șa.

Sevanna zâmbi cu îngâmfare, așezându-și șalul, în timp ce Couladin merse cu pași mari spre marginea stâncii, cu mâinile ridicate în aer.

— Eu aduc schimbarea! țipă el. După cum spune profeția, eu aduc vremuri noi! Vom trece din nou peste Zidul Dragonului și vom lua înapoi ce a fost al nostru! Udarii sunt blânzi, dar bogați. Vă amintiți de bogățiile pe care le-am adus ultima dată când am fost în ținuturile udarilor! De data aceasta vom lua totul! De data aceasta...!

Rand lăsă ca tirada bărbatului să treacă pe lângă el. Dintre toate lucrurile care se puteau întâmpla, nu se așteptase niciodată la așa ceva. „Cum?” Cuvântul acesta i se tot plimba prin minte, și totuși nu-i venea să creadă cât de liniștit era. Își dădu surtucul jos, șovăind o clipă, înainte să caute angrealul în buzunar; îl băgă la cingătoare, dădu drumul surtucului și merse la marginea stâncii, desfăcând manșetele cămășii. Mânele îi alunecară când ridică mâinile deasupra capului.

Dură o clipă până Aielii adunați văzură Dragonii înfășurați în jurul brațelor, strălucind în lumina soarelui. Încet-încet, se făcu liniște. Sevanna rămase cu gura căscată; ea nu știuse de acest lucru. Pesemne Couladin nu se gândise că Rand ar putea să facă acest lucru atât de repede, și nu îi spusese că un altul purta însemnele. „Cum?” Bărbatul probabil crezuse că va avea timp; odată ce avea să dea el vestea, Rand trebuia să fie luat drept impostor. „Pe Lumină, cum?” Dacă stăpâna Sălașului Comarda era năucită acum, la fel erau și căpeteniile de clan, mai puțin Rhurc. Dintre doi bărbați însemnați, după cum spunea profeția, doar unul putea fi cel adevărat. Couladin vorbi în continuare, dând din mâini ca să fie sigur că îl vedeau toți.

— ... Nu ne vom opri la pământurile celor care au încălcat jurămintele! Vom lua toate pământurile până la Oceanul Aryth! Udarii nu pot sta în calea...

Dintr-odată, bărbatul își dădu seama de liniștea care se așternuse peste ceea ce înainte fuseseră țipete de bucurie. Știa din ce pricină se întâmplase acest lucru. Fără a se întoarce pentru a-l privi pe Rand, spuse tare:

— Un udar! Priviți la hainele lui! Un udar!

— Un udar, aprobă Rand.

Nu își ridică vocea, dar canionul o purtă până la fiecare. Aielul păru speriat pentru o clipă, apoi rânji triumfător – până când Rand continuă:

— Ce spune Profeția din Rhuidean? Născut din sânge de Aiel. Mama mea a fost Shayel, Fecioară dintre Aielii Chumai. „Oare cine a fost ea cu adevărat? De unde a venit?” Tatăl meu a fost Janduin, din septul Muntelui de Fier, căpetenie de clan al Aielilor Taardad. „Tatăl meu e Tam al’Thor. El m-a găsit, m-a crescut, m-a iubit. Mi-aș fi dorit să te fi cunoscut, Janduin, dar Tam este tatăl meu.” Născut din sânge de Aiel, dar crescut de cei care nu se trag din sânge de Aiel. Unde au trimis Înțeleptele oameni să mă caute? În sălașele din Ținutul Întreit? Au trimis oameni peste Zidul Dragonului, acolo unde am fost crescut. După cum spune profeția.

Bael și ceilalți trei dădură din cap încet, deși îndoielnic; mai era și problema Dragonilor pe care îi purta și Couladin, și fără îndoială că ei preferau pe unul de-al lor. Chipul Sevannei era neclintit; nu conta cine purta însemnele, căci nu era nici o îndoială cu cine ținea ea. Încrederea lui Couladin nu șovăia niciodată; îi zâmbise batjocoritor lui Rand de prima dată când îl văzuse.

— Câtă vreme a trecut de când a fost rostită prima dată Profeția din Rhuidean? zise el, tot crezând că trebuia să țipe. Cine poate ști cât de mult s-au schimbat vorbele? Mama mea a fost Far Dareis Mai înainte să renunțe la suliță. Cât de mult s-a schimbat restul? Sau poate a fost schimbat! Se zice că noi le slujeam pe Aes-Sedai cândva. Eu gândesc că vor să ne lege de ele din nou! Acest udar a fost ales pentru că ne seamănă! El nu este din sângele nostru! A venit condus de Aes-Sedai, legat într-o lesă! Iar Înțeleptele le-au întâmpinat pe aceste femei de parcă ar fi surori-dintâi! Cu toții ați auzit de surori care pot face lucruri de necrezut. Vestitoarele-n vise au folosit

Puterea Supremă pentru a mă ține departe de acest udar! Au folosit Puterea Supremă, așa cum se zice că pot face și femeile Aes-Sedai! Ele l-au adus aici pe acest udar ca să ne lege de ceva ce nu există! Iar Vestitoarele-n vise le-au ajutat!

— Curată nebunie! zise Rhuarc, mergând cu pași mari lângă Rand, și privi la adunarea încă tăcută. Couladin nu a fost niciodată în Rhuidean; le-am auzit pe Înțelepte când l-au refuzat. Rand al'Thor a mers. L-am văzut plecând de pe Chaendaer și l-am văzut întorcându-se, însemnat așa cum îl vedeți.

— Și de ce m-au refuzat? mârâi Couladin. Pentru că Aes-Sedai le-a spus să o facă! Rhuarc nu v-a spus că una dintre Aes-Sedai a plecat de pe Chandaer alături de acest udar! Așa s-a întors cu Dragonii! Prin vrăjitorie de Aes-Sedai! Fratele meu Muradin a murit sub Chandaer, ucis de acest udar și de Moiraine Sedai, iar Înțeleptele, după cum le-a fost dorința femeilor Aes-Sedai, i-au lăsat liberi! Când s-a lăsat noaptea, am mers în Rhuidean. Nu am spus nimănui până acum pentru că acesta este locul potrivit pentru ca un Car'a'carn să se facă cunoscut!

Minciuni, măiestrite cu destule urme de adevăr. Bărbatul era plin de încredere și se simțea victorios, era sigur că avea un răspuns la orice.

— Spui că ai mers în Rhuidean fără permisiunea Înțeleptelor? întrebă Han, încruntându-se.

Bael cel înalt părea că nici el nu era de acord, cu brațele încrucișate, iar Erim și Jheran păreau și ei aproape la fel. Măcar căpeteniile de clan încă șovăiau. Sevanna apucă mânerul cuțitului de la cingătoare, aruncându-i o privire lui Han, de parcă ar fi vrut să i-l înfigă în spate. Couladin însă, avea un răspuns.

— Da, fără permisiune! Cel Care Vine cu Zorile aduce schimbarea! Așa spune profeția! Obiceiurile nefolositoare trebuie să se schimbe, iar eu sunt cel care le va schimba! Nu am venit aici cu zorile?

Căpeteniile de clan ascultau cu nerăbdare, la fel ca toți Aieli ce priveau, cu toții fiind acum în picioare, holbându-se în liniște, așteptând cu miile. Dacă Rand nu îi putea convinge,

pesemne că nu avea să iasă din Alcair Dai în viață. Mat făcu din nou semn spre șaua lui Jeade'en. Rand nici măcar nu scutură din cap.

Mai era ceva în afară de faptul că trebuia să plece în viață; avea nevoie de acești bărbați, avea nevoie de devotamentul lor. Trebuia să aibă oameni care să-l urmeze, pentru că ei credeau, nu voiau să se folosească de el sau de ceea ce le putea el oferi. Trebuia.

— Rhuidean, zise Rand, iar cuvântul acesta parcă umplu tot canionul. Spui că ai fost în Rhuidean, Couladin. Ce ai văzut acolo?

— Cu toții știu că despre Rhuidean nu se vorbește, îi răspunse Couladin.

— Putem merge să vorbim doar noi, zise Erim.

Aielul Shaido îi tăie vorba, cu chipul plin de furie:

— Nu voi vorbi cu nimeni despre asta. Rhuidean e un loc sfânt, și ceea ce-am văzut eu e sfânt. *Eu* sunt sfânt! zise el, ridicând în aer din nou mâinile sale însemnate cu cei doi Dragoni. Acestea mă fac sfânt!

— Eu am mers printre coloane de sticlă, lângă Avendesora, spuse Rand încet, dar cuvintele răsunară peste tot. Am văzut istoria Aielilor prin ochii strămoșilor mei. Tu ce ai văzut, Couladin? Nu îmi este teamă să vorbesc. Ție îți este?

Couladin se cutremură de furie, cu fața aproape la fel de roșie ca părul său. Bael și Erim, Jheran și Han schimbă priviri îndoielnice.

— Trebuie să vorbim doar noi, murmură Han.

Couladin nu părea să-și dea seama că pierduse avantajul cu cei patru, dar Sevanna știa.

— Rhuarc i-a spus toate astea, țipă ea. Una dintre soțiile lui Rhuarc e Vestitoare-n vise, una dintre cele care le ajută pe Aes-Sedai! Rhuarc i-a spus!

— Rhuarc nu ar face asta, se răsti Han la ea. El e căpetenie de clan și un om de onoare. Nu vorbi despre lucruri pe care nu le cunoști, Sevanna!

—Nu îmi este frică! țipă Couladin. Nici un om nu îmi poate spune că-mi este teamă! Și eu am văzut prin ochii strămoșilor mei! Am văzut venirea noastră în Ținutul Întreit! Am văzut

gloria noastră! Gloria pe care eu o voi aduce înapoi!

— Am văzut Vârsta Legendelor, zise Rand, și începutul călătoriei Aielilor spre Ținutul Întreit.

Rhuarc îl apucă de mână, dar Rand îl dădu la o parte. Acest moment fusese sortit de când Aielii se adunaseră pentru prima dată în fața orașului Rhuidean.

— Am văzut Aielii când li se zicea Da'shain și când urmau Calea Frunzei.

— Nu! se ridică un țipăt din mulțime, care se prefăcu într-un vuiet. Nu! Nu! se auzea din mii de guri.

Sulițele ridicate în aer străluceau în soare. Până și câțiva dintre Aielii Taardad țipau. Adelin îl privi pe Rand năucită. Mat îi țipă ceva lui Rand, pierdut în acel vuiet, făcând cu mâna ca să se urce în șa.

— Mincinosule!

Urletul lui Couladin, o amestecătură de dușmănie și triumf, acoperi țipetele mulțimii, din pricina formei canionului. Scuturând din cap agitată, Sevanna întinse o mână spre el. Pesemne că acum măcar bănuia că era un impostor, și totuși dacă putea să-l facă să-și țină gura, poate că reușeau. După cum sperase Rand, Couladin o dădu pe femeie la o parte. Bărbatul știa că Rand fusese în Rhuidean – cu siguranță nu credea nici măcar jumătate din povestea proprie –, dar nu putea crede nici asta.

— Se dovedește a fi un impostor din propriile vorbe! Dintotdeauna am fost războinici! Dintotdeauna! De la începutul timpurilor!

Vuietul crescua, sulițele începură să tremure, dar Bael și Erim, Jheran și Han tăceau. Acum știau și ei. Fără să-și dea seama de privirile lor, Couladin scutură brațele sale înfășurate de Dragoni spre mulțimea de Aieli, beat de fericire.

— De ce? zise Rhuarc de lângă Rand. Nu ai înțeles de ce nu vorbim despre Rhuidean? Să ne confruntăm cu faptul că eram cândva atât de diferiți de tot ceea ce credem noi, că eram la fel ca nenorociții de Rătăciți, pe care voi îi numiți Tuatha'an. Rhuidean îi ucide pe cei care nu-i fac față. Supraviețuiește doar un bărbat din trei, dintre cei care se duc în Rhuidean. Iar acum ai vorbit pentru urechile tuturor. Nu se

va sfârși aici, Rand al'Thor. Se va duce vestea în mare grabă. Câți vor fi oare destul de puternici să-i facă față?

„Vă va lua cu sine și vă va distruge.”

— Eu aduc schimbarea, zise Rand cu tristețe. Nu pace, ci neorânduială. „Haosul mă urmează peste tot. Va mai fi vreodată vreun loc pe care să nu-l frâng?” Ce va fi va fi, Rhuarc. Nu pot schimba eu asta.

— Ce va fi va fi, murmură Aielul după o clipă.

Couladin încă se plimba înainte și înapoi, țipând către Aieli despre glorie și cuceriri, fără să-și dea seama că toate căpeteniile de clan îl priveau din spate. Sevanna nu îl privi pe Couladin deloc; ochii ei de un verde palid erau ațintiți către căpeteniile de clan, buzele îi erau trase înapoi într-un zâmbet strâmb, iar sânii îi tremurau de cât de agitată răsufla. Trebuia să știe ce însemnau privirile tăcute ale căpeteniilor.

— Rand al'Thor, zise Bael cu voce tare, iar numele acesta spintecă urletele lui Couladin, spintecă vuietul mulțimii ca o sabie.

Bărbatul se opri ca să-și dreagă glasul, clătinând din cap de parcă voia să iasă din această încurcătură. Couladin se întoarse, încrucișându-și brațele cu încredere, pesemne așteptând condamnarea la moarte a udarului. Căpetenia de clan foarte înaltă trase aer în piept.

— Rand al'Thor este Car'a'carn. Rand al'Thor este Cel Care Vine cu Zorile.

Ochii lui Couladin se bulbucară de furie, de parcă nu-i venea să creadă.

— Rand al'Thor este Cel Care Vine cu Zorile, zise Han cel cu fața tăbăcită, la fel de șovăielnic.

— Rand al'Thor este Cel Care Vine cu Zorile, zise Jheran fioros.

— Rand al'Thor este Cel Care Vine cu Zorile, zise și Erim.

— Rand al'Thor, zise Rhuarc, este Cel Care Vine cu Zorile. Cu o voce prea înceată ca să fie auzită chiar și de pe marginea stâncii mai zise: Și Lumina să aibă milă de noi.

Tăcerea mai dură doar preț de o clipă mai lungă. Apoi Couladin sări de pe marginea stâncii mârâind, luă o sulită de la una dintre Seia Doon și o aruncă drept spre Rand. Și totuși,

în timp ce el sări în jos, Adelin sări sus; vârful sulitei se înfipse în scutul ei din piele de animal, învârtind-o pe femeie.

În canion se dezlănțui haosul, bărbații țipând și împingând. Celelalte Fecioare Jindo se alăturară lui Adelin și se așezară ca un scut în jurul lui Rand. Sevanna coborâse pentru a striga la Couladin, atârând de umărul său în timp ce acesta încerca să-i conducă pe Ochii Negri împotriva Fecioarelor aflate între el și Rand. Heim și alte douăsprezece căpetenii de sept se alăturară lui Adelin, cu sulitele pregătite, dar începură să țipe. Mat se urcă în grabă pe stâncă, ținându-și sulița strâns, urlând ceva care trebuiau să fie blesteme în Limba Străveche. Rhuarc și celelalte căpetenii își ridicară vocile, încercând zadarnic să refacă ordinea. Canionul fierbea ca un ceaun. Rand văzu cum se ridicară vălurile. O suliță străluci în lumina soarelui, fiind împinsă înainte. Apoi alta. Trebuia să pună capăt.

Se întinse după *saidin*, care îl cuprinse atât de tare încât crezu că avea să explodeze, dacă nu cumva să ia foc mai întâi; atingerea spurcată care i se răspândea prin trup parcă îi zdrobea oasele. Gândul pluti de partea cealaltă a Hăului; gândul rece. Apă. Aici apa era atât de puțină, Aielii vorbeau mereu despre apă. Chiar și în acel aer uscat era puțină apă. Începu să conducă, fără a ști ce face de fapt; se întinse orbește.

Un fulger țâșni pe deasupra, iar vântul se porni din toate direcțiile, vuind peste marginea canionului, acoperind urletele Aielilor. Vânt, care aducea picături mici de apă, din ce în ce mai multe, până când se petrecu ceva ce nu mai văzuse nici un om din acel loc vreodată. Începu să cadă o ploaie mărunță. Vântul şuiera. Cerul era brăzdat de fulgere sălbatice. Iar ploaia începu să cadă din ce în ce mai tare, până când deveni un torent care mătură marginea stâncii și îi lipi lui Rand părul de cap și cămașa de trup, iar în fața lui nu mai putea vedea nici la cincisprezece pași distanță.

Brusc, ploaia nu îl mai lovi; o cupolă invizibilă se întinse deasupra lui, împingându-i pe Mat și pe Aielii Taardad într-o parte. Deși picăturile cădeau înăuntru, putea vedea cum Adelin bătea cu pumnii în acea cupolă, încercând să ajungă la

el.

— Prostănac ce ești, joci jocuri cu alți prostănaci! Îți bați joc de planurile și străduințele mele!

Pe chip i se prelinse apă în timp ce se întoarse cu fața către Lanfear. Rochia ei albă prinsă cu o centură argintie era perfect uscată, buclele ei negre nu erau atinse de nici o picătură de apă. Acei ochi mari și negri îl priveau supărați; chipul ei plăcut era schimonosit de furie.

— Nu mă așteptam să ieși la lumină încă, zise el încet, cu Puterea încă în el; pășea peste torentele puternice, ținându-se cu o disperare care nu i se simțea în voce.

Nu mai era nevoie să se întindă, doar să lase Puterea să îl cuprindă, până când simți că oasele i se preschimbă în cenușă. Nu știa dacă femeia putea să-l apere în timp ce *saidin* curgea prin el, dar se lăsă cuprins mai mult decât se putea.

— Știu că ești singură. Unde e?

— Știam că se va da de gol, dacă va intra în visul tău, zise Lanfear cu gura strânsă. Aș fi putut să mă descurc dacă panica lui...

— Am știut de la bun început, zise el. Mă așteptam încă din ziua în care am plecat din Stâncă. Aici, unde toată lumea putea vedea că sunt cu gândul la Rhuidean și la Aieli. Credeți că nu mă așteptam ca unii dintre voi să vină după mine? Dar capcana e *a mea*, Lanfear, nu a ta. Unde e?

Ultimele cuvinte îi ieșiră pe gură cu un răget rece. Simțirile se agitau în jurul Hăului care îl umplea în interior, golul care nu era gol, golul plin de Putere.

— Dacă ai știut, se răsti ea, de ce l-ai alungat cu vorbele tale despre îndeplinirea destinului, despre *ceea ce trebuie făcut*? zise femeia, cântărindu-și cu dispreț fiecare cuvânt. L-am adus pe Asmodean ca să te instruiască, dar mereu a fost cel care să sară la celălalt plan dacă primul era prea greu. Acum crede că a găsit ceva mai bun pentru el în Rhuidean. Și a plecat să ia acest lucru în vreme ce tu stai aici. Couladin, Draghkarul, toate au fost ca să-ți atrag atenția în timp ce el se convingea. Toate planurile mele au fost degeaba pentru că tu ești un încăpățânat! Ai idee cât de greu va fi să îl conving din nou? Trebuie să fie el. Demandred sau Rahvin sau

Sammael te-ar ucide înainte să te învețe măcar să ridici mâna, dacă nu te-ar avea legat în lesă ca un câine!

„Rhuidean. Da. Desigur. Rhuidean. Câte săptămâni de mers spre miazăzi? Totuși, reușise să facă ceva odată... Dacă își putea aminti cum...”

— Iar tu i-ai dat drumul? După ce mi-ai vorbit atât despre cum mă vei ajuta?

— Nu i-am spus asta. „Ce ar putea fi atât de prețios în Rhuidean, încât să-i spun asta?” Când vei fi de acord să mi te alături, vom avea destul timp. Amintește-ți ce ți-am spus, Lews Therin!

Vocea ei deveni ispititoare; buzele ei pline se curbară, ochii ei negri încercară să-l înghită ca niște gropi fără fund.

— Două mari sa'angreale. Cu acestea două împreună putem să înfruntăm...

De data aceasta se opri singură. Rand își adusese aminte. Cu Puterea, întoarse realitatea, îndoind un colț al acesteia. O ușă se deschise sub cupola din jurul său. Era singurul mod în care putea fi descris. O ieșire în întuneric, într-un alt loc.

— Se pare că îți amintești câteva lucruri, zise Lanfear, cercetând ieșirea, apoi întoarse acea privire bănuitoare către el. De ești atât de nerăbdător? Ce se află în Rhuidean?

— Asmodean, zise el cu îndârjire.

Preț de o clipă șovăi. Nu putea vedea nimic în spatele cupolei acoperite de ploaie. Ce se întâmpla oare afară? Și Lanfear. Dacă și-ar fi amintit măcar cum le înfășurase pe Egwene și pe Elayne. „Dacă m-aș putea convinge să ucid o femeie care doar se strâmbă la mine. E una dintre Rătăciți!” Nu era cu nimic mai posibil acum decât în Stâncă. Ieșind, o lăsă la margine și închise intrarea în urma sa. Fără îndoială că știa să facă și ea una, dar îi va lua ceva vreme.

58 Capcanele din Rhuidean

Se trezi înconjurat de întuneric de îndată ce dispăru ieșirea, întuneric care se întindea în toate direcțiile. Nu simțea căldură sau frig, chiar și ud cum era el; nimic. Simțea doar că există, înaintea lui se ridică niște trepte cenușii simple, și fiecare treaptă atârna fără a fi ținută de ceva, într-o spirală care se pierdea în depărtare. Mai văzuse așa ceva sau ceva asemănător; cumva, el știa că aveau să îl ducă în locul unde trebuia să ajungă. Începu să alerge în sus pe scările ireale, și în timp ce o cizmă se ridica de pe o treaptă, lăsând o urmă umedă, treapta se pierdea, dispărea. Doar treptele din față îl așteptau, doar cele care îl duceau în locul unde trebuia să ajungă. Și acest lucru se mai întâmplase.

„Chiar am făcut treptele astea cu Puterea sau există ele într-un anume fel?”

Cu acest gând piatra cenușie de sub piciorul său începu să pălească și toate celelalte din față începură să strălucească. Cu disperare se concentrează asupra lor, piatră cenușie și adevărată. Adevărată! Încetară să mai strălucească. Nu mai erau la fel de simple acum, ci lustruite, cu marginile ornamentate într-un fel pe care el credea că îl mai văzuse undeva.

Nu îi păsa unde – nu era sigur dacă putea să se gândească la acest lucru multă vreme – alerga cât de repede putea, făcând câte trei pași odată prin întunericul nesfârșit. Aveau să-l ducă acolo unde voia să ajungă, dar cât avea să dureze? Cât de aproape se afla Asmodean? Știa oare Rătăciții o cale mai iute de a călători? Putea să aibă necazuri din acest motiv. Rătăciții aveau toate cunoștințele; însă tot ce avea el era disperarea.

Dintr-odată zări o siluetă în depărtare, înainte și la dreapta, un bărbat se părea, cu un surtuc roșu și cizme roșii, care stătea pe o placă argintie ce aluneca prin întuneric. Rand nu trebui să privească cu prea multă atenție ca să știe că era Asmodean. Rătăcitul nu alerga ca un băiețuș istovit de la țară; mergea pe acel obiect, orice-ar fi fost. Rand se opri brusc pe

una dintre trepte. Nu avea nici o idee ce era planșeta aceea, care strălucea precum oțelul lustruit, dar... Treptele dinaintea sa se făcură nevăzute. Bucata de piatră de sub cizmele sale începu să se miște înainte, din ce în ce mai tare. Nu îl lovea vântul în față, ca să-i dea de-nțeleș că se mișca, nu era nimic în acel întuneric imens care să-i dea de-nțeleș că se mișca – în afară de faptul că începuse să se apropie de Asmodean. Nu știa dacă făcea acest lucru prin Putere; părea că se întâmplă pur și simplu. Treapta se clătină, iar el se opri din bănuieli. „Nu știi destule încă.”

Bărbatul cu păr negru era lângă el, cu o mână pe șold, scărpinându-și gânditor bărbia. Niște panglici albe îi atârnavă de gât; iar alte panglici îi acopereau mâinile. Surtucul său cu guler înalt părea mai strălucitor decât atlasul sau mătasea, și era croit într-un mod straniu, având niște cozi care îi atârnavă până la genunchi. Ceea ce păreau a fi niște fire negre, ca niște sfori subțiri de oțel, porneau de la bărbat și se pierdeau în întuneric. Pe acestea, cu siguranță, le mai văzuse și Rand.

Asmodean își întoarse capul, și Rand rămase cu gura căscată. Rătăciții puteau să-și schimbe chipul – sau măcar să te facă să simți că e schimbat; o văzuse și pe Lanfear făcând acest lucru –, dar acela era chipul lui Jasin Natael, menestrelul. Fusesse sigur că era Kadere, cu privirea lui de animal de pradă, care nu se schimba niciodată.

Asmodean îl văzu pe Rand exact în aceeași clipă și tresări. Placa argintie a Rătăcitului alunecă înainte – și dintr-odată, un val uriaș de foc, ca o fâșie subțire tăiată dintr-o flacăra monstruoasă, lungă cam de-o milă și la fel de lată, se îndreptă spre Rand.

Rand începu să conducă cu disperare; chiar în momentul în care l-ar fi lovit, flacăra se împrăștie și se făcu scântei. Se depărtă de el, se pierdu fără urmă. Și totuși, chiar în timp ce cortina de foc dispărea, o alta apăru în spatele ei. O distruse pe aceasta, și apăru alta, o împrăștie pe a treia și apăru a patra. Asmodean îi scăpa, Rand era sigur de asta. Nu-l putea vedea pe Rătăcit deloc din pricina flăcărilor. Peste suprafața Hăului începu să alunece furia, iar el conduse mai departe.

O undă de foc învăluie cortina stacojie care se îndrepta

spre el, și o luă cu sine; nu mai era o fâșie subțire, ci niște limbi uriașe și sălbatice care parcă erau ațâțate de vânturile unei furtuni. Rand tremura din pricina Puterii care curgea prin el; furia stârnită din pricina lui Asmodean zgâria suprafața Hăului.

O gaură apăru pe suprafața care izbucni. Nu, nu tocmai o gaură. Asmodean și placa sa strălucitoare se afla în mijlocul ei; dar în vreme ce valul de foc se îndrepta spre el, se uni din nou. Rătăcitul construisese un fel de scut în jurul său.

Rand nu luă în seamă mânia îndepărtată din afara Hăului; doar dacă era calm și rece putea atinge *saidin*; dacă accepta că era furios, Hăul se rupea. Limbile de foc se făcură nevăzute când Rand se opri. Trebuia să-l prindă pe acest bărbat, nu să-l ucidă.

Treapta începu să alunece prin întuneric și mai repede. Asmodean era din ce în ce mai aproape. Dintr-odată, placa Rătăcitului se opri. O gaură puternic luminată apăru în fața lui, iar el sări prin ea; obiectul argintiu dispăru, iar ușa începu să se închidă. Rand lovi cu forță folosind Puterea. Trebuia să țină intrarea deschisă; dacă se închidea, nu ar fi avut nici o idee unde dispăruse Asmodean. Ușa nu se mai micșoră. Un pătrat de lumină orbitoare, destul de mare cât să poată trece prin el. Trebuia să o țină deschisă, să ajungă la ea până nu ajungea prea departe Asmodean...

Chiar în momentul în care se gândea la cum să o oprească, treapta se opri brusc. Se opri, dar el sări înainte, zburând prin intrare. Ceva îl trase de cizmă, și apoi se rostogoli peste pământul tare, oprindu-se în sfârșit, simțind că nu mai avea aer.

Chinuindu-se să-și umple plămânii cu aer, se ridică în picioare, fără să îndrăznească să fie neajutorat nici măcar o clipă. Puterea Supremă curgea încă prin el; vânătaiele i se păreau la fel de îndepărtate ca și respirația sa greoaie, la fel de îndepărtate ca și praful gălbui care îi acoperea hainele. Și în același timp simțea fiecare adiere a aerului dogoritor, fiecare firicel de praf, fiecare crăpătură cât de mică din pământul pârjolit. Soarele deja uscaseră surtucul și pantalonii săi înmuiați în sudoare. Se afla în Pustie, în valea de sub

Chandaer, la nu mai mult de cincizeci de pași de orașul Rhuidean, care era învăluit în ceață. Intrarea dispăruse.

Făcu un pas spre zidul de ceață și se opri, ridicând piciorul stâng. Talpa de la cizmă era tăiată. Când simțise că îl trage ceva de cizmă fusese intrarea care se închidea. Simți cum tremură, în ciuda căldurii. Nu știa că poate fi atât de primejdios. Rătăciții aveau toate cunoștințele. Asmodean nu trebuia să-i scape.

Își aranjă hainele, așezând omulețul sculptat și sabia la locul lor, alergă spre ceață și intră. Fu orbit de o pâclă cenușie. Puterea care îl cuprinse nu îl putea ajuta cu nimic să vadă mai bine. Alerga orbește.

Dintr-odată se aruncă la pământ, rostogolindu-se din ceață pe niște pietre aspre. Căzut la pământ, privi în sus la trei panglici strălucitoare, albastre și argintii în lumina stranie a orașului, care se întindeau din stânga spre dreapta, plutind în aer. Când se ridică în picioare, observă că acestea îi ajungeau până la brâu, la piept și la gât, și erau atât de subțiri, încât aproape că nu se vedeau. Își dădea seama cum fuseseră făcute și așezate, chiar dacă nu înțelegea. Erau tari ca oțelul și atât de ascuțite încât o lamă era ca o pană pe lângă acestea. Dacă ar fi alergat spre ele, l-ar fi tăiat în bucăți. Un mic val de Putere și panglicile căzură în nisip. Furie rece în afara Hăului; în interior, voință rece, și Puterea Supremă.

Strălucirea albăstrie a ceții arunca lumina fără umbre peste palatele neterminate din marmură, cristal și sticlă, peste turnurile care tăiau norii, canelate și spiralate. Și în jos, pe strada largă din fața lui Rand alerga Asmodean, pe lângă fântânile secate, spre marea piață din inima orașului.

Rand începu să conducă – părea ciudat de greu; se întinse după *saidin*, trase tare până când acesta intră în el cu furie – începu să conducă, și din norii de deasupra țâșniră fulgere mari și zimțate. Nu spre Asmodean. Chiar în fața Rătăcitului, niște coloane roșii și albe strălucitoare, groase de cincizeci de picioare și înalte de o sută, vechi de secole, plesniră și se prăbușiră într-un morman de moloz și nori de praf.

De la ferestre mari din sticlă colorată, imaginile unor

bărbați și femei liniștite parcă îl priveau pe Rand dojenindu-l.

— Trebuie să-l opresc, le zise el; vocea părea că-i răsună în propriile urechi.

Asmodean se opri, pornind înapoi de la construcția dărâmată, Praful care se îndrepta spre el nu îi atinse deloc surtucul roșu și strălucitor, ci se dădu la o parte, lăsând doar aerul curat să treacă.

În jurul lui Rand se ridicară niște flăcări care îl învăluiră, în timp ce aerul se transforma în foc – și dispărură până ca el să-și dea seama cum făcuse acest lucru. Hainele îi erau uscate și fierbinți; simțea că își pârlise părul, și la fiecare pas pe care îl făcea de pe el cădea praf ars. Asmodean sărea peste pietrele dărâmate care blocau strada; țâșniră noi fulgere, aruncând în aer bucăți de piatră în fața lui, despicând pereții de cristal ai palatelor dinaintea lui.

Rătăcitul nu se oprea și, în timp ce se făcea nevăzut, din norii strălucitori țâșniră câteva fulgere spre Rand, lovind în gol, dar cu intenția de a ucide. Alergând, Rand țesu un scut în jurul lui. Cioburile de sticlă se loveau de acest scut în timp ce el se ferea de fulgerele albastre și sărea peste gropile pe care le lăsau acestea în strada pietruită. Și aerul strălucea; părul de pe mâini i se ridică, părul de pe cap i se zburli.

Era ceva țesut în bariera de coloane dărâmate. Își întări scutul în jur. Mari bucăți de piatră roșie și albă săriră în aer când vru să treacă peste una, un ropot de lumină pură și pietre zburătoare. În siguranță sub scutul lui, pași printre acestea, abia auzind hruitul clădirilor care se prăbușeau. Trebuia să-l oprească pe Asmodean. Cu mult efort aruncă un fulger înainte, iar din pământ ieșiră mingi de foc, orice numai să-l oprească pe bărbatul îmbrăcat în surtuc roșu. Începuse să-l prindă din urmă. Intră în piață la numai câțiva pași în urma lui. Încercă să se grăbească să-l prindă pe Asmodean, iar acesta, alergând mai departe, încerca să-l ucidă.

Ter'angrealul și alte lucruri prețioase pentru care Aielii își sacrificaseră viețile ca să le aducă aici erau aruncate în aer de fulgere, doborâte de vârtejuri de foc, în timp ce construcții de argint și cristal cădeau la pământ, forme ciudate de metal se răsturnau în timp ce pământul se cutremura și se despică

formând gropi mari.

Căutând cu disperare, Asmodean alerga în continuare. Se aruncă la ceea ce părea cel mai puțin important lucru dintre dărâmături. O statueta albă cam de un picior, care era întinsă pe spate, un bărbat care ținea o minge de cristal cu o mână ridicată în aer. Asmodean o apucă cu mâinile, țișând de bucurie.

La nici o bătaie de inimă mai târziu, mâinile lui Rand erau și ele în același loc. Îl privi pe Rătăcit; nu părea cu nimic diferit față de menestrel, în afara unei disperări în ochi, un bărbat oarecum chipeș aflat în floarea vârstei – nimic nu îl trăda că ar fi unul dintre Rătăciți. Într-o clipită cei doi se întinseră prin statueta, prin ter'angreal, pentru a atinge cele două sa'angreale, care erau cele mai puternice făurite vreodată.

Rand își amintea vag de o statuie enormă, pe jumătate îngropată undeva într-un colț al orașului Cairhien, de uriașa minge de cristal din mâinile acesteia, strălucind ca soarele, pulsând cu Puterea Supremă. Iar Puterea din el se ridică precum toate mările lumii prinse într-o furtună. Acum cu siguranță putea face orice; cu siguranță ar fi putut să o vindece și pe copila aceea. Puterea spurcată crescuse și ea, înfășurându-se în jurul său, intrând în toate cotloanele trupului său, în sufletul său. Ar fi vrut să urle; ar fi vrut să explodeze. Și cu toate acestea ținea în el doar jumătate din ceea ce putea face acel sa'angreal; cealaltă jumătate era în Asmodean.

Se rostogoleau înainte și înapoi, lovindu-se de ter'angreale împrăștiate și făcute bucăți, căzând; nici unul nu avea curaj să dea drumul statuetei, nici măcar cu un singur deget, căci se temeau ca nu cumva celălalt să o tragă înapoi. Și totuși, în timp ce se rostogoleau, luptându-se pentru ter'angreal, lovindu-se de câte un cadru de ușă de piatră roșie, de o statuie din cristal căzută la pământ, dar încă întreagă, o femeie goală cu un copil la piept, bătălia se ducea și pe un alt plan.

Valuri de Putere, care erau destul de puternice să doboare un munte, îl loviră pe Rand, și apoi lame care ar fi putut să

taie și inima pământului; niște clești nevăzuți încercară să-i smulgă mintea și trăgeau de sufletul său. Fiecare urmă de Putere pe care o putea conduce era folosită pentru a respinge aceste atacuri. Oricare dintre acestea putea să-l nimicească de parcă nici n-ar fi existat vreodată; era sigur de acest lucru. Unde se duceau nu-și putea da seama. Pământul se împreuna sub ei, cutremurându-se în timp ce ei se încăierau, și îi arunca în toate direcțiile. Rand era oarecum conștient de un vuiet grozav, de o mie de murmure, ca o muzică ciudată. Coloanele de sticlă se clătinau, tremurau. Nu-și putea face griji pentru acestea.

Toate acele nopți nedormite îl prindeau din urmă, și faptul că alergase atât. Era istovit, și dacă ar fi știut acest lucru înăuntrul Hăului, atunci era aproape sleit. Zguduit de pământul ce se cutremura, își dădu seama că nu mai încerca să tragă de ter'angreal, ci doar să se țină de el. În curând avea să cedeze. Chiar și dacă reușea să se țină de statueta de piatră, trebuia să dea drumul Puterii sau să fie luat de val, și să fie distrus în același mod în care l-ar fi distrus și Asmodean. Nu mai putea trage nici măcar un pic din ter'angreal, el și Asmodean erau la egalitate, fiecare având jumătate din ce putea face marele sa'angreal din Cairhien. Asmodean mârâi; sudoarea curgea de pe fruntea și pe obrajii Rătăcitului. Și acesta era obosit. Dar oare la fel de obosit ca el?

Pământul chinuit îl aruncă pe Rand deasupra o clipită, și la fel de repede îl aruncă înapoi pe Asmodean, dar în acea clipită Rand simți ceva între ei doi. Omulețul cu sabia pe genunchi, încă îndesat la cingătoare. Un lucru nesemnificativ în comparație cu Puterea pe care o mânuiau ei. Un mic pahar cu apă comparat cu un râu, cu un ocean. Nici măcar nu știa dacă îl putea folosi când era încă legat de marele sa'angreal. Și dacă putea? Asmodean rânji. Nu era un zâmbet, ci o strâmbătură de oboseală. Poate că asta făcea. Degetele lui Rand începură să tremure, slăbind strânsoarea pe ter'angreal; era singurul lucru pe care îl putea face pentru a se ține de saidin, chiar și legat de sa'angreal.

Nu mai văzuse acele ciudate fire de oțel din jurul lui

Asmodean de când ieșise din locul întunecat, dar și le putea imagina chiar și în Hău, le putea pune în jurul Rătăcitului în mintea sa. Tam îl învățase să folosească Hăul ca un ajutor pentru arc, pentru a fi una cu arcul, săgeata și ținta. Se făcu una cu acele fire negre imagine. Abia dacă-l văzu pe Asmodean când se încruntă. Bărbatul probabil se întreba de ce chipul îi părea liniștit acum; mereu exista o clipă de liniște înainte să dai drumul unei săgeți. Se întinse după angrealul mic de la cingătoare, și fu cuprins de mai multă Putere. Nu pierdu timpul bucurându-se. Era o undă atât de mică în comparație cu ce ardea în el, și aceasta era ultima lui lovitură. Trebuia să-și folosească ultimele forțe. Îi dădu forma unei săbii a Puterii, o sabie de Lumină, și lovi; una cu sabia, una cu firele imagine.

Ochii lui Asmodean se bulbucară, apoi țipă, un urlat venit din adâncurile groazei, precum un gong care fusese lovit, Rătăcitul începu să tremure. Preț de o clipă, lui Rand i se păru că vede doi Rătăciți, care se îndepărtau unul de altul; apoi se împreună la loc. Bărbatul căzu pe spate, cu mâinile desfăcute peste surtucul său roșu, acum plin de praf, cu pieptul înainte; privind în sus la nimic; ochii săi negri păreau pierduți.

După ce căzu la pământ, Rand se desprinsese de *saidin*, și Puterea îl părăsi. Abia dacă avu destulă forță să tragă ter'angrealul la piept și să se îndepărteze de Asmodean. Când se ridică în picioare, se simți ca și cum ar fi avut în spate un munte; luă în brațe statueta bărbatului cu mingea de cristal în mână.

Pământul nu se mai cutremura. Coloanele de sticlă încă erau în picioare – era recunoscător pentru acest fapt; dacă le-ar fi distrus, ar fi fost ca și cum ar fi șters istoria Aielilor dar Avendesora, care trăise trei mii de ani de legende și de adevăruri, Avendesora ardea ca o torță; cât despre restul orașului...

Piața arăta de parcă totul ar fi fost sfărâmat de un uriaș nebun. Jumătate dintre palatele și turnurile mărețe erau acum mormane de moloz, unele împrăștiate peste tot; coloane uriașe care se dărâmaseră unele peste altele, și pereți căzuți,

și goluri imense acolo unde se aflaseră ferestre de sticlă colorată. De-a lungul întregului oraș se deschisese o spărtură, o despicătură în pământ lată de cincizeci de picioare. Iar distrugerile nu se terminau aici. Cupola de ceață care ținuse orașul ascuns vreme de atâtea secole se risipea; partea de jos nu mai strălucea, iar lumina orbitoare a soarelui țâșni prin găuri grozave. În depărtare, Piscul lui Chaendaer arăta altfel, mai scund, și de cealaltă parte a văii, munții cu siguranță erau mai mici. Unde se înălțase un munte, un rând de pietre și praf se întindea spre capătul dinspre miazăzi al văii.

„Eu distrug totul. Mereu distrug totul! Pe Lumină, se va termina vreodată?”

Asmodean se întoarse pe burtă și se ridică în mâini și în genunchi. Dădu cu ochii de Rand și de ter’angreal, și încercă să se târască într-acolo. Rand nu ar fi putut conduce nici măcar o scânteie, dar învățase să se lupte înainte de primul coșmar al Puterii. Ridică un pumn în aer.

— Nici să nu te gândești.

Rătăcitul se opri, clătinându-se. Avea fața trasă, deși disperarea și dorința se puteau citi pe ea; în ochi îi străluceau ura și frica.

— Îmi place să privesc bărbații când se luptă, dar voi doi abia dacă vă țineți pe picioare, zise Lanfear, venind în fața lui Rand pentru a contempla dezastrul. Ați făcu treabă bună. Simțiți urmele? Acest loc a fost protejat cumva. Nu ați lăsat mai nimic ca eu să-mi dau seama cum.

Ochii ei negri se luminară dintr-odată; se așeză în genunchi în fața lui Rand, privind la ceea ce avea în mână.

— Deci asta căuta el. Credeam că au fost distruse toate. Doar jumătate mai există din cel pe care l-am văzut eu; o capcană strașnică pentru vreo Aes-Sedai naivă.

Femeia întinse mâna, iar el strânse ter’angrealul mai tare. Zâmbetul nu se simțea și în ochii ei.

— Păstrează-l, desigur. Pentru mine nu e nimic altceva decât o figurină.

Ridicându-se, își șterse praful de pe fustele ei albe, deși nu era nevoie. Când își dădu seama că el o privea, încetă să mai cerceteze cu privirea piața în ruină, și zâmbi mai larg.

— Ce ai folosit tu e unul din cele două sa'angreale despre care îți spuneam. Ai simțit *imensitatea* lui? M-am întrebat cum o fi oare, zise ea, fără să-și dea seama de dorința nepotolită din glas. Cu cele două împreună putem să-l detronăm chiar și pe Marele Stăpân al Întunericului. Putem, Lews Therin! Împreună.

— Ajută-mă! zise Asmodean, târându-se încet către ea, cu capul ridicat și privirea plină de groază. Nu știi ce a făcut. Trebuie să mă ajuți. Nu aș fi venit aici, dacă n-ai fi fost tu.

— Ce a făcut? se strâmbă ea. Te-a bătut ca pe un câine, și nici pe jumătate pe cât merita. Nu ai fost niciodată sortit măreției, Asmodean, doar să-i urmezi pe cei măreți.

Cumva, Rand reuși să se ridice în picioare, cu statueta de cristal și piatră încă la piept. Nu voia să mai rămână în genunchi în prezența ei.

— Voi Numiții - știa că era primejdios să o batjocorească - v-ați dat sufletele Celui Întunecat. L-ați lăsat să se agațe de voi.

„De câte ori nu reluase în mintea sa lupta cu Ba'alzamon? De câte ori nu bănuise pentru ce erau acele fire negre?”

— I-am tăiat legătura cu Cel Întunecat, Lanfear. I-am tăiat legătura!

Ochii femeii se bulbucară de uimire, privind de la el la Asmodean. Bărbatul începuse să plângă.

— Nu credeam că e posibil așa ceva. De ce? Crezi că îl vei întoarce la Lumină? Nu l-ai schimbat cu nimic.

— E același om de la început care s-a dat Umbrei, aprobă Rand. Mi-ai spus cât de puțină încredere aveți unii în alții voi, Numiții. Cât ar fi putut să țină secretul? Câți dintre voi nu ar crede că a reușit cumva să facă asta singur? Mă bucur că ți s-a părut imposibil; poate ceilalți vor crede la fel. Tu mi-ai dat ideea, Lanfear. Un bărbat care să mă învețe cum să controlez Puterea. Dar nu vreau să fiu instruit de un bărbat care e legat de Cel Întunecat. Acum nu se va mai întâmpla așa. Poate fi același om, dar nu prea are de ales nu-i așa? Poate să rămână și să mă învețe, să spere că pot învinge, să mă ajute să înving, sau ar putea să spere că voi toți nu veți găsi o pricină să vă întoarceți împotriva lui și să îl dați în vileag. Ce crezi că

va alege?

Asmodean se holbă zăpăcit la Rand, apoi întinse o mână rugătoare către Lanfear.

— Te vor crede pe tine! Le poți spune tu! N-aș fi aici, dacă n-ai fi fost tu! Sunt credincios Marelui Stăpân al Întunericului!

Lanfear se holbă și ea la Rand. Pentru prima dată de când o știa el, femeia părea nesigură.

— Cât de multe îți amintești, Lews Therin? Cât de mult ești tu, și cât de mult din tine e păstor? Acesta e genul de plan pe care l-ai fi pus la cale când noi...

Femeia trase aer adânc în piept și se întoarse către Asmodean.

— Da, mă vor crede. Când le voi spune că te-ai dus la Lews Therin. Toată lumea știe că mergi acolo unde crezi că e cea mai bună șansă pentru tine. Acolo, zise ea și dădu din cap mulțumită. Un alt mic dar pentru tine, Lews Therin. Scutul acela va lăsa destulă Putere să intre, destulă cât să te instruiască. Se va pierde cu timpul, dar nu va putea să te înfrunte luni la rând, și până atunci nu va avea de ales decât să rămână cu tine. Nu s-a priceput niciodată prea bine să treacă de scuturi; trebuie să accepți durerea, iar el nu a putut face asta niciodată.

— Nuuuuuuuuu! zise Asmodean târându-se către ea. Nu-mi poți face una ca asta! Te rog, Mierin! Te rog!

— Numele meu este Lanfear!

Chipul ei se strâmbă de furie, iar bărbatul se ridică în aer cu picioarele desfăcute; hainele i se lipiră de trup și pielea de pe față îi alunecă precum untul pe o piatră încinsă. Rand nu o putea lăsa să-l ucidă, dar era prea ostenit să atingă Adevăratul Izvor fără ajutor; abia dacă o putea simți, ca o strălucire oarbă. Preț de o clipă strânse bărbatul de piatră cu mingea de cristal. Dacă se întindea din nou prin marele sa'angreal din Cairhien acum, chiar și atât de multă Putere îl putea ucide. În schimb, se întinse prin omulețul de la cingătoare; prin angreal trecea o undă blândă, cât un fir de păr în comparație cu celălalt, dar era prea frânt ca să mai facă asta acum. Îndreptă toată Puterea către cei doi Rătăciți, sperând măcar să le atragă atenția, dacă nu putea face

altceva.

Un fir de foc alb, înalt de zece picioare trecu printre cei doi, înconjurat de fulgere albastrii încovoiate, tăind un șanț de-a lungul pieței; o tăietură adâncă cu marginile netede, în care pământul și pietrele se topiseră; săgeata de foc lovi zidul unui palat verde care sări în aer, iar vuietul se pierdu în zgomotul marmurei ce se prăbușea. De o parte a șanțului topit, Asmodean căzu la pământ, ca un morman de carne tremurătoare, iar din urechi și din nas îi țâșni sângele; de cealaltă parte, Lanfear se dădu înapoi năucită, apoi se întoarse către Rand. El se clătina în urma efortului făcut, și se desprinsese din nou de *saidin*.

Vreme de o clipă, chipul ei fu cuprins de furie la fel de tare ca și mai înainte, cu Asmodean. Preț de o clipă, Rand fu aproape de moarte. Apoi furia dispăru uimitor de repede, fiind ascunsă în spatele unui zâmbet ispititor. „Nu, nu trebuie să-l ucid. Nu după ce am făcut atâtea.” Se duse mai aproape, ridică mâna pentru a-l mângâia pe gât, unde mușcătura ei din vis tocmai începuse să se vindece; nu o lăsase pe Moiraine să afle despre ea.

— Încă porți însemnul meu. Vrei să îl fac să rămână pe vecie?

— Ai făcut rău cuiva la Alcair Dai sau în tabere?

Chipul ei era tot zâmbitor, dar mângâierea ei era altfel, degetele păreau gata să-i sfâșie gâtul.

— Cum ar fi? Credeam că ți-ai dat seama că nu o iubești pe țărăncuța aia mică. Sau e cumva vorba de muierușca aceea Aiel?

O viperă. O viperă ucigașă care îl iubea – „Lumina fie cu mine!” – și nu știa cum s-o oprească dacă se hotăra să-l muște, fie pe el sau pe altcineva.

— Nu vreau să fie nimeni rănit. Am încă nevoie de ei. Îi pot folosi.

Era dureros să spună acest lucru, dureros din pricina faptului că era și mult adevăr în el. Dar dacă avea să îi țină colții lui Lanfear departe de Egwene sau Moiraine, departe de Aviendha sau oricine care îi era apropiat, merita puțină durere.

Femeia își aruncă pe spate capul ei frumos, și râsul său răsună ca un clinchet de clopoței.

— Îmi amintesc de vremea când erai prea moale să te folosești de cineva. Șiret în luptă, tare ca piatra și trufaș, dar blând și moale ca o fetiță! Nu, nu am făcut rău nici uneia dintre femeile Aes-Sedai, atât de dragi ție sau prețioșilor tăi de Aieli. Nu ucid fără motiv, Lews Therin. Nici măcar nu rănesc fără motiv.

Rand avea grijă să nu-l privească pe Asmodean; cu fața albă, trăgând aer în piept, bărbatul se ridicase într-o singură mână, folosind-o pe cealaltă pentru a-și șterge sângele de la gură și de pe bărbie. Lanfear se întoarse încet și privi marea piață.

— Ați distrus orașul la fel ca orice armată.

Dar ea nu se uita la palatele ruinate, deși se prefăcea; ci la piața distrusă, cu dărâmăturile amestecate cu bucăți de ter'angreal și cine știe ce altceva. Femeia își ținea buzele strânse când se întoarse înapoi către Rand; în ochii ei se vedea o urmă de furie reținută.

— Folosește-te de învățăturile lui cu grijă, Lews Therin. Ceilalți încă sunt liberi, Sammael care e invidios pe tine, Demandred care te urăște, Rahvin care e însetat de putere. Vor fi mai mult decât bucuroși să te doboare, nimic mai puțin, când – sau dacă – vor afla.

Privirea ei sclipi când se uită la statueta din mâinile lui și, preț de o clipă, el crezu că se gândea să i-o ia. Nu pentru a-i ține pe ceilalți departe de el, ci pentru că putea deveni prea puternic și ea nu l-ar mai fi putut ține în frâu. Într-o clipă se gândi dacă să-i lase ter'angrealul și în cealaltă îi cântări oboseala din priviri. Oricât de mult vorbea ea despre cum îl iubește, ar fi vrut să fie departe de el când își recăpăta forțele atâta cât să poată folosi din nou ter'angrealul. Privi din nou către piață, cu buzele strânse; apoi dintr-odată se deschise o ușă lângă ea, nu o ușă spre întuneric, ci spre ceea ce părea a fi o încăpere dintr-un palat, toată din marmură albă și cu draperii albe din mătase.

— Care dintre ele ai fost tu? zise el în timp ce femeia se îndrepta către ușă, iar ea se opri, privind peste umăr cu un

zâmbet aproape rușinos.

— Crezi că aş fi putut să îndur să fiu grasa şi hidoasa de Keille? Întrebă ea şi desenă cu mâinile în aer un trup zvelt pentru a-i aminti. Acum am fost Isendre. Isendre cea frumuşică şi subţirică. Mă gândeam că, dacă era să bănuieşti pe cineva, aveai să o bănuieşti pe ea. Sunt destul de mândră încât să rabd puţină grăsime, atunci când trebuie.

Zâmbetul ei deveni o strâmbătură.

— Isendre a crezut că are de-a face cu nişte simpli Prieteni ai Întunericului. Nu m-aş mira dacă acum încearcă să explice unor femei Aiel furioase de ce mare parte dintre colierele şi brăţările lor de aur sunt pe fundul cufărului ei. Pe unele chiar le-a furat ea.

— Parcă mi-ai zis că n-ai făcut rău nimănui!

— Acum se vede inima ta moale. Pot să dau şi eu dovadă de mărinimia unei femei când aleg să fac asta. S-ar putea să nu o poţi salva de la cotonogeală – merită asta pentru privirile pe care mi le-a aruncat –, dar dacă te întorci repede, îi poţi împiedica să o trimită să iasă din ținuturile pustiite cu un singur burduf de apă. Se pare că sunt foarte duri cu hoţii aceşti Aieli.

Femeia râse cu poftă, scuturând din cap întrebătoare.

— Atât de diferiţi de cum erau. Puteai să loveşti un Da'shain peste faţă, şi el doar te întreba cu ce greşise. Dacă îl loveai din nou, el te întreba dacă te jignise cu ceva. Nu se schimba cu nimic dacă făceai asta toată ziua.

Aruncându-i lui Asmodean un zâmbet dispreţuitor, ea adăugă:

— Învaţă bine şi repede, Lews Therin! Vreau să stăpânim împreună, nu să văd cum te ucide Sammael sau cum te adaugă Graendal la colecţia ei de bărbaţi chipeşi. Învaţă bine şi repede!

Femeia intră în încăperea din marmură albă şi mătase, iar uşa se închise şi se îngustă până dispăru. Rand trase aer adânc în piept pentru prima dată de când apăruse ea. Mierin. Un nume pe care şi-l amintea de la coloanele de sticlă. Femeia care găsise temniţa Celui Întunecat în vremea Vârstei Legendelor, care intrase cu forţa înăuntru. Ştiusese oare ce era

acolo? Cum scăpase oare din infernul pe care îl văzuse el? S-a dat oare Celui Întunecat încă de pe atunci?

Asmodean încerca să se ridice în picioare, șovăind și aproape căzând din nou. Nu mai sângera, dar încă avea urme de sânge de la urechi în jos, pe gât, la gură și pe bărbie. Surtucul murdar îi era rupt, iar galoanele albe, destrămate.

— Legătura mea cu Marele Senior îmi dădea voie să ating *saidin* fără a-mi ieși din minți, zise el cu glasul răgușit. Tot ce-ai reușit e să mă faci la fel de vulnerabil ca și tine. Ai putea la fel de bine să-mi dai drumul. Nu sunt un dascăl prea bun. Ea m-a ales doar pentru că...

Buzele sale se strânseseră, încercând să-și retragă cuvintele.

— Pentru că nu mai e altcineva, termină Rand pentru el și se întoarse.

Cu picioarele tremurânde, Rand traversă piața largă, croindu-și drum printre dărâmături. El și Asmodean fuseseră aruncați la jumătatea drumului dintre Avendesora și pădurea de coloane. Socluri de cristal stăteau sprijinite de statui căzute, ale unor bărbați sau ale unor femei, unele rupte în bucăți, unele întregi. Un inel mare de metal argintiu fusese aruncat peste scaune de metal și de piatră, forme ciudate din metal, cristal și sticlă, cu toate adunate într-un morman de cioburi, o prăjină neagră de metal, stătea ca o sulită ridicată, poate cumva sprijinită de morman. Întreaga piață arăta astfel.

Puțin mai departe de marele copac, după ce căută puțin, găsi ceea ce căuta. Lovind cu piciorul în bucăți din ceea ce păreau a fi tuburi spiralate de sticlă, împinse într-o parte un scaun simplu din cristal roșu și ridică o statueta înaltă de-un picior, înfățișând o femeie îmbrăcată în robă cu un chip pașnic, lucrată în piatră albă, care ținea în mână o minge transparentă. Era întreagă. Era la fel de nefolositoare pentru el sau pentru oricare alt bărbat, cum era pentru Lanfear partea masculină. Se gândi să o spargă. Dintr-o mișcare ar fi putut să facă țândări mingea aceea de cristal.

— Asta căuta ea.

Rand nu-și dăduse seama că Asmodean îl urmase. Șovăind, bărbatul își scărpina gura plină de sânge.

— Ți-ar smulge inima din piept ca să pună mâna pe asta.

— Sau ți-ar smulge ție inima, pentru că ai păstrat secretul față de ea. Pe mine mă *iubește*. „Lumina să m-ajute. E ca și cum aș fi iubit de o lupoaică în călduri!”

După o vreme, luă la subraț statueta feminină, alături de cea masculină. Poate că îi găsea vreo trebuință. „Și nu mai vreau să mai distrug nimic.”

Și totuși, privind în jur, mai văzu ceva în afară de dărâmături. Ceața dispăruse aproape de tot din orașul ruinat; doar câteva fuioare subțiri mai zăboveau, pierzându-se printre clădirile care mai rămăseseră în picioare sub soarele care apunea. Fundul văii se aplecă spre miazăzi și din marele șanț care cobora până la oceanul ascuns în subteran țâșni apă. Capătul celălalt al văii era deja inundat. Un lac. Putea ajunge chiar până la oraș; un lac care se întindea poate cale de trei mile într-un loc unde până și un iaz de zece picioare ar fi adunat oamenii. Oamenii ar fi putut veni în această vale să locuiască. Aproape că putea vedea munții dimprejur terasați cu grădini verzi. Puteau să aibă grijă de Avendesora, ultimul copac de chora. Poate că reușeau chiar să reconstruiască orașul. Pustia putea avea un oraș. Poate că ajungea chiar să trăiască destul ca să-l vadă.

Cu angrealul, acel bărbat mic cu sabia în poală, reuși să deschidă o ușă în întuneric. Asmodean păși alături de el fără tragere de inimă, strâmbându-se puțin când văzu că apare o singură treaptă, destul de mare pentru amândoi. Era același om care se dăduse Celui Întunecat. Privirile sale piezișe îi aminteau lui Rand despre asta.

Vorbiră doar de două ori, în timp ce treapta aluneca prin întuneric. La un moment dat, Rand spuse:

— Nu îți pot spune Asmodean.

Bărbatul tremură.

— Mă numeam Joar Addam Nesossin, zise el în sfârșit.

Vorbea ca și cum ar fi fost gol pușcă sau de parcă pierduse ceva.

— Nu pot folosi nici numele ăsta. Cine știe ce istorie are numele tău? Ideea e să-i prevenim pe unii să te omoare pentru că ești unul dintre Rătăciți.

„Și să nu știe nimeni că un Rătăcit îl instruia pe el.”

— Va trebui să fii în continuare Jasin Natael, mă gândesc. Menestrel al Dragonului Renăscut. O scuză destul de bună pentru a te ține aproape.

Natael zâmbi strâmb, dar nu zise nimic.

Puțin mai târziu, Rand spuse:

— Primul lucru pe care o să mi-l arăți este cum să-mi păzesc visele.

Bărbatul dădu din cap, posomorât. Avea să-i facă necazuri, dar nu puteau fi la fel de mari ca necazurile care se nășteau din nechibzuință.

Treapta încetini, se opri, și Rand întoarse din nou realitatea. Ieșirea se deschise către marginea de stâncă din Alcair Dai.

Ploaia se oprise, deși fundul canionului acoperit de umbre era încă plin de bălți și de noroi. Erau mai puțini Aieli ca înainte, poate chiar mai puțini cu un sfert. Dar nu se luptau. Ci priveau la marginea de stâncă, unde Moiraine și Egwene, Aviendha și Înțeleptele se alăturaseră căpeteniilor de clan și vorbeau cu Lan. Mat stătea pe vine ceva mai încolo de ei, fără pălărie și cu sulița cea neagră sprijinită de umăr, iar Adelin și Fecioarele ei stăteau în jurul lui. Se holbară la Rand în timp ce ieșea din întuneric, apoi la Natael care îl urmă, îmbrăcat în surtucul său zdrențuit. Mat sări în picioare zâmbind, iar Aviendha ridică pe jumătate o mână spre el. Aieli din canion priveau în tăcere. Înainte să apuce să spună cineva ceva, Rand zise:

— Adelin, trimite pe cineva în târg care să le poruncească celor de-acolo să nu o mai bată pe Isendre! Nu e o hoată atât de mare pe cât cred ei.

Femeia cu părul bălai păru surprinsă, dar șopti numaidecât ceva uneia dintre Fecioare, care o luă la goană.

— Cum ai știut despre asta? Întrebă Egwene.

Iar în același timp Moiraine zise:

— Unde ai fost? Cum?

Ochii ei negri larg deschiși trecură de la el la Natael, calmul ei de Aes-Sedai fiind de nerecunoscut. Iar înțeleptele...? Melaine cea cu părul auriu păru gata să scoată

din el răspunsurile cu propriile mâini. Bair se încruntă de parcă ar fi vrut să-i strângă de gât. Amys își foi șalul și își trecu degetele prin părul ei alb, neștiind dacă era îngrijorată sau ușurată.

Adelin îi întinse surtucul, care încă era umed. Rand îl înfășură în jurul celor două statuete. Moiraine se întrebă, de asemenea, ce era cu acele două obiecte. Rand nu știa nici dacă femeia bănuia ce erau, dar avea de gând să le ascundă de toată lumea cât de bine putea. Dacă nu reușea să aibă încredere nici în el când folosea puterea din Callandor, cât de multă încredere putea avea când folosea marele sa'angreal? Nu până învăța mai multe despre cum putea fi controlat, și despre el însuși.

— Ce s-a petrecut aici? întrebă el, iar gura femeii Aes-Sedai se strânse pentru că nu fusese luată în seamă; Egwene nu părea nici ea mai mulțumită.

— Aielii Shaido au plecat, urmându-i pe Sevanna și pe Couladin, zise Rhuarc. Toți cei care-au rămas te recunosc Car'a'carn.

— Nu doar Aielii Shaido au fugit, zise Han cu o privire strâmbă și supărată. Unii dintre Aielii mei Tomanelle au plecat și ei. Și dintre Goshien, și Shaarad, și Chareen.

Jheran și Erim dădură din cap aproape la fel de mohorâți ca și Han.

— Nu alături de Shaido, zise Bael, dar au plecat. Vor duce vestea despre ce s-a petrecut aici, ce ai dezvăluit tu. Ai procedat greșit. Am văzut cum unii bărbați și-au aruncat sulitele și au început să fugă!

„Vă va lega împreună și vă va distruge.”

— Nici un Taardad nu a plecat, adăugă Rhuarc, nu cu mândrie, dar ca un simplu anunț. Suntem gata să mergem acolo unde ne conduce.

Unde îi conducea el. Nu terminase cu Aielii Shaido, cu Couladin sau cu Sevanna. Scrutându-i cu privirea de-a lungul canionului, văzu chipuri speriate ale Aielilor care se hotărâseră să rămână. Cum erau oare cei care fugiseră? Cu toate acestea, Aielii erau doar calea către sfârșit. Trebuia să țină minte acest lucru. „Trebuie să fiu chiar mai dur decât ei.”

Jeade'en aștepta la marginea stâncii, alături de calul lui Mat. Îi făcu semn lui Natael să stea aproape, și urcă în șa, cu bocceaua făcută din surtuc la subraț. Cu gura strâmbă, cel care fusese Rătăcit veni în partea dreapta a lui Rand. Adelin și Fecioarele care mai rămăseseră coborâră și se așezară în jurul lui, și în mod surprinzător, Aviendha veni la locul ei obișnuit în partea lui stângă. Mat ajunsese în șaua lui Cimpoiăș dintr-o săritură. Rand se uită în urmă la oamenii de pe stâncă, în timp ce ei îl priveau, așteptând.

— Drumul înapoi va fi lung.

Bael își întoarse chipul.

— Lung și sângeros.

Fețele Aielilor nu se mișcă. Egwene întinse pe jumătate o mână către el, cu ochii îndurerați, dar el nu o luă în seamă.

— Când vor veni și celelalte căpetenii de clan, va începe.

— A început cu mult timp în urmă, zise Rhuarc încet. Întrebarea este când și unde se va sfârși.

La această întrebare, Rand al'Thor nu avea nici un răspuns. Întoarse calul bălțat și începu să meargă încet prin canion, înconjurat de suita lui ciudată. Aielii din fața lui se dădură la o parte, holbându-se, așteptând. Frigul nopții deja începuse să se lase.

Și când sângele se vărsă pe pământul unde nimic nu rodea, Copiii Dragonului se ridicară, Neamul Dragonului, gata să dănțuiască cu moartea. Iar el i-a chemat din ținuturile pustiite, și au zguduit lumea cu luptele lor.

din *Roata Timpului*
de Sulamein so Bhagad,
Mai-marele cronicar al Curții Soarelui,
Vârsta a Patra

GLOSAR

REMARCĂ ASUPRA DATELOR DIN ACEST GLOSAR.

De la Frângerea Lumii, pe scară largă s-au folosit trei sisteme de înregistrare a datelor. Primul consemna anii de după Frângere (DFL). De vreme ce anii Frângerii și cei imediat următori au fost cu totul haotici, iar calendarul acesta a fost adoptat la aproape o sută de ani după sfârșitul Frângerii, punctul său inițial a fost stabilit arbitrar. La sfârșitul Războaielor Troloce, multe cunoștințe s-au pierdut, într-atât de multe încât s-a iscat și o dispută cu privire la anul precis în care se ajunsese, după vechiul sistem, așa că a fost propus un nou calendar, care începea cu sfârșitul războaielor, în cinstea presupusei eliberări de sub amenințarea trolocilor, calendar care consemna fiecare an ca fiind un An Liber (AL). După tulburările, masacrele și distrugerile provocate de Războiul de o Sută de ani, a apărut un al treilea calendar, cel al Noii Ere (NE) care este folosit și acum.

A'dam: Dispozitiv Seanchan folosit pentru a controla femeile care pot să conducă; este format dintr-o zgardă și o brățară, legate printr-o lesă, toate dintr-un metal argintiu. Nu are nici un efect asupra unei femei care nu poate conduce. *Vezi și: damane. Seanchan, sul'dam.*

Adelin: Femeie din septul Jindo, sept al Aielilor Taardad. Una dintre Fecioarele Lăncii, care a venit în Stânca din Tear.

Adevăratul Izvor. Forța motrice a universului, cea care face să se învâртеască Roata Timpului. Este alcătuit din două părți - jumătatea masculină (*saidin*) și jumătatea feminină (*saidar*), care se luptă una cu cealaltă și în același timp se ajută. *Saidin* poate fi folosită doar de bărbați, iar *saidar* doar de femei. De la începutul Vremii Nebuniei, *saidin* a fost pângărit de atingerea Celui Întunecat. *Vezi și: Puterea Supremă.*

Aes-Sedai: Mânuitoare ale Puterii Supreme. Începând cu Vremea Nebuniei, nu mai există decât femei Aes-Sedai. Privite cu neîncredere și temute, chiar urâte de unii, sunt considerate de mulți vinovate de Frângerea Lumii și se crede

în general că se amestecă în treburile diferitelor neamuri. În același timp, puțini sunt conducătorii care nu au o sfetnică dintre femeile Aes-Sedai, chiar și în acele țărâmurii unde o astfel de legătură trebuie ținută secretă. După ce se obișnuiesc cu Puterea, femeile Aes-Sedai par să nu mai îmbătrânească. Iată de ce o femeie în vârstă poate să nu aibă decât, cel mult, câteva fire cărunte. *Vezi și:* Ajah, Suprema Înscăunată, Vremea Nebuniei.

Aiel: Neamul din Pustiul Aiel. Oameni cruzi și curajoși. Își acoperă chipul cu un văl înainte să ucidă, ceea ce a dus la folosirea expresiei „a te purta ca un Aiel cu văl pe față” pentru a descrie pe cineva violent. Războinici necruțători atât înarmați, cât și cu mâinile goale, nu ar pune niciodată mâna pe o sabie. Cântăreții lor îi însoțesc în bătălii pe muzică de dans, iar Aielii numesc bătălia „Dansul” și „Dansul sulitelor”. *Vezi și:* Frățiile războinice ale Aielilor, Pustiul Aiel.

Aile Jafar: Un grup de insule stăpânite de Oamenii Mării; se presupune că sunt situate la apus de Tarabon.

Aile Șomera: Un grup de insule stăpânite de Oamenii Mării; se presupune că sunt situate la apus de Capul Toman.

Ajah: Frății în rândul femeilor Aes-Sedai, șapte la număr și desemnate prin culori: Albastră, Roșie, Albă, Verde, Brună, Galbenă și Cenușie. Toate femeile Aes-Sedai, în afară de Suprema Înscăunată, fac parte dintr-una. Fiecare dintre aceste frății are o filosofie proprie cu privire la folosirea Puterii Supreme și la țelurile femeilor Aes-Sedai. De exemplu, Ajah Roșie își pune toată energia în slujba găsirii și domolirii bărbaților care încearcă să mânuiască Puterea Supremă. Ajah Brună, pe de altă parte, evită implicarea în treburile lumești și este în căutarea cunoașterii. Ajah Albă, care nu pune mare preț pe lume și pe ființele umane, se dedică filosofiei și căutării adevărului. Ajah Verde (numită, în vremea Războaielor Troloce, Ajah Luptătoare) se pregătește pentru Tarmon Gai'don, Ajah cea Galbenă se concentrează pe tămăduire, iar surorile Albastre se ocupă de chestiunile de lege și de înfăptuirea dreptății. Cele Cenușii sunt mijlocitoare, căutând să aducă armonie și bună-înțelegere. Există zvonuri referitoare la o Ajah Neagră, care l-ar sluji pe Cel Întunecat,

dar, oficial, aceste zvonuri sunt infirmate.

Alarma Mosvani: Femeie Aes-Sedai din Ajah Verde.

Alese: Tinere care se pregătesc pentru a fi Aes-Sedai și care au ajuns îndeajuns de puternice, trecând de felurite încercări. În general, e nevoie cam de cinci până la zece ani pentru ca o novice să fie Aleasă. Regulile cărora trebuie să li se supună Alesele sunt mai puține decât pentru novice. Mai mult, ele au dreptul de a-și selecta învățăturile care le interesează, într-o anumită măsură, precum și de a purta inelul cu Marele Șarpe, dar numai pe arătătorul de la mâna stângă. Ajunsă Aes-Sedai, o Aleasă este inclusă în Ajah dorită, capătă dreptul de a purta șalul și-și poate muta inelul pe orice deget. Poate, de asemenea, să nu-l poarte, dacă situația o cere.

Al'Meara, Nynaeve: Femeie din Emond's Field, din districtul numit Ținutul celor Două Râuri, din Regatul Andor. Fostă Meștereașă, acum Aleasă în Turnul Alb.

Al'Thor, Rand: Tânăr, cândva păstor, din Emond's Field. Este *ta'veren* și a fost proclamat Dragonul Renăscut.

Al'Thor, Tam: Fermier și păstor din Ținutul celor Două Râuri. În tinerețe a plecat de acasă pentru a deveni soldat și s-a întors cu o soție (Kari, acum decedată) și cu un fiu (Rand).

Alteima: înaltă Doamnă din Tear, ambițioasă și preocupată de sănătatea soțului său.

Al'Vere, Egwene: Tânără din Emond's Field, acum una dintre Alese.

Alviarin: Femeie Aes-Sedai din Ajah cea Albă.

Amys: Înțeleaptă din Sălașul Stâncile Reci și Vestitoare-n vise. Femeie Aiel din septul Nouă Văi al Aielilor Taardad. Soție a lui Rhuarc, soră-de-soț cu Lian, stăpâna Sălașului Stâncile Reci, și sora-dintâi a mamei Aviendhei.

Angreal: Relicvă din Vârsta Legendelor care permite oricărei persoane capabile să conducă Puterea Supremă să stăpânească o parte mai mare din această Putere decât ar putea să facă fără nici un ajutor. Unele au fost făurite spre a fi folosite de către femei, altele, de către bărbați. Zvonurile în legătură cu existența unor *angreale* care pot fi utilizate atât de bărbați, cât și de femei nu au fost niciodată confirmate. Nu

se mai știe cum erau făurite. În lume nu există prea multe.
Vezi și: a conduce, *sa 'angreal, ter'angreal.*

Arad Doman: Neam aflat pe malurile Oceanului Aryth. În prezent, zbuciumat în același timp de război civil, de războaie împotriva celor care s-au declarat de partea Dragonului Renăscut și de războaie împotriva Tarabonului. Cei mai mulți neguțători din Arad Doman sunt femei, și, potrivit zicalei, „să lași un bărbat să facă negoț cu cineva din Arad Doman” înseamnă să faci ceva deosebit de prostesc. Femeile din Arad Doman au faima – sau, mai bine zis, proasta reputație – de a fi frumoase și seducătoare și de a purta veșminte considerate indecente.

Aram: Tânăr chipeș din neamul Spoitorilor.

Aripă-de-Șoim, Artur: Rege legendar, Artur Paendrag Tanreall a domnit între AL 943-994. A unit toate ținuturile de la apus de Osia Lumii. A trimis chiar și oștiri peste Oceanul Aryth (AL 992), dar legăturile cu acestea s-au pierdut la moartea lui, care a declanșat Războiul de O Sută de Ani. Blazonul său reprezenta un șoim auriu în zbor. *Vezi și:* Războiul de O Sută de Ani.

Atha'an Miere: *Vezi* Oamenii Mării.

Avendesora: în Limba Veche, „Copacul Vieții”. Pomenit în multe povești și legende, în care sunt menționate mai multe locuri unde ar putea fi situat.

Avendoraldera: Copac care creștea în Cairhien, dintr-o mlădiță desprinsă din Avendesora. Mlădița era un dar de la Aieli, datând din 566 NE. Totuși, nu există nici un fel de informații despre posibila legătură dintre Aieli și Avendesora. *Vezi și:* Războiul cu Aieli.

Aviendha: Femeie din Septul Nouă Văi al Aielilor Taardad.

Aybara, Perrin: Tânăr din Emond's Field, fost ucenic de fierar. Este *ta'veren*. *Vezi și:* *ta'veren*.

Ba'alzamon: în limba trolocilor, „Inima întunericului”. Se crede, în mod greșit, că este numele dat de troloci Celui Întunecat. *Vezi și:* Cel Întunecat, troloci.

Bain: Femeie din septul Stânca Neagră al Aielilor Shaarad. Una dintre Fecioarele Lăncii.

Bair. Înțeleaptă din septul Haido al Aielilor Shaarad. Vestitoare-n vise.

Berelain sur Paendraeg: Cea Dintâi din Mayene, Blagoslovita Luminii, Apărătoarea Valurilor, Prima Înscăunată a Casei Paeron. Tânără frumoasă și încăpățânată și o conducătoare pricepută. Obține întotdeauna ceea ce vrea, oricât ar costa acest lucru, dar își ține întotdeauna cuvântul. *Vezi și:* Mayene.

Birgitte: Eroină a numeroase legende și povești, faimoasă atât pentru frumusețe, cât și pentru vitejie și pentru priceperea la trasul cu arcul. Purta un arc de argint și săgeți, tot de argint, care nu-și greșeau niciodată ținta. Una dintre eroii chemați prin sunarea Cornului lui Vaiere. Este întotdeauna legată de Gaidal Cain, eroul legendar pentru mânia sabiei. *Vezi și:* Cain, Gaidal, Cornul lui Vaiere.

Bomhald, Dain: Ofițer al Copiilor Luminii.

Byar, Jaret: Ofițer dintre Copiii Luminii.

Cadin'sor: îmbrăcămintă a războinicilor Aieli, formată din surtuc și pantaloni în nuanțe de maroniu și cenușiu, care nu se observă printre stânci și în umbră; încălțările corespunzătoare sunt din piele moale, înșiretate până la genunchi. În Limba Străveche, „veșminte de lucru”.

Caemlyn: Capitala Andorului.

Cain, Gaidal: Erou faimos pentru mânia sabiei, pomenit în multe legende și povești și legat mereu de Birgitte; se spune că era la fel de chipeș pe cât era ea de frumoasă. Se crede că nu putea fi niciodată învins, atâta timp cât atingea cu picioarele pământul de baștină. Unul dintre eroii chemați prin sunarea Cornului lui Vaiere. *Vezi și:* Birgitte, Cornul lui Vaiere.

Cairhien: Atât numele neamului ce locuiește de-a lungul Osiei Lumii, cât și numele capitalei acestui neam. Orașul a fost pârjolit și prădat în timpul Războiului Aiel, la fel ca multe altele, mai mici sau mai mari, din regat. Drept urmare, locuitorii au fost siliți să renunțe la muncile câmpului și să importe mari cantități de grâne. Asasinarea regelui Galldrain (998 NE) a dus la un război civil între diferitele Case, pentru Tronul Soarelui. Importurile de grâne au fost oprite și s-a

răspândit foametea. Însemnul Cairhienului este un soare auriu cu multe raze care răsare pe un fond de albastrul cerului.

Callandor: Sabia care nu e Sabie, Sabia care nu poate fi atinsă. Sabie de cristal, păstrată cândva în Stâncă din Tear. Un puternic *sa 'angreal* masculin. Luarea ei din încăperea numită Inima Stâncii a fost, la fel ca și căderea Stâncii, unul din principalele semne ale Renașterii Dragonului și ale apropierii de Tarmon Gai'don. *Vezi și:* Dragonul Renăscut, *sa 'angreal*, Stâncă din Tear.

Carridin, Jaichim: Inchizitor din Brațul Luminii, ofițer de rang înalt printre Copiii Luminii.

Cauthon, Abell: Fermier din Ținutul celor Două Râuri. Tatăl lui Mat Cauthon. Soție: Natti. Fiice: Eldrin și Bodewhin, căreia i se mai spune și Bode.

Cauthon, Matrim (Mat): Tânăr din Ținutul celor Două Râuri, care este *ta'veren*.

Căutătorii Adevărului: O organizație polițienească și de spionaj a Imperiului Seanchan. Deși cei mai mulți sunt acareturi ale familiei imperiale, se bucură de puteri extinse. Chiar și cineva dintre cei de Sânge (nobilimea din Seanchan) poate fi arestat dacă nu reușește să răspundă întrebărilor unui Căutător, sau dacă nu reușește să coopereze pe deplin cu un Căutător, ofensă pe care o stabilesc Căutătorii înșiși și pe care o poate verifica doar împărăteasa.

Cei o sută de tovarăși: O sută de bărbați Aes-Sedai, printre cei mai puternici din Vârsta Legendelor, care, conduși de Lews Therin Telamon, au dat lovitura finală care a pus capăt Războiului Umbrei, închizându-l pe Cel Întunecat la loc în temniță. Riposta Celui Întunecat a pângărit *saidin*; cei o sută de tovarăși au înnebunit și au început Frângerea Lumii. *Vezi și:* Vremea Nebuniei, Frângerea Lumii, Adevăratul Izvor, Puterea Supremă.

Cel Întunecat: Numele cel mai obișnuit, folosit în toate ținuturile, al lui Shai'tan. Sursa răului, antiteza Creatorului. Închis de către Creator în momentul Creației într-o temniță din Shayol-Ghul. Una dintre încercările de a-l elibera din temniță a dus la izbucnirea Războiului Umbrei, pângărirea

saidinului, Frângerea Lumii și la încheierea Vârstei Legendelor.

Cele Cinci Puteri: Sunt firele Puterii Supreme, iar numele pe care le poartă corespund lucrurilor care pot fi făcute cu ajutorul lor – Pământul, Aerul (numit uneori și Vânt), Focul, Apa și Spiritul. Sunt numite Cele Cinci Puteri. Orice mănuior al Puterii Supreme va stăpâni mai bine una, sau poate chiar două, dintre aceste puteri, și mai puțin pe celelalte. În Vârsta Legendelor, Spiritul se găsea deopotrivă la bărbați și la femei, însă capacitatea de a folosi Pământul și/sau Focul se regăsea cel mai adesea la bărbați, iar cea de a folosi Apa și/sau Aerul mai ales la femei. Erau și excepții, dar pentru că așa stăteau în general lucrurile, Pământul și Focul au ajuns să fie considerate puteri masculine, iar Aerul și Apa – puteri feminine.

Cele Trei Legăminte: Jurămintele rostite de o Aleasă care devine Aes-Sedai, în timp ce ține în mână Scepтрul Legămintelor, un ter'angreal care face să nu-și poată încălca niciodată cuvântul. Acestea sunt: Să nu rostească nici o vorbă neadevărată. Să nu făurească arme cu care oamenii să se poată ucide între ei. Să nu folosească Puterea ca armă decât împotriva Făpturilor Umbrei, sau pentru a-și apăra viața proprie, viața Străjerului său sau a unei alte Aes-Sedai. Legămintele nu au fost dintotdeauna necesare, însă feluritele întâmplări dinainte de și de după Frângerea Lumii au dus la instaurarea lor. Mai întâi a fost introdus cel de-al doilea, în urma Războiului Puterii. Primul dintre ele, deși respectat, este adesea ocolit de către cele care știu să răsucescă vorbele. Se crede că ultimele două sunt de neîncălcăt.

Chaendaer: Munte din Pustiul Aiel, deasupra văii Rhuidean. *Vezi și:* Pustiul Aielilor, Rhuidean.

Chiad: Femeie din septul Râul cu Stânci al Aielilor Goshien, care au o dușmănie de moarte cu Aielii Shaarad. Una dintre Fecioarele Lăncii.

A conduce: A controla curgerea Puterii Supreme. *Vezi și:* Puterea Supremă.

Congar, Dase: Femeie din Ținutul celor Două Râuri, acum Meștereașă în Emond's Field. Soț: Wit.

Copiii Luminii: O frăție cu stricte convingeri ascetice, care are drept țel înfrângerea Celui Întunecat și distrugerea tuturor Iscoadelor sale. Întemeiată în timpul Războiului de O Sută de Ani de către Lothair Mantejar pentru a contracara numărul tot mai mare de Iscoade ale Celui Întunecat, s-a transformat în timpul războiului într-o organizație militară, cu vederi extrem de rigide și pe deplin convinsă că este singura care deține adevărul și știe ce este bine. Copiii Luminii le urăsc pe femeile Aes-Sedai, considerându-le, ca de altfel și pe cei care le sprijină sau le sunt prieteni, Iscoade ale Celui Întunecat. Sunt cunoscuți și sub numele peiorativ de Mantiile Albe; blazonul lor reprezintă un soare auriu cu multe raze pe fond alb. *Vezi și:* Inchizitorii.

Cornul lui Vaiera: Obiect legendar, pe care-l caută cei porniți în Marele Alai. Se spune că acest Corn poate readuce la viață vitejii morți pentru a lupta împotriva Umbrei. A fost convocat un nou Mare Alai care să pornească în căutarea Cornului, iar Corniații au depus jurămintele în Illian.

Cuendillar: Substanță indestructibilă creată în Vârsta Legendelor. Absoarbe orice forță folosită în încercarea de a o frânge, devenind astfel tot mai puternică. Numită și Inimă de piatră.

Damane: În Limba Străveche, „Cele-n lesă”. Denumire dată de Seanchani femeilor care pot conduce și care, după cum cred ei, se cade să fie controlate cu ajutorul unui a’dam. În tot cuprinsul ținutului Seanchan, tinerele sunt testate în fiecare an, până la vârsta la care se presupune că se va fi manifestat capacitatea înăscută de a conduce. La fel ca în cazul tinerilor despre care se descoperă că posedă această înzestrare (care sunt executați), *damane* sunt scoase din rândul cetățenilor, încetând, de fapt, să mai fie considerate ființe umane. Femeile care pot să conducă, dar care încă nu au devenit *damane*, sunt numite *marath’damane*. Literal „cele care trebuie puse în lesă” *Vezi și:* Seanchan, *a’dam*, *sul’dam*.

Damodred, Seniorul Galadedrid: Unicul fiu al lui Taringail Damodred și al lui Tigraine; fratele vitreg (de tată) al lui Elayne și Gawyn. Blazonul lui reprezintă o sabie argintie

înaripată, cu vârful în jos.

Dantela unei Vârste: Alt nume sub care este cunoscută Pânza. *Vezi și:* Pânza unei Vârste.

Domnița-Moștenitoare: Titlul moștenitoarei la tronul Andorului. Fiica cea mare a reginei îi urmează mamei sale la tron. Dacă regina nu are nici o fiică, tronul revine celei mai apropiate rude de sânge de sex feminin a reginei.

Din Jubai Vânt Sălbatic, Coine: Femeie din neamul Atha'an Miere, Oamenii Mării. Căpităneasă pe brăzdarul-de-ape *Joacă-n val*. Soră cu Jorin.

Din Jubai Aripă Albă, Jorin: Femeie din neamul Atha'an Miere, Oamenii Mării. Călăuza Vânturilor pe brăzdarul-de-ape *Joacă-n val*. Soră cu Coine.

Domolire: Acțiunea, făcută de femeile Aes-Sedai, de a izola bărbații care pot conduce Puterea Supremă. Această acțiune este necesară întrucât orice bărbat care învață să conducă Puterea va înnebuni din pricina murdăriei care întinează *saidin* și, în nebunia lui, se va servi de Puterea Supremă pentru a săvârși fapte îngrozitoare. Bărbatul care a fost domolit poate încă simți Adevăratul Izvor, dar nu-l mai poate atinge. Nebunia care a apărut înaintea domolirii este oprită, dar nu vindecată, și dacă bărbatul este domolit la timp moartea poate fi evitată. *Vezi și:* Puterea Supremă, ferecare.

Domon, Bayle: Căpitan de corabie născut în Illian, cândva prizonier al Seanchanilor; se ocupă acum, cu mare succes, de contrabandă cu mărfuri transportate între Tarabon și Arad Doman, ținuturi sfâșiate de război. Odinioară, colecționar de antichități. Un om care își plătește întotdeauna datoriile.

Dragonul: Numele sub care era cunoscut Lews Therin Telamon în timpul Războiului Umbrei. În nebunia care îi cuprinsese pe toți bărbații Aes-Sedai, Lews Therin a ucis toate persoanele cu care avea o cât de mică înrudire de sânge, precum și pe toți cei pe care îi iubea, câștigându-și astfel numele Ucigașul-de-Neam. *Vezi și:* Cei o sută de tovarăși. Dragonul Renăscut, Profețiile Dragonului.

Dragon Fals: Din când în când, câte un bărbat pretinde că ar fi Dragonul Renăscut, dobândind și suficienți susținători

cât să fie nevoie de o armată pentru a fi înfrânt. Unii au început războaie care au afectat mai multe neamuri. De-a lungul secolelor, cei mai mulți au fost bărbați incapabili să conducă Puterea Supremă, dar câțiva au reușit. Cu toate acestea, toți au dispărut sau au fost prinși și uciși înainte să se îndeplinească vreuna dintre Profețiile despre Renașterea Dragonului. Acești oameni sunt numiți Falși Dragoni. Printre cei care puteau conduce, cei mai înzestrați au fost Raolin Dușmanul Întunecimii (DFL 335-6), Yurian Arc-de-Piatră (circa 1300-1308 DFL), Davian (AL 351), Guaire Amalasan (AL 939-43) și Logain (997 NE). *Vezi și:* Dragonul Renăscut, Războiul celui de-al doilea Dragon.

Dragonul Renăscut: Potrivit Profețiilor Dragonului, omul care este reîncarnarea lui Lews Therin Ucigașul-de-Neam. *Vezi și:* Cei o sută de tovarăși, Dragonul, Dragon Fals, Profețiile Dragonului.

Egeanin: Căpitan al unui vas Seanchan; i s-a încredințat o misiune specială, pe uscat.

Elaida: Femeie Aes-Sedai din Ajah Roșie, sfetnica reginei Morgase din Andor. Uneori, are darul Prorocirii.

Elayne din Casa Trakand: Fiica reginei Morgase, Domnița-Moștenitoare a tronului Andorului, în prezent Aleasă. Blazonul ei este un crin auriu.

Estanda: înaltă Doamnă din Tear, care crede de cuviință să primească ceea ce i se cuvine încet, dar temeinic.

Faile: în Limba Străveche, înseamnă „șoimiță”. Nume pe care și l-a luat Zarine Bashere, o tânără din Saldaea.

Far Dareis Mai: Literal, „Fecioarele Lăncii”. Una dintre frățiile de războinici ale Aielilor; spre deosebire de toate celelalte, nu acceptă decât femei. Fecioarele nu se pot căsători și rămâne în frăție, nici nu pot lupta cât timp sunt însărcinate. Orice copil care se naște este dat spre a fi crescut de o altă femeie, astfel încât nimeni nu mai știe cine este mama sa. („Nu poți aparține nici unui bărbat și nici un bărbat și nici un copil nu îți pot aparține. Lancea îți este iubitul, copilul și întreaga ta viață.”) *Vezi și:* Aiel, Frățiile războinice ale Aielilor.

Ferecare: Procedu prin care o femeie care poate

conduce Puterea este definitiv împiedicată s-o facă, de către alte Aes-Sedai. Ea își păstrează capacitatea de a simți Adevăratul Izvor, dar nu-l poate atinge. S-a întâmplat atât de rar, încât novicelor li se cere să țină minte numele și crimele tuturor femeilor care au fost ferecate. În mod oficial, ferecarea este urmarea unui proces și a condamnării pentru o anumită crimă. Atunci când se întâmplă în mod accidental, se numește /being bumed out/. În practică, termenul „ferecare” este folosit și într-un caz, și în celălalt.

Făr-de-Suflet: *Vezi:* Vinețiu.

Fiica Noptii: *Vezi:* Lanfear.

Flacăra din Tar Valon: Simbolul orașului Tar Valon, al Supremei Înscăunate și al femeilor Aes-Sedai. Reprezentare stilizată a unei flăcări; o lacrimă albă cu vârful în sus.

Frățiile războinice ale Aielilor: Toți războinicii Aieli fac parte din câte o frăție, precum Căinii de Piatră (*Shae'en M'taal*), Pavezele Roșii (*Aethan Dor*). Căutătorii-de-Apă (*Duadhe Mahdi'in*) sau Fecioarele Lăncii (*Far Dareis Mai*). Fiecare frăție își are propriile obiceiuri și, câteodată, propriile îndatoriri. De pildă, Pavezele Roșii au în sarcină menținerea ordinii. Căinii de Piatră servesc de multe ori ca ariergardă în timpul retragerilor, iar Fecioarele sunt deseori trupe de recunoaștere. Clanurile Aielilor se atacă și se luptă adesea între ele, dar membrii aceleiași Frății nu se bat unul cu altul, chiar dacă fac parte din clanuri învrăjbite. Astfel, există mereu căi de comunicare între clanuri, chiar și atunci când războiul s-a stârnit. *Vezi și: Aiel, Pustiul Aiel, Far Dareis Mai.*

Frângerea Lumii: în Vremea Nebuniei, bărbați Aes-Sedai care își pierduseră mințile și care puteau mânui Puterea Supremă într-o măsură acum necunoscută, au schimbat fața pământului. Au provocat cutremure nimicitoare, au doborât lanțuri de munți, au înălțat alții, au făcut uscatul să se ridice pe locurile unde fuseseră mări și oceanul să se reverse peste locurile unde fusese uscatul. În multe părți ale lumii populația a dispărut aproape cu totul, iar supraviețuitorii s-au risipit ca praful în vânt. Această distrugere este amintită în povești, legende și în istorie sub numele de Frângerea Lumii. *Vezi și: Vremea Nebuniei, Cei o sută de tovarăși.*

Gaidin: Literal – „Fratele Bătăliilor”. Titlu folosit de Aes-Sedai pentru Străjeri. *Vezi și:* Străjer.

Galad: *Vezi:* Damodred, Seniorul Galadedrid.

Gaul: Bărbat din septul Imran al Aielilor Shaarad, care au o dușmănie de moarte cu Aielii Goshien. Unul dintre Căinii de Piatră.

Gawyn din Casa Trakand: Fiul Reginei Morgase și fratele lui Elayne, căreia, la urcarea pe tron, îi va deveni Primul Prinț al Sabiei. Blazonul său este un mistreț alb.

Gelb, Florian: Fost marinar, are motive să-l evite pe Bayle Domon.

Inchizitorii: Ordin în cadrul frăției Copiilor Luminii. Scopul lor declarat este descoperirea adevărului în caz de neînțelegeri și dezvăluirea Iscoadelor Celui Întunecat. Metoda lor obișnuită de interogare este tortura; atitudinea lor obișnuită: cred că deja cunosc adevărul și nu trebuie decât să își facă victima să mărturisească. Inchizitorii își spun „Brațul Luminii”, brațul care scoate adevărul la iveală, și uneori acționează ca și cum ar fi complet separați de Copiii Luminii și de Consiliul Unșilor, care îi conduce pe Copii. În fruntea Inchizitorilor este Marele Inchizitor, care face parte din Consiliul Unșilor. Semnul lor este o cârjă păstorească, roșie ca sângele.

Iscoade ale Celui Întunecat: Cei care-l slujesc pe Cel Întunecat, cu credința că au să dobândească mare putere și răsplăți însemnate, poate chiar nemurirea, după ce el va fi eliberat din temniță.

Illian: Port important la Marea Furtunilor, capitala neamului cu același nume.

Isendre: Femeie frumoasă și misterioasă, care călătorește în Pustiul Aiel.

Înalții Seniori din Tear: Stăpânitorii din Tear, unde nu există rege sau regină; sunt constituiți într-un consiliu. Iau toate deciziile împreună. Numărul lor nu este fix. De-a lungul anilor au fost între douăzeci și șase. Nu trebuie confundați cu Seniorii din ținut, care sunt nobili ceva mai puțin importanți.

Înțeleaptă: Printre Aieli, Înțeleptele sunt femeile alese de către alte Înțelepte și instruite în arta vindecării, a cunoașterii

ierburilor și altele, asemenea Meștereselor. De obicei există câte o singură Înțeleaptă în fiecare sălaș al unui clan sau al unui sept. Despre unele Înțelepte se spune că au puteri uimitoare de tămăduire și că pot face lucruri care par miraculoase. Se bucură de mare autoritate și au responsabilități pe măsură, dar exercită o influență puternică asupra căpeteniilor de sept și de clan, chiar dacă aceștia le acuză de multe ori că se amestecă prea mult.

Înzestrări: Folosirea Puterii Supreme cu ținte precise. Cea mai cunoscută este, firește, Tămăduirea. Altele s-au pierdut, precum Topirea-n-văzduh, adică puțința de a călători dintr-un loc într-altul într-o clipă, fără a străbate, propriu-zis, spațiul. Prorocirea, capacitatea de a prezice viitorul, dar numai în linii mari, se întâlnește foarte rar. Altă înzestrare crezută pierdută este Vestirea-n vise, care presupune, printre altele, capacitatea unei Vestitoare de a-și înțelege visele pentru a prezice viitorul, cu mai multe amănunte decât Prorocirea. Unele Vestitoare au capacitatea de a pătrunde în Tel'aran'rhiod, Lumea Viselor și, se spune, chiar în visele altor persoane. Ultima Vestitoare-n vise cunoscută a fost Corianin Nedeal, care a murit în 526 NE; acum mai există una, despre care nu știu decât puțini.

Jocul caselor: Nume dat intrigilor, comploturilor și manipulărilor menite să producă avantaje pentru Casele nobile. Se pune mare preț pe subtilitate, pe încercarea de a atinge un scop sub aparența atingerii altuia, și pe obținerea de rezultate fără cel mai mic efort vizibil. Cunoscut și ca Marele Joc și uneori prin denumirea din Limba Străveche; *Daes Dae'mar*.

Kadere, Hadnan: Neguțător ambulant care călătorește în Pustiul Aiel. Are cunoștințe pe care e gata să le vândă, dacă găsește prețul potrivit.

Kaf: Băutură din Seanchan, care se fierbe până devine neagră și se bea fierbinte și aburindă, uneori îndulcită, dar de cele mai multe ori neîndulcită. Băutură stimulantă.

Keille Shaogi: *Vezi:* Shaogi, Keille.

Lan; al'Lan Mandragoran: Străjer, însoțitorul lui Moiraine, legat de ea. Regele fără coroană din Malkier, Dai

Shan. Ultimul senior Malkier în viață. *Vezi și:* Străjer, Moiraine, Malkier.

Lanfear: în limba veche, „Fiica Noptii”. Una dintre Rătăciți, poate cea mai puternică, alături de Ishamael. Spre deosebire de ceilalți Rătăciți, și-a ales singură numele. Se spune că fusese îndrăgostită de Lews Therin Telamon, urând-o pe Ilyena, soția acestuia. *Vezi și:* Rătăciți, Dragonul.

Leane: Aes-Sedai din Ajah Albastră, Păstrătoarea Cronicilor. *Vezi și:* Ajah, Păstrătoarea Cronicilor.

Lews Therin Telamon, Lews Therin Ucigașul-de-Neam: *Vezi:* Dragonul.

Liandrin: Femeie Aes-Sedai din Ajah Roșie, originară din Tarabon. Se știe acum că face parte din Ajah cea Neagră.

Limba Străveche: Limba vorbită în Vârsta Legendelor. În general, se așteaptă ca nobilii și persoanele educate să o învețe, însă cei mai mulți nu cunosc decât câteva cuvinte. Traducerile din Limba Străveche sunt de cele mai multe ori dificile, deoarece limba este capabilă să exprime înțelesuri care se deosebesc între ele într-un mod foarte subtil.

Lini: Doica din copilărie a lui Elayne, și, înainte de ea, doica mamei sale, Morgase.

Logain: Bărbat care a pretins cândva că este Dragonul Renăscut, acum domolit și ținut prizonier în Turnul Alb din Tar Valon.

Loial: Ogier din steddinul Shangtai. Își dorește să scrie o carte despre Dragonul Renăscut.

Luhhan, Haral: Fierar din Ținutul celor Două Râuri, membru în Sfatul Satului din Emond's Field. Soția sa Alsbet este membră în Soborul Femeilor.

Mana Pustiitoare: Regiune de la miazănoapte, pervertită în întregime de Cel Întunecat. Sălașul trolocilor, Myrddraalilor și al altor creaturi ale Celui Întunecat.

Marele Alai pornit pe urmele Cornului: Ciclu de povești referitoare la legendara căutare a Cornului lui Vaier, în perioada cuprinsă între sfârșitul Războaielor Troloce și începutul Războiului de O Sută de Ani. Istorisirea în întregime a acestor povești ar dura zile întregi.

Marele Stăpân al Întunericului: Numele pe care îl

folosesc Iscoadele Celui Întunecat pentru a se referi la Shai'tan, pretinzând că ar fi o blasfemie să folosească numele lui adevărat.

Marele Șarpe: Simbolul timpului și al eternității, considerat străvechi chiar și în Vârsta Legendelor, constând dintr-un șarpe care își mănâncă propria coadă. Femeilor care au ajuns Alese printre Aes-Sedai li se oferă drept răsplată un inel cu această formă.

Malkier: Neam care a făcut odinioară parte din Ținuturile de la Hotar, acum înghițit de Mana Pustiitoare. Însemnul Malkierului reprezenta un cocor auriu în zbor.

Manetheren: Unul dintre cele Zece Neamuri care au făcut Al doilea Pact și de asemenea capitala acestui neam. Atât orașul, cât și oamenii au pierit în timpul Războaielor Troloce. *Vezi și:* Războaiele Troloce.

Mantiile Albe: *Vezi:* Copiii Luminii.

Mayene: Oraș-stat la Marea Furtunilor, care și-a dobândit prosperitatea și independența datorită puținței de a găsi bancurile cu ulei de pește, la fel de prețios precum uleiul de măsline produs în Tear, Illian și Tarabon. Aproape toate lămpile ard cu ulei de pește sau de măsline. Stăpânitoarea din Mayene, numită Cea Dintâi, este Berelain, descendentă a unei familii care se pretinde din spița lui Artur Aripă-de-Șoim. Însemnul orașului este un uliu auriu, în zbor.

Melaine: Înțeleaptă din septul Jhirad al Aielilor Goshien. Vestitoare-n vise.

Menestrel: Povestitor itinerant, muzician, jongler, acrobat și clown. Ușor de recunoscut după mantiile lor speciale, din petice multicolore, menestrelii merg în principal prin sate sau prin orașele.

Merrilin, Thom: Menestrel, în legătură cu care lucrurile nu sunt atât de simple pe cât par.

Meștereașă: În sate, o femeie aleasă de Soborul Femeilor ca să facă parte din Sobor, deoarece poate vindeca și prezice vremea și este de asemenea înzestrată cu bună judecată. O poziție de mare responsabilitate și autoritate, atât în fapt, cât și implicit. Este de obicei considerată egala Starostelui, la fel cum Soborul Femeilor este egal cu Sfatul

Satului. Spre deosebire de Staroste, ea este aleasă pe viață și se întâmplă foarte rar ca o Meșterea să fie înlăturată din slujbă înainte de moarte. În funcție de ținut, poate avea un alt nume precum Călăuză, Tămăduitoare, Înțeleaptă sau Cititoare.

Afin: Tânără care are înzestrarea de a citi aurele pe care le zărește uneori împrejurul felurișilor oameni.

Moiraine: Aes-Sedai din Ajah Albastră. Născută în Casa Damodred, dar nu în spița moștenitorilor tronului, a fost crescută în Palatul Regal din Cairhien.

Morgase: Regina din Andor, prin mila Luminii, Apărătoarea Regatului, Protectoarea Poporului, Prima Însăunată a Casei Trakand. Blazonul ei reprezintă trei chei de aur. Blazonul Casei Trakand este o cheie de argint.

Myrddraali: Creaturi ale Celui Întunecat, conducătorii trolocilor. Odrasle ale trolocilor în care materialul uman folosit la zămislirea acestora iese din nou la suprafață, dar este slujit de stigmatul răului. Fizic seamănă cu oamenii, doar că nu au ochi, însă văd la fel de bine ca vulturii, deopotrivă în întuneric și la lumina zilei. Au anumite feluri de puteri, care izvorăsc de la Cel Întunecat, printre care cea de a-și face inamicul să încremenească de groază doar aruncându-i o privire și cea de a dispărea acolo unde sunt umbre. Una dintre puținele lor slăbiciuni cunoscute este reticența de a trece peste o apă curgătoare. Sunt cunoscuți sub diferite nume, în funcție de ținut: Jumate-Om, Făr-de-Ochi, Umbrărau, Pândar, Pierit.

Natael, Jasin: Menestrel care călătorește în Pustiul Aiel.

Niall, Pedron: Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii. *Vezi și:* Copiii Luminii.

Oamenii Mării: Mai corect spus, Atha'an Miere, Poporul Mării. Locuitori ai insulelor din Oceanul Aryth și din Marea Furtunilor, petrec puțin timp pe acele insule, trăindu-și viața la bordul corăbiilor. Comerțul pe mare se face, în principal, cu corăbiile Oamenilor Mării.

Ogieri: Făptură non-umană, care se distinge prin înălțime (un bărbat Ogier adult are în mod obișnuit zece picioare), nasul lat, aproape ca un bot, și urechile lungi și împodobite cu smocuri de păr. Ogierii trăiesc în regiuni numite steddinguri.

Împiedicați să revină în steddinguri după Frângerea Lumii (perioadă numită de ei Exilul) au fost cuprinși de Dor. Orice Ogier care stă prea mult departe de stedding se îmbolnăvește și moare. Sunt cunoscuți drept meșteri zidari – ei sunt cei care au clădit marile orașe ale oamenilor, după Frângere, însă acest meșteșug este considerat numai o înzestrare pe care au dobândit-o în Exil, mult mai puțin importantă decât arta de a cultiva copacii din stedding, mai ales Falnicii Copaci. Nu-și prea părăsesc steddingurile, decât atunci când sunt chemați pentru reparații, și nu prea au legături cu oamenii. Multă lume crede că sunt numai niște făpturi de legendă. Se crede că sunt un neam pacifist și că se mânia foarte rar, însă unele povești din vechime spun că au luptat alături de oameni în Războaiele Troloce și că sunt de neînduplecat. Sunt împătimiți după cunoaștere, iar cărțile și poveștile lor conțin, adesea, lucruri necunoscute oamenilor. În general, trăiesc cam de trei ori mai mult decât un om. *Vezi și:* Frângerea Lumii, stedding.

Ordeith: în Limba Străveche, „pelin”. Numele pe care și l-a luat un bărbat care-l sfătuiește pe Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii.

Osia Lumii: Șir înalt de munți, cu doar câteva trecători, care desparte Pustiul Aiel de Ținuturile de la Apus.

Păstrătoarea Cronicilor: A doua ca putere după Suprema Înscăunată, căreia îi este și secretară. Aleasă pe viață de către Divanul Turnului, în general din rândul aceleiași Ajah ca și Suprema. Mai puțin oficial i se spune și doar Păstrătoarea. *Vezi și:* Suprema Înscăunată, Ajah.

Pânza unei Vârste: Roata Timpului țese firele vieților omenești într-o Pânză a Vârstei, numită uneori pur și simplu Pânza, care alcătuiește substanța realității acelei Vârste. *Vezi și:* ta'veren.

Pribegii: *Vezi:* Tuatha'an.

Profețiile Dragonului: Puțin cunoscute și pomenite, profețiile înscrise în Ciclul Karaethon spun că Cel Întunecat va ajunge din nou liber să atingă lumea și că Lews Therin Telamon, Dragonul, cel care a frânt lumea, va renaște pentru a purta ultima bătălie cu Umbra, Tarmon Gai'don. Potrivit Profețiilor, el va salva lumea... și o va Frânge din nou. *Vezi și:*

Dragonul.

Pustiul Aiel: Ținutul ostil, aproape arid, din partea de răsărit a Osiei Lumii, pe care Aielii îl numesc Ținutul Întreit. Puțini străini se aventurează în Pustiu; Aielii consideră că sunt în război cu toate celelalte neamuri și nu sunt binevoitori cu străinii. Numai neguțătorii ambulanți, menestrelii și Spoitorii au îngăduința să intre și, chiar și cu ei, contactele sunt limitate. Pe aceștia din urmă, Aielii îi numesc „Pierduții”. Nu sunt cunoscute nici un fel de hărți ale Pustiului propriu-zis.

Puterea Supremă: Puterea care vine din Adevăratul Izvor. Majoritatea oamenilor sunt complet incapabili să conducă Puterea Supremă. Foarte puțini pot fi învățați să o facă și încă și mai puțini se nasc cu această capacitate. Aceștia din urmă nu au nevoie să fie învățați nimic; fie că vor, fie că nu, ei ating Adevăratul Izvor și conduc Puterea Supremă, uneori fără să își dea seama ce fac. Această capacitate înnăscută se manifestă de obicei la sfârșitul adolescenței sau la începutul maturității. Dacă nu sunt învățați să țină Puterea sub control, sau dacă nu învață singuri să facă acest lucru (extrem de dificil, numai una din patru persoane având sorți de izbândă), moartea este inevitabilă. Începând cu Vremea Nebuniei, nici un bărbat nu a mai fost în stare să conducă Puterea fără să înnebunească și toți – chiar și cei care au învățat să țină, într-o oarecare măsură, Puterea sub control – au murit de o boală ucigătoare care îl făcea pe cel ce suferea de ea să putrezească de viu, o boală provocată, ca și nebunia, de pângărirea *saidinului* de către Cel Întunecat. Pentru femeile care nu știu să țină Puterea sub control moartea este mai puțin îngrozitoare, dar tot inevitabilă. Femeile Aes-Sedai caută fetele și bărbații care au această capacitate înnăscută; pe fete pentru a le salva, dar și pentru a crește numărul de Aes-Sedai, iar pe bărbați – pentru a împiedica producerea lucrurilor îngrozitoare pe care aceștia le comit, inevitabil, în nebunia lor, cu ajutorul Puterii. *Vezi și:* Aes-Sedai, a conduce, Vremea Nebuniei, Adevăratul Izvor.

Rătăciții: Numele dat pentru treisprezece dintre cei mai puternici bărbați și femei Aes-Sedai din Vârsta Legendelor,

deci printre cei mai puternici cunoscuți vreodată, care au trecut de partea Celui Întunecat în timpul Războiului Umbrei în schimbul promisiunii de a dobândi nemurirea. Potrivit atât legendelor, cât și unor fragmente din consemnările istorice, au fost închiși împreună cu Cel Întunecat când temnița lui a fost din nou pecetluită. Numele lor sunt încă folosite pentru a speria copiii. Acestea sunt: Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Ishamael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael și Semirhage.

Războaiele Troloce: Serie de războaie care au început în jurul anului 1000 DFL și au durat mai mult de trei sute de ani, în timpul cărora armatele de troloci au pustiit lumea. În cele din urmă trolocii au fost nimiciți sau împinși înapoi în Mana Pustiitoare, dar unele neamuri au dispărut, în timp ce din altele au rămas foarte puțini supraviețuitori. Din consemnările istorice nu s-au păstrat decât fragmente.

Războiul Puterii: Vezi: Războiul Umbrei.

Războiul de O Sută de Ani: Serie de războaie, unele simultane, între alianțe aflate într-o permanentă mutație, izbucnite brusc la moartea lui Artur Aripă-de-Șoim, din cauza luptei pentru imperiu. A durat din 994 AL până în 1117 AL. Războiul a nimicit populația din multe ținuturi, de la Oceanul Aryth până la Pustiul Aiel, de la Marea Furtunilor până la Mana Pustiitoare. Distrugerile au fost atât de masive, încât nu se mai păstrează decât fragmente din consemnările istorice ale timpului. Imperiul lui Artur Aripă-de-Șoim a fost fărâmițat și s-au constituit neamurile de astăzi. *Vezi și:* Aripă-de-Șoim, Artur.

Războiul celui de-al doilea Dragon: Război purtat între 939 și 943 AL, împotriva falsului Dragon Guaire Amalasan. În timpul său, un tânăr rege numit Artur Tanreall Paendrag, cunoscut mai târziu drept Artur Aripă-de-Șoim, a dobândit un mare prestigiu.

Războiul Umbrei: Cunoscut și sub numele de Războiul Puterii, a pus capăt Vârstei Legendelor. A început la puțin timp după încercarea de a-l elibera pe Cel Întunecat și curând a cuprins toată lumea. Lumea, pentru care nu mai exista nici măcar amintirea războiului, a redescoperit fiecare fațetă a

acestuia, adesea mânjită de atingerea Celui Întunecat, iar Puterea Supremă a fost folosită ca armă. Războiul a luat sfârșit prin închiderea Celui Întunecat la loc în temniță. *Vezi și: Cei o Sută de Tovarăși, Dragonul.*

Războiul cu Aielii (976—978 NE): Atunci când regele Laman din Cairhien a tăiat din rădăcini Avendoraldera, mai multe clanuri de Aieli au trecut Osia Lumii, au pustiit și au ars capitala regatului precum și alte orașe mai mici sau mai mari, iar războiul s-a întins în Andor și Tear. În general, se spune că Aielii au fost, în sfârșit, învinși, în Bătălia de la Zidurile Strălucitoare din Tar Valon. De fapt, în acea bătălie, Laman a fost ucis, așa că Aielii s-au întors de unde pleaseră, după ce și atinseseră ținta. *Vezi și: Avendoraldera, Cairhien.*

Rendra: Femeie din Tarabon. Proprietara hanului Curtea celor Trei Pruni, din Tarabon.

Rhuarc: Aiel, căpetenia clanului Taardad.

Rhuidean: Loc din Pustiul Aiel, unde trebuie să meargă orice bărbat care vrea să devină căpetenie de clan și orice femeie care vrea să devină Întealeptă. Bărbaților li se permite să intre o singură dată, femeilor de două ori. Numai un bărbat din trei supraviețuiește călătoriei în Rhuidean. Rata de supraviețuire la femei este mult mai ridicată, în cazul ambelor vizite. Locul unde este situat este bine ținut secret de către Aieli. Pedepsa convenită pentru o persoană care nu este de neam Aiel și care pătrunde în Rhuidean este moartea, dar unii, privilegiați (așa cum sunt neguțătorii ambulanți sau menestrelii) sunt doar dezbrăcați până la piele și (după ce li se dă un burduf cu apă) li se dă voie să încerce să iasă afară din Pustie.

Roata Timpului: Timpul este o roată cu șapte spițe, fiecare spiță reprezentând o Vârstă. Pe măsură ce Roata se învârtă, Vârstele vin și pleacă, fiecare lăsând în urmă amintiri care se transformă în legendă, apoi în mit și sunt uitate până la întoarcerea aceleiași Vârste. Pânza Vârstei este ușor diferită la fiecare întoarcere a unei Vârste și de fiecare dată au loc schimbări și mai importante, dar în esență este aceeași Vârstă.

Rostirea numelui Celui Întunecat: Rostirea

adevăratului nume al Celui Întunecat (Shai'tan) îi atrage acestuia atenția și provoacă inevitabil ghinioane, dacă nu chiar adevărate nenorociri. Din acest motiv sunt folosite mai multe eufemisme, printre care se numără: Cel Întunecat, Părintele Minciunii, Foc-n-văz, Stăpânul Mormintelor, Păstorul Noptii, Otravă-n sânge, Năpasta Sufletului, Mușcă-Inimă, Arde-larba și Mană-n-Frunze. Iscoadele îl numesc Marele Stăpân al Întunericului. Despre cineva care pare că face totul pentru ca nenorocirile să se abată asupra sa se spune adesea că „rostește numele Celui Întunecat”.

Sa'angreal: Obiect extrem de rar care îi permite persoanei care îl posedă să conducă o parte mult mai mare din Puterea Supremă decât ar putea face în mod normal, fără să-și pună viața în primejdie. *Sa 'angrealul* seamănă cu *angrealul*, dar este mult, mult mai puternic. Cineva care mănuieste un *sa 'angreal* este cu atât mai puternic față de cineva cu un *angreal*, cu cât cel cu un *angreal* este mai puternic față de cineva care mănuieste Puterea fără nici un ajutor. Nu se mai știe cum era făurit. La fel ca în cazul *angrealelor*, există *sa'angreale* feminine și masculine. Au rămas încă și mai puține decât *angrealele*.

Sa'sara: Un dans necuviincios din Saldea, scos în afara legii de mai multe regine, dar în zadar. În istoria Saldeei sunt consemnate trei războaie, două răscoale și foarte multe uniuni și/sau dezbinări între casele nobile, precum și nenumărate dueluri, toate stârnite de femei care au dansat *sa'sara*. Se crede că una din răscoale a fost potolită atunci când regina învinsă a dansat *sa'sara* pentru generalul învingător; el a luat-o de soție și a repus-o pe tron. Această povestire nu se găsește în nici una dintre consemnările istorice oficiale și a fost negată de fiecare regină din Saldea.

Saidar, saidin: *Vezi:* Adevăratul Izvor.

Sala Slujitorilor: în Vârsta Legendelor, locul de întrunire al bărbaților și femeilor Aes-Sedai.

Sandar, Juilin: Prinzaș-de-furi din Tear.

Sălbăticiune: Femeie care a învățat de una singură să conducă Puterea Supremă, supraviețuind crizei peste care trece doar una din patru. Astfel de femei își construiesc de

obicei bariere, prin care să se protejeze de la a ști ce fac. Dacă aceste bariere pot fi distrase, atunci Sălbăticiunile sunt printre cele mai puternice. Termenul este deseori folosit într-un mod peiorativ.

Seana: Înțeleaptă din septul Stânca Neagră al Aielilor Nakai. Vestitoare-n vise.

Seanchan: Descendenții armatelor pe care Artur Aripă-de-Șoim le-a trimis peste Oceanul Aryth, și care se întorc pentru a pune din nou stăpânire pe ținuturile strămoșilor lor. Convingerea lor este că, pentru ca toată lumea să fie în siguranță, orice femeie care poate conduce trebuie controlată, iar orice bărbat cu această înzestrare trebuie ucis.

2. Ținutul de unde vin aceștia.

Sevanna: Femeie din septul Domai al Aielilor Shaido. Văduvă a lui Suladric, care a fost căpetenia clanului Shaido, deci stăpâna Sălașului Comarda până la alegerea unei alte căpetenii.

Shaogi, Kelle: Neguțătoare ambulantă care călătorește în Pustiul Aiel. O femeie ale cărei planuri îi sunt mai impunătoare chiar și decât statura.

Shayol-Ghul: Munte din Ținuturile Pârjolite, locul în care se află temnița Celui Întunecat.

Siuan Sanche: Fiica unui pescar din Tear. Conform legilor din ținut, a fost imbarcată pe o corabie către Tar Valon, în mai puțin de două zile după ce s-a descoperit că putea conduce. A făcut parte din Ajah Albastră și a fost aleasă Supremă Înscăunată în 988 NE.

Stăpânii Spaimei: Bărbații și femeile care, fiind capabili să conducă Puterea Supremă, au trecut de partea Umbrei în timpul Războaielor Troloce și au condus oștirile de troloci și de Iscoade ale Celui Întunecat. Uneori, cei mai puțin învățați îi confundă cu Rătăciții.

Stânca din Tear: Fortăreață gigantică, despre care se spune că a fost clădită la scurtă vreme după Frângerea Lumii, cu ajutorul Puterii Supreme. A fost asediată și atacată de nenumărate ori, dar a căzut într-o singură noapte în mâinile Dragonului Renăscut și ale câtorva sute de Aieli, împlinindu-se astfel două părți din Profețiile Dragonului. În fortăreață se

află o colecție de angreale și ter'angreale, aproape la fel de multe ca în Turnul Alb. Se zice că obiectele au fost adunate acolo ca o încercare de a eclipsa Callandor.

Stedding: Căminul Ogierilor. Multe steddinguri au fost abandonate după Frângerea Lumii. Sunt apărute, deși nimeni nu mai înțelege cum, așa încât înăuntrul lor nici o femeie Aes-Sedai nu poate folosi Puterea Supremă și nici măcar nu poate simți existența Adevăratului Izvor. Încercările de a mânui Puterea Supremă din exteriorul unui stedding nu au nici un efect în interiorul acestuia. Trolocii nu intră într-un stedding decât dacă nu au încotro. Nici Myrddraalii nu intră decât în situații desperate, și chiar și atunci o fac cu scârbă și fără tragere de inimă. Până și Iscoadele Celui Întunecat, dacă îi sunt cu adevărat devotate, nu se simt în largul lor în interiorul unui stedding.

Străjer: Războinic legat de o femeie Aes-Sedai. Această legătură are de-a face cu Puterea Supremă și prin ea bărbatul dobândește capacitatea de a se vindeca rapid, de a nu avea nevoie de mâncare și de odihnă vreme îndelungată și de a simți de la distanță atingerea Celui Întunecat. Atâta vreme cât este în viață, femeia Aes-Sedai de care este legat știe că trăiește, indiferent cât de departe se află, iar când moare, ea va ști când și cum a murit. Totuși, legătura dintre ei nu îi spune femeii Aes-Sedai cât de departe se află și în ce direcție. Majoritatea Ajah cred că o femeie Aes-Sedai poate avea un singur Străjer legat de ea, femeile din Ajah Roșie refuză să fie legate de Străjeri, iar Ajah Verde este de părere că o femeie Aes-Sedai poate lega câți Străjeri dorește. Etic vorbind, Străjerii trebuie să încuviințeze această legătură, dar se cunosc cazuri în care ea s-a făcut fără acord. Ce avantaje au femeile Aes-Sedai de pe urma acestei legături este un secret bine păstrat. *Vezi și:* Aes-Sedai.

Sul'dam: Literal, „mâna care ține lesa”. Numele dat de Seanchani femeilor cu capacitatea de a controla, folosind un *a'dam*, o altă femeie care conduce. Tinerele din Seanchan sunt testate pentru a li se descoperi acest talent, în același timp cu testarea pentru *damane* și la aceeași vârstă. Poziție destul de respectabilă printre Seanchani. Se găsesc mult mai

multe *sul'dam* decât *damane*. *Vezi și: a'dam, damane, Seanchan*.

Suprema Încăunată: Titlul conducătoarei femeilor Aes-Sedai. Aleasă pe viață de către Divanul Turnului, cel mai înalt consiliu al femeilor Aes-Sedai, alcătuit din câte trei reprezentante ale fiecăreia din cele șapte Ajah. Suprema Încăunată se bucură, cel puțin teoretic, de autoritate aproape supremă în rândul femeilor Aes-Sedai. Rangul ei este echivalentul celui de rege sau regină. Cu o adresare mai familiară i se spune pur și simplu Suprema.

Supremul Scaun: Tronul pe care stă Suprema Încăunată.

Sursa: O pereche de bețișoare subțiri, folosite ca tacâmuri în Arad Doman, în loc de furculițe. Unii consideră că neguțătorii de aici își datorează proverbiala perseverență dificultății de a mânca folosind *sursa*; alții pretind că firea celor din Arad Doman, la fel de vestită, are aceeași cauză.

Ta'maral'ailen: în Limba Străveche, „Nodul Sortii”. O mare schimbare în Pânza unei Vârste, petrecută în jurul unuia sau mai multor *ta'veren*. *Vezi și: Pânza unei Vârste, ta'veren*.

Tarabon: Popor de pe țărmul Oceanului Aryth. Capitala: Tanchico. Cândva, un important neam de negustori, de la care proveneau, printre altele, covoare, vopseluri și artificii produse de Breasla Artificierilor. Acum, sfâșiat de un război civil, și, în același timp, și de războaie împotriva ținutului Arad Doman și a celor jurați Dragonului Renăscut.

Tarmon Gai'don: Ultima Bătălie. *Vezi și: Profețiile Dragonului, Cornul lui Vaiere*.

Ta'veren: Persoană în jurul căreia Roata Timpului țese toate firele alăturate și poate chiar toate firele vieții, pentru a forma Nodul Sortii. *Vezi de asemenea: Pânza unei Vârste*.

Tear: Port important la Marea Furtunilor. De asemenea, orașul-capitală al acestui popor. *Vezi și: Stânca din Tear*.

Telamon, Lews Therin: *Vezi: Dragonul*.

Tel'aran'rhiod: în Limba Străveche, „Lumea Nevăzută” sau „Lumea Viselor”. O lume întrezărită în vise, care, după cum credeau anticii, înconjoară toate celelalte lumi posibile. Spre deosebire de alte vise, ceea ce li se întâmplă ființelor vii

în Lumea Viselor este real; o rană primită aici există și după trezire, iar dacă cineva moare în *Tel'aran'rhiod*, nu se va mai trezi deloc.

Ter'angreal: Rămășiță din Vârsta Legendelor, obiect care folosește Puterea Supremă. Spre deosebire de *angreale* și *sa'angreale*, acestea au fost create pentru un anumit scop. De pildă, unul face jurămintele de neîncălcă. Unele sunt folosite de Aes-Sedai, dar scopurile lor primordiale au rămas în general necunoscute. Altele pot ucide sau pot răpi înzestrarea de a conduce puterea. *Vezi și*: angreal, sa'angreal.

Toiean: Înalt Senior din Tear. Bărbat care își dorește ceea ce nu va putea obține, nici prin marea sa avere, nici datorită chipului său plăcut.

Troloci: Creaturi ale Celui Întunecat, zămislite în timpul Războiului Umbrei. De statură uriașă, extrem de malefici, sunt un amestec de material uman și animal șiucid din plăcerea de a ucide. Vicleni, perfizi și trădători, doar cei de care se tem pot avea încredere în ei. Sunt organizați în bande, similare cu triburile, cele mai importante fiind Dha'vol, Ko'bal și Dhai'mon.

Tuatha'an: Nomazi, cunoscuți și sub numele de Spoitori sau de Semînția Pribegilor, care trăiesc în căruțe vii colorate și urmează o filosofie complet pacifistă, numită Calea Frunzei. Lucrurile reparate de Spoitori sunt mai bune decât atunci când erau noi. Sunt printre pușinii care pot traversa Pustiul Aiel fără să se teamă, căci Aieli evită cu strictețe orice apropiere de ei.

Ținuturile de la Hotare: Neamurile care se învecinează cu Mana Pustiitoare: Saldaea, Arafel, Kandor și Shienar.

Vârsta Legendelor: Vârsta încheiată cu Războiul Umbrei și cu Frângerea Lumii. O perioadă în care bărbații și femeile Aes-Sedai înfăptuiau minuni la care acum oamenii nu pot decât să viseze. *Vezi și*: Roata Timpului, Frângerea Lumii, Războiul Umbrei.

Verin Mathwin: Aes-Sedai din Ajah Brună.

Vestitoare-n vise: Numele dat de Aieli femeilor care au capacitatea de a pătrunde în *Tel'aran'rhiod*. *Vezi și*: înzestrări.

Vinețiu: Om care și-a cedat, de bunăvoie, sufletul, pentru a deveni ucigaș în slujba Umbrei. Vineții nu au nici o trăsătură mai deosebită, astfel încât pot trece nevăzuți. Cei mai mulți sunt bărbați, dar există și câteva femei.

Vremea Nebuniei: Anii de după riposta Celui Întunecat, care a pângărit jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor, când bărbații Aes-Sedai au înnebunit și au frânt lumea. Durata exactă a perioadei este necunoscută, dar se crede că ea ar fi ținut aproape o sută de ani. S-a terminat cu totul numai după moartea ultimului bărbat Aes-Sedai. *Vezi și:* Cei o Sută de Tovarăși, Adevăratul Izvor, Puterea Supremă, Frângerea Lumii.

ROBERT JORDAN

În ciclul Roata Timpului au apărut

OCHIUL LUMII

ÎN CĂUTAREA CORNULUI

DRAGONUL RENĂSCUT

va apărea FOCURILE CERULUI